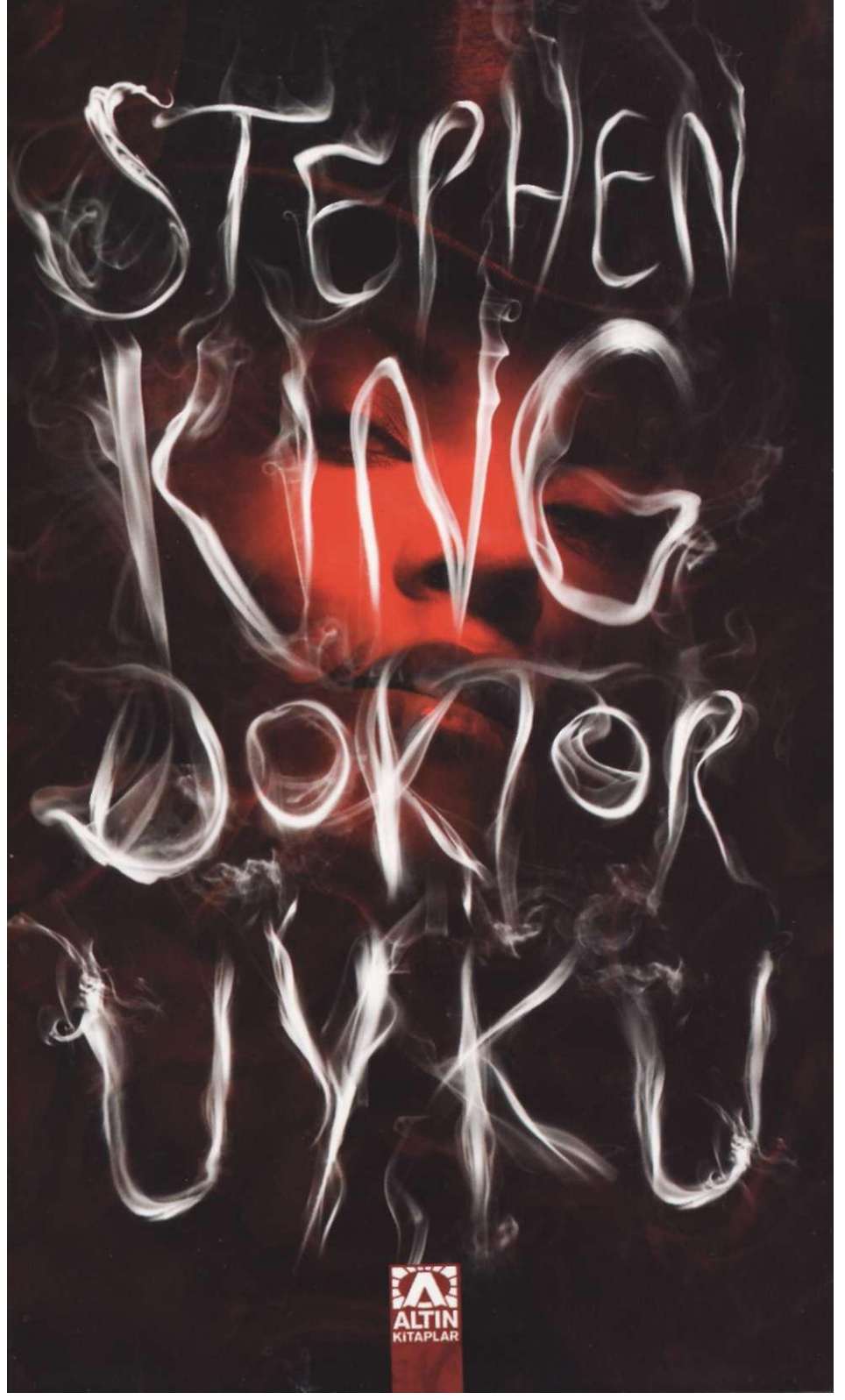

STEPHEN
KING
DOKTOR UYKU
ALTIN
KİTAPLAR

King'in, tüm zamanların en çok beğenilen eseri *Medyum*'un (The Shining) unutulmaz karakterlerinden Danny (Dan) Torrance, "Doktor Uyku" olarak karşınızda.

Çocukluğunda bir kışını geçirdiği Overlook Oteli'nin "sakinlerinden" bir türlü kurtulamayan Dan, yıllarca bir şehirden diğerine sürüklenirken, sonunda ufak bir New Hampshire kasabasına yerleşir, bir bakımevinde işe girip, kalan "ışıltısını" ölmekte olan insanları rahat ettirmekte kullanır. Orada Dan'e "Doktor Uyku" adını verirler.

Dan, o güne dek görmediği kadar parlak bir ışıltıya sahip olan küçük bir kızla, Abra Stone'la tanıştığında geçmişiyle barışır ve Abra'nın hayatta kalabilmesi için iblislerle zorlu bir mücadeleye girişir.

İyi ile kötü arasındaki epik savaşın hikâyesi olan Doktor Uyku, Medyum'un sadık milyonlarca okuyucusunu tatmin edecek ve King külliyatının başyapıtını bilmeyenleri de hayal kırıklığına uğratmayacak yeni ve ihtişamlı bir King destanı...

₺28

ISBN: 978-975-21-1723-5

altinkitaplar.com
stephenking.com
doctorsleepbook.com

KITABIN ORİJİNALAÜI

DOCTOR SLEEP

YAYIN HAKLARI

© STEPHEN KING
AKÇALI TELIF HAKLARI AJANSI
ALTIN KITAPLAR YAYINEVI
VE TICARET AŞ

KAPAK

LEVINE/LEAVITT
SARAH MALTAIS
SEAN FREEMAN

BASKI

1. BASIM/EYLÜL 2013/ISTANBUL
2. BASIM/EKIM 2013/ISTANBUL
ALTIN KITAPLAR YAYI NEVI
VE TICARET AŞ
Göztepe Malı. Kazım Kanıbekir Cad.
No: 32 Mahmutbey - Bağcılar / istanbul
Matbaa Sertifika No: 10766

BU KITABIN HER TÜRLÜ YAYIN HAKLARI
FIKIR VE SANAT ESERLERI YASASI GEREĞINCE
ALTIN KITAPLARYAYI NEVI VE TICARET AŞ"YE AITTIR.

ISBN 978- 975 - 21 - 1723-5

ALTIN KITAPLAR YAYI NEVI
Göztepe Mah. Kazım Karabekir Cad.
No: 32 Mahmutbey - Bağcılar / İstanbul
Yayınevi Sertifika No: 10766

Tel.: 0.212.446 38 88pbx
Faks: 0.212.446 38 90

http://www.altinkitaplar.com.tr
info@altinkitaplar.com.tr

TÜRKÇESİ

ZEYNEP HEYZEN ATEŞ

ALTIN
KİTAPLAR

Dönüm noktasındayız. Yarım yamalak önlemlerin bugüne dek bize bir faydası olmadı.

-Adsız Alkolikler kitabından

Yaşayacaksak öfkeden kurtulmalıyız. Öfke alkol sorunu olmayan kadınlar ve erkekler için bile tehlikeli bir lükstür.

-Adsız Alkolikler kitabından

ÖNSÖZ NİYETİNE

KORKU, Kıstırılabileceğin Ortamlara Rastlarsan Koşarak Uzaklaş demektir.

-Eski bir AA deyişi

KILITLI KUTU

1

Georgia'lı fıstık çiftçisinin Beyaz Saray'a taşındığı yılın aralık ayının ikinci günü Colorado'nun en büyük otellerinden biri yanıp kül oldu. Overlook'un onarılamayacak kadar hasar gördüğüne karar verilirken Jicarilla Belediyesi tarafından soruşturmayı yönetmekle görevlendirilen itfaiye müfettişi, yangının bozuk kazan yüzünden çıktığı sonucuna vardı. Kazanın yaşandığı kış mevsiminde otel kapalı olduğundan olay anında Overlook'ta yalnızca dört kişi vardı. Üçü kazadan sağ kurtuldu. Otelin bekçisi Jack Torrance çalışmayan bir vana yüzünden yükselen kazan basıncını düşürmek için kahramanca bir girişimde bulunmuş ama başarılı olamamış ve oteli kurtarmayı denerken hayatını kaybetmişti.

Sağ kurtulanlardan ikisi bekçinin eşi ve küçük oğluydu. Üçüncü kazazede Overlook Oteli'nin aşçısı Dick Hallorann'dı. Florida'daki mevsimlik işini bırakıp Torrance ailesini kontrole gelmişti çünkü ailenin başının belada olabileceği *içine doğmuştu.* Hayatta kalan iki yetişkin de patlamada kötü yaralanmıştı. Yaralanmayan tek kişi çocuktu. En azından bedensel olarak...

2

Wendy Torrance ve oğlu, Overlook'un sahibi olan şirketle anlaşmaya vardı. Tazminat çok yüklü olmasa da sırt ağrıları yüzünden çalışamadığı üç yıl boyunca Wendy'nin oğluna bakmasına yetti. Danıştığı avukat holdingin işi mahkemeye götürmek istemediğini, biraz daha dayanır ve onların anlayacağı dilden konuşursa çok daha fazla para koparabileceğini söylemişti. Fakat kadın da holding gibi Colorado'da yaşanan korkunç kışı geride bırakmayı arzuluyordu. Uzlaşma yoluna gitti. Er ya da geç iyileşeceğim diyordu. Ne yazık ki yanılmıştı ve sırt ağrıları hayatının sonuna kadar yakasını bırakmadı. Çatlayan omurlar ve kırılan kaburgalar iyileşir ama sızlaması hiçbir zaman geçmez.

Wendy ve Danny Torrance bir süre Amerika'nın orta ve güney bölgelerinde yaşayıp daha sonra Tampa'ya taşındı. Dick Hallorann (güçlü sezgileri olan adam) arada bir Key West'ten ziyaretlerine gelirdi. Asıl görmek istediği küçük Danny'ydi. Aralarında özel bir bağ vardı.

1981 yılının mart ayında, sabahın erken saatlerinde Wendy, Dick'i arayıp gelmesini rica etti. Dediğine göre Danny gecenin bir vakti kadını uyandırmış ve banyoya girmemesini söylemişti. Çocuk o gün bugündür konuşmuyordu.

3

Tuvaleti geldiği için uyandı. Dışarıda sert bir rüzgâr esiyordu. Hava sıcak olsa da -Florida'da hava her zaman sıcaktır- rüzgâr sesi oğlanın hoşuna gitmezdi, muhtemelen hiçbir zaman da gitmeyecekti. Rüzgârın uğultusu, bozuk kazan dairesinin tehlikelerin en küçüğü olduğu Overlook Oteli'ni hatırlatıyordu ona.

Annesiyle birlikte köhne bir apartmanın ikinci katındaki ufak dairede oturuyorlardı. Danny, annesininkine komşu olan küçük odasından çıkıp koridoru geçti. Rüzgâr uğuldadıkça binanın yanındaki kurumaya yüz tutmuş palmiye ağacının yaprakla-

rı duvarları yalıyordu. Çıkan ses ürkütücüydü. Kapının kilidi arızalı olduğundan duşu veya tuvaleti kullanmadıkları zamanlarda banyonun kapısı açık kalırdı. Bu gece kapı kapalıydı; fakat annesi banyoda olduğu için değil. Overlook'ta yüzü yaralandığından beri uyurken belli belirsiz horluyordu kadın. Oğlu, annesinin yatak odasından gelen bu horultuları duyabiliyordu.

Dikkatsizlik edip banyo kapısını kapamıştır, hepsi bu.[m]

Şimdi de kapanmaması gereken bir banyo kapısı kapalıydı.

O bunun ne anlama geldiğini biliyordu. (Oğlanın sezgileri de güçlüydü.) Ancak çoğu zaman bilmek yetmez, görmek gerekir. Bunu Overlook'ta, ikinci kattaki odalardan birinde keşfetmişti.

Kolu aşırı uzun ve aşırı gergin göründü gözüne. Kemiksiz. Elini kapı tokmağına uzattı, çevirdi, kapıyı açtı.

217 numaralı odadaki kadın tam tahmin ettiği gibi oradaydı. Çırılçıplaktı. Klozete oturup bacaklarını iki yana açmıştı. Yeşilimsi memeleri sönmüş balonlar gibi aşağı sarkıyordu. Karnının altında kalan tüyler griydi. Gözleri-de griydi, çelik aynaları andırıyorlardı. Oğlanı görünce sırıttı.

Gözlerini kapa, demişti Dick I-Jallorann uzun zaman önce. *Kötü bir şey gördüğünde gözlerini kapa ve gördüğün her ne ise onun orada olmadığını söyle. Gözlerini açtığında gitmiş olacak.*

Bu öğüt beş yaşındayken 217 numaralı odaya girdiğinde işe yaramamıştı. Şimdi de yaramayacağını gayet iyi biliyordu. Danny, ondan yayılan kokuyu alabiliyordu. Çürüyordu kadın.

Ziyaretçisi -adının Bayan Massey olduğunu biliyordu- morarmış ayakları üstünde doğrulup ellerini çocuğa uzattı. Kollarındaki etler yere dökülecekmiş gibi sallandı. Kadın eski bir dostunu görmüş gibi gülümsüyordu. Veya lezzetli bir yemek görmüş gibi...

Suratında, dışardan bakan birinin sükûnet zannedebileceği bir ifadeyle yavaşça kapıyı kapayan Danny, birkaç adım geri çekildi. Kapı tokmağının sağa, sola ve yeniden sağa oynadığını gördü. Kapının tokmağı birden durdu.

(1) ***Medyum***

Oğlan artık sekiz yaşındaydı ve korkusuna rağmen, muhtemelen kendini bu ana hazırladığından, mantıklı düşünebiliyordu. Karşısına ilk olarak Horace Dervvent'in çıkacağını düşünmüştü. Belki de babasının Lloyd dediği barmenin... Oysa daha bu olay yaşanmadan karşılaşacağı kişinin Bayan Massey olacağını tahmin etmeliydi; çünkü Overlook'taki bütün o ölmemiş *şeyler* arasında en kötüsü o kadındı.

Mantığı ona kadının uyandığında peşini bırakmayan kötü bir kâbusun parçası olduğunu, yataktan kalkıp banyoya gittiğinde onu da beraberinde götürdüğünü söylüyordu. Beyninin o kısmına kalırsa kapıyı yeniden açacak olsa hiçbir şey görmeyecekti. Artık uyanık olduğuna göre banyoda kimse olamazdı. Ancak beyninin öteki kısmı, ışıldayan parçası, gerçeklerin farkındaydı. Overlook'un oğlanla işi bitmemişti. Kötü ruhlardan en az bir tanesi Florida'ya kadar peşinden gelmişti. Banyodaki kadını ilk gördüğü zamanı hatırlıyordu. Bayan Massey küvetten çıkıp aşırı güçlü, kemikten parmaklarıyla oğlanı boğmayı denemişti. Eğer şimdi banyo kapısını açacak olursa kadının başladığı işi bitireceğini biliyordu.

Orta yolda karar kıldı, kulağını kapıya yasladı. Başlangıçta hiçbir şey yoktu. Derken belli belirsiz bir ses duydu.

Ahşabı tırmalayan ölü tırnaklar.

Danny, titreyen bacaklarla mutfağa gidip tabureye çıktı ve lavaboya işedi. Sonra annesini uyandırıp banyoya gitmemesini, içeride kötü bir şey olduğunu söyledi ve yatağına döndü. Pikenin içine gömüldü. Sonsuza kadar orada kalmak istiyordu, sadece lavaboya işemek için yataktan çıkacaktı. Artık annesini de ikaz ettiğine göre konuşacak bir şey kalmamıştı.

Annesi oğlanın konuşmama alışkanlığına yabancı değildi. Danny, Overlook Oteli'ndeki 217 numaralı odaya girdiğinde de içine kapanmıştı.

"Peki Dickİe konuşur musun?"

Yatağında yatmayı sürdüren oğlan bakışlarını annesine çevirdi, başını salladı. Sabahın dördü olsa da annesi beklemeden aşçıyı aradı.

Dick, ertesi akşam aileyi ziyarete geldi. Eli boş gelmemişti. Oğlana bir hediyesi vardı.

4

Danny, ancak annesinin Dick'i aradığını duyduğunda (YVendy, oğlunun aşçıyı aradığını duymasına özen göstermişti) yeniden uykuya daldı. Sekiz yaşında olmasına ve üçüncü sınıfa gitmesine rağmen hâlâ parmağını emiyordu. Bunu yaptığını görmek annesinin içini sızlatırdı. Kadın banyo kapısına gidip bir süre öylece baktı. Oğlunun söyledikleri yüzünden korkuyordu ama tuvaleti kullanmaya ihtiyacı vardı ve oğlu gibi lavaboda işini görmeye hiç niyeti yoktu. Poposunu porselene yerleştirmeye çalıştığını hayal bile edemiyordu, o manzarayı düşününce (görecek biri olmasa da) suratını buruşturdu.

Sağ elinde alet kutusundan aldığı çekici tutuyordu. Kolu çevirip kapıyı ittirirken çekici havaya kaldırdı. Banyo elbette boştu ama klozetin oturma yeri indirilmişti. Kadın yatmadan önce oturma yerini yukarı kaldırırdı çünkü Danny'nin gecenin bir vakti yarı uyanık içeri gireceğini,ve kapağı kaldırmayı unutup üstüne işeyeceğini bilirdi. Bir de koku vardı. İnsanın ciğerlerine işleyen pis bir koku. Duvarların içinde bir fare ölüsü vardı sanki.

İçeri doğru bir adım attı, sonra ikinci adım. Gözucuyla bir hareketlenme fark etti ve dönüp elindeki çekiçle kapının arkasındaki her ne ise vurmaya hazırlandı. Kendi gölgesiyle karşılaştı. İnsanlar, "kendi gölgesinden korkmak" deyişini dalga geçmek için kullanır ama gölgesinden korkmaya birinin hakkı varsa o da Wendy Torrance'tı. Başına gelen onca şeyin ardından gölgelerin ne kadar tehlikeli olabileceğini öğrenmişti. Yeri geldi mi insanı fena ısırırlardı.

Banyoda kimse olmasa da klozetin oturma yerinde tarif edilmesi güç bir leke vardı. Bir benzeri de duş perdesine bulaşmıştı. Kadının ilk aklına gelen boktu ama bok sarımtırak mor olmaz. Daha yakından baktığında et parçalarıyla ve çürümüş deriyle karşılaştı. Banyo paspasında ayak izine benzeyen başka lekeler de vardı. Bir erkeğe ait olamayacak kadar küçük ve narin...

Kısık bir sesle, "Aman Tanrım!" diyebildi sadece.

Sonunda o da oğlu gibi lavaboyu kullandı.

5

Wendy öğlene doğru oğlunu yataktan çıkardı. Biraz çorba içirip fıstık ezmeli sandviçin yarısını yemesini sağladı. Oğlan yemeği biter bitmez yatağına döndü. Hâlâ konuşmuyordu. Yıllardır aynı kırmızı Cadillac'ı kullanan Hallorann geldiğinde saat beşi biraz geçiyordu. (Gözü gibi baktığı otomobil fabrikadan çıkmış gibi parlıyordu.) Wendy bir zamanlar kocasının yolunu gözlediği gibi, daha doğrusu Jack'in keyfi yerinde ve ayık geleceğini umduğu zamanlarda yaptığı gibi, dirseğini pervaza yaslayıp aşçının yolunu gözlemişti.

Dick, daha 2A TORRANCE yazan zile basamadan Wendy koşa koşa merdivenleri inip kapıyı açmıştı. Kollarını iki yana açtığında başını adamın göğsüne yaslayan kadın, içinden bir saat boyunca o şekilde kalabilmeyi diledi. Hatta iki saat...

Kucaklaşmaları bittiğinde, "İyi görünüyorsun Wendy," dedi Dick. Havadan sudan konuşmadılar. "Ufaklık nasıl? Konuşmaya başladı mı?" diye sordu aşçı.

"Hayır, ama seninle konuşacaktır. Başlangıçta yüksek sesle konuşmayabilir ama sen..." Cümlesini bitirmek yerine alnını işaret etti.

"Ona ulaşamayabilirim," dedi Dick. Hüzünlü gülümsemesiyle beraber yepyeni takma dişleri de ortaya çıktı. Overlook'un kazanı patlarken adamın dişlerinin çoğunu da beraberinde götürmüştü. Jack Torrance yüzünden Dick dişlerini, Wendy de yürüme becerisini kaybetmişti ama ikisi de asıl suçlunun Overlook olduğunu biliyordu. "Oğlun çok güçlü Wendy. Beni dışarıda tutmak isterse tutacaktır. Tecrübelerimden biliyorum. Ayrıca yüksek sesle konuşmamız belki de daha iyi. En azından onun için. Şimdi, neler olduğunu en başından başlayarak anlat lütfen."

Kadın olanları anlattıktan sonra adamı banyoya götürdü. Dick de görebilsin diye olay yeri ekibi gelmeden önce cinayet mahalline dokunulmasını engelleyen polisler gibi kalıntıları temizlemekten özellikle kaçınmıştı. Üstelik banyoyu gerçekten de suç mahalli olarak görüyordu. Oğluna karşı işlenmişti bu suç.

Dick uzun uzun baktı, hiçbir şeye dokunmadı. Ardından başını salladı. "Gidip Danny kalkmış mı bakalım."

Kalkmamıştı, hâlâ pikenin altındaydı. Aşçının yatağa oturduğunu fark ettiğinde kafasını örtülerin altından çıkaran oğlunun yüzünde beliren memnuniyet ifadesi VVendy'nin sakinleşmesini sağladı.

(Danny, sana bir hediye getirdim.)

(Doğum günüm değil ki!)

Wendy sohbeti duyamasa da konuştuklarını bilerek onları seyretti.

"Kalk bakalım ufaklık. Sahilde yürüyüşe çıkacağız," dedi Dick.

(Dick, o geri geldi, 217 numaradaki Bayan Massey geri geldi.)

Dick yeniden omuz silkti. "Yüksek sesle konuş Dan. Anneni ürkütüyorsun."

"Ne hediye getirdin?" diye sordu Danny.

"Böylesi daha iyi." Dick gülümsedi. "Sesini duymayı seviyorum, Wendy de seviyor."

"Evet." Oğlanın annesi sadece bu kadarını söylemeye cesaret edebildi. Daha uzun konuşsa sesi titreyebilir ve oğlu da ne kadar endişelendiğini anlardı. Öyle olmasını istemiyordu.

"Gittiğimizde banyoyu temizleyebilirsin," dedi Dick. "Bulaşık eldivenin var mı?"

Wendy başını salladı.

"Güzel. Onları giymeyi ihmal etme."

6

Kumsal üç buçuk kilometre uzaktaydı. Otoparkın etrafı diğer sahil yerleri gibiydi: kek satılan tezgâhlar, sosisli sandviç büfeleri, hediyelik eşya dükkânları... Turizm mevsiminin sonuna yaklaştıklarından hiçbiri çok iş yapmıyordu. Kumsal ise neredeyse tamamen onlara kalmıştı. Daireden sahile yaptıkları yolculuk boyunca Danny hediyesini kucağında taşımıştı. Gümüş kaplama kâğıdına sarılmış, ağır, dikdörtgen bir paket.

"Biraz sohbet edelim sonra açarsın," dedi Dick.

Dalgaların ulaştığı noktanın biraz ilerisinde, kumun sert ve parlak olduğu bölümde yürüdüler. Danny yavaş yürümeye özen gösteriyordu; çünkü Dick yaşlıydı. Bir gün ölecekti. Belki çok yakında.

"Daha birkaç yılım var," dedi Dick. "Bunları kafana takma şimdi. Bana dün geceyi anlatmanı istiyorum. En ufak bir detayı bile unutma lütfen."

Anlatması uzun sürmedi. Zor olan hissettiği korkuyu tasvir edecek kelimeleri seçmek, yaşadıklarının kendisine ne kadar gerçek geldiğini anlatmaktı. Emindi: Kadın onu bulduğuna göre bir daha asla bırakmayacaktı. Karşısındaki Dick olduğu için kelimelere ihtiyacı yoktu, yine de doğru kelimeleri buldu.

"Geri gelecek. Geleceğini biliyorum. Geri gelecek ve beni ele geçirene dek gitmeyecek."

"Tanıştığımız zamanı hatırlıyor musun?"

Danny ani konu değişimine sasırsa da başını salladı. Overlook'a ilk geldiklerinde ona ve ailesine oteli gezdiren Hallorann olmuştu. Şimdi yüzyıllar önceymiş gibi geliyordu o gün.

"İlk defa kafanın içinde konuştuğum zamanı hatırlıyor musun?"

"Elbette."

"Ne demiştim?"

"Bana seninle Florida'ya gelmek isteyip istemediğimi sordun."

"Doğru. Yalnız olmadığını bilmek sana kendini nasıl hissettirdi? Tek olmadığını bilmek?"

"Harikaydı!" dedi Danny. "O kadar muhteşemdi ki!"

"Evet," dedi Halloran. "Evet, elbette öyleydi."

Bir süre konuşmaksızın yürüdüler. Küçük kuşlar -Danny'nin annesi onlara işgüzarlar derdi- dalgaların arasına dalıp çıkıyordu.

"Tam ihtiyacın olduğu anda karşına çıkmamın garip olduğunu düşünmedin mi?" Bu soruyu sorarken Danny'ye bakıp gülümsedi. "Hayır, düşünmedin. Neden düşünecektin ki? O zamanlar küçük bir çocuktun. Artık büyüdün. Bazı açılardan yaş-

landın bile denebilir. Beni iyi dinle Danny. Dünya her şeyi dengede tutar. Gerçekten inandığım şeyleri söylüyorum sana. 'Öğrenci hazır olduğunda öğretmen karşısına çıkar/ diye bir söz vardır. Ben senin öğretmenindim."

"Çok daha fazlasıydın," dedi Danny. Dick'in elini tuttu. "Arkadaşımdın. Hepimizi kurtardın."

Dick bunları duymazdan geldi. "Büyükannemde de ışıltı vardı. Sana bunu anlatışımı hatırlıyor musun?"

"Evet. Onunla ses çıkarmadan saatlerce sohbet edebildiğinizi söylemiştin."

"Evet. Benim öğretmenim oydu, ona da büyük büyükannesi ta kölelik günlerinde bunu nasıl yapacağını öğretmişti. Öğretmen olma sırası bir gün sana gelecek Danny. Öğrencini bulacaksın."

"Eğer Bayan Massey daha önce beni haklamazsa tabii," dedi Danny somurtarak.

Bankın önüne geldiklerinde Dick oturdu. "Daha ileri gitmeye cesaret edemem, geri dönemeyebilirim. Yanıma otururs an sana bir hikâye anlatmak istiyorum."

"Hikâye dinlemek istemiyorum," dedi Danny. "Geri gelecek, kafan basmıyor mu? Geri gelecek, gelecek, gelecek!"

"Çeneni kapa da kulaklarını aç! Talimatlarımı iyi dinle." Ardından Dick öyle bir sırıttı ki, yeni dişleri gün ışığında parıldadı. "Bence anafikri çabucak kavrayacaksın. Aptal olduğun söylenemez ufaklık."

7

Dick'in annesinin annesi -medyumluk yeteneğine sahip olan- Clearwater'da yaşıyordu. Ona Beyaz Büyükanne derlerdi. Derisi beyaz olduğu için değil elbette, iyi yürekli olduğu için. Dick'in babasının babası ise Mississippi'deki Oxford yakınlarındaki taşra kasabalarından Dunbiry'de oturuyordu. Eşi Dick doğmadan uzun yıllar önce ölmüştü. O dönemde o bölgede yaşayan bir zenciye göre zengin sayılırdı. Cenaze evi işletiyordu. Dick ve ailesi yılda dört kez adamı ziyaret ederdi ve küçük Dick Hallo-

rann bu ziyaretlerden nefret ederdi. Andy Hallorann'dan çok korkuyor ve ona -yüksek sesle söylerse dayak yiyeceğini bildiğinden- içinden Kara Dede diyordu.

"Çocuklara tasallut eden tipleri bilir misin?" diye sordu Dick, Danny'ye. "Çocukları taciz edenleri?"

"Duymuşluğum var," dedi Danny temkinle. Yabancılarla konuşmaması ve bir yabancının arabasına binmemesi gerektiğini biliyordu. Kötü şeyler yapabilirlerdi.

"Yaşlı Andy, sadece çocuklara dokunmaktan hoşlanan bir sapık değildi, aynı zamanda sadistti de."

"Sadist ne demek?"

"Acı çektirmekten hoşlanan kişi."

O zaman neden bahsedildiğini anlayan Danny başını salladı. "Okuldaki Frankie Listrone gibi. Çocukların canlarını yakmaktan ve kafakola almaktan hoşlanır. Uğraştığı çocuğu ağlatamazsa bıkıp başkasını bulur. Ağlatırsa hiç durmaz."

"Kötüymüş ama ondan kötüleri de var."

Dick yanlarından geçen biri olsa sessizliğe gömüldüğünü düşünmesine neden olacak bir havaya büründü ama aslında hikâye bir dizi fotoğraf ve onları birbirine bağlayan cümlelerle zihninde devam ediyordu. Danny, derisinin rengi gibi kapkara bir takım elbise giymiş Kara Dede'yi gördü, kafasında bir tür fötr şapka vardı.

Ağzının kenarlarında her zaman tükürük biriktiğini, gözlerinin nasıl yorgunmuş veya biraz önce ağlamış gibi kızarık olduğunu gördü oğlan. Danny'nin şimdi olduğundan daha küçük yaşta, muhtemelen Overlook'a gittiğindeki yaşta olan Dick'i kucağına oturtuşunu gördü. Eğer yalnız değillerse sadece gıdıklamakla yetinirdi. Eğer etrafta kimseler yoksa elini Dick'in bacaklarının arasına götürüp Dick acıdan bayılacak hale gelene kadar aletini sıkardı.

"Hoşuna gitti mi?" diye fısıldardı Andy dede oğlanın kulağına. Nefesi sigara ve viski kokardı. "Bütün oğlanlar bundan hoşlanır; fakat hoşlanmıyorsan bile kimseye söyleyemezsin. Söylersen canını yakarım. Seni çok fena incitirim."

"Aman Tanrım," dedi Danny. "İğrençmiş."

"Başka iğrençlikler de vardı," dedi Dick. Sana sadece bir tanesini anlatacağım. Karısı öldüğünde dedem ev işlerine yardımcı olması için bir kadın tuttu. Temizlik yapıp yemek pişirirdi kadın. Akşam yemeği vakti geldiğinde salatadan tatlıya ne varsa hepsini masaya yerleştirirdi; çünkü Kara Dede öyle severdi. Tatlı olarak her zaman pasta veya puding vardı. Tatlı, yemek tabağının yanındaki ufak tabağa konulurdu, böylece diğer yiyecekleri mideye indirirken ona imrenirdin. Dedemin en katı kurallarından biri de tatlıya bakabileceğin ama geri kalan bütün yiyecekler bitmeden tatlıya dokunamayacağındı. Tabağında kalan sosları bile temizlemek zorundaydm, tatsız tuzsuz olması bir şey ifade etmezdi. Tabak ayna gibi parlamıyorsa Kara Dede elime bir dilim ekmek tutuşturur, 'Temizle bakalım Dickie-Bird, baktığımda yüzümü görebileyim/ derdi. Bana Dickie-Bird diye seslenirdi.

Bazen ne derse desin yemeği bitiremez, pastama veya pudingime kavuşamazdım. Önümdeki tatlıyı alıp kendi yerdi. Bazen önüme konulan yemeği silip süpürürdüm. O zaman da pastamda veya pudingimde sigara söndürürdü. Yanımdaki iskemleye oturduğu için rahatlıkla bunu yapabiliyordu. Ona göre çok komik bir şakaydı. 'Ay yine kül tablasını tutturamadım,' derdi. Annem ve babam onu durdurmaya çalışmazlardı, oysa şaka amaçlı yapıyor olsa bile bir çocuğa böyle davranmanın haksızlık olduğunu bilmeleri gerekirdi. Her şey normalmiş gibi davranmayı tercih ettiler."

"Çok kötüymüş," dedi Danny. "Ailenin seni savunması gerekirdi. Annem beni korur. Babam da korurdu."

"Dedemden korkarlardı. Korkmakta da haklıydılar. Andy Hallorann kötü biriydi. 'Ne duruyorsun Dickie, etrafmdakileri yesene, seni zehirlemez!' derdi. Eğer tatlının kenarından ısırırsam Nonnie'ye, yani hizmetçiye seslenir, bana yeni bir tatlı getirtirdi. Yemezsem tatlı öylece dururdu. Öyle ki, sonunda midemi bozmadan yemeğimi bitiremez oldum."

"Pastanı veya pudingini tabağının diğer tarafına kaydırmayı akıl etmeliydin," dedi Danny.

"Denemediğimi mi sanıyorsun, annemin karnından aptal doğmadım ya! Ben tatlıyı diğer tarafa kaydırırsam, tatlı tabağının sağda durması gerektiğini söyleyerek eski yerine aldırırdı."

Dick duraksayıp uzun uzun okyanusa, gökyüzü ile Meksika Körfezi arasında bata çıka ilerleyen uzun, beyaz gemiye baktı. "Tek başıma yakaladığında bazen beni ısırırdı. Bir keresinde, beni rahat bırakmazsa annemlere şikâyet edeceğimi söylediğimde ayağımda sigara söndürmüştü. 'Bunu da söyle, bakalım bir yararı olacak mı?' dedi. 'Baban benim ne mal olduğumu biliyor ama ağzını açıp tek kelime etmiyor; çünkü öldüğümde bankada biriktirdiğim paraya konmak istiyor.'"

Danny, şaşkınlıktan kocaman açılmış gözlerle anlatılanları dinledi. O güne dek duyduğu en korkunç hikâyenin Mavi Sakal'ınki olduğuna, daha korkuncu olamayacağına inanırdı ama Dick'in anlattıkları çok feciydi çünkü hikâye değildi. Gerçekti.

"Bazen Charlie Manx adlı kötü bir adamı tanıdığından bahsederdi. Benden istediklerini yapmazsam bu Charlie Manx'e telefon açacak ve fiyakalı arabasıyla şehre gelen Charlie Manx beni alıp kötü çocukların gittiği yere götürecekti. Bu tehditlerden sonra Kara Dede elini bacaklarımın arasına sokup sıkmaya başlardı. 'Yani kimseye hiçbir şey söylemeyeceksin Dickie-Bird. Söylersen bizim Charlie gelip seni çaldığı diğer çocukları götürdüğü yere götürecek ve ölene kadar orada kalacaksın. Sonra da cehenneme gideceksin. Sonsuza dek yanacaksın. İspiyonladığm için. Kimsenin sana inanıp inanmaması bir şeyi değiştirmez, ispiyoncu ispiyoncudur.'"

Uzun yıllar yaşlı pisliğe inandım. Işıltıya sahip olan Beyaz Büyükanne'ye bile söylemedim; çünkü hepsinin benim hatam olduğunu düşünmesinden korkuyordum. Birkaç yaş daha büyük olsam belki farklı düşünürdüm ama henüz küçük bir çocuktum." Duraksadı. "Bir şey daha vardı. Ne olduğunu biliyor musun Danny?"

Danny, Dick'in yüzüne uzun uzun bakıp zihninde beliren düşünceleri ve görüntüleri çözümlemeye çalıştı. "Babanın bankadaki parayı almasını istiyordun," dedi sonunda. "Ancak o paraya hiç kavuşamadı."

"Hayır. Kara Dede bütün parasını Alabama'daki zenci yetimhanesine bıraktı. Nedenini tahmin edebiliyorum. Ama bir önemi yok."

"Büyükannen anlamadı mı? Hiçbir zaman neler olduğunu tahmin edemedi mi?"

"Bir şey olduğunu biliyordu ama o anıları görmesini engelliyordum. O da mahremiyetime saygı duyuyordu. Tek söylediği anlatmaya hazır olduğumda beni dinleyeceğiydi. Danny, Andy Hallorann beyin kanaması geçirip öldüğünde dünyadaki en mutlu çocuk bendim. Annem istersem cenazeye gitmeyebileceğimi, büyükanne Rose ile kalabileceğimi söyledi ama gitmeyi seçtim. Kara Dede'nin öldüğüne emin olmalıydım.

O gün bütün gün yağmur yağdı. Herkes siyah şemsiyeleriyle mezarın etrafına toplanmıştı. Mağazanın en büyük, en pahalısı olduğuna emin olduğum tabutun toprağa verilişini seyrettim ve bana zarar verip tatlımda sigara söndürdüğü bütün o zamanları, ayağımı yakışını, Shakespeare oyunlarındaki deli, yaşlı kral-lar gibi yemek sofrasına hükmedişini düşündüm. Asıl aklımdan çıkaramadığım Charlie Manx'ti; yani dedemin baştan sona uydurduğu adam. Kara Dede'min artık gecenin bir vakti lüks arabasıyla gelip beni çaldığı diğer çocukların yanma götürmesi için Charlie Manx'i arayamayacağını düşünüyordum.

Çukurun kenarında durup mezara baktım. Annem beni geri çekmeyi denediğinde, 'Oğlanın bakmasına izin ver,' dedi babam. Tabutu indirdikleri ıslak deliğe bakıp, Artık yerin yedi kat altındasın Kara Dede. Yakında da cehennemin dibini boylayacaksın. Umarım zebaniler alev almış elleriyle sana bin kere vurur,' dedim içimden."

Dick pantolonunun cebinden jelatinine kibrit kutusu sıkıştırdığı Marlboro paketini çıkardı. Sigarayı ağzına yerleştirip kibriti çaktı ama ucunu tutturmak için epey uğraşması gerekti; çünkü elleri de, dudakları da feci halde titriyordu. Danny, Dick'in gözlerinin yaşlarla dolduğunu görünce şaşkına döndü.

Artık hikâyenin nereye gittiğini kavrayan Danny'nin sorusu şuydu: "Ne zaman geri geldi?"

Dick sigarasından bir nefes alıp gülümseyerek dumanı üfledi. "Bunu çözmek için zihnime bakmana gerek kalmadı değil mi?"

"Evet."

"Altı ay sonra. Bir gün okuldan eve döndüğümde onu çırılçıplak yatağımda yatarken buldum. 'Gelip kucağıma otursana Dickie-Bird. Zebanilerin bana bin kere vurmasını istemiştin, eh ben de sana iki bin kere vuracağım/ dedi. Çığlık attım ama çığlıklarımı duyacak kimse yoktu. Annem de, babam da işteydi; annem restoranda, babam matbaada çalışıyordu. Kapıyı çarpıp koşa koşa çıktım. Kara Dede'min ayağa kalktığını... kapıya doğru yürüdüğünü... tak tak tak... duydum ve sonra..."

"Tırnaklar," dedi Danny güçlükle duyulan bir sesle. "Kapıyı tırmalayan tırnaklar."

"Doğru. O gece annem de, babam da eve dönene dek bir daha odama girmedim. Gitmişti ama... Kalıntıları vardı."

"Elbette. Bizim banyodaki gibi. Ne de olsa çürüyordu."

"Doğru. Yatak örtülerini değiştirdim. Annem iki yıl önce nasıl yapacağımı göstermişti. Bize hizmetçilik edemeyecek kadar yaşlı olduğunu söylerdi. Bu tür lüksler, Berkin Restoran'da işe girmeden önce bakıcılığını yaptığı beyaz oğlanlara ve kızlara ayrılmıştı. Bir hafta sonra Kara Dede'yi parktaki salıncakta gördüm. Her zamanki takım elbisesini giymişti ama giysinin her yanı gri şeylerle kaplıydı. Sanırım tabutta çoğalan küflerdi."

"Hı hı," dedi Danny. Fısıldayarak konuşuyordu; çünkü elinden gelen o kadardı.

"Pantolonunun fermuarı açıktı, bütün malı meydandaydı. Böyle şeyleri duymak için çok küçüksün Danny ama bilmen gerekiyor."

"O zaman mı Beyaz Büyükanne'ye gittin?"

"Mecburdum; çünkü senin bildiğini biliyordum: Geri gelip duracaktı. Üstelik... Danny, hiç ölü gördün mü? Normal ölüleri kastediyorum." Kulağa komik geldiği için güldü. Normal ölü lafı Danny'ye de komik gelmişti. "Hayaletleri."

"Bir iki kere gördüm. Bir keresinde tren yolu kavşağında duran üç hayalet görmüştüm. İki oğlan ve bir kız. Ergenlik çağında aydılar. Sanırım. Belki orada ölmüşlerdi."

Dick başını salladı. "Çoğu ölü olmaya alışıp yollarına devam edene dek hayatlarını kaybettikleri yerin yakınlarında kalır. Overlook'ta gördüklerinden bazıları da öyleydi."

"Biliyorum." Nelerden bahsedildiğini anlayan biriyle bunları konuşmanın verdiği rahatlık tarif edilemezdi. "Bir keresinde restoranda bir kadın görmüştüm. Hani dışarıda da masalar olan restoranlar vardır ya?"

Dick başını salladı.

"Diğerleri gibi şeffaf değildi ama benden başka onu gören yoktu. Garson yanındaki tabureyi düzelttiğinde hayalet kadın kayboldu. *Onlar'ı* sen de görüyor musun?"

"Yıllardır görmüyorum ama sen benden daha güçlüsün. Yaşlandıkça ışıltı zayıflar..."

"Ne güzel/' diye karşılık verdi Danny.

"Ancak ne kadar güçlü başladığın düşünülürse yetişkinlik döneminde hâlâ güçlü olacaksın. Normal hayaletler önce 217 numarada, sonra banyoda gördüğün kadın gibi değil, haksız mıyım?"

"Haklısın," dedi Danny. "Bayan Massey gerçek. Gittiğinde geride iz bırakıyor. Sen de gördün. Hiç ışıltısı olmadığı halde annem bile gördü."

"Geri dönelim," dedi Dick. "Sana getirdiğim şeyi görmenin zamanı geldi."

8

Otoparka dönerken daha da yavaş yürüyorlardı; çünkü Dick'in nefesi kesilmişti. "Sigara yüzünden," dedi. "Sakın başlama Danny."

"Annem sigara içiyor. Bildiğimi bilmiyor ama biliyorum. Dick, Beyaz Büyükanne ne yaptı? Kara Dede seni ele geçiremediğine göre bir şey yapmış olmalı."

"Benim sana vereceğime benzeyen bir hediye verdi. Öğrenci hazır olduğunda öğretmen bunu yapar. Biliyorsun ki, öğrenme-

nin kendisi de hediyedir. Hem de birinin sana verebileceği en iyi hediye...

Andy dedenin adını hiç kullanmazdı. Dick sırıttı, "Sapık derdi. Senin söylediklerine benzer şeyler söyledim, dedem hayalet değil gerçekti. O zaman bana evet haklısın; çünkü sen onu gerçek yapıyorsun dedi. Işıltı yüzünden bazı ruhların, özellikle öfkeli olanların bu dünyadan ayrılmadığını; çünkü öteki tarafta kendilerini korkunç şeylerin beklediğini bildiğini söyledi. Çoğu aç kalıp yok oluyordu ama bazıları beslenmenin yolunu buluyordu. 'Işıltı Onlar için besindir Dick,' dedi bana. 'Sapığı besliyorsun. Elinde değil, istemesen de öyle. O, etrafında dönüp duran bir sivrisinek gibi, canı çektikçe kanını emiyor. Bunu engellemek için bir şey yapılamaz. Yapabileceğin, besinini onun aleyhine kullanmak.' "

Cadillac'a dönmüşlerdi. Dick kapıları açtı, rahatladığını belli eden bir oh eşliğinde direksiyonun başına geçti. "Bir zamanlar on kilometre yürür, beş kilometre de koşardım. Artık sahilde yürümek bile kendimi dayak yemiş gibi hissetmeme yol açıyor. Hadi Danny, hediyeni aç."

Danny gümüş rengi ambalaj kâğıdını açtığında yeşile boyanmış metal bir kutuyla karşılaştı. Ön tarafında, kilidin hemen altında tuşlar vardı.

"Harika!"

"Beğenmene sevindim. Western Auto'dan aldım. Gerçek Amerikan çeliği. Beyaz Büyükanne Rose'un bana verdiği asma kilitliydi, anahtarını boynumdaki zincire takardım ama bu uzun zaman önceydi. Artık 1980'lerdeyiz, modern çağdayız. Tuşları görüyor musun? Yapman gereken hiç unutmayacağın beş rakamı tuşlamak. Sonra KUR yazan düğmeye basacaksın. Bir kere ayarladıktan sonra kutuyu açmak için kodu girmen yeterli."

Danny zevkten dört köşeydi. "Çok teşekkürler Dick! En özel eşyalarımı bu kutuda saklayacağım!" Özel eşyalar derken kastettiği beyzbol kartları, izci rozetleri, şanslı taşı ve babasıyla Overlook'a gitmeden önce oturdukları evin bahçesinde çekilmiş fotoğraflarıydı. Güzel günlerin yadigârları.

"Elbette Danny, bunu yapmanı isterim ama kutuyu sana vermemin nedeni farklı. Senden bir şey isteyeceğim."

"Neymiş?"

"Bu kutunun içini dışını iyice öğrenmeni istiyorum. Sadece bakmakla yetinme, dokun. Kutuyu iyice hisset. Burnunu sok, özel bir kokusu var mı, keşfet. Bir süreliğine de olsa en yakın arkadaşın bu kutu olsun."

"Niçin?"

"Çünkü zihnine de aynı bunun gibi bir kutu yerleştireceksin. O kutu bundan da özel olacak. Massey denilen sürtük bir daha karşına çıktığında hazırlıklı olacaksın. Beyaz Büyükanne'min bana anlattığı gibi ben de sana nasıl yapacağını anlatacağım."

Danny eve dönerken pek konuşmadı. Düşünmesi gereken çok şey öğrenmişti. Sağlam çelikten yapılma kilitli kutuyu, hediyesini, sıkı sıkı kucağında tutuyordu.

9 ;

Bayan Massey bir hafta sonra geri geldi. Yine banyodaydı ama klozete oturmamıştı. Küvetteydi. Danny şaşırmadı. Ne de olsa küvette ölmüştü. Bu sefer kaçmadı. Bu sefer içeri girip kapıyı arkasından kapadı. Kadın gülümseyip çocuğa uzandı. Danny de gülümseyerek kadına doğru ilerledi. Salondan televizyonun sesi geliyordu. Annesi *Üç Arkadaş* dizisini seyrediyordu.

"Merhaba Bayan Massey," dedi Danny. "Size bir hediye getirdim."

Neler olduğunu çok geç anlayan kadın çığlığı bastı.

10

Dakikalar sonra, annesinin banyo kapısını tıklattığını duydu. "Danny? İyi misin?"

"İyiyim anne." Küvet boştu. Geriye vıcık vıcık bir madde kalmıştı ama Danny o kadarını temizleyebileceğini sanıyordu. Biraz

su akıttı mı, pislik delikten akıp giderdi. "Hemen şimdi tuvaleti kullanman gerekiyor mu? Birazdan çıkacağım."

"Hayır. Sadece bana seslendiğini sandım."

Danny diş fırçasını eline alıp kapıyı açtı. "Her şey yolunda. Bak!" Annesine gülümsedi. Bayan Massey'in gittiğini bildiği için gülümsemek hiç zor gelmemişti.

Annesinin yüzündeki endişeli ifade kayboldu. "Güzel. Azı dişlerini fırçalamayı ihmal etme. Biliyorsun ki yemek kalıntıları orada saklanır."

"İhmal etmem anne, merak etme."

Kafasında, çok derinlerde, kilitli kutusunun ikizini tuttuğu özel bölümde boğuk çığlıklar yankılanıyordu. Aldırmadı. Kısa sürede kesileceklerine emindi ve haklı da çıktı.

11

Horace Derwent iki yıl sonra, Şükran Günü arifesinde, Alafia İlköğretim Okulu'nun ıssız merdivenlerinden indiği sırada, Danny Torrance'ın karşısına çıktı. Takım elbisesinin omuzlarına konfetiler saçılmıştı. Çürüyen elinde küçük, siyah bir maske tutuyordu. Mezar kokuyordu. "Ne harika parti, değil mi?" diye sordu.

Danny arkasını dönüp koşar adım ondan uzaklaştı.

Okul bittiğinde şehirlerarası görüşme olmasına aldırmaksızın Dick'in çalıştığı Key West Restoran'ı aradı. "Overlook'takilerden biri daha beni buldu. Kaç tane kutum olabilir Dick? Kafamda tutabileceklerimin sayısını soruyorum."

Dick kıkırdadı. "Kaç taneye ihtiyacın varsa. Işıltının güzel tarafı budur. Kilitlemek zorunda kaldığım tek kişinin Kara Dede olduğunu mu sanıyorsun?"

"Orada ölüyorlar mı?"

Bu sefer kıkırtı yoktu. Dick'in sesinde oğlanın o güne dek duymadığı bir soğukluk vardı. "Umurunda mı?"

Değildi.

Overlook'un sahibi yılbaşından sonra yeniden karşısında belirdiğinde -bu sefer Danny'nin dolabında belirmişti- Danny hazırlıklıydı. Dolaba girip kapağı kapadı. Kısa süre sonra ikinci kilitli kutu zihnindeki rafta, Bayan Massey'in durduğu kutunun yanında yerini almıştı. Bolca yumruklama sesi ve Danny'nin daha sonra belki işine yarar diye ezberlediği yaratıcı küfürler duyuldu. Kısa süre sonra hepsi sona erdi. Dervvent'in kutusu da Massey'in kutusu gibi sessizleşti. Canlı olup olmadıklarının (kendi ölememişlikleri içinde elbette) bir önemi yoktu.

Önemli olan dışarı çıkamayacakları gerçeğiydi. Oğlan güvendeydi.

O zamanlar öyle düşünüyordu. Elbette, babasının neler yaptığını gördükten sonra ağzına içki sürmeyeceğini de düşünüyordu.

Bazen bütün tahminlerimizde yanılırız.

ÇINGIRAKLI YILAN

1

Genç kadının adı Andrea Steiner'dı. Filmleri sever, erkekleri sevmezdi. Şaşırtıcı denemez, ne de olsa babası sekiz yaşındayken ona tecavüz etmeye başlamış ve bir o kadar yıl tecavüz etmeyi sürdürmüştü. On altı yaşma bastığında buna dur demesi gerektiğine karar veren genç kız, önce annesinin örgü şişlerini adamın hayalarına sapladı, bu da yetmeyince ucundan kanlar damlayan aynı şişi hayalarından çıkarıp tecavüzcü babanın sol gözüne soktu. Adam uyuduğu için şişi hayalarına saplamak kolaydı ama kız ne kadar dikkatli olursa olsun acı adamı uyandıracak kadar güçlüydü. Neyse ki kız iriyarıydı, adam sarhoştu. Bu yüzden son darbeyi indirecek kadar uzun süre babasını kontrol altında tutmayı başarmıştı.

Artık o on altı yılın üzerinden on altı yıl daha geçmişti, Amerika'yı dolaşan bir gezgindi. Beyaz Saray'daki fındık üreticisinin yerini oyuncu eskisi almıştı. Yeni başkanın aktörlere özgü boyalı siyah saçları, çekiciliği ve güven vermeyen bir gülümsemesi vardı. Andi eski filmlerinden birini televizyonda görmüştü. İleride başkan olacak adam bacaklarını tren kazasında kaybetmiş birini oynuyordu. Genç kadın bacaksız bir erkek fikrinden hoşlanmıştı; bacağı olmayan erkekler sizi kovalayıp tecavüz edemez.

Filmler onun hayatıydı. Filmler insanı uzaklara götürürdü. Patlamış mısırınızın taze olacağına, filmin mutlu sonla biteceğine

güvenebilirdiniz. Böylece sizi filme götürecek bir erkek bulurdunuz, birinin size çıkma teklif etmesini sağlardınız. Biletin ve patlamış mısırın parasını ona ödetirdiniz. Bu seferki film hiç fena değildi; kavgalar, öpüşmeler, gürültülü müzik. Adı *Indiana Jones - Kutsal Hazine Avcıları'ydı.* Ona bileti ısmarlayan adam elini kızın eteğinin altına sokup bacağını okşamaya başlamıştı ama önemli değildi; el kadının umurunda değildi. Adamla barda tanışmışlardı. Çıktığı adamların çoğuyla barda tanışırdı. Kadına içki alırlardı ama bedava içki randevu demek değildi; bardan kız kaldırmaktı.

"Bunun anlamı ne?" diye sormuştu parmağını kadının sol kolunda dolaştırarak. Andi kolsuz bir bluz giydiğinden dövmesi ortadaydı. Randevuya çıkacak birilerini aradığında dövmesini sergilemeyi severdi. Erkeklerin onu görmesini isterdi. Dövmeyi seksi bulurlardı. Oysa dövmeyi babasını öldürüşünün birinci yılı şerefine San Diego'da yaptırmıştı.

Yılan, dedi kadın. *Çıngıraklı. Dişlerini görmüyor musun?*

Elbette görüyordu. Kafayla orantısız koca dişler görülmeyecek gibi değildi. Tekinin ucundan-zehir damlıyordu.

Adam pahalı takım elbiseli, başkan gibi saçlarını arkaya taramaktan hoşlanan memur tipli biriydi, belli ki ne iş yapıyorsa o öğleden sonra ekmeye karar vermişti. Saçları siyah beyazdı ve görünüşüne bakılırsa altmışına merdiven dayamıştı. Yarı yaşında bir kadına asılmıştı. Ama erkekler böyle şeyleri umursamaz. Kadın otuz iki değil, on altı yaşında olsa da adam için fark etmezdi. Sekiz yaşında olsa da... Bir keresinde babasının söylediği şeyi anımsadı: *İşeyecek yaşa gelen kız becerilecek yaşa da gelmiştir.*

Elbette görüyorum, demişti artık yanındaki taburede oturan adam. *Peki, ne anlama geliyor?*

Belki keşfetmene izin veririm, diye yanıtladı Andi, dilini dudağında dolaştırarak. *Bir dövmem daha var. Vücudumun başka bir yerinde.*

Görebilir miyim?

Belki. Sinemaya gitmeyi sever misin?

Kaşlarını çatmıştı adam. *Ne demek istiyorsun?*

Benimle çıkmak istemez misin?

Adam bunun ne anlama geldiğini biliyordu, daha doğrusu bildiğini sanıyordu. Başka kadınlar çıkmaktan bahsettiklerinde tek bir şeyi kastederlerdi. Ama Andi'nin kastettiği bu değildi.

Elbette. Çok tatlısın.

O zaman bana çıkma teklif et. Gerçek bir randevu. Rialto Sinemasında Kutsal Hazine Avcıları oynuyor.

Ben daha çok iki sokak aşağıdaki küçük oteli düşünüyordum tatlım. Mini barı ve balkonu olan bir oda hoşuna gitmez miydi?

Kadın dudaklarını adamın kulağına yaklaştırmış ve memelerinin koluna sürtünmesine izin vermişti. *Belki daha sonra. Önce beni sinemaya götür, bana bilet ve patlamış mısır al. Karanlık beni tahrik eder.*

İşte oradaydılar. Beyazperdede rüzgâr çölün kumlarını savururken, Harrison Ford kamçısını şaklatıyordu. Saçlarını başkan gibi arkaya yapıştırmış yaşlı adamın eli kadının eteğinin altındaydı ama Andi patlamış mısır kartonunu sıkı sıkı kucağına yerleştirdiğinden adamın elinin çok ileri gitmesine imkân yoktu. Yine de uğraşıp duruyordu adam, filmin sonuna kadar izlemek isteyen genç kadın için son derece can sıkıcı bir durumdu. Bu yüzden...

2

Hafta içi saat ikide sinema neredeyse bomboştu. Andi Steiner ve barda bulduğu adamın iki sıra arkasında üç kişi oturuyordu. Biri orta yaşın sınırında, diğeri ise çok yaşlı iki erkek (ama görünüş aldatıcı olabilirdi) göz alıcı güzellikte bir kadının iki yanma oturmuştu. Kadının elmacıkkemikleri çıkık, gözleri gri, teni pürüzsüzdü. Gür siyah saçlarını kadife bir kurdeleyle arkada toplamıştı. Genellikle şapka giyerdi -eski ve yıpranmış bir silindir şapka- ama o gün çıkarken karavanda bırakmıştı şapkayı. Sinemaya giderken başkalarının filmi izlemesine engel olacak şapkalar giyilmez. Adı Rose O'Hara'ydı ama birlikte seyahat ettiği göçmen aile ona Şapkalı Rose derdi.

Orta yaşlı adam Barry Smith'ti. Annesi de, babası da beyaz ırktandı ama çekik gözleri yüzünden Çinli Barry olarak tanınırdı.

"Bu sahneyi kaçırma!" dedi. "Çok ilginç."

"Filmin kendisi ilginç," diye homurdandı Büyükbaba Flick dedikleri yaşlı adam, sadece huysuzluk etmek için, yoksa gözleri iki sıra öndeki çiftteydi.

"Umarım haklısındır," dedi Rose. "Kadının fazla buharı yok. Biraz ama bize yetmez..."

"İşte başlıyor, şimdi," dedi Barry, Andi yana eğilip dudaklarını erkeğin kulağına yaklaştırırken. Barry elindeki ayıcık şekerlemelerini unutmuş sırıtıyordu. "Aynı şeyi üçüncü izleyişim ama hâlâ tadına doyulmuyor."

3

Bay İşadamı'nın beyaz kıllar fışkıran kulakları bok rengi pisliklerle kaplıydı ama Andi bunun kendisini durdurmasına izin vermedi. Kasabadan ayrılmak istiyordu, ekonomik durumuysa ilk kez bu kadar kötüleşmişti. "Yorulmadın mı?" diye fısıldadı iğrenç kulağa. "Uykun gelmedi mi?"

Adamın kafası hemen o anda göğsüne düştü. Horlamaya başladı. Andi eteğinin altındaki gevşemiş eli alıp adamın kucağına bıraktı ve Bay İşadamı'nın pahalı görünüşlü ceketinin ceplerini karıştırdı. Cüzdanı sol içcebindeydi. Adamı zorla ayağa kaldırmaya çalışması gerekmeyecekti. Uykuya daldıklarında hareket etmelerini sağlamanın kendine özgü sorunları vardı.

Cüzdanı açtı, kredi kartlarını yere fırlattı, bir süre fotoğrafları inceledi. Bay İşadamı kendisi gibi aşırı kilolu başka işadamlarıyla golf sahasında; Bay İşadamı eşiyle; Bay İşadamı'nın gençlik halinin yılbaşı ağacı önünde oğlu ve iki kızıyla çekilmiş fotoğrafı... Kızlara Noel Baba şapkası ve birbirinin aynısı elbiseler giydirilmişti. Adam kızlarına tecavüz edecek tiplerden değildi ama bunun bir önemi yoktu. Erkek dediğin paçayı sıyıracağını bilirse tecavüz etmekten çekinmez. Kadın bunu zor yoldan, deyim yerindeyse babasının dizinin dibinde öğrenmişti.

Cüzdanın içinde iki yüz dolardan fazla para vardı. Andi daha fazlasını bulmayı umuyordu. Adamla tanıştıkları barda çalışan fahişeler havalimanı tarafında çalışanlardan çok daha kaliteliydi, müşteriler de paralı olurdu ama perşembe günü gündüz seansı için az para değildi ve dünya, devamının geleceğini umarak güzel kızları sinemaya götürüp okşamak isteyen erkeklerle dolup taşıyordu.

4

"Tamam," diye mırıldandı ayağa kalkmaya hazırlanan Rose. "İkna oldum. Şansımızı deneyelim."

Ama Barry kolundan çekip durdurdu kadını. "Hayır, bekle. İzle. Daha en iyi bölümü görmedin."

5

Andi iğrenç kulağa yaklaşıp, "Derin bir uykuya dal. Çok derin bir uyku. Çekeceğin acı sadece bir rüya," diye fısıldadı. Çantasını açıp sapı sedefli bıçağını çıkardı. Küçük olmasına küçüktü ama keskin tarafının jiletten bir eksiği yoktu. "Acı neymiş?"

"Sadece rüya," diye mırıldandı Bay İşadamı başını kaldırmaksızın.

"Aynen öyle tatlım." Kolunu adamın omzuna attı ve çabucak sağ yanağına iki tane V çizdi. Adamın yanağı o kadar şişmandı ki yakında sarkardı. Andi sinema salonunu aydınlatan projektörün loş ışığında çıkardığı işi hayranlıkla seyretti. Derken kanlar akmaya başladı. Adam uyandığında yüzünün acıdan alev alev olduğunu hissedecek, pahalı ceketinin sağ kolunun kana bulandığını görecek ve muhtemelen en yakındaki hastanenin acil servisine koşacaktı.

Bunu karına nasıl açıklayacaksın? Yutturacak bir şeyler bulacağına eminim. Ama estetik ameliyat geçirmediğin sürece aynaya her bakışında

imzamı göreceksin. Ne zaman bara kadın bulmaya gitsen mavi etekli, beyaz kolsuz bluzlu çıngıraklıyılanın seni ısırışını hatırlayacaksın.

İki elliliği ve beş yirmiliği çantasına atıp çıtçıtı kapadı. Omzundaki eli hissettiğinde kalkmak üzereydi. "Merhaba tatlım. Filmin kalanını başka zaman izlersin. Şimdi bizimle geliyorsun," diye mırıldandı bir kadın kulağına.

Andi başını çevirmeyi denedi ama eller kafasını bırakmıyordu. Dahası kafasının içindeydiler, kafatasını dışarıdan değil içeriden tutuyorlardı.

Sonrası -Rose'un orta batıdaki şehrin eteklerindeki kamp alanına park edilmiş EarthCruiser'mda uyanışına kadar geçen zaman- tamamen silinmişti.

6

Uyandığında Rose ona bir fincan çay verip uzun bir nutuk attı. Andi söylenenleri duydu ama dikkati kelimelerde değil, kendisini kaçıran kadındaydı. Kadınfn ortama hâkim olduğunu söylemek alçakgönüllülük olurdu. Şapkalı Rose bir seksen boyunda, uzun bacaklı, UNICEF logolu ve *Çocukları Kurtarmak İçin Her Ne Gerekiyorsa* sloganı yazılmış tişörtünün altında göğüslerinin dikliği belli olan etkileyici bir kadındı. Yüzünde kraliçelere özgü bir dinginlik, ciddiyet ve rahatlık vardı. Artık açtığı saçları neredeyse beline gelecekti. Kafasındaki şapka bir garip duruyordu. Bütün bunların dışında Andi Steiner'ın o güne dek gördüğü en güzel kadındı.

"Ne demeye çalıştığımı anlıyor musun? Sana bir fırsat sunuyorum Andi, değerini bil. Sana sunduklarımı birine sunmamızın üzerinden yirmi yıldan uzun zaman geçmiştir."

"Ya hayır dersem? O zaman ne olacak? Beni öldürecek misiniz? Ve bu..." Kadın ne demişti? "Buhar dediğin şeyi benden alacak mısınız?"

Rose gülümsedi. Dolgun dudaklarını kırmızıya çalan bir pembeye boyamıştı. Aseksüel olduğuna inanan Andi içinden o rujun tadına bakabilmeyi diledi.

"Dert etmeni gerektirecek kadar buharın yok tatlım. Sahip olduğun şey ise lezzetli olmaktan uzak. Bir sürü ineği olan bir çiftçi için bozuk sütten farksız."

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Bırak bunları, sadece söylediklerime kulak ver. Seni öldürmeyeceğiz. Hayır dersen, hafızandan bu sohbeti sileceğiz. Kendini önemsiz bir şehre giden yollardan birinin kenarında bulacaksın. Topeka veya Fargo olabilir. Paran veya kimliğin olmayacak, oraya nasıl gittiğini hatırlamayacaksın. Hatırladığın son şey soyup yaraladığın adamla sinemaya gidişin olacak."

"Ona yaptığım her şeyi hak etmişti!" diye kendini savundu Andi.

Rose parmak ucuna kalkıp gerindi, elleri karavanın tavanına dokundu. "O senin meselen tatlı şey, ben senin psikiyatrın değilim." Sutyen giymemişti; Andi tişörte rağmen meme uçlarının yukarı kaydığını görebiliyordu. "Ama dikkate alman gereken bir detay daha var: Paranın ve sahte kimliklerinin yanı sıra yeteneğini de senden alacağız. Gelecek sefer karanlık sinema salonunda bir adamın kulağına uyumasını fısıldadığında sana dönüp ne zırvaladığını soracak."

Andi korkunun soğuk dokunuşunu hissetti. "Bunu yapamazsınız." Ama kafatasının içine girip beynine dokunan elleri hatırladığından kadının söylediğini yapabileceğine emindi. Belki arkadaşlarının yardımına ihtiyaç duyardı, bu karavanın etrafına toplanmış diğer karavanlarda yaşayanların... Evet, söylediğini yapabilecek güçteydi.

Rose söyleneni duymamış gibi davrandı. "Kaç yaşındasın tatlım?"

"Yirmi sekiz." Otuz sınırını geçtiğinden beri kendine seçtiği yaş buydu.

Gülümseyerek kadına bakan Rose yorum yapmadı. Güzel gri gözlere beş saniye dayanabilen Andi bakışlarını kaçırdı. Ama bunu yaptığında gözleri onları dizginleyen örtüler olmadığı halde en ufak bir sarkma belirtisi göstermeyen memelere kaydı. Uta-

nıp başını kaldırdığında, bu sefer de kadının mercan rengi dudaklarına odaklandı gözleri.

"Otuz iki yaşındasın," dedi Rose. "Zor bir hayat sürdüğün için biraz belli oluyor. Kaçmakla geçen bir hayat. Hâlâ güzelsin. Bizimle kal, bizimle yaşa ve bundan on yıl sonra gerçekten yirmi sekizinde olursun."

"İmkânsız."

Rose gülümsedi. "Yüz yıl sonra otuz beşinde görünecek ve kendini o yaşta hissedeceksin. Buhar alana dek. O zaman yeniden yirmi sekiz olacaksın ama on yaş daha gençmişsin gibi gelecek. Sık sık buhar çekeceksin. Uzun yaşayacak, genç kalacak, iyi besleneceksin. Sana sunduklarım bunlar. Kulağa nasıl geliyor?"

"Gerçek olamayacak kadar iyi," dedi Andi. "On dolara hayat sigortası yaptırabileceğimi söyleyen reklamlar gibi."

Çok da yanılmıyordu. Rose yalan söylememişti (en azından şimdilik) ama dile getirmediği detaylar vardı. Örneğin, buharın bazen ne kadar güç bulunduğu. Dönüşümü herkesin atlatamadığı. Yine de Rose ve Onlar'ın doktoru VValnut temkinli yaklaşmakla beraber kızın sağ kalacağı sonucuna varmışlardı.

"Siz ve arkadaşlarınız kendinize..."

"Arkadaşlarım değil, ailem. Biz Gerçek Kardeşlik'iz." Rose parmaklarını birbirine dolayıp ellerini Andi'ye uzattı. "Kardeşlik'e giren bir daha ayrılamaz. Bunu iyi anla."

Tecavüze uğrayan bir kızın tecavüze uğramamış birine dönüşemeyeceğini bilen Andi kadının ne demek istediğini gayet iyi anlıyordu.

"Seçme şansım var mı ki?"

Rose omuz silkti. "Geri kalanlar hep kötü seçenekler hayatım. Elbette mecbur olduğun için değil, istediğin için bu yolu seçmen daha iyi. Dönüşüm daha kolay olur."

"Canım yanacak mı peki dönüşüm sırasında?"

Rose gülümseyip ilk büyük yalanını söyledi. "Hem de hiç."

7

Orta batıda bir şehrin eteklerinde yaz gecesi.

Bir yerlerde insanlar Harrison Ford'un kamçısını şaklatışını izliyordu; başka bir yerde Oyuncu Başkan hiç şüphesiz itimat telkin etmeyen gülümsemesiyle halkı selamlıyordu. Burada, kamp alanmdaysa Andi Steiner, Rose'un EarthCruiser'mın ve başka birinin VVinnebago'sunun farlarının ışığıyla aydınlatılan, ucuz mal satan dükkânlardan birinden alınma şezlonga uzanmıştı. Rose, klanlarının bir sürü kamp alanına sahip olduğunu ama bu alanın onlardan biri olmadığını açıklamıştı genç kadına. Neyse ki, pazarlıklardan sorumlu adamları buna benzer yerleri rahatlıkla kapatabiliyordu; çünkü ülke krizin eşiğindeydi. Amerika ekonomik bunalımın etkisindeydi ama Onlar için para sorun değildi.

"Pazarlık yapan adam kim?" diye sormuştu Andi.

"Kazanmakta üstüne olmayan bir arkadaştır," demişti Rose gülümseyerek. "Kuşları ağaçlardan inmeye bile ikna edebilir. Yakında tanışırsınız."

"O senin erkeğin mi?" Bu laf Rose'u güldürdü. Andi'nin yanağını okşadı. Dokunuşu Andi'nin içinde kelebekler uçuşmasına neden oldu. Akıl alacak şey değildi ama gerçekti. "Sağlam sezgilerin var. Bence atlatacaksın."

Belki haklıydı ama öylece uzanmayı sürdürürken Andi'nin heyecanı kaybolup gitti, yerini korku aldı. Aklına sürekli yol kenarında, ormanlarda, kuyuların dibinde bulunan cesetler geliyordu. Kadınlar ve kızlar. Neredeyse her zaman kadınlar ve kızlar. Onu korkutan Rose değildi ve bulundukları yerde başka kadınlar da vardı. Erkekler de ortalıktaydı.

Rose, Andi'nin yanına çömeldi. Farların ışığının kadının yüzünü ışık ve gölgeden oluşan çirkin bir manzaraya dönüştürmesi gerekirdi ama tam tersi yaşanıyordu: Farların ışığı onu daha da güzelleştirmiş, çekici hale getirmişti. Yeniden Andi'nin yanağını okşadı. "Korku yok," dedi. "Korkuya izin verme."

Diğer kadınlardan birine, Sessiz Sarey dediği solgun yüzlü hoş yaratığa dönüp başını salladı. Sarey de başını sallayarak

karşılık verip Rose'un karavanına girdi. Diğerleri şezlongun etrafında bir çember oluşturdu. Andi ortamdan hoşlanmadı. Kurban törenlerini hatırladı.

"Korkma. Yakında bizden biri olacaksın Andi. Bizimle bir olacaksın."

Eğer tükenmezsen, diye düşündü Rose. *Atlatamazsan giysilerini arka tarafta yakar ve yarın buradan ayrılırız. Ne kayıp ne kazanç.*

Umudu öyle olmamasıydı. Kızı sevmişti ve uyutma yeteneği ileride işlerine yarayabilirdi.

Sarey elinde termosları andıran çelik bir kapla döndü. Kırmızı kapağını açtıktan sonra termosa benzeyen nesneyi Rose'a uzattı. Andi'ye sorarsanız etiketsiz sinek öldürücüleri andırıyordu kap. Şezlongdan fırlayıp kaçmayı düşündüyse de sinemada yaşadıklarını, kafasının içine uzanıp hareket etmesini engelleyen elleri hatırlayarak bu fikirden vazgeçti.

"Büyükbaba Flick?" diye seslendi Rose. "Bize yol gösterir misin?"

"Memnuniyetle." Cevap veren sinemadaki yaşlı adamdı. Bu gece bol bermuda şort, dizine kadar gelen beyaz çoraplar ve sandalet giymişti. Andi'ye sorarsanız tam da büyükbaba VValton'ın toplama kampında iki yıl kalmış haliydi. Yaşlı adam ellerini kaldırdığında ötekiler de ona uydu. Kâğıttan kesilmiş bebekler gibi el ele tutuşup çember oluşturdular.

"Biz Gerçek Kardeşlik'iz," dedi adam. O zayıf göğüsten yükselen ses artık titremiyordu; genç ve güçlü bir adamın derinden gelen haşmetli sesiydi.

"Biz Gerçek Kardeşlik'iz," diye karşılık verdiler. "Katılan bir daha ayrılamaz."

"Burada bir kadın görüyorum," dedi Büyükbaba Flick. "Bize katılacak mı? Hayatını hayatımıza bağlayıp bizimle birleşecek mi?"

"Evet de," dedi Rose.

"E... evet," dedi Andi güçlükle. Kalbi artık çarpmıyor, davullar gibi gümlüyordu.

Rose elindeki kabın düğmesine bastığında fıslamayı andıran bir ses duyuldu, kabın ucundan gümüş renginde bir buhar yükseldi. Akşam esintisinde dağılmak yerine öylece kaldı; ancak Rose öne eğilip mercan rengi büyüleyici dudaklarını büzüp hafifçe üflediğinde hareket etti. Buhar (çizgi romanlardaki konuşma balonlarını andırıyordu) Andi'ye doğru süzüldü.

"Biz Gerçek Kardeşlik'iz, katlanırız," dedi Büyükbaba Flick.

"Sabbatha hanti," diye karşılık verdi ötekiler. Sis yavaşça, hem de çok yavaşça Andi'nin yüzüne doğru alçaldı.

"Seçilmiş olanlarız."

"Lodsam hanti," dediler.

"Onu içine çek," diyen Rose, Andi'yi yanağından öptü. "Diğer tarafta görüşürüz."

Belki.

"Biz şanslı olanlarız."

Cahanna risone hanti.

Sonra hep birlikte: "Biz Gerçek Kardeşlik'iz ve..."

Andi o noktada koptu. Yüzünü saran gümüş buhar buz gibiydi ve ciğerlerine dolduğunda canlanıp kadının içinde çığlıklar atmaya başlamıştı. Buhardan yapılma bir çocuk -kız mı oğlan mı çözememişti- kurtulmaya çalışıyor ama biri onu engelliyordu. Engelleyen Rose'du, ötekilerse yaklaşıp ağır çekim oynatılan cinayeti aydınlatmak istercesine fenerlerini Andi'ye doğrultmuşlardı.

Andi kalkıp kaçmayı denedi ama kaldırabileceği bir vücudu yoktu. Vücudu gitmişti. Geriye sadece insan şeklinde bir acı kalmıştı. Çocuğun ve kendisinin ölümünün acıları.

Onu kucakla. Düşünce alev alev yanan bir yaraya dönüşen vücuduna bastırılan soğuk bir bez gibiydi. *Tek yolu bu.*

Yapamam, hayatımı bu acıdan kaçmakla geçirdim.

Öyle bile olsa kaçacak yerin kalmadı. Onu sahiplen. İçselleştir. Buharı kabul et veya öl.

8

Klan üyeleri ellerini havaya kaldırmış kadim kelimeleri mırıldanıyordu: *Scıbbatha hanti, lodsam hanti, cahanna risone hanti.* Andi Steiner'ın göğüslerinin kayboluşunu, bluzunun önünün düzleşmesini, eteğinin açılıp kapanan bir ağız gibi kabarıp inişini izlediler. Genç kadının yüzü sütbeyaza döndü. Damardan iplerin ucunda süzülen balonları andıran gözleri hâlâ güçlüydü.

Onlar da yok olacak, diye düşündü VValnut. *Kadın yeterince dayanıklı değilmiş. Başarır sanmıştım ama yanılmışım. Belki bir veya iki kere daha somutlaşır, sonra tükenecek. Geriye giysilerinden başka bir şey kalmayacak.* Kendi dönüşümünü hatırlamaya çalıştı ama dolunaydan ve açıklığı farların değil, kamp ateşlerinin aydınlattığından fazlası gelmedi aklına. Ateşler, atların kişnemeleri ve acı. O acıyı gerçekten hatırlıyor muydu? Muhtemelen hayır. Var olduğunu biliyordu, dönüşürken acı çektiğine emindi, dolayısıyla acıyı hatırladığını sanıyordu ama gerçekten hatırlamak ile hatırladığına inanmak farklı şeylerdir.

Andi'nin ruh çağırma seanslarında masanın üstünde beliren hayaletleri andıran yüzü yavaş yavaş eski haline döndü. Bluzunun önü şişti, bacakları somutlaşırken eteği kabardı. Genç kadın acı içinde çığlık attı.

"Biz Gerçek Kardeşlik'iz ve katlanırız," diyordu farların aydınlattığı insanlar. *"Sabbatha hanti.* Seçilmiş olanlarız. *Lodsam hanti.* Şanslı olanlarız. *Cahanna risone hanti."* Bitene kadar susmayacaklardı. Zaten bir şey kalmamıştı, öyle veya böyle birazdan gösteri sona erecekti.

Andi tekrar kayboluyordu. Derisi çemberdekilerin kemikleri görebileceği kadar şeffaflaştı. Kafatası kemiklerini bile seçebiliyorlardı. Aralarındaki çatlaklardan gümüş rengi ışıltılar süzülüyordu. Vücuttan kopmuş gözler artık var olmayan gözyuvalarında delice çırpınıyordu. Çığlık çığlığaydı kadın ama sesi zayıflayıp çok uzaklardan gelen bir yankıya dönüşmüştü.

9

Rose, acı katlanılamaz boyutlara ulaştığında kızın da pek çoklarının yaptığı gibi pes edeceğini sandı ama hatun güçlü çıktı. Yeniden bir yolunu bulup çığlıklar ata ata varoluşa döndü. Elleri somutlaşır somutlaşmaz Rose'unkileri yakaladı ve delice bir güçle onu kendine çekti. Acının farkına varmamış gibi davranan Rose ona doğru eğildi.

"Ne istediğini biliyorum tatlım. Geri gelirsen senindir." Dudaklarını Andi'ninkilere yaklaştırıp dilini Andi'nin dudağına yasladığında ortada dudak kalmamış, Andi'nin vücudu yine sise dönüşmüştü. Ama gözler bu sefer de kaybolup gitmeyi reddetti, Rose'unkilere kilitlendi.

"Sabbatha hanti," diyordu ötekiler. *"Lodsam hanti. Cahanna risone hanti."*

Andi geri geldi, önce acıyla dolan gözleri gözyuvalarına oturdu, sonra vücudu somutlaştı. Rose birkaç saniye daha ellerini tutan ellerin ve kolların kemiklerini gördüyse de kemikleri et bürüdü ve Andi gerçek dünyaya döndü. Rose, genç kadını yeniden öptü. Andi tüm acısına rağmen ona karşılık verdi. Rose kendi özünün bir kısmını genç kadının boğazına üfledi.

Bu kızı istiyorum. Ve ben istediğimi alırım.

Andi yeniden solmaya başladı ama Rose, direndiğini hissedebiliyordu. Kazanacaktı. İçine üflenen yaşam enerjisinden besleniyor, ciğerleri onu dışarı atmak yerine vücuduna yayıyordu.

Bu, buharı ilk kabul edişiydi.

10

Onlar'ın en yeni üyesi geceyi Rose O'Hara'nın yatağında geçirdi ve hayatında ilk kez cinsellikte korku ve acıdan fazlasının olduğunu keşfetti. Şezlongda attığı çığlıklar yüzünden boğazı kurumuştu ama dönüşümün acısına denk bir zevkle, onun için

yepyeni olan duygular vücudunu ele geçirdiğinde yine çığlık attı. Zevk çığlıkları. Sanki vücudu yeniden şeffaflaşmış, ruhu göğe yükselmişti.

"İstediğin gibi çığlık atabilirsin," dedi Rose. "Bugüne kadar her türlüsünü duydular. İyisiyle kötüsüyle."

"Cinsellik her zaman böyle midir?" Eğer böyleyse neler kaçırmıştı! Pislik babası ondan neler çalmıştı! Bir de insanlar onu mu hırsız sanıyordu?

"Buhar aldığımızda bizim için böyledir," dedi Rose. "Bütün bilmen gereken bu." Başını öne eğip kızı mutlu etmeye devam etti.

11

Gece yarısı olmadan Jeton Charlie ve Kızıl Baba, Jeton Charlie'nin karavanının alt basamağına oturmuş aya bakarak ot içiyordu. Rose'un EarthCruiser'ından gelen çığlıkları duydular. .

Charlie ve Baba birbirlerine bakıp sırıttı.

"Birileri halinden memnun," dedi Baba.

"Memnun olmayacak ne var?" diye karşılık verdi Charlie.

12

Başını yastıklar yerine Rose'un memelerine gömmüş olan Andi günün ilk ışıklarıyla uyandı. Kendini hem tamamen değişmiş hissediyordu hem de hiç değişmemiş. Rose'un gözlerini üzerinde hissedince başını kaldırdı.

"Beni kurtardın," dedi Andi. "Beni geri getirdin."

"Tek başıma yapmadım. Gelmek istiyordun." *Birden fazla şekilde tatlım.*

"Sonrasında yaptıklarımızı... bir daha yapamayız, değil mi?"

Rose gülümseyerek başını iki yana salladı. "Hayır. Ama bir önemi yok, bazı deneyimlerin üstüne çıkılmaz. Ayrıca bugün erkeğim geri gelecek."

"Adı ne?"

"Henry Rothman diye seslenildiğinde başını çevirip bakar ama köylülerleyken kullandığı ad bu. Gerçek adı Karga Daddy."

"Onu seviyor musun? Sevdiğini görebiliyorum..."

Rose gülümsedi, Andi'yi kendine doğru çekip öptü ama genç kadın karşılık vermedi.

"Rose?"

"Evet?"

"Ben... hâlâ insan mıyım?"

Buna Rose'un verdiği cevap Dick Hallorann'ın bir keresinde başka bir konuda küçük Danny Torrance'a verdiği cevabın aynısıydı ve aynı buz gibi sesle söylenmişti: "Umurunda mı?"

Andi umurunda olmadığına karar verdi. Artık evim diyebileceği bir yer bulmuştu. Artık Onlar'dandı.

ANNE

1

Birbirine karışan bir sürü kâbus -biri tokmağı savuruyor, sonsuz koridorlarda onu kovalıyor, kendi kendine çalışan bir asansör, hayvan şeklindeki şimşirler canlanıp peşine düşüyorlar- ve sonunda netleşen bir düşünce: *Keşke öiseydim.*

Dan Torrance gözlerini açtı. Gün ışığı gözkapaklarının arasından gözlerine ve ağrıyan beynine ulaştı, beyni alev alacakmış gibi hissetti bir an. Bütün akşamdan kalmalıkları sona erdirecek bir akşamdan kalma hali. Yüzü sızlıyordu. Azıcık nefes alabilmesini sağlayan topluiğne başı büyüklüğündeki boşluk haricinde burun delikleri tamamen tıkanmıştı. Sol taraftan mı nefes alıyordu? Hayır, sağdan. Ağzından nefes alabilirdi ama viski ve sigara yüzünden ekşimiş bir tat vardı dilinde. Her tür yanlış maddeyle doldurduğu midesi ise kurşun gibi ağırlaşmıştı. Midenin en akşamdan kalma hali derdi eski bar arkadaşlarından biri buna. Bir diğerinin buna verdiği ad ise sabah pişmanlığıydı.

Yan taraftan güçlü horlamalar duyuluyordu. Dan başını o yöne çevirdiğinde boynu öylesine sızladı ki, neredeyse acıdan çığlık atacaktı. Yeni bir ağrı dalgası ensesinden şakaklarına doğru yayıldı. Tekrar gözlerini açtı, azıcık, hayır, parlak güneş olmasın, lütfen. Henüz hazır değildi. Yere serilmiş bir şiltede yatıyordu. Yanı başında çıplak bir kadın vardı. Dan örtünün altını kontrol etti, kendisi de çırılçıplaktı.

Adı... Dolores miydi? Hayır. Debbie? Yaklaştın ama bu da değil.

Deenie. Adı Deenie'ydi. Samanyolu adlı barda tanışmışlardı ve başlangıçta çok eğlenceliydi; sonra...

Sonrasını hatırlamıyordu. Ellerine üstünkörü bir bakışı (ikisi de şişmiş, eklem yerleri soyulmuş ve kızarmış) hatırlamak istemediğine karar vermesine yetti. Ne fark ederdi? Senaryonun ana hatları hiç değişmezdi. Sarhoş olurdu, biri yanlış bir şey söylerdi, kavga çıkar ve barda kıyamet kopardı. Kafasının içinde tehlikeli bir köpek besliyordu. Ayıkken köpeğe tasma takmak kolaydı. Sarhoş olduğunda tasma kayboluyor, köpek serbest kalıyordu. *Er geç birini öldüreceğim.* Nereden biliyordu ki, belki dün gece öldürmüştü.

Hey Deenie, aletim bekler seni...

Tanrım, gerçekten bu kadar pespaye bir cümle kurmuş muydu? Kurmuş olabileceğini düşünmekten nefret ediyordu. Artık gece yaşananları kısmen de olsa hatırlamıştı ve bu kadarı bile rahatsız olmasına yetmişti. Bilardo oynuyorlardı. İstekayı dik tutup topa açı kazandırmaya çalışırken tebeşirli uç masaya sürtünmüş, top da sekip country çalan -başka ne olacaktı?- müzik kutusuna çarpmıştı. Joe Diffie'yi hayal meyal hatırlıyordu. Niye o kadar öfkelenmişti? Çünkü sarhoştu ve Deenie yanı başında duruyordu. Deenie masanın altından kendisine dokunduğu için kıza hava atma ihtiyacı duymuştu. Hepsi eğlence için. Derken beyzbol kasketli ve şık ipek kovboy gömlekli adam kahkaha atmıştı. Tek hatası buydu.

Kargaşa ve bar kavgası.

Dan dudaklarını kontrol etti. Şişmiş ve iri sosislere dönmüşlerdi. Öğleden sonra parasını aldığı için akşam çıkarken cebinde beş yüz dolar vardı.

En azından dişlerim yerinde...

Midesinden tuhaf gurultular yükseldi. Viski kokan bir geğirtinin ardından ağzına kadar gelen safrayı yeniden yuttu. Boğazından aşağı akarken genzini yaktı safra. Şilteden yere yuvarlanıp dizlerinin üstüne doğruldu, yalpalayarak ayağa kalktı. Oda

etrafında dönerken ayakta durmak kolay değildi. Akşamdan kalmaydı, başı ağrıyordu, midesi dün akşam ona hangi ucuz içkiyi içirdilerse hâlâ onunla doluydu. Üstelik sabah olmasına rağmen ayılmamıştı.

İç çamaşırlarını fırlattığı yerden aldı, elinde çamaşırla topallayarak olmasa da ağırlığını çoğunlukla sol ayağına vererek banyoya gitti. Belli belirsiz bir şeyler geliyordu gözünün önüne -hiçbir zaman netleşmeyeceğini umduğu türden bir anı- şapkalı kovboyun tabure fırlatışı. Galiba Deenie'yle bardan o zaman ayrılmışlardı, koşarak kaçmamışlardı ama deliler gibi gülüyorlardı.

Midesinden gelen mutsuz bir gurultu daha. Bu seferki mide bulantısına, kauçuk eldivenli bir elin midesini sıktığı hissi de eşlik etti. Böylece bulantıyı tetikleyen ne varsa hepsi ortaya çıktı: Büyük cam kavanozdan çıkarılıp servis edilen aşırı pişmiş yumurtaların sirkemsi kokusu, barbekü soslu domuz kaburgası, ketçaba bulanmış kızarmış patates. Önceki gece içkiler arasında midesine giren her şey. Az kalsın kusacaktı ama en iyi en sona kalmıştı, sanki yarışma programının çarkı dönmüş ve ok gerçek bir kâbusun üzerinde durmuştu.

Sıradaki yarışmacımızı ne bekliyor Johnny? Şey, Bob, koca bir tabak YAĞLI SARDALYE!

Banyo koridorun tam karşısındaydı. Kapı açıktı, klozetin oturağı kalkıktı. Dizlerinin üstüne yığılan Dan kafasını klozete yaklaştırdığı anda boğazından kahverengi-sarı sıvılar döküldü. İşi bittiğinde başını çevirip eliyle sifonu aradı, buldu, çekti. Su şelale gibi kenarlardan aktı ama pisliğin gittiğini işaret eden vakum sesi duyulmadı. Gözlerini yeniden klozete diktiğinde tedirgin edici bir manzarayla karşılaştı: Yarı sindirilmiş iğrenç bar mezeleri arasında muhtemelen kendisine ait olan bir bok yüzüyordu. Tuvalet taşıp da sabahın sıradan korkunçluklarına son noktayı koymadan önce borular her nasılsa açıldı ve tüm pislikler kanalizasyona aktı. Dan biraz daha kustuktan sonra topuklarından destek alıp sırtını banyo duvarına yasladı. Zonklayan başını öne eğip tekrar sifonu çekebilmek için deponun dolmasını bekledi.

Yemin ederim bundan sonra içmeyeceğim. Bir daha ne içki ne bar ne kavga! Yüzüncü kez söz veriyordu kendine. Belki de bininci kez.

Kesin olan tek bir şey vardı: Artık şehirden ayrılmazsa başı beladaydı. Büyük belada.

Johnny, bugünkü şanslı yarışmacımızı ne bekliyor? Bob, SALDİRİ SUÇUNDAN EYALET HAPİSHANESİNDE İKİ YIL!

Ve... seyirciler coşkudan deliye döner.

Sifonun deposu dolduğunda su sesi kesildi. Gecenin yadigârlarının ikinci bölümünü kanalizasyona yollamak için eli sifona gitti adamın, sonra durakladı, hafızasının yakın geçmişi kaydettiği bölümündeki kara deliği inceledi. Kendi adını hatırlıyor muydu? Evet! Daniel Anthony Torrance. Yatakta horlayarak uyuyan fıstığın adını hatırlıyor muydu? Evet! Deenie. Soyadını hatırlamıyordu, muhtemelen kadın hiç söylememişti. Ülkenin başkanının adını hatırlıyor muydu?

Başlangıçta hatırlayamayarak dehşete düştü. Adamın Elvis'inki gibi komik bir saçı vardı ve saksofon çalıyordu. Oldukça kötü çalıyordu hem de. İyi de adı neydi?

Nerede olduğunu biliyor musun ki?

Cleveland? Charleston? Ya biri ya öteki.

Sifonu çekerken başkanın adı muhteşem bir netlikle kafasında belirdi. Ayrıca Dan, Cleveland veya Charleston'da değildi. Kuzey Carolina'daki Wilmington'daydi. Mary Özel Hastanesi'nde temizlikçi olarak çalışıyordu. Düne kadar. Artık gitme zamanı gelmişti. Başka bir şehre gidecek, iyi bir yer bulursa içkiyi bırakıp temiz bir hayata başlayacaktı.

Ayağa kalkıp aynaya baktı. Hasar korktuğu kadar kötü değildi. Burnu şişmiş ama kırılmamıştı. En azından ilk değerlendirmesi buydu. Üstdudağı pıhtılaşmış kanla kaplıydı, fena şişmişti. Sağ elmacıkkemiği morarmıştı (demek ki kovboy solaktı), ortada bir de kanlı bir yüzük izi vardı. Sol omzunda bir morluk daha. Yanlış hatırlamıyorsa isteka darbesi yüzünden.

İlaç dol.ıhını karıştırdı, makyaj malzemeleri ve işe yaramaz ıvır /ıvır arasında reçeteli üç ilaç buldu. İlki mantar enfeksiyon-

lan için yazılan Diflucan'dı. İkincisi Darvon Comp 65. Kutuyu açtığında on iki hap kaldığını gördü, üçünü ilerde kullanmak üzere cebine attı. Sonuncusu Fioricet'ti ve neyse ki şişenin dörtte üçü doluydu. Soğuk suyla üç hap yuttu. Lavaboya doğru eğildiğinde baş ağrısı şiddetlendi ama birazdan geçeceğini düşünerek rahatladı. Migren ve yoğun baş ağrıları için kullanılan Fioricet'in akşamdan kalmalığa iyi gelmesi garantiydi. Yani neredeyse garantiydi.

Dolabın kapağını kapatacakken fikir değiştirip yeniden rafları kontrol etti. Kutuları sağa sola kaydırdı. Doğum kontrol hapı göremedi. Belki kadının çantasındaydı. Öyle olmasını umdu; çünkü önceki gece yanında prezervatif yoktu. Eğer kadınla seviştiyse -hatırlamıyordu ama muhtemelen sevişmişlerdi- korunmamıştı.

İç çamaşırını giyip zar zor yatak odasına döndü, kapının eşiğinde durup geceyi evinde geçirdiği kadına baktı. Kollarını ve bacaklarını sonuna kadar açmış, çırılçıplak yatıyordu şiltede. Birlikte içerlerken topuklu sandaletleri, deri eteği, halka küpeleri ve dar bluzuyla Yunan tanrıçalarından biri olduğunu düşünmüştü kadının; şimdiyse bira göbekli, hapı yutmuş beyaz bir et yığını görünüyordu gözüne. Gıdısı bile sarkmıştı daha o yaşta.

Daha da kötüsü: Karşısındakine kadın denemezdi. Adamı hapse yollayacak kadar küçük değildi muhtemelen ama yirmisinden de büyük olamazdı. Muhtemelen on sekiz veya on dokuz yaşındaydı. Duvarda ürkütücü ölçüde çocuksu bir KISS posteri asılıydı. Karşı duvarda ise patileriyle ağacın dalına tutunmuş hoş bir kedi yavrusunun resmi vardı. DAYANMAYA DEVAM ET BEBEĞİM, diyordu posterde.

Dan bir an evvel oradan uzaklaşmalıydı.

Giysileri kızmkilere karışmış olarak şiltenin dibindeydi. Tişörtünü kızın iç çamaşırından ayırıp apar topar üstüne geçirdi, ardından kotunu giydi. Fermuarı yarıya kadar bile çekemeden donup kaldı. Pantolonunun sol cebinin, ödemesini aldığından bu yana ne kadar hafiflediğini fark etmişti.

Hayır! İmkânsız!

Kalp atışları hızlanınca kustuktan sonra azıcık da olsa toparlayabildiği kafası yeniden zonklamaya başladı. Cebine soktuğu el, on dolarlık bir banknot ve iki kürdandan başka bir şey bulamadığında ağrı daha da kötüleşti. Kürdanın ucunun, tırnağının dibindeki deriye batışını hissetmedi bile.

Beş yüz dolarlık içki içmedik. İmkânsız! O kadar içsek ölürdük.

Cüzdanı hâlâ arka cebindeydi. Bir umutla içini kontrol ettiyse de hiç şansı yoktu. Gece cüzdanda tuttuğu paraları da ön cebine aktarmış olmalıydı. Normalde barlarda ön cepten para çıkarmak zor gelirdi adama, anlaşılan dün öyle hissetmemişti. Bu bir şaka olmalıydı...

Horlayan çıplak kıza baktı, yanına gidecek gibi oldu, uyandırıp lanet olası parayla ne yaptığını sormak istedi. Hatta boğazlamak... İyi ama parayı kız çalmış olsa ne demeye adamı evine getirsin? Başka bir şey mi olmuştu? Samanyolu'ndan ayrılmadan önce başka bir macera mı yaşamışlardı? Zihni yavaş yavaş açılırken taksiye binip gara gidişleri gözünün önüne geldi.

Orada takılan birini tanıyorum yakışıklı.

Kız bunu gerçekten söylemiş miydi, yoksa hayal mi ediyordu?

Evet söyledi. Wilmington'dayım. Başkan Bili Clinton. Tren garına gittik. Orada gerçekten biri vardı. İşlerini erkekler tuvaletinde yürüten tiplerden, özellikle de müşterinin suratı kavgada dağılmışsa. Beni kimin benzettiğini sorduğunda, ona...

"Ona kendi işine bakmasını söyledim," diye mırıldandı Dan.

Birlikte içeri girdiklerinde Dan'in niyeti kızı mutlu etmek için bir gram mal almaktı, daha fazlasını değil. (Ve sadece ve sadece malın yarısı Manitol değilse.) Kokain Deenie'nin tercihi olabilirdi ama kendisi öyle şeylerden hoşlanmazdı. Zenginlerin kafa törpüsü dediklerini duyardı kokaine, kendisi zengin değildi. Derken kapısı kapalı tuvalet kabinlerinden birinden herifin teki çıkmıştı. İşadamı tipli bir herif. Yürürken evrak çantası dizine çarpıp duruyordu. Bay İşadamı lavaboya eğilip ellerini yıkarken Dan adamın suratını sineklerin sardığını gördü. Ölüm sinekleri. Bay İşadamı'nın iki üç günlük ömrü kalmıştı ve bundan haberi bile yoktu.

Bu yüzden azıcık mal almak yerine büyük oynamıştı Dan. Son anda fikrini değiştirmişti. Galiba. Her şey mümkündü, gecenin çok azını hatırlıyordu.

Ama sinekleri hatırlıyorum.

Evet. Onları hatırlıyordu. Alkol ışıltıyı bastırır, hatta yok ederdi ama sinekler ışıltıya ait değildi. Ayık veya sarhoş, gelecekleri zaman gelirlerdi.

Şöyle düşündü: *Buradan çıkmalıyım.*

Şöyle düşündü: *Keşke ölseydim.*

2

Deenie horlama ile uluma arası bir ses çıkardıktan sonra acımasız sabah güneşinden kurtulmak için diğer yana döndü. Yerdeki şilte haricinde odada mobilya yoktu; uyduruk bir masa bile. Dolabın aralık olan kapağı Deenie'nin giysi koleksiyonunun iki plastik sepete sığacak kadar yoksul olduğunu eleveriyordu. Askıda olan az sayıdaki parça belli ki bar kıyafetleriydi. Önünde SEKSİ KIZ yazan kırmızı bir tişört, işlemeli kot etek, iki pantolon, iki çift topuksuz ve bir çift *beni becer* diye haykıran yüksek topuklu ayakkabı. Dan, kızın gece giydiği sandaletleri göremedi. Kendi eski püskü Reebok'larını da.

İçeri girdiklerinde ayakkabılarını fırlatıp attığını hatırlıyordu ama öyle yapmış olsa salonda bulurdu onları. Hayal meyal hatırladıkları doğruysa orada olmalıydılar. Belki kızın çantası da oradaydı. Belki kaybolmasın diye parasının kalanını kıza vermişti. Düşük ihtimaldi ama imkânsız da değildi.

Başı zonklaya zonklaya koridoru geçip dairedeki diğer odaya girdi. Uzak köşede elektrik ocağı ve tezgâhın altına sıkıştırılmış bar tipi buzdolabı dışında herhangi bir eşyanın yer almadığı Amerikan tipi küçücük bir mutfak vardı. Salon olarak kullanılan bölümün yegâne süsleri ise süngerleri çıkmış, kırılan ayağının yerine konulan tuğlalar sayesinde devrilmeden duran kanepe ile camı çatlak televizyondu. Çatlak koli bandıyla bantlanmış ama

her kim yapmışsa alttan sarkan fazlalığı kesmeye zahmet etmemişti. Bandın o bölümüne sinekler yapışmıştı ve hâlâ canlı olan bir tanesi kurtulmak için çırpmıyordu. Dan o kasvetli manzaradan gözlerini alamadı. Akşamdan kalmalığın en çirkin şeylere bile ilginç anlamlar kazandırabildiğini geçirdi içinden.

Kanepenin önünde küçük bir masa, masada da ağzına kadar dolu bir kül tablası duruyordu, izmaritler, beyaz tozla dolu poşet ve burna çekilmeyi bekleyen şerit halinde dökülmüş tozlar ve *People* dergisi. Yanda bu tabloyu tamamlayan, rulo yapılmış bir dolarlık banknot. Ne kadar kokain çektiklerini hatırlamıyordu ama poşetteki mala bakılırsa gece beş yüz dolarına veda etmişti.

Lanet olsun! Kokain sevmem bile. Zaten tıkalı burunla nasıl çekmişim ki?

Çekmemişti. Kız çekmişti. Kendisi kokaini dişetlerine sürmekle yetinmişti. Şimdi yavaş yavaş hatırlıyordu. Hatırlamamayı tercih edeceğini anladığında artık çok geçti.

Tuvaletteki ölüm sinekleri, Bay İşadamı'nm ağzına girip çıkmaları, gözlerine konmaları. Satıcı, Dan'e neye baktığını sormuştu. Dan ona hiçbir şeye bakmadığını, zaten bir önemi olmadığını söyledi. *Bakalım sende neler varmış?* Satıcıda ne ararsanız vardı. Hep öyledir. Sonra taksiye binip kızın evine gitmişlerdi. Bekleyemeyecek kadar açgözlü -veya âciz- olan Deenie elinin tersine döktüğü malı daha takside burnuna çekmişti. İkisi birlikte "Mr. Roboto" şarkısını söylemeye kalkmışlardı.

Kapının yanında ReebokTarını ve kızın sandaletlerini gördü. Yeni anılar yüzeye çıktı. Kız sandaletleri çıkarmamış, yere düşürmüştü; çünkü eve girerken adamın kucağındaydı. Kendisi, bacakları beline dolayan kızı sıkıca poposundan tutarak taşımıştı. Belirsiz anılar... Kızın boynu parfüm, nefesi barbekü soslu domuz kaburgası kokuyordu. Bilardo masasına geçmeden önce birlikte yemek yemişlerdi.

Dan spor ayakkabılarını giydi, kahve bulmayı umarak mutfağa gitti. Kahve bulamadı ama kızın çantasını gördü. Öylece yere fırlatılmıştı. Kızın çantayı kanepeye fırlattığını ve ıskaladığında güldüğünü hatırladı. İçindekiler, sahte deri kırmızı cüzdan

da dahil olmak üzere, yere saçılmıştı. Yere saçılanları çantaya doldurup Amerikan mutfağa götürdü. Parasını tuvaletteki satıcıya kaptırdığını biliyordu ama içinden bir ses *az da olsa paran kalmıştı* diyordu ona. Paraya ihtiyacı vardı. On dolar, üç içki veya on iki kutu bira ederdi, adama bir gün bile yetmezdi.

Kızın cüzdanını alıp içini kontrol etti. Birkaç fotoğraf. Deenie'ye ne kadar benzediğine bakılırsa muhtemelen akrabası olan bir adamla çekilmiş fotoğrafları; kucağında bebekle Deenie; iğrenç mavi smokinli bir oğlanla balo elbisesi giymiş Deenie'nin mezuniyet fotoğrafları. Cüzdanın para bölmesi şişkindi. Bir an için umutlanan Dan, açtığında yiyecek kuponlarıyla karşılaştı. Para da yok değildi: iki yirmilik ve üç onluk.

Benim param. Geriye ne kalmışsa.

Öyle olmadığını biliyordu. Haftalık ödemesini kaybolmasın diye yeni tanıştığı bir sürtüğe vermezdi. Para kızındı.

Evet ama kokain kızın önerisi değil miydi? Sabah beş parasız ve akşamdan kalma uyanmasının suçlusu kız değil miydi?

Hayır. Akşamdan kalmasın; çünkü ayyaşın tekisin. Beş parasızsın; çünkü ölüm sineklerini gördün.

Öyle olsa bile kız tren garına gidip mal almakta ısrar etmese ölüm sineklerini görmezdi.

Kızın yiyecek almak için bu paraya ihtiyacı olacaktır.

Tabii ya! Bir kavanoz fıstık ezmesi ve çilek reçeli, bir de ekmek. Kalanlar için yiyecek kuponları vardı.

Kira ödemesi gerekecektir. Belki de para kira içindir.

Kira parasına ihtiyacı varsa televizyonu elden çıkarabilirdi. Belki favori satıcısı televizyonu almaya razı olurdu. Yetmiş dolar zaten hiçbir yerin, bu ev gibi bir çöplüğün bile aylık kirasını karşılamaya yetmezdi.

Senin paran değil.

Annesinin sesiydi, akşamdan kalma olduğunda ve çaresizce içki içmek istediğinde duymaktan nefret ettiği ses.

"Boş versene anne." Alçak sesle konuşmuştu ama en azından dürüsttü. Parayı alıp cebine tıktı, cüzdanı çantaya koyup dışarı çıkmaya hazırlandı.

Çıkamadı. Kapıda bir çocuk duruyordu.

Herhalde on sekiz aylıktı. Atlanta Braves takımının tişörtünü giymişti. Tişört dizlerine geliyordu ama tıka basa dolu olan bez zavallıcığın dizlerine kadar sarktığından bebek bezini görmemek imkânsızdı. Dan'in kalbi sıkıştı, dayanılmaz bir ağrı göğüskafesine yayıldı. Sanki Thor balyozunu savurup adamın kalbine sert bir darbe indirmişti. Bir an beyin kanaması veya kalp krizi geçireceğini sandı, belki ikisi birden.

Ardından derin bir nefes alıp kendine geldi. "Sen de nereden çıktın küçük kahraman?"

"Anne," dedi oğlan.

Aslında söylediği son derece mantıklıydı, Dan de annesinden çıkmamış mıydı? Ancak bu sözlerin ikisine de bir yararı yoktu. Zonklayan beyni mantık yürüterek korkunç bir sonuca vardı: Bu işe bulaşmak istemiyordu.

Çocuk parayı aldığını gördü.

Öyle bile olsa vardığı sonuç bu değildi. Parayı aldığını görmüşse ne olmuş? Daha iki yaşında bile olmayan bir velet. O yaştaki çocuklar yetişkinler ne yaparsa yapsın olağan karşılar. Oğlan annesini parmak uçlarından ateşler çıkararak tavanda yürürken görse bile yadırgamazdı.

"Adın ne aslanım?" Kalp atışları hızlanırken sesi de elinde olmadan titremişti.

"Anne."

Gerçekten mi? Lise çağına geldiğinde çocuklar canına okuyacak.

"Nereden geldin? Yan komşudan mı? Koridorun sonundaki daireden mi?"

Lütfen evet de.

Çünkü mantığının vardığı sonuç şuydu: Çocuk Deenie'nin ise kız onu bu daireye kilitleyip barlarda sürtmeye gidiyor demekti. Bebeğini yalnız bırakıyordu.

"Anne!"

Derken çocuk masadaki kokaini gördü ve sarkan bebek bezini sallaya sallaya o tarafa doğru emekledi.

"Şeker!"

"Hayır, şeker değil," dedi Dan ama halk arasında öyle demezler miydi? *Burun şekeri.*

Uyarıya aldırmayan velet bir eliyle beyaz toza uzandığında Dan, kolundaki morlukları gördü. Bir elin büyük bir güçle küçücük kolu sıktığını gösteren izler.

Veledi belinden tutup masadan uzaklaştırdı. Havada sallanırken zavallıcığın tıka basa dolmuş bebek bezinden dökülen boklar yere saçıldı. Dan'in zihninde gözünün önünden derhal gitmesini istediği bir resim belirdi, hem de acı verici netlikte: Fotoğraflarda görüp kızın akrabası olduğunu düşündüğü genç adam çocuğu tutup sarsıyor, iri parmaklarının izi kalıyor kollarında.

(Hey Tommy, "defol"un nesini anlamıyorsun?)

(Randy, o daha bebek...)

Görüntü belirdiği gibi kayboldu. Ama ikinci ses, cılız olan, kesinlikle Deenie'nindi. Demek ki Randy ağabeyiydi. Mantıksız değil. Kızları her zaman sevgilileri taciz etmez. Bazen ağabeyleri, bazen amcalarıdır. Bazen sevgili babaları bile olabilir şiddet uygulayan.

(Buraya gel seni değersiz köpek yavrusu, ilacını iç!)

Bebeği kucağına alıp -Tommy, adı Tommy'ydi- yatak odasına götürdü. Oğlan annesini görür görmez çırpınmaya başladı. "Anne! Anne! Anne!"

Dan bebeği yere bıraktığında Tommy şilteye tırmanıp kızın yanma kıvrıldı. Deenie uyanmasa da kolunu uzatıp çocuğuna sıkı sıkı sarıldı. Braves tişörtü yukarı sıyrıldığında Dan, oğlanın bacaklarındaki morlukları da gördü.

Ağabeyin adı Randy. Onu bulabilirim.

Bu düşünce ocak ayında donan göllerin buzu gibi acımasız ve berraktı. Cüzdandan fotoğrafı çıkarır ve iyice konsantre olursa, beynindeki zonklamayı bir tarafa bırakırsa, muhtemelen ağabeyi bulurdu. Böyle şeyler yapabildiği olmuştu.

Ben de onun kolunu, bacağını morartabilirim. Çocuğa dokunursa gelecek sefer onu öldüreceğimi söylerim.

Sorun şu ki, gelecek sefer olmayacaktı. VVilmington'da bir geleceği yoktu. Deenie'yi veya zavallı dairesini bir daha görme-

yecekti. Önceki geceyi veya bu sabahı bir daha aklına bile getirmeyecekti.

Bu sefer de Dick Hallorann'm sesini duydu. *Hayır aslanım! Belki Overlook'tan gelen yaratıkları kilitli kutulara koyup derinlere gömebilirsin ama anılar hep yaşar. Onlardan kurtulamazsın. Asıl hayaletler onlardır.*

Kapının eşiğinde durup Deenie'ye ve morluklar içindeki oğluna baktı. Oğlan hemencecik uyumuştu. Sabah ışığı üzerlerine düşerken her şeye rağmen hoş bir manzaraydı anne ve oğlan. Melekler gibi uyuyorlardı.

Kız melek falan değil. Belki oğlunu yaralamadı ama eğlenmeye gidip onu dairede yalnız bıraktı. Eğer sen olmasaydın, bebek salona girdiğinde...

Şeker, demişti oğlan, kokaine uzanmıştı. İyiye işaret değil. Bir şeyler yapılmalıydı.

Belki öyle ama bana düşmez. Polise gidip dağılmış suratımla çocuğunu ihmal eden anneyi şikâyet edemem ya? Alkol ve kusmuk kokuyorum. Benim vatandaşlık görevini yerine getiren biri olduğuma kimse inanmaz.

Parayı cüzdana geri koyabilirsin, dedi VVendy. O *kadarını yapabilirsin.*

Neredeyse yapacaktı. Parayı cebinden çıkarıp elinde tuttu. Cüzdana doğru gitti ama yürümek iyi gelmiş olacak ki, daha iyi bir fikir belirdi zihninde.

Bir şey alacaksan kokaini al. Kalan malı yüz dolara satabilirsin. Çok kalitesiz değilse belki iki yüz dolara...

Sorun şu ki, onda bu şans varken muhtemel alıcı polis çıkardı. Dan hapsi boylardı. O zaman Samanyolu'nda her ne yaşanmışsa onun için de peşine düşebilirlerdi. Nakdi almak daha güvenliydi. Yetmiş dolarak.

İkiye bölerim, diye düşündü. *Kıza kırk, bana otuz.*

Ama otuz dolarla hiçbir şey yapılmazdı. Zaten kızın yiyecek kuponları vardı. Atı beslemeye yetecek kadar kupon. Çocuğa onlarla yiyecek alırdı.

Kokaini ve kokain dökülmüş *People* dergisini çocuğun erişemeyeceği bir rafa kaldırdı. Lavabodaki bezle masada kalan tozla-

rı temizledi. Kız uyanıp salona girecek olursa kahrolası parasını ona geri verecekti. Uyumaya devam ederse parasının çalınmasını hak etmiş olacağını söyledi kendine.

Deenie salona gelmedi. Uyumaya devam etti.

Dan temizliği tamamlayıp bezi lavaboya attı. Not yazmayı düşündü. İyi ama ne diyecekti? *Çocuğuna daha fazla özen göstermelisin; ha, unutmadan, bütün paranı aldım.*

Tamam, nota falan gerek yok.

Cebinde parayla evden ayrıldı, çıkarken kapıyı çarpmamaya özen gösterdi. Böylesinin düşünceli davranmak olduğuna inandırdı kendini.

3

Öğlene doğru Deenie'nin Fioricet ve Darvon'ı sayesinde akşamdan kalmalığın baş ağrısından kurtulan Dan, tabelasında "Golden İndirimli İçki ve İthal Öira" yazan dükkâna yaklaştı. Binaların tuğladan, kaldırımların boş, tefecilerin bol olduğu yoksul mahallelerinden birindeydi. (Tefeci dükkânlarını vitrinlerdeki seçkin bıçak koleksiyonlarından tanırdınız.) Amacı en ucuzundan bir şişe viski almaktı ama dükkânın önünde gördüğü manzara yüzünden fikrini değiştirdi: Evsizlerden birinin hangi mantıkla seçildiği belirsiz mallarıyla doldurduğu alışveriş arabası.

Malların sahibi olan evsiz, içki dükkânında kasiyerle kavga ediyordu. Arabadaki eşyaların en üstünde rulo halinde iple bağlanmış bir battaniye vardı. Dan lekeli olduğunu görebiliyordu ama idare ederdi. Battaniyeyi koltuğunun altına sıkıştırıp hızlı adımlarla oradan uzaklaştı. Uyuşturucu sorunu olan bekâr bir anneden yetmiş dolar çaldıktan sonra bir evsizin sihirli halısını çalmanın lafı mı olurdu. (Belki de bu yüzden kendini hiç olmadığı kadar küçük hissetmiştir.)

Beni inanılmaz hızla küçülen adam olarak lanse etmeliler, diye düşündü yeni ödülüyle alelacele köşeyi dönerken. *Bir iki şey daha çaldım mı, iyice küçülüp yerin dibine gireceğim.*

Kulakları dört açıp evsizin öfke dolu bağırışlarını duymayı bekledi; ne kadar deliyseler o kadar yüksek sesle bağırırlardı.

Ama çıt çıkmıyordu. Bir sonraki köşeyi de dönerse başarılı kaçışı için kendini tebrik edebilirdi.

Dan, karşısına çıkan ilk sokağa saptı.

4

Akşam bastırırken Cape Fear Memorial Köprüsü'nün altındaki kanalizasyon borusuna sığınmıştı. Gerçek bir odası vardı ama içeri girebilmek için birikmiş kira borcu gibi ufak bir sorunu çözmesi şarttı ve ev sahibine önceki gün saat beşten önce açığı kapayacağına söz verdiği halde artık bunu yapamayacağı belliydi. Tek sorun para da değildi. Odasına dönecek olursa bar kavgasıyla ilgili soruları yanıtlamak üzere Bess Sokağı'ndaki kaleyi andıran karakola çağrılması muhtemeldi. Koşullar göz önünde bulundurulduğunda en temizi kiraladığı odadan uzak durmaktı.

Şarapçıların "Umutsuzluk Evi" demeyi tercih ettikleri Umut Evi adlı barınak başını sokabileceği iyi bir alternatifti ama Dan'in oraya gitmeye niyeti yoktu. Bedavaya uyurdunuz, karşılığında da içkinize el koyarlardı. Viskisini kaptırmak istemiyordu Dan. Wilmington ucuz moteller ve gecelik oda kiralayan işletmelerle doluydu, kimse ne içtiğinize, ne çektiğinize veya tüttürdüğünüze aldırmazdı ama yağmur bile yağmayan ılık bir havada parayı niye yatağa ve başını sokacağı bir çatıya harcasın? Kuzeye doğru yola çıktığında endişelenirdi çatıları ve yatakları düşünerek. Ev sahibi fark etmeden Burney Sokağı'ndaki odadan üç beş eşyasını nasıl alacağı da ertesi günün problemiydi.

Ayın ışığı nehri aydınlatıyordu. Battaniyeyi yere sermişti. Birazdan üstüne uzanıp tespihböceği gibi kıvrıldıktan sonra, derin bir uykuya dalacaktı. Keyfini yerine getirecek kadar içmişti. Düşüş ve yeniden kafayı bulma süreci sert geçmişti; fakat ayıklığın türbülansı çoktan geride kalmıştı. Normal Amerikalıların örnek hayat diyecekleri bir hayat sürmese de şimdilik her şey yolundaydı. Golden adlı dükkândan yeterince uzaklaştığına karar verdiğinde bulduğu başka bir indirimli içki dükkânından bir şişe Old Sun almış, sandviçinin yarısını da kahvaltıya saklamıştı. Gelecek

parçalı bulutlu olabilirdi ama bu gecelik ay göz alabildiğine parlıyordu. Her şey olması gerektiği gibiydi.

(Şeker.)

Çocuk birdenbire yanı başında belirdi. Tommy. Aynı sahne. Uyuşturucuya uzanan eller. Kollarında morluklar... Masmavi gözler...

(Şeker.)

Işıltı ile hiçbir ilgisi olmayan bir görüntü. Acı verici bir netlikle gözünün önüne gelmişti sabah yaşadıkları. Deenie sırtüstü uzanmış horluyor. Sahte deriden kırmızı cüzdan. ABD TARIM BAKANLIĞI yazılı yemek kuponları. Yetmiş dolar.

Kadından yürüttüğü dolarlar.

Ayı düşün. Suya vuran yansımasının dinginliğini düşün.

Bir süre bunu yapmayı başardıysa da sırtüstü yatan Deenie, sahte deri kırmızı cüzdan, yemek kuponları, çoğunu harcadığı acınası para destesi gözünün önüne gelip durdu. En kötüsüyse çocuğun kokaine uzanan elinin denizyıldızlarmı andıran görüntüsüydü. Mavi gözler. Koldaki morluklar.

Şeker, dedi.

Anne, dedi.

Dan içkisini hesaplı tüketmeyi uzun zaman önce öğrenmişti; böylece içki daha uzun dayanıyor, kendisi kafayı daha az buluyor ve ertesi gün baş ağrısı daha hafif ve daha üstesinden gelinebilir oluyordu. Ama bazen hesap hatası yapardı. İşler sarpa sarardı. Samanyolu'nda olduğu gibi. O öyle ya da böyle bir tür kaza sayılırdı ama bu gece dört koca yudumda şişenin dibini görmesi bilinçli bir hamleydi. Aklı bir karatahta ise alkol silgiydi.

Uzanıp battaniyeye sarındı. Bilincini kaybetmeyi umuyordu, başardı da. Ama Tommy daha hızlıydı. Atlanta Braves tişörtü. Bokla dolu bebek bezi. Mavi gözler, morarmış kol, denizyıldızı el.

Şeker. Anne.

Bundan kimseye bahsetmeyeceğim, diye söz verdi kendine. *Hem de hiç kimseye.*

Ay, Kuzey Carolina'daki VVilmington'ın üstünde yükselirken Dan Torrance köprünün altında sızdı. Overlook'la ilgili kâbuslar

gördüyse de uyandığında hatırlamayacaktı. Hatırlayacağı mavi gözler, morarmış kol ve öne uzanan eldi.

Ertesi gün çaktırmadan dairesine girip eşyalarını almayı başardı. Kuzeye gitti; önce New York, sonra Massachusetts'e. İki yıl geçti. Ara sıra insanlara, çoğunlukla yaşlılara yardım ederek geçimini sağladı. Yaşlılarla arası iyiydi. Çok sarhoş olduğu gecelerde, çocuğun görüntüsü bayılmadan önce düşündüğü son şeydi ve akşamdan kalma uyandığı sabahlarda aklına ilk o geliyordu. Ne zaman içkiyi bırakacağına yeminler etse zavallı çocuğu düşünerek yapardı bunu. Belki gelecek hafta; gelecek ay. Kesinlikle. Evet. Oğlan. Gözler. Kol. Masaya uzanan denizyıldızı el.

Şeker.

Anne.

BIRINCI KITAP

BİRİNCİ BÖLÜM

TEENYTOWN'A HOS GELDİNİZ

1

VVilmington'dan sonra her gün içmekten vazgeçti. Diyet koladan daha sert hiçbir şey içmeden bazen bir, bazen iki hafta geçirirdi. Akşamdan kalma haliyle boğuşmadığı sabahlar harikaydı. Ancak içki içme arzusu, susuzluğu gün geçtikçe baş edilmez bir hal almıştı. Derken bir hafta sonu geliverdi. Bazen onu tetikleyen televizyonda gördüğü bir Budvveiser reklamı oluyordu. Yüzlerinden sağlık fışkıran gençler zorlu bir voleybol maçından sonra oturmuş buz gibi biralarını içiyorlar. Bazen de hoş görünüşlü kadınlar, adı Fransız isimlerine benzeyen ve her tarafına çiçekler asılmış süslü kafe barlarda iş çıkışı içki içiyorlar. Hani şu kadehlere küçük şemsiyeler koydukları mekânlardan birinde. Bazen radyoda duyduğu bir şarkıyla başlardı her şey. Biri, Styx'in "Bay Roboto" sarkışıydı. İçmediğinde hiç içmezdi. İçtiğinde ise dibine kadar içerdi. Sabah tanımadığı bir kadının yanında uyandığında Deenie ve Braves tişörtlü çocuk gelirdi aklına. Çaldığı yetmiş doları düşünürdü. Bazen köprünün altında bıraktığı çalıntı battaniyeyi bile hatırlardı. Belki hâlâ bıraktığı yerdeydi battaniye. Öyleyse muhtemelen şimdiye kadar çoktan çürümüştü.

Zaman zaman öylesine sarhoş olurdu ki, işe gidemezdi. Bir süre onu idare ederlerdi -ne de olsa işinde iyiydi- ama her şeyin bir sınırı vardı. O çizgi geçildiğinde patronlarına her şey için teşekkür eder ve otobüse atlardı. VVilmington'dan Albany'ye,

Albany'den Utica'ya. New Paltz, Utica'nın yerini aldı ve orası da tükendiğinde sıra bir sokak konserinde sarhoş olup ertesi sabah kırık bilekle hapiste uyandığı Sturbridge'e geldi. Sonra Weston ve Martha's Vineyard'da bir huzurevi. Ah, o işte gerçekten tutunamamıştı. Daha üçüncü günden başhemşire nefesindeki alkol kokusunu almış ve onu kapının önüne koymuştu. Yolu farkına varmasa da bir kez *Onlar'la* kesişti. Dikkatini çekmediler ama bilinçaltı -beyninin ışıldayan bölümü- bir şey hissetti. Yavaş yavaş solan, kısa süre önce kaza yapılmış bir yerden geçtiğinizde burnunuza gelen yanık lastik kokusu gibi tatsız bir koku.

Martha's Vineyard'dan MassLines ile Newburyport'a gitti. Kimsenin kimseyi önemsemediği bir gazi bakımevinde iş buldu. O kadar kötü bir yerdi ki, bazen tekerlekli sandalyelerdeki yaşlı askerleri boş muayenehanelerin önünde unuturlar ve çiş torbalarının dolup taştığını dahi fark etmezlerdi. Hastalar için kötü bir yerdi ama kendisi gibi hapı yutmuş insanlar için fena bir seçenek değildi ve savaş gazilerine de, yaşlı askerlere de öteki hastabakıcılardan çok daha iyi bakıyordu. Zamanları geldiğinde birkaçının diğer tarafa geçmesine yardım bile etti. En uzun dayandığı işlerden biriydi. Saksofon Çalan Başkan, Beyaz Saray'ın anahtarlarını Kovboy Başkan'a verdiğinde hâlâ orada çalışıyordu.

Dan'in Newburyport'ta da kafayı bulduğu geceler oldu ama ertesi gün izinli olacağı zamanları seçiyordu, bu yüzden sorun çıkmadı. Bu mini kaçamaklardan birinin sabahında *en azından yemek kuponlarını almadım* düşüncesiyle uyandı. Bu ilk düşünceyi, televizyon yarışmalarındaki diyalogları hatırlatan eski delice sohbet takip etti:

Üzgünüm Deenie, kaybettin ama kimse buradan eli boş ayrılmaz. Ona ne vereceğiz Johnny?

Bir bakalım Bob, Deenie hiç para kazanmadı ama yanımızdan bolca kokain ve bir deste yemek kuponuyla ayrılacak!

Dan ise alkolsüz bir ay kazanmıştı. Buna bir tür kefaret bile denebilirdi. Birkaç kere Deenie'nin adresini bilse ona kahrolası yetmiş doları yollayabileceğini düşündü. Hatta Braves tişörtlü çocuğu ve uzattığı denizyıldızı eli bir daha hatırlamayacağını

bilse iki katını bile gönderirdi. Ancak kızın adresini bilmiyordu, kendilerini kırbaçlayarak günahlarından kurtulmaya çalışan rahipler gibi o da ayık kalarak kendini cezalandırdı. Alkolden uzak günler de onun cezasıydı.

Derken bir gece Balıkçının Yeri adlı restoranın önünden geçerken alımlı bir sarışının tek başına barda oturduğunu gördü. Diz altına gelen dar bir etek giymişti ve çok yalnız görünüyordu. İçeri girdiğinde kadının yeni boşandığını öğrendi. Vay be, ne üzücü! Sohbet edecek birini istemez miydi? Üç gün sonra hafızasında koca bir kara delikle uyandı. Belki bir şans daha verirler diye yerleri paspaslayıp ampulleri değiştirdiği gazi bakımevine gitti ama şans ondan yana değildi. Çok umurumuzda değil ile hiç umurumuzda değil arasında fark vardır; birbirlerine yakındırlar ama aynı şey değillerdir. Dolabını boşaltıp oradan uzaklaşırken Bobcat Goldthwait'in bir cümlesini hatırladı: "Eski işyerime gittim ve masam hâlâ yerindeydi, ama orada bir başkası oturuyordu." Yeni bir otobüse bindi, bu seferki New Hampshire'a gidiyordu. Daha otobüse binmeden her zamanki zehrinden bir şişe satın aldı.

"Sarhoş Koltuğu" denen arka koltuğa geçti; tuvaletin yanmdakine. Deneyimlerine göre otobüs yolculuğunda kafayı bulacaksanız oturulacak koltuk oydu. Kahverengi kesekâğıdının içine elini sokup şişenin kapağını açtı ve kahverengi sıvının kokusunu ciğerlerine doldurdu. Koku konuşabiliyordu ve tek bir repliği vardı: *Selam eski dost.*

Şeker, diye düşündü.

Anne, diye düşündü.

Tommy okula gidecek yaşa gelmiş olmalıydı. Tabii sevgili Randy eğer oğlanı öldürmediyse.

Frene basabilecek tek kişi sensin, diye düşündü.

Bu düşünce yeni değildi, önceden de pek çok kez zihninde belirmişti ama bu sefer yeni bir devamı vardı: *İstemiyorsan bu şekilde yaşamak zorunda değilsin. Elbette tercih senin... Ama mecbur olmadığını bil.*

O kadar garipti ve normalde zihninde beliren diyaloglardan o kadar farklıydı ki, başlangıçta birinin düşüncelerini algıladığını

sandı. Başkalarının aklından geçenleri duyduğu olurdu ama artık özellikle istemediği sürece düşünceler zihnine pek sızmıyordu. Kendini onlara kapamayı öğrenmişti. Buna rağmen bir yabancının gözleriyle karşılaşmayı bekleyerek etrafına göz gezdirdi. Kimse ona bakmıyordu. Herkes ya uyuyor, ya yol arkadaşlarıyla konuşuyor ya da camdan New England göğünü seyrediyordu.

İstemiyorsan böyle yaşamak zorunda değilsin.

Keşke gerçek olsaydı. Yine de şişenin kapağını sıkı sıkı kapayıp yan koltuğa bıraktı. İki kere eline aldı. İlkinde alır almaz geri bıraktı. İkincisinde kesekâğıdına uzanıp yeniden kapağı açtı ama bunu yaptığı sırada otobüs New Hampshire eyalet sınırını geçip mola yerine yanaştı. Dan diğer yolcularla birlikte Burger King'e girmeden önce içki şişesini çöpe attı. İnce, uzun yeşil çöp kutusunun üstünde İHTİYACINIZ YOKSA BURADA BIRAKIN yazıyordu.

Bir daha ihtiyaç duymamak ne hoş olurdu, diye düşündü Dan, şişenin çöp tenekesinin dibine çarparken çıkardığı çınlamayı duyduğunda. *Tanrım, gerçekten güzel olurdu.*

. 2

Bir buçuk saat sonra otobüs FRAZIERA HOŞ GELDİNİZ, BURADA HER MEVSİM AYRI GÜZELDİR! yazan tabelanın yanından geçti. Alta şu ibare konulmuştu: TEENYTOWNT GÖRÜN!

Otobüs yolcu almak için Frazier Halkevi'nin önünde durduğunda yolculuğun ilk kısmı boyunca Dan'in şişeyi koyduğu boş koltuktan Tony'nin sesi duyuldu. Yıllardır konuşmamış olsalar da Dan, Tony'nin sesini hemen tanıdı.

(İşte burası.)

Neden olmasın, diye düşündü Dan.

Raftan spor çantasını alıp otobüsten indi. Kaldırımda durup otobüsün uzaklaşmasını seyretti. Batıda Beyaz Dağlar uzanıyordu. Seyahatleri sırasında dağlardan, özellikle de ülkeyi ikiye bö-

len keskin dişli canavarlardan uzak durmuştu. Şimdi ise, *gele gele dağlık bölgeye geldim, galiba baştan beri buralara geleceğimi biliyordum,* diye düşünüyordu. Ama bu dağlar bazen kâbuslarında gördüğü dağlardan çok daha sakindi, bir süreliğine de olsa varlıklarına katlanabilirdi. Eğer Braves tişörtlü çocuk aklına gelmezse tabii, içmeyi bırakabilirdi. Gün gelir sürekli hareket etmenin anlamsızlığını kavrarsınız. Nereye giderseniz gidin kendinizi de yanınızda götürdüğünüzü bilirsiniz.

Kar taneleri gelin duvağı gibi zarifçe havada uçuşuyordu. Anacaddenin iki tarafındaki dükkânlar aralık ayında gelen kayakçılara ve haziranda yaz tatili için gelen turistlere hitap ediyordu. Eylül ve ekimde de turist çekebilecek bir yerdi ama şimdi ilkbahardı, daha doğrusu New England'da ilkbahar dedikleri soğuk ve nemli sekiz haftalık dönemdi. Cranmore adlı anacaddenin ıssızlığına bakılırsa Frazier anlaşılan henüz bu mevsimi pazarlamanın bir yolunu bulamamıştı.

Dan çantasını omzuna atıp ağır adımlarla kuzeye yürüdü. İki tarafında yepyeni tuğladan evlerin yer aldığı köhne Victoria dönemi malikânesinin demir parmaklıklarının önüne gelince duraksadı. Yapılar birbirine taş döşeli patikalarla bağlanmıştı. Binanın sol tarafında bir de kule vardı ama sağ tarafa bir benzeri dikilmemiş, böylece yapıya Dan'in hoşuna giden bir asimetri kazandırılmıştı. Hoş bir dengesizlik. Sanki bina, "Evet bir tarafım yıkıldı. Sana ne! Bir gün senin de başına gelecek," diyen yaşlı bir kız kuruşuydu. Gülümseyecek gibi oldu ama gülümsemesi yüzünde dondu.

Tony kulenin penceresinden ona bakıyordu. Dan'in yukarı baktığını görünce el salladı. Danny'nin çocukluğundan hatırladığı aynı ciddi el sallayış. Dan gözlerini kapayıp yeniden açtığında Tony kaybolmuştu. Zaten hiç orada olmamıştı ki, nasıl olabilirdi? Kulenin penceresi tahtalarla örtülüydü zaten.

Malikânenin bahçesindeki tabelaya yeşil üstüne altın sarısı harflerle HELEN RIVINGTON BAKIMEVİ yazılmıştı.

Bir kedileri var, diye düşündü. *Audrey adında gri bir kedi.*

Kısmen haklı kısmen haksız çıktı. Bir kedi vardı, grimtıraktı ama adı Audrey değildi.

Dan uzun uzun tabelaya baktı. Bulutların dağılıp gökyüzünden yere dini kitaplardaki gibi evi aydınlatan bir ışık huzmesi düşürmelerine yetecek kadar uzun süre. Ve sonra yoluna devam etti. Güneş artık Olimpia Jimnastik Salonu ve Fresh SPA'nın önüne park etmiş arabaların krom kaplamalarından yansıyıp parlayacak kadar güçlü olduğu halde kar yağışı hâlâ kesilmemişti. Dan annesinin buna benzeyen bir sonbaharda, Vermont'ta yaşarken söylediği bir cümleyi hatırladı: *Şeytan, karısını dövüyor.*

3

Bakımevini geçtikten bir veya iki blok sonra, Dan yeniden duraksadı. Belediye binasının karşısında Frazier Belediye Tesisleri bulunuyordu. Bir iki dönümlük yeni yeni yeşillenmeye başlamış çimen, bir konser alanı, tenis kortu, küçük bir basket sahası, piknik masaları. Hepsi iyi hoştu ama adamın asıl ilgisini çeken tabelada yazanlardı.

TEENYTOWNT ZİYARET EDİN
FRAZIERTN "KÜÇÜK MUCİZESİ"
TEENYTOWN TRENİNE BİNİN!

Teenytown'ın[1] şehir merkezinin ve dükkânların minyatür bir kopyası olduğunu tahmin etmek için dâhi olmaya gerek yoktu. İşte önünden geçtiği, çatısı göğe doğru iki metre uzanan Metodist kilisesi, Music Box Sineması; Spondulicks Dondurmacısı; Dağ Kitapçısı; tişört ve hediyelik eşya dükkânı; *Özelliğimiz kaliteli baskı resimlerimizdir* yazısıyla Frazier Galerisi. Tek kuleli Helen Rivington Malikânesi'nin bel hizasına gelen mükemmel bir kopyası bile vardı ama iki tarafındaki yeni binalar yapıya eklenmemişti. Belki malikâneye kıyasla çok çirkin oldukları için onları koymamışlardır diye düşündü Dan.

(1) Minyatür Şehir.

Teenytovvn'ın arkasında vagonlarında Teenytown Demiryolu yazan küçük bir tren vardı. Yetişkinlerin o vagonlara sığmasına imkân yoktu. Honda Gold Wing motosiklet büyüklüğündeki parlak kırmızı lokomotiften dumanlar tütüyordu. Dizel motorun uğultusu Dan'in kulağına kadar geldi. Lokomotifin yanına eski moda harflerle *Helen Rivington* yazılmıştı. Demek kasabanın hamisi oydu. Herhalde Frazier kasabasında bir yerlerde kadının adını verdikleri bir sokak da vardı.

Güneş battığı, hava da soluğunun buharını göreceği kadar soğuduğu halde bir süre treni seyretti. Çocukken hep elektrikli tren seti istemiş ama hiç kavuşamamıştı. Teenytown'daki tren her yaştan çocuğun bayılacağı bir eğlenceydi.

Spor çantasını bir omzundan diğerine atıp karşıdan karşıya geçti. Tony'yi yeniden görmek ve duymak can sıkıcı olsa da o kasabada durduğuna seviniyordu. Belki orası gerçekten aradığı yerdi, belki tehlikeli ölçüde altüst olan hayatını düzeltmenin yolunu sonunda bulacaktı.

Nereye gidersen git kendini de'beraberinde götürürsün.

Düşünceyi zihninin derinliklerine ittirdi. Ustalaştığı bir alışkanlık. Zihninin derinlikleri ne çöplerle doluydu...

4

Lokomotifin iki tarafında zincirler vardı. Etrafı kolaçan eden Dan, Teenytown Istasyonu'nda gördüğü tabureyi alıp trenin yanına taşıdı, üstüne çıktı. Lokomotife koyun derisi kaplı iki koltuk yerleştirilmişti. Dan, eski Detroit arabalarından alınmış olabileceklerini düşündü. On panel ve göstergeler için de aynısı geçerliydi ama yere eski moda Z şeklinde bir vites eklenmişti. Vitesin neye göre değiştirildiğini gösteren bir işaret yoktu; orijinal vites kolu çıkarılıp demirin üstüne yıllarca dokunulmaktan kırmızıdan pembeye dönmüş pis pis sırıtan bir kurukafa takılmıştı. Direksiyonun üst kısmı kesilmiş olduğundan, ilk bakışta eski uçakların kumandalarına benziyordu. Göstergelerin yanma

siyah harflerle AZAMİ HIZ 65 KM, SAKIN AŞMAYIN yazılmıştı. Harflerin rengi atmıştı ama uyarı hâlâ okunaklıydı.

"Beğendin mi?" diye sordu arka taraftan gelen bir ses.

Dan sesin geldiği yöne döneyim derken az kalsın tabureden düşecekti. Parmakları nasır tutmuş kocaman bir el kolundan yakalayıp düşmesini engelledi. Ellilerinin sonlarında veya altmışlarının başında bir adamdı, vatkalı kot ceket ve kulaklarını örten kırmızı av şapkası giymişti. Öteki elinde FRAZIER BELEDİYESİ'NİN MALIDIR yazan bir alet çantası taşıyordu.

"Özür dilerim," dedi tabureden inen Dan. "Rahatsız etmek istememiş..."

"Dert etme. İnsanlar her zaman trene bakmaya gelir. Tren maketi meraklıları. Onlar için gerçeğe dönüşmüş bir rüya gibidir bu tren. Yazın Frazier tıka basa turist doluyken kimseyi trene yaklaştırmayız ama şimdi sadece sen ve ben varız. Ve bakmanın bence mahzuru yok." Elini uzattı. "Billy Freeman. Belediyenin bakım görevlilerindenim. Trenden ben sorumluyum."

Dan kendisine uzatılan eli sıktı. "Dan Torrance."

Billy Freeman spor çantaya baktı. "Demek otobüsten yeni indin. Yoksa otostopla mı geldin?"

"Otobüs," dedi Dan. "Lokomotifte motor olarak ne kullanmışlar?"

"İşte bu, trenimizin en ilginç özelliklerinden. Muhtemelen Chevrolet Veraneio diye bir şey, hiç duymamışsındır."

Duymamıştı ama ne olduğunu biliyordu. Çünkü Freeman biliyordu. Dan yıllardır içindeki ışıltının bu kadar canlandığını hissetmemişti. Çocukken, ışıltının ne kadar tehlikeli olabileceğini keşfedişinden önceki zamanlarda içini dolduran bu his büyük bir keyif verirdi oğlana. Şimdi de o anların daha silik bir benzerini yaşıyordu.

"Brezilya yapımı Suburban mı? Turbo dizel."

Freeman kalın kaşlarını çatıp sırıttı. "Tam isabet! Patron, Casey Kingsley, geçen yıl açık artırmada aldı. Gerçek bir şaheser. Çekişi çok güçlü. Göstergeler de Suburban'dan. Koltukları ben taktım."

Aralarındaki zihinsel bağlantı kopmak üzereydi ama ışıltı kaybolmadan Dan son bir ipucu daha kaptı: "GTO Judge'tan."

Freeman'm ağzı kulaklarına vardı. "Doğru. Sunapee tarafındaki hurdalıkta bulmuştum. Vitese taktığım kurukafa 1961 model Mack'ten. Lokomotif dokuz vitesli. Fena değil ha? İş mi arıyorsun, öylesine mi bakmıyorsun?"

Sohbetin aniden yön değiştirmesi Dan'i şaşırttı. İş arıyor muydu? Muhtemelen. Normalde Cranmore Caddesi'ndeki bakımevinden işe başlardı. Ve ışıltı yüzünden mi, yoksa sıradan bir sezgi mi bunu bilmese de işe alacak birilerini aradıklarını hissetmişti. Garip olan henüz oraya gitmek istememesiydi. Malikânenin kulesinde Tony'yi görmek onu huzursuz etmişti.

Ayrıca Danny, birilerinden iş istemeden önce son içkinin üzerinden zaman geçmesini tercih ediyorsun. Sunabilecekleri tek iş gece vardiyasında temizlikçilik olsa bile.

Dick Hallorann'm sesi. Tanrım! Dan, çok uzun zamandır Dick'i düşünmemişti. Muhtemelen Wilmington'dan beri.

Yaz yaklaştığında (Frazier'm herkes tarafından güzel bulunduğu mevsim belli ki oydu) hemen herkesin elemana ihtiyacı olurdu. Ama alışveriş merkezindeki sıradan bir restoran ile Teenytown arasında seçim yapması gerekse tereddütsüz Teenytown'i seçerdi. Freeman'm sorusunu cevaplamak için ağzını açacak gibi olduysa da Hallorann ondan hızlı davrandı.

Otuzuna geliyorsun artık, başka şans yakalayamayabilirsin.

Billy Freeman saklamaya gerek duymadığı bir merakla onu inceliyordu.

"Evet," dedi. "İş arıyorum."

"Teenytown'daki iş tahmin edebileceğin üzere mevsimlik. Yaz gelip okullar kapandığında Bay Kingsley kasabalıları işe almayı tercih eder. On sekiz ila yirmi iki yaş arasındaki gençleri... Seçmenler öyle ister, ayrıca o yaşlardaki gençler ucuza çalışır." Sırıttığında dökülen dişlerinden kalan boşluklar ortaya çıktı. "Yine de daha kötüsü de olabilirdi. Bugün dışarıda çalışmak çok çekici gelmeyebilir ama soğuklar yakında geçer. Burası çalışmak için iyi bir yer."

Evet, hava yakında ısınacaktı. Şimdilik her şeyin üstü muşambalarla örtülüydü ama yakında örtüler kaldırılacak, minyatür kasaba ziyarete açılacaktı: Sosisli sandviç büfesi, dondurmacı, Dan'in atlıkarınca olduğunu tahmin ettiği kapalı yuvarlak bölüm de... Bir de turbo dizel motorlu lokomotifi ve minik vagonlarıyla tren vardı elbette. Eğer şimdi çalışmaya başlar ve güvenilir biri olduğunu ispatlarsa Freeman veya patron -Kingsley- belki bir iki kere treni kullanmasına izin verirdi. Ne güzel olurdu. Belediyenin yaz tatilindeki çocukları işe alma zamanı geldiğinde bakımevine başvurabilirdi. Tabii kalmaya karar verirse.

Bir yerde durman gerekecek, dedi Hallorann. Anlaşılan Danny' nin hayal görüp gaipten sesler duyma günüydü. *Bir yerlere kök satsan iyi olur, yoksa hayatın boyunca sürüklenip gideceksin.* Kahkahalar atarak kendini bile şaşırttı. "Kulağa hoş geliyor. Gerçekten hoş geliyor."

5

"Tamirattan ve bakım işlerinden anlar mısın?" diye sordu Billy Freeman. Ağır ağır trenin yanında yürüyorlardı. Vagonların boyu göğüs hizasına geldiğinden, Dan kendini masallardaki devler gibi hissediyordu.

"Bahçıvanlıktan anlarım, yabani otları ayıklamasını da, ağaç dikmesini de bilirim. Elimden boya badana gelir. Yaprak temizleyici makineleri ve elektrikli testereyi nasıl çalıştıracağımı biliyorum. Problem ciddi değilse ufak çaplı motorları tamir edebilirim ve küçük çocukları ezmeden çim biçme makinesini idare edebilirim. Trene gelince... Onu kullanıp kullanamayacağımı bilmiyorum."

"Zaten onu kullanabilmek için önce Bay Kingsley'in seni kontrol etmesi gerekiyor. Sigorta ve benzeri ıvır zıvırlar halledilmeli. Referans gösterebileceğin birileri var mı? Bay Kingsley referansı olmayan birini işe almaz."

"Çok değil. Hademe ve hastabakıcı olarak çalışmışlığım var. Bay Freeman..." *

"Billy demen yeterli."

"Tren yolcu taşıyabilirmiş gibi görünmüyor Billy. Gezmek isteyenler nereye oturuyor?"

Billy sırıttı. "Burada bekle. Bakalım sen de benim kadar komik bulacak mısın? Bunu yapmaktan hiç sıkılmayacağım."

Freeman lokomotifin yanına gidip kabine doğru eğildi. Tembel tembel duran motor canlandı, yükselen gürültülere uyan bir ritimle kara dumanlar yükseldi bacasından. *Helen Rivington* yazısı boyunca uzanan hidrolik pompa harekete geçti. Aniden yolcu vagonlarının ve lokomotifin üstü havaya kalktı. Sanki birbirinin aynısı dokuz spor arabanın üstü aynı anda açılıyordu. Vagonun kenarından içeri sarktığında ortada sert plastikten koltuklar gördü. Yolcu vagonlarında altışar, lokomotifte iki oturma yeri. Toplam elli.

Billy geri geldiğinde Dan sırıtıyordu. "Yolcularla dolu olduğunda trenin gerçekten garip görünüyor olmalı."

"Hem de nasıl! İnsanlar gülmekten yerlere yatıyor. Şunu seyret."

Her yolcu vagonunun sonunda çelik kaplama birer basamak vardı. Billy basamağı kullanıp koltuklar arasındaki boşluktan geçti, rasgele bir koltuğa yerleşti. O anda çok garip bir göz yanılsaması oluştu, adam olduğundan da büyük görünüyordu. Dan'e kral edasıyla el salladığında, Dan mini trende yolculuk eden elli devin Teenytown İstasyonu'ndan ayrılırken ne kadar komik görüneceklerini rahatlıkla gözünde canlandırabiliyordu. Billy Freeman ayağa kalkıp vagondan inerken Dan adamı alkışladı. "Eminim İşçi Bayramı'nda ve Kurtuluş Günü'nde milyarlarca kartpostal satıyorsunuzdur."

"Emin olabilirsin." Billy ceketinin cebini yoklayıp ezilmiş bir paket Duke sigarası çıkardı. Amerika'nın her tarafındaki otogarlarda ve içki dükkânlarında satılan ve Dan'in iyi bildiği ucuz bir marka. İster misin, dercesine uzattı. Dan de bir sigara aldı. Billy sigaraları yaktı.

"Yapabiliyorken tadını çıkarıyorum," dedi sigarasına bakan Billy. "Burada sigara içmenin yasaklanmasına az kaldı. Frazier

Kadınlar Kulübü çocukların olduğu yerlerde sigara içilmesini yasaklamak istiyor. Bana sorarsan bir avuç içi geçmiş kız kurusu ama ne dendiğini bilirsin: Beşiği sallayan el, lanet dünyayı da yönetir." Dumanı burun deliklerinden verdi. "Gerçi bizimkilerin Nixon döneminden bu yana beşik sallamışlığı yok ya! Ya da tampona ihtiyaç duymuşluğu."

"Haksız oldukları söylenemez," dedi Dan. "Çocuklar büyüklerinin hareketlerini kopyalar." Babasını düşündü. Jack Torrance'ın bir içkiden daha fazla sevdiği tek şey, ölmeden kısa süre önce annesinin dile getirdiği gibi, bir düzine içkiydi. Elbette Wendy de sigara içmeyi severdi ve sevgili sigaraları onu öldürmüştü. Uzun yıllar önce Dan, kendine o alışkanlıktan uzak duracağına söz vermişti. Şimdi dönüp baktığında hayatı ironik tuzaklarla dolu görünüyordu gözüne.

Billy Freeman bir gözünü kısıp ona baktı. "Bazen insanlara baktığımda sezgilerim harekete geçer, sende de aynısı oldu." Kelimeleri New England aksanıyla telaffuz ediyordu. "Daha yüzünü görmeden senin bahar temizliği için uygun adam olduğunu anladım. Mayıs sonuna kadar bize biri lazım. Bence işe uygunsun, sezgilerime güvenirim. Delilik aslında."

Dan'e delice gelmiyordu ve şimdi çaba bile harcamadığı halde neden Billy Freeman'ın düşüncelerini gayet net duyduğunu anlıyordu. Bir keresinde ilk yetişkin arkadaşı olan Dick Hallorann'ın kendisine söylediklerini hatırladı: *Benim ışıltı dediğim şeyden pek çok insanda var ama çoğundaki ufacık bir kıvılcım. DJ'nin hangi şarkıya geçeceğini veya telefonun ne zaman çalacağını hissetmelerine yetecek kadarı.*

Billy Freeman'da o kıvılcım vardı. *Işıltı.*

"Sanırım konuşmam gereken kişi Cary Kingsley, ha?"

"Cary değil, Casey. Ama evet, adamın o. Yirmi beş yıldır belediye işlerine o bakıyor."

"Ne zaman konuşmamı tavsiye edersin?"

"Ben olsam hemen giderim." Billy ilerideki binayı işaret etti. "Sokağın diğer tarafındaki tuğla yapı Frazier Belediyesi ve istimlak ofisleri. Bay Kingsley'in ofisi bodrum katında, koridorun

sonunda. Tavandan disko müziği duymaya başladığında doğru yerde olduğunu anlarsın. Salı ve perşembe günleri birinci katta hanımların aerobik dersi vardır."

"Tamam/' dedi Dan. "Dediğini yapacağım."

"Referansların yanında mı?"

"Evet." Dan, Teenytovvn İstasyonu'na yasladığı spor çantasına dokundu.

"Onları kendin yazmadın, değil mi?"

Danny gülümsedi. "Hepsi gerçek, sağlam referanslar."

"Gidip işi kap aslanım."

"Tamam."

"Unutmadan," dedi Billy, Dan yürümeye başladığında. "İçki konusunda kuralları katıdır. İçkiye düşkünsen ve sana içkiyle ilgili soru sorarsa tavsiyem... yalan söylemen."

Dan başını sallayıp anladığını göstermek için elini kaldırdı. Daha önce söylemediği bir yalan değildi nasılsa.

6

Damarlarla kaplı burnuna bakılırsa Casey Kingsley içkiye karşı her zaman bu kadar katı değildi. Küçük, tıka basa dolu bir ofisi işgal etmiş görünen iriyarı bir adamdı. Koltuğunda ileri geri sallanıyor, ara sıra masanın diğer tarafından Dan'i süzerek, mavi bir dosyada düzgünce tuttuğu referanslarını kontrol ediyordu. Arkaya yaslandığında Kingsley'in kafası neredeyse duvardaki sade ahşap haça değecekti, haçın yanma ise çerçeveli aile fotoğrafı asılmıştı. Genç ve zayıf bir Kingsley, eşi ve mayolu üç çocuğuyla bir kumsalda poz vermiş. Üst kattan, duvarlara rağmen Village People'ın "YMCA" şarkısı ve şarkıya eşlik eden hevesli ayak sesleri geliyordu. Dan'in gözünün önüne dev bir tırtıl geldi. Kuaförden yeni çıkmış, dev vücuduna parlak kırmızı tayt geçirmiş, ayaklarını aynı anda hareket ettirip duran dev gibi bir yaratık.

"Hı... hı," dedi Kingsley. "Hı... hı... Evet... Tamam, tamam, tamam..."

Eli masanın köşesindeki şeker kavanozuna gitti. Gözlerini Dan'in referanslarından ayırmaksızın kavanozdan bir şeker alıp ağzına attı. "Almaz mısın?" diye sordu.

"Hayır, teşekkürler," dedi Dan.

Tuhaf bir düşünce belirdi zihninde. Bir zamanlar muhtemelen babası da böyle bir odada oturmuş, Overlook Oteli'nin bekçiliği için yetkililerle görüşmüştü. Ne düşünerek gitmişti o görüşmeye? İşe çok ihtiyacı olduğunu mu? Bunun son şansı olduğunu mu? Belki. Herhalde. Elbette Jack Torrance'ın çalışmaya eli mahkûmdu, bakması gereken boğazlar vardı. Dan'in yoktu. Bu iş tutmazsa bakımevinde şansını denerdi. Ama... belediye tesislerinden hoşlanmıştı. Yetişkinlerin Golyot[1] gibi görünmesini sağlayan tren hoşuna gitmişti. Absürt, neşeli ve Amerika'daki küçük kasabalara özgü bir gururla sergilenen Teenytown adlı minyatür şehirden de hoşlanmıştı. Ayrıca kendisi bilmese de azıcık ışıltıya sahip Billy Freeman'a kanı kaynamıştı.

Üst katta "YMCA" bitti, yerini "I Will Survive" şarkısı aldı. Kingsley işini bitirmek için yeni parçanın başlamasını bekliyormuş gibi Dan'in referanslarını dosyaya kaldırıp ona uzattı.

Beni işe almayacak.

Ama bütün bir gün devam eden sağlam sezgilerin ardından bu sefer ıskalamıştı. "Referansların fena değil ama bana sorarsan New Hampshire Hastanesi'nde veya kasabadaki bakımevinde çalışsan daha rahat edersin. Belki evlerden birinde bakıcılık bile ayarlanabilir. Hatta okuduğum kadarıyla ilkyardım deneyimin var. Defibrilatör kullanmasını da biliyormuşsun. Yatılı bakıcı hizmetini duymuş muydun?"

"Evet. Ayrıca bakımevine başvurmayı düşünmedim değil. Derken belediye tesislerini, Teenytown'i ve treni gördüm."

Kingsley homurdandı. "Herhalde göstergelerin başına geçip trene tur attırmak için yanıp tutuşuyorsundur."

Dan tereddüt etmeden yalan söyledi. "Öyle bir şeyi kesinlikle düşünmem efendim. Bence o işe uygun değilim." Trenin loko-

(1) Hz. Davut'un sapanla öldürdüğü Filistinli dev. Tevrat'ta "Golyat", Kuran'da ise "Calut" ismiyle geçer.

motifinin başına geçip ellerini yarım ay şeklindeki kumandaya yaslama arzusundan bahsetse ehliyeti olup olmadığı sorulabilir, o sohbet de ehliyetini nasıl kaybettiğiyle sonuçlanırdı. Cevabı öğrendiğinde Casey Kingsley'in bir dakika bile kaybetmeden kendisini ofisten atacağına emindi. "Çim biçme makinesini vagona tercih ederim."

"Referanslarına bakılırsa hep kısa süreli çalışmışsın."

"Er geç bir yere yerleşeceğim. Sanırım gezme arzumu büyük ölçüde tatmin ettim."

Kingsley'in de bu sözleri, kendisi kadar klişe bulup bulmadığını merak etti.

"Sana sunabileceğim yalnızca sezonluk işler," dedi Kingsley. "Yaz tatili gelip okullar kapandığında..."

"Billy açıkladı. Yazın kasabada kalmaya karar verirsem bakımevinde şansımı denerim. Hatta sizce bir sakıncası yoksa şimdiden yaz için başvurumu yapmayı bile düşünebilirim."

"Benim için fark etmez." Kingsley meraklı gözlerle onu süzdü. "Ölmekte olan insanlar senfrahatsız etmiyor mu?"

Annen orada ölmüş, diye düşündü Danny. Işıltısı kaybolacağına daha da güçlenmişti, artık düşünce okumak için çaba harcaması bile gerekmiyordu. *Göçüp gittiğinde elini tutuyordun annenin. Adı Ellendi.*

"Ölüm beni korkutmaz," dedi. Sonra özel bir nedeni olmasa da ekledi: "Hepimiz ölüyoruz. Dünya temiz havalı bir huzurevinden fazlası değil."

"Demek filozofsun da? Pekâlâ Bay Torrance, sana bir şans vereceğim. Billy'nin sezgilerine güvenirim; insanlar konusunda ender olarak yanılır. Geç kalma, sarhoş gelme, gözlerin kızarmış olmasın, esrar kokma. Bunlardan birini yaparsan seni kapı dışarı ederim ve Rivington Bakımevi'nde de iş bulamazsın. Gerekirse gidip şahsen konuşurum. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

Dan elinde olmadan içerlediyse de belli etmedi.

(Ahlak kumkuması.)

Kingsley'in sahasında top koşturuyordu ve top da Kingsley'indi. "Gayet net anladım."

"Uygunsa yarın başlayabilirsin. Kasabada oda tutabileceğin bir sürü ev var. İstersen telefon açıp bir şeyler ayarlamaya çalışırım. İlk maaşını alana dek haftada doksan dolar ödeyebilecek durumda mısın?"

"Evet, teşekkürler Bay Kingsley."

Kingsley, boş ver dercesine elini salladı. "Oda bulana kadar Red Roof Hanı'nı öneririm. İşletmecisi eskiden kardeşimle evliydi. Sana indirim yapacaktır. Anlaştık mı?"

"Anlaştık."

Her şey o kadar hızlı gelişmişti ki... Sanki binlerce parçalık bir yapbozun son parçaları takip edemediği bir hızla yerlerine oturmuştu. Dan, içinden kendine bu hisse güvenmemesi gerektiğini hatırlattı.

Kingsley ayağa kalktı. İriyarı bir adamdı ve ağır hareket ediyordu. Dan de ayağa kalktı ve Kingsley koca elini uzattığında adamın elini sıktı. Artık üst kattan KC and Sunshine grubunun dünyaya "That's the way I like it, oh ho, uh huh!" deyişleri duyuluyordu.

"Boogie dedikleri bu zırvalıktan nefret ediyorum," dedi Kingsley.

Hayır etmiyorsun, diye düşündü Danny. *Sana artık ender olarak uğrayan kızını hatırlatıyor. Seni hâlâ affetmemiş.*

"İyi misin?" diye sordu Kingsley. "Betin benzin attı."

"Yorgunum. Uzun bir otobüs yolculuğuydu."

Işıltı geri gelmişti ve çok güçlüydü. İyi ama neden şimdi?

7

Müzik gruplarının çıkacağı sahneyi boyayıp kuru yaprakları süpürmekle geçen üç günün ardından, Kingsley Cranmore Caddesi'ni geçip Dan'in yanma geldi ve Eliot Sokağı'ndaki bir evde ona oda bulduğunu söyledi, eğer taşınmak isterse. Hem küveti hem duşu olan ona ait banyo da anlaşmanın içindeydi. Haftada seksen beş dolar. Dan fırsatı kaçırmadı.

"Öğle molanda git konuş," dedi Kingsley. "Bayan Robertson'ı sor." Artrit belirtileri gösteren parmağını havada salladı. "Sakın bir saçmalık yapma parlak çocuk, Bayan Robertson eski dostum-

dur. Unutma ki, iki referans ve Billy Freeman'm sezgileri sayesinde sana kefil oldum. Gözüm üzerinde."

Dan çuvallamayacağına söz verdi ama sesine katmaya çalıştığı içtenlik kendi kulaklarına bile pek gerçekçi gelmedi. Yine babasını düşünüyordu, Vermont'taki öğretmenlik işinden atıldığında zengin arkadaşlarından nasıl iş dilenmek zorunda kaldığını... Sizi neredeyse öldürecek birine sempati duymanız garip gelebilir ama babasının neler hissettiğini anlıyordu. İş istediği kişiler babasına çuvallamasa iyi olacağını söyleme ihtiyacı duymuşlar mıydı? Muhtemelen. Jack Torrance yine de çuvallamıştı. Hem de ne çuvallama! Beş yıldızı hak etmişti. İçki hiç şüphesiz bu çöküşte önemli rol oynuyordu ama düştüğünüzde sizi ezip geçmek ve ayağa kalkmanıza yardım etmek yerine kafanızı çamura gömmek isteyenlerin sayısı artar. Pis bir durumdur ama insan doğası böyledir. Çamurun içinde yuvarlanıyorsanız pençeleri, tırnakları ve götleri görmeniz kaçınılmazdır.

"Bak bakalım, Billy ayağına uyacak bir çift çizme bulabilecek mi? Malzeme kulübesinde en az on çift çizme vardır ama son baktığımda en fazla dört tanesi birbirine uyuyordu."

Gün aydınlık, hava bulutsuz ve ılıktı. Kot pantolon ve Utica Blue Sox tişörtüyle çalışan Dan, önce tek bulutun bile olmadığı gökyüzüne, sonra Casey Kingsley'e baktı.

"Evet, havanın günlük güneşlik görüldüğünü biliyorum ama dağlık bölgedesin dostum. Hava durumu fırtına kopacağını ve sıcaklığın düşeceğini söylüyor. Uzun sürmeyecekmiş, buralarda nisan karına yoksul gübresi denir, ama rüzgârlar şiddetlenecek. En azından hava durumunun söylediği bu. Umarım yaprak makinesini kullanmasını bildiğin gibi, kar küreyiciyi de kullanmasını biliyorsundur." Duraksadı. "Sırtın da sağlamdır umarım; çünkü yarın Billy ile bir sürü kırık dal toplayacaksınız. Devrilen ağaçları kesmeniz de gerekebilir. Elektrikli testere kullanmasını biliyor musun?"

"Evet efendim," dedi Dan.

"Güzel."

8

Dan ve Bayan Robertson şartlarda uzlaşmayı başardılar, hatta aralarında sıcak bir diyalog oluştu. Yaşlı kadın ona mutfakta Amerikan salatalı sandviç ve bir fincan kahve bile ikram etti. Dan kahvesini içerken kadının her zamanki soruları sormasını bekliyordu: "Frazier'a seni hangi rüzgâr attı? Önceden neredeydin?" Buna benzer sorular. Ev sahibesinin bu tür sorular sormaması hoş bir değişiklikti. Bayan Robertson bunları değil, rüzgârın şiddetlenmesi ihtimaline karşı alt kat pencerelerinin panjurlarını kapamasına yardım edip edemeyeceğini bilmek istiyordu. Dan seve seve yardım etti. Neyin doğru neyin yanlış olduğuyla ilgili iddialı düşünceleri olmasa da ev sahibenizle iyi geçinmek nereye giderseniz gidin uymanız gereken bir kuraldı; ne zaman kirayı ödeyebilmek için ek süre istemeniz gerekeceği belli olmazdı.

O, panjurları kapayadursun, Billy elinde yapılacak işler listesiyle Dan'in dönmesini bekliyordu. Önceki gün birlikte oyun alanlarının örtülerini kaldırmışlardı. Öğleden sonra Dan işe döndüğünde ise hepsini yeniden örtüp büfelerin kepenklerini indirdiler. Günün son işi Riv adlı treni kulübesine sokmaktı. Ardından Teenytown İstasyonu'nun arkasındaki katlanır iskemlelere oturup sigara içmişlerdi.

"Şunu söylememe izin ver Danno," dedi Billy. "Bugün canı çıkmış bir işçiyim."

"Yalnız değilsin." Ama kendini iyi hissediyordu. Kaslarının sızlaması ve karıncalanması önemsizdi. Eğer akşamdan kalma değilse dışarıda çalışmanın ne kadar iyi gelebileceğini unutmuştu.

Gökyüzü bulutlarla dolmuştu. Billy bulutlara bakıp iç çekti. "Umarım radyoda söylendiği kadar şiddetli bir kar yağmaz ama muhtemelen yağacaktır. Sana bir çift çizme buldum. Eski püskü olsalar da en azından birbirinin eşi..."

Dan, kasabanın diğer ucundaki yeni odasına doğru yürürken, çizmeleri da yanında götürdü. Rüzgâr iyice şiddetlenmiş, hava kararmaya başlamıştı. Sabah yaz havasının tadına bakan Frazier kasabasına yirmi dört saat dolmadan yeniden kış gelmiş-

ti. Yaklaşan karın kokusunu dahi alabiliyordunuz. Sokaklar ıssız, evlerin panjurlarında milim boşluk yoktu.

Dan, Morehead Sokağı'ndan Eliot'a saptığında duraksadı. Rüzgâr kuru yaprakların yanı sıra sihirbazlarınkini andıran bir silindir şapkayı da beraberinde sürüklüyordu. *Sihirbazların değil de eski müzikal komedilerdeki oyuncularınki gibi,* diye düşündü. Şapkaya bakmak iliklerine kadar ürpermesine yol açıyordu; çünkü şapkanın orada olmadığına emindi. Gerçek değildi.

Gözlerini kapayıp şiddetlenen rüzgâr pantolonunun paçalarını uçuştururken acele etmeden beşe kadar saydı. Tekrar gözlerini açtığında yapraklar yerli yerindeydi ama silindir şapka yok olmuştu. Işıltının ürettiği capcanlı, huzursuz edici ve çoğu anlamsız görüntüden biriydi. Ne zaman ayık kalsa ışıltı güçlenirdi ama Frazier'daki kadar güçlendiğini hatırlamıyordu. Sanki kasabanın havası farklıydı. Garip elektrik dalgalarını kendine çekiyordu. Özeldi.

Overlook gibi özel.

"Hayır," dedi kendi kendine. "Hayır, buna inanmıyorum."

Peki, bir iki kadeh atsan hepsinin kaybolup gideceğine inanıyor musun Danny?

Ne yazık ki inanıyordu.

9

Bayan Robertson'ın evi koloni dönemi mimarisine göre inşa edilmiş köhne bir yapıydı. Dan'in üçüncü kattaki odası batıdaki dağlara bakıyordu. Görmese daha mutlu olacağı bir manzara. Zaman içinde Overlook anıları canlılığını yitirmişti ama eşyalarını odasına yerleştirirken derinlere gömdüğü bir anı yüzeye çıktı... "Yüzeye çıkmak" deyimi cuk oturuyordu; çünkü sanki pis organik bir yaratık (örneğin küçük bir hayvanın çürümüş cesedi) ani bir akıntıyla gölün derinliklerinden yüzeye çıkıvermişti.

İlk kar yağdığında günbatımıydı. Kocaman, bomboş otelin verandasında durup kar yağışını seyretmiştik. Babam ortadaydı, annem ve ben iki yanına geçmiştik. Babam kollarını bize dolamıştı. Her şeyin yolun-

da olduğu günlerdi. Henüz içmeye başlamamıştı. Kar taneleri dümdüz aşağı düşüyor, yere değmeden rüzgâr tarafından sağa sola savrulup verandaya ve...

Anıyı bastırmaya çalıştı ama başaramadı.

Şimşirden hayvanların üstüne sürükleniyordu. Bakmadığınızda hareket eden hayvanların...

Gözlerini manzaradan ayırdığında tüyleri diken diken olmuştu. Kırmızı Elma dükkânından aldığı sandviçi yerken aynı dükkândan aldığı John Sandford romanını okumayı planlıyordu ama birkaç lokma ısırdıktan sonra sandviçi yeniden ambalajına sarıp bozulmaması için soğuk kalacağını bildiği pencere pervazına koydu. Kalanını belki gece yerdi, gerçi saat dokuzu geçireceğini sanmıyordu; romandan yüz sayfa okumayı başarırsa kendini şanslı sayacaktı.

Dışarıda rüzgâr şiddetlendikçe şiddetlendi. Ara sıra başını kitabından kaldırmasına neden olan, insanın kanını donduracak türde uğultular duyuluyordu. Sekiz buçukta kar yağmaya başladı. İri ve ıslak kar taneleri çabucak pencereyi kapladı ve dağ manzarasını tamamen kapattı. Bir bakıma böylesi daha kötüydü; çünkü Overlook'un pencerelerinin karla kaplanışını hatırlamıştı. Önce birinci kat... Sonra ikinci kat... Son olarak üçüncü kat.

Sonra yaşayan ölüler mezarlarından çıkmışlardı.

Babam kendisini müdür yapacaklarına inanıyordu. Tek yapması gereken sadakatini ispatlamak, oğlunu Onlar'a vermekti.

"Yegâne oğlunu," diye mırıldandı Dan, ardından başka biri konuşmuş gibi etrafa bakındı. Yalnız olmadığını hissediyordu içten içe. Tam olarak değil. Binaların arasından geçen rüzgâr çığlığı andıran sesler çıkardığında tepeden tırnağa bir ürperti kapladı her yanını.

Hâlâ Kırmızı Elmaya gidip içki alacak ve bu kötü anılardan kurtulacak kadar vakit var.

Hayır. Kitabını okuyacaktı. Lucas Davenport katilin peşindeydi, Dan de Lucas'm peşini bırakmayacaktı.

Dokuzu çeyrek geçe kitabı kapayıp yatağa uzandı. *Uyku tutmayacak,* diye düşündü. *Rüzgâr böylesine uğuldarken imkânsız.*

Ama uyudu.

10

Kanalizasyonun ağzında oturmuş Cape Fear Nehri'ne ve üstünden geçen köprüye bakıyordu. Aydınlık bir geceydi, dolunay vardı. Ne rüzgâr vardı ne kar. Overlook kaybolup gitmişti. Fındık Üreticisi Başkan döneminde yanıp kül olmasaydı bile şimdi olduğu yerden binlerce kilometre uzaktaydı. Öyleyse neden bu kadar korkuyordu?

Çünkü yalnız değildi, işte bu yüzden korkuyordu. Arkasında biri vardı.

"Öğüt ister misin Balansı?"

Alçalıp yükselen melodik bir ses. Dan bütün vücudunun ürperdiğini hissetti. Bacakları buz kesti, tüyleri diken diken oldu. Şort giydiği için bacaklarındaki tüylerin gerçekten dikildiğini görebiliyordu. Elbette şortluydu; çünkü beyni yetişkin bir adama ait olsa da rüyada beş yaşında bir çocuğun vücudundaydı.

Balansı mı? Kim? ,

Oysa cevabı gayet iyi biliyordu. Deenie'ye adını söylemişti ama kız bu adı kullanmaktansa Balansı demekte ısrar etmişti.

Bu anıdan emin olamazsın, ayrıca şu anda rüya görüyorsun.

Elbette rüyaydı. Dışarıda kar fırtınası koparken Dan, Bayan Robertson'ın Frazier, New Hampshire'daki evinin üçüncü katındaki odasında derin bir uykuya dalmıştı. Yine de dönüp sesin geldiği yöne bakmak istemiyordu. Böylesi daha güvenliydi.

"Öğüde gerek yok," dedi nehre ve dolunaya bakarak. "Kendini uzman zannedenler hayatım boyunca bana öğüt verdi. Barlar ve berberler onlarla dolu."

"Şapkalı Kadın'dan uzak dur Balansı."

"Ne şapkası?" diye sorabilirdi ama zahmet etmeye ne gerek vardı? Kadının hangi şapkadan bahsettiğini biliyordu; çünkü rüzgârın şapkayı kaldırım boyunca sürüklediğini görmüştü. Dışı günah kadar kara, içi beyaz ipek astarlı.

"O kadın cehennemin kraliçesidir. Onunla dalaşırsan seni diri diri yer."

Başını çevirdi. Elinde değildi. Deenie çıplak omuzlarına adamın evsizden çaldığı battaniyeyi dolamış, borunun ağzında oturuyordu. Saçları yanaklarına yapışmıştı. Yüzü pislik içindeydi ve her yanından sular damlıyordu. Gözlerine beyaz perdeler inmişti. Ölüydü demek, muhtemelen yıllar önce mezarı boylamıştı.

Gerçek değilsin, demeye çalıştı Dan; fakat kelimeleri bulamadı. Yeniden beş yaşındaydı, beş yaşındaki Danny'ydi, Overlook yanıp kül olmuştu ama işte karşısında ölü bir kadın duruyordu. Parasını çaldığı kadın.

"Dert etme," dedi Deenie. Şişmiş bir boğazdan gelen hırıltılı ses. "Kokaini sattım. Şekerle karıştırıp çoğalttım ve iki yüz doları cebe attım."

Sırıttığında dişlerinin arasından sular döküldü. "Senden hoşlanmıştım Balansı. Bu yüzden uyarmak istedim. Şapkalı Kadm'dan uzak dur."

"Hayaletsin," dedi Dan... Ancak ses Danny'nin şimdiki sesi değil, bir çocuğun tiz, kırılgan sesiydi. "Hayaletsin, burada değilsin, gerçek değilsin!"

Overlook'ta korkunç şeyler gördüğü zamanlarda yaptığı gibi gözlerini yumdu. Kadın çığlık atmaya başladığında da gözlerini açmayacaktı. Çığlıklar yükselip alçalarak devam etti ve bir noktada onun kadının değil, rüzgârın sesi olduğunu kavradı. Colorado'da değildi, Kuzey Carolina'da değildi. New Hampshire'daydı. Kâbus görmüştü ama kâbus sona ermişti.

11

Timex marka saatine göre gecenin ikisiydi. Oda buz gibiydi ama kolları ve göğsü terden yapış yapıştı.

Öğüt ister misin Balansı?

"Hayır," dedi. "Öğüt istemez."

Ölmüş.

Bilmesine imkân yoktu ama biliyordu. Daracık deri eteği ve topuklu sandaletleriyle vahşi batılı bir tanrıçayı andıran Deenie

ölmüştü. Nasıl öldüğünü bile biliyordu. Saçını toplamış, bir avuç ilaç yutmuş, ılık suyla doldurduğu küvete girmiş, uyuyakalmış, aşağı kayıp suyun içinde boğulmuştu.

Rüzgârın kükremesi ve boş tehditleri ürkütücü ölçüde tanıdık geldi adama. Rüzgâr her yerde rüzgârdır; ancak, dağlık bölgelerde bu sesleri çıkardığını duyarsınız. Sanki öfkeli bir tanrı çekiciyle dünyayı dövmektedir.

Babamın içkisine Kötü Şey derdim, diye düşündü Dan. *Ama bazen İyi Şeydir. İyi gelir. Hele ışıltınızın yarattığı bir kâbustan yeni uyanmışsanız.*

Bir tek atsa hemencecik uyurdu. Üç kadeh sadece uykuyu değil, rüya görmemesini de garantilerdi. Rüya doğanın doktorluk yapma şeklidir ve Dan Torrance şu anda kendini fena halde hasta hissediyor, güçlü bir ilaca ihtiyaç duyuyordu.

Açık yer bulamazsın. Hiç şansın yok.

Şey... belki...

Yan döndü ve yan döndüğünde sırtı bir şeye değdi. Bir şeye değil, birine. Biri yatağına uzanmıştı. Deenie yatağına uzanmıştı. Sorun şu ki, Deenie'nin olamayacak kadar küçük bir vücuttu. Daha çok...

Ayağa kalkmayı denedi, yere yuvarlandı, başını çevirip yatağı kontrol etti. Deenie'nin küçük oğlu Tommy. Kafatasının sağ tarafında koca bir göçük vardı. Kanlı kemik parçacıkları saçlarına yapışmıştı. Gri, vıcık vıcık bir madde. Beyni kafasındaki yarıktan yanağına doğru akıp kurumuştu. O yarayla hayatta kalması imkânsızdı ama hayattaydı. Denizyıldızı elini Dan'e uzattı.

"Şeker," dedi.

Çığlıklar duyuldu yeniden, bu sefer ne Deenie'nin çığlıklarıydı ne rüzgârın uğultusu.

Bu sefer çığlık atan Dan'di.

12

İkinci kez uyandığında -gerçekten uyandığında- çığlık atmıyordu, göğsünden hırıltıyı andıran sesler yükseliyordu sadece. Doğrulduğunda nefes nefeseydi, örtüler beline dolanmıştı. Yatakta ondan başka kimse yoktu ama rüyanın etkisi henüz geçmemişti ve yatağın boş görünmesi yeterli değildi. Bütün örtüleri sıyırdı, yine de tatmin olmadı. Ellerini çarşafta dolaştırıp ikinci vücudun bıraktığı sıcaklığı, yatakta iz olup olmadığını kontrol etti. Elbette hiçbir şey yoktu. Son olarak yatağın altına baktı. Tek gördüğü ödünç çizmelerdi.

Rüzgâr hafiflemişti. Fırtına dinmemişti ama rüzgârın şiddeti azalıyordu.

Banyoya gitti, aniden geri dönüp odayı kontrol etti. Sanki birini şaşırtıp hazırlıksız yakalamayı bekliyordu. Kimse yoktu. Sadece yatak ve yere fırlatılmış örtüler. Lavabonun üstündeki ampulü yaktı, soğuk suyla yüzünü yıkayıp kapağını kapadığı klozete oturdu. Derin derin nefes aldı. Komodine doğru gidip kitabın yanına bıraktığı paketten bir sigara almayı düşündü ama bacaklarına güvenemiyordu. En azından şimdilik. Bu yüzden oturmaya devam etti. Durduğu yerden yatağı görebiliyordu. Yatak boştu. Oda boştu. Görünüşte bir sorun yoktu.

Ne var ki... boş gelmiyordu. O his geçmemişti, henüz değil. Geçtiğinde muhtemelen yatağa dönerdi. Ancak uyumayacaktı. Bu gecelik uykuyla işi bitmişti.

13

Dan yedi yıl önce Tulsa'daki bir huzurevinde hademelik yaparken karaciğer kanserine yakalanmış yaşlı bir psikiyatrla arkadaş olmuştu. Bir gün Emil Kemmer o güne dek karşılaştığı birkaç ilginç vakadan bahsederken, Dan, çocukluğundan beri rüyalarında rüya gördüğünü itiraf etti. Buna çifte rüya adını takmıştı. Kemmer benzer vakalarla karşılaşmış mıydı? Tıpta buna verilen bir ad var mıydı?

Yatağının yanındaki masada duran siyah beyaz düğün fotoğrafına bakılırsa, Kemmer bir zamanlar irikıyım bir adamdı. Ne var ki, kanser görüp görebileceğiniz en güçlü diyet programıdır ve bu sohbeti yaptıkları gün psikiyatrın kilosu doksan bir olan yaşının neredeyse yarısıydı. Fakat zekâsı her zamanki gibi keskindi ve klozet kapağına oturup fırtınanın sesine kulak veren Dan, yaşlı adamın kurnaz gülümsemesini dün gibi hatırlıyordu.

"Genellikle teşhislerim için bana para öderler Daniel," demişti adam ağır Alman aksanlı İngilizcesiyle.

Dan sırıttı. "Şansım yokmuş desenize."

"Belki de gerçekten yoktur." Kemmer, parlak mavi gözleriyle Dan'i inceledi. Dan, adamı Nazi subaylarının giydiği keplerle hayal ederdi bazen. "İnsanların ölmeye geldiği bu evde, kimilerinin diğer tarafa geçmelerine yardım ettiğinle ilgili dedikodular dolaşıyor. Doğru mu?"

"Bazen," dedi temkinli davranmayı seçen Dan. "Her zaman değil." Oysa doğru cevap, her zamandı.

"Gitme zamanım geldiğinde bana da yardım edecek misin?"

"Yapabilirsem elbette."

"Güzel." Kemmer doğruldu, onun için tam bir işkenceydi ama Dan yardım etmeye yeltendiğinde Kemmer elini sallayıp onu kovdu. "Rüyada rüya görmek dediğin şey psikiyatrlar tarafından iyi bilinir ve özellikle Jung'un takipçilerinin ilgisini çeker. Sahte uyanış derler buna. İlk rüya genellikle normal bir rüyadır; yani rüyayı gören kişi rüya gördüğünü bilir."

"Evet!" diye bağırdı Dan. "Ama ikincisinde..."

"Rüyayı gören kişi uyanık olduğunu sanır," dedi Kemmer. "Jung bu tür rüyalara pek çok anlam yüklemiş, hatta geleceği görmekle özdeşleştirmişti. Tabii biz öyle olmadığını biliyoruz, değil mi Dan?"

"Elbette," diye onayladı Dan.

"Şair Edgar Allan Poe sahte uyanış fenomenini Cari Jung doğmadan çok önce açıklamıştı. Şöyle diyordu: 'Bütün gördükle-

rimiz veya gördüğümüzü sandıklarımız rüya içinde rüya...' Sorunu cevaplayabildim mi?"

"Sayılır. Teşekkürler."

"Bir şey değil. Şimdi biraz meyve suyu içmek istiyorum. Elma suyu lütfen."

14

Geleceği görmekle özdeşleştirmişti... Ancak biz öyle olmadığını biliyoruz.

Dan, geçen yıllar içinde ışıltıyı tamamen kendine saklamamış olsa da ölmekte olan bir adama, hele onunki gibi buz gibi mavi gözleri olan meraklı bir adama itiraz etmek istememişti. Gerçek şu ki, rüyalarından biri hatta ikisi de çoğu zaman geleceğe dair yarım yamalak anladığı veya hiç anlamadığı kehanetler barındırırdı. İç çamaşırıyla klozet kapağına oturmuş tir tir titrerken (üstelik yalnızca oda soğuk olduğu için titremiyordu) bilmek istediğinden çok daha fazlasını öğrenmişti.

Tommy ölmüştü. Tacizci dayısı tarafından öldürülmüştü muhtemelen. Annesi de olayın üzerinden çok geçmeden intihar etmişti. Rüyanın kalanına gelince... Veya günün daha erken saatlerinde kaldırımda uçuştuğunu gördüğü hayali şapkaya...

Şapkalı Kadından uzak dur. Cehennemin kraliçesidir o.

"Umurumda değil," dedi Dan.

Ona dalaşırsan seni diri diri yer.

Bırak dalaşmayı, onunla tanışmaya bile niyeti yoktu. Deenie'ye gelince, çabuk öfkelenen ağabeyinin veya çocuğunu ihmal edişinin sorumluluğunu üstlenecek değildi. Artık kahrolası yetmiş doların suçluluğunu dahi çekmeyebilirdi; genç kadın kokaini satmıştı -rüyanın o bölümünün doğru olduğuna emindi Dan- demek ödeşmişlerdi. Ödeşmekten de fazlası.

Şimdi tek istediği bir tek atmaktı. Dürüstçe konuşmak gerekirse zilzurna sarhoş olmak. Ayakta duramayacak, yere dev-

rilecek kadar içmek. Sıcacık sabah güneşi iyi gelmiş, önceki gün çalışmaktan yorgun düşen kaslarına hoş bir gevşeme yayılmıştı. Akşamdan kalmış bir şekilde uyanmamanın tadına doyum olmuyordu ama bedeli -delice rüyalar ve imgeler, yoldan geçen insanların duymak istemese de aklına sızan rasgele düşünceleri- çok yüksekti.

Katlanamayacağı kadar yüksek bir bedeldi.

15

Odadaki tek koltuğa oturup kasabanın iki kilisesinin çanları yediyi vurana kadar odadaki tek lambanın ışığında John Sandford romanını okudu. Sonra yeni (en azından onun için yeniydiler) çizmelerini ve kabanını giydi. Değişmiş ve geceye kıyasla sakinleşmiş dünyanın yolunu tuttu. Artık insanı bıçak gibi kesen kar taneleri yoktu. Kar yağışı devam ediyordu ama hafiflemişti.

Çekip gitsem... Florida'ya dönsem... Tanrının cezası New Hampshire, herhalde 4 Temmuzda bile kar yağıyordur burada.

Hallorann'm çocukluğundan hatırladığı nazik sesi karşılık verdi ona. Dan'in, Danny olduğu günleri hatırlatan ses nezaketine rağmen kibar ama çelik gibi sertti.

Yerleşecek bir yer bulmalısın aslanım, yoksa hayatın boyunca sürüklenip duracaksın.

"Kes sesini ihtiyar," diye mırıldandı.

Yine Kırmızı Elma'ya gitti; çünkü sert içkiler satan dükkânlar en az bir saat daha açılmayacaktı. Şaraplar ile biralar arasında kararsız kaldı ve sonunda sarhoş olacaksa kestirmeden gitmeye karar verdi. İki şişe Thunderbird aldı (yüzde on sekiz alkol, viski bulunamadığında iyi bir alternatif), kasanın yolunu tuttu ama hedefe ulaşmadan duraksadı.

Bir gün daha ver. Kendine bir fırsat tanı.

Sanırım bunu yapabilirdi ama neden yapsın? Yeniden yatakta Tommy'yle uyanmak için mi? Beyni kafatasındaki çatlaktan

dışarı sızan Tommy'yle? Ya da belki gelecek sefer, apartman görevlisi kapıyı çalmaktan bıkıp içeri girdiğinde iki gündür küvette ölü yatan Deenie'yi görürdü. Dan, kızı nasıl bulduklarını nereden biliyordu? Emil Kemmer yanında olsa bu soruyu sorup hayal gördüğünü söylerdi ama Dan ne gördüğünü biliyordu. Şimdi asıl soru şuydu: Buna katlanmaya değer mi?

Belki bu bilinç açılması geçer. Belki bir aşamadır, depresyonun psişik yansımasıdır. Biraz zaman tanırsam...

Oysa zaman değişkendir. Bir saat her zaman bir saat sürmez. Bunu en iyi ayyaşlar ve uyuşturucu bağımlıları bilir. Uyuyamadığınızda, göreceklerinizden korktuğunuz için başınızı çevirip bakamıyorsanız saatler uzar. Zaman keskin dişlerini beyninize geçirir.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu kasiyer ve Dan...

(Lanet olası ışıltı, lanet şey!)

Kasiyeri tedirgin ettiğini anladı. Haksız sayılır mıydı? Yataktan yeni kalktığı belli, gözlerinin altı morarmış, saçı başı karmakarışık bir adam, ileri geri dükkânınızı dolaşsa siz de tedirgin olmaz mıydınız? Çocuk herhalde karşısındakinin her an cebinden silahını çıkarıp, kasayı boşalt, diyebilecek bir uyuşturucu bağımlısı olduğunu düşünüyordu.

"Hayır," dedi Dan. "Cüzdanımı evde unutmuşum."

Şişeleri buzdolabına koydu. Kapağı kapadığı sırada ona seslendiler, sanki eski bir dostlarıyla vedalaşıyorlardı: *Yakında görüşürüz Danny.*

16

Billy Freeman yalnızca kaşlarını açıkta bırakan kışlık giysiler içinde onu bekliyordu. Genç adama önüne ANNISTON FIRTINASI yazısı işlenmiş eski moda bir kukuleta uzattı.

"Anniston Fırtınası da ne?" diye sordu Dan.

"Anniston otuz kilometre kuzeydeki kasaba. Futbol, basketbol ve beyzbolda en büyük rakibimizdir. Birileri seni bu şapkayla

görürse muhtemelen kafana kar topu yersin ama sahip olduğum tek şapka bu."

Dan kukuletayı kafasına geçirdi. "Öyleyse bastır Anniston!"

"Canın cehenneme!" Billy genç adamı şöyle bir süzdü. "İyi misin evlat?"

"Dün gece pek uyuyamadım."

"Bir de bana sor. Berbat rüzgârın uğultusu dinmek bilmedi. Pazartesi gecelerimizi renklendirmenin hoş olacağını söylediğimde eski karımın bağırdığı gibi bütün gece uluyup durdu. İşe hazır mısın?"

"Her zamanki kadar."

"Güzel. Hadi bakalım, yola koyulalım. Zor bir gün olacak."

17

Gerçekten de zor bir gündü ama öğlene doğru güneş açmış ve sıcaklık on dereceyi bulmuştu. Karlar eridikçe Teenytown'da minik şelaleler oluştu. Havanın ısınması Dan'in moralini yerine getirdi, kar küreyicisiyle minyatür alışveriş merkezinin girişini temizlerken farkında olmadan şarkı söylemeye bile başlamıştı. *("Young man! I was once in your shoes!")* Rüzgâr şiddetini yitirmiş, TEENYTOWN'DA BÜYÜK BAHAR İNDİRİMİ yazan flamayı uçuşturan yumuşak bir esintiye dönmüştü.

Hayaletler kaybolmuştu.

Mesai bittiğinde Billy'yi biftek yemek için Chuck Wagon'a götürdü. Billy bu jeste bira ısmarlayarak karşılık vermeyi teklif ettiyse de Dan başını iki yana salladı. "Alkolden uzak duruyorum. Başladığımda duramamak gibi bir sorunum var."

"Bir de Kingsley'e sor," dedi Billy. "On beş yıl önce içki yüzünden karısı onu boşadı. Artık içmiyor ama kızı hâlâ onunla konuşmuyor."

Yemeği kahveyle noktaladılar. Çatlayana kadar içtiler.

Dan, Eliot Sokağı'ndaki evin üçüncü katındaki odasına döndü, karnı doymuştu ve ayık olduğuna memnundu. Odasında televizyon olmasa da Sandford romanının son bölümünü okuyarak geceyi atlatabilirdi.

Bir iki saat kendini romana kaptırdı. Kulağı rüzgârdaydı. Fırtına şiddetlenmedi. Önceki geceki gösterinin kışın son vurgunu olduğu hissine kapıldı. Ne güzel! Saat onda kitabı bitirdi ve neredeyse yatağa girer girmez uyudu.

Sabahın köründe Kırmızı Elma'ya yaptığı ziyaret artık çok gerilerde kalmıştı, sanki ateşli hastalıkla gelen bir delilik anıydı ama Dan artık hasta değildi.

18

Sabahın köründe uyandı. Rüzgârın uğultusu yüzünden değil, çişi geldiği için. Ayağa kalktı, tuvalete gitti, ışıkları açtı.

Silindir şapka küvetteydi, içi kanla doluydu.

"Hayır, rüya görüyorum."

Belki rüya içinde rüya görüyordu. Belki rüya içindeki rüyanın içindeki rüyaydı. Dörtleme bile çıkabilirdi. Emil Kemmer'a söylemediği bir korkuyu hatırladı: Rüyalar labirentinde kaybolup gerçek dünyaya dönüş yolunu bir daha bulamamak.

Bütün gördüklerimiz rüya içinde rüya.

Hayır, her ne görüyorsa gerçekti. Küvetteki şapka bile. Kimsenin onu görmemesi bu durumu değiştirmezdi. Şapka hayali değildi, dışarıda bir yerlerde, birinin kafasındaydı. Adı gibi biliyordu bunu Dan.

Gözucuyla lavabonun üstündeki aynaya rujla yazılmış kelimeyi gördü.

Ona bakmamalıyım.

Çok geç. Başı kendiliğinden dönerken boynundaki tendonların paslı menteşeler gibi gıcırdadığını duydu. Ne fark ederdi? Ne yazdığını biliyordu. Bayan Massey gitmişti, Horace Dervvent gitmişti. Dan, Onlar'ı güvenli bir şekilde kafasında tuttuğu kutulara

kilitlemişti ama Overlook hâlâ onurdaydı. Henüz işi bitmemişti. Artık aynadaki kelimenin rujla değil, kanla yazıldığını görebiliyordu:

LİTAk

Altında, lavaboda, kanlı Atlanta Braves tişörtü.

Hiç bitmeyecek, diye düşündü Danny. *Overlook yanıp kül oldu, korkunç müşterilerini de kutulara kilitledim ama gücümü kilitleyip kaldıramam. O, benim vazgeçebileceğim bir parçam değil, özüm. Alkol ışıltıyı söndürüyordu ama içmezsem bu imgeler beni delirtene kadar belirmeye devam edecek.*

Aynadaki yansımasına, tam alnına denk gelen, damga misali **LİTAİC** yazısına baktı. Rüya falan görmüyordu. Lavaboda öldürülen çocuğun tişörtü, küvette kanlı silindir şapka. Deliliğin ayak sesleri. Dehşete düştüğü o an, aklını kaybetmeye ne kadar yaklaştığının bilincindeydi.

Derken Hallorann'ın karanlığı aydınlatan ışık gibi zihninde beliren sesi: *Evlat, göreceğin imgeler kitaplardaki resimlerden farksız. Overlook'tayken daha çocuktun ama çaresiz değildin. Şimdi de çaresiz değilsin. Hem de hiç. Gözlerini yum, açtığında hepsi kaybolup gidecek.*

Gözlerini yumup bekledi. Saniyeleri saymayı denedi ama daha on dörde gelemeden sayılar ve düşünceler birbirine girdi. Ellerinin -veya şapkanın sahibinin ellerinin- kendisini boğazlayacağını zannetti bir an, yerinden kıpırdamadı; çünkü kaçabileceği hiçbir yer yoktu.

Dan bütün cesaretini toplayıp gözlerini açtı. Küvet boştu. Lavabo boştu. Aynadaki yazı kaybolmuştu.

Ama hepsi geri gelecek. Gelecek sefer belki kızın ayakkabılarını görürsün, topuklu sandaletleri veya kızı görürsün küvette. Neden olmasın? Bayan Massey'i küvette görmüyor muydun, ikisi de aynı şekilde öldüler. Tek bir farkla, Bayan Massey'in parasını çalıp kaçmamıştın.

"Bir gün daha dayanacağımı söylemiştim," dedi boş odaya. "Bir gün geçti."

Evet, itiraf ediyordu, yorucu olsa da güzel bir gün geçirmişti. Ancak meselesi gündüzler değildi. Gece olduğunda...

Zihni bir karatahtaydı. Alkol de silgi.

19

Dan sabah altıya kadar gözünü kırpmadı. Sonra giyinip bir kere daha Kırmızı Elma'nm yolunu tuttu. Bu sefer tereddüt etmedi, üstelik iki şişe alacağına üç şişe aldı. Ne derler? Ya hep ya hiç. Kasiyer herhangi bir yorum yapmaksızın şişeleri paketledi; sabahın erken saatlerinde içki almaya gelenlere alışkındı. Dan belediye tesislerine doğru yürüdü, Teenytown'daki banklardan birine oturup Hamlet'in Yorick'in kafatasına baktığı gibi şişeye baktı. Yeşil cam yüzünden içindeki sıvı şaraptan çok fare zehrini hatırlatıyordu.

"Fare zehri ile şarap arasında fark varmış gibi," diyen Dan şişenin kapağını gevşetti.

Bu sefer annesinin sesini duydu. Öldüğü ana dek sigarayı elinden düşürmeyen VVendy Torrance. Çünkü tek seçeneğiniz intiharsa en azından silahınızı seçmeye hakkınız vardır.

Böyle mi bitecek Danny? Hepsi bunun için miydi?

Kapağı kapadı, sıktı. Sonra yeniden açtı. Bu sefer kapağı çıkarıp eline aldı. Şarabın ekşi bir tadı vardı, müzik kutularının, salaş meyhanelerin ve sonu otoparkta yumruklaşmaya biten aptalca tartışmaların kokusu. Sonuçta hayat da o saçma sapan kavgalara benzemiyor muydu? Dünya açık hava huzurevi değil, partinin hiç sona ermediği Overlook Oteli'ydi. Ölülerin sonsuza dek yaşadığı yer. Şişeyi ağzına götürdü.

Bunun için mi o kahrolası otelden çıkmak için o kadar mücadele ettik Danny? Böyle bitsin diye mi kendimize yeni bir hayat kurmak için savaştık? Sesinde azarlayan bir ton yoktu, sadece hüzün.

Danny yeniden kapağı kapadı. Açtı. Kapadı. Açtı.

İçersem Overlook kazanacak, diye düşündü. *Kazan patladığında yanıp kül olduğu halde. İçersem kazanan o olacak. İçmezsem delireceğim.*

Ve şöyle düşündü: Hepsi rüyada rüya.

Işıltı sayesinde bir şeylerin yanlış gittiğini hissedip erkenden uyanan Billy Freeman onu bulduğunda hâlâ şişenin kapağıyla oynuyordu.

"Onu içecek misin, yoksa oynamayı sürdürecek misin Dan?"
"İçeceğim. Başka ne yapabileceğimi bilmiyorum."
Oysa Billy biliyordu.

20

Casey Kingsley yeni işe aldığı adamı sabahın sekizinde ofisinin önünde otururken bulduğunda pek şaşırmadı. Elinde tuttuğu içki şişesini ve kapakla oynadığını görmek de onu şaşırtmadı; indirimli içki dükkânı bakışı dediği bakışları bin metre öteden bile tanırdı.

Billy Freeman'm ışıltısı Dan'inki kadar güçlü değildi, en fazla ufacık bir kıvılcım. İlk gün Dan, belediye binasının yolunu tutar tutmaz Kingsley'i aramış, iş başvurusu için birini yolladığını haber vermişti. "İş arayan genç bir adamla karşılaştım," demişti Billy. Referansları tam da aradıkları gibi değildi ama Billy onu işe almaları gerektiğini düşünüyordu. Billy'nin sezgilerine güvenecek kadar uzun süredir onunla çalışan Kingsley kabul etmiş ve, *birini işe almamız gerektiğini biliyorum,* demişti.

Billy'nin cevabı garipti ama Billy'nin kendisi de garipti. Bir keresinde, iki yıl önce çocuklardan biri salıncaktan düşüp kafatasını çatlatmadan beş dakika *önce* ambulans çağırmıştı.

Onun bize, bizim ona duyduğumuzdan daha çok ihtiyacı var, demişti Kingsley'e.

İşte o gün gelmişti, işe aldıkları adam çoktan bir sonraki otobüsüne binmiş veya bar taburesine yerleşmiş gibi iki büklüm oturuyordu. Kingsley şarabın kokusunu koridora girer girmez aldı. Bu tür kokular söz konusu olduğunda sağlam bir burnu olduğu söylenebilirdi, hangi içki olduğunu tahmin edebilecek kadar ustaydı. Thunderbird. Eski batakhane şarkısında dendiği gibi, *"What's the word? Thunderbird! What's the price? Fifty twice!"* Ama genç adam başını kaldırıp baktığında Kingsley o gözlerde çaresizlik dışında hiçbir şey görmedi.

"Beni Billy yolladı."

Kingsley yorum yapmadı. Karşısındaki delikanlının kendini toplamaya çalıştığını, mücadele ettiğini görebiliyordu, içindeki çatışma gözlerindeydi; somurtuşunda; en çok da hem sevgi hem nefretle şişeyi tutuşunda. Alkole duyduğu ihtiyaca karşı koymayı deniyordu.

En sonunda Dan, hayatı boyunca söylemekten kaçındığı kelimeleri dile getirmeyi başardı.

"Yardıma ihtiyacım var."

Koluyla gözlerini sildi. O bunu yaparken Kingsley eğilip şarap şişesini aldı. Delikanlı önce şişeyi sıkı sıkı tuttu... Sonra bıraktı.

"Bıktığını görebiliyorum," dedi Kingsley. "Ama bıkmaktan da bıktın mı?"

Dan başını kaldırıp adama baktı, boğazı kurumuştu. Kendisiyle biraz daha mücadele ettikten sonra, "Tahmin edemeyeceğiniz kadar," dedi.

"Belki ediyorumdur." Kingsley koca pantolonunun cebinden kocaman bir anahtarlık çıkarıp Frazier Belediyesi yazan camlı kapının kilidini açtı. "İçeri gel. Konuşalım."

IKINCI BOLUM

PİS NUMARALAR

1

italyan adlı, Amerikan soyadlı yaşlı şair torununun uyuklayan kızını kucağına alıp kızın kocasının üç hafta önce doğumhanede çektiği kaydı izledi. Film ABRA DÜNYAYA GELİYOR yazısıyla açılıyordu. Kayıt kötüydü ve David kanlı sahnelerden uzak durmuştu ama Concetta Reynolds, Lucia'nın şakaklarına yapışmış saçlarını görebiliyor, hemşireler ittir dedikçe, *"Deniyorum!"* diye bağırdığını duyabiliyordu. Mavi örtüye birkaç damla kan sıçradı. Chetta'nın büyükannesinin, "Paramın karşılığını aldım," diyeceği kadar. (İngilizce değil, İtalyanca elbette.)

Görüntü titreşti, bebek ekranda belirdi. Lucy, "Kızımın yüzü yok!" diye çığlık attığında tüyleri diken diken oldu yaşlı kadının.

Lucy'nin yanı başında oturan David kıkırdadı. Elbette Abra'nın yüzü vardı, hem de tatlı bir yüz. Chetta emin olmak için kucağındaki bebeği kontrol etti. Bakışlarını ekrana çevirdiğinde yeni doğmuş bebeği annesinin kollarına bırakıyorlardı. Otuz kırk saniye sonra beyaz ekranda yeni bir yazı belirdi: İYİ Kİ DOĞDUN ABRA RAFAELLA STONE!

David uzaktan kumandanın DUR düğmesine bastı.

"Bunu izleyecek az sayıdaki kişiden birisin," dedi Lucy tartışmaya niyetim yok diyen bir sesle. "Çok utanç verici."

"Bence muhteşem," dedi Dave. "Ve kesinlikle bunu izlemeyecek biri varsa o da Abra'nın kendisi." Gözucuyla kanepede,

yanı başında oturan eşine baktı. "Yeterince büyüdüğünde. Elbette kendisi de izlemek isterse."

Lucy'nin bacağını okşadıktan sonra karısının büyükannesine bakıp sırıttı. Kadına saygı duyardı ama büyük bir sevgi beslediği söylenemezdi. "O zamana kadar sigorta kâğıtları, evin evrakları ve uyuşturucudan kazandığım milyonlarla kilitli bir kasada duracak."

Concetta espriyi anladığını belli edecek ama komik bulmadığını vurgulayacak şekilde gülümsedi. Kundaktaki Abra uyudu, uyudu, uyudu. Bütün bebekler yüzlerini örten bir zarla, bir gizem perdesiyle doğmaz mı, diye düşündü yaşlı kadın. Belki bunun hakkında bir şeyler yazmalıydı. Ama... hayır.

Concetta Amerika'ya on iki yaşında gelmiş olsa da İngilizcesi mükemmeldi. Şaşırtıcı değil, ne de olsa Vassar mezunu bir İngilizce profesörüydü. Ama çocukken edindiği batıl inançların ve duyduğu kocakarı hikâyelerinin etkisinden hiçbir zaman tam anlamıyla kurtulamamıştı. Bazen kocakarıların emir verdiklerini duyardı, hep İtalyanca konuşurlardı. Chetta sanat dünyasındaki çoğu kişinin defolarını işleve dönüştürmüş şizofrenler olduğuna inanırdı ve kendisi de istisna değildi. Batıl inançların zırva olduğunu biliyordu ama ne zaman karga veya kara kedi görse yere tükürürdü.

Şizofrenisini büyük ölçüde manastırda geçirdiği yıllara borçluydu. Rahibeler Tanrı'ya inanırlardı ama aynaların sihir yapmakta kullanıldığına ve uzun süre aynaya bakan çocukların siğillerinin çıkacağına da inanırlardı. Yedi yaşından on iki yaşına kadar Concetta Onlar'ın etkisinde kalmıştı. Kemerlerinde cetvel taşırlardı -ölçmek için değil vurmak için- ve yanlarından bir çocuk geçse kulağını çekme arzusu duyarlardı.

Lucy kızını almak için elini uzattı. Chetta isteksizce bebeği annesine verdi. Ufaklık uyurken çok sevimliydi.

2

Concetta Reynolds Abra'yı kucağında sallarken, Dan Torrance otuz beş kilometre güneydoğuda, fıstık gibi bir kızın eski sevgilisiyle yeniden sevişmekten yakındığı Adsız Alkolikler toplantısmdaydı. Casey Kingsley doksan günde doksan toplantıya katılmasını emretmişti ve Frazier Metodist Kilisesi'nin bodrum katındaki bu toplantı sekizincisiydi. Dan en ön sırada oturuyordu; çünkü AA'ya katılanların Koca Casey dediği patronu öyle yapmasını emretmişti.

"Bu hastalıktan kurtulmak isteyenler önlerde oturur Danny. AA toplantılarında arka sıralara inkâr sıraları deriz."

Casey, genç adama kapağında kayalara çarpan dalgaların fotoğrafının olduğu bir defter vermişti. Fotoğrafın altında Dan'in ne kastedildiğini anlasa da çok ehemmiyet vermediği bir slogan yazılıydı: BÜYÜK İŞLER EMEK'İSTER.

"Katıldığın her toplantıyı otdeftere yazacaksın. Hep arka cebinde olsun ve tek bir toplantımı bile kaçırma. Her istediğimde çıkarıp defteri gösterebilmelisin."

"Hastalık izni de mi yok?"

Casey kahkaha attı. "Sen her gün hastasın evlat. Adi bir alkoliksin. Sponsorumun bir vakitler bana verdiği öğüdü duymak ister misin?"

"Çoktan söylememiş miydin? Turşuyu yeniden salatalığa dönüştüremezsin', değil mi?"

"Bilmişlik yapmayı bırak da dinle."

Dan iç çekti. "Dinliyorum."

"Toplantıya katıl," dedi adam. "Eğer katılmak istemiyorsan bile kendini zorla ve ne pahasına olursa olsun toplantıya git."

"Çok güzelmiş. İyi ama unutursam ne olacak?"

Casey omuz silkti. "Kendine başka bir sponsor ararsın, böyle şeylerin unutulabileceğine inanacak bir sponsor. Ben inanmam."

Kolayca kırılacak bir nesnenin rafın kenarına kadar geldiğini ama her nasılsa son anda durup düşmekten kurtulduğunu hisse-

den Dan, başka bir sponsor veya değişiklik istemiyordu. Şimdilik iyiydi ama iyileşmemişti. İncecik bir buz tabakasının üstünde yürüyordu. Hem de çok ince bir buz. Frazier'a geldiğinden beri peşini bırakmayan imgeler azalmıştı; Deenie ve oğlu sık sık aklına gelse de anılar eskisi kadar azap verici değildi. Neredeyse bütün AA toplantılarının sonunda biri kitapçıktaki Vaatler metnini okurdu. Bunlardan biri *"Geçmişimizden pişmanlık duymayacak, üstünü örtmeyi denemeyeceğiz..."* vaadiydi.. Dan pişmanlıklarının geçmeyeceğine inanmış, üstünü örtmeye çalışmayı bırakmıştı. Geçmiş kendini hatırlatmayı bırakmayacağına göre zahmete ne gerek vardı? Zaten alkolden kurtulunca anıları örtecek bir şeyi de kalmamıştı.

Casey'in kendisine verdiği defterin açık olan sayfasına özenle çizilmiş tek bir kelime yazdı büyük harflerle. Neden yaptığını veya ne anlama geldiğini bilmiyordu: **ABRA.**

Konuşmacı nutkunu bitirirken gözyaşlarına boğuldu, eski sevgilisi boktan bir adam olsa da onu hâlâ sevdiğini itiraf etmiş, ayık kalmayı başardığı için şükretmişti. Dan, öğle toplantısına katılan diğer insanlarla beraber kızı alkışladıktan sonra kalemiyle harflerin üzerinden geçti. Her biri iyice kalınlaştı. Belirginleşti.

Bu ismi biliyor muyum? Galiba biliyorum.

Bir sonraki konuşmacı hayat hikâyesine başladığında kahvesini tazelemek için tezgâha gitti. O zaman ismi nereden bildiğini hatırladı. John Steinbeck romanındaki kızın adıydı Abra. *Cennetin Doğusu.* Okumuştu... İyi ama nerede? Serüvenindeki duraklardan birinde. Neyse, ne zaman veya nerede okuduğunun bir önemi de yoktu.

Başka bir düşünce.

(Hâlâ sende mi?)

Suyun yüzeyine vuran bir balon gibi belirdi ve patladı.

Ne bende mi?

Toplantıyı yöneten Frankie P. adlı ihtiyar, "Rozetleri dağıtmak isteyen var mı?" diye sordu. Kimse elini kaldırmayınca Frankie birini seçti. "Ya sen, kahve masasının orada oyalanan delikanlı?"

Kafasını toparlayan Dan salonun ön tarafına yürürken, içinden fişlerin sırasını doğru hatırlamayı diledi. İlkini biliyordu, kendisinde de vardı: Yeni gelenlere verilen beyaz fiş. Fişlerle ve madalyonlarla dolu eski püskü kurabiye kavanozunu aldığında düşünce yeniden zihninde belirdi.

Hâlâ sende mi?

3

O gün, kışı Arizona'daki KOA kamp alanında geçiren Gerçek Kardeşlik'in toplanıp doğuya doğru yola çıktığı gündü. 77 numaralı otobandan her zamanki gibi konvoy halinde Show Low'a gittiler: Önde on dört karavan, bisikletlerin, şezlongların ve masaların yüklendiği kamyonlar da arkada. Southwind'ler ve Winnebago'lar, Monaco'lar ve Bounder'lar. Rose'un EarthCruiser'ı -yedi yüz bin dolarlık ithal çelik, paranın satın alabileceği en iyi RV- konvoyun en önündeydi. Ama yavaş gidiyor, kontrollü bir hızla ilerliyorlardı. Aceleleri yoktu. Zaman lehlerine işliyordu. Büyük ziyafete daha aylar vardı.

4

"Hâlâ sende mi?" diye sordu Concetta, Lucy, Abra'yı emzirmek için bluzunun önünü açarken. Abby uykulu uykulu gülümsedi, kıpırdandı, sonra ilgisini kaybetti. *Memelerin ağrımaya başladığında kızın ağlamadığı sürece onu emzirmeyeceksin,* diye geçirdi içinden Chetta. *Deliler gibi ağlamadığı sürece emzirmeye gönüllü olmayacaksın.*

"Ne bizde mi?" diye sordu David.

Lucy büyükannesinin neden bahsettiğini biliyordu. "Kızımı kollarıma bıraktıklarında bayılmışım. David'e sorarsan az kalsın onu düşürecekmişim. Zaman yoktu Momo."

"Ha, yüzündeki zarı diyorsun." David önemsizmişçesine başını salladı. "Temizleyip attılar. Bana sorarsanız iyi de yaptılar."

Gülümsese de gözleri yaşlı kadına meydan okuyordu. *Bu konuyu kapaman gerektiğini biliyorsun, aptal değilsin, boş ver gitsin,* diyorlardı.

Kadın elbette aptal değildi. Belki de aptaldı. Gençken de kendisiyle bu kadar çelişir miydi? Hatırlamıyordu. Ama rahibelerin cehennemdeki sonsuz acılar ve mukaddes sırlarla ilgili bütün hikâyeleri beynine kazınmıştı. Karalara bürünmüş cadılar. Kardeşini çıplakken gördüğü için kör olan kızın hikâyesi, papaya küfrettiği için kalp krizi geçirip ölen adamın hikâyesi.

Onları küçükken bize verirseniz sonrasında hangi seçkin üniversitelere giderlerse gitsinler, kaç şiir kitabı yazarlarsa yazsınlar, o kitaplar kaç ödül kazanırsa kazansın sonuç değişmez. Onları küçükken bize verirseniz... sonsuza kadar içlerinde yaşarız.

"II amnio'yu[1] saklanmalıydınız. İyi şans getirir."

David'i konuşmanın dışında bırakmıştı, doğrudan torununa hitap ediyordu. İyi adamdı David, Lucia'ya iyi kocalık ediyordu ama insanlara tepeden bakma huyu yok muydu... Hele o meydan okuyan gözleri...

"Sorsalar saklamalarını söylerdim Momo ama fırsatım olmadı. Dave de önemini bilmiyordu." Bluzunun düğmelerini iliklediği.

Chetta öne eğilip parmak ucuyla Abra'nm yanağını okşadı. *"II amnio* ile doğanların öteki dünyayı görebildiği söylenir."

"Bu zırvalıklara inanmıyorsun ya?" diye sordu David. "Zar, fetüsü saran dokunun bir parçası. O..."

Konuşmaya devam etti ama Concetta onu dinlemeyi çoktan bırakmıştı. Abra gözlerini açmıştı. O gözlerde evrenin şiiri, yazılamayacak kadar ihtişamlı dizeler saklıydı. Hatta hatırlanmayacak kadar.

"Boş verin," dedi Concetta. Bebeği kucağına alıp yumuşacık kafasını öptü. "Olan olmuş."

5

Abra'nm zarıyla ilgili tartışma olmayan tartışmadan beş ay sonra bir gece Lucy rüyasında kızının ağladığını gördü. Kalbi

(1) Zar.

parçalanırcasma ağlıyordu bebek. Rüyadaki Abby, Richland Çıkmazındaki evin büyük yatak odasında değil, uzun bir koridorun sonundaydı. Lucy ağlama sesinin geldiği yöne koştu. Başlangıçta iki tarafta kapılar vardı, sonra koltuklar. Yüksek arkalıklı mavi kumaş kaplama olanlardan. Belki bir uçakta veya Amtrak trenindeydi. Kilometreler gibi gelen bir mesafeyi koştuktan sonra tuvalet kapısına ulaştı. Bebeğinin ağlama sesi kapının diğer tarafından geliyordu. Açlık değil de korku ağlaması. Belki de...

(Aman Tanrım!)

Canı yandığı için.

Lucy kapının kilitli olmasından korktu. Öyleyse onu kırmak zorunda kalacaktı. Kâbuslarda her zaman böyle şeyler olmaz mı? Ancak kapı tokmağı döndü ve kapı açıldı. O an yeni bir korku kapladı kadının içini: Ya Abra tuvalete düşmüşse? Böyle şeyleri gazetelerde okurdunuz. Tuvalete düşen bebekler. Çöpteki bebekler. Ya umumi tuvaletlere konan bebekler gibi iğrenç metal klozetlerden birinin içine düşmüş de boğuluyorsa? Tuvaletin iğrenç suları ağzından burnundan içeri giriyorsa?

Ama Abra yerdeydi. Çıplaktı. Ağlamaklı gözlerle annesine bakıyordu. Göğsüne kana benzeyen bir şeyle 11 yazılmıştı.

6

David Stone rüyasında kızının ağladığını duyup ona ulaşmaya çalıştığında sonu gelmeyen bir yürüyen merdivende ters yöne gidiyordu. Yürüyen merdiven alışveriş merkezindeydi ve alışveriş merkezi yanıyordu. Merdivenden kurtulmadan önce nefessiz kalıp boğulması gerekirdi ama her nasılsa bu alevlerden duman tütmüyordu. Sadece cehennem ateşi. Abra'nm bağırışları dışında hiçbir ses duyulmuyordu; fakat her taraf gaza bulanmış meşaleler gibi tutuşmuş insanlarla doluydu. Sonunda zirveye ulaştığında Abby'nin yere atılmış bir çöp gibi kenarda yattığını gördü. Etrafındaki kadınlar ve erkekler onu görmüyorlardı ve alevlere rağmen kimse yürüyen merdivenleri kullanıp kaçmaya çalışmıyordu. Çiftçinin tırmığıyla parçalanan yuvadan kaçışan karın-

çalar gibi amaçsızca farklı yönlere koşturup duruyorlardı. Sivri topuklu ayakkabılı bir kadın az kalsın kızının üstüne basacaktı. Eğer bu olsaydı kızını öldürmesi kaçınılmazdı.

Abra çıplaktı. Göğsünde 175 yazıyordu.

7

Stone'lar aynı anda uyandı, ikisi de başlangıçta duydukları ağlamanın gördükleri rüyanın kalıntısı olduğunu zannettiler. Hayır, ağlama sesi odadan geliyordu. Abby beşiğinde uzanmış, gözleri kocaman açılmış, yanakları kırmızıya dönmüş, küçük yumruklarını havaya savuruyor ve ciğerleri yettiğince bağırıyordu.

Bebek bezini değiştirmek ufaklığı sakinleştirmeye yetmedi, emzirmek de işe yaramadı. Çocuk ninnilerini, DANDİNİ DANDİNİ DASTANA'yı belki bin kere söylediler ama kâr etmedi. Sonunda korkudan ödü patlayan Lucy -Abby ilk çocuğuydu ve Lucy ne yapacağını bilemiyordu- Boston'daki Concetta'yı aradı. Sabahın ikisi olsa da Momo ikinci çalışta telefonu açtı. Seksen beş yaşında olduğundan uykusu hafifti. Lucy'nin neleri denedikleriyle ilgili karman çorman anlatımından çok bebeğin ağlamalarına kulak verdi, ardından klasik soruları sordu: "Ateşi var mı? Eli kulağına gidiyor mu? Tuvaleti varmış gibi bacaklarını oynatıyor mu?"

"Hayır," dedi Lucy. "Hiçbiri değil. Ağlamaktan yanakları kıpkırmızı ama ateşi yok. Momo, ne yapmalıyım?"

Çalışma masasının başına geçen Chetta tereddüt etmedi. "Ona on beş dakika daha ver. Ağlaması kesilmezse hemen hastaneye götür."

"Ne? Brigham Hastanesi'ne mi?" Kafası karışan Lucy'nin aklına gelen tek hastane doğum yaptığı yerdi. "Hastaneye iki yüz kilometre uzaktayız!"

"Hayır, hayır. Bridgton'a götür. Sınırın diğer tarafında, Maine'de. Öteki hastanelerden yakın."

"Emin misin?"

"Tabii eminim, bilgisayarıma bakıp da konuşuyorum."

Abra sakinleşmedi. Ağlaması monoton, delirticiydi, korkutucuydu. Bridgton Hastanesi'ne vardıklarında dörde çeyrek vardı ve Abra hâlâ ciğerleri parçalanırcasına ağlıyordu. Normalde Acura ile seyahat etmek uyku ilacından bile etkili olurdu ama o sabah işe yaramadı. David kızının beyin kanaması geçirmesinden korkuyor ve durmaksızın kendi kendine bunun imkânsızlığını tekrarlıyordu... Bebekler beyin kanaması geçirmez... Yoksa geçirir mi?

"Dave?" diye sordu Lucy, ACİL SERVİS kapısının önüne yanaştıklarında. "Bebekler kalp krizi veya inme geçirir mi?"

"Hayır, geçirmez."

O zaman yeni bir ihtimal geldi adamın aklına. Ya kızı çengelliğne yutmuş ve iğne bir şekilde midesinde açılmışsa? *Aptalca düşünceler bunlar, çengelliğne kullanmıyoruz ki, Huggies kullanıyoruz.*

Başka ne yutmuş olabilir? Lucy'nin saçından düşen tel tokalardan biri. Beşiğe düşmüş bir ataş. Shrek, Eşek veya Prenses Fiona'dan kopmuş plastik parçaları bile yutmuş olabilirdi.

"David? Ne düşünüyorsun?"

"Hiçbir şey."

Hayır. Oyuncakların sağlam olduğuna emindi David.

Daha doğrusu emin olmak istiyordu.

Abra çığlık çığlığa ağlamaya devam etti.

8

David nöbetçi doktorun kızlarına sakinleştirici vereceğini ummuştu ama hastalığı teşhis edilmemiş bebeklere ilaç verilmesi hastane prosedürüne aykırıymış. Daha da kötüsü Abra Rafaella Stone'a teşhis konulamamıştı. Ateşi yoktu, vücudunda kızarıklıklar belirmemişti ve ültrasonografi ile soluk borusunun daralmış olması ihtimali elenmişti. Röntgeni çekildiğinde boğazında, midesinde veya bağırsaklarında herhangi bir yabancı maddeye

rastlanmadı. Bebeğin tek sorunu susmamasıydı. Salı sabahı o saatte acil servisteki yegâne hasta Stone ailesinin kızıydı, doğal olarak görevli üç hemşirenin üçü de Abra'yı sakinleştirmeyi denedi. Hiçbiri başaramadı.

"Ona yemesi için bir şeyler vermeniz gerekmez mi?" diye sordu Lucy, kontrole gelen doktora. Gençken George Clooney'e bayılır, *Acil Servis* dizisinin hiçbir bölümünü kaçırmazdı. Dizide duyduğu hastalıklardan Ringer rahatsızlığı her nasılsa kadının aklına gelivermişti. Gerçi bunun bir rahatsızlık mı, ayak losyonu mu, yoksa mide ülserine iyi gelen bir ilaç mı olduğuna emin değildi. "Meme emmiyor, biberondan da içmiyor."

"Acıktığında beslenecektir," dedi doktor ama ne Lucy ne David bu cevapla tatmin oldu. Öncelikle doktor ikisinden de gençti. Daha beteriyse kendinden emin bir ses tonuyla konuşmamasıydı. "Çocuk doktorunuzu aradınız mı?" Acil servis doktoru evrakları kontrol etti. "Doktor Dalton'ı?"

"Muayenehanesine bir mesaj bıraktık," dedi David. "Muhtemelen öğleye kadar ondan haber almayız, o zamana kadar da sorun çözülmüş olur."

Öyle ya da böyle, diye düşündü. Gözünün önünde -çok az uyuduğu ve aşırı gergin olduğu için artık aklına söz geçiremiyordu- korkunç bir görüntü belirdi: Ufak mezarın başına toplanmış yas tutan insanlar. Mezardaysa, delikten bile küçük bir tabut.

9

Saat 07.30'da Chetta Reynolds, Stone'ların hiç durmadan ağlayan bebekleriyle birlikte yerleştirildikleri muayene odasına daldı. Beyaz Saray'ın verdiği Özgürlük Madalyası'na aday gösterilen yaşlı şair boru paça kot ve dirseğinde delik olan üniversite logolu bir kazakla evden çıkmıştı. Giysileri son üç dört yılda ne kadar zayıfladığını eleveriyordu. *Hayır kanser değilim,* derdi podyum modellerininkini andıran zayıflığıyla ilgili yorum yapanlara. Normal koşullarda bol giysiler giyerek zayıflığını saklardı. *Maratonun son etabına hazırlanıyorum hepsi bu,* derdi bazen de.

Her zaman ördüğü veya şık tokalarla topladığı saçları o gün Einstein'ınkileri aratmayacak haldeydi. Makyaj yapmamıştı. Lucy, stres altında olmasına rağmen Concetta'nm ne kadar yaşlı göründüğünü fark ederek şaşırdı. Büyükannesinin yaşlı olduğunu biliyordu, seksen beş yaş çok yaşlı demektir; fakat hastanede sabaha kadar kadına baksanız altmışından yaşlı olduğunu tahmin edemezdiniz.

"Betty'ye bakacak birilerini bulabilseydim bir saat önce burada olurdum." Betty yaşlı köpeğiydi.

Chetta, David'in hor gören bakışlarını kaçırmadı.

"Betty ölüyor David. Telefonda ilk söylediklerinizi düşünürsek, başta Abra için çok endişelenmemiştim."

"Şimdi endişelendin mi?" diye sordu David.

Lucy azarlarcasına kocasına baktıysa da Chetta bu tartışmayı kaybetmeye razıydı. "Evet." Kollarını uzattı. "Bebeği bana ver Lucy. Bakalım Momo onu sakinleştirebilecek mi?"

Ne kadar sallarsa sallasın Momo da Abra'yı susturamadı. Yumuşacık, tatlı tatlı söylenmfş bir ninni bile işe yaramadı. Bebeği yürütmeyi denediler, muayene odasını dolaştırdılar, koridora çıkarıp odaya geri döndürdüler ama ağlama kesilmedi. Belli bir saatten sonra hastalar gelip gitmeye başladı -görünür yaraları olanlar acile getiriliyordu- ama dış dünya dört numaralı odadakilerin umurunda değildi.

Dokuza beş kala odanın kapısı açıldı. Stone ailesinin çocuk doktoru içeri girdi. Dr. John Dalton, Dan Torrance'ın soyadını bilmese de ilk bakışta tanıyacağı biri. Dan için o, North Conway'deki perşembe toplantılarında kahveyi hazırlayan Dr. John'dı.

"Şükürler olsun!" dedi Lucy deliler gibi ağlayan çocuğu çocuk doktorunun kollarına bırakırken. "Saatlerdir muayeneye bile gelen olmadı!"

"Mesajınızı aldığımda yoldaydım."

Dalton, Abra'yı omzuna yasladı. "Burada ve Castle Rock'ta görmem gereken hastalar vardı. Olanları duymuşsunuzdur?"

"Neden bahsediyorsunuz?" diye sordu David. Kapı açıldığında ilk defa dışarıda kopan fırtınanın bilincine varmıştı, insanlar

bağırıp çağırıyor, bazıları hüngür hüngür ağlıyorlardı. Hastaneye kayıtlarını yapan hemşirenin yüzü kıpkırmızı, yanakları ıslaktı. Ağlayan bebeğe bakmadı bile.

"İkiz Kuleler'e uçak çarptı," dedi Dalton. "Kimse kaza olduğunu düşünmüyor."

American Airlines'ın sefer numarası 11'di. On yedi dakika sonra da United Airlines'ın 175 sefer sayılı uçağı ikinci kuleye çarpmıştı. Saat 09.03'te. Abra Stone tam o saatte ağlamayı kesti. 09.04'te mışıl mışıl uyuyordu.

Anniston'a dönerken David ve Lucy radyodan felaketi dinledi. Abra arka koltukta huzur içinde uyuyordu. Haberler katlanılacak türden değildi ama radyoyu kapamayı düşünmediler. En azından haber sunucusu uçakların adlarını ve sefer sayılarını söyleyene kadar. İki uçak New York'ta, üçüncüsü Washington yakınlarında ve sonuncusu Pennsylvania'da düşmüştü. O zaman David uzanıp felaket haberlerini sıralayan radyoyu susturdu.

"Lucy, sana söylemem gereken bir şey var. Rüyamda..."

"Biliyorum." Şok geçirdiği için sesi donuk çıktı. "Ben de aynı şeyi gördüm."

New Hampshire'a döndükleri sırada David bebeğin yüzünde zarla doğmasında bir anlam olabileceğine inanmaya başlamıştı.

10

Hudson Nehri'nin batı kıyısındaki New Jersey'de şehrin en meşhur sakinlerinden birinin adını taşıyan bir park vardır. Havanın açık olduğu günlerde en güzel Manhattan manzarası oradan seyredilir. "Onlar", Hoboken'e 8 Eylül'de vardı, on günlüğüne kiraladıkları özel bir otoparka yerleştiler. Anlaşmayı Karga Daddy bağlamıştı. Ağzı iyi laf yapan yakışıklı bir adamdı, kırklarında gösterirdi ve favori tişörtünde BEN HALK ADAMIYIM! yazıyordu. Elbette kendileri için yaptığı pazarlıklarda tişört giydiği görülmemişti; her zaman takım elbiseyle ve kravatla çalışırdı. Onlar'ın *köylüler* dediği sıradan insanlar bunu beklerdi. Kimliğinde geçen ad Henry Rothman'dı. Stanford'lu bir avukattı (1938 mezunu) ve

her zaman nakit taşırdı. Onlar'm dünyanın çeşitli yerlerindeki banka hesaplarında milyarlarca doları vardı -altınlar, elmaslar, nadir kitaplar, pullar ve resimlere yatırılmış para- asla çek veya kredi kartıyla ödeme yapmazdı. Herkes, çocuk gibi görünen Pea ve Pod bile onluk ve yirmiliklerden oluşan para desteleri taşırdı.

Sayı sihirbazı Jimmy'nin bir keresinde dediği gibi, *"Peşin öde ve yoluna devam et* bize uyuyor. Peşin öderiz, köylüler de yollarına devam eder."

Jimmy Onlar'ın muhasebecisiydi. İçsavaş döneminde sonradan Quantrill Süvarileri adını alacak Konfederasyon yanlısı grubun üniformasıyla dolaşırdı. Deri ceket giyen, silah taşıyan serserinin tekiydi. Ama köylülerden ayrılıp Onlar'a katıldığında görüşleri yumuşamıştı. Şimdilerde karavanında Ronald Reagan'ın çerçevelenmiş imzalı bir resmi asılıydı.

11 Eylül sabahı Onlar, İkiz Kuleler'e yapılan saldırıyı otoparktan seyretti, dört dürbünü, aralarında dolaştırdılar. Sinatra Parkı'nda olsalar manzarayı daha iyi görürlerdi ama Rose'un orada toplanmalarının şüphe çekeceğini söylemesine gerek yoktu. İlerleyen aylarda ve yıllarda Amerika her şeyden şüphelenen bir ulusa dönüşecekti: *Şüpheli bir şey görürsen haber ver.*

Sabah saat ona doğru -kalabalıklar etrafa toplandığında ve dikkat çekmeyeceklerine emin olduklarında- Sinatra Parkı'na geçtiler. Küçük ikizler Pea ve Pod, Büyükbaba Flick'in tekerlekli sandalyesini ittiriyordu. Büyükbaba BEN SAVAŞ GAZİSİYİM yazan kepini giymişti. Askeri kepin iki tarafından dökülen saçları sütbeyazdı. İnsanlara İspanya-Amerika Savaşı'nda gazi olduğunu söylediği günleri hatırlıyordu. Sonra I. Dünya Savaşı. Şimdilerde II. Dünya Savaşı gazisi olduğunu iddia ediyordu. Yirmi yıl sonra hikâyesini Vietnam'a çevirecekti. Detayları ekleyip çıkarmak hiçbir zaman sorun olmamıştı; Büyükbaba tam bir askeri tarih delisiydi.

Park tıka basa doluydu. İnsanlar çoğunlukla sessizdi, bazıları ağlıyordu. Önlük Annie ve Kara Gözlü Sue'nun grubun dikkat çekmemesine büyük katkıları vardı; ikisi de canları istediğinde ağlayabiliyorlardı. Diğerleri ise felakete yakışacak acı, hüzün ve

şaşkınlık kisvesine bürünmüşlerdi. Özetlersek, Onlar, oradaki kalabalığa tam oturuyordu. Oyunu böyle oynarlardı.

İzleyiciler gelip gitti ama Onlar Manhattan'dan yükselen dumanlar sayılmazsa, bulutsuz ve hoş denilebilecek gün boyunca oldukları yerde kaldı. Demirlerin dibinde durup birbirleriyle konuşmaksızm felaketi seyrettiler. Orta batılı turistlerin ilk defa Pemaquid Burnu'na veya Quoddy Head'e gittiklerinde yaptıkları gibi derin derin nefes alıyor, temiz deniz havasını ciğerlerine dolduruyorlardı. Saygı göstergesi olarak Rose silindir şapkasını çıkarıp eline almıştı.

Saat dörtte otoparktaki kampa geri döndüler. Sonraki gün, sonraki gün ve bir sonraki gün yine parka gideceklerdi. Bütün buhar tükenene kadar orada kalacak, sonra da yollarına devam edeceklerdi.

Dördüncü gün sona erdiğinde Büyükbaba Flick'in bembeyaz saçları griye dönüşmüştü ve artık tekerlekli sandalyeye ihtiyacı yoktu.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

KASIKLAR

1

Frazier'dan North Conway'e gidebilmek için otuz beş kilometre araba kullanmak gerekse de Dan Torrance her perşembe akşamı üşenmeden o yolu giderdi; çünkü artık buna imkânı vardı. Helen Rivington Bakımevi'nde çalışıyordu, maaşı düzgündü, ehliyetini de geri almıştı. Satın aldığı araba dikkat çekici bir parça değildi, siyah tekerlekleri ve bozuk bir radyosu olan üç yıllık bir Caprice. Ancak motoru sağlamdı ve ne zaman kontağı çevirse, Dan kendini New Hampshire'ın en şanslı adamı gibi hissederdi. Bir daha hiç otobüse binmesi gerekmese mutlu ölebileceğini düşünürdü. 2004 yılının ocak ayıydı. Arada bir başkalarının düşüncelerini duyduğu oluyordu ama gördüğü imgelerin sayısı azalmıştı. Bakımevindeki hastalara yardımcı olduğu zamanlar haricinde ışıltı adamı rahat bırakıyordu. Hastalara yardımcı olmak hoşuna gidiyordu ve para vermeseler bile gönüllü olarak çalışmayı sürdürürdü ama Adsız Alkolikler'e katıldıktan sonra bunu kefaret ödemenin bir yolu olarak da görmeye başlamıştı. İyileşmeye çalışan insanlar için kefaret ödemek içkiden uzak durmak kadar önemlidir. Eğer üç ay daha içki şişesinin kapağını açmadan durabilirse ayık kalışının üçüncü yılını kutlayacaktı.

Direksiyon sallamak hayatının olağan bir parçasına dönüşmüştü, Casey K/nin ısrarıyla (Uzun zamandır AA üyesi olan birinin kendinden emin ses tonuyla, "Minnettar bir alkolik içki

içmez," derdi Casey.) gündüz yapılan toplantılara da katılırdı bazen ama Dan, çoğunlukla perşembe gecelerinin adamıydı; çünkü Kitap toplantılarını rahatlatıcı buluyordu. Daha samimiydi. Herkese açık toplantılar rahatsız edici ölçüde kalabalık olabiliyordu ama perşembe geceleri Convvay'de yapılan toplantılarda öyle bir risk yoktu. Eski bir AA deyişi şöyledir: "Alkoliklerden bir şey saklamak istiyorsan Kitap'ın içine sakla." Perşembe geceleri Convvay'de yapılan toplantılar bu sözde doğruluk payı olduğunu ispatlıyordu. 4 Temmuz ila İşçi Bayramı arasındaki haftalarda bile -ki turist mevsimiydi- Amvets Salonu'nda toplanan insanların sayısı bir düzineyi geçmezdi. Bunun sonucunda Dan o küçük toplantılarda, diğer toplantılara gelen elli veya yetmiş eski alkoliğin ya da keşin katıldığı toplantılarda asla yüksek sesle dile getirilemeyeceğine inandığı şeyler duydu. Büyük toplantılarda konuşmacılar klişelere sığınır (yüzlerce klişe vardı) ve mahrem konulara girmekten kaçınırdı. *Ayıklığın kendisi ödüldür* ve *benim adıma kefaret ödeyecekseniz günahlarımın bir listesini veririm* gibi sözler duyardınız ama *ikimiz de sarhoşken kardeşimin eşiyle yattım* gibi itiraflarla karşılaşılmazdı.

Perşembe geceleri yapılan Ayıklık Eğitimi toplantılarında az sayıda üyeden oluşan grup Bili VVilson'm *Adsız Alkolikler* kitabını baştan sona okurdu. Büyük mavi kitap. Her toplantı bir öncekinin bittiği yerden başlardı. Kitabın sonuna ulaştıklarında başa döner, "Doktorun Fikri" bölümünü okur ve "Bill'in Hikâyesi" adlı birinci bölümden kitabı okumaya devam ederlerdi. Çoğu toplantıda yaklaşık on sayfa okunurdu. O kadarını okumak yarım saat sürerdi. Kalan yarım saatte grubun normalde okudukları sayfalardan bahsetmesi gerekirdi. Bazen yaparlardı. Ancak genellikle konuşma, ruh çağırma tahtasının başına geçmiş gençlerin oku sağa sola çekiştirişi gibi farklı yönlere kayardı.

Dan, alkolü bırakalı sekiz ay olmuşken katıldığı bir perşembe toplantısını hatırlıyordu. "Karılara Sesleniş" bölümünü tartışıyorlardı. Adsız Alkolikler'e katılan kadınların her zaman hararetle karşı çıktıkları yobaz düşüncelerle dolu bir bölümdür. Kitabın ilk yayımlanışından bu yana geçen altmış beş yılda neden "Kocalara

Sesleniş" diye bir bölüm eklenmediğini soran birileri her zaman çıkardı.

Bahsi geçen perşembe akşamı Gemma T. -sahip olduğu iki duygu öfke ve öfkeden kudurmak olan otuzlu yaşlarda bir kadın- elini kaldırdığında, Dan feminist bir nutuk duyacağını zannetmişti. Beklemişti. Bunun yerine kadın her zamankinden alçak bir sesle, "Sizlerle bir şey paylaşmak istiyorum. On yedi yaşından beri bunu içimde saklıyorum ve birilerine anlatmazsam kokainden ve şaraptan asla uzaklaşamayacağım," dedi.

Gruptakiler susup anlatmasını beklediler.

"Partiden eve sarhoş dönerken arabamla bir adama çarptım," dedi Gemma. "Somerville'deydik. Onu öylece yolun kenarında bıraktım. Ölüp ölmediğine bakmadım. Hâlâ bilmiyorum. Polislerin beni tutuklamaya gelmesini bekledim ama gelen olmadı. Paçayı sıyırdım."

Bir kahkaha attı, sanki komik bir fıkra anlatılmıştı, ardından başını ellerinin arasına alıp hıçkıra hıçkıra ağladı. Dan'in "gerçek dürüstlük" prensibinin eyleme,döküldüğünde ne kadar korkutucu olabileceğini ilk görüşüydü. Sık sık yaptığı gibi o anda da Deenie'nin cüzdanından çaldığı parayı ve ufaklığın masadaki kokaine uzanan elini düşündü. Gemma'dan etkilenmişti ama kendisinde öyle bir dürüstlüğe yer yoktu. Eğer hikâyesini anlatmak ile içki içmek arasında seçim yapması gerekirse...

Gidip içerim. Düşünmem bile.

2

Kitap toplantısında bu gece okuyacakları metin "Hemen Hemen Her Şeylerini Kaybetmişlerdi" bölümündeki "Sahte Cesaret"ti. Dan'in ezbere bildiği bir hikâye: Nezih bir aile, düzgün bir aile hayatı, derken ilk içki, sızana kadar içmeler, alkolün etkisiyle mahvolan iş hayatı, artan yalanlar, ilk tutuklanma, düzeleceğine dair verilen ama tutulamayan sözler, hastaneye kapatılış ve mutlu son. Kitaptaki hikâyelerin hepsi mutlu sonla biterdi. Çekiciliğinin parçasıydı bu.

Soğuk bir gece olmasına rağmen içerisi çok sıcaktı ve Doktor John elini kaldırdığında Dan uyuklamaya başlamıştı. "Karıma bir konuda yalan söyleyip duruyorum ve nasıl kurtulacağımı bilmiyorum," dedi doktor.

Bu sözler Dan'i uyandırdı. DJ'yi severdi.

Doktor John'ın eşi ona yılbaşı hediyesi olarak en pahalısından bir kol saati almıştı. Birkaç gece önce saati niye hiç takmadığını sorduğunda, John muayenehanede bıraktığını söylemişti.

"Ama saat orada değil. Her yere baktım. Hiçbir yerde bulamadım. Bir sürü hastanede viziteye çıkıyorum ve beyaz doktor önlüklerinden giymem gerektiğinde doktorlara ayrılan soyunma odalarındaki dolapları kullanıyorum. Hepsinin kilidi var ama dolabımı çoğunlukla kilitlemem; çünkü büyük paralar taşımam ve çalınmaya değer bir şeyim yoktur. Sanırım o saat hariç. Onu çıkardığımı ve dolaba bıraktığımı hatırlamıyorum -CNH'de veya Bridgton'da değil- ama bir yerlerde unutmuş olmalıyım. Sorun para değil. Onu kaybetmiş olmak bana deliler gibi içip eşyalarımı orada burada unuttuğum ve ertesi sabah güne başlayabilmek için uyarıcı aldığım zamanları hatırlatıyor.

Dinleyiciler bu hikâyeye başlarını sallayarak karşılık verip suçluluk duygusunun etkisiyle söyledikleri yalanları içeren benzer hikâyeler anlattılar. Kimse azarlamadı, kimse öğüt vermeye kalkmadı. "Ukalalık" olarak görülen bu tür yaklaşımlar hoş karşılanmazdı. Bir şey söyleyecekseniz sadece kendi başınıza gelenleri anlatırdınız. John başını öne eğip ellerini dizlerinin arasında birleştirdi, anlatılanları dinledi. Para toplama sepeti dolaşırken ("Kendi katkılarımızla ayakta dururuz") katkıları için herkese teşekkür etti. Ama suratındaki ifadeye bakılırsa bu katkıların adama fazla bir yararı olmamıştı.

Kısa bir şükür duasının ardından grup dağılırken, Dan, kalan kurabiyeleri ve grubun kullandığı yıpranmış kitapları AA ÜYELERİ İÇİN yazılı dolaba kaldırdı. Birkaç kişi dışarıdaki kül tablasının etrafına toplanmıştı -toplantı sonrası toplantı denirdi buna- bu yüzden o ve John mutfakta yalnızdılar. Dan tartışma

sırasında konuşmamıştı; kendi kendini ikna etmeye çalışmakla meşguldü.

Işıltı durgundu ama bu var olmadığı anlamına gelmiyordu. Hastalara yardım ederken gücünün çocukluğundan bu yana ne kadar arttığını keşfetmişti ama geçen yıllarla Dan'in ışıltı üzerindeki kontrolü de artmıştı. Artık daha az korkutucuydu, daha işlevseldi. Rivington Bakımevi'ndeki meslektaşları onda bir şeylerin farklı olduğunu biliyor ama buna empati adını verip kurcalamamayı tercih ediyorlardı. Tam hayatı toparlanmaya başlamışken adamın son istediği mahalle medyumu olarak adının çıkmasıydı. Garip yanlarını kendine saklamayı tercih ederdi.

Ama Doktor John iyi bir adamdı ve içi acıyordu.

DJ yıkadığı kahve fincanını ters çevirip bulaşık sepetine koyduktan sonra askıdaki havluya ellerini sildi. Zoraki bir gülümsemeyle Dan'e baktı. "Eh, yola çıksam iyi olacak. Haftaya görüşürüz sanırım."

Dan'in seçme şansı kalmamıştı, adamın o şekilde gitmesine izin veremezdi. Elini uzattı. "Bırak gitsin."

Meşhur AA sarılışı. Dan pek çok kez insanların birbirine sarıldığını görmüş ama o güne kadar kimseyle kucaklaşmamıştı. John bir an tereddüt ettikten sonra öne çıktı. Dan adamın düşüncelerini yokladı, *muhtemelen bir şey çıkmaz,* diye düşünüyordu.

Ama oradaydı. Adama dokunduğu anda görüntü zihninde belirmişti. Çocukken eşyalarını kaybettiklerinde annesi veya babasına da böyle yardım ederdi.

"Dinle beni doktor," dedi John'ın karşısına geçip. "Goocher hastalığı olan çocuk için endişeleniyordun."

John bir adım geri çekildi. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Doğru telaffuz etmediğimin farkındayım. Goocher hastalığı? Glutcher hastalığı? Bir tür kemik hastalığı."

John'ın şaşkınlıktan ağzı açık kaldı. "Norman Lloyd'dan mı bahsediyorsun?"

"Sen söyle."

"Normie'de Gaucher hastalığı var. Zorlu bir hastalıktır. Kalıtımsaldır ve nadir görülür. Diyaframın genişlemesine, nörolojik

bozukluklara ve erken yaşta ölüme sebep olur. Zavallı çocuğun iskeleti sanki camdan yapılmış, herhalde on yaşını göremeden ölür. İyi ama bunu nereden biliyorsun? Ailesini mi tanıyorsun? Lloyd'lar cehennemin dibinde, Nashua'da yaşıyor."

"Çocukla konuşacağın için endişeliydin; ölümcül hastalar seni kahrediyor. Bu yüzden oyalanmak için elinden geleni yaptın, ellerini yıkaman gerekmediği halde duvarlarında Tigger desenleri olan bir tuvaleti kullandın. Saatini çıkarıp plastik tüplerdeki koyu kırmızı dezenfektanların durduğu rafa koydun. Adını bilmiyorum."

Dr. John delirmiş gibi bakıyordu genç adama.

"Oğlan hangi hastanede?" diye sordu Dan.

"Eliot. Zamanı tutuyor, ellerimi yıkamak için pediatrideki hemşire tuvaletine uğradım." Duraksadı, kaşları çatıldı. "Sanırım duvarlara Milne karakterleri çizilmişti. Ama saatimi çıkarsam hatırlar..." Cümlesini tamamlayamadı.

"Şimdi hatırlıyorsun," dedi Dan. Gülümsedi. "Hatırladın, değil mi?"

"Eliot'ın kayıp eşyalar kutusunu da kontrol ettim. CNH ve Bridgton'ınkini de. Saatim yoktu."

"Belki senden sonra biri gelmiş, görmüş ve çalmıştır. Öyleyse şansına küs... Ama artık eşine neler olduğunu ve nedenini anlatabilirsin. Çocuğu düşünüyordun, endişeliydin. Ve çıkarken saatini rafta unuttun. Bu kadar basit. Ayrıca belki hâlâ oradadır. En üstteki rafa bırakmıştın, çoğunlukla oradaki plastik şişeler kullanılmaz, hemşireler lavabonun yanındaki sabunu kullanmakla yetinir."

"O raftakiler Betadine," dedi John. "Çocuklar ulaşamasın diye yukarı konur. Aklıma bile gelmedi. Ama... Dan, hiç Eliot'a gittin mi ki?"

Dan'in cevaplamaya niyetli olmadığı bir soru. "Rafı kontrol et doktor. Belki şansın yaver gider."

3

Dan bir sonraki perşembe günü Ayıklık Eğitimi toplantısına erken gitti. Doktor John yedi yüz dolarlık bir saat yüzünden evliliğini ve kariyerini çöpe atmaya karar vermişse (alkolikler bundan çok daha azı için bile evliliklerini ve kariyerlerini riske atma eğilimindedir) birinin kahveyi hazırlaması gerekecekti. Ama John oradaydı. Saati de kolundaydı.

Bu sefer sarılmak için kollarını açan John oldu. Yürekten bir kucaklaşmaydı. Dan adamın kendisini Avrupalılar gibi iki yanağından öpebileceğini bile düşündü.

"Tam söylediğin yerdeydi. On gün olduğu halde hâlâ oradaydı. Gerçek bir mucize."

"Hayır," dedi Dan. "İnsanlar ender olarak göz hizalarının yukarısına bakar. İspatlanmış bir gerçek."

"Nasıl bildin?"

Dan başını iki yana salladı. "Açıklamasını bilmiyorum. Bazen eşyaların yerini bilirim."

"Sana nasıl teşekkür edebilirim?"

Dan'in sorulmasını beklediği ve umduğu soru. "On ikinci adıma özen göstererek, budala."

John soru sorarcasına kaşlarını havaya kaldırdı.

"Kimseden hiç kimseye bahsetmemek. Özetle, çeneni kapalı tut."

John'ın yüzünde jetonun düştüğünü gösteren bir ifade belirdi. Sırıttı. "Elbette."

"Güzel. Şimdi kahveyi hazırla. Ben de kitapları çıkarayım."

4

New England'daki çoğu AA grubunda, yıldönümlerine doğum günü denir ve toplantıdan sonra pasta yenen kutlamalar düzenlenir. Dan'in ayık geçen üçüncü yılını kutlamasına kısa süre kala David Stone ve Abra'nm büyük büyükannesi bazı çevrelerde

Doktor John veya DJ olarak tanınan John Dalton'ı görmeye geldi. Onu başka bir doğum gününe çağırdılar. Stone'ların küçük kızı Abra üç yaşına basıyordu.

"Çok naziksiniz," dedi John. "Yapabilirsem uğramayı isterim; fakat niçin söyleyecekleriniz bu kadar değilmiş gibi hissediyorum?"

"Çünkü değil," dedi Chetta. "Ama bu konuyu konuşabilmek için buradaki Bay Dik Kafa'nın razı olmasını beklememiz gerekti."

"Abra'nın bir rahatsızlığı mı var? Öyleyse lütfen detayları anlatın. Son muayenesinde gayet sağlıklıydı. Göz korkutacak kadar zeki. Sosyal becerileri gelişmiş. Sözel becerileri seviyesinin çok üstünde. Okumayı bile çözmüş. Geçen sefer bana Her Yerde Timsahlar Var kitabını okudu. Herhalde ezberlediği içindir ama üç yaşına basmamış bir çocuk için dikkat çekici bir başarı. Lucy geldiğinizi biliyor mu?"

"Lucy ve Chetta birleşip beni gelmeye zorladılar," dedi David. "Lucy, Abra ile evde, doğum günü kutlaması için kek hazırlıyor. Ben çıkarken mutfak darmadağın olmuştu."

"Öyleyse benden istediğiniz nedir? Gözlemlemek amacıyla mı doğum gününe katılacağım?"

"Doğru," dedi Concetta. "Hiçbirimiz kesin olarak bir şey yaşanacağını iddia edemeyiz ama ufaklık heyecanlandığında genellikle bir şeyler oluyor ve parti konusunda gerçekten çok heyecanlı. Yuvadaki bütün arkadaşları gelecek, sihirbazlık numaraları yapacak birini bile tuttuk."

John çekmecesini açıp sarı not defterini çıkardı. "Ne olmasını bekliyorsunuz?"

David tereddüt etti. "Söylemesi... güç."

Chetta ona döndü. "Anlat *caro.* Tereddüt etme zamanı geçti." Ses tonu yumuşak, neredeyse neşeliydi ama John Dalton yaşlı kadının endişelendiğini anlamıştı. İkisi de endişeliydi. "Hiç durmadan ağladığı geceden başla."

5

David Stone on yıldır üniversite öğrencilerine Amerikan tarihi ve yirminci yüzyıl Avrupa tarihini öğretiyordu. Hikâyeleri iç mantıklarını ortaya çıkaracak şekilde anlatmasını iyi bilirdi. Kızlarının ağlama maratonuyla başladı ve ağlamanın ikinci jetin Dünya Ticaret Merkezi'ne çarptığı saniye kesilişiyle bitirdi. Sonra rüyalara geçti, karısının American Airlines'ın sefer sayısını, kendisinin de United Airlines'ınkini gördüğünü anlattı.

"Lucy rüyasında Abra'yı uçağın tuvaletinde bulmuş. Benimkinde alevler içindeki bir alışveriş merkezindeydi. Bunu nasıl isterseniz öyle yorumlayın. Benim için sefer sayıları yeterli değildi. Ama neyin delili olduğunu bilmiyorum." Keyifsiz bir kahkaha atıp ellerini havaya kaldırdı ve yeniden aşağı indirdi. "Belki cevaptan korkuyorumdur."

John Dalton 11 Eylül sabahını ve Abra'nın bitmek bilmeyen ağlama krizini gayet iyi hatırlıyordu. "Durun bakalım doğru anlamış mıyım? O sırada daha beş aylık olan kızınızın saldırıların olacağını önceden bildiğini ve telepati yoluyla bunu size ilettiğini mi söylüyorsunuz?"

"Evet, çok güzel özetlediniz," dedi Chetta.

"Kulağa nasıl geldiğini biliyorum," dedi David. "Bu yüzden Lucy ve ben bunu kendimize sakladık. Bir tek Chetta'ya anlattık. Lucy hemen o gece arayıp büyükannesiyle konuştu. Zaten her şeyi anlatır." İç çekti. Concetta adama buz gibi bir bakış fırlattı.

"Siz rüya gördünüz mü?" diye sordu John yaşlı kadına.

Chetta başını iki yana salladı. "Boston'daydım. Bilmiyorum... Belki... yayın menzilinin dışında kalmışımdır."

"11 Eylül'ün üstünden üç yıl geçti," dedi John. "O günden bugüne başka şeyler de olduğunu varsayıyorum."

Bir sürü şey olmuştu ve ilk ve en akıl almaz olayı birine anlatmayı başaran Dave kalanlardan rahatça bahsedebildiğini keşfetti.

"Bir sonraki piyanoydu. Lucy'nin piyano çaldığını biliyor muydunuz?"

John başını iki yana salladı.

"İlkokuldan beri çalar. Büyük bir piyanist değildir ama iyidir. Annemlerin düğün hediyesi olarak verdiği bir Vogel'imiz var. Salonda durur, Abra'ya kurduğumuz oyun alanının bulunduğu yerde. Lucy'ye 20GTin yılbaşında hediye olarak Beatles melodilerinin piyano uyarlamalarını hediye etmiştim. Abra oyun alanında yere uzanmış oyuncaklarıyla oynar, annesini dinlerdi. Gülümseyişinden ve bacaklarını havaya savuruşundan müziği sevdiğini anlardınız." John bu yorumu sorgulamadı. Çoğu bebek müziği severdi ve kendilerine özgü yöntemlerle bunu bilmenizi sağlarlardı.

"Kitapta bütün favori şarkılar vardı: 'Hey Jude', Lady Madonna: 'Let It Be...' Ama Abra'nın en sevdiği daha az bilinen bir şarkıydı. 'Not a Second Time.' O şarkıyı bilir misiniz?"

"Bir şey çağrıştırmıyor ama muhtemelen duysam hatırlarım," dedi John.

"Hızlı bir şarkıdır ama Beatles'ın diğer hareketli şarkılarının aksine gitar için yazılmamış, piyanoya göre düzenlenmiştir. Boogie-woogie değil ama ona benzer. Abra o şarkıya bayılırdı. Lucy onu çaldığında sadece ayaklarını havaya savurmakla kalmaz, bisiklete biner gibi ayaklarını hiç durmadan çevirirdi." Parlak mor tulumu içindeki Abra'nın disko kraliçeleri gibi beşik dansı yapışını hatırlamak Dave'i gülümsetti. "Enstrümantal geçişin neredeyse tamamı piyano için yazılmıştır. Kolay bir melodidir. Sol el notaları basar. Sadece yirmi dokuz nota var; saydım. Bir çocuk rahatlıkla çalabilir. Ve bizim çocuğumuz çaldı."

John'ın kaşları şaşkınlıktan o kadar havaya kalktı ki, neredeyse saçlarıyla birleşecekti.

"2002 baharıydı. Lucy ve ben yatakta kitap okuyorduk. Televizyonda hava durumu vardı, demek ki gece on bir haberlerinin ortalarındaydık. Abra'nın odasında olduğunu sanıyorduk; bildiğimiz kadarıyla çoktan uyumuştu. Lucy uyumak istediği için televizyonu kapamamı rica etti. Uzaktan kumandanın düğmesine bastım, o zaman sesleri duyduk. *'Not a Second Time'* şarkısının

piyano solosunun yirmi dokuz notası. Hatasız. Tek bir nota bile atlanmamıştı ve ses alt kattan geliyordu.

Doktor bey, ödümüz patladı. Eve birinin girdiğini sandık ama ne tür bir hırsız gümüşleri çalmadan önce durup piyanoda Beatles parçaları çalar? Silahım yok, golf sopalarım da garajdaydı. Bu yüzden bulabildiğim en kaim kitabı alıp aşağıda kim varsa yüzleşmeye gittim. Aptalca olduğunu biliyorum. Lucy'ye telefonu eline almasını, bağırırsam 911'i aramasını söyledim. Aşağıda kimse yoktu, bütün kapılar kilitliydi, dahası piyanonun tuşlarının kapağı örtülüydü.

Üst kata çıkıp Lucy'ye hiçbir şey bulamadığımı söyledim. Bebeği kontrol etmek için odasına gittik. Neden diye sormayın, birbirimizle konuşmaya gerek duymamıştık, kalkıp gittik. Sanırım içten içe bunu yapanın Abra olduğunu biliyorduk ama dile getirecek cesaretimiz yoktu. Ufaklık uyanıktı, beşiğinden bize bakıyordu. Bazen bebeklerin nasıl bilmiş bilmiş baktıklarını bilirsiniz." r

John elbette biliyordu. Öyle "bir bakarlardı ki, kâinatın bütün sırlarına sahip olduklarını, konuşabilseler her şeyi söyleyeceklerini zannederdiniz. Bazen gerçekten öyle olabileceğini düşünürdü, sanki Tanrı öyle bir ayarlama yapmıştı ki, biz nasıl uyandığımızda en canlı rüyamızı bile unutuyorsak onlar da "Agu... Babba..." demenin ötesine geçebildikleri anda her şeyi unutuyorlardı.

"Bizi gördüğünde gülümsedi, gözlerini kapadı ve uykuya daldı. Ertesi gece aynı şey tekrarlandı. Aynı saatte. Salondan gelen yirmi dokuz nota... sessizlik... Abra'nın odasına gidip onu uyanık buluşumuz. Ne ağlıyor, ne emziğini emiyordu. Beşiğinin parmaklıkları arasından bize bakıyor ve uykuya dalıyordu."

"Söylediklerinizgerçek mi?" diye sordu John. Aslında sorudan çok doğru anlayıp anlamadığını tespit etmek için kurulmuş bir cümleydi. "Benimle dalga geçmiyorsunuz ya?"

David gülümsemedi. "Tabii ki hayır."

John, Chetta'ya döndü. "Siz de duydunuz mu?"

"Hayır. Bırakın David anlatacaklarını bitirsin."

"Birkaç gecemiz sorunsuz geçti ve... her zaman başarılı ebeveynliğin sırrının plan yapmak olduğunu söylersiniz ya?"

"Doğru." John Dalton'ın yeni anne babalara verdiği ilk öğüttü. Bebeğin karnı gece acıktığında ne yapacaksınız? Birinizin her zaman uyanık kalacağı bir program hazırlayın, böylece kimse çok yorulmasın. Banyo, beslenme, giyinme ve oyun zamanlarını nasıl düzenleyeceksiniz? Bebeklerin düzene ihtiyacı vardır. Program yapın. Bir planınız olsun. Acil durumlarda ne yapacağınızı biliyor musunuz? Beşiğin devrilmesi, boğulma vakaları? Eğer acil durum planınız olursa yirmi seferden on dokuzunda her şey yoluna girecektir.

"Öğüdünüzü tuttuk. Sonraki üç gece piyanonun karşısındaki kanepede uyudum. Üçüncü gece tam aşağı ineceğim zaman müzik başladı. Vogel'in kapağı kapalıydı, koşup açtım. Tuşlar oynamıyordu. Şaşırdığımı söyleyemem; çünkü müziğin piyanodan gelmediği belliydi."

"Nasıl yani?"

"Yukarıdan geliyordu. Havadan. Lucy çoktan Abra'nın odasına geçmişti. Önceki seferlerde hiçbir şey söyleyememiştik; çünkü şaşkındık. Bu sefer eşim hazırlıklıydı. Abra'dan yeniden çalmasını istedi. Kısa bir duraksamanın ardından kızımız söyleneni yaptı. Piyanoya o kadar yakındım ki, kendimi biraz daha zorlasam sanki notaları görecektim..."

John Dalton'ın muayenehanesi sessizleşti. Doktor not almayı bırakmıştı. Chetta endişeli gözlerini doktora dikmişti. "Buna hâlâ devam ediyor mu?" diye sordu doktor.

"Hayır. Lucy Abra'yı kucağına alıp geceleri piyano çalmamasını çünkü uyuyamadığımızı söyledi. Böylece macera sona erdi." Durup düşündü. "Sayılır. Tek bir kez, üç hafta sonra müziği yeniden duyduk. Çok belirsizdi ve üst kattan, kızımızın odasından geliyordu."

"Kendi için çalıyormuş," dedi Concetta. "Uyanmış... Hemen uyuyamamış... Bu yüzden kendine en sevdiği ninniyi çalmış."

6

İkiz Kuleler'in yıkılışından bir yıl sonraki sonbahar, sıradan bir pazartesi günü akşama doğru Abra -yürümeyi öğrenmişti ve dudaklarından her zamanki bebek hecelerinin yanı sıra kelimeler de dökülüyordu- ön kapıya gidip kucağında en sevdiği bebeğiyle kapının önüne oturdu.

"Ne yapıyorsun tatlım?" diye sordu Lucy. Piyanosunun başındaydı, Scott Joplin melodilerinden birini çalıyordu.

"Baba!" dedi Abra.

"Tatlım baba akşam yemeğine kadar gelmeyecek," dedi Lucy ama bu sohbetin üzerinden on beş dakika bile geçmeden Acura evin önüne yanaştı, Dave elinde çantasıyla arabadan indi. Pazartesi, çarşamba ve cumaları ders verdiği binadaki su borularından biri patlamış, dersler iptal olmuştu.

"Lucy hemen arayıp ban'a haber verdi," dedi Concetta. "11 Eylül ağlama krizini ve hayali piyanoyu zaten biliyordum. Bir, belki iki hafta sonra evlerine gittim. Lucy'ye geleceğimi Abra'ya söylememesini tembihledim ama Abra biliyordu. Ben gelmeden on dakika önce ön kapının yanına oturmuştu. Lucy kim gelecek diye sorduğunda Abra, 'Momo/ demiş."

"Bunu çok yapıyor," dedi David. "Herkese değil, tanıdığı ve sevdiği kişiler geleceği zaman. Iskaladığı olmadı."

2003 yılının ilkbaharı sona ererken Lucy kızını yatak odalarına girmiş, ikinci çekmeceyi karıştırırken bulmuştu.

"Rapa!" dedi annesine. "Rapa, rapa!"

"Seni anlamıyorum tatlım," dedi Lucy. "Ama çekmeceyi istediğin gibi karıştırabilirsin. Eski iç çamaşırları ve kullanmadığım kozmetik malzemelerimden başka bir şey yok orada."

Ama Abra çekmeceyle ilgilenmiyordu; Lucy sonuna kadar açıp içindekileri gösterdiğinde bakmadı bile.

"Hind! Rapa!" Ardından derin bir nefes alıp, "Rapa hind Mama!" dedi.

Anne babalar asla bebek dilini tam olarak öğrenemez -yeterince zamanları olmaz- ama bir dereceye kadar öğrenmek zorun-

dadırlar ve Lucy de sonunda kızının ilgisini çekenin çekmecedekiler değil, arkasındaki bir şey olduğunu anladı.

Meraklandı, çekip çekmeceyi çıkardı. Abra son hız boşluğa daldı. Böcek veya fare olmasa bile tozların bebeği hasta edebileceğinden korkan Lucy, giysisinden tutup kızını çekmeye çalıştı ama geç kalmıştı. Kendisinin de uzanabileceği bir boşluk oluştuğunda Abra elinde yirmi dolarlık bir banknotla dışarı çıktı. "Bak!" dedi neşe içinde. "Rapa! Rapam!"

"Hayır," diyen Lucy bebeğin elinde sıkı sıkı tuttuğu parayı aldı. "Bebeklerin parası olmaz, çünkü paraya ihtiyaçları yoktur. Ama kendine güzel bir dondurma kazandın."

"Mama!" diye bağırdı Abra. "Mamam!"

"Şimdi Doktor John'a Bayan Judkins'i anlat," dedi David. "O sırada sen de vardın."

"Evet, gerçekten vardım," dedi Concetta. "4 Temmuz hafta sonuydu."

2003 yazında Abra neredeyse cümle kurabilmeye başlamıştı. Concetta hafta sonunu StoneTarla geçirmeye geldi. 6 Temmuz'a denk gelen pazar günü Dave, arka bahçede yapacakları mangal sefası için bir kutu Blue Rhino almak için 7-Eleven'a gitmişti. Abra salonda legolarıyla oynuyordu. Lucy ve Chetta mutfaktaydı ama ikisinden biri televizyonun fişini çekmediğine veya kanepe dağına tırmanmadığına emin olmak için sürekli onu kontrol ediyordu. Ama Abra o gün bunlara karşı ilgisizdi; plastik legolarıyla Stonehenge'e benzeyen bir yapı inşa etmekle meşguldü.

Abra çığlık atmaya başladığında Lucy ile Chetta bulaşık makinesini boşaltıyordu.

"Biri onu gırtlaklıyormuş gibi bağırıyordu," dedi Chetta. "Ne kadar korkutucu olduğunu bilirsiniz, değil mi?"

John başını salladı. Biliyordu.

"Benim yaşımda insan hemen koşa koşa dışarı fırlamıyor ama o gün Wilma Rudolph gibi koşmuşumdur. Lucy'den önce salona girdim. Çocuğun yaralandığına emindim, hatta bir iki saniyeliğine kan gördüğümü sandım. Ama bir şeyi yoktu. En azından fiziksel olarak. Koşup kollarını bacaklarıma doladı. Onu kucağı-

ma aldım. Lucy çoktan yanıma gelmişti, ufaklığı sakinleştirmeyi denedik. 'VVannie!' dedi. 'VVannie'ye yardım et Momo! VVannie düştü!' VVannie'nin kim olduğunu bilmiyordum ama Lucy biliyordu: Sokağın karşısında oturan VVanda Judkins."

"Abra'nın en sevdiği komşumuzdur. Kurabiye yapar ve çoğu zaman üzerine Abra'nın adını yazdığı birkaç kurabiyeyi de bize getirir. Bazıları üzümlü, bazıları kremalıdır," dedi David. "Dul. Yalnız yaşıyor."

"Hemen karşıya geçtik," diye olanları özetledi Chetta. "Ben önden gidiyordum, Lucy kucağında Abra'yla hemen arkamdaydı. Kapıyı çaldım. Cevap veren olmadı. 'VVannie yemek odasında!' dedi Abra. 'VVannie'ye yardım et Momo! Wannie'ye yardım et anne! Yaralandı, kanıyor!'

Kapı kilitli değildi. İçeri girdik. Burnuma yanık kurabiye kokusu geldi. Bayan Judkins yemek odasında, merdivenin dibinde yatıyordu. Toz alırken kullandığı bez hâlâ elindeydi ve Abra kan konusunda da haklıydı; kafasının etrafında haleyi andıran bir kan birikintisi oluşmuştu. Hap\ yuttuğunu düşündüm, göğsü inip kalkmıyordu ama Lucy nabzının attığını tespit etti. Düştüğünde kafatası çatlamış ve kanama geçirmişti ama erken müdahale sayesinde ertesi gün iyileşti. Abra'nın doğum günü partisine gelecek. Uğrarsanız sizi onunla tanıştırırız."

Meydan okurcasına Abra Stone'un çocuk doktoruna baktı. "Acil servisteki doktor biraz daha geç gitsek ya öleceğini ya da bitkisel hayata gireceğini söyledi... Fikrime göre ölmekten bile kötü bir alternatif. Ne olursa olsun, ufaklık kadının hayatını kurtardı."

John kalemi defterin üstüne bıraktı. "Ne diyeceğimi bilmiyorum."

"Başka olaylar da var," dedi David.

"Ama tek tek saymak imkânsız. Sanırım Lucy de, ben de buna alıştık. Bazı ailelerin kör doğan çocuklarıyla yaşamaya alışması gibi. Bizimki de bunun tam tersi. Bana sorarsanız 11 Eylül olayından önce de biliyorduk. Onu hastaneden eve getirdiğimizde *bir şey* olduğunu anlamıştık. Nasıl anlatsam..."

Oflayıp ilham gelmesini bekliyormuşçasına tavana baktı. Concetta nazikçe koluna dokundu. "Devam et. Baksana doktor hâlâ deli gömleği giydirmeleri için hastabakıcıları çağırmadı."

"Tamam, sanki evin içinde sürekli esen bir rüzgâr var. Onu hissedemiyor veya etkisini göremiyorsunuz. Perdelerin uçacağını ve resimlerin duvarlardan düşeceğini zannediyorum ama hiç düşmüyorlar. Yine de başka şeyler oluyor. Haftada iki üç kere, bazen günde iki üç kere sigortalar atıyor. Dört ayrı olayda iki ayrı elektrikçi çağırdık. Her şeyi kontrol edip sorun olmadığını söylediler. Bazı sabahlar alt kata indiğimizde bütün minderleri yerde buluyoruz. Abra'ya yatmadan önce bütün oyuncaklarını kaldırmasını söyleriz, çok yorgun veya huysuz değilse sözümüzü dinler. Ancak akşam oyuncaklarını topladığı halde bazen ertesi sabah oyuncak kutusunu açık buluyoruz. Bazı oyuncaklar yere saçılmış oluyor. En çok da legolar. Favori oyuncakları onlar."

Duraksayıp bakışlarını göz bozukluğunu ölçmekte kullanılan çizelgeye dikti. John, Concetta'nın adamı devam etmeye zorlayacağını düşündüyse de yaşlı kadın sessizliğini korudu.

"Tamam, bu söyleyeceğim hepten garip ama gerçek olduğuna yemin ederim. Bir gece televizyonu açtığımızda bütün kanallarda *The Simpsons* çizgi filmi vardı. Abra dünyanın en komik şakasıymış gibi katıla katıla gülüyordu. Lucy korkudan deliye döndü. Abra Rafaella Stone, bunu yapan sensen hemen kes!' dedi. Lucy, kızımızla hiçbir zaman sert bir sesle konuşmaz ve konuştuğunda da Abra hemen teslim olur. O gece de aynısı oldu. Televizyonu kapadım, açtığımda kanallar normale dönmüştü. Buna benzer bir sürü olay anlatabilirim ama çoğu dikkat edilmeyecek ufak tefek şeyler."

Omuz silkti. "Dediğim gibi, insan zamanla alışıyor."

"Partiye geleceğim. Anlattıklarınızdan sonra nasıl hayır diyebilirim?" dedi John.

"Muhtemelen hiçbir şey olmaz," dedi Dave. "Ama tuvaletteki sızıntıyı tamir etmekle ilgili espriyi bilirsiniz, değil mi? Şansını zorlama, tesisatçıyı çağır."

Concetta surat astı. "Buna inanıyormuş gibi konuşma parlak çocuk." Sonra Dalton'a döndü: "Onu buraya gelmeye ikna edene kadar canımız çıktı."

"Üstüme gelme Momo." Dave'in yanakları kıpkırmızı olmuştu.

John iç çekti. İkili arasındaki düşmanlığı daha önce de hissetmişti. Nedenini bilmiyordu -belki Lucy'nin sevgisi için yarıştıklarından- ama oracıkta açığa çıkmasına izin vermemeyi tercih ederdi. Doktorla konuşma görevi onları geçici müttefiklere dönüştürmüşken böyle kalması daha hayırlıydı.

"Sataşmaları sonraya saklayın." Öyle bir ses tonuyla konuşmuştu ki, birbirlerine dalaşmayı bırakıp şaşkın şaşkın doktora baktılar."

"Size inanıyorum ama böylesini hiç duymamıştım..."

Yoksa duymuş muydu? Aklı kayıp saatine gitti.

"Doktor?" dedi David.

"Özür dilerim. Beynime kramp girdi."

Bu söz ikisini de gülümsetti. Yeniden müttefiktiler. Güzel.

"Her neyse deli gömleklik bir durum olduğunu düşünmüyorum. İkinizin de aklının başında olduğuna inanıyorum, histerik ya da halüsinasyona meyilli değilsiniz. Bahsettiğiniz psişik olayları anlatan tek bir kişi olsa garip bir Munchausen sendromu olduğunu varsayardım; fakat üç kişinin aynı şeyi söylemesi farklı. Bu durumda şu soru gündeme geliyor: Ne yapmamı istiyorsunuz?"

Dave'in bu soruya verecek cevabı yok gibiydi ama yaşlı kadın hazırlıklıydı. "Onu gözlemleyin, hasta bir çocuğu gözlemler gibi..."

David Stone'un yeni yeni normal rengine dönen yanakları anında öfkeden kızardı. "Abra hasta değil," diye çıkıştı.

Yaşlı kadın damadına döndü. "Farkındayım! Cümlemi bitirmeme izin verecek misin?"

Dave uzun süredir çile çekiyormuşçasına somurttu ve pes ettiğini göstermek için ellerini havaya kaldırdı. "Özür dilerim, çok özür dilerim."

"Lafı ağzıma tıkma David."

"Çocuklar gibi dalaşmayı sürdürürseniz sizi Ceza Odası'na yollarım," dedi John.

Concetta iç çekti. "Hepimiz için zor bir durum. Özür dilerim David, yanlış kelimeyi kullandım."

"Önemli değil *cara.* Bu işte birlikteyiz."

Kadın öylesine gülümsedi. "Evet. Evet öyleyiz. Hangi hastalığa yakalandığını bilmediğiniz bir çocuğu gözlemler gibi Abra'yı gözlemleyin Doktor Dalton. Tek istediğimiz bu. Şimdilik bu kadarı yeterli olacaktır. Belki aklınıza bir fikir gelir umarım. Çünkü..."

John'ın o güçlü yüzde ender olarak belirdiğine inandığı çaresiz bir ifadeyle David Stone'a döndü.

"Korkuyoruz," diye yaşlı kadının bıraktığı yerden devam etti Dave. "Ben, Lucy, Chetta... Ölümüne korkuyoruz. Kızımızdan değil, kızımız için. O daha küçücük. Ya güçleri... başka nasıl adlandıracağımı bilmiyorum... ya hepsi bu kadar değilse? Ya daha da güçlenirse? O zaman ne yapacağız? Kızımız... neler yapabileceğini bilmiyorum."

"Biliyor," dedi Chetta. "Ya öfkelenip kendini veya başkasını incitirse? Olası mı bilmiyorum ama olabileceğini düşünmek bile..." John'ın elini tuttu. "Korkunç."

7

Dan Torrance eski dostu Tony'nin sonradan tahtalarla örülü olduğunu fark ettiği pencereden el salladığını gördüğünden beri bir gün Helen Rivington Bakımevi'nin kulesindeki odaya taşınacağını biliyordu. Temizlikçi/hastabakıcı ve gayriresmi acil durum doktoru olarak bakımevinde çalışmaya başlayışından yaklaşık altı ay sonra Rivington'ın yöneticisi Bayan Clausen'a odayı sordu. Yanında sadık yardımcısı Azzie de vardı elbette.

"O oda tıka basa çöp dolu," demişti Bayan Clausen. Kızıl saçlı, altmışlarımda bir kadındı. Çoğu zaman alaycı, hatta küfürlü

konuşurdu ama zeki ve şefkatli bir yöneticiydi. Daha da önemlisi, bağış toplamakta ustaydı ve yönetim kurulu kadının bu özelliğini takdir ederdi. Dan, kadını sevdiğine emin olmasa da zamanla saygı duymasını öğrenmişti.

"Boş zamanlarımda temizlerim. Burada kalmam sizce de daha iyi olmaz mı? Böylece her ihtiyaç duyulduğunda kolayca gelebilirim."

"Danny, söyler misin, nasıl oluyor da işinde bu kadar iyisin?"

"Gerçekten bilmiyorum." Söylediği yarı doğruydu. Hatta yüzde yetmiş doğru. Hayatı boyunca ışıltıyla yaşamıştı ama hâlâ tam anlamıyordu.

"Çöpler bir yana da kule yazları sıcak, kışları buz gibidir."

"Buna da çözüm bulunur," demişti Dan.

"Bana çözümlerden bahsetme." Bayan Clausen gözlüğünün üstünden adama baktı. "Eğer yönetim kurulu ne yapmana izin verdiğimi bilseydi beni Nashua'daki bakımevine sepet örmeye yollardı. Pembe duvarlı bakımevine..." Burnunu çekti. "Tam Doktor Uyku'ya göre bir yerdir."

"Ben doktor değilim," diye karşılık verdi Dan. İstediğini alacağını biliyordu. "Doktor, Azzie. Ben sadece asistanıyım."

"*Azrail* kahrolası bir kedi," dedi kadın. "Onu evlat edinen bütün misafirlerin birer birer öldüğü serseri bir sokak kedisi. Günde iki kâse mama yemekten başka bir şeyi umursamaz."

Dan bu sözlere karşılık vermedi. Gerek yoktu; çünkü doğru olduğunu ikisi de biliyorlardı.

"Eliot Sokağı'nda mutlu olduğunu sanıyordum. Pauline Robertson paha biçilmez bir mücevher olduğunu düşünüyor. İkimiz de kilise korosundayız, seni öve öve bitiremiyor."

"Favori ilahiniz hangisi?" diye sordu Dan. " 'İsa Ne Biçim Arkadaş' mı?"

Bu sözler Rebecca Clausen'ı gülümsetti. "Peki, dediğin gibi olsun. Odayı temizle, taşın, elektrik bağlat, hoparlör döşe, bar aç. Niye umursuyorum ki, ne de olsa alt tarafı patronum."

"Teşekkürler Bayan C."

"Isıtıcı almayı unutma. Bak bakalım, ikinci el satışlardan birinde kablolu ısıtıcı bulabilecek misin? Belki soğuk bir şubat gecesi yangın çıkarırsın da bu tuğladan binayı yıkıp yerine iki tarafımızdakilere uyacak bir hilkat garibesi dikerler."

Dan ayağa kalkıp yarım yamalak bir asker selamı çaktı. "Nasıl isterseniz patron."

Kadın elini sallayıp çıkmasını işaret etti. "Ben fikrimi değiştirmeden gitsen iyi olur doktor."

8

İçeriye bir ısıtıcı koydu ama kablosunun alev alma ihtimali yoktu. Devrildiği anda kendiliğinden elektriği kesen türden. Üçüncü kattaki odada hiçbir zaman havalandırma olmayacaktı ama Walmart'tan alınma bir çift vantilatör hoş bir esinti sağlıyordu. Buna rağmen yaz günleri feci sıcak olurdu ama Dan zaten gündüzleri neredeyse hiçbir zaman odada değildi. Yaz geceleri ise New Hampshire'da genellikle serin geçerdi.

Odaya tıkılan eşyaların çoğu gerçekten çöptü ve atılmalarında bir sakınca yoktu. Ancak ilkokullardakilere benzeyen karatahtayı atmayıp duvara yasladı. En az elli yıldır demir hurdaların ve onarılamayacak ölçüde hasar görmüş tekerlekli sandalyelerin arkasında kalmıştı karatahta. Yine de çok kullanışlıydı. Karatahtaya hastaları ve oda numaralarını yazar, göçüp gidenlerin adlarını siler ve yeni gelenlerin adlarını eklerdi. 2004 baharında tahtada otuz iki isim yazılıydı. Rivington l'de on, Rivington 2'de on iki (meşhur Helen Rivington'ın bir zamanlar yaşadığı ve Jeannette Montparsse mahlasıyla aşk romanları yazdığı Victoria dönemi malikânesinin iki yanındaki çirkin binalar). Hastaların kalanı Dan'in kuledeki ufak dairesinin altındaki iki katta kalıyordu.

"Bayan Rivington kötü romanlar yazmak dışında bir şeyle meşhur muydu?" diye sormuştu Dan, bakımevinde çalışmaya başladıktan kısa süre sonra Claudette Albertson'a. Kötü alışkanlıklarını bırakamadıklarından sigara içilen alandaydılar. Amerikan futbolcuları gibi geniş omuzlu, neşeli bir zenci olan Claudette başını arkaya atıp katıla katıla gülmüştü.

"Elbette! Kasabaya çuvalla para bağışladı tatlım! Bir de bu evi. Yaşlıların saygınlıklarını kaybetmeden ölebilecekleri bir yere ihtiyaçları olduğuna inanırdı."

Ve Rivington Bakımevi'nde çoğu bunu başarıyordu. Dan, yanında Azzie ile artık bu sürecin bir parçasıydı. Hayattaki amacını bulduğuna inanıyordu. Bakımevini evi gibi görmeye bile başlamıştı.

9

Abra'nm doğum gününün olduğu sabah, Dan, yataktan kalktığında karatahtadaki bütün isimlerin silindiğini gördü. Yerlerini büyük ve titrek harflerle yazılmış tek bir kelime almıştı:

sEl©M

Dakikalarca iç çamaşırlarıyla yatağın kenarına oturup öylece karatahtaya baktı. Ardından yataktan kalktı ve yazının bozulmasına aldırmaksızm elini harflerin üzerine koyup ışıltıyı yakalamayı umdu. Ufacık bir kıvılcım bile işini görürdü. Sonunda elini çekti, tebeşir tozunu çıplak bacağına elini silerek temizledi.

"Sana da merhaba," dedi... Ve sonra: "Adın Abra mı?"

Cevap yok. Sabahlığını giydi, sabununu ve havlusunu alıp ikinci kattaki personel duşuna gitti. Geri döndüğünde silgiyi alıp kelimeyi bilmeye başladı. Yarısına geldiğinde, bir düşünce zihninde belirdi

(Babam bir sürü balonumuz olacağını söylüyor.)

Durdu ve daha fazlasını da ekledi. Ama başka düşünce gelmeyince tahtayı silmeyi tamamladı ve pazartesinin listesinden yola çıkarak yeniden isimleri ve oda numaralarını yazdı. Öğle vakti odasına döndüğünde yazıları silinmiş bulmayı bekliyordu içten içe, isimlerin ve sayıların yerini alan ***sEl©M'ı*** görmeyi... Her şey bıraktığı gibiydi.

10

Abra'nın doğum günü partisi Stoneİarın arka bahçesinde kutlanacaktı. Çiçek açmış kızılcıklar ve elma ağaçlarının kuşattığı (çevrelediği) huzurlu bir bahçeydi. Çimenlik arazi hafif eğimliydi ve bittiği noktaya tel örgü çekilmişti. Çirkindi örgü ama ne David ne Lucy bunu umursuyordu. Tel örgünün diğer tarafında Frazier'dan geçip North Comvay'e akan Saco Nehri vardı ve Stone'lara göre özellikle ilkbaharda, nehrin suları yükseldiğinde çocukları ne yapıp edip nehirden uzak tutmak gerekirdi. Her yıl yerel haberlerde en az bir boğulma haberi görüyorlardı.

Bahçeye çocukları oyalayacak pek çok şey yerleştirilmişti. O yaştaki çocuklara oynatılabilecek yegâne oyun Lideri Taklit Et'ti ama koşuşturmak da (ve çimenlerde yuvarlanmak) ufaklıkları eğlendirmeye yetiyordu. Maymunlar gibi Abra'nın oyun setine tırmandılar, David'in diğer babaların yardımıyla kurduğu eğlence tünellerinden emekleyerek geçtiler, balonları tekmelediler. Balonların hepsi sarıydı (Abra'nın favori rengi) ve John Dalton'm görebildiği kadarıyla en az altı düzine balon vardı. Lucy ve büyükannesine balonları şişirmelerinde yardım bile etmişti. Seksenlerinde bir kadın için Chetta'nın ciğerleri inanılmazdı.

Abra'yı da sayarsak dokuz çocuk vardı ve her birine en az bir yetişkin eşlik ettiğinden her taraf yetişkin kaynıyordu. Verandaya şezlonglar yerleştirilmişti. Parti iyice hızlandığında John, DÜNYANIN EN HARİKA BÜYÜKANNESİ yazan bir kazak ve özel tasarım kot giymiş olan Concetta'nın yanına oturdu. Yaşlı kadın doğum günü pastasından kesilmiş dev bir dilimi midesine indirmekle meşguldü. Kışın farkında olmadan birkaç kilo alan John ise çilekli dondurmayla yetinmesi gerektiğine karar vermişti.

"Yedikleriniz nereye gidiyor bilmiyorum," dedi kadının büyük bir hızla midesine indirdiği pasta dilimini işaret ederek. "Çöp gibisiniz, bir deri bir kemiksiniz."

"Belki haklısındır *caro,* midemde bir delik vardır." Koşuşturan çocukları izleyip derin bir iç çekti. "Keşke kızım yaşayıp bun-

lan görebilseydi. Şu hayatta pişman olduğum fazla bir şey yok ama kızımın ölümü hâlâ kalbimi parçalıyor."

John soru sormamanın daha uygun olacağına karar verdi. Stone'ların doldurduğu aile geçmişi formlarından Lucy'nin annesinin, Lucy Abra'dan bile küçükken trafik kazasında öldüğünü biliyordu.

Daha yorum yapamadan Chetta sohbetin yönünü değiştirdi. "Bu yaştaki çocukların en çok neyini seviyorum, biliyor musun?"

"Hayır." John çocukların her yaşını severdi... On dört yaşına kadar. On dört yaşına bastıklarında hormonları devreye girer ve onları sonraki beş yıl sinir bozucu yaratıklara dönüştürürdü.

"Şunlara bak Johnny, Edward Hicks'in *Barış Krallığı'mn* çocuk versiyonu gibiler. Altı beyaz çocuk sayıyorum. Elbette öyle, burası New Hampshire. Ama iki siyah, bir de Hanna Andersson katalogu için modellik yapabilecek kadar güzel Uzakdoğulu bebek var. Pazar günleri söylenen ilahileri bilir misin? Birinde, 'Kırmızı ve sarı, siyah ve beyaz, Tartrı hiçbiri arasında ayrım yapmaz,' denir. Karşımızda gördüğümüz manzara bu. İki saat oldu ve hiçbiri diğerine vurmadı veya diğerini öfkeyle ittirmedi."

Sürekli olarak birbirini tekmeleyen, yumruklayan, ittiren ve hatta ısıran çocuklarla uğraşmak zorunda kalan John alaycılık ile iyimserlik arası bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Farklı olması beklenemez. Hepsi aynı yuvaya gidiyor. Buralardaki en iyi yuvadır ve fiyatları da buna göredir. Demek ki aileler de en azından üst orta kesimden, hepsi kolej mezunu ve hep birlikte mutlu mesut yaşayalım düşüncesiyle hareket ediyorlar. Bu çocuklar şimdiden evcilleştirilmiş birer sosyete çiçeği."

John yaşlı kadının kaşlarını çattığını görünce sustu ama bıraksalar daha da devam edebilirdi. Yedi yaşına kadar -buna akıl yaşı da denir- çocuklar duygusal yankı odalarıdır. Birbiriyle iyi anlaşan ve konuşurken seslerini yükseltmeyen insanlar arasında büyürlerse aynısını yaparlar. Isıran ve bağıran insanlar arasında büyürlerse... eh...

Yirmi yıl çocuk doktorluğu yapmak ve şimdilerde şık yatılı okullarda okuyan iki çocuk yetiştirmek, pediatride uzmanlaşma-

ya karar verdiğinde kafasında olan romantik ideallerin tamamını yok etmemişti ama oldukça sarsmıştı. Belki çocuklar gerçekten de dünyaya şairin de dediği gibi, muhteşem yaratıklar olarak geliyorlardı ama tuvaleti kullanmasını öğrenene kadar kakalarını altlarına yaptıklarını da unutmamak gerekirdi.

11

Öğleden sonra dondurma araçlarınınkileri andıran çan sesleri duyuldu. Çocuklar neler olduğunu görmek için sesin geldiği yöne baktılar.

StoneTarın evinin ön tarafından arka bahçeye doğru arkadaş canlısı biri geliyordu: Dev gibi bir üç tekerlekli bisiklete binmiş genç bir adam. Beyaz eldiven giymişti ve takım elbisesi gülünç görünüyordu. Koluna dev orkideler büyüklüğünde bir düğme dikilmişti. Aşırı bol pantolonları dizlerine kadar kıvrılmıştı. Bir yandan pedal çeviriyor, bir yandan gidona iliştirilmiş zilleri çalıyordu. Çan sesinin kaynağı belli olmuştu. Üç tekerlekli bisiklet sağa sola sallansa da devrilmedi. Ziyaretçinin kafasında kocaman, mavi bir peruk vardı. David Stone bir elinde dev gibi valiz, diğerinde katlanabilir masayla adamın peşi sıra yürüyordu. Sersemlemiş görünüyordu.

"Hey çocuklar! Hey çocuklar!" diye bağırdı üç tekerlekli bisikletteki adam. "Toplanın bakalım, etrafıma toplanın; çünkü şov başlamak üzere!" Lafını ikiletmediler, çoktan kahkahalar atıp bağıra çağıra üç tekerlekli bisiklete doğru koşmaya başlamışlardı.

Lucy gelip John ve Chetta'nın yanına oturdu, dudaklarını büzüp alaycı bir üflemeyle saçlarını geriye attı. Çenesine çikolata bulaşmıştı. "İşte muhteşem sihirbazımız! Yazları Frazier ve North Conway arasında gösteri yapan bir sokak sanatçısı. Dave bedava dağıtılan gazetelerden birinde ilanını görüp kısa bir görüşmenin ardından onu tuttu. Adı Reggie Pelletier ama kendine Büyük Sihirbaz diyor. Bakalım, süslü bisikletten sıkıldıklarında ufaklıkları ne kadar idare edebilecek? En fazla üç dakika veriyorum."

John kadının yanıldığını düşündü. Sihirbaz, bahçeye girişini küçük çocukların dikkatini çekecek şekilde tasarlamıştı ve

peruğu da oldukça komikti. Neşeli yüzünü palyaçolar gibi beyaza boyamamıştı, bu da akıllıcaydı. John yetişkinlerin palyaçolar konusunda yanıldığını düşünürdü. Altı yaşın altındaki çocuklar palyaçolardan korkar. O yaşın üstündekiler ise sıkıcı bulur.

Tanrım, bugün ne kadar can sıkıcı bir ruh halindesin.

Belki ürkütücü ve sıra dışı bir şey görmeye geldiği ama hiçbir şey olmadığı içindi. Ona kalırsa Abra son derece normal bir çocuktu. Diğer çocuklardan daha neşeliydi ama ailesine bakıldığında onların da rahat insanlar oldukları görülüyordu. Chetta ve Dave'in birbirine kötü kötü bakışlar fırlattıkları zamanlar haricinde.

"Ufaklıkların dikkat etme becerisini asla küçümseme." Chetta'nın üstünden Lucy'ye doğru uzanıp kadının çenesindeki çikolatayı sildi. "Düzgün bir numarası varsa en az on beş dakika dikkatlerini üzerinde tutabilir. Hatta yirmi."

"Öyle bir numarası varsa," dedi Lucy şüphe dolu gözlerle.

Sonuçta Reggie Pelletier veya sahne adıyla Büyük Sihirbaz iyi, hatta şaşırtıcı ölçüde başarılı bir sihirbaz çıktı. Sadık asistanı Can Sıkıcı Dave masayı kurup valizi açarken sihirbaz doğum günü kızından ve misafirlerinden çiçeğine yakından bakmalarını istedi. Çocuklar yaklaştığında çiçekten suratlarına su fışkırdı. Önce kırmızı, sonra yeşil, son olarak mavi. Karınlarını şekerle doldurmuş çocuklar sevinç kahkahaları attı.

"Şimdi kızlar ve oğlanlar... Of! Ah! Ay! Fena gıdıklıyor!"

Şapkacını eline alıp içinden beyaz bir tavşan çıkardı. Çocuklar hayranlıkla inledi. Sihirbaz tavşanı Abra'ya uzattı ve küçük kız biraz sevdikten sonra kendisine söylenmesine gerek kalmadan onu yanındaki arkadaşına verdi. Tavşan kendisine gösterilen ilgiden rahatsız olmuş görünmüyordu.

Belki gösteriden önce yemeğine uyuşturucu katmışlardır diye düşündü John. En sondaki çocuk tavşanı sihirbaza geri verdi, o da şapkasının içine koydu. Elini şapkanın üstünde dolaştırdı ve çektiğinde Amerikan bayrağı renklerindeki astar dışında şapka boştu.

"Tavşan nereye gitti?" diye sordu Susie Soong-Bartlett.

"Rüyalar diyarına," dedi sihirbaz. "Bu gece orada hoplayıp zıplayacak. Şimdi kim sihirli eşarp ister?"

Kızlar ve oğlanlar aynı anda, "Ben! Ben!" diye haykırdılar. O zaman sihirbaz ellerini yumup sonra açarak havaya bir sürü eşarp fırlattı. Çocuklar onları elden ele dolaştırdılar. Bunu hızlı yapılan bir sürü sihirbazlık numarası izledi. Dalton'ın saatine göre çocuklar en az yirmi beş dakika gözlerini ayırmaksızm sihirbazı izlediler. Ve seyircilerin ilk huysuzluk belirtilerinde sihirbaz eşyalarını topladı. Çantasından beş tabak çıkardı (gösterdiğinde şapkası gibi boş olan tabaklar). Bir süre "İyi ki Doğdun" şarkısını söyleyerek tabakları havada çevirdi. Bütün çocuklar ona eşlik etti, Abra sevinçten havalara uçmuştu.

Tabaklar çantaya geri döndü. Koymadan önce sihirbaz son bir kere çocukların tabakların boş olduğunu görmesini sağladı. Ardından altı kaşık çıkarıp yüzüne yapıştırdı, en sonuncusunu burnunun ucuna yerleştirdi. Doğum günü kızı o numaraya bayılmıştı; çimenlere oturmuş kahkahalar atıyordu.

"Abba bunu yapabilir," dedi. (Kendinden üçüncü tekil şahısla bahsediyordu; David'in "Rickey Henderson dönemi" dediği bir aşama.) "Abba kappıkları yapabilir."

"Aferin tatlım," dedi sihirbaz. Küçük çocuğa özel bir ihtimam göstermemişti. John sihirbazı suçlayamazdı, çocuklara zorlu bir gösteri sergilemişti, nehirden gelen serin esintiye rağmen yüzü kıpkırmızı olmuş, alnı ter içinde kalmıştı. Üstelik fiyakalı final sahnesi onu bekliyordu, üç tekerlekli bisikleti yokuş yukarı sürmesi gerekecekti.

Eğilip beyaz eldivenli eliyle Abra'nın başına dokundu. "Doğum günün kutlu olsun, hepinize teşekkürler, çok..."

Evin içinden melodik şıngırtılar duyuldu. Godzilla; bisikletin gidonundaki zillerin sesini andıran yüksek perdeden bir ses. Çocuklar sesin geldiği yöne gözucuyla bakıp daha sonra dikkatlerini bisikletine atlayıp uzaklaşan sihirbaza vermişlerdi ama Lucy mutfakta neler olduğunu görmek için içeri girdi.

İki dakika sonra geri döndü. "John," dedi. "Bunu görsen iyi olur. Sanırım gösterine kavuştun."

12

John, Lucy ve Concetta mutfakta oturmuş hiçbir şey söylemeksizin tavana bakıyordu. Dave yanlarına geldiğinde bile başlarını çevirmediler; gözlerini alamıyorlardı. "Neler..." diye söze başladı adam, sonra ne olduğunu gördü. "Vay canına!"

Kimse karşılık vermedi. David bir süre daha gördüklerine anlam vermeye çalıştıktan sonra dışarı çıktı. Bir iki dakika sonra kızını alıp geri geldi. Abra'nın diğer elinde bir balon vardı. Bileğine ise sihirbazdan aldığı eşarbı dolamıştı.

John Dalton tek dizinin üstüne çömeldi. "Bunu sen mi yaptın tatlım?" Sorunun cevabını biliyor ama kızın ne söyleyeceğini merak ediyordu. Ne kadarını bilinçli olarak yaptığını öğrenmek istiyordu.

Abra ilkönce yerdeki çatal bıçak çekmecesine baktı. Çekmece düştüğünde bazı bıçaklar ve çatallar etrafa saçılmıştı ama çoğu yerli yerindeydi. Kaşıklar için ise'durum farklıydı. Bütün kaşıklar garip bir mıknatısın etkisine kapılmış gibi tavana uçmuştu. Birkaç tanesi lambanın etrafında hafif hafif sallanıyordu. En büyükleri, servis kaşığı ocağın üstündeki havalandırma borusuna girmişti.

Bütün çocukların kendilerini rahatlatmak için kullandıkları yöntemler vardır. John'ın tecrübelerine göre çoğu çocuk için bu, parmağını emmektir. Abra'nmki farklıydı. Sağ elini yüzüne götürür ve avucuyla dudaklarını ovuştururdu. Bu yüzden cevap verdiğinde kelimeler boğuk çıktı. John nazik davranmaya özen göstererek kızın elini çekti. "Ne dedin tatlım?"

Ürkek bir sesle, "Kötü bir şey mi yaptım? Ben... ben..." dedi küçük kız. Göğsü ağlayacak gibi inip kalkıyordu. Rahatlamak için elini ağzına götürmeyi denedi ama John engel oldu. "Sitirbas gibi yaptım." Küçük kız ağlamaya başladı. John elini bıraktığında el ağza gidip öfkeyle dudakları ovaladı.

David kızını kucağına alıp yanağından öptü. Lucy de kocasıyla kızına sarılıp Abra'nın alnına bir öpücük kondurdu. "Hayır tatlım, kötü bir şey yapmadın. Her şey yolunda." Abra yüzünü annesinin boynuna gömdü. Bunu yaptığında kaşıklar tavandan düştü. Şıngırtılar herkesi yerinden sıçrattı.

13

İki ay sonra New Hampshire'daki Beyaz Dağlar'da yaz yeni yeni kendini gösterirken David ve Lucy Stone John Dalton'ın duvarları yıllar içinde tedavi ettiği çocukların gülümseyen fotoğraflarıyla dolu muayenehanesinde doktorun söyleyeceklerini duymayı bekliyordu.

"Bilgisayardan anlayan yeğenlerimden birini tuttum. Kendi cebimden ücretini ödüyorum ve endişelenmenize gerek yok, ucuza çalışıyor. Kızmızmkine benzeyen vakalar olup olmadığını araştırmasını istedim. Son otuz yıla baktı ve dokuz yüze yakın vaka buldu," dedi John.

David ıslık çaldı. "O kadar çok mu?"

John başını iki yana salladı. "Bu rakam çok değil. Eğer bir hastalıktan bahsediyor olsaydık bir daha konusu bile açılmazdı; çünkü elephantiasis veya insanların derisinde zebranınkiler gibi çizgiler oluşmasına yol açan Blaschko hastalığı kadar ender görülen bir hastalıktan bahsediyor olurduk. Blaschko hastalığı yedi milyonda bir kişiyi etkiler. Abra'nınki de o kadar ender bir durum."

"Abra'nınki derken tam olarak neden bahsediyoruz?" Lucy kocasının elini sıkı sıkı tutmuştu. "Telepati? Telekinezi? Tele ile başlayan başka bir şey?"

"Söylediklerinizi belli ki Abra'nın durumunda rol oynuyor. Telepatik yetenekleri var mı? İnsanların ne zaman ziyarete geleceklerini ve Bayan Judkins'in düştüğünü bildiğine göre cevap evet. Telekinezi yeteneği var mı? Mutfakta gördüklerimize bakılırsa cevap kesinlikle evet. Medyum mu? Daha fiyakalı bir kelime isterseniz bir tür kâhin mi? Emin olamayız ama 11 Eylül hikâyeniz bunun olabileceğini gösteriyor. İyi de bütün kanallarda *The Simpsons'ın* oynamasına ne diyeceğiz? Veya odada duyulan Beatles melodisine? Notalar piyanodan gelse telekinezi derdik ama gelmediğini söylediniz."

"Öyleyse sırada ne var?" diye sordu Lucy. "Ne beklemeliyiz?"

"Bilmiyorum. Ne yapmanız gerektiğini söyleyemem. Psişik fenomenlerin sorunu şu ki, bunları inceleyen bilimlerin bilim kabul edilmemesi. Yüzde sekseni şarlatanlık ve bu alanda iş yapan insanların çoğu da dolandırıcı."

"Uzun lafın kısası bize ne yapabileceğimize dair hiçbir şey söyleyemiyorsunuz," dedi Lucy.

John gülümsedi. "Size tam olarak ne yapmanız gerektiğini söyleyebilirim: Onu sevmeye devam edin. Eğer yeğenim haklıysa, ama çocuğun bir, on yedi yaşında olduğunu ve iki, sonuçlarını kesin olmayan verilere dayandırdığını unutmayın, ergenlik çağına gelene kadar garip şeyler göreceksiniz. On üç veya on dört yaşına geldiğinde bu tür olaylar azalacak. Yirmilerinde muhtemelen geriye fazla bir şey kalmayacak." Gülümsedi. "Ama hayatı boyunca harika bir poker oyuncusu olacaktır."

"Ya o filmdeki gibi ölüleri görmeye başlarsa?" diye sordu Lucy. "O zaman ne yapacağız?"

"O zaman ölümden sonrS hayat olduğuna dair elinizde bir delil olur. Bu arada belayı evinize davet etmeyin. Bu konudan kimseye bahsetmeyin, olur mu?"

"Ah, emin olabilirsiniz," dedi Lucy. Gülümsemeyi denedi ama rujunun çoğunu kemirdiği için güven verici bir gülümseme değildi. "Son istediğimiz kızımızın magazin dergilerine kapak olması."

"Neyse ki diğer anne babalardan kimse kaşıkları görmedi," dedi David.

"Cevaplanması gereken bir soru daha var," dedi John. "Sizce Abra ne kadar özel olduğunun farkında mı?"

Stone'lar bakıştı.

"Sanmıyorum," dedi Lucy. "Gerçi kaşıklardan sonra... olayı çok büyüttük..."

"Kendi kafanızda büyüttünüz," dedi John. "Muhtemelen onun kafasında değil. Abra biraz ağladı ama sonra yeniden gülümsedi. Bağırışlar, azar, dayak veya utanç yoktu. Öğüdüm böyle devam etmeniz, bırakın ne oluyorsa olsun. Biraz daha büyüdü-

günde okuldayken özel numaralarını yapmaması konusunda onu uyarırsınız. Normal bir çocukmuş gibi davranın, zaten çoğu zaman öyle değil mi?"

"Haklısınız," dedi David. "Zaten garip lekeleri veya yumruları ya da üçüncü gözü yok."

"Evet var," dedi Lucy. Doğarken kızının kafasını örten zarı düşünüyordu. "Üçüncü gözü var. Göremesen de orada."

John ayağa kalktı. "Yeğenimin bulduklarının çıktısını alıp isterseniz size yollarım."

"İsterim," dedi David. "İnanıyorum ki, sevgili yaşlı Momo da isteyecektir."

Elinde olmadan suratını buruşturdu. Bunu gören Lucy'nin kaşları çatıldı.

"Bu arada kızınızla olmanın tadını çıkarın," dedi John. "Gördüğüm kadarıyla çok iyi bir çocuk. Bunu atlatacaksınız." Bir süreliğine de olsa doktorun haklı olduğuna inandılar.

DÖRDÜNCÜ BOLUM

DOKTOR UYKU'YA ÇAĞRI

1

2007 yılının ocak ayıydı. Dan, Rivington Bakımevi'nin kulesindeki odasını ısıtmak umuduyla elektrikli ısıtıcıyı tam güç çalıştırsa da oda buz gibiydi. Dağlardan saatte seksen kilometre şiddetinde esen kuzey rüzgârı mışıl mışıl uyuyan Frazier kasabasını karlar altında bırakmıştı. Öğleden sonra fırtına hafiflediğinde Cranmore Caddesi'nin kuzey ve doğu tarafındaki binalardan bazıları üç metre kar altındaydı.

Soğuk o an için Dan'i rahatsız etmiyordu; çünkü iki battaniyenin arası fırın kadar sıcaktı. Ama rüzgâr, ev dediği Victoria dönemi binasının kapı eşiklerinden sızıp Dan'in aklına girmenin bir yolunu bulmuştu. Rüyasında çocukken bir kışını geçirdiği otelin etrafında e^ip duran rüzgârın uğultusunu duyuyordu. Çocukluğunu görüyordu yine.

Overlook'un ikinci katı. Annesi uyuyor, babası bodrumda, eski evraklara bakıyor. Araştırma yapıyor. Kitap yazacak. Danny'nin üst katta olmaması gerekirdi. Elinde babasının maymuncuğu var ve onu da almamalıydı ama üst kattan uzak durmayı başaramadı. Gözlerini dikmiş duvardaki yangın söndürücünün hortumuna bakıyor. Katlanmış olan hortum, pirinç başlığıyla demir kafalı, uyuyan bir yılanı andırıyor. Elbette aslında yılan değil, kumaştan yapılma, pulları yok ama ne kadar bakarsa o kadar çok yılana benziyor.

Ve bazen gerçek bir yılana dönüşüyor.

"Hadi," diye fısıldıyor rüyasında. Korkudan tir tir titriyor ama onu hortumla konuşmaya iten bir şey var. Ne? Çünkü o da kendi araştırmasını yapıyor. "Hadi, ısırsana! Yapamazsın değil mi? Çünkü aptal bir hortumsun!"

Hortumun ucu titreşiyor. Danny hortumun ucunun artık yana değil, kendisine dönük olduğunu görüyor. Kara deliği görebiliyor. Belki de ağzı demeliydi. Kara delikte bir damla beliriyor. O damlada kendi gözlerinin yansımasını görüyor oğlan.

Bir damla su mu, bir damla zehir mi?

O bir yılan mı, yoksa hortum mu? Kim emin olabilir tatlım, kim emin olabilir?

Hortum kendisine yaklaştığında kalbi deliler gibi çarpmaya başlıyor, bütün vücuduna yayılıyor korku. Hortumun çıkardığı sesler çıngıraklıyılanlarınkini hatırlatıyor.

Pirinç baş, hortumdan uzaklaşıp donuk bir tak sesiyle halıya düşüyor. Yeniden vızıltıyı andıran sesler çıkardığında, oğlan, hortum ileri atılıp kendisini ısırmadan geri çekilmesi gerektiğini anlıyor. Ama donup kaldığı ve vızıltı...

"Uyan Danny!" diye sesleniyor Tony bir yerlerden. "Uyan, uyan!"

Ama hareket edemediği gibi uyanamıyor da, Overlook'a kar yağmış ve artık her şey farklı. Hortumlar yılana dönüşüyor, ölü kadınlar gözlerini açıyor ve babası... Tanrım! BURADAN GİTMELİYİZ; ÇÜNKÜ BABAM DELİRECEK.

Çıngıraklıyilan vızıldıyor. Çınlamayı andıran bir ses. O...

2

Dan rüzgârın uğultusunu duydu ama Overlook'ta değildi. Hayır, Rivington Bakımevi'nin kulesindeydi. Kar taneleri kuzeye bakan cama çarpıyordu. Fırlatılan kum tanelerinin gürültüsünü andıran sesler. Merkezi haberleşme cihazından gelen cızırtıyı duydu.

Örtüleri atıp bacaklarını yere sarkıttı. Sıcacık ayakları soğuk zemine değdiğinde ürperdi. Dona dona odanın diğer ucuna koştu. Lambayı yakıp soluğunu dışarı üfledi. Buğusu görülmüyordu

ama ısıtıcının tam güç çalıştığını ispatlayan kırmızı parıltıya rağmen odanın ısısı iki veya üç dereceye kadar düşmüştü.

Zırrrr!

Merkezi haberleşme cihazının KONUŞ düğmesine bastı. "Efendim? Kiminle konuşuyorum?"

"Claudette. Sanırım bir hastan var doktor."

"Bayan VVinnick mi?"

O olduğuna emindi, yani parkasını giymesi gerekecekti; çünkü Vera VVinnick Rivington 2'de kalıyordu ve iki bina arasındaki yol muhtemelen And Dağları kadar soğuktu. Veya buz küpü kadar soğuk. Veya hangi kahrolası kelime uygun düşecekse o kadar soğuk. Haftalardır komada olan Vera'yı hayatta tutmak için respiratöre bağlamışlardı. Bir haftadır gitti gidecek gözüyle bakılan hastalardandı ve durumu kritik hastalar genellikle böyle gecelerde hayata veda ederdi. Çoğunlukla sabah dörde doğru. Saatini kontrol etti. Henüz 03.20'ydi ve bu da yeterince yakındı.

Claudette Albertson cevabıyla adamı şaşırttı. "Hayır, Bay Hayes. Bizimle birlikte birinci katta kalıyor."

"Emin misin?" Dan, Charlie Hayes ile daha o akşama doğru satranç oynamıştı ve kanser hastası olmasına rağmen Charlie, hayat dolu bir adamdı.

"Hayır, emin değilim ama Azzie burada. Hep aynı şeyi söylemez misin?"

Söylerdi. Altı yıllık tecrübesine dayanarak sürekli tekrarladığı cümle şuydu: Azzie hiç yanılmaz. Azrail adlı kedi Rivington Bakımevi'ni oluşturan üç bina arasında özgürce dolaşır ve çoğu öğleden sonrayı dinlenme odasındaki kanepede uyuklayarak geçirirdi. İskambil oynanan masalara uğradığı ve yarı tamamlanmış yapbozları dağıttığı da görülmemiş değildi. Hastalar ondan hoşlanırdı. (Kediden şikâyet eden olmuşsa bile bu şikâyetler Dan'e ulaşmamıştı.) Ve Azzie de onları severdi. Bazen ölmek üzere olanların kucağına otururdu... Nazikçe, acıtmamaya özen göstererek. İnanın, maharet isteyen işti; çünkü Azzie iyi semirmiş bir kediydi.

ÖğL.den sonra uykuları haricinde Azzie ender olarak belli bir yerde dururdu, her zaman ziyaret edeceği odalar, göreceği

kişiler, yapacağı işler vardı. ("Kedimiz tam bir serseri," demişti Claudette bir keresinde Danny'ye.) SPA bölümünü ziyaret ettiğini, patisini yaladığını, sıcakta mayıştığını görebilirdiniz. Bazen sağlık odasındaki koşu bantlarından birine yatıp dinlenirdi. Boş yataklara uzanır, gözlerini boşluğa dikip sadece kedilerin görebildiği şeyleri seyrederdi. Bazen kulaklarını dikip arka bahçede dolaşırdı. O zaman onda kedilere atfedilen çevikliğin ve avcı yaradılışının izlerini görürdünüz ama kuş veya sincap yakaladığında asla bakımevinde öldürmez, komşu bahçelere veya belediye tesislerine götürüp orada parçalardı.

Hastaların kullandığı salonun kapısı Azzie'ye her zaman açıktı ama televizyon kapanıp hastalar gittikten sonra kedi salona uğramazdı. Akşam olup Rivington Bakımevi'nde hayat durulduğunda Azzie vardiyayı devralır, düşman topraklarının sınırındaki bir karargâhta görev alan askerler gibi koridorlarda nöbet tutardı. Işıklar kapandığında doğrudan ona bakmıyorsanız kediyi göremezdiniz; tüyleri gölgelerin arasına rahatça karışabilmesini sağlayacak renklerdeydi.

Hastaların öleceği zamanlar haricinde asla hasta odalarına girmezdi.

Öyle zamanlarda kapı kilitli değilse içeri girer veya kuyruğunu kalçalarına dolayıp kapının önüne çömelir ve alçak sesle miyavlayarak içeri alınmayı talep ederdi. İçeri alındığında konuğun yatağına sıçrar (Rivington'dakilere her zaman konuk denir, hasta kelimesi asla kullanılmazdı) ve mırlayarak oraya yerleşirdi. Seçilen kişi uyanıksa kediyi okşardı. Dan'in bildiği kadarıyla Azzie'nin odadan çıkarılmasını talep eden olmamıştı. Kedi hastaların dostuydu ve hastalar da bunu biliyorlardı.

"Nöbetçi doktor kim?" diye sordu Dan.

"Sen," diye cevap verdi Claudette.

"Ne demek istediğimi biliyorsun. Gerçek doktor."

"Emerson. Ancak muayenehanesini aradığında sekreteri budalalık etmememi söyledi. Her yer kar altmdaymış. Kar küreyiciler bile yolları temizlemek için güneşin doğmasını bekliyormuş."

"Tamam," dedi Dan. "Birazdan oradayım."

3

Bakımevinde bir süre çalıştıktan sonra, Dan, ölenler arasında bile sınıf ayrımı olduğunun farkına vardı. Malikânedeki misafir odaları Rivington 1 ve 2'deki misafir odalarından daha büyüktü ve daha pahalıydı. Helen Rivington'm bir zamanlar oturup aşk romanlarını yazdığı Victoria dönemi malikânesindeki odalara süit deniyordu ve New Hampshire'da yaşamış meşhur kişilerin adlarını taşıyorlardı. Charlie Hayes, Alan Shepard Süiti'nde kalıyordu. Dan, adama ulaşmak için merdivenin altından, abur cubur odası da denilen, çikolata ve cipslerle dolu otomatlar ile birkaç plastik sandalyenin yer aldığı odacıktan geçecekti. Fred Carling iskemlelerden birine yığılmış fıstık ezmeli krakerini kemirerek *Popular Mechanics* dergisinin eski bir sayısına göz gezdiriyordu. Carling gece yarısından sabah sekize kadar süren gece vardiyasında çalışan üç hademeden biriydi. Diğer ikisi dönüşümlü gelirdi; Carling ise hep oradaydı. Gerçek bir gece kuşuydu ve kolları geçmişte motosiklet çetelerinden birine üye olduğu izlenimi yaratan irice dövmelerle süslüydü.

"Ooo, kimleri görüyorum!" dedi. "Biricik Danny'miz. Yoksa bu gece süper kahraman kimliğinle mi dışarıdasın?"

Hâlâ tam uyanamamış olan Dan şakalaşacak havada değildi. "Bay Hayes'in durumu hakkında ne biliyorsun?"

"Kedinin odada olduğu dışında hiçbir şey. Bu da yakında nalları dikeceği anlamına gelir."

"Kanaması oldu mu?"

İriyarı adam omuz silkti. "Eh, evet. Önemsiz bir burun kanaması. Kanlı havluları yapmam gerektiği gibi kirli torbasına koydum. Kontrol etmek istiyorsan A Çamaşırhanesi'nde."

Dan, birden fazla havlunun kirlenmesine yol açan bir burun kanamasının nasıl olup da "önemsiz" olarak nitelenebileceğini sormayı düşündüyse de vazgeçti. Carling duygusuz kalasın tekiydi ve nasıl olup da bakımevinde işe alındığını -çoğu konuğun uyuduğu veya kalanları rahatsız etmemek için sessiz kaldığı gece vardiyasına bile olsa- Dan'in kafası almıyordu. Birilerinin

torpiliyle geldiğinden şüpheleniyordu. İşler öyle yürürdü. Babası da Overlook Oteli'ndeki son işine girmek için torpil yaptırmamış mıydı? Belki Jack Torrance örneği kolay bir işe kavuşmak için doğru insanları tanımanız gerektiğini ispatlamıyordu ama yüksek yerlerde tanıdıklara sahip olmanın hayatı kolaylaştırdığı aşikârdı.

"Gecenin tadını çıkar Doktor Uyku," diye seslendi Carling arkasından, kısık sesle konuşmak için en ufak bir özen göstermeksizin.

Hemşire odasına ulaştığında Claudette ilaçların çizelgesini hazırlıyordu. Janice Barker televizyonun karşısındaki koltuktaydı, gürültü olmasın diye sesi iyice kısmıştı. Bitmek bilmeyen bağırsak temizleyici reklamlarından biri oynuyordu ve Jan büyük bir hayranlıkla ekrana dalmıştı. Dan parmaklarını masaya vurduğunda hemşire irkilerek kendine geldi. Dan, o zaman kadının televizyonu izlemediğini, ekran karşısında uyuyakaldığını anladı.

"Charlie'nin durumu hakkında ne söyleyebilirsiniz? Carling'in dünyadan haberi yok!" Claudette, Fred Carling'in ortalıkta olmadığına emin olmak için koridoru kontrol ettikten sonra alçak sesle, "Tanıdığım en işe yaramaz herif," dedi. "Umarım bir gün kovulur."

Dan de içten içe adamın kovulmasını diliyordu. Ama sürekli ayık kalmak insanın ne söylediğine dikkat etme becerisini gözle görülür ölçüde artırır.

"On beş dakika önce odadaydım," dedi Jan. "Kedinin ziyaret ettiği hastaları düzenli olarak kontrol ettiğimizi biliyorsun."

"Azzie ne kadardır orada?"

"Gece yarısı görevi devraldığımızda kapının önünde miyavlıyordu," dedi Claudette. "Ben de kapıyı açıp onu içeri aldım. Hemen yatağa sıçradı. Nasıl olduğunu bilirsin. Seni çağıracaktım ama Charlie uyanıktı, bilinci de yerindeydi. Merhaba dediğimde aynı şekilde karşılık verip Azzie'yi sevmeye başladı. Bu yüzden beklemeye karar verdim. Bir saat sonra burnu kanadı. Fred kanı temizledi. Ona havluları kirli torbasına atması gerektiğini iki kere hatırlatmam gerekti."

Kirli torbası denilen torbalar, vücut sıvılarıyla kirlenen, mikrop bulaşmış olabilecek havluların, örtülerin ve giysilerin konduğu suda çözülen plastik torbalardı. Böylece kanla bulaşan patojenlerin yayılma ihtimali en aza indirilirdi.

"Kırk elli dakika önce kontrol ettiğimde uyuyordu," dedi Jan. "Hafifçe sarstım. Gözlerini açtığında ikisi de kan çanağına dönmüştü."

"O zaman Emerson'ı aradım," dedi Claudette. "Gelemeyeceğini öğrenince de sana haber verdim. Hayes'in yanına mı gideceksin?"

"Evet."

"İyi şanslar," dedi Jan. "Bir şeye ihtiyacın olursa zili çal."

"Çalarım. Sormamın bir mahzuru yoksa Jannie, niçin bağırsak temizliği ilacıyla ilgili tanıtım programını seyrediyorsun?"

Hemşire esnedi. "Bu saatte diğer kanalda Ahh Sutyen'in tanıtımı var. Ondan zaten bir tane aldım."

4

Alan Shepard Süiti'nin kapısı aralıktı ama Dan yine de kapıyı çaldı. Cevap veren olmayınca kapıyı sonuna kadar açtı. Biri (muhtemelen hemşirelerden biri, Fred Carling olmadığına emindi) yatağın arkasını yukarı kaldırmış, Charlie Hayes'in göğsünü örtmek için battaniyeyi yukarı çekmişti. Dokan bir yaşındaki ihtiyar bir deri bir kemikti ve yüzü o kadar beyazdı ki, çarşafların arasında kaybolmuştu. Dan, yaşlı adamın göğsünün inip kalktığına emin olmak için otuz saniye kadar eşikte durdu. Azzie, yaşlı adamın kalçasının kenarına kıvrılmıştı ve Dan içeri girdiğinde çözülmesi imkânsız ifadeyle adamı süzdü.

"Bay Hayes? Charlie?"

Charlie gözlerini açmadı. Gözkapakları morarmıştı. Gözlerinin etrafıysa kararıp mor ile siyah arası bir renge dönmüştü. Dan, yatağın kenarına gittiğinde kırmızılıkları da gördü: Burun deliklerinde ve ağzının köşesinde kurumuş kan lekeleri vardı.

Dan banyoya gidip yüz havlularından birini aldı, ılık suya tutup sıktı. Charlie'nin başucuna döndüğünde Azzie zarif adımlarla hastanın diğer tarafına geçerek Dan'e oturabileceği kadar yer açtı. Örtünün Azzie'nin yattığı bölümü hâlâ sıcaktı. Dan şefkatle Charlie'nin burnundaki kanları sildi. Ağzını sildiği sırada Charlie gözlerini açtı. "Dan, sen misin? Görüşüm buğulu..."

Doğru kelime kanlı olacaktı.

"Kendini nasıl hissediyorsun Charlie? Ağrın sızın var mı? Ağrın varsa Claudette'ten ilaç getirmesini isteyebilirim."

"Ağrım yok," dedi Charlie. Gözleri önce Azzie'ye, sonra Dan'e kaydı. "Kedinin niçin geldiğini biliyorum. Senin de neden burada olduğunu biliyorum."

"Rüzgâr beni uyutmadığı için buradayım. Azzie de herhalde arkadaş arıyordu. Bilirsin, kediler gece yaratıklarıdır."

Dan, nabzına bakmak için Charlie'nin pijamasını yukarı sıyırdığında adamın kolunda yan yana dört morluk gördü. Lösemi hastalarının derisi hassastır, hastalığın son aşamalarına geldiklerinde üzerlerine üfleseniz bile morarır ama bunlar parmak iziydi ve Dan, kimin parmaklarının o izleri bıraktığını gayet iyi biliyordu. Ayık kaldığı için öfkesini kontrol edebiliyordu ama öfkesi hâlâ yerli yerindeydi, arada bir bütün şiddetiyle ortaya çıkan içki içme arzusu gibi o da tamamen kaybolmamıştı.

Carling, seni piç kurusu! Yaşlı adam yeterince hızlı mı hareket edemedi? Yoksa dergi okuyup kraker yemekten seni alıkoyduğu, burun kanamasını temizlemen gerektiği için mi öfkelenmiştin?

Hislerini belli etmemeye çalıştı ama Azzie öfkeyi algılamışçasına miyavladı. Farklı koşullar altında Dan gider bunun hesabını sorardı Carling'e ama şimdi daha acil meselelerle ilgilenmeliydi. Azzie haklıydı. Yaşlı adama dokunduğu anda anlamıştı kedinin yanılmadığını.

"Çok korkuyorum," dedi Charlie, gücünü yitirip fısıltıya dönmüş bir sesle. Camlara vuran rüzgârın uğultusu bile daha şiddetliydi. "Korkacağımı sanmazdım ama korkuyorum."

"Korkacak bir şey yok."

Charlie'nin nabzını kontrol etmektense -bir manası yoktu- elini tuttu. Charlie'nin ikizlerinin dört yaşındayken salıncakta sallanışlarını gördü. Charlie'nin eşinin ilk yıldönümlerinde Belçika dantelinden iç çamaşırları içinde yatak odasının perdelerini kapatışını ve başını çevirdiğinde atkuyruğunun savruluşunu gördü; yüzünden adama duyduğu sevgi okunuyordu. Farmall marka traktörü, koltuğa iliştirilen çizgili şemsiyeyi gördü. Jambonun kokusu geldi burnuna, aletlerin durduğu masadaki cızırtılı Motorola radyodan Frank Sinatra'nın "Come Fly with Me" şarkısı duyuluyordu. Kırmızı ahırın damına düşen yağmur damlaları. Böğürtlenlerin tadı. Geyik avı. Uzaklarda bir gölde sonbahar yağmurunda balık tutmak. Charlie Hayes'in altmışındayken Amerikan Askerleri Balosu'nda eşiyle dans edişi, otuzundayken odunculuk yapışı, beş yaşında kırmızı treniyle oynayışı. Derken bütün görüntüler birbirine girdi. Uzman birinin iskambil kâğıtlarını karıştırışı gibi, hepsi iç içe geçti ve rüzgâr kar tanelerini dağlardan bakımevine sürüklerken oda tamamen sessizleşti. Azzie gözlerini dikmiş onları izliyordu. Böyle zamanlarda Dan, bu dünyaya niye gönderildiğini bildiği hissine kapılırdı. Yetenekleri yüzünden çektiği acının, hüznün, öfkenin ve korkunun bir önemi kalmazdı; çünkü dışarıda rüzgâr uğuldarken onu o odaya sürükleyen de aynı yeteneklerdi.

Charlie Hayes yaşam ile ölüm arasındaki çizgideydi. "Cehennemden korkmuyorum. Düzgün bir hayat yaşadım. Zaten cehenneme inanmıyorum. Beni korkutan ölümden sonra hiçbir şey olmaması." Güçlükle nefes aldı. Gözünde inci gibi parlayan bir damla kan belirdi. "Hiçlikten geliyoruz, öyleyse öldüğümüzde dt hiçliğe karışıyor olamaz mıyız?"

"Öbür dünya var." Dan, ıslattığı havluyla Charlie'nin yüzünü sildi. "Varoluş asla sona ermiyor Charlie. Nasıl olduğunu veya bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum ama ölümden sonra hayat olduğunu biliyorum."

"Diğer tarafa geçmeme yardım eder misin? İnsanlara yardım ettiğini söylüyorlar."

"Evet, yardım edebilirim." Charlie'nin diğer elini de tuttu. "Uykuya dalacaksın ve uyandığında, inan bana, uyanacaksın, her şey daha iyi olacak."

"Cennete mi gideceğim? Cenneti mi kastediyorsun?"

"Bunu bilemem Charlie."

Işıltı o gece her zamankinden şiddetliydi. Enerjisinin elektrik akımı gibi parmaklarından akıp adamın ellerine ulaştığını hissettiğinde, kendi kendine dikkatli davranması gerektiği yönünde telkinde bulunuyordu. Vücudun yavaş yavaş kapandığını, duyuların...

(Acele et lütfen.)

... birer birer işlevlerini yitirdiğini hissediyordu. Yaşlı adamın zihnine dokunduğunda...

(Acele et lütfen, zamanı geldi.)

... her zamanki kadar zeki, bilincinin de her zamanki kadar açık olduğunu fark etti. Son düşüncelerini duydu; Charlie Hayes olarak düşündüğü son şeyleri.

Kan çanağına dönen gözler kapandı, derken yeniden açıldı. Yavaşça.

"Her şey yolunda," dedi Dan. "Tek yapman gereken uyumak. Uyku sana iyi gelecek."

"Buna uyku mu diyorsun?"

"Evet. Uyku demeyi seviyorum. Güven içinde uyuyabilirsin."

"Beni bırakma."

"Bırakmayacağım. Yanındayım." Gerçekten öyleydi. Bu seçkin görevinin en korkunç yanı sonuna kadar gidenlerin yanında kalmaktı.

Charlie yeniden gözlerini kapadı. Dan ona eşlik edip gözlerini kapadığında zihninde kalp atışını gösteren mavi ışıltı belirdi. Bir... İki... Dur. Bir... İki... Dur. Dışarıda rüzgâr olanca gücüyle uğulduyordu.

"Uyu, Charlie. İyi gidiyorsun ama yorgunsun ve uyumalısın."

"Karımı görüyorum. Belirsiz bir fısıltı."

"Öyle mi?"

"Diyor ki..."

Cümle hiç tamamlanmadı. Dan, kalp atışını gösteren çizginin son kez yükseldiğini gördüğünde Hayes'in son nefesini verdiğini duydu. Gözlerini açtı, rüzgârı dinleyerek son gösteriyi bekledi. Birkaç saniye sonra gerçekleşti beklediği şey: Charlie'nin burnundan, ağzından ve gözlerinden kızıl bir buhar yükseldi. Tampa'daki yaşlı bir hemşirenin -Billy Freeman gibi azıcık ışıltıya sahip olan yaşlı kadının- "buhar" dediği şey. Pek çok kez onu gördüğünü söylemişti kadın.

Dan ise her seferinde görürdü. Buhar yükselip yaşlı adamın vücudunun üstünde asılı kaldı. Derken kaybolup gitti.

Dan, Charlie'nin pijamasının kolunu sıyırıp nabzını kontrol etti. Formalite icabı.

:5

Azzie genellikle hasta ölmeden çok önce giderdi ama o gece değil. Charlie'nin kalçasının yanına uzanmış kapıya bakıyordu. Dan, Claudette veya Jan'i görmeyi bekleyerek başını çevirdi.

Sorun şu ki...

"Merhaba?"

Boşluk.

"Sen ara sıra karatahtama yazan küçük kız mısın?"

Yanıt yoktu. Ama kesinlikle orada biri vardı.

"Adın Abra mı?"

Rüzgâr yüzünden güçlükle duyulan üç piyano notası. Kulakları havaya dikilen ve gözlerini kapının eşiğinden ayırmayan Azzie olmasa, Dan hepsinin hayal gücünün ürünü olduğuna inanabilirdi. (Hayallerle psişik imgeleri birbirinden her zaman ayıramıy)rdu). Ama biri oradaydı, onu izliyordu.

"Sen Abra mısın?"

Aynı üç nota ve sessizlik. Ardından gerçek boşluk. Ziyaretçisi her kimse gitmişti. Azzie gerinip yataktan aşağı atladı ve arkasına bile bakmadan çekip gitti.

Dan bir süre daha yatağın kenarına oturup rüzgârı dinledi. Sonra yatağın arkasını indirdi, örtüyü Charlie'nin yüzünü örtecek kadar yukarı çekti ve hemşirelerin yanına dönüp yaşlı adamın öldüğünü haber verdi.

6

Gerekli belgeleri doldurmayı tamamladığında abur cubur makinelerinin durduğu bölüme döndü. Eskiden olsa koşa koşa gider, Carling'in karşısına dikilip yumruğu indirirdi ama o günler gerilerde kalmıştı. Şimdi ağır adımlarla yürüyor, kalbini ve zihnini sakinleştirmek için derin derin nefes alıyordu. AA'da, "İçmeden önce iki kere düşün," diye bir deyiş vardır. Haftada bir dertleşmek için yanına gittiği Casey K. bu deyişi hayata da geçirmesini söylemiş, ne yapacak olursa olsun önceden iki kere düşünmesini öğütlemişti. *Aptallaşmak için ayılmadın Danny. Kafanın içindeki serseriler komitesinin sözlerine kulak vermeden önce bunu hatırla.*

Ama o lanet olası parmak izleri...

Carling koltuğuna gömülmüş naneli şeker yiyordu. *Popular Mechanics* dergisini bırakıp kapağında pembe dizi yıldızlarının fotoğrafının olduğu bir dedikodu dergisine geçmişti.

"Bay Hayes öldü," dedi Dan sakin bir sesle.

"Duyduğuma üzüldüm." Gözlerini dergiden kaldırmadı. "Ama buraya zaten ölmeye gelmi..."

Dan ayağını kaldırıp Carling'in sandalyesinin ön ayağına doladı ve çekti. Sandalye dönerken Carling de yere yuvarlandı. Elindeki naneli şekerler parkelere saçıldı. Şaşkın gözlerle Dan'e baktı iriyarı adam.

"Şimdi dikkatini çekebildim mi?" diye sordu Dan öfkeyle.

"Seni orospu ço..." Carling ayağa kalkmaya hazırlandı ama Dan ayağıyla adamın göğsüne bastırıp onu duvara yapıştırdı.

"Evet, dikkatini çekebilmişim. Güzel. Şu anda kalkmaya çalışmasan bence daha iyi edersin. Otur ve söyleyeceklerimi dinle." Dan öne eğilip dirseklerini dizlerine yasladı ve ellerini birleştir-

di. Sıkı sıkı bir eliyle diğerini tutuyordu; çünkü o ellerin yapmak istedikleri tek şey adama vurmaktı. Vurmak. Vurmak. Vurmak. Öfkeden şakakları zonkluyordu. *Sakin ol,* dedi kendine. *Kontrolünü kaybetme.*

Kolay değildi.

"Gelecek sefer hastalardan birinde parmak izlerinin bıraktığı morlukları görürsem fotoğrafını çekip Bayan Clausen'a götüreceğim ve birileri seni kolluyorsa bile kendini sokakta bulacaksın. O zaman seni bulup canını okuyacağım!"

Carling dengesini bulmak için duvardan destek alarak ayağa kalktı, gözlerini Dan'den ayırmıyordu. Uzun boyluydu ve Dan'den çok daha iriydi. Yumruklarını sıktı. "Sıkıysa dene! Şimdi dövüşmeye ne dersin?"

"Bence bir sakıncası yok ama burada olmaz," dedi Dan. "Uyumaya çalışan insanlar var, ayrıca koridorun sonundaki odada az önce biri öldü. Kolunda senin parmaklarının yarattığı morluklarla hem de."

"Nabzını kontrol etmekten başka bir şey yapmadım. Lösemi hastalarının derilerinin ne kadar çabuk morardığını bilirsin."

"Biliyorum," dedi Dan. "Ama adamın canını bilerek yaktın. Neden yaptığını bilmiyorum ama öyle olduğunu biliyorum."

Carling'in donuk bakışlarında bir duygunun izleri belirip kayboldu. Utanç değil; Dan o herifin utanma kapasitesine sahip olduğuna inanmıyordu. Belki gerçek yüzünün ortaya çıkmasından rahatsız olmuştu, belki de yakalanmaktan korkmuştu. "Amma büyük adamsın. Doktor Uyku'ymuş. Hah! Senin ne mal olduğunu bilmediğimizi mi sanıyorsun?"

"Hadi Fred, dışarı gelsene. Seve seve işini bitiririm." Tehditlerinde ciddiydi. Dan'in içinde ikinci bir Dan vardı. Yüzeye eskisi kadar yakın değildi ama hâlâ aynı çirkin gözü dönmüş serseriydi.

Claudette ve Jan, koridorda durmuş, şaşkınlıktan veya korkudan açılmış gözlerle onları izliyorlardı. Carling kavganın nasıl sonuçlanacağını hesapladı. Evet, kendisi daha iriydi ve kolunu daha ileri savurabilirdi; fakat hantaldı. Hazır gıdalar ve bira yüzünden formunu kaybetmişti. Yirmilerindeki gibi çevik değildi, dahası

Doktor Uyku denen cılız adamın yüzündeki ifade ürkütücüydü. Otoban Azizleri çetesindeki günlerinden o ifadeyi iyi bilirdi. Bazı adamlar kafadan çatlaktır. Beyinlerindeki elektrik kontağı çabuk atar ve bir kere attı mı, kendilerini de yakmak pahasına herkesi yakarlar. Torrance'ın ses çıkaramayacak bir zavallı olduğunu varsaymıştı ama bu konuda yanıldığını görüyordu. Adamın gizli kimliği Doktor Uyku değil, Doktor Deli'ydi.

Düşünüp taşındıktan sonra, "Seninle zamanımı ziyan edemem," dedi Fred Carling.

Dan başını salladı. "Güzel. Rüzgâr canımıza okurdu. Dediklerimi unutma. Hastanelik olmak istemiyorsan bundan sonra ellerini kendine sakla ahbap, tamam mı?"

"Kim öldü de emir vermek sana kaldı?"

"Keşke bu sorunun cevabını bilseydim," dedi Dan.

7

Dan odasına dönüp yatağa uzandı ama uyuyamadı. Rivington Bakımevi'nde en az kırk hastanın ölümüne eşlik etmişti ve genellikle biri diğer tarafa geçtiğinde huzur bulurdu. Ama bu gece değil. Hâlâ öfkeden titriyordu. Üstbenliği öfkenin kızıl fırtınasından nefret ederdi ama beyninin ilkel bölümleri ona bayılıyordu. Kökü insanın genlerine dayanan bir çatışma; insan doğası ile medeniyetin mücadelesi. Ne kadar uzun süre ayık kalırsa eski anılar yüzeye o kadar yaklaşıyordu. En net hatırladığı babasının öfke krizleriydi. Carling'in kendisine meydan okuyacağını ummuştu. Buz gibi rüzgârların estiği karlı avluya çıktıklarında Jack'in oğlu Dan Torrance, o değersiz köpeğe kendi ilacından tattıracaktı.

Tanrı biliyor ya babası gibi biri olmak istemiyordu. Adam ne zaman ayık kalsa öfke krizleri çoğalırdı. AA'nın öfkeden kurtulmaya yardımcı olduğu söylenirdi ve doğruya doğru, toplantılara katılmak çoğu zaman işe yarıyordu ama böyle gecelerde Dan aradaki çizginin ne kadar ince olduğunu kavrıyordu. Bazen özgüveni kaybolur, içki içme ihtiyacı dayanılmaz bir hal alırdı. Böyle zamanlarda babasına benzediğini hissederdi.

Anne, deyişini hatırladı çocuğun.

Şeker, deyişini hatırladı.

Değersiz yaratıklarla anlayacakları dilden konuşmak gerekir. Senin gibilerin ise ilacı bellidir. Nerede sattıklarını biliyorsun, değil mi? Her yerde.

Rüzgâr hışımla camlara çarparken kuleden inlemeyi andıran sesler yükseldi. Bütün uğultular kesildiğinde karatahtaya yazan kız oradaydı. Dan odaklansa kızın nefes alıp verişini bile duyabilecekti.

Battaniyenin altındaki elini boşluğa uzattı. Bir saniye eli öylece havada kaldı, sonra kızın küçücük elinin sıcaklığını avucunda hissetti. "Abra," dedi. "Adın Abra ama seni bazen Abby diye çağırıyorlar. Yanılıyor muyum?"

Cevap gelmedi ama cevaba ihtiyacı yoktu. Tek ihtiyacı elinde küçük elin sıcaklığını hissetmekti. Temas en fazla birkaç saniye sürdüyse de onu sakinleştirmeye yetti. Gözlerini kapayıp uykuya daldı.

Ş

Otuz beş kilometre uzaktaki Anniston adlı küçük kasabada yaşayan Abra Stone tamamen uyanmıştı. Bir elin birkaç saniye eline dokunduğunu hissetmişti. Sonra buharlaşıp kaybolmuştu ama el bir süreliğine gerçekten oradaydı. Adam gerçekten vardı. Küçük kız ilk seferinde rüya görürken ona ulaşmış ve uyandığında rüyanın gerçek olduğunu keşfetmişti. Bir kapının eşiğinde duruyordu. Gördüğü sahne ise hem korkunç hem muhteşemdi. Orada ölüm vardı ve ölüm ürkütücüydü ama merhamet de vardı. Ölen kişiye yardım eden adam kızı görmemişti önce. Ama kedi görmüştü. Kedinin bire bir olmasa da kızınkine benzeyen bir adı vardı.

Adam beni görmedi ama varlığımı hissetti. Az önce de aynı adamla birlikteydim. Sanırım o, nasıl ölen adama yardım ettiyse ben de ona yardım ettim.

Hoş bir düşünce. Kendisine uzanan ele sarıldığı gibi, şimdi de bu düşünceye sıkı sıkı sarılan Abra, yan döndü ve oyuncak tavşanını göğsüne çekip derin bir uykuya daldı.

BEŞINCI BOLUM

ONLAR

1

"Onlar" şirket değildi ama olsaydı Maine, Florida, Colorado ve New Mexico'daki pek çok yerleşimden şirket kasabaları olarak bahsetmek gerekirdi. Büyük holdinglerden gelip paravan şirketler aracılığıyla izi sürülemez hale getirilen para bu kasabalara akıyordu. Dry Bend, Jerusalem's Lot, Oree ve Sidewinder gibi renkli adlar taşıyan kasabalar, Onlar için güvenli limanlardı. Buna rağmen uzun süre oralarda kalmazlardı; göçebeydiler. Eğer Amerika'nın otobanlarında seyahat etmişseniz ve paralı yolları kullanmışsanız Onlar'ı görmüş bile olabilirsiniz. Belki Güney Carolina'daki I-95'te, Dillon'm güneyinde ve Santee'nin kuzeyinde bir yerlerde. Belki Nevada'daki I-80'de, Draper'ın batısındaki dağlık bölgede veya Georgia'nm adı çıkmış 41 numaralı otobanının (aklınız varsa yavaş gitmeyi tercih edeceğiniz bir yoldur) Tifton yakınlarındaki bölümünde, radara yakalanmış, polislerle pazarlık ederken...

Kaç kere kendinizi bir karavanın arkasına takılmış giderken buldunuz, egzoz dumanına katlanıp sabırsızlık içinde onu geçme şansının doğmasını beklediniz? Yasal hız sınırının yüz, hatta yüz yirmi kilometre sürat yapmanıza izin verdiği yerlerde altmış beş kilometreye mahkûm oldunuz? Ve sonunda sollama şansı yakaladığınızda, aman Tanrım, bir de bakmışsınız direksiyonlarının başındaki ihtiyarların kullandığı karavanlardan oluşan konvoy göz alabildiğine uzanıyor.

Belki de Onlar'a paralı yollardaki dinlenme alanlarında rastlamışsınızdır, bacaklarınızı esnetmek için kısa bir mola verdiğinizde veya abur cubur makinelerine bozuk para atarken görmüşsünüzdür Onlar'ı. O dinlenme alanlarına çıkan rampalar her zaman ikiye ayrılır, değil mi? Arabalar bir otoparka yerleşir, tırlar ve karavanlar ise diğerine. Genellikle karavanlara ayrılan alan ilkinin uzağındadır. Onlar'ın karavanlarının yan yana diğer otoparka girişini görmüşsünüzdür belki. Karavan sahiplerinin gruplar halinde ana binaya ilerlediklerini -elbette ağır adımlarla; çünkü çoğu yaşlı görünür ve bazıları aşırı şişmandır- ve kimseyle muhatap olmadıklarını fark etmişsinizdir.

Bazen benzin istasyonlarının, motellerin ve fast-food restoranlarının çıkışlarına araçlarını yanaştırırlar. McDonald's veya Burger King'in otoparkındaki karavanları gördüğünüzde yola devam edersiniz; çünkü golf veya balıkçı şapkalı erkeklerin, genelde mat mavi dar pantolon ve BANA TORUNLARIMI SORUN! veya TANRI YOL GÖSTERİCİMİZDİR ya da MUTLU GEZGİN yazan tişörtler giymiş kadınların kasaların önünde uzun kuyruklar oluşturacağını bilirsiniz. Bir kilometre daha gider ve Waffle House veya Shoney'de mola verirsiniz, yanılıyor muyum? Bilirsiniz ki hamburgerlerini turşusuz, vvhooper'larını sossuz isteyen onca insanın siparişlerini sıraya dizmek çalışanların yüzyıllarını alacaktır. Dahası çocukların en yakın liseden mezun olur olmaz terk ettikleri tek caddeli kasabalardan biri bile olsa, karavan insanlarının kasa başındaki görevlilere etrafta turistik yerler olup olmadığını soracaklarını da bilirsiniz.

Ama onlara dikkat etmezsiniz, haksız mıyım? Karavanlarda seyahat edenler kimlerdir? Emekli olup hayatını otoyollarda geçirmeye karar vermiş yaşlılar ve onlara eşlik eden birkaç genç. Araçlarını kamp alanlarına park eder, VValmart'tan alınma şezlonglarına yayılır, mangalda sosis pişirirken yatırımlarından, balıkçılık turnuvalarından, yemek tariflerinden ve kim bilir başka nelerden bahsederler. Her zaman bitpazarlarma ve garaj satışlarına uğrayan insanlardır onlar, dinozorları andıran bir halta ya-

ramaz araçlarını arka arkaya yola dizdiklerinde yolda o kadar az boş alan kalır ki, araçları çizmeden geçebilmek için her zamankinden dikkatli sürmeniz gerekir. Onlar otobanlarda ve paralı yollarda gördüğünüz motorlu çetelerin tam zıddıdırlar; vahşi serseriler yerine içi geçmiş melekler.

Bir dinlenme yerinde mola verip hep birlikte araçlarından indiklerinde, bütün tuvaletleri kapıp canınızı sıkarlar ama sonunda siz de işinizi görüp arabanıza döndüğünüzde Onlar'ı hemen unutursunuz. Telefon tellerine konan kuş sürüsünden veya yol kenarında otlayan ineklerden daha dikkat çekici değildirler. Ah, elbette gerçek bir benzin tuzağı olan o canavarların deposunu dolduracak parayı nereden bulduklarını merak edebilirsiniz (ne de olsa sabit bir gelirlerinin olması gerekir, yoksa nasıl bütün zamanlarını şimdi yaptıkları gibi ülkeyi dolaşarak geçirsinler) ve belki bir insanın neden altın yıllarını Amerika'nın sonsuz yollarında geçirmek isteyeceğini merak edersiniz. Bunların dışında Onlar'a bir saniyenizi bile ayırmazsınız.

Ve çocuğunu kaybetmiş şanssız insanlardan biriyseniz -çimenlerin kenarındaki boş arsada bulunan bisiklet veya nehrin kıyısındaki çalılarda bulunan şapkadan başka bir şey kalmamıştır geriye- aklınıza bile gelmezler. Niçin gelsinler? Hayır, muhtemelen bir evsiz veya serseri kaçırdı çocuğunuzu veya (daha korkunç ama ne yazık ki olası bir ihtimal) yaşadığınız kasabada oturan hasta ruhlu birinin işiydi, hatta çocuğunuzu kaçıran kişi komşunuz bile olabilir, sizinle aynı sokakta oturan adamın normal görünmeyi beceren cani ruhlu bir sapık olduğunu nereden bilecektiniz? Herkesten şüphelenirsiniz ama aklınıza asla karavanlarda yaşayan o insanlar gelmez; yaşlı adamların ve kadınların, golf şapkalı, çiçekli şapkalı neşeli ihtiyarların çocuğunuzu sizden koparmış olabileceğini düşünmezsiniz.

Çoğunlukla haklısınızdır. Binlerce karavanlı insan var. Ama 2011'de gerçek bir konvoy halinde dolaşan tek bir karavan zinciri kalmıştı Amerika'da: Kendilerine *"Gerçek Kardeşlik"* diyenler... "Onlar." Oradan oraya seyahat etmeyi severlerdi ve iyi ki de se-

yiyorlardı; çünkü buna mecburdular. Tek bir yerde uzun süre kalırlarsa er geç dikkatleri üzerlerine çekerlerdi; ne de olsa normal insanlar gibi yaslanmazlardı. Önlük Annie veya Kirli Phil (köylü adları Anne Lamond ve Phil Caputo) bir gecede yirmi yıl yaşlanabilirdi. Küçük ikizler (Pea ve Pod) yirmi ikiden on ikiye; yani dönüştükleri yaşa gerileyebilirlerdi. Oysa dönüşümleri çok gerilerde kalmıştı. Onlar'ın genç olan yegâne üyesi artık Yılan Isırığı Andi olarak bilinen Andrea Steiner'dı... Ve o bile göründüğü kadar genç değildi.

Seksen yaşındaki huysuz yaşlı bir kadın aniden altmışına dönüyor. Yetmiş yaşındaki yüzü kırışıklıklarla dolu yaşlı bir adam bastonunu fırlatıp atabiliyor, kollarındaki lekeler, yüzündeki kırışıklıklar yok oluyor.

Kara Gözlü Susie'nin topallaması geçiyor. Dizel Doug kataraktı olan yarı kör birinden keskin gözlü birine dönüşürken kafasındaki kellik de büyü yapılmışçasına kayboluyor. Hepsi birden, bir de bakıyorsunuz kırk beşine dönmüş. Buhar Kafa Steve'in kamburu düzeliyor, eşi Kızıl Baba bol pantolonundan kurtulup yüksek topuklu Ariad çizmelerini ayağına geçiriyor ve hadi dansa gidelim diyor.

insanlara bu değişimleri gözlemleyecek fırsat verilse meraklanmaya ve dedikoduya başlarlardı. Er geç bir gazeteci kapıda belirirdi ve Onlar gazetelere düşmekten vampirlerin gün ışığından kaçtığı gibi kaçardı.

Ama tek bir yerde yaşamadıklarından (ve görece uzun sürelerde kendilerine ait kasabalarda kaldıklarında da oralarda yaşayan diğer insanlarla kaynaşmadıklarından) Amerikan toplumuna rahatlıkla uyum sağlıyorlardı. Neden sağlamasınlar? Karavanlarla dolaşan diğer insanlar gibi giyiniyor, aynı ucuz güneş gözlüklerinden takıyor, aynı hediyelik eşya dükkânlarından alışveriş yapıyor ve aynı karayolları haritalarını kullanıyorlardı. Karavanlarının arkasına ziyaret ettikleri garip yerleri gösteren etiketlerden yapıştırıyor (CHRISTMAS LAND'DEKİ EN BÜYÜK AĞACIN BUDANMASINA YARDIM ETTİM!) ve arabanız onların karavanının arkasına takıldığında, kendinizi diğer

karavanlarda yazanlarmkine benzeyen tampon etiketlerine bakarken buluyordunuz. (YAŞLANDIM AMA ÖLMEDİM, SAĞLIK SİGORTANIZ SİZE KALSIN, CUMHURİYETÇİYİM VE OY KULLANIYORUM!) Colonel'de kızarmış tavuk yiyor ve bira, balık yemi, kurşun, araba dergileri ve on bin tür şeker satılan EZ dükkânlarından kazı kazan alıyorlar. Mola verdikleri kasabada tombala oynanan bir salon varsa birkaçı toplanıp oraya gidiyorlar, bir masaya yerleşiyorlar ve son oyuna kadar oynamayı sürdürüyorlar. O oyunlardan birinde Açgözlü G (köylü adı Greta Moore) beş yüz dolar kazanmıştı. Aylarca bunu söyleyerek hava attı, oysa Onlar'ın harcayabileceklerinden çok paraları vardır. Yine de G'nin böbürlenişi diğer kadınların canını sıkmaya yetti. Jeton Charlie de duruma sevinmemişti. G tombala dediğinde kartındaki tek eksik B7'ydi.

"Açgözlü G, gerçekten şanslı bir sürtüksün!" dedi kadına.

"Sen de gerçekten şanssız bir piçsin!" diye karşılık verdi kadın. "Şanssız zenci bir piç!" Bu lafı insanın sinirine dokunan kahkahalar takip etti.

Aralarından biri radara yakalanır veya ufak trafik ihlalleri nedeniyle durdurulursa -enderdir ama arada bir yaşanır- polisler plakaların geçerli, sigortaların yenilenmiş ve bütün evrakların düzenli olduğunu görecektir. Kimse hiçbir koşulda polisle konuşurken sesini yükseltmez. Bunun tam bir dolandırıcılık olduğunu bildikleri zamanlarda bile. Yazılan cezaya itiraz edilmez, bütün cezalar zamanında ödenir. Amerika canlı bir vücutsa ve otobanlar onun damarları ise Onlar oralarda dolaşan sessiz bir virüs gibidir.

Ama köpek yoktur.

Normal karavan insanları yanlarında bir sürü köpekle dolaşır, genellikle beyaz kürklü, süslü tasmalı ve öfkesine engel olamayan küçük bok makineleridir bu köpekçikler. Bilirsiniz işte, sinir bozucu havlamaları kulaklarınızı tırmalar, farelerinkini andıran küçük gözlerinde huzursuz edici zekâ belirtileri vardır. Çimenlerin arasından koklaya koklaya geçip paralı yollardaki köpek parklarına gittiklerini görürsünüz, sahipleri de ellerinde bok

toplama poşetleriyle peşlerindedir. Bu sıradan karavan insanlarının araçlarının tamponlarında diğer yazıların yanı sıra ARABADA KÖPEK VAR veya KÖPEĞİMİ * etiketlerini de görürsünüz.

Onlar'ınkilerde bunlar yoktur. Köpekleri sevmezler, köpekler de Onlar'ı sevmez. Köpeklerin Onlar'ın gerçek yüzünü gördüğü söylenebilir. Ucuz güneş gözlüklerinin arkasındaki dikkatli gözleri, Walmart'tan alınma sentetik pantolonların gizlediği güçlü avcı bacaklarını fark eder köpekler. Takma dişlerin sakladığı, çıkmaya hazır bekleyen keskin dişlerin varlığını bilirler.

Köpekleri sevmezler ama bazı çocukları severler. Ah evet, bazı çocukları gerçekten çok severler.

2

2011 yılının mayıs ayında, Abra Stone'un on yaşma basışından kısa süre sonra, Dan Torrance'ın AA'nın desteğiyle geçirdiği onuncu ayık yılında Karga Daddy, Şapkalı Rosie'nin EarthCruiser'mın kapısını tıklattı. Onlar,, Lexington Kentucky'nin dışındaki Kozy kampında kalıyordu. Colorado'ya gidip daha önce bahsettiğimiz kasabalardan birinde yazı geçireceklerdi. Dan o kasabayı bir iki kere rüyalarında görmüştü. Çoğu zaman bir yerden bir yere gitmek için acele etmezlerdi ama bu yaz durum farklıydı. Hepsi biliyor ama hiçbiri bundan bahsetmiyordu.

Rose bir çaresini bulurdu. Hep bulmuştu.

"İçeri gel," dedi kadın. Karga Daddy içeri girdi.

İş seyahatine çıkacağı zamanlarda kaliteli takım elbise ve pırıl pırıl parlayan pahalı ayakkabılar giyerdi. Eski günleri yâd etmek istediğinde bastonunu aldığı bile olurdu. Bu sabah pantolon askılarıyla tutturduğu şalvarımsı bir pantolon ve KIÇIMI ÖP yazılı bir tişört giymişti. Kafasında ise içeri girerken çıkardığı bir işçi şapkası vardı. Adam ara ara kadının âşığı ve sağ kolu olabilirdi ama hiçbir zaman saygıda kusur etmezdi. Rose'un en sevdiği özelliklerinden biriydi bu. Bir gün ölecek olursa klanlarının adamın liderliğinde yola devam edebileceğine emindi. En azından bir süre. Ama yüz yıl daha dayanırlar mıydı? Sanırım

hayır. Muhtemelen hayır. Karga Daddy konuşmasıyla yılanı bile deliğinden çıkarırdı ve köylülerle anlaşma yapacağı zaman harikalar yaratıyordu. Ne ver ki, Karga'nın geleceği planlama becerisi asgari düzeydeydi, gerçek bir vizyonu yoktu.

Bu sabah her zamankinden sıkıntılı görünüyordu.

Kapri pantolon ve beyaz sutyen giyen Rose, elinde sigara kanepeye oturmuş, duvara sabitlenmiş televizyonunda *Today Show'un* üçüncü saatini izliyordu. Üçüncü saate "Magazin Saati" denirdi, meşhur şefler çıkar, oyuncular yeni filmlerinin tanıtımlarını yapardı. Kadının başındaki silindir şapka arkaya yatıktı. Karga Daddy, Rose'la bir ömürden uzun süredir birlikteydi ama hâlâ şapkayı nasıl bir büyüyle yerçekimine meydan okuyan bir açıda kafasında tutmayı başardığını bilmiyordu.

Kadın uzaktan kumandayı alıp televizyonun sesini kıstı. "Bakıyorum da bugün hepten suratsızsın. Gerçi oynaşmaya geldiğinden şüpheliyim. Sabah ona çeyrek var ve suratmdaki ifade de iyiye işaret değil. Kim öldü?"

Rose espri yapmıştı ama adamın irkilişinden şaka olmadığını anladı. Televizyonu kapadı, hissettiği huzursuzluğu belli etmemek için sigarasını söndürerek kendini oyaladı. Bir zamanlar klanın iki yüzden fazla güçlü üyesi vardı. Dün bu sayı kırk bire düşmüştü. Eğer adamın irkilişini doğru yorumladıysa sayıları bugün bir kişi daha eksilmişti.

"Kamyoncu Tommy," dedi adam. "Uykusunda ölmüş. Bir kere dönüşmüş ve sonra bum! Hiç acı çekmemiş. Nadir olarak huzur içinde öldüğümüzü bilirsin."

"Nut onu gördü mü?" *Hâlâ görülecek bir şey varken,* diye düşündü ama eklemedi. Köylü ehliyetinde ve kredi kartlarında adı Little Rock'tan Peter VVallis olarak geçen VValnut klanın doktoruydu.

"Hayır, her şey çok hızlı olmuş. Ağır Mary onunlaymış. Tommy'nin küfürleriyle uyanmış. Mary kâbus gördüğünü sanıp dirseğiyle dürtmüş ama dirseğiyle dürtecek pijamalardan başka bir şey kalmadığını fark etmiş. Herhalde kalp kriziydi. Tommy kötü bir gribe yakalanmıştı. Nut bunun da etkisi olduğunu düşünüyor. Lanet olasının baca gibi sigara içtiğini biliyorsun."

"Bizler kalp krizi geçirmeyiz." Ardından isteksizce, "Normalde grip de olmayız. Son birkaç gündür fena öksürüyordu, değil mi? Zavallı KT," dedi.

"Evet, zavallı yaşlı KT. Nut otopsi yapmadan kesin konuşmanın imkânsız olduğunu söylüyor."

Elbette otopsi imkânsızdı; çünkü kesilecek bir vücut kalmamıştı.

"Mary ne durumda?"

"Ne durumda olduğunu sanıyorsun? Kalbi kırıldı. Kamyoncu Tommy'nin Kamyoncu Tommy olduğu günlerden beri birlikteler. Neredeyse doksan yıl. Dönüştüğünde onunla ilgilenen Mary'ydi. Ertesi gün uyandığında ona ilk buharını vermişti. Şimdi kendini öldürmek istediğini söylüyor."

Rose ender olarak şaşırırdı ama bu sözler onu bile şoke etti. Klanlarmdaki hiç kimse kendini öldürmemişti o güne dek. Tek yaşama nedenleri yaşamaktı. Yaşamın ta kendisiydi.

"Muhtemelen öylesine konuşuyordur ama," dedi Karga Daddy. *

"Ama ne?"

"Normalde üşütmediğimiz konusunda haklısın. Öyleyse neden hastalananların sayısı artıyor? Çoğunlukla akan burunlar gibi basit şeyler. Nut, kötü beslenmeden kaynaklandığını söylüyor. Elbette onunki sadece tahmin."

Rose düşüncelere daldı, parmaklarını çıplak karnına vururken gözlerini boş televizyon ekranına dikti. "Tamam, son zamanlarda iyi beslenemediğimizi kabul ediyorum," dedi sonunda. "Ama daha bir ay önce Delaware'de buhar aldık ve Tommy iyiydi. İçini doldurmuştu."

"Evet ama Rosie, Delaware'deki çocuk fazla bir şey değildi. Buhar kafadan çok *duman* kafaydı."

Kadın hiçbir zaman bu şekilde düşünmemişti ama adamın söyledikleri doğruydu. Ayrıca ehliyetine göre öldürdükleri kişi on dokuz yaşındaydı; yani ergenlik dönemindeki ışıltısından eser kalmamıştı. On yıl daha geçmiş olsa ötekiler gibi bir köylüye dönüşürdü. Hatta beş yılda. Kabul ediyordu, oğlan düzgün

bir yemek değildi. Ama her zaman biftek bulamazsınız. Bazen bezelye ve tofuyla (Bunu kimse bilmez; frekansı daha sık bir şeyle değiştirmeni öneririm.) idare etmeniz gerekir. Bu sayede bir sonraki ineği kesene kadar vücudunuzu ve ruhunuzu bir arada tutarsınız.

Sorun şu ki, psişik tofu ve fasulye, Tommy'nin vücudunu ve ruhunu bir arada tutamamıştı.

"Eskiden buhar daha boldu," dedi Karga.

"Saçmalama. Bu, sıradan insanların elli yıl önce herkes daha arkadaş canlısıydı demesine benziyor. Efsaneden başka bir şey değil ve yayılmasını istemiyorum. Kardeşlik'tekiler zaten gergin."

"Beni tanımıyormuş gibi konuşma. Ama bunun efsane olduğunu sanmıyorum hayatım. Şöyle bir düşünürsen son derece mantıklı, elli yıl önce her şey daha fazlaydı. Petrol, ormanlar, araziler, temiz hava... Birkaç dürüst politikacı bile vardı.

"Ne demezsin!" diye bağırdı Rose. "Richard Nixon'ı hatırlıyor musun? Köylülerin Kralı?"

Yine de adam bu tuzağa düşmedi. Vizyonu olmayabilirdi ama dikkati kolay dağılmazdı. Bu yüzden kadının sağ koluydu. Karga haklı bile olabilirdi. Okyanustaki tonbalıkları azaldığına göre Onlar'ı besleyecek insanların azalması da mümkün müydü?

"Kaplardan birini açmanın zamanı geldi Rosie." Kadının gözlerinin kocaman açıldığını görünce konuşmadan önce elini kaldırıp onu durdurdu. "Kimse yüksek sesle söylemese de bütün ailenin düşündüğü bu."

Rose'un şüphesi yoktu. Ve Tommy'nin yetersiz beslenmeden ölmüş olması gerçekten ihtimal dahilindeydi. Buhar azaldığında hayat zorlaşır ve tadını yitirir. Eski filmlerdeki vampirler gibi olmasalar da Onlar'ın beslenmeye ihtiyaçları vardır.

"Yedinci dalgayı alalı ne kadar zaman oldu?" diye sordu Karga.

Sorunun cevabını kendisi de, kadın da gayet iyi biliyordu. Onlar'ın geleceği görme becerisi sınırlıydı ama çok sayıda insanın öleceği gerçek bir felaket yaklaştığında -yedinci dalga derler-

di buna- hepsi hissederdi. Dünya Ticaret Merkezi'ne saldırılacağım ancak 2001 yazında tespit etseler de aylar öncesinden New York'ta *bir şey* olacağını biliyorlardı. Rose hâlâ beklentinin verdiği keyfi hatırlıyordu. Muhtemelen mutfakta pişen lezzetli yemeğin kokusu burunlarına geldiğinde köylüler da benzer şeyler hissediyorlardı.

O gün hepsine yetecek kadar buhar vardı. Sonraki günlerde de. Ölenler arasında sadece birkaç gerçek buhar kafa olabilirdi ama felaket yeterince büyürse acı ve vahşet buharı zenginleştirir. Bu yüzden böceklerin ışığa gittiği gibi Onlar da felaket alanlarına çekildiklerini hissederler. Tek bir buhar kafayı tespit etmek daha zordur ve aralarında yeteneklerini radar gibi kullanabilen sadece üç kişi vardı... Büyükbaba Flick, Çinli Barry ve Rose.

Ayağa kalkıp raftan aldığı düzgün katlanmış bluzu üzerine geçirdi. Her zamanki gibi çıkık elmacıkkemikleri ve hafif çekik gözleriyle dünya dışı bir güzelliği vardı. Son derece cazibeliydi. Yeniden şapkasını giyip şans için kenarına vurdu. "Depoda kaç kap kalmıştır dersin?"

Karga omuz silkti. "Bir düzine? On beş?"

"Haklısın o civarda," dedi kadın. Gerçeği hiç kimsenin, sağ kolunun bile bilmemesi daha iyiydi. Aksi takdirde şimdiki huzursuzluk paniğe dönüşebilirdi. İnsanlar paniğe kapıldıklarında oraya buraya kaçışır. Bu olursa klanları parçalanırdı.

Bu arada Karga, gözlerini dikmiş bütün dikkatiyle onu inceliyordu. "Bu gece burayı kapatabilir misin?"

"Dalga mı geçiyorsun? Benzin fiyatları yüzünden karavan kullananların sayısı o kadar azaldı ki, hafta sonları bile alan dolmuyor. Kampın sahibi bu fırsatın üstüne atlayacaktır.

"O zaman yap. Buhar kaplarından birini açacağız. Haberi yay."

"Olmuş bil." Kadını öperken memesini okşadı. "En sevdiğim bluzun bu."

Kadın bir kahkaha atıp adamı ittirdi. "İçinde meme olan bütün bluzlar senin favorindir. Git artık!"

Ama adam biraz daha oyalandı, dudağında bir gülümseme belirdi. "Yılan denilen hâlâ fırsat kolluyor mu?"

Kadın uzanıp adamın kemerinin altını yokladı. "Şu işe bak, yoksa kıskanıyor musun?"

"Sorumu cevapla."

Kadın, Andi'nin hâlâ kendisiyle ilgilendiğinden şüpheliydi ama adamın kıskançlığını iltifat kabul etti. "Kız artık Sarey ile. İkisi çok mutlular. Hazır Andi demişken, bize yardım edebilir. Ne düşündüğümü anlamışsmdır. Haberi herkese yay ama ilk olarak onunla konuş."

Adam dışarı çıktığında kapıyı kapayan kadın sürücü bölümüne geçip dizlerinin üstüne çöktü. Pedallar ile koltuk arasındaki halıyı tırnaklarıyla söktü. Altta dijital kilidi olan demir bir kasa vardı. Rose numaraları girdiğinde kasanın kapağı bir iki santim açıldı. Kapağı sonuna kadar açan kadın kasayı kontrol etti. Karga'nm tahmini on iki veya on beş kutuydu. Ve klan üyelerinin, sıradan insanları okuduğu kadar kolay okuyamasa da, adamın kendisini neşelendirmek için sayısını düşük söylediğine emindi.

Gerçeği bilse, diye geçirdi içinden.

Kasanın kaplaması kaza halinde kutulara bir şey olmasını engelleyecek şekilde tasarlanmıştı. Kırk kaplık yer vardı ama Kentucky'deki o mayıs sabahında kaplardan otuz yedisi boştu.

Rose kalanlardan birini kasadan çıkardı. Hafifti; havaya kaldırdığınızda boş olduğunu sanırdınız. Kapağı çıkarıp mührü kontrol ettikten sonra, kapağı kapadı ve dikkatlice onu bluzunu aldığı rafa bıraktı.

Bu geceden sonra sadece iki kap kalacaktı.

Büyük bir buhar bulmalı ve boş kutulardan birkaçını doldurmalıydılar. Hem de en kısa zamanda. Klan henüz köşeye sıkışmamıştı ama başlarının belaya girmesine ramak kalmıştı.

3

Kozy kamp alanının sahibi ve eşi beton bloklara sabitlenmiş bir karavanda yaşıyorlardı. Nisan yağmurları mayıs çiçeklerinin açmasını sağlamıştı ve Bay ve Bayan Kozy'nin bahçeleri çiçeklerle

doluydu. Andrea Steiner, Redman karavanın basamaklarını çıkıp kapıyı çalmadan önce lalelerin ve papatyaların tadını çıkarmak için bir an durdu.

Bay Kozy, birkaç çalıştan sonra kapıyı açtı. Çizgili, parlak kırmızı fanilasının altından bile koca göbeği belli olan ufak tefek bir adamdı. Bir elinde Pabst Blue Ribbon kutusu, diğer elinde kenarlarından hardal taşan bir sandviç vardı. Eşi diğer odada olmasını fırsat bilerek bir adım geri çekilip karşısındaki genç kadını alıcı gözle süzdü. "Evet?"

Klandakilerin çoğunun biraz uyutma becerisi vardır ama Andi açık farkla en yeteneklileriydi ve dönüşümünün Onlar'a akıl almaz yararları dokunmuştu. Hâlâ ara sıra yeteneğini kendisini çekici bulan köylülerin cüzdanlarından para yürütmekte kullanıyordu. Rose bunun fazlasıyla riskli ve çocukça olduğunu düşünse de zamanla Andi'nin alışkanlıklarından kurtulacağına emindi. Onlar zamanla tek bir konuya odaklanırdı: Hayatta kalmak.

"Bir sorum olacak," dedi Andi.

'Tuvaletleri soracaksan, boşaltma tankeri perşembeye kadar gelmeyecek."

"Hayır, o değil."

"Ne o zaman?"

"Yorulmadınız mı? Biraz uyumak istemez misiniz?"

Bu sözleri duyar duymaz Bay Kozy'nin gözleri kapandı. Bira ve ekmek elinden düşünce halı berbat oldu. *Ne önemi var,* diye düşündü Andi. *Karga, adama bin iki yüz dolar verdi. Bay Kozy bir kutu halı temizleyici alabilir. İki kutu bile alabilir.*

Andi, adamı kolundan tutup salona götürdü. Kozy'lerin perdelik kumaşla kaplı ve kenarlarına televizyon tepsisi iliştirilmiş bir çift koltuğu vardı.

"Otur," dedi adama.

Bay Kozy oturdu, gözleri hâlâ kapalıydı.

"Genç kızlara asılmayı seviyorsun değil mi?" diye sordu Andi adama. "Yapabilsen yapmaz miydin? Onları yakalayabile-

cek kadar hızlı koşsan." Ellerini kalçalarına koyup adamı inceledi. "İğrençsin! Tekrarla bakalım neymişsin?"

"İğrencim," diye kızı onayladı Bay Kozy. Ardından horlamaya başladı.

Bayan Kozy elinde dondurmayla mutfaktan çıktı. "Hey, sen de kimsin? Kocama ne söylüyordun? Ne istiyorsun?"

"Uyumanızı," dedi Andi kadına.

Bayan Kozy'nin elindeki dondurma yere düştü. Dizleri tutmaz oldu ve yere yığıldı.

"Hay lanet!" dedi Andi. "Oracıkta değil. Ayağa kalk." Elbisesinin her tarafına dondurma bulaşan Bayan Kozy ayağa kalktı. Yılan Isırığı Andi kolunu kadının incecik beline dolayıp onu diğer koltuğa oturttu ve üstüne yapışan dondurmayı alıp çöpe attı. Kısa süre sonra iki Kozy de yan yana duran kanepelerinde derin uykuya dalmışlardı.

"Bütün gece uyuyacaksınız," diye talimat verdi Andi. "Beyefendi dilerse rüyasında genç kızların peşinden koştuğunu görebilir. Hanımefendi siz de kocanızın kalp krizinden öldüğünü ve sigortadan size yarım milyon dolar kaldığını göreceksiniz. Kulağa nasıl geliyor? Güzel değil mi?"

Ardından televizyonun kumandasını alıp sesini sonuna kadar açtı. Sorunun cevabını doğru bilen şişko bir kadın Pat Sajak'ı kucaklıyordu. Andi bir süre televizyondaki kadını süzdükten sonra yeniden KozyTere döndü.

"On bir haberleri bittiğinde televizyonu kapayıp yatmaya gidebilirsiniz. Yarın sabah uyandığınızda buraya geldiğimi hatırlamayacaksınız. Sorusu olan?"

Kimse soru sormadı. Andi onları bırakıp karavanların yanına döndü. Çok açtı, haftalardır devam ediyordu açlığı ve bu gece en nihayetinde hepsi karınlarını doyurabileceklerdi. Yarına gelince... Geleceği düşünüp endişelenmek Rose'un işiydi ve dürüst konuşmak gerekirse Andi, Rose'un yerinde olmadığına seviniyordu.

4

Saat sekiz olduğunda hava tamamen kararmıştı. Saat dokuzda klan üyeleri Kozy kamp yerinin piknik alanında toplandı. Son gelen elinde kapla Şapkalı Rose'du. Onu görür görmez açgözlü mırıltılar kapladı her yanı. Rose ne hissettiklerini biliyordu. Kendisi de çok acıkmıştı.

Piknik masalarından birine çıkıp tek tek hepsinin yüzlerine baktı. "Biz Gerçek Kardeşlik'iz."

"Biz Gerçek Kardeşlik'iz," diye karşılık verdiler. Yüz ifadeleri ciddi, gözleri canlı ve açtı. "Katılan bir daha ayrılamaz."

"Biz Gerçek Kardeşlik'iz, her şeye katlanırız."

"Her şeye katlanırız."

"Seçilmiş olanlarız. Şanslı olanlar."

"Seçilmiş ve şanslı olanlarız."

"Onlar yapar, biz alırız."

"Onların yaptıklarını alırız."

"Bunu alın ve iyi kullanın'."

"İyi kullanacağız."

Bir keresinde, 1990'larda Oklahoma'nın Enid şehrinde Richard Gaylesworthy adlı bir oğlana rastlamışlardı. *Yemin ederim oğlum düşüncelerimi okuyabiliyor,* derdi annesi bazen. İnsanlar şaka yaptığını zannedip gülerlerdi ama şaka yapmıyordu. Üstelik zihin okuma becerisi onunkiyle sınırlı olmayabilirdi. Richard hiç çalışmadığı sınavlardan bile en yüksek notu alırdı. Babasının keyfinin ne zaman yerinde olacağını, ne zaman sahip olduğu tesisat şirketindeki sorunlar yüzünden öfke içinde eve döneceğini bilirdi. Bir keresinde oğlan annesine loto oynaması için yalvarmıştı, iddiasına göre kazanacak sayıları biliyordu. Annesi inançlı bir Baptist olduğu için kumar oynamayı reddetti ama sonradan çok pişman oldu. Richard'ın yazdığı altı numaranın altısı olmasa da beşi tutmuştu. Kadının dinsel inancı ona yedi bin dolara patlamıştı. Bunu babasına söylememesi için yalvardı ve Richard da söylemeyeceğine söz verdi. İyi bir oğlandı, sevgi dolu bir oğlan.

Kazanabilecekleri lotoyu oynamayışlarmdan yaklaşık iki ay sonra Bayan Gaylesvvorthy mutfakta ölü bulundu, biricik oğlu ise ortadan kaybolmuştu. Oğlanın vücudu terk edilmiş bir çiftliğin arka bahçesinde çürüyordu ama Şapkalı Rose beyaz kutunun kapağını açtığında özü -buharı- beyaz bir sis halinde dışarı çıktı. Buhar bir metre kadar yükselip etrafa yayıldı. Klan üyeleri açgözlülükle yemeklerine baktılar. Çoğu heyecandan titriyordu. Bazılarının gözlerinden yaş bile süzüldü.

"Beslenin ve dayanın," dedi Rose. Parmaklarını uzatıp sis bulutuna dokundu. Ellerini indirdiğinde sis de alçalmaya başladı, şemsiyeyi andıran bir şekle bürünüp kendisini bekleyenlerin üstüne yağdı. Kafalarının etrafını sis perdesi sardığında derin derin nefes aldılar. Bu böyle beş dakika kadar devam etti. Aralarından fazla hızlı nefes alıp bayılanlar bile oldu.

Rose hem fiziksel hem zihinsel olarak güçlendiğini hissetti. Geceye yayılan tüm kokuları ayırt edebiliyordu. Gözlerinin ve ağzının etrafındaki belirsiz kırışıklıkların kaybolduğunu tahmin ediyordu ve saçlarındaki beyaz teller tekrar siyaha dönmüştü. Gecenin ilerleyen saatlerinde Karga karavanına gelecek ve yatakta iki meşale gibi yanacaklardı.

Richard Gaylesvvorthy'nin özünü geriye hiçbir şey kalmayana dek ciğerlerine doldurdular. Gümüş rengi sis seyrelip kayboldu. Bayılmış olanlar doğrulup gülümsedi. Büyükbaba Flick, Barry'nin eşi Çinli Petty'yi yakalayıp dans bile etti.

"Bırak beni seni yaşlı eşek!" diye bağırdı kadın ama bir yandan kahkahalar da atıyordu. Yılan Isırığı Andi ve Sessiz Sarey öpüşüyorlardı. Andi'nin elleri Sarey'in kahverengiye dönmüş saçlarmdaydı.

Rose piknik masasından aşağı atlayıp Karga'ya döndü. Adam başparmağıyla işaretparmağmın uçlarını birleştirip daire yaptı ve kadına gülümsedi.

Her şey yolunda, diyordu gülümsemesi. Şimdilik. Ama o coşkuya rağmen Rose ne kadar az buhar kaldığını aklından çıkaramıyordu. Otuz sekiz boş kutu. Köşeye kıstırılmaya bir adım daha yaklaşmışlardı.

5

Sabahın ilk ışıklarıyla yola çıktılar. 12 numaralı yoldan I-64'e geçtiler, birbiri ardına dizilmiş on dört karavan. Otoyola ulaştıklarında fazla dikkat çekmemek için dağılacak, bir sorun çıkması ihtimaline karşı telsizle haberleşeceklerdi.

Veya besin bulmaları ihtimaline karşı.

Ernie ve Maureen Salkowicz, güzel bir uyku çektikleri o harika gecenin sabahında, son müşterilerinin o güne dek kampta kalan en iyi insanlar olduklarında hemfikirdiler. Nakitle ödeme yapmakla kalmamış, kamp alanını da pırıl pırıl bırakmışlardı. Üstelik aralarından biri giderken hoş bir teşekkür notu iliştirilmiş elmalı turta bırakmıştı kapılarının önüne. Salkowicz'ler hediyelerini kahvaltıda yerken şansları varsa aynı grubun bir sonraki yıl geri geleceğinden bahsettiler.

"Bak ne diyeceğim," dedi Maureen. "Sigorta reklamlarındaki kadını gördüm rüyamda: Flo- Sana pahalı bir sigorta poliçesi satıyordu. Sence de çılgınca değil mi?"

Ernie homurdanıp tatlısının üstüne krema döktü.

"Sen rüya gördün mü hayatım?"

"Hayır."

Ama bu cevabı verirken gözlerini karısından kaçırdı.

6

Klanın şansı Iowa'daki sıcak temmuz gününde daha da iyiye gitti. Rose her zamanki gibi konvoya önderlik ediyordu ve Adair'in batısına vardıklarında beynindeki radar ötmeye başladı. Sıradan zonklamalar değildi, görece güçlü bir çınlamaydı. Telsizle Tom Cruise ne kadar Uzakdoğuluysa en fazla o kadar Uzakdoğulu olan Çinli Barry'yi aradı.

"Barry, sen de hissettin mi? Cevap ver."

"Evet." Barry çok konuşmasını sevenlerden değildi.

"Büyükbaba Flick bugün kimin karavanında?"

Barry cevap veremeden telsiz iki kere öttü ve Önlük Annie, "Benimle ve Uzun Paul ile tatlım. Hissettiğin sinyal güçlü müydü?" Annie'nin sesinden gerginlik akıyordu. Rose nedenini anlayabiliyordu. Richard Gaylesworthy'nin enerjisi çok güçlüydü ama altı hafta geçmiş ve karınları acıkmaya başlamıştı.

"Yaşlı yolcumuz iyi durumda mı Annie?"

"Kadın herhangi bir cevap veremeden yaşlı bir ses duyuldu telsizden. "İyiyim be kadın, ne soracaksan sor!" Kimi zaman kendi adını bile hatırlamayan bir adam için Büyükbaba Flick'in sesi gayet iyiydi. Zayıftı elbette ama sesin zayıf çıkması boğuk çıkmasından iyidir.

İlki kadar güçlü bir çınlama hissetti Rose. Büyükbaba altının çizilmesine gerek olmayan bir detayın altını çizmek istercesine, "Yanlış yöne gidiyoruz," dedi.

Rose cevap vermeye zahmet etmedi. Mikrofonu iki kere tıklattı. "Karga? Lütfen cevap ver tatlım."

"Buradayım." Her zamanki gibi hazırdı. Çağrılmayı bekliyordu.

"Araçları ilk mola yerine yanaştırın. Barry, Flick ve ben bir sonraki çıkışı kullanıp geldiğimiz yöne geri döneceğiz."

"Yanma bir ekip almayacak mısın?"

"Hedefe yaklaşana kadar emin olamam ama... gerekeceğini sanmıyorum."

"Tamam." Kısa bir duraksamanın ardından ekledi: "Şu işe bak!"

Rose mikrofonu bırakıp dört şeritli yolun iki tarafında uzanan sonsuz mısır tarlalarına baktı. Karga hayal kırıklığına uğramıştı elbette. Hepsi hayal kırıklığına uğrayacaklardı. Büyük buhar kafalar sorun yaratırdı; çünkü ikna yeteneğine bağışıklıkları olurdu. Bu da sözle onları kandıramayacağınız için kaba kuvvet kullanmanız gerekeceği anlamına gelirdi. Arkadaşlar veya akrabalar çoğu zaman müdahale etmeyi denerdi. Bazen onları uyutmayı başarırdınız ama her zaman değil; buharı güçlü bir çocuk Yılan Isırığı Andi'nin en başarılı girişimlerini bile bloke edebilirdi. Bu yüzden klan üyelerinin bazen birilerini öldürmesi gerekir-

di. Böyle şeylerden hoşlanmazlardı ama ödüle değiyordu: Çelik kapta depolanacak yaşam enerjisi. Zor günler için saklanacak enerji. Çoğu zaman kap dolduktan sonra artakalanlar veya ölüm sırasında havaya saçılanlar herkesi bir süre idare etmeye yeterdi. Ayrıca buhar kalıtımsaldı; yani öldürülen diğer aile üyelerinde az miktarda da olsa buhar bulunurdu.

7

Klan üyelerinin büyük bölümü Council Bluffs'm altmış kilometre doğusundaki gölgelik, hoş mola yerinde dinlenirken üç kâşifi içeren karavanlar Adair gişelerine ulaştıklarında otobandan ayrılıp kuzeye giden yola saptı. I-80'den uzaklaşıp taşra yollarına vardıklarında birbirlerinden ayrılıp alanı taramaya başladılar. Iowa'nın o bölümünde araziyi büyük karelere bölen yollar oldukça bakımlıydı. Üçgenin üç köşesine geçip sinyalleri takip ederek kaynağını bulmaya çalıştılar.

Güçlendi... Güçlendi... Güçlendi... derken orta seviyeye düştü. İyi bir buhar ama harika bir buhar değil. Her neyse, dilencilerin seçme şansı yoktur.

8

Bradley Trevor'a, Küçükler Ligi Yıldızlar Takımı antrenmanına gidebilmesi için o günlük izin verilmişti. Her zamanki çiftlik işlerini yapması gerekmeyecekti. Eğer oğlanın babası izin vermeyi reddetseydi, koç muhtemelen diğer çocukları da toplayıp adamı linç etmeye gelirdi; çünkü Brad takımın en iyi vurucusuydu. Dış gö: ünüşüne baktığınızda hayatta öyle olabileceğine ihtimal vermezdiniz -daha on bir yaşındaydı ve tığ gibi inceydi- ama şehirden gelen en iyi atıcıların toplarını bile karşılayabiliyordu. Sıradan atıcıların karşısında ise harikalar yaratıyordu. Başarısını kısmen çiftlikte yetişmiş güçlü bir çocuk olmaya borçluydu ama hepsi bu değildi. Brad sahada topun nasıl geleceğini biliyormuş

gibi davranırdı. Karşı tarafın kullandığı işaretlerin anlamını çözdüğü için değil -diğer takımların koçları sürekli işaret kitapçıklarının çalındığıyla ilgili dedikodular üretirlerdi- sadece bilirdi. Aynı kuyu açmak için neresinin kazılması gerektiğini, kaçan ineklerin nerede olduğunu veya annesinin kaybettiği alyansın nereden çıkacağını bildiği gibi. *Arabanın koltuğunun altına bak,* demişti oğlan ve yüzük oradaydı.

O günkü antrenman her zamankinden iyiydi ama Brad maç sonrasında dalgmlaşmış ve kendisine sunulan buz gibi gazozu reddetmişti. Eve dönüp çamaşır ipindeki giysileri toplayan annesine yardım etmesi gerektiğini söyledi.

"Yağmur mu yağacak?" diye sordu Micah Johnson adlı koç. Böyle konularda oğlana güvenmesini öğrenmişlerdi.

"Bilmiyorum," dedi Brad.

"İyi misin evlat? Solgun görünüyorsun."

Doğrusunu söylemek gerekirse Brad gerçekten de kendini iyi hissetmiyordu. O sabah baş ağrısıyla uyanmıştı ve az da olsa ateşi vardı. Ancak eve dönmeyi istemesinin nedeni bu değildi; içinden bir ses ona artık beyzbol sahasında olmak istemediğini söylüyordu. Sanki biri... zihnine girmişti. Gerçekten sahada mıydı, yoksa her şeyi rüyasında mı görüyordu, buna bile emin değildi. Farkında olmadan kolundaki kızarıklığı kaşıdı. "Yarın aynı saatte mi çalışacağız?"

Koç Johnson bir aksilik olmazsa saatin değişmeyeceğini söylediğinde Brad elinde eldiveniyle sahadan uzaklaştı. Normalde koşardı -bütün çocuklar koşmayı severdi- ama bugün içinden gelmiyordu. Başı da, bacakları da ağrıyordu. Seyircilere ayrılan sıraların arkasındaki mısır tarlasına girip gözden kayboldu. Tarla dört kilometre ötedeki aile çiftliğine giden kestirme yoldu. D Yolu'na vardığında yolun kenarında orta büyüklükte bir VVander-King gördü. Aracın yanında duran Çinli Barry gülümsüyordu.

"Nihayet geldin," dedi Barry.

"Sen de kimsin?"

"Bir dost. Atla da seni evine götüreyim."

"Tamam," dedi Brad. Kafasındaki ses ona adamla yolculuk etmesinde sorun olmayacağını söylüyordu. Kolundaki kırmızılığı kaşıdı. "Sen Barry Smith'sin. Arkadaşımsın. Aracına bineceğim ve beni eve götüreceksin."

Birlikte karavana girdiler. Kapı kapandı. Karavan yola çıktı.

Ertesi gün bütün ülke Adair gençler takımının orta saha oyuncusu ve en iyi vurucusu olan çocuğu bulmak için harekete geçecekti. Eyalet polisi basın sözcüsü, halktan şüpheli bir araba veya minibüs görürlerse ihbar hattını aramalarını istedi. Çok sayıda ihbar geldiyse de hiçbirinden bir şey çıkmadı. Üç yer bulucunun kullandığı karavanlar minibüslerden kat kat büyük oldukları halde (hele şapkalı Rose'unki dev gibiydi) kimse onları ihbar etmedi. Ne de olsa onlar birlikte seyahat eden kampçılardı. Brad ise... öylece ortadan kaybolmuştu.

Diğer şanssız çocuklar gibi yer yarılmış, yerin içine girmişti.

9

Oğlanı kuzeydeki terk edilmiş etil alkol işleme fabrikasına götürdüler. En yakın çiftlik evinin kilometrelerce uzağındaydılar. Karga, Rose'un karavanında seyahat eden çocuğu dışarı taşıyıp nazikçe yere bıraktı. Brad'in elleri ve ayakları koli bandıyla bağlanmıştı. Klan üyeleri yeni kazılmış bir mezarın etrafına toplanan akrabalar gibi çevresini sardıklarında çocuk, "Lütfen beni eve götürün. Söz veriyorum kimseye söylemeyeceğim," dedi.

Rose yanına çömelip iç çekti. "Yapabilseydim yapardım evlat ama yapamam."

Oğlanın gözleri Barry'yi aradı. "İyi biri olduğunu söylemiştin! Seni iuydum! Öyle dedin!"

"Üzgünüm ahbap." Barry hiç de üzgün görünmüyordu. Aç görünüyordu. "Üzerine alınma, şahsi değil."

Brad bakışlarını yeniden Rose'a çevirdi. "Canımı yakacak mısınız? Lütfen canımı yakmayın."

Elbette canını yakacaklardı. Keyif aldıkları bir şey değildi ama acı, buharı damıtırdı ve Onlar'ın beslenmesi gerekiyordu.

Istakozlar da kaynar suya atıldıklarında acı çeker ama bu, köylülerin onları öldürmesini engellemez. Yemek yemektir, hayatta kalma mücadelesi de hayatta kalma mücadelesi.

Rose ellerini arkada birleştirdi. Açgözlü G, Rose'un eline bıçağı tutuşturdu. Küçük ama keskin bir bıçaktı. Rose yerdeki oğlana gülümsedi. "Canını elimden geldiğince az yakacağım."

Oğlan uzun süre dayandı. Ses telleri parçalanana kadar çığlık attı ve sonra bağırışları buğulu inlemelere dönüştü. Rose bir ara duraksayıp etrafa bakındı. Elleri oğlanın kanıyla kızıla boyanmıştı.

"Sorun mu var?" diye sordu Karga.

"Sonra konuşuruz," diyen Rose işe geri döndü. Seyircilerin fenerlerinin ışığında fabrikanın arkasındaki arazi tiyatro sahnesine dönmüştü.

"Lütfen öldür artık," diye fısıldadı Brad Trevor.

Şapkalı Rose rahatlatmak için oğlana gülümsedi. "Birazdan."

Ama öyle olmadı.

İnlemeler yeniden başladı ve sonunda buhara dönüştüler.

Şafakta ekip oğlanın cesedini gömerek yoluna devam etti.

ALTINCI BÖLÜM

GARİP SİNYALLER

1

En az üç yıldır benzer bir olay yaşanmamıştı ama bazı şeyleri hiçbir zaman unutmazsınız. Örneğin, çocuğunuzun gecenin bir yarısı deliler gibi ağlamaya başlayışını. Lucy, David iki günlüğüne Boston'a konferansa gittiği için yalnızdı ama yanında olsa kocasının da koşa koşa Abra'nın odasına gideceğine emindi. O da o geceyi unutmuş olamazdı.

Kızları yatakta oturuyordu, yüzü bembeyazdı, saçları uykudan yeni uyandığı için karmakarışıktı, kocaman açılmış gözleri boşluğa bakıyordu. Aşağı ittirdiği örtü -sıcak havalarda tek bir örtü kullanırdı- ayaklarına dolanmıştı.

Lucy yanına oturup kolunu Abra'nın omzuna attı. Taşı kucaklamak gibiydi. Korkunçtu. Kızının çığlıklarıyla uykudan uyanmak korkutucuydu ama kızın tepkisizliği katbekat kötüydü. Beş yaşından yedi yaşına kadar bu sahneyi o kadar sık yaşamışlardı ki, Lucy baskı yüzünden kızının delirmesinden korkmaya başlamıştı. Çığlıklar atarak uyandığında nefes almayı sürdürür, gözlerini >adece kendisinin gördüğü dünyadan alamazdı.

Abra'ya bir şey olmayacak, diye karısını teselli ederdi David. John Dalton da aynı fikirdeydi. *Çocuklar dayanıklıdır. Eğer bu krizlerin etkisi gündelik hayata yansımıyorsa; huzursuzluk, içine kapanma, takıntılı davranışlar, yatağını ıslatma, bir sorun yaşayacağımızı sanmıyorum.*

Ama çocukların gecenin bir vakti kâbus görüp çığlıklar atarak uyanmaları başlı başına bir sorundur. Alt kattan piyano melodisi duyulması veya banyodaki muslukların kendi kendine açılması ya da Lucy veya David ışığı açtıklarında ampulün patlaması sorundur.

Derken kızları görünmez bir arkadaş edindi ve kâbuslar azaldı. Çığlık çığlığa uyandığı geceler arasındaki süre gittikçe uzadı ve sonunda kâbuslar tamamen kesildi. O geceye kadar. Hoş, buna gece de denemezdi ya! Lucy ufukta güneşin ilk ışıklarını görebiliyordu. Buna da şükür, dedi içinden.

"Abs? Ben annen. Lütfen konuş benimle."

Beş on saniye hiçbir şey olmadı. En sonunda Lucy'nin kollarındaki heykel gevşedi ve yeniden küçük bir kıza dönüştü. Abra derin bir nefes aldı.

"Çok kötü bir rüyaydı. Eski günlerdeki gibi."

"Tahmin ettim hayatım."

Abra rüyalarının çok azını hatırlardı. Bazen birbirlerine bağıran veya yumruklaşan insanlar görürdü. *Kadının peşinden koşarken masayı devirdi,* gibisinden bir şeyler söylerdi. Bir keresinde otoyolun kenarına fırlatılmış tek gözlü oyuncak bir bebek görmüştü. Başka bir sefer, henüz dört yaşındayken Frazier'daki en popüler turistik mekânlardan olan *Helen Rivington Treni'**nde*** hayaletimsi insanlar gördüğünden bahsetmişti. Tren Teenytovvn'dan Cloud Gap'e gider ve geri dönerdi. *Ay ışığı sayesinde onları görebiliyordum,* demişti Abra ailesine. Lucy ve David kızlarının iki yanma oturup kollarını boynuna dolamışlardı. Lucy, Abra'nın pijamasının terden sırılsıklam olduğunu dün gibi hatırlıyordu. *Hayalet olduklarını suratlarından anladım. Kafaları çürümüş elmaları andırıyordu ve ay ışığı içlerinden geçip gidiyordu.*

Ertesi gün öğleden sonra olduğunda Abra yeniden arkadaşlarıyla gülüşüp oynamaya başlamıştı. Ama kızının tarif ettiği manzara Lucy'nin gözünün önünden gitmedi: Küçük trenle ormandan geçen ölüler ve çürümüş elmaları andıran yüzleri. Concetta'yla birlikte dışarı çıktıkları "kız kıza" günlerden birinde Abra'yı trene bindirip bindirmediğini sordu. Büyükannenin

cevabı olumsuzdu. Teenytown'a gitmişlerdi ama tren bakımda olduğundan yalnızca atlıkarıncaya binebilmişlerdi.

Abra başını kaldırıp annesine baktı. "Babam ne zaman dönecek?"

"Yarından sonraki gün. Öğle saatinde burada olacakmış."

"Çok geç," dedi Abra. Gözünden akan bir damla yaş yanağından kayıp pijamasına düştü.

"Ne için çok geç? Kâbusunun ne kadarını hatırlıyorsun Abra'cığım?"

Oğlanın canını yakıyorlardı.

Lucy üstelemek istemiyordu ama mecbur olduğunu hissetti. Abra'nm kâbusları gerçek olaylarla bağlantılı çıkardı. Örneğin, David tek gözlü oyuncak bebeğin fotoğrafını *The Sun* gazetesinde görmüştü. OSSIPEE KAZASINDA ÜÇ ÖLÜ diye manşet atılmıştı. Lucy ise aile içi şiddet haberlerini ve tutuklamaları taradığında Abra'nm, *insanlar bağırıp kavga ediyor,* dediği kâbuslarının gerçek olaylara dayandığını keşfetmişti. John Dalton ise Abra'nm beyninin bir tür telsiz gibi çalışıp garip sinyaller yakalayabileceğini kabul etmişti.

Bu yüzden Lucy'nin ilk sorusu, "Hangi oğlan?" oldu. "Buralarda mı oturuyor, tanıdığımız biri mi?"

Abra başını iki yana salladı. "Hayır uzaktaydı. Tam hatırlayamıyorum." Sonra gözleri parladı. Bu krizlerden uyanışı bazen krizlerin kendisi kadar ürkütücü olabiliyordu. "Sanırım Tony'ye söyledim. Belki babasına haber verir."

Tony kızın görünmez arkadaşıydı. Birkaç yıl önce ondan bahsetmeyi bırakmıştı. Lucy, kızının durumunun kötüye gitmediğini umdu. On yaşındaki çocukların görünmez arkadaşları olmamalıdır.

"Tony'nin babası onları durdurabilir." Ardından yeniden somurttu. "Galiba artık çok geç."

"Tony bir süredir ortalıkta yoktu, yanlış mı hatırlıyorum?" Lucy ayağa kalkıp örtüyü düzeltti. Kumaşı silkelediğinde Abra kıkırdamaktan kendini alamadı. Lucy'ye sorarsanız dünyadaki en harika sesti bu. Aklıselim bir ses. Oda her geçen saniye biraz daha aydınlanıyordu. Yakında ilk kuşlar şakımaya başlardı.

"Anne, gıdıklanıyorum!"

"Anneler gıdıklamayı sever. Sihrimizin bir parçasıdır. Şimdi, Tony'den bahseder misin?"

"Ne zaman ona ihtiyaç duyarsam geleceğini söylemişti," dedi Abra örtüyü göğsüne çekerken. Yatağa nazikçe vurup Lucy'ye uzanmasını işaret etti. Yastığı paylaştılar. "Kâbus görüyordum ve ona ihtiyacım vardı. Sanırım geldi ama tam hatırlamıyorum. Babası sakınevinde çalışıyor."

Bu yeni bir bilgiydi. "Sakınevi dediğin bir tür mağaza mı?"

"Ne kadar komiksin anne, elbette hayır, insanların ölmeye gittiği yer."

Abra önemsiz bir şeyden bahsedermiş gibi konuşuyordu ama Lucy'nin tüyleri diken diken oldu.

"Tony iyileşemeyecek kadar hastalananların oraya gittiklerini söylüyor. Babası sakınmalarına yardım ediyor galiba. Tony'nin babasının, adı benimkine benzeyen bir kedisi var. Ben Abra'yım, kedi ise Azzie. Sence de garip ama komik bir tesadüf değil mi?"

"Evet, garip ama komik."

John ve David kızın söylediklerini duyacak olsalar isim benzerliğinden yola çıkarak kedinin on yaşındaki kızın hayal gücünün ürünü olduğunu düşünürlerdi. (İçten içe bu teoriye inanacaklarından değil ya.) Lucy onlardan daha şüpheciydi. On yaşındaki çocuklardan kaçı yanlış söylese bile "bakımevi" diye bir şeyin varlığını bilirdi?

"Bana rüyandaki oğlandan bahset." Abra sakinleştiği için sohbet etmekte sakınca yoktu. "Bana oğlana zarar verenlerden bahset Abba-Doo."

"Hatırlamıyorum ama oğlan Barney'in arkadaşı olduğunu sandı. Adamın adı Barry de olabilir. Anne, Hoppy'yi verir misin?"

Oyuncak tavşanı odadaki en üst rafta duruyordu. Abra iki yıl önce tavşanına sarılarak uyumayı bırakmıştı.

Lucy oyuncağı alıp kızının kollarına bıraktı. Abra tavşana sıkı sıkı sarılıp neredeyse hemen o an uykuya daldı. Şansları varsa bir, hatta iki saat daha uyurdu. Lucy kızının yanına oturup uyuyan çocuğu seyretti.

Lütfen bir iki yıl içinde kâbuslar tamamen bitsin. John'ın tahminleri doğru çıksın. Hatta bugün, bu sabah bitsin kâbuslar. Yalvarırım kızım daha fazla kâbus görmesin. Ertesi gün üvey babası tarafından öldürülen bir oğlanla ilgili haber var mı diye gazeteleri araştırmak zorunda kalmayalım veya tinerciler tarafından ölümüne dövülen bir çocuktan bahsediliyor mu diye... Lütfen bitsin artık.

"Yukarıda beni duyan biri varsa lütfen bana yardım edin/' dedi dua edercesine. "Küçük kızımın kafasındaki telsizi kırın lütfen."

2

Onlar Colorado'nun dağlarındaki kasabada yazı geçirmek üzere 1-80 üzerinden batıya doğru yola çıktığında (yakınlarda güçlü bir buhar kaynağı bulamayacaklarını varsayıyorlardı) Karga Daddy önde, Rose'un EarthCruiser'ının yolcu koltuğunda seyahat ediyordu. Karga'hın karavanını ise şimdilik klanın muhasebecisi Sayı Sihirbazı Jimmy kullanıyordu. Rose radyoyu açmış Outlaw Country kanalını ayarlamıştı. Hank Jr.'dan "Whiskey Bent and Hell Bound" parçasını dinliyorlardı. Hoş bir melodi olduğu için Karga, radyoyu kapamadan önce parçanın bitmesini bekledi.

"Sonra konuşuruz demiştin. Sonra oldu işte. Çocuğu öldürürken neden duraksadığını anlatacak mısın?"

"İzleyicimiz vardı," dedi Rose.

"Ciddi misin?" Karga'nın kaşları şaşkınlıktan bir karış havalandı. Trevor denen çocuğun buharından diğerleri kadar beslenmişti ama daha genç görünmüyordu. Beslendikten sonra nadiren gençleşirdi. Diğer taraftan yemekler arasındaki zaman dilimi çok çok uzamadıkça diğerlerinin aksine yaslanmazdı. Rose'a sorarsanız adil bir denge. Muhtemelen genlerle ilgiliydi. Kendilerinin de hâlâ genleri olduğunu varsayarsak. Nut, genlerinin var olduğuna eminmiş gibi konuşurdu. "Demek istediğin, bir buhar kafanın bizi izlediği mi?"

Kadın başını salladı. Rüzgârla süzülen kümülüs bulutlarının altında göz alabildiğine uzan I-80'e baktı.

"Buharı güçlü müydü?"

"Hem de nasıl!"

"Ne kadar uzaktaydı?"

"Tahminimce doğu kıyısında bir yerlerde."

"Ne yani, iki bin beş yüz kilometre mesafeden bizi izleyebildiğini mi söylüyorsun?"

"Daha bile uzaktan olabilir. Belki cehennemin dibindeydi, ta Kanada'da."

"Oğlan mıydı, kız mı?"

"Muhtemelen kızdı ama belirip kayboldu. En fazla üç saniye kalmıştır. Ne fark eder ki?"

Fark etmezdi. "O kadar buharı olan bir çocukla kaç kutu doldurulur?"

"Kesin bir şey söylemek güç. En az üç."

Bu sefer sayıyı aşağı çeken Rose'du. Kimliği belirsiz röntgencinin en az on, hatta on iki kutuyu doldurmaya yetecek gücü olduğunu tahmin ediyordu. Kısa süreliğine uğramıştı ama saniyelik dokunuşu bile Rose'u durduracak kadar güçlüydü. Bir anlığına da olsa kadının yaptığı işten iğrenmesine neden olmuştu. Elbette hissettiği iğrenme aslında kendisine ait değildi -bir insanın gırtlağını kesmek, onun için geyik öldürmekten farksızdı- çocuğun hisleri psişik yoldan ona bulaşmıştı.

"Belki dönüp kontrol etmeliyiz," dedi Karga. "Hâlâ güçlüyken çocuğu almalıyız."

"Hayır. Sanırım bu çocuk daha da güçlenecek. Bırakalım da olgunlaşsın."

"Emin misin, tahmin mi yürütüyorsun?"

Rose, ne fark var ki dercesine elini salladı.

"Trafik kazasına kurban gitmesi veya sapığın teki tarafından kaçırılması riskine girmeye değer mi?" diye soran Karga gayet ciddiydi. "Veya lösemiden ölmesi riskine? Kansere ne kadar müsait olduklarını bilirsin."

"Sayı Sihirbazı Jimmy'ye sorsan oranların lehimize olduğunu söyleyecektir." Rose gülümseyip şefkatle adamın bacağına dokundu. "Fazla endişeleniyorsun Karga. Planladığımız gibi Sidewinder'a gideceğiz. Birkaç ay sonra da Florida'ya geçeriz. Barry ve Büyükbaba Flick bol fırtınalı bir yıl olacağını söylüyor."

Karga'nın suratı buruştu. "Çöplükten yiyecek toplamaktan farksız."

"Haklı olabilirsin ama o çöplüklerdeki yiyecekler bazen çok lezzetli ve besleyici oluyor. Joplin'deki hortumu hatırladıkça hâlâ heyecanlanıyorum. Yine de aniden ortaya çıkan fırtınalara yetişmek güç."

"Bahsettiğin çocuk... bizi görmüş."

"Evet."

"Ne yaptığımızı görmüş."

"Nereye varmaya çalışıyorsun Karga?"

"Bizi haklayabilir mi?"

"Tatlım, on bir yaşından büyükse ben de şapkamı yerim." Rose vurguyu artırmak istercesine şapkasına dokundu. "Ailesi bile muhtemelen kızın ne olduğunu ve neler yapabileceğini bilmiyordur. Biliyorlarsa da bu konuyu dert etmemek için ellerinden geldiğince hafife alıyorlardır."

"Veya kızı kafasını ilaçla dolduracak bir psikiyatra yollarlar," dedi Karga. "Zihni bulandığında onu bulmamız daha da zorlaşır."

Rose gülümsedi. "Doğru algılamışsam, ki doğru algıladığıma eminim, bu çocuğa Paxil vermek spot ışığını tülle örtmeye benzeyecektir. Zamanı geldiğinde onu bulacağız. Takma kafana."

"Öyle diyorsan öyledir. Patron sensin."

"İşte bunda haklısın balım." Bu sefer bacağına dokunmayıp omzunu sıktı. "Bu gece Omaha'da mı kalacağız?"

"La Quinta Inn'i ayarladım. Birinci kattaki bütün odalar bizim."

"Güzel. Bu gece seninle çok eğleneceğim."

"Kimin eğleneceğini görürüz," dedi Karga. Trevor denilen çocuktan beslendiklerinden beri vücudu alev alevdi. Rose'unki

de... Aslında hepsi aynı durumdaydılar. Yeniden radyoyu açtı. Got Cross Canadian Ragweed, Oklahoma'lı çocukların sigaraları yanlış sarmasıyla ilgili bir şarkı söylüyordu.

Ve Onlar, batıya doğru yola devam ettiler.

3

Kolay AA sponsorları vardır, zorlu AA sponsorları vardır ve bir de Casey Kingsley gibi kanatlarının altına aldıkları alkolikle-rin canına okuyanlar vardır. Başlangıçta Casey, Dan'e doksanda doksan yapmasını emretmiş ve her sabah saat tam yedide telefon açması talimatını vermişti. Dan, aralıksız doksan toplantıya katıldığında sabahları telefon açmasına gerek kalmadı. Haftada üç gün kahve içmek için Sunspot adlı kafede buluşmaya başladılar.

2011 yılının temmuz ayındaki o öğleden sonra Dan kafeye girdiğinde Casey çoktan masaya yerleşmişti. Henüz emekli olacak yaşa gelmemişti ama Dan'e soracak olursanız New Hampshire'daki ilk işvereni, AA'ya katılmasını sağlayan adam, iyice yaşlanmış görünüyordu. Saçları dökülmüş, yürürken topallamaya başlamıştı. Kalça ameliyatı olması gerekliydi ama sürekli erteliyordu.

Dan selam verdikten sonra masaya oturup ellerini birleştirdi ve Casey'in "paylaşım" dediği konuşmayı başlatmasını bekledi.

"Bugün ayık mısın Danny?"

"Evet."

"Bu mucize nasıl gerçekleşti?"

"Adsız Alkolikler sayesinde. Sponsorumun da küçük bir rolü oldu."

"Hoş iltifat ama ne sen bu zırvalıklarla benim vaktimi al ne de ben senin vaktini alayım."

Patty Noyes, elinde kahve sürahisiyle yanlarına gelip sormaya gerek duymadan Dan'e bir fincan kahve doldurdu. "Bugün nasılsın yakışıklı?"

Dan, kadına gülümsedi. "İyiyim, teşekkürler."

Kadın, Dan'in saçını okşadıktan sonra kalçalarını sallayarak geldiği yere geri döndü. Erkekler de, bütün erkeklerin yaptığı gibi, tezgâha ulaşana dek kadını izlediler. Kadın kasaya döndüğünde Casey bakışlarını Dan'e çevirdi.

"Hangi tanrıya inandığın konusunda herhangi bir ilerleme gösterebildin mi?"

"Pek sayılmaz," dedi Dan. "Sanırım hayatım boyunca bu sorunun cevabını arayacağım."

"Peki, sabah uyandığında içkiden uzak durmana yardım etmesi için seninkinden büyük bir iradeye dua ettin mi?"

"Evet."

"Dizlerinin üzerine çöktün mü?"

"Evet."

"Akşam yatarken şükür duası ettin mi?"

"Evet, üstelik yine dizlerimin üzerine çömelmiştim."

"Neden?"

"Çünkü alkolün de beni dizlerimin üzerine çökerttiğini hiç unutmamalıyım," dedi Dan. Doğruya doğru.

Casey başını salladı. "Ayık kalmanın ilk üç adımı bunlardır. Bana en kısa haliyle neleri hatırlamamız gerektiğini söyle."

"Kendi başıma alkolü bırakamam, Tanrı bana yardım edecektir. Onun bana yardım etmesine izin vermeliyim." Duraksayıp devam etti: "Hangi tanrıya inanıyorsam o tanrıdan yardım istemeliyim."

"Ama hangi tanrıya inandığına emin değilsin."

"Evet."

"Şimdi bana geçmişte neden içki içtiğini söyle."

"Çünkü ben bir alkoliğim."

"Yani annem beni sevmiyordu mavalı okumayacaksın?"

"Hayır." Wendy'nin kusurları yok değildi ama oğlunu severdi ve birbirlerine duydukları sevgi hiç azalmamıştı.

"Baban seni sevmediği için de değil?"

"Hayır." *Gerçi bir keresinde kolumu kırdı ve az kalsın beni öldürüyordu.*

"Alkolizmin irsi mi?"

"Hayır." Dan kahvesinden bir yudum aldı. "Hayır diyorum ama irsi olduğunu biliyorsun değil mi?"

"Ne demezsin! İçeriz çünkü alkoliğiz. Hiçbir zaman iyileşmeyiz. Ruh halimize göre her gün aynı savaşı veririz. Olay budur."

"Evet patron. Artık sohbetin bu bölümünü bitirebilir miyiz?"

"Birazdan. Bugün içki içmek aklından geçti mi?"

"Hayır. Ya senin?"

"Hayır." Casey sırıttı. Bir anda yüzü aydınlanmıştı, sanki gençleşmişti. "Gerçek bir mucize. Sence de mucize değil mi Danny?"

"Evet, tastamam öyle."

Patty elinde vanilyalı pudingle geri geldi. Üzerinde iki kiraz vardı. Tatlıyı Dan'in önüne bıraktı. "Ye bakalım; müesseseden. Fena zayıflamışsın."

"Bana yok mu tatlım?" diye sordu Casey.

Patty burnunu çekti. "At gibisin. İstersen sana çam kokteyli getireyim. İçine kürdan atılmış bir bardak sudur."

Son sözü söylemiş olmanın verdiği keyifle yürüyüp gitti.

"Hâlâ onunla yatıyor musun?" diye sordu Casey, Dan pudingini yemeye başladığında.

"Ne kadar naziksin," dedi Dan. "Paçalarından kibarlık akıyor."

"Teşekkürler. Eee, cevabı ne?"

"Dört ay birlikteydik ama neredeyse üç yıl önceydi Casey. Patty, Grafton'dan hoş bir çocukla nişanlı."

"Grafton'mış," diye kestirip attı Casey. "Manzara güzel ama kasaba rezalet! Garsonumuz sen geldiğinde hiç de nişanlı bir kadın gibi davranmıyor."

"Casey..."

"Hayır, beni yanlış anlama. Sponsorluğunu yaptığım eski alkoliklere her zaman başkasıyla olan kadınlardan uzak durmalarını öğütlerim. Öbür türlüsü alkole davetiye çıkarmaktır. İyi ama... görüştüğün biri var mı?"

"Seni ilgilendirir mi?"

"Ne yazık ki evet."

"Şu anda bir ilişkim yok. Rivington Bakımevi'nde bir hemşire vardı... Sana ondan bahsetmiştim..."

"Sarah bilmem kim..."

"Olson. Aynı eve çıkmaktan bahsediyordu ki, Mass General'da iş buldu. Hâlâ e-postayla haberleşiyoruz."

"Birinci yıl ilişkilerden uzak durmak altın kurallardan biridir," dedi Casey. "Çok az alkolik bunu ciddiye alır. Sen aldın. Ama Danno... artık düzenli bir ilişkiye girmenin zamanı geldi."

"Şu işe bak, sponsorum birden Doktor Phil'e döndü," dedi Dan.

"Hayatın iyiye gitti mi? Otobüsten kendini dışarı attığın, gözlerinin kan çanağı olduğu o günkünden daha mı iyi?"

"Öyle olduğunu biliyorsun. Hayal edebileceğimden de iyi bir hayatım var."

"Öyleyse o hayatı biriyle paylaşma fikrini gözden geçir. Bütün söylemeye çalıştığım bu."

"Bunu bir kenara not alacağrm. Şimdi başka konulara geçebilir miyiz? Red Sox'a örneğin?"

"Önce sponsorun olarak bir şey sormam gerek. Sonra yeniden iki arkadaş gibi kahvemizi içebiliriz."

"Tamam..." Dan tedirgin gözlerle adama baktı.

"Bakımevinde ne yaptığından hiçbir zaman doğru dürüst bahsetmedik. İnsanlara nasıl yardım ettiğini konuşmadık."

"Evet," dedi Dan. "Böyle olmasını tercih ederim. Her alkolikler toplantısının sonunda ne dendiğini bilirsin, değil mi? Burada gördüklerin ve duydukların burada kalsın. Hayatımın o bölümü için de aynısını düşünüyorum."

"Hayatının kaç yönü içki sorunundan etkilendi?"

Dan iç çekti. "Bu sorunun cevabını biliyorsun. Hepsi."

"Öyleyse?"

Dan hiçbir şey söylemeyince, "Rivington'da çalışanlar sana Doktor Uyku diyor. Laf yayılıyor Danno," dedi.

Dan suskundu. Tabağında biraz tatlı kalmıştı ve bitirmezse Patty yakınıp dururdu ama artık iştahı kaçmıştı. Konunun er geç

açılacağını tahmin etmesi gerekirdi. On yıl içki içmemeyi başardığı için Casey, Dan'in sınırlarına saygı duyuyordu duymasına ama bu tür sınırların var olmamasını tercih ederdi.

"İnsanların ölmesine yardım ediyorsun. Kafalarını yastıkla örtüp boğmuyorsun ama... bilmiyorum. Kimse nasıl yaptığını tam olarak bilmiyor."

"Yanlarında oturuyorum hepsi bu. Onlarla konuşuyorum. Merak ettiğin buysa."

"12 Basamak'a dikkat ediyor musun Danno?"

Eğer Dan, Casey'in konuyu değiştirmeye çalıştığına inansa bu soruyu hoş karşılardı ama öyle olmadığını biliyordu. "Cevabını bildiğin sorular soruyorsun. Sponsorumsun, basamaklara dikkat ettiğimi biliyorsun."

"Evet, sabahları yardım isteyip akşamları şükrediyorsun. İkisini de dizlerinin üstünde yapıyorsun, ilk üç basamak tamam. Dördüncü basamak moral envanteri[1]" zırvası. Ya beşinci basamak?"

Her Adsız Alkolikler toplantısında 12 Basamak tekrarlandığından Dan duya duya hepsini ezberlemişti. "Tanrı'ya, kendimize ve başka bir kimseye zaaflarımızı ve kusurlarımızı itiraf ettik."[(2)]

"Evet." Casey fincanını kaldırdı, bir yudum aldı. Dan'e baktı. "Bunları yaptın mı?"

"Büyük ölçüde." Dan kendini başka bir yerde olmayı dilerken buldu. Neresi olursa! Ayrıca uzun zamandır ilk kez canı içki çekiyordu.

"Dur, tahmin edeyim. Hatalarını kendine ve Tanrı'ya itiraf ettin. Başka birineyse - ki, bu ben oluyorum - hatalarının çoğunu itiraf ettin ama hepsini değil. Hedefi on ikiden vurdum mu?"

Dan cevap vermedi.

"Sana ne düşündüğümü söyleyeyim," dedi Casey. "Yanılıyorsam beni ikaz et. Sekizinci ve dokuzuncu basamaklar içkiliyken yaptığımız hataları telafi etmekle ilgilidir. Bence bakımevinde bu yüzden çalışıyorsun. Ve yine inanıyorum ki, geçmişte bir

(1) Geçmişteki hataların listesini çıkarmak. "AA Türkiye" böyle kullandığı için bu şekilde bırakıldı.
(2) ***Adsız Alkolikler*** (Türkiye) kitabındaki şekliyle yazılmıştır.

türlü kafandan atamadığın en az bir hata yaptın ve hâlâ ondan bahsetmeye utanıyorsun. Eğer durum buysa, inan bana bunları yaşayan ilk kişi sen değilsin."

Dan'in aklına gelen: *Anne.*

Dan'in aklına gelen: *Şeker.*

Gözünün önüne içi yemek kuponlarıyla dolu kırmızı cüzdan geldi. Biraz da para. Yetmiş dolar, dört günlük içki parası. Eğer çok az yiyecek alınır ve dikkatlice harcanırsa beş günlük. Parayı eline alışını ve cebine koyusunu hatırladı. Braves tişörtlü, bebek bezli çocuğu hatırladı.

Çocuğun adı Tommy'ydi, diye düşündü.

Bundan hiçbir zaman bahsetmeyeceğim, diye düşündü ne ilk ne de son kez.

"Danny? Bana anlatmak istediğin bir şey var mı? Bence var. Ne kadardır o kahrolası hatırayı bir yük gibi omuzlarında taşıyorsun bilmiyorum ama onu bana emanet edip bu kafeden hafiflemiş olarak ayrılabilirsin. Bu işler böyledir."

Çocuğun annesine gidişini hatırladı *(Deenie, adı Deenie'ydi)* ve sızana kadar içen kadının uyanmadan kolunu çocuğunun omzuna atıp kendine doğru çektiğini. Sabah güneşi yatak odasının kirli pencerelerinden içeri süzülürken birbirlerine sarılıp uyumuşlardı.

"Yanılıyorsun, öyle bir şey yok," dedi Dan.

"Anlatmalısın Dan. Bunu hem arkadaşın hem sponsorun olarak söylüyorum."

Dan, bakışlarını karşısındaki adama diktiyse de hiçbir şey söylemedi.

Casey iç çekti. "Birilerinin *sırların kadar hastasındır* dediği kaç toplantıya katıldın? Yüz? Belki bini bulmuştur. Bütün AA cevherleri arasında en eskisi budur."

Dan gıkını çıkarmadı.

"Hepimizin dibe vurduğu bir gün vardır," dedi Casey. "Bir gün sen de seninkinden bahsetmek zorunda kalacaksın. Eğer bahsetmezsen bu yolun sonu yine bara çıkar. Kendini kafayı çekerken bulursun."

"Mesaj alınmıştır," dedi Dan. "Şimdi Red Sox'tan bahsedebilir miyiz?"

Casey saatini kontrol etti. "Başka zaman. Eve dönmeliyim."

Elbette, köpeğin ve süs balığın seni çok özlemiştir, diye düşündü Dan.

"Tamam."

Casey'den hızlı davranıp hesap pusulasını kaptı. "Gelecek sefer sen ödersin."

4

Dan kuledeki odasına döndüğünde, silmeden önce karatahtada yazanlara uzun süre baktı:

Beyzbolcu çocuğu öldürüyorlar!

Karatahta temizlendiğinde, "Beyzbolcu çocuk kim?" diye sordu.

Cevap yok.

"Abra? Hâlâ burada mısın?"

Hayır. Ama belli ki uğramıştı; Casey ile yaptığı rahatsız edici sohbetten on dakika erken ayrılsa kızın hayaleti andıran siluetini görürdü. Dan'e bakmaya mı gelmişti? Hiç sanmıyordu. Kulağa çılgınca gelebilir ama kızın, bir zamanlar kendisinin görünmez arkadaşı olan Tony'ye bakmaya geldiğine emindi. Tony bazen imgelerle birlikte ortaya çıkardı, bazen uyarmak için gelirdi. Dan, zamanla onun kendisinin daha bilge bir versiyonu olduğunu keşfetmişti.

Overlook Oteli'nde hayat mücadelesi veren ürkmüş bir çocuk için Tony onu koruyacak bir ağabeydi. Komik olan şu ki, içkiyi bıraktıktan sonra Daniel Anthony Torrance tipik bir yetişkine dönüşmüş ama Tony çocuk kalmıştı. Belki de Zen gurularının içimizdeki çocuk derken bahsettikleri buydu. Dan, içindeki çocuk zırvasının bencil ve yıkıcı tavırlara bahane olsun diye yaratıldığına emindi (Casey'in "Şimdi Benim Olmalı Sendromu" dediği

şey) ama insanların, hayatlarının her aşamasını beyinlerinde taşıdıklarına da emindi, içimizde sadece çocukluk halimiz yoktu, içimizdeki bebek, içimizdeki yeniyetme ve içimizdeki gençten de bahsedilebilirdi. Eğer gizemli Abra, Dan'in beynini kurcalamış ise yetişkini bir kenara bırakıp kendi yaşındaki halini bulması son derece doğal değil miydi?

Oyun arkadaşı?

Hatta bir koruyucu?

Eğer öyleyse Tony eski görevini üstlenmiş demekti. İyi ama kızın korunmaya ihtiyacı var mıydı? Mesajında acı vardı...

(Beyzbolcu çocuğu öldürüyorlar.)

Ancak medyumluk yeteneğiniz varsa çile kaçınılmazdır. Dan'in yıllar önce keşfettiği bir gerçek. Çocuk beyni bunları kaldıracak şekilde tasarlanmamıştır. Kızı aramalı, daha fazlasını öğrenmeyi denemeli miydi? İyi ama ailesine ne diyecekti? *Merhaba, siz beni tanımazsınız ama ben kızınızı tanıyorum. Bazen odamı ziyaret eder, zamanla iyi arkadaş olduk* mu?'

Dan, polis çağıracaklarını sanmıyordu ama olaylı geçmişi düşünülürse çağırırlarsa da şaşırmazdı. Açıkçası gidip onlarla tanışırsa ne olacağını öğrenmeye hevesli değildi. En iyisi Tony'nin kızın uzaktan arkadaşı olmasına izin vermekti; eğer olup biten buysa. Tony görünmez olabilirdi ama en azından yaşı kızınkine yakındı. İlerleyen saatlerde karatahtaya her zamanki gibi isimleri ve oda numaralarını yazacaktı. Ama önce tebeşiri alıp şöyle yazdı: **Tony ve ben sana güzel bir yaz günü diliyoruz Abra! ÖTEKİ arkadaşın Dan.**

Karatahtayı şöyle bir kontrol etti, başını salladı ve pencereye gitti. Güzel bir yaz akşamı. Üstelik hâlâ izin günüydü. Casey ile yaptıkları huzursuz edici sohbeti kafasından atmak için yürüyüşe çıkmaya karar verdi. Evet, muhtemelen Deenie'nin VVilmington'daki dairesinde yaşananlar Dan'in dibe vuruşuydu ama orada olanları kendine saklamak on yıldır ayık kalmasını engellememişti. Bir on yıl daha da engelleyeceğini düşünmüyordu. Hatta yirmi yıl. Ayrıca yılları düşünmenin ne anlamı vardı, AA'nın sloganı her seferinde bir gün değil miydi?

Wilmington çok eskilerde kalmıştı. Hayatının o sayfası kapanmıştı.

Çıkarken odasının kapısını her zaman yaptığı gibi kilitledi ama gizemli Abra ziyaret etmek isterse kilit onu durdurmazdı. Geri döndüğünde karatahtada yeni bir mesaj bulabilirdi.

Belki mektup arkadaşı oluruz.

Tabii, tabii, belki de Victoria's Secret'ın iç çamaşırı modellerinden oluşan bir grup da soğuk füzyonun sırrını çözer.

Gülümsemekten kendini alamayan Dan odasından dışarı çıktı.

5

Anniston Devlet Kütüphanesi'nde her yaz olduğu gibi o yaz da yılda bir kez düzenlenen indirimli kitap satışı başlamıştı. Abra, gidebilir miyiz diye sorduğunda Lucy, öğleden sonra yapması gereken işleri seve seve erteleyip kızıyla birlikte kütüphanenin yolunu tuttu. Hibe edilen kitapların konulduğu masalar bahçeye yerleştirilmişti ve Lucy indirimli kitaplar arasında (TANESİ BİR DOLAR, ALTI TANESİ BEŞ DOLAR) okumadığı Jodi Picoults kitaplarını ararken, Abra GENÇLİK KİTAPLARI yazısının iliştirildiği masalara gitti. "Genç" denecek yaşa gelmesine gençliği ne kadar erken bir yaştan başlatırsanız başlatın daha çok vardı ama fantastik edebiyata ve bilimkurguya bayılırdı. Favori tişörtünde iyi tasarlanmış bir makine resmi ve YAŞASIN STEAMPUNK yazardı.

Lucy tam eski bir Dean Koontz ile Lisa Gardner kitabı arasında karar vermeye çalışırken Abra koşa koşa yanına geldi. Gülümsüyordu. "Anne! Anne! Adı Dan'miş!"

"Kimin adı Dan'miş tatlım?"

"Tony'nin babasının! Yazımın iyi geçmesini diliyor!"

Lucy sağa sola bakındı, yanında Abra yaşlarındaki oğluyla tanımadığı bir adamı görmeyi bekliyordu. Mevsimlerden yaz olduğu için bir sürü yabancı vardı ama bu tarife uyan kimse yoktu.

Annesinin ne yaptığını anlayan Abra kıkırdadı. "Burada değiller ki anne."

"O zaman neredeler?"

"Tam yerlerini bilmiyorum. Ama yakınlardalar."

"Şey... herhalde böylesi iyidir tatlım."

Abra yeniden zaman yolcularının, büyücülerin ve roketlerin peşine düştü. Lucy, elinde tamamen aklından çıkan kitaplarla kızının arkasından baktı. Boston'dan aradığında David'e bundan bahsetmeli mi, bahsetmemeli mi? Bahsetmemeye karar verdi.

Garip telsizin işi, hepsi bu.

En iyisi kurcalamamak.

6

Dan, Java Express'e uğrayıp iki kahve almaya ve Teenytown'daki Billy Freeman'ı ziyaret, etmeye karar verdi. Dan Frazier Belediyesi'nde kısa süre çalışmış olsa da iki adam, sonraki on yılda arkadaşlıklarını ilerletmişlerdi. Kısmen Casey sayesinde -Billy'nin patronu, Dan'in sponsoruydu- ama daha çok birbirlerinden hoşlandıkları için. Dan, Billy'nin bu zırvalıklara karnım tok diyen tavrından hoşlanırdı.

Ayrıca *The Helen Rivington* adlı treni kullanmaya bayılıyordu. Muhtemelen içindeki çocuk yüzünden; bir psikiyatr olsa kesinlikle öyle derdi. Billy çoğu zaman treni Dan'e bırakmayı kabul eder, hele yaz mevsiminde bunu seve seve yapardı. 4 Temmuz ile İşçi Bayramı arasında günde on kere yirmi kilometrelik yolu gidip gelen Billy arada bir mola vermeye hayır demezdi.

Çimenleri geçip Cranmore Caddesi'ne ilerlerken, gözüne Rivington Malikânesi ile Rivington 2 arasındaki gölgelik bankta oturan Fred Carling ilişti. Bir keresinde zavallı yaşlı Charlie Hayes'in kolunu morartan tembel bakıcı hâlâ gece vardiyasında çalışıyordu ama Doktor Uyku'dan uzak durmasını öğrenmişti. Dan'in işine gelen bir karar.

Yakında vardiyası başlayacak olan Carling'in kucağında yağ lekeleriyle kaplı bir McDonald's poşeti vardı. İştahla Big Mac'ini

mideye indiriyordu, iki adam bir an göz göze geldi, ikisi de diğerine selam vermedi. Dan, Fred Carling'in sadist eğilimleri olan tembel bir pislik olduğunu düşünürdü ve Carling'e soracak olursanız, Dan üstünlük taslayan bir soytarıydı; yani birbirlerine olan düşmanlıklarının karşılıklı olduğu söylenebilirdi. Biri diğerinin yoluna çıkmadıkça sorun yoktu ve sorun olmadığı sürece birbirlerini görmezden gelebilirlerdi.

Dan kahveleri alıp (Billy'ninki dört şekerli) belediye tesislerine geçti. Hava kararmaya başladığı halde tesis hâlâ kalabalıktı. Frizbiler havada uçuşuyordu. Anneler ve babalar salıncağa oturttukları çocuklarını sallıyor, düşmesinler diye kaydıraktan kayan çocuklarını tutuyorlardı. Beyzbol sahasında maç bütün hızıyla devam ediyordu, Frazier YMCA takımı turuncu tişörtlerinde ANNISTON FIRTINASI yazan çocuklarla maç yapıyordu. Billy tren garındaydı, tabureye çıkmış treni cilalıyordu. Her şey yolundaydı. Dan'e kendini evinde hissettiren bir atmosfer.

Burası evim değilse bile evim olmaya en yakın yer, diye düşündü Dan. *Şimdi tek ihtiyacım olan Sally adında bir eş, Pete adında bir oğul ve Rover adında bir köpek.*

Teenytovvn'daki minik Cranmore Caddesi'nden geçip tren garına gitti. "Hey Billy, sana kahve aromalı şekerli su getirdim."

Bu sözleri duyduğunda Frazier'da Dan'e arkadaşça davranan ilk insan olan Billy, başını çevirip sesin geldiği yöne baktı. "Ah, ne kadar da arkadaş canlısısın. Ben de tam... kahretsin, işte yine başlıyoruz."

Danny'nin elindeki karton tepsi yere düşmüştü. Sıcak kahvenin ayakkabılarına sıçradığını hissetti ama o an dikkat edemeyeceği kadar önemsiz bir ayrıntıydı bu.

Billy Freeman'ın yüzünde sinekler vardı.

7

Billy ertesi sabah Casey Kingsley'i görmeye gitmek veya o gün için izin almak istemiyordu. Hele doktora gitmeyi hiç istemiyordu. Dan'e iyi olduğunu, kendini harika hissettiğini söyleyip

durdu. Önceki yılların aksine haziran ve temmuz aylarında yakalandığı yaz gribine bile yakalanmamıştı.

Önceki gece gözüne uyku girmeyen Dan ise hayırı cevap olarak kabul etmeyecekti. Çok geç olduğuna inansa ederdi ama öyle olduğunu sanmıyordu. Daha önce de sinekleri gördüğü için anlamlarını biliyordu. Sinek sürüsü -bir insanın yüzünü örtecek kadar kalabalık bir sürü- umut yok demekti. Ama bir düzine sinek varsa hâlâ bir şeyler yapılabilirdi. Birkaç sinek ise kişinin henüz zamanı olduğunu gösteriyordu. Dan, Billy'nin yüzünde yalnızca üç dört sinek görmüştü.

Bakımevinde ölmekte olan hastaların yüzlerinde ise hiçbir zaman sinek görmemişti.

Ölümünden dokuz ay önce annesinin de kendisini harika hissettiğini söyleyişini hatırladı. *"Neye bakıyorsun Danny?"* diye sormuştu Wendy Torrance. *"Yüzüme bir şey mi bulaşmış?"* Komik hareketlerle burnunun ucunu silmiş ve bunu yaparken elleri bir zar gibi çenesinden saçlarının başladığı yere kadar yüzünü kaplayan yüzlerce görünmez ölüm sineğinin arasında dolaşmıştı.

8

Casey pazarlık etmekte ustaydı. İroniye bayıldığından insanlara altı haneli maaşını buna borçlu olduğunu söylerdi. Önce Dan'in anlattıklarını dinledi. Sonra Billy'nin niye izin alamayacağıyla ilgili itirazlarını... Turizm sezonunun ortasında, insanlar sabahın sekizinde trene binmek için kuyruğa girerken izin kullanmasına imkân yoktu. Ayrıca hiçbir doktor bu kadar çabuk onu araya sıkıştıramazdı. Onlar için de en hareketli mevsimdi yaz.

"En son ne zaman çekap yaptırdın?" diye sordu Casey, Billy savunmasını tamamladığında. Dan ve Billy masanın önünde ayakta duruyorlardı. Casey ise arkaya yatırdığı koltuğuna gömülmüş ve başını her zamanki gibi duvara yaslayıp ellerini göbeğinin üzerinde birleştirmişti.

Billy hemen savunmaya geçti. "Galiba 2006'ydı ama o zaman sapasağlam çıkmıştım Case. Doktorum tansiyonumun onunkinden düşük olduğunu bile söylemişti."

Casey'in gözleri Dan'e kaydı. Bakışlarında varsayımlar ve merak vardı ama inançsızlık yoktu. AA üyeleri dış dünyayla iletişimlerinde çenelerini kapalı tutmasını bilir ama grup içindeyken özgürce konuşup dedikodu yapar. Bu sayede Casey, Dan Torrance'm tek yeteneğinin ölmekte olan hastalara yardım etmek olmadığını biliyordu. Dedikodulara göre Dan T.'nin sezgileri de güçlüydü. Kimse nedenini açıklayamasa da çoğunlukla tahminleri tutuyordu.

"Johnny Dalton'la sıkı fıkısınız, değil mi?" diye sordu Dan'e. "Çocuk doktoruyla?"

"Evet. Perşembe geceleri North Conway'e gelir."

"Sende numarası var mı?"

"Şansa bakın ki var." Dan AA üyelerinin telefon numaralarını yıllar önce Casey'in verdiği ve o gün bugündür hiç yanından ayırmadığı deftere yazardı.

"Onu ara. Bu serserinin hemen muayene olması gerektiğini söyle. Ne doktoruna gitmesi gerektiğini biliyor musun? Herhalde bu yaşta çocuk doktoruna gidemez."

"Casey..." diye söze başladı Billy.

"Sen sus," dedi Casey. Yeniden Dan'e döndü. "Sanırım biliyorsun. Sorun akciğerleri mi? Günde üç paket sigaraya bu kadar dayanması mucize."

Dan geri adım atamayacak kadar ileri gittiğine karar verdi. İç çekti. "Sanırım sorun mide."

"Ufak bir sindirim sorunu yaşadım ama..."

"Sana sus dedim." Sonra yeniden Dan'e döndü. "O zaman dahiliyeci bulun. Johnny D/ye önemli olduğunu söyle." Duraksadı. "Seni ciddiye alacak mı?"

Dan'in duyduğuna sevindiği bir soruydu. New Hampshire'daki AA toplantılarında pek çok kişiye yardım etmişti ve çenelerini tutmalarını istese de çoğunun konuştuğunu biliyordu. John Dalton'ın onlardan olmamasına sevinmişti.

"Muhtemelen."

"Tamam." Casey, Billy'ye döndü. "Yarın izinlisin, ödemeni de alacaksın. Sana hastalık izni veriyorum."

"İyi ama tren..."

"Kasabada treni kullanabilecek en az on kişi var. Birilerini arayıp gelmelerini rica ederim, ilk iki seferi de ben üstlenirim."

"İyi ama kalçan..."

"Kalçamı boş ver şimdi. Ofisten çıkmak bana da iyi gelecek."

"Ama Casey, kendimi iyi his..."

"Kendini VVinnipesaukee Gölü'ne koşacak kadar iyi hissetsen de umurumda değil. Gidip doktora muayene olacaksın, tamam mı? Bu konu burada kapanmıştır."

Billy içerlemişçesine Dan'e baktı. "Başımı nasıl bir belaya soktuğunu görüyor musun? Sabah kahvemi bile içemedim."

Sinekler o sabah ortalıkta yoktu. Ancak hâlâ kaybolmamışlardı. Dan sıkı bir konsantrasyon sağlarsa onları görebileceğini biliyordu... Tanrı aşkına, onları görmeyi kim isterdi?

"Biliyorum," dedi Dan. "Yerçekimi diye bir şey yok ve hayat berbat. Telefonunu kullanabilir miyim Casey?"

"Elbette." Casey ayağa kalktı. "Sanırım benim de tren istasyonuna gidip birkaç bilet delmem gerekecek. Kafama uyacak bir baretin var mı Billy?"

"Hayır."

"Benimki uyar," dedi Dan.

9

Reklam yapmayan, hediyelik eşya satmayan ve elden ele dolaştırılan sepetlere veya kasketlere atılan buruş buruş birkaç dolarla ayakta duran bir dernek olsa da Adsız Alkolikler'in gücü kiralık salonların ve kilise bodrumlarının çok ötesine uzanır. Eski dostlar değil de eski ayyaşlar ağı, diye düşündü Dan.

John Dalton'ı aradı, John da Greg Fellerton adlı dahiliyeciyi... Fellerton AA'dan değildi ama Johnny D/ye iyilik borçluydu. Dan, neden iyilik borçlu olduğunu bilmiyor, bilmek de istemiyordu. Önemli olan tek şey o gün ilerleyen saatlerde Billy Freeman'ın Fellerton'ın Levviston'daki muayenehanesinde kontrolden geçe-

bilecek olmasıydı. Bahsi geçen yer Frazier'a yüz yirmi kilometre mesafedeydi ve Billy yol boyunca yakınıp durdu.

"Tek sorununun hazımsızlık olduğuna emin misin?" diye sordu Dan arabayı Fellerton'ın Pine Sokağı'ndaki küçük otoparkına park ederken.

"Evet," dedi Billy. Ardından isteksizce ekledi: "Son zamanlarda biraz kötüleşti ama geceleri uykularımı kaçıracak kadar değil."

Yalancı, diye düşündü Dan. Yine de ısrar etmedi. Keçi inadına sahip ihtiyarı muayene olmaya getirebilmişti ya, önemli olan buydu.

Dan, bekleme salonunda oturmuş kapağında Prens William ve yeni eşinin fotoğrafı olan *OK!* dergisinin sayfalarını karıştırırken koridorun diğer ucundan acı dolu bir çığlık duyuldu. On dakika sonra Fellerton muayenehaneden çıkıp Dan'in yanına oturdu. *OK!* dergisinin kapağına bakıp, "ingiltere tahtının vârisi olsa da kırkına gelmeden kel kalacak," dedi.

"Muhtemelen haklısınız."

"Elbette haklıyım. İnsanlar söz konusu olduğunda tek gerçek kral genetiktir. Arkadaşını Maine Devlet Hastanesi'ne röntgen çektirmeye yolluyorum. Ne çıkacağını tahmin edebiliyorum. Haklıysam Bay Freeman'ın yarın sabahtan ameliyata alınması gerekecek."

"Peki, nesi var?"

Billy kemerini takarak koridordan onlara doğru yürüdü. Suratı çökmüştü, yanık teni terden sırılsıklamdı. "Doktor aortumda şişlik olduğunu söyledi. Otomobil lastiklerindeki hava baloncukları gibiymiş. Tek farkla, baloncukları dürttüğünde lastikler çığlık atmaz."

"Anevrizma," dedi Fellerton. "Tümör olması ihtimali var ama pek sanmıyorum. Ne olursa olsun, vakit kaybetmemek gerek. Lanet şey pinpon topu büyüklüğünde. İyi ki arkadaşını muayene olmaya getirmişsin. Yakınlarında hastane olmayan bir yerde patlasaydı..." Fellerton, hali haraptı der gibi başını iki yana salladı.

10

Röntgen, Fellerton'ın teşhisini doğruladı ve aynı akşam saat altıya doğru Billy hastaneye yatırıldı. Dan yatağın yanındaki koltuğa oturdu.

"Bir sigara için adam bile öldürebilirim," dedi.

"Sana yardımcı olamayacağım."

Billy iç çekti. "Zaten bırakma zamanı gelmişti. Rivington'dakiler işe gitmemene bir şey demiyor mu?"

"İzinliyim."

"Tatilini harcamak için ne harika bir yol! Bak sana ne diyeceğim, eğer yarın sabah kesip biçerken beni öldürmezlerse hayatımı sana borçlu olacağım. Nereden bildiğini bilmiyorum ama karşılığında senin için yapabileceğim herhangi bir şey olursa -ne olursa- sorman yeterli."

Dan on yıl önce otobüsten indiği zamanı, kar yağışı altında kasabaya adım atışını hatırladı. *The Helen Rivington* yazılı parlak kırmızı treni gördüğünde ne kadar.mutlu olduğunu düşündü ve karşısındaki adamın kendisini kovmak yerine sohbet etmeyi seçişini hatırladı. Billy'nin o günkü nezaketi sayesinde bugünlere gelmişti.

"Billy dostum, sana borçlu olan benim, hem de tahmin edebileceğinden fazlasını."

11

Ayık geçen yıllarda garip bir gerçeğe dikkat etmişti. Hayatı kötüye giderken ender olarak içkiyi düşünüyordu. Örneğin 2008 yılının sabahında biri taş atıp arabasının arka camını kırdığında içki aklına bile gelmemişti. Ancak işler iyiye gidiyorsa o eski susuzluk bir şekilde geri gelmenin yolunu buluyordu. Billy ile vedalaşıp Lewiston'daki evinin yolunu tuttuğunda hayatı her zamankinden iyiydi. Belki de bu yüzden yol kenarındaki Kovboy Çizmesi adındaki bar dikkatini çekti ve içeri girmek için karşı konulmaz bir arzu duydu. Bir sürahi bira ısmarlayıp müzik ku-

tuşuna bir saat yetecek kadar bozukluk atsa, Jennings, Jackson ve Haggard dinleyerek otursa, kimseyle sohbet etmeden, başına bela almadan öylece sarhoş olsa... Ayıklığın ağırlığı -bazen ayakkabılarınıza kurşun doldurulmuş gibi hissederdiniz- uçup gitse... Son beş bozukluğuyla üst üste beş kere "Whiskey Bent and Hell Bound" şarkısını çalsa.

Barın önünden geçip arabayı Walmart'in otoparkına çekti. Telefonunu cebinden çıkardı. Casey'in numarasını çevirmeye hazırlandı ama kafedeki sohbeti hatırladı. Casey o konuya dönmeyi, Dan'in sakladığı sırrı konuşmayı isteyebilirdi. Dan buna hazır değildi.

Bara dönüp arabayı arka taraftaki boş arsaya park ederken sanki başka biri kontrol ediyordu vücudunu. Bara girmek istiyordu. Tabancayı kafasına dayayıp tetiği çekmek de istiyordu. Camı açıktı ve canlı müzik yapan grubun Derailers parçalarından "Lover's Lie"ı çaldığını duyabiliyordu. Kötü çalmıyorlardı, üstelik birkaç kadeh içince daha da iyi olduklarını düşüneceğine emindi. Dans etmek isteyen kadınlarla karşılaşırdı. Kıvırcık saçlı kadınlar, incili kadınlar, etekli kadınlar, kovboy gömlekli kadınlar. Her zaman onlara rastlardınız. Barda hangi viskiden sattıklarını merak etti. Bunları düşünürken öylesine susadı ki, arabanın kapısını açtı, adımını dışarı attı, ardından başını öne eğip öylece durdu.

On yıl. On *güzel* yıl. Ve on dakikada onları fırlatıp atabilirdi. Hiç çekinmeden hem de. *Bala giden arılar gibiydi.*

Hepimizin dibe vurduğumuz bir an vardır. Bir gün seninkini birine anlatman gerekecek. Eğer anlatmazsan bir gün kendini yine barda bulacaksın.

Ve seni suçlayacağım Casey, diye düşündü öfkeyle. *Kahve içtiğimiz sırada bu fikri aklıma sen soktun.*

Kapıdaki kırmızı ok yanıp sönüyordu. Altındaki tabelada ise SAAT 9'A KADAR MILLER LITETN SÜRAHİSİ İKİ DOLAR, İÇERİ GELİN yazıyordu.

Dan arabanın kapısını kapayıp John Dalton'ı aradı.

"Arkadaşın iyi mi?" diye sordu John.

"Yarın sabah yedide ameliyata alacaklar. John, canım içki içmek istiyor."

"Ah, hayııır!" diye bağırdı John gittikçe tizleşen gülünç bir sesle. "İçkiden uzak dur!"

Ve bu sözlerle içki içme arzusu kayboldu. Dan bir kahkaha patlattı. "Sağ ol, bunu duymaya ihtiyacım vardı. Ancak bir daha Michael Jackson sesiyle konuşacak olursan sırf bunu unutmak için gidip içeceğim, ona göre!"

"Bir de 'Billie Jean' söyleyişimi duysan... Tam bir karaoke canavarıyım. Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Elbette." Dan, camdan Kovboy Çizmesi'nin müşterilerinin gelip gittiklerini görebiliyordu, muhtemelen Michelangelo'nun resimlerinden bahsetmiyorlardı.

"Sahip olduğun güç her neyse... ne ad verdiğini bilmiyorum… İçki içmek onu bastırıyor muydu?",

"Boğuyordu. Yüzünü yastıkla örtüp nefes almak için mücadele etmesini izlemek gibiydi."

"Ya şimdi?"

"Süpermen gibiyim. Güçlerimi adaleti sağlamak ve Amerikan hayat tarzını savunmak için kullanıyorum."

"Yani bundan bahsetmek istemiyorsun."

"Evet," dedi Dan. "İstemiyorum. Ama şimdi idare etmek daha kolay. Bir gün bu noktaya gelebileceğimi düşünmezdim. Gençken..." Cümlesini tamamlayamadı. Ergenlik çağındayken her gün akıl sağlığını korumak için mücadele ederdi. Sürekli sesler duyardı. Gördüğü imgeler her seferinde kötüleşirdi. Annesine ve kendine asla babası gibi içmeyeceğine söz vermişti ama sonunda lise çağına gelip içkiye başladığında öylesine rahatladı ki -en azından başlangıçta- daha erken içkiyle tanışmadığı için kendine kızdı. Sabahları akşamdan kalma uyanmak bütün gece kâbus görmekten bin kat iyiydi. Bütün bunlarsa tek bir soruyu kaçınılmaz kılıyordu: Ne kadar babasının oğluydu? Hangi açılardan benziyorlardı?

"Gençken, ne?" diye sordu John.

"Boş ver. Mühim değil. Neyse, yola çıksam iyi olacak. Bir barın otoparkındayım."

"Gerçekten mi?" John'ın sesinden meraklandığı anlaşılıyordu. "Hangi bar?"

"Kovboy Çizmesi diye bir yer. Akşam dokuza kadar birada indirim varmış."

"Dan."

"Evet John."

"Orayı eski günlerden bilirim. Hayatını çöpe atacaksan bile oradan başlama. Kadınların uyuşturucu kullanmaktan dişleri dökülmüştür ve erkekler tuvaleti küf kokar. Orası dibe vurduğunda düşeceğin yerdir."

İşte yine aynı deyiş.

"Hepimiz bazen dibe vururuz," dedi Dan. "Yanılıyor muyum?"

"Oradan uzaklaş Dan." John'm ses tonu iyice ciddileşmişti. "Hemen şimdi. Oyalanmak yok. Çatıdaki neon ışıklarından yapılma kovboy çizmesi dikiz aynasında kaybolana kadar benimle konuş."

Dan arabayı çalıştırdı, otoparktan çıktı, 11 numaralı yola döndü.

"Küçülüyor," dedi. "Küçülüyor... ve... gitti." Tarifi imkânsız bir rahatlama hissetti. Bir de buruk bir pişmanlık... Tanesi iki dolara saat dokuz olmadan kaç sürahi bira içmiş olurdu?

"Frazier'a vardığında altı bira veya bir şişe şarap almayacaksın ya?"

"Hayır. İyiyim."

"O zaman perşembe akşamı görüşürüz. Erken gel, kahveyi ben hazırlıyorum. Kendi özel stokumdan getireceğim; Folgers."

"Orada olacağım," dedi Dan.

12

Kuledeki odasına dönüp ışıkları yaktığında karatahtada yeni bir mesaj vardı.

Harika bir gün geçirdim!
Arkadaşın
ABRA

"Çok sevindim tatlım," dedi Dan.

Zırrrl Merkezi haberleşme cihazının yanına gidip KONUŞ düğmesine bastı.

"Selam Doktor Uyku," dedi Loretta Ames. "İçeri girdiğini gördüğüme emindim. Hâlâ izin günüm sayılır ama hasta ziyaretine ne dersin?"

"Kim kötüleşti? Bay Cameron mı, yoksa Bay Murray mi?"

"Cameron. Azzie akşam yemeğinden beri onun etrafında dolanıp duruyor."

Ben Cameron, Rivington l'de kalıyordu. İkinci katta. Kalp hastası olan seksen üç yaşındaki emekli bir muhasebeciydi. İyi adamdı. Kelime oyunlarında ustaydı ve Parcheesi oyununda sürekli barikatlar kurup diğer oyuncuları sinir ederdi.

"Hemen geliyorum," dedi Dan. Dışarı çıkarken karatahtaya son bir kez baktı. "İyi akşamlar tatlım," dedi.

Abra Stone'dan iki yıl boyunca bir daha haber almayacaktı.

O iki yılda başka bir şey, Onlar'ın bedeninde uyuklayarak zamanının gelmesini bekledi: Beyzbolcu çocuk lakaplı Bradley Trevor'dan ufak bir veda hediyesi.

IKINCI KITAP

AÇ İBLİSLER

YEDİNCİ BÖLÜM

"BENİ GÖRDÜNÜZ W"

1

2013 yılının ağustos ayıydı. Concetta Reynolds sabahın erken saatlerinde Boston'daki dairesinde uyandı. Her sabah olduğu gibi o sabah da ilk fark ettiği şey, yıllarca odanın köşesindeki minderde uyuyan köpeğinin yokluğuydu. Betty öleli yıllar olmuştu ama Chetta onu hâlâ özlüyordu." Sabahlığını giyip kahvesini hazırlamak için mutfağın yolunu tuttu. Binlerce kere yaptığı şeydi ve o sabahın farklı olacağına inanması için herhangi bir neden yoktu. Hele o sabahın korkunç bir olaylar zincirinin ilk halkası olacağı aklının köşesinden bile geçmezdi. Günün ilerleyen saatlerinde torunu Lucy'ye anlatacağı üzere, ne tökezlemiş ne de bir şeye çarpmıştı. Sadece vücudunun sağ tarafından kopma sesini andıran bir ses gelmiş ve yaşlı kadın kendini yerde bulmuştu. Bacağı fena sızlıyordu.

Uç dakika kadar öylece yatıp acının geçmesini bekleyerek cilalı ahşap zemindeki yansımasına bakıp durdu. Bir yandan da kendi kendine konuşuyordu. *Seni aptal yaşlı kadın, bu yaştaki biri bakıcı tutmaz mı! David yıllardır tek başına yaşayamayacak kadar yaşlandığını söylüyor. Bundan sonra hayatta seni rahat bırakmaz.*

Ancak birini tutacak olsa Lucy ile Abra'ya ayırdığı odayı ona vermesi gerekirdi ve Chetta'yı hayata bağlayan torunu ile küçük kızının ziyaretleriydi. Yazabileceği bütün şiirleri yazmıştı, Betty

de ölünce yaşlı kadının gerçekten değer verdiği fazla bir şey kalmamıştı. Doksan yedi yaşındaydı ama rahatça hareket edebiliyor, kendini oldukça iyi hissediyordu. Anne tarafından iyi genler almıştı. Kendi annesi, dört kocasından da uzun yaşayıp yedi çocuğunun ölümüne şahit olup, yüz iki yaşında hayata veda etmemiş miydi?

Doğruyu söylemek gerekirse, o yaz eskisi kadar zinde değildi. Normalde yazları yaptığı basit işler nedense bu sefer zor gelmişti.

Sonunda, acı biraz azaldığında sürünerek günün ilk ışıklarının aydınlattığı mutfağa doğru gitti. Yerde sürünürken hoş, pembemsi ışığın tadını çıkarmanın zorluğunu keşfetti. Acısı ne zaman katlanılamaz boyutlara ulaşsa, başını cılız koluna yaslayıp soluk alıp verişinin düzelmesini bekliyordu. Bu molalardan birinde Shakespeare'in "Dünya Bir Sahnedir" olarak da bilinen "İnsanın Yedi Çağı" şiirini ve (saçma sapan) yaşam çarkını ne kadar mükemmel tasvir ettiğini düşündü. Ne komik, "bütün savaşları sona erdirecek savaş" denilen I. Dünya Savaşı sırasında da sürünmek bir numaralı ulaşım yöntemi olmuştu. O yıllarda adı Concetta Abruzzi'ydi, kolayca elinden kaçan tavukları yakalamak için sürünerek ailesinin Davoli'deki çiftliğinin kapısından dışarı çıkardı. Hayatına mütevazı bir başlangıç yapmış olsa da sonrası oldukça görkemli ve ilginç geçmişti. Yirmi şiir kitabı yayımlanmış, Graham Greene ile çay içmiş, iki kere ABD başkanları tarafından düzenlenen akşam yemeklerine katılmış ve en önemlisi güzeller güzeli, zeki ve garip yetenekleri olan Abra'yı tanıma şansına ermişti. Peki, tüm bu güzellikler ve başarı neyle sonuçlanmıştı?

Daha fazla sürünmekle. Başladığı yere dönmüştü. *Dio mi benedica.*

Mutfağa ulaştığında sayısız kere yemek yediği sehpaya gitti. Cep telefonu orada olmalıydı. Chetta, ayağından tutup telefon yere düşene kadar sehpayı salladı. Şansı varmış ki, telefon yere düştüğünde kırılmadı. Bu tür aksilikler olduğunda çevirmesi

gereken numarayı çevirip 21. yüzyıla dair bütün saçmalıkların özeti kabul edilebilecek dijital sesin çağrının kaydedildiğiyle ilgili konuşmasını dinledi.

En sonunda, şükürler olsun ki gerçek bir insanın sesi duyuldu.

"911'e ulaştınız, sizin için ne yapabilirim?"

Bir zamanlar Güney İtalya'da emekleyerek tavuk kovalayan kadın, acıya rağmen mükemmel bir İngilizceyle cevapladı onu yattığı yerden.

"Adım Concetta Reynolds. Marlborough Sokağı, 219 numaranın üçüncü katında oturuyorum. Galiba kalça kemiğim kırıldı. Ambulans gönderebilir misiniz?"

"Yanınızda biri var mı Bayan Reynolds?"

"Maalesef hayır. İşlerini tek başına idare edebileceğini zanneden aptal bir ihtiyarla konuşuyorsunuz."

2

Concetta ameliyata alınmadan hemen önce Lucy'yi aradı. "Kalçamı kırmışım ama *tamir* edebilecekler," dedi Lucy'ye. "Galiba çivi falan çakacaklar."

"Büyükanne, düştün mü?" Lucy'nin aklı bir hafta daha yaz kampında kalacak olan Abra'ya gitti.

"Evet ama düşmeme neden olan kemik kırılmasıydı. Anlaşılan benim yaşımdakilerde yaygınmış ve günümüzde ihtiyarların sayısı eskiye nazaran çoğaldığından, doktorlar benimkine benzer vakalarla sık sık karşılaşıyormuş. Hemen atlayıp gelmen gerekmiyor ama seni tanıyorsam sanırım bir an evvel gelmek isteyeceksin. Görünüşe göre ne tür bir ayarlama yapacağımızı konuşma zamanı gelmiş."

Lucy'nin göğsü sıkışır gibi oldu, midesine bir soğukluk yayıldı. "Ne ayarlaması?"

Valium, morfin veya kendisine her ne veriyorlarsa onun etkisinde olan Concetta, huzurlu bir ses tonuyla konuşuyordu. "Anlaşılan kırık kalça sorunlarımın en küçüğü," diye söze başladı.

Konuşmasını tamamlaması uzun sürmedi. Son sözleri şunlardı: "Abra'ya söyleme tatlım. Ondan bu yaz bir düzine e-posta, hatta bir de kâğıt kalemle yazılmış gerçek bir mektup aldım. Yaz kampına bayıldığı anlaşılıyor. Sevgili büyükannesinin hapı yuttuğunu hemen öğrenmese de olur."

Eğer benim haber vermeme ihtiyacı olduğunu sanıyorsan... diye düşündü Lucy.

"Ne düşündüğünü tahmin etmek için medyum olmam gerekmiyor *amore,* ama belki bu seferlik kötü haberler ufaklığa ulaşmamıştır."

"Belki" dedi Lucy.

Ahizeyi yerine bırakmıştı ki, telefon çaldı. "Anne? Anne?" Abra'ydı ve deliler gibi ağlıyordu. "Eve dönmek istiyorum. Momo kanser olmuş, eve dönmek istiyorum."

3

Maine'deki Tapavvingo Kampı'ndan erken döndüğü o yaz tatilinde Abra, boşanmış anne baba arasında gidip gelmenin nasıl olacağına dair bir fikir edindi. O ve annesi ağustosun son iki haftasını ve eylülün ilk haftasını Chetta'nın dairesinde geçirdiler. Yaşlı kadın kalça ameliyatını sorunsuz atlatmış, hastanede kalmamayı seçmişti. Doktorların teşhis ettiği pankreas kanseri için tedavi görmeyi reddediyordu.

"İlaç veya kemoterapi istemiyorum. Doksan yedi yıl yeter de artar bile. Sana gelince Lucia... Önümüzdeki altı ayını bana lazımlık, ilaç ve yemek getirerek geçirmene izin vermeyeceğim. İlgilenmen gereken bir ailen var, ben de yirmi dört saat benimle kalacak bir bakıcının ücretini karşılayabilirim."

"Hayatının son dönemini yabancılar arasında geçirmeyeceksin," dedi Lucy, itiraz kabul etmeyen bir sesle. O tonla konuştuğunda Abra ve babası tartışmanın kapandığını hemen anlarlardı. Torununun dik kafalılığı tuttuğunda ona söz geçirmeye Concetta'nın bile gücü yetmezdi.

Abra'nın kiminle kalacağını tartışmadılar; 9 EylüTde Anniston Ortaokulu'nda sekizinci sınıfa başlayacaktı. David Stone, özgür 1920'ler ile coşkulu 1960'ları karşılaştıran bir kitap yazmak için işinden bir yıllığına izin almıştı. Ve böylece -kampta tanıştığı kızların çoğu gibi- Abra da annesi ile babası arasında gidip gelmeye başladı. Hafta içi babasıylaydı. Hafta sonları annesi ve Momo'yla olmak için Boston'a gidiyordu. Hayat daha kötüye gidemez diye düşünüyordu ama... bilirsiniz ki, gidebilir ve gitti.

4

Evde çalıştığı yıllarda bile David Stone hiçbir zaman yolun girişine yürüyüp postayı almaya zahmet etmemiştir. ABD Posta Servisi'nin gereksiz bürokratik bir kurum olduğunu ve 21. yüzyılda tüm işlevini yitirdiğini iddia ederdi. Arada bir kargoyla paket gelirdi, iş için ısmarladığı kitaplar veya Lucy'nin katalogdan sipariş ettiği bir ürün; bunların dışında posta kutusunda buldukları her şey çöptü.

Lucy evdeyse bahçe kapısının yanındaki posta kutusunun içindekileri alır ve kahvesini içerken neler geldiğini gözden geçirirdi. Çoğu çerçöptü ve David'in Broşür Kutusu adını taktığı çöp kutusunu boylarlardı. Eylülün başında Lucy evde yoktu ve okul otobüsünden indiğinde posta kutusunu boşaltma işi evin sahibesi olarak Abra'ya kalmıştı. Ayrıca bulaşıkları yıkıyor, haftada iki kere babasının ve kendisinin çamaşırlarını hallediyor ve aklına gelirse elektrikli süpürgeyi alıp evi süpürüyordu. Şikâyet etmeden yerine getiriyordu kendisine düşen görevleri; çünkü annesinin Momo'ya yardım ettiğini ve babasının kitabının önemli olduğunu biliyordu. Babası bu kitabın AKADEMİK değil, POPÜLER olacağını söylemişti. Eğer başarılı olursa ders vermeyi bırakıp bütün zamanını kitap yazmaya ayırabilecekti.

Bahsi geçen 17 Eylül günü posta kutusunda VValmart broşürü, şehirde yeni bir dişçinin açıldığını haber veren kartpostal (GÜLÜMSEMENİZ BİZDEN!) ve Thunder Dağı'ndaki kayak kulübelerinin tanıtımını yapan emlakçı ilanları çıktı. Bir de *The*

Anniston Shopper adlı alışveriş dergisi. Derginin ilk iki sayfasında ajanslardan gelen haberlere yer verilmiş, orta sayfaya da çoğu sporla ilgili yöresel haberler konmuştu. Derginin kalanı reklamlardan ve kuponlardan ibaretti. Evde olsaydı Lucy kuponların birkaçını keser, sonra da dergiyi çöpe atardı. Kızı dergiyi görmezdi bile; fakat o gün Lucy Boston'daydı ve Abra dergiyi gördü.

Evin kapısına ilerlerken derginin arka kapağına baktı. Her biri pul büyüklüğünde kırk elli fotoğraf yerleştirilmişti arka kapağa; çoğu renkliydi, bazıları ise siyah beyazdı. Başlıkta şöyle yazıyordu:

BENİ GÖRDÜNÜZ MÜ?
***Anniston Shopper* dergisinin haftalık hizmeti**

Abra önce bunun hazine avı gibi bir tür yarışma olduğunu sandı. Sonra onların kayıp çocuklar olduğunu anladı. Bir el boğazını sıkıyormuş gibi nefessiz kaldı bir an. Öğle yemeğinde üç paket Oreos almış ve hepsini otobüsle eve dönerken yemişti. Şimdi kusacakmış gibi boğazına kadar geldiklerini hissediyordu.

Rahatsız oluyorsan bakma, dedi kendi kendine. Üzüldüğünde veya kafası karıştığında kendisiyle o ses tonuyla konuşurdu (farkında olmasa da Momo'nun sesini andıran bir sesti). *Diğer çöplerle beraber çöp kutusuna at gitsin.* Sorun şu ki, fotoğraflardan gözünü alamıyordu.

İşte Cynthia Abelard, DT 9 Haziran 2005. Biraz düşündükten sonra Abra, DT'nin doğum tarihi anlamına geldiğini çözdü. Hayatta olsa, Cynthia bugün sekiz yaşında olacaktı. 2009'dan beri kayıptı. *"Bir insan dört yaşındaki çocuğunu nasıl kaybeder?"* diye geçirdi Abra içinden. *Gerçekten kötü bir ailesi olmalı.* Oysa muhtemelen ailesi onun izini kaybetmemişti. Mahalleyi dolaşan bir sapık onu görmüş, fırsatını bulduğunda da kızı kaçırmıştı.

İşte Merton Askew, DT 4 Eylül 1998. 2010'da kaybolmuştu.

Sayfanın ortalarında Angel Barbera adlı Güney Amerika kökenli güzel bir kız vardı. Yedi yaşındayken Kansas City'deki evinden kaçırılmıştı ve dokuz yıldır kayıptı. Abra kızın ailesinin,

bu ufacık fotoğrafın yayımlanmasının kızlarının bulunmasına yararı olacağına gerçekten inanıp inanmadığını merak etti. Bir gün bulunsa bile gördüklerinde onu tanıyacaklar mıydı? Daha da önemlisi, kızları onları tanıyacak mıydı?

Kurtul şu dergiden, dedi Momo'nun sesini andıran ses. *Yeterince derdin var, bir de kayıp çocuklarla...*

Gözleri en alt sıraya ulaştığında boğazından garip bir ses döküldü. Bir inleme. Başlangıçta nedenini anlamadı; hani bazen bir kelime dilinizin ucuna kadar gelir ama bir türlü ne olduğunu bulamazsınız ya...

Fotoğraf kısa saçlı aptal aptal sırıtan beyaz bir çocuğa aitti. Yanaklarında çiller varmış gibi görünüyordu ama fotoğraf kesin konuşulamayacak kadar küçüktü. Buna rağmen...

(Çil olduklarını biliyorsun.)

Abra her nasılsa ne olduklarına emindi. Evet, çildiler ve oğlanın ağabeyi sürekli onlarla dalga geçer, annesi ise zamanla kaybolacaklarını söylerdi.

"Annen çillerin uğur getireceğini söylemişti," diye fısıldadı Abra.

Bradley Trevor, UT 2 Mart 2000.12 Temmuz 2011'den beri kayıp. Irk: Beyaz. Şehir: Bankerton, Iowa. Bugünkü Yaşı: 13. Altında ise -çoğu gülümseyen bu çocukların hepsinin fotoğraflarının altında- benzer cümleler yazıyordu: *Eğer Bradley Trevor'ı gördüyseniz, Kayıp ve Tacize Uğrayan Çocuklar Yardım Merkezi'ni arayın.*

Kimse Bradley için onları aramayacaktı; çünkü kimse onu görmeyecekti. Bugünkü yaşı on üç de değildi, Bradley Trevor aynı saati gösteren bozuk bir saat gibi hep on bir yaşında kalacaktı. Abra elinde olmadan insanlar gömüldüklerinde çillerinin de kaybolup kaybolmadığını merak etti.

"Beyzbolcu oğlan," diye fısıldadı.

Eve uzanan yolun iki tarafındaki çiçekler açmıştı. İki büklüm olan Abra ellerini dizlerine koydu ve yediklerinin sindirilmemiş kısmını annesinin güzelim çiçeklerinin üstüne çıkardı. Yeniden kusmayacağına emin olunca posta kutusundan ne aldıysa hepsini çöpe attı, hepsini.

Babası haklıydı, hepsi çöptü.

5

David Stone'un çalışma odası olarak kullandığı küçük odanın kapısı açıktı. Abra kustuğu Oreo'ların ağzında bıraktığı buruk çikolata tadından kurtulmak için lavabodan kendine bir bardak su alırken babasının klavyesinin tuşlarının düzenli tıklamalarını duyabiliyordu. Sesler yavaşladığında veya tamamen kesildiğinde babası huysuzlaşırdı. Ayrıca öyle zamanlarda kızının eve döndüğünü fark ederdi ve Abra bugün fark edilmek istemiyordu.

"Abba-Doo sen misin?" dedi babası şarkı söylercesine.

Normalde Abra, babasını bebekken kendisine taktığı adı kullanmaması için uyarırdı ama bugün değil. "Evet benim."

"Okulda her şey yolunda mıydı?"

Düzenli tıklamalar kesilmişti. *Lütfen buraya gelme,* diye dua etti Abra içinden. *Lütfen yanıma gelip neden bembeyaz olduğumu sorma.*

"Evet. Kitap nasıl gidiyor?"

"Harika bir gün geçiriyorum," dedi babası. Çarliston ve *Black Bottom* danslarını yazıyorum. O doe di o do." Her ne demekse, önemli olan tık tıkların yeniden başlamasıydı.

"Harika!" dedi kız bardağını yıkayıp kenara bırakırken. "Üst kata çıkıp ödevlerimi yapacağım."

"Aferin kızıma, 2018'de Harvard'a gireceğini düşün."

"Tamam baba." Belki gerçekten Harvard'ı düşünürdü. 2011 yılının Bankerton, Iovva'smı düşünmesini engelleyecek her şeye razıydı.

6

Ne kadar denerse denesin oğlanı düşünmekten kendini alamıyordu.

Çünkü...

Çünkü ne? Çünkü neden? Çünkü... şey...

Çünkü yapabileceğim şeyler var.

Bir süre bilgisayarda Jessica'yla konuştu ama Jessica ailesiyle birlikte alışveriş merkezindeki Panda Garden'a gidince Abra gerçekten ödevlerine başladı. *Hayat Bilgisi* kitabını açtı. Dördüncü bölümü okuması söylenmişti. "Hükümet Nasıl Çalışır?" başlıklı çok sıkıcı yirmi sayfa. Birdenbire kitabın sayfaları uçuştu ve beşinci bölüm açıldı: "Vatandaş Olarak Sorumluluklarınız."

Eğer o öğleden sonra görmek istemediği bir kelime varsa o da sorumluluk kelimesiydi. Banyoya gidip bir bardak suyla ağzını çalkaladı. Derken gözleri kendi çillerine takıldı. Aynada üç çil görünüyordu, biri sol yanağında, ikisi burnunda. Çok da kötü sayılmaz. Çil açısından şanslıydı. Bethany Stevens gibi bir doğum izi yoktu, gözleri Norman McGinley gibi şaşı değildi, Ginny Whitlaw gibi kekelemiyordu ve ailesi ona Pençe Effersham gibi korkunç bir isim vermemişti. Abra'nm da gariplikleri vardı elbette ama Abra yırtınıştı. İnsanlar, sürekli Penis Pençe diye dalga geçilen oğlanın aksine Abra'nm garip değil, eksantrik biri olduğunu düşünüyorlardı.

En önemlisi, yalvarmama aldırmayan ve çığlık atıp duran deliler tarafından doğranmadım; ölmeden önce aynı deli insanların avuçlarımdaki kanlan yaladığına şahit olmadım. Abba-Doo ne şanslı!

Ancak Abra belki o kadar da şanslı değildi. Şanslı kişiler bilmeleri gerekmeyen şeyleri bilmezler.

Klozetin kapağını indirip üstüne oturdu ve elleriyle yüzünü kapayıp sessizce ağladı. Bradley Trevor'ı ve nasıl öldüğünü düşünmek yeterince asap bozucuydu. Ancak sorun sadece o değildi. Bir de diğer çocuklar vardı. *Anniston Shopper* dergisinin arka kapağına sıkış tıkış yerleştirilmiş fotoğraflarıyla cehennemden fırlamış bir öğrenci topluluğunu hatırlatan çocukları aklından çıkaramıyordu. Dişlerinin arasındaki boşlukları ortaya çıkaran gülümsemeleriyle, dünyayı Abra'dan bile az tanıdıklarını eleveren bakışlarıyla onca zavallı çocuk... Zaten Abra ne biliyordu ki? "Hükümet Nasıl Çalışır?" Onu bile bilmiyordu.

Kayıp çocukların aileleri ne düşünmüştü? Nasıl hayatlarına devam etmişlerdi? Sabah uyandıklarında ilk akıllarına gelen Cynthia, Merton veya Angel mıydı; yatağa yattıklarında son dü-

şünceleri onlar mıydı? Bütün gece uyanık kalıp çocuklarını mı düşünüyorlardı? Eve dönmeleri ihtimaline karşı odalarını hazır mı tutuyorlardı, yoksa bütün giysilerini yardım derneklerine mi bağışlamışlardı? Abra, Lennie O'Meara'nın ailesinin oğulları ağaçtan düşüp öldüğünde bütün eşyalarını dağıttığını duymuştu. Lennie O'Meara beşinci sınıfa kadar gelmiş ve sonra... zaman onun için donmuştu. Ancak Lennie'nin ailesi çocuklarının öldüğünü biliyordu, çiçek bırakabilecekleri bir mezar vardı. Belki fark, bunu bilmekteydi. Belki de öyle değildi ama Abra öyle olduğunu düşünüyordu. Öbür türlü cevaplanması gereken çok fazla soru vardı, değil mi? Örneğin kahvaltınızı ederken kaybolan *Cynthia, Merton, Angel* da bir yerlerde kahvaltı ediyor mu, uçurtma uçuruyor mu veya birileriyle portakal topluyor mu diye sorardınız kendinize.

İçten içe öldüğüne emin olsanız da buna inanmak istemezdiniz. Saat altıdaki haberleri izleyen herkes kaçırılan çocukların çoğunun ilk 24 saatte öldürüldüğünü söylese de asla emin olamazdınız.

Cynthia Abelard, Merton Askew veya Angel Barbera'nın aileleri için yapabileceği bir şey yoktu, nerede olduklarını veya başlarına ne geldiğini bilmiyordu. Ama Bradley Trevor için durum farklıydı.

Onu neredeyse unutmuştu. Derken aptal dergi, aptal fotoğraf... Ve bildiği bilmediği, her şeyi hatırlamıştı Abra. Sanki fotoğraflar bilinçaltını dürtmüş, hafızasına gömdüğü detayları yüzeye çıkarmıştı.

Bir de yapabildiği şeyler konusu vardı. Endişelendirmemek için ailesine söylemekten kaçındığı şeyler. Bir keresinde Bobby Flannagan ile oynaştığını bilseler endişeleneceklerini tahmin ettiği gibi. Bunlar bilmek istemeyecekleri şeylerdi. Abra'ya kalırsa (telepati kullanmamıştı ama tamamen yanıldığı söylenemezdi) ailesi onu hâlâ sekiz yaşında sanıyordu ve memeleri belirginleşene dek de öyle sanacaklardı. Henüz memeleri çıkmamıştı; en azından dikkat çekecek kadar değil.

Şimdilik ona çiçeklerden ve böceklerden bahsetme gereği bile duymamışlardı. Julie Vandover'ın söylediğine göre konuşmayı çoğu zaman anneler yaparmış. Abra'nın annesinin onunla yaptığı tek konuşma, perşembeleri çöpleri çıkarmayı unutmamasıyla ilgiliydi. "Senden fazla bir şey istemiyoruz," demişti Lucy. "Ama bu sonbahar hepimize çok iş düşüyor."

Momo, KONUŞMA'yı yapacak gibi olmuş ama başka konulara geçmişti. O ilkbahar Abra'yı bir kenara çekip, "Senin yaşına geldiklerinde oğlanların kızlardan ne istediğini biliyor musun?" diye sormuştu.

"Galiba seks," demişti Abra... Gerçi zavallı Pençe Effersham'ın tek istediği, kızın kurabiyelerinden birini yemek veya abur cubur makineleri için bozukluk veya *Avengers* filmini kaç kere gördüğünden bahsetmekti.

Momo başını sallayıp onaylamıştı. "İnsan doğası bunu gerektiriyor, neyse o, ama onlara istediklerini verme. Nokta. Bu kadar. On dokuz yirmi yaşma geldiğinde gerekirse bu konuyu yeniden gözden geçirirsin."

Küçük kız biraz utanmıştı ama Momo en azından doğrudan konuya girmişti, söyledikleri de gayet anlaşılırdı. Oysa kızın kafasında olup bitenler hiç de anlaşılır değildi. Yetenekleri de Abra'nın doğum lekesiydi, görünmese de gerçekti. Ailesi küçükken yaptığı çılgınca şeylerden hiç bahsetmiyordu. Belki de onlara yol açan her neyse geçtiğini sanıyorlardı. Elbette Momo'nun hasta olduğunu tahmin etmişti ama bu, gaipten gelen piyano notalarından, dokunmadan muslukları açmaktan veya hayal meyal hatırladığı doğum günü kutlamasında kaşıkları tavana yapıştırmaktan farklıydı. Genç kız, tamamen olmasa da büyük ölçüde yeteneklerini kontrol etmesini öğrenmişti.

Ayrıca yeteneği değişmişti. Artık gelecekte neler olacağını çok ender görüyordu. Eşyaları hareket ettiremiyordu. Altı yedi yaşlarındayken dikkatini toplayıp ders kitaplarını hiç zorlanmadan tavana kadar kaldırmıştı. Momo'nun da dediği gibi; tereyağından kıl çeker gibi. Şimdi tek bir kitabı ittirmeye odaklansa bile beyni kulaklarından akacakmış gibi hissedene dek zorlamazsa

birkaç santimden fazla oynatamıyordu. O da iyi günündeyse. Çoğu zaman sayfalan bile çeviremiyordu.

Yapabileceği başka şeyler ortaya çıkmıştı. Örneğin, insanların aklından geçenleri okumada çocukken olduğundan katbekat iyiydi. Gücü herkese işlemiyordu -bazı insanlar tamamen kapalıydı, diğerlerinde ise görüntüler belirip kayboluyordu- ama pek çok insanın zihni perdeleri çekilmiş pencerelerden farksızdı. İstediği zaman perdeyi açıp içeri bakabiliyordu Abra. Keşfedeceği şeyler çoğunlukla onu üzdüğünden veya şaşırttığından çoğunlukla başkalarının aklını okumak istemezdi. Altıncı sınıf öğretmeni Bayan Moran'ın KAÇAMAK yaptığını öğrenmek küçük kızı çok şaşırtmıştı. Kendini hiç iyi hissetmemişti.

Son zamanlarda aklının *gören* bölümünü kapalı tutuyordu. Bunu nasıl yapacağını öğrenmek kolay olmamıştı, geri geri kaymasını veya sol eliyle yazmasını öğrenmek kadar zordu ama sonunda öğrenmişti. Antrenman yapmak becerilerini mükemmelleştirmesini sağlamasa da (en azından şimdilik) yararı dokunuyordu. Hâlâ arada bir başkalarının zihnine göz atıyor ama garip veya iğrenç bir şeyle karşılaşacağının ilk sinyallerini aldığında hemen geri çekiliyordu. Anne babasının veya Momo'nun zihnine hiçbir zaman göz atmıyordu. Doğru ile yanlış arasındaki farkı öğrenmişti ve başkasının mahremiyetine müdahale etmenin yanlış olacağını biliyordu. Muhtemelen kimin zihnine bakarsa baksın yanlıştı ama büyükannesinin her zaman dediği gibi: Bazı şeyler insanın doğasında vardır ve merak da onlardan biriydi.

Bazen insanlara bir şeyler yaptırabiliyordu. Herkese değil, karşılaştığı insanların yarısına bile değil ama telkine açık *pek çok* insanla karşılaşmıştı. (Televizyonda gördükleri kırışıklık kremlerini veya saç çıkaran losyonları alanlar da herhalde aynı insanlardı.) Abra bir kası geliştirir gibi bu yeteneğin üstüne gitse daha da güçleneceğini biliyordu ama yapmadı. İnsanları bir şeylere ikna edebilmek kızı korkutuyordu.

Başka şeyler de yok değildi. Bazı yeteneklerin adları yoktu ama şimdi düşündüğü yeteneğin adını koymuştu: "Uzağı Görmek" diyordu ona. Diğer güçleri gibi, bu özellik de belirip kaybo-

lurdu ama gerçekten isterse -dikkatini vereceği bir nesne varsa- onu çağırmayı başarırdı.

Şimdi yapabilirim.

"Bırak bunları Abba-Doo," diye azarladı kendini. "Boş ver."

Ev ödevlerini yapmak için *Cebir* kitabını eline aldı. Ayraç olarak üzerine en az yirmişer kere Boyd, Steve, Cam ve Pete yazdığı kâğıdı kullanmıştı. "Round Here" grubunun üyelerinin adları. Kızın favori pop grubuydu. Özellikle Cam çok yakışıklıydı. Abra'nın en yakın arkadaşı Emma Deane de aynı fikirdeydi. O mavi gözler, yataktan yeni kalkmış gibi duran sarı saçlar yok mu...

Belki yardım edebilirim. Ailesi üzülecektir ama en azından çocuklarının başına ne geldiğini bilirler.

"Boş ver Abba-Doo. Boş ver ve ödevine bak."

5x-4 = 26 isex =?

"Altmış zilyon!" diye bağırdı kız. "Kimin umurunda!"

Gözleri süslü harflerle "Rourtd Here" grubundaki yakışıklı çocukların isimlerinin yazılı olduğu kâğıda kaydı. ("Böyle yazınca daha romantik görünüyor," demişti Emma.) Onları yazmanın ne kadar bebekçe olduğunu düşünüp utandı. *Onu doğrayıp kanını yaladılar. Sonra çok daha kötüsünü yaptılar.* Dünyada böyle şeyler olurken pop gruplarını düşünüp acı çekmek kötüden de kötüydü. Feciydi. Aptalcaydı.

Abra kitabın kapağını şak diye kapayıp alt kata inerek (babasının çalışma odasından gelen tık tıklar devam ediyordu) garaja gitti. Dergiyi çöpten aldı, odasına götürüp masasına koydu.

Onu ilgilendiren bütün o yüzler arasından bir tanesiydi.

7

Kalbi göğüskafesini çatlatacak gibi çarpıyordu. Önceden de uzaktan görmeyi veya düşünce okumayı denediğinde korktuğu olmuştu ama hiç bu kadar ödü patlamamıştı. Eskiden hissettikleri şimdi hissettiklerinin yanına bile yaklaşamazdı.

Nerede olduğunu bulabilirsen ne yapacaksın?

Daha sonra cevaplanması gereken bir soru. Çocuğun yerini bulamayabilirdi. Ödlek tarafı hiçbir zaman bulamamasını diliyordu. Abra sol elinin iki parmağını Bradley Trevor'm fotoğrafına koydu. Sol eli daha iyi görürdü. Bütün parmaklarını değdirebilmeyi isterdi (bir nesne olsaydı onu avucunda tutardı) ama fotoğraf çok küçüktü. Parmaklarını koyduğunda oğlanın yüzü kayboldu ama Abra'nın zihnindeki görüntü capcanlıydı.

"Round Here" grubundan Cam Knowles'un gözleri gibi masmavi gözler. Fotoğraftan anlaşılmıyordu ama laciverde kaçıyorlardı. Abra'nın bunu bilmek için fotoğrafa ihtiyacı yoktu.

Benim gibi sağ elini kullanıyormuş ve benim gibi solakmış da. Bir sonraki atışın nasıl olacağını bilen sol eliymiş. Hızlı bir top mu geliyor, kavisli mi...

Abra elinde olmadan inledi. Beyzbolcu çocuk da kimi zaman gelecekte olacakları *biliyordu.*

Beyzbolcu çocuk da Abra gibiydi.

Evet öyle. Bu yüzden onu aldılar.

Gözlerini kapadığında oğlanın yüzü gözünün önüne geldi. Arkadaşlarının Brad dediği Bradley Trevor. Beyzbolcu oğlan. Bazen kasketini ters çevirirdi. Babası çiftçiydi. Annesi börek ve turta pişirip restoranlara satar, kalanları da aile çiftliğindeki tezgâhta satışa çıkarırdı. Ağabeyi üniversiteyi kazanıp şehirden ayrıldığında AC/DC CD'leri Brad'e kalmıştı. Arkadaşı Al ile birlikte en sevdikleri şarkı "Big Balls"tu. Brad'in yatağına oturup birlikte şarkıyı söylerler ve katıla katıla gülerlerdi.

Mısır tarlasından geçtiğinde bir adam onu bekliyordu. Brad adamın nazik biri olduğunu sanmıştı, iyi adamlardan biri; çünkü adam...

"Barry," diye fısıldadı Abra alçak sesle. Kapalı gözkapaklarınm arkasında gözleri hareketli rüyalar gören insanların gözleri gibi sağa sola oynuyordu. "Adamın adı Canlı Barry. Seni kandırdı Brad, değil mi?"

Barry yalnız değildi. Tek olsaydı Brad sorun olduğunu hissederdi. "Fenerli insanlar" birlikte çalışıp aynı düşünceyi oğlanın zihnine sokmuştu: Canlı Barry'nin kamyonuna veya karavanına binmesinde sakınca yoktu; çünkü Barry iyi biriydi. İyi adamlardandı. Dosttu.

Ve oğlanı alıp...

Abra daha da derine indi. Brad'in gördükleriyle vakit kaybetmedi; çünkü oğlanın tek gördüğü gri bez parçasıydı. Elleri ve ayakları bağlanmış, Canlı Barry'nin kullandığı araç her neyse onun içine tıkılmıştı. Oğlanın ne bildiği önemsizdi. Artık o güne bağlandığından genç kız oğlanın gördüklerinden fazlasını görebiliyordu. Örneğin...

Eldivenini... Wilson beyzbol eldiveni. Canlı Barry eldiveni...

Derken o bölüm uçup gitti. Belki geri gelirdi, belki de gelmezdi.

Geceydi. Genç kız gübre kokusunu ayırt etti. Bir fabrika. Bir tür... *(batmış)...* işletme.

Büyüklü küçüklü araçlar. Bazıları dev gibiydi. Bir araya toplanmışlardı. Birinin görmesi ihtimaline karşı farlarını söndürmüşlerdi ama dolunay zamanı yaklaştığından çevreyi görmeye yetecek kadar ışık vardı. Delik deşik, engebeli katran yolda ilerleyip su kulesini ve çatısı kırık barakayı geçtiler. Açık bahçe kapısından içeri sürdüler araçları. Bîr tabela vardı. Yanından çok hızlı geçtikleri için tabelayı okuyamadı kız. Sonra fabrika. Yıkılmış bacaları ve kırık pencereleriyle ıskartaya çıkmış bir fabrika.

Bir tabela daha vardı ve ay ışığı sayesinde kız o tabelada yazılanları okuyabildi: GİRMEK YASAKTIR. CANTON BELEDİYESİ ŞERİF DEPARTMANI.

Fabrikanın arkasına gidecek ve oraya ulaştıklarında beyzbolcu Brad'in canını yakacaklardı. Ölene kadar ona işkence edeceklerdi. Abra o bölümü görmek istemediği için filmi geriye sardı. Biraz zorlandı. Kapağı sıkışmış bir kavanozu açarken zorlandığı kadar. Başaramayacağı şey değildi. İstediği ana gerilediğinde filmin yeniden akmasına izin verdi.

Canlı Barry eldivenden haşlanmıştı; çünkü ona çocukluğunu hatırlatıyordu. Eldiveni eline geçirmişti. Eldiveni denemiş ve Brad'in derinin sertleşmesini engellemek için sürdüğü yağın kokusunu almıştı. Yumduğu elini eldi...

Olay akışı hızlanınca Abra, Brad'in beyzbol eldivenini unuttu.

Su kulesi. Kırık çatılı baraka. Paslı bahçe kapısı. Sonra ilk tabela. Ne yazıyordu?

Hayır. Ay ışığı tabelayı aydınlatsa da hâlâ fazla hızlı geçiyorlardı. Yeniden başa sardı. (Alnı ter içinde kalmıştı.) Filmi akışına bıraktı. Su kulesi. Kırık çatı. *Hazırlan, geliyor.* Paslı kapı. Tabela. Bu sefer yazılanı okuyabildi ama anladığına emin değildi.

Süslü harflerle pop yıldızlarının adını yazdığı kâğıdın arkasını çevirdi ve tabelada gördüğü her şeyi not aldı: ORGANİK SANAYİ - ETİL ALKOL FABRİKASI #4 ve FREEMAN, IOWA ve BİR SONRAKİ EMRE KADAR KAPATILMIŞTIR.

Artık onu nerede öldürdüklerini ve beyzbol eldiveniyle birlikte nereye gömdüklerini biliyordu. Emindi. Şimdi ne olacak? Kayıp ve Tacize Uğrayan Çocuklar Merkezi'ni ararsa kendisinin de çocuk olduğunu sesinden anlarlar ve söyleyeceklerini önemsemezlerdi... Muhtemelen kızın telefon numarasını tespit edip polise verirler, polis de gelip acı çeken insanlara eşek şakası yaptığı için onu tutuklardı. Abra annesine söylemeyi düşündü ama Momo ölüm döşeğindeyken bunu yapması söz konusu bile olamazdı. Annesinin ölü çocuklar olmadan da derdi başından aşkındı.

Abra ayağa kalkıp pencereye gitti ve uzun uzun sokağa, köşedeki Lickety-Split dükkânına (büyük çocuklar oraya Lickety-Spliff derdi; çünkü dükkânın arka tarafında, çöplerin durduğu yerde ot içerlerdi) ve uzakta görünen Beyaz Dağlar'a baktı. Yine ağzını ovalamaya başlamıştı. Endişelendiği zaman ortaya çıkan bir tikti, annesi ve babası kızın bunu yapmasına engel olmaya çalışırdı ama şimdi yanında olmadıklarına göre kimin umurundaydı. *Bana ne!*

Babam hemen alt katta.

Ona da haber vermek istemiyordu. Kitabını bitirmek zorunda olduğu için değil, kızına inansa bile bu işe karışmak istemeyeceğinden. Cevabı bilmek için Abra'nın babasının zihnini okumasına gerek yoktu.

Öyleyse kimden yardım isteyebilirdi?

Soruya cevap bulamadan pencerenin diğer tarafındaki dünya bulanıklaştı, dağlar dev bir plağın üzerindeymiş gibi döne döne

kayboldular. Renkler birbirine girerken bir çığlık döküldü kızın dudaklarından. Daha önce de bunu yaşamıştı, her zaman aniden gerçekleşirdi ve ne zaman gerçekleşse kız dehşete düşerdi. Kriz geçirmek gibiydi. Artık kendi vücudunda değildi, uzağı görmek yerine uzakta olmak dediği yetenekti bu. Ya geri dönemezse?

Çark yavaşlayıp durdu. Artık yatak odasında değil, süpermarketteydi. Nerede olduğunu kasabı görünce anlamıştı. Üstünde parlak ışıklar sayesinde kolayca okuduğu bir slogan yazılıydı: SAM'İN YERİ'NDE HER ET ÖDÜLLÜ İNEKLERİNKİ KADAR KALİTELİDİR: KOVBOY BİFTEĞİ! Etlerin durduğu tezgâha doğru yürüyordu; çünkü aptal çark onu yürüyen birinin kafasının içine fırlatmıştı. Yürüyen ve alışveriş yapan birinin. Canlı Barry mi? Hayır, o değildi ama Barry de yakınlardaydı. Barry sayesinde oraya ulaşmıştı Abra. Ancak çok daha güçlü birinin içine çekilmişti. Abra alışveriş arabasındaki yiyecekleri görebiliyordu. Derken ilerleyen kişi durdu. Garip bir his küçük kızın benliğini sardı.

(Didik didik aranıyormuş gibi.h

Birilerinin kendisinin içinde olduğu hissi. O zaman Abra çarkın üstünde yalnız olmadığını anladı. Kendisi süpermarketin diğer ucundaki et tezgâhını görürken, diğer kişi de kızın penceresinden Richland Çıkmazı'na ve daha ötedeki Beyaz Dağlar'a bakıyordu.

Küçük kız paniğe kapıldı; bu duygu ateşe benzin dökülmüş gibi güçlendi. Dudaklarını sıkı sıkı büzdüğü için ağzından herhangi bir ses çıkmadı ama zihni o güne dek atabileceğini bilmediği şiddette bir çığlık attı:

(HAYIR! KAFAMDAN DEFOL!)

8

David evin sarsıldığını hissedip abajurun sallandığını gördüğünde ilk düşüncesi *(Abra)* yıllardır telekinetik zırvalarla uğraşmaları gerekmese de kızının psişik patlamalarından birini yaşadığıydı. Gerçi o güne kadar böylesini yaşamamışlardı. Sar-

sıntı sona ererken ikinci düşüncesi -mantığının ürettiği düşünce- New Hampshire'da ilk depremini yaşadığıydı. Zaman zaman deprem olduğunu bilirdi ama bu... vay be!

Masasının başından kalktı (kaydet tuşuna basmayı ihmal etmeden) ve koşa koşa koridora çıktı. Merdivene varınca üst kata seslendi. "Abra! Sen de hissettin mi?"

Ürkmüş görünen Abra odasından çıktı. Yüzü bembeyazdı. "Evet, şey... ben... galiba..."

"Depremdi!" dedi gözleri ışıldayan David. "İlk depremin! Sence de acayip değil miydi?"

"Evet," dedi sesinden babası kadar heyecanlı olmadığı anlaşılan Abra. "Acayipti."

David, salon camından dışarı baktığında insanların evlerinin bahçesine ve kaldırıma çıktıklarını gördü. Yakın arkadaşı Matt Renfrew de aralarındaydı. "Ben karşıya geçip Matt ile konuşacağım hayatım. Gelmek ister misin?"

"Önce matematik ödevimi bitirsem iyi olacak."

David evin kapısına doğru ilerledi, sonra başını çevirip hâlâ üst katta olan kızma baktı. "Korkmadm ya? Korkmana gerek yok. Hepsi geçti."

Abra, *keşke o kadar kolay olsaydı,* diye geçirdi içinden.

9

Büyükbaba Flick kötüleştiği için Şapkalı Rose iki kişilik alışveriş yapıyordu. Sam'in Yeri'nde klanın başka üyeleri de vardı. Karşılaştıklarında başlarını sallayarak birbirlerini selamlıyorlardı. Konservelerin önünde elinde karısının listesiyle alışveriş yapan Çinli Barry ile karşılaştığında sohbet etmek için durdu. Barry, Flick için endişeleniyordu.

"Toparlanacaktır," dedi Rose. "Büyükbaba'yı bilirsin."

Barry sırıttı. "Kaya kadar sağlamdır."

Rose başını sallayıp alışveriş arabasını ittirdi. "Aynen öyle."

Süpermarkette sıradan bir hafta sonuydu. Barry'nin yanından ayrılırken başlangıçta başına geleni yanlış anlayıp sıradan bir

şey olduğunu, muhtemelen şekerinin düştüğünü varsaydı. Ara sıra şekeri düştüğünden çantasında her zaman gofret bulundururdu. Derken birinin kafasının içinde olduğunu anladı. Biri *etrafa bakıyordu.*

Rose, klanın liderliğine sezgilerinin güçlülüğü sayesinde elmişti. Alışveriş arabasını bir sonraki hedefi olan et tezgâhına çevirip durdu ve aralarındaki bağı kullanarak meraklı ve muhtemelen tehlikeli kişinin kim olduğunu tespit etmek için harekete geçti. Onlar'm üyelerinden biri değildi, Onlar'dan biri olsa hemen anlardı. Ancak sıradan bir köylü de değildi.

Hayır. Bu kişi sıradan olmaktan uzaktı.

Market kaybolup gitti. Karşısında dağlar belirdi. Rocky Dağları değil, onlar olsa hemen tanırdı. Bunlar daha küçüktü. Catskill? Adirondack? İkisi de olabilirdi, başka bir dağ da... Meraklı ziyaretçisine gelince... Galiba bir çocuktu. Büyük ihtimalle bir kız. Daha önce karşılaştığı kız.

Neye benzediğini görmeliyim, o zaman ne zaman istersem onu bulabilirim. Onu aynaya bakmaya... '

Derken beyninde kurşun sesi kadar gürültülü bir düşünce belirdi ve...

(HAYIR! KAFAMDAN DEFOL!)

Geriye hiçbir şey kalmadı. Yalpalayan kadın çorba konserveleri ile sebzelere çarptı. Konserveler devrilip etrafa saçıldı. Rose birkaç saniye kendisinin de konservelerle beraber devrileceğini sandı, sade suya tirit aşk romanlarının kahramanları gibi yere yığılacaktı. Derken toparlandı. Kız aralarındaki bağı koparmıştı. Hem de şatafatlı bir hamleyle...

Burnu kanıyor muydu? Parmaklarını burnuna götürüp kontrol etti. Hayır. İyi.

Çalışanlardan biri koşa koşa yanma geldi. "İyi misiniz hanımefendi?"

"Bir şeyim yok. Bir an başım döndü. Dün dişimi çektirmiştim, muhtemelen onun etkisidir. Şimdi geçti. Ortalığı fena dağıttım, değil mi? Çok özür dilerim. İyi ki şişelerin yanında değil de konservelerin yanında fenalaştım."

"Hiç sorun değil hanımefendi, hiç sorun değil. One gelip taksi durağındaki bankta biraz oturmak ister misiniz?"

"Gerek yok," dedi Rose. Gerçekten gerek yoktu ve o günlük alışverişle işi bitmişti. Arabayı iki reyonun arasına ittirip bıraktı.

10

Sidewinder'm batısındaki kamp yerinden şehre eski ama güvenilir Tacoma'sıyla gelmişti. Kamyona biner binmez telefonunu çıkarıp hızlı arama tuşuna bastı. Karşı taraf tek çalışta açtı.

"Rosie, ne var tatlım?" dedi Karga Daddy.

"Bir sorunumuz var."

Elbette sorun aynı zamanda fırsattı. Kazanında kadını yere yapıştıracak kadar buhar olan bir çocuk -Rose'u tespit etmekle kalmamış, sarsmıştı da- sıradan bir duman kafa değil, yüzyılın keşfiydi. Kadın kendini beyaz balinayla karşılaşan Kaptan Ahab gibi hissediyordu.

"Niye sustun?" Artık dalga geçmiyordu.

"İki yıl önce. Iovva'daki çocuğu hatırlıyor musun?"

"Elbette."

"Sana birinin bizi izlediğinden bahsettiğimi de hatırlıyor musun?"

"Evet. Doğu kıyısından demiştin, yanılmıyorsam kız olabileceğini söylemiştin."

"Kız olduğu konusunda haklıymışım. Beni tekrar buldu. Süpermarkette alışveriş yapıyordum, birdenbire kafama girdi."

"Bunca zamandan sonra, neden?"

"Bilmiyorum ve umurumda da değil. Ama onu ele geçirmeliyiz Karga. O bize lazım."

"Senin kim olduğunu, nerede olduğumuzu biliyor mu?"

Rose kamyona yürürken bunu düşünmüştü. İşine burnunu sokan kızın kendisini görmediğine emindi. Çocuk onun gözlerinden dışarıya bakmıştı. Neler gördüğüne gelince... Süpermarket reyonları. Amerika'da onlara benzeyen kaç yer vardı? Muhtemelen milyonlarca.

"Sanmıyorum ama önemli olan bu değil."

"Öyleyse ne?"

"Sana kızın buharının güçlü olduğunu söylediğimi hatırlıyor musun? Çok buhar olduğundan bahsettiğimi? Şimdi daha da güçlenmiş. Ona ulaşmaya çalıştığımda beni kafasından dışarı öyle bir fırlattı ki, az kalsın yere yapışacaktım. Daha önce başıma böyle bir şey gelmemişti. Mümkün olabileceğini dahi düşünmezdim."

"Ne diyorsun, Gerçek Kardeşlik'in üyesi olma potansiyeli var mı, yoksa besin mi?"

"Bilmiyorum." Ama biliyordu. Buhara ihtiyaçları vardı. Buhar stoklarını doldurmak yeni üyeler bulmaktan önemliydi. Ayrıca Rose, grubun içinde kendisine rakip olabilecek birini istemiyordu.

"Tamam, onu nasıl bulacağız? Bir teorin var mı?"

Rose genç kız kendisini süpermarkete geri postalamadan önce gördüklerini düşündü. Fazla bir şey yoktu ama bir dükkân hatırlıyordu.

"Çocuklar dükkâna Lickety-Spliff diyor," dedi.

"Ha?"

"Boş ver, önemli değil. Düşünmem gerek. Onu bulmalıyız Karga. Kız bizim olmalı!"

Kısa bir duraksama. Yeniden konuştuğunda Karga her zamankinden temkinliydi. "Konuşmana bakılırsa kızın en az on iki kabı dolduracak kadar buharı var. Eğer öyleyse, onu dönüştürmemek daha iyi."

Rose dalgın bir kahkahayla karşılık verdi. "Haklıysam kızın buharını depolayacak kadar kutumuz yok. Dağ olsaydı Everest olurdu." Adam karşılık vermedi. Şaşırdığını anlamak için zihnini kontrol etmeye veya suratını görmeye gerek yoktu. "Belki ikisini de yapmamız gerekmez."

"Anlamadım."

Elbette anlamamıştı. Uzun vadeli düşünmek Karga'nın becerilerinden değildi. "Belki onu dönüştürmemiz de, öldürmemiz de gerekmez, inekleri düşün."

"İnekleri mi?"

"Birini kesip birkaç aylık et ve hamburger elde edebilirsin. Ama canlı tutup iyi bakarsan altı, hatta sekiz yıl sana süt verir."

Uzun bir sessizlik. Kadın daha da uzamasına izin verdi. Karşılık verdiğinde adamın sesi her zamankinden temkinliydi. "Böyle bir şeyden bahsedildiğini duymamıştım. Buhara veya ihtiyacımız olan başka bir şeye sahiplerse onu aldığımızda onları öldürürüz. Dönüşüme dayanacak kadar güçlülerse dönüştürürüz. Tıpkı 80'lerde Andi'yi dönüştürdüğümüz gibi. Belki Büyükbaba Flick buhar kafaların inek gibi sağıldığma dair hikâyeler duymuştur, ne de olsa VIII. Henry'nin karılarını öldürdüğü zamanları bile hatırladığını iddia ediyor ama bugüne dek Gerçek Kardeşlik üyelerinden birinin herhangi bir buhar kafayı sağ tutmaya çalıştığını sanmıyorum. Söylediğin kadar güçlüyse kız başımıza bela olacaktır."

Bana bilmediğim bir şey söyle. Eğer hissettiğim gücü hissetseydin düşünmenin bile delilik olduğunu bilirdin. Belki de öyledir ama...

Bütün zamanını, ailenin bütün zamanını besin aramaya harcamaktan sıkılmıştı. Krallar ve kraliçeler gibi yaşayacaklarına onuncu yüzyıl Çingeneleri gibi yaşıyorlardı. Oysa onlar yaratılışın en üst basamağıydılar.

"Büyükbaba'yla konuş, bak bakalım toparlanabilmiş mi? Bir de Ağır Mary ile... O da Büyükbaba kadar uzun zamandır bizimle. Yılan Isırığı Andi ile de konuşabilirsin. Daha yeni ama kafası çalışır. Katkısı olabilecek herkese sor."

"Bilmiyorum Rosie..."

"Benim de bir şey bildiğim yok. Hâlâ düşünüyorum. Senden istediğim araştırma yapman. Ne de olsa eylem adamı sensin."

"Tamam..."

"Bir de VValnut ile konuş. Ona hangi uyuşturucuların köylü çocuğunu uzun süre sakin ve etkisiz kılacağını sor."

"Anlattıklarına bakılırsa kız köylülerden değil."

"Ama öyle; besili bir köylü. Sağılmayı bekleyen bir inek."

Doğru sayılmaz. Aslında o büyük beyaz balina.

Rose, Karga Daddy'nin bir şey söylemesini beklemeksizin telefonu kapadı. Patron Rose'du, tartışma o bitti dediğinde biterdi.

Bu kız benim beyaz balinam ve onu istiyorum.

Ama Ahab'ın balinasını tonlarca yağ ve et sağlayacağı için istememesi gibi, Rose da kızı sonsuz buhar sağlayacağı için istemiyordu. Mesele daha kişiseldi. Onu dönüştürmek mi? Gerçek Kardeşlik'in üyesi yapmak mı? Asla. Çocuk, Şapkalı Rose'u kapı kapı dolaşan can sıkıcı bir kitap satıcısını kovar gibi zihninden atmıştı. O güne dek kimsenin gücü kadına bunu yapmaya yetmemişti. Kızın kim olduğu fark etmezdi, birinin ona dersini vermesi gerekiyordu.

O *biri benim.*

Şapkalı Rose, kamyonu çalıştırıp süpermarketin otoparkından ayrıldı ve Gerçek Kardeşlik'in sahibi olduğu Blue Bell kamp alanına doğru yola çıktı. Çok güzel bir yerdi; bir zamanlar dünyanın en güzel otellerinden birini oraya dikmişlerdi.

Ama elbette, Overlook yıllar önce yanıp kül olmuştu.

n

Mahallenin neşe kaynağı Renfrevv'lar, Matt ve Cassie hemen o anda deprem şerefine bir mangal partisi düzenlemeye karar verdiler. Richland Çıkmazında oturan herkesi davet ettiler ve davet ettikleri kişilerin çoğu geldi. Matt, Licketty-Split'ten bir kasa gazoz, birkaç şişe ucuz şarap ve bir fıçı bira aldı. Eğlenceli bir partiydi. David Stone'un keyfine diyecek yoktu. Abra'nın da eğlendiğini sanıyordu. Kızı, arkadaşları Julie ve Emma'ylaydı. Babasının ısrarıyla hamburger ve salata yemişti. Lucy kızlarının yeme alışkanlıklarını iyi gözlemlemeleri gerektiğini söylemişti. Ergenlik çağma gelen kızlar görünüşlerine ve kilolarına kafayı takardı. Anoreksiya ve bulimia gibi rahatsızlıklar bu yaşta ortaya çıkar ve açlıktan bir deri bir kemik kalan yüzlerinden anlaşılırdı.

Adamın fark etmediği (Lucy orada olsa muhtemelen fark ederdi) Abra'nın arkadaşları gibi sürekli kıkırdamadığıydı. Ve bir kâse dondurma yedikten sonra (ufak bir kâse), babasından sokağın karşısındaki evlerine dönüp ödevlerini bitirmek için izin istemişti.

"Tamam," dedi David. "Ama önce Bay ve Bayan Renfrew'a teşekkür et."

Aslında hatırlatmasına gerek yoktu, söylemese de Abra bunu yapmayı unutmazdı ama bu detayın altını çizmeksizin babasına söz verdi.

"Bir şey değil Abby," dedi Bayan Renfrew. Üç kadeh beyaz şarap içtiği için gözleri ışıl ışıldı. "Sence de muhteşem değil miydi? Keşke daha sık deprem olsa. Gerçi Vicky Fenton ile konuşuyordum. Pond Sokağı'ndaki Fenton ailesini biliyorsundur, hiçbir şey hissetmediklerini söyledi. Ne garip değil mi?"

"Gerçekten garipmiş," dedi Abra. Garip mi? Bayan Renfrew daha yarısını bile bilmiyordu.

12

Annesi aradığında ödevlerini bitirmiş, babasıyla birlikte alt katta televizyon seyrediyordu. Abra annesiyle bir süre konuştuktan sonra telefonu babasına uzattı. Lucy bir şeyler söyledi. Dave kızından yana bakıp, "Evet, bir şey yok. Ev ödevinden yorgun düştü. Çocuklara çok ödev veriyorlar. Sana küçük depremimizden bahsetti mi?" demeden önce de Abra annesinin neden bahsettiğini biliyordu.

"Üst kata çıkıyorum baba," dedi Abra. Babası dalgın bir el sallayışla karşılık verdi kızına.

Genç kız masasının başına geçip bilgisayarını açtı ama hiçbir şey yapmadan kapadı. Fruit Ninja oyununu oynamak veya arkadaşlarıyla sohbet etmek istemiyordu. Ne yapacağını düşünmeliydi. Bir şeyler yapmak zorundaydı.

Okul kitaplarını çantasına koydu ve başını kaldırdığında süpermarketteki kadının camdan kendisine baktığını gördü. Kadının camın önünde olması imkânsızdı; çünkü kızın odası ikinci kattaydı. Ama kadın oradaydı işte. Teni bembeyaz, elmacıkkemikleri çıkıktı. Karanlık bakışlı gözleri hafif çekikti. Abra o güne dek gördüğü en güzel kadın olduğunu düşündü. Ayrıca hemen o an kadının zırdeli olduğunu kavradı. Kibirli yüzünü çevreleyen

siyah saçları omuzlarına dökülüyordu. Kafasındaysa imkânsız bir açıyla duran kadife bir silindir şapka vardı.

Hayal görüyorum, ne penceremin önünde ne kafamda. Nasıl olup da onu görebildiğimi bilmiyorum ama görüyorum ve bence o...

Camdan içeri bakan deli kadın sırıttı ve dudakları aralandığında Abra kadının dişlerinin değiştiğini gördü, üstçenesinden fil dişini andıran keskin bir diş çıkmıştı. Bradley Trevor'ın da son gördüğü manzaranın bu olduğunu anladı ve çığlığı bastı. Hem de gücünün yettiğince... Ama içinden; çünkü boğazı düğümlenmiş ve ses telleri donmuştu.

Abra gözlerini kapadı. Yeniden açtığında bembeyaz suratlı kadın da, sırıtışı da kaybolmuştu.

Orada değil ama gelebilir. Beni biliyor. Beni bulabilir.

O an beyninde bir şimşek çaktı. Terk edilmiş fabrikayı görür görmez akıl etmesi gerekirdi. Yardım isteyebileceği tek bir kişi vardı. Sadece bir kişi ona yardım edebilirdi. Gözlerini kapadı. Pencereden kendisine bakan korkunç görüntüden saklanmak için değil, yardım istemek için. •

(TONY, BABANA İHTİYACÎM VAR! LÜTFEN TONY, LÜTFEN!)

Gözlerini açmaksızın ama kirpiklerinden yanaklarına süzülen yaşların sıcaklığını hissederek fısıldadı: "Yardım et Tony. Korkuyorum."

SEKIZINCI BOLUM

ABRANIN GÖRECELİK. IE0RİSİ

1

The Helen Rivington treninin son yolculuğuna Günbatımı Seferi denirdi ve bakımevinde görevli olmadığı gecelerde o yolculukta treni Dan kullanırdı. Belediyede çalıştığı yıllar içinde belki yirmi beş bin kere aynı yolu gidip gelen Billy Freeman trenin kontrolünü seve seve devrediyordu.

"Hiç bıkmıyorsun değil mi?" diye sormuştu bir keresinde Dan'e.

"Çocukluğumu yaşayamamış olmama ver."

Doğru sayılmazdı, tam olarak değil; ancak tazminat parası bittiğinde annesiyle şehirden şehire taşınıp durmuşlardı. VVendy Torrance bir sürü işe girip çıkmıştı. Üniversite mezunu olmadığından çoğu asgari ücretli işlerdi. Başlarını sokacakları bir evleri, masalarında yemekleri vardı ama güçleri ancak bu kadarına yeterdi.

Bir keresinde -Tampa yakınlarındaki Bradenton'da yaşıyorlardı ve oğlan lise çağındaydı- annesine niye kimseyle çıkmadığını sormuştu. Artık annesinin güzel bir kadın olduğunu anlayacak yaştaydı. VVendy buruk bir gülümsemeyle oğluna bakıp, "Bir erkek yetti Danny," demişti. "Ayrıca artık sen varsın."

"Senin içki problemini biliyor muydu?" diye sormuştu Casey K. kafedeki buluşmalarından birinde. "İçmeye erken yaşta başlamamış miydin?"

Cevaplamadan önce Dan'in geçmişi düşünmesi gerekmişti. "Muhtemelen zannettiğimden fazlasını biliyordu ama bu konuyu hiç konuşmadık. Bence bundan bahsetmeye korkuyordu. Ayrıca o dönemde yasalarla başım belaya girmedi ve liseden iftihar derecesiyle mezun oldum." Hüzünlü bir gülümsemeyle Casey'e bakmıştı. "Ve onu hiç dövmedim. Sanırım bu yüzden aldırmadı."

Çocukken kimse ona oyuncak tren seti hediye etmemişti ama AA'da, içkiden uzak durursan hayatının iyiye gideceği söylenir ve Dan bu sözün doğruluğunun ispatıydı. Şimdi bir çocuğun isteyebileceği en büyük çuhçuh trene sahipti. Üstelik Billy haklıydı, hiç sıkılmıyordu. Belki on, belki yirmi yıl sonra sıkılırdı ama o zaman bile günün son turunu attırmaya gönüllü olacağına emindi. *Riv'i* günbatımına doğru sürüp Cloud Gap'e götürmeye bayılıyordu. İlkbahar geçip Saco sakinleştiğinde manzara muhteşemdi, bütün renkleri çifter çifter görürdünüz, önce gökte sonra sudaki yansımalarında. *Riv'in* seferinin bittiği yere tam bir sessizlik hâkimdi; sanki Tanrı nefesini tutmuş dünyayı izliyordu.

İşçi Bayramı ile Kolomb Günü arasındaki turlar, en iyileriydi. Turistlere rastlamazdınız, trenin yolcuları kasabalılardı ve Dan çoğunun adını dahi bilirdi. Hafta içi ise geceleri bir düzineden az müşteri olurdu, o gece de farksızdı. Dan'e göre hava hoştu.

Riv'i Teenytovvn İstasyonu'na yanaştırdığında hava kararmıştı. Kafasında MAKİNİST DAN yazılı şapkasıyla ilk yolcu vagonunun yanında durup yolculara iyi bir gece geçirmelerini diledi. Billy, banka oturmuş sigarasını tüttürüyordu. Yetmişine merdiven dayamıştı ama iyi görünüyordu ve iki yıl önceki ameliyattan sonra tamamen iyileşmişti. Emekli olmaya da niyeti yoktu.

"Emekli olup da ne yapacağım?" demişti Dan'in konuyu açtığı tek konuşmada. "Senin çalıştığın ölüm çiftliğine mi taşınacağım? Sevgili kedinin beni ziyaret etmesini mi bekleyeceğim? Teşekkürler ama kalsın."

Son iki üç yolcu da vedalaşıp akşam yemeği yemek üzere istasyondan ayrılırken, Billy sigarasını söndürüp Dan'in yanına gitti. "Treni hangara ben sokarım. Elbette sen yapmak istemiyorsan."

"Hayır, al senin olsun. Fazla oturdun. Sigarayı ne zaman bırakacaksın Billy? Doktorun, sigara içmenin de hastalığına etkisi olduğunu söylediğini unutma."

"Artık neredeyse hiç içmiyorum."

Bakışlarını kaçırışı yalan söylediğini eleverdi. Dan, Billy'nin ne kadar sigara içtiğini rahatlıkla öğrenebilirdi (muhtemelen adama dokunması bile gerekmezdi) ama yapmadı. Geçen yaz tişörtünde DUR işareti olan bir çocuk görmüştü; sekiz köşeli trafik işaretinin altında GFB yazıyordu. Danny, oğlana kısaltmanın ne anlama geldiğini sorduğunda, muhtemelen kırklı yaşlardaki beyefendilerle yaptığı konuşmalara sakladığı anlayışlı tebessümle karşılık vermişti oğlan: "Gereğinden fazla bilgi." Dan, oğlana teşekkür ederken şöyle düşünüyordu: *Hayatımın hikâyesi, genç dostum.*

Herkesin sırları vardı. Bunu çocukluğundan beri biliyordu. Saygın insanların sırlarını saklamaya hakları vardı ve Billy Freeman saygınlığın vücut bulmuş haliydi.

"Kahve içmeye gitmek ister misin Danny? Zamanın var mı? Lanet treni hangara bırakmam on dakika bile sürmez."

Dan sevgiyle lokomotife dokundu. "Olur, ama söylediğine dikkat et. Trenime lanet okuma..."

Tam o anda beyni patladı.

2

Kendine geldiğinde, Billy'nin sigara içtiği banka yığılmıştı. Yanı başında oturan Billy endişeliydi. Hatta korkudan ödü patlamıştı. Telefonunu çıkarmış düğmelere basmaya hazır bekliyordu. "Bırak onu," dedi Dan. Kelimeler hırıltı halinde döküldü dudaklarından. Oksürerek genzini temizledikten sonra yeniden konuştu. "İyiyim."

"Doğru söyle. Kalp krizi geçirdiğini sandım. Gidici olduğuna emindim."

Ben de öyle şandım.

Dan, yıllardır ilk kez Overlook Oteli'nin olağanüstü aşçısı Dick Hallorann'ı düşündü. Dick, Jack Torrance'm küçük oğlunun kendisininkine benzeyen güçlere sahip olduğunu hemen anlamıştı. Dan, Dick'in hâlâ hayatta olup olmadığını merak etti. Olmadığına emin sayılırdı; tanıştıklarında zaten altmışmdaydı adam.

"Tony kim?" diye sordu Billy.

"Efendim?"

"Lütfen Tony, lütfen deyip duruyordun. Tony kim?"

"İçki içtiğim zamanlardan tanıdığım biri." Yaratıcılık açısından takdir edilesi bir yalan değildi ama aklına başka bir şey gelmemişti. "İyi bir dosttu."

Billy, cep telefonuna bir süre daha baktıktan sonra kapağını kapayıp telefonu cebine koydu. "Sana inanmadığımı bil. Bence beyninde şimşek çaktı. Benim..." midesini işaret etti. "... keşfettiğin günkü gibi."

"Şeyy..."

Billy elini havaya kaldırdı: "Açıklamana gerek yok. İyiysen gerisi senin bileceğin iş. Gördüklerin benimle ilgili olmasın yeter; çünkü öyleyse bilmek isterim. Herkes istemeyebilir ama ben isterim."

"Seninle ilgisi yok." Dan ayağa kalktı. Neyse ki bacakları tutuyordu. "Sakıncası yoksa kahveyi başka zamana erteleyelim."

"Hiç sakıncası yok. Dairene dönüp uzan. Hâlâ bembeyazsın. Her ne idiyse seni fena çarptı." Billy, *Riv'e* baktı. "Treni kullanırken başına gelmemesine seviniyorum. Altmış kilometreyle giderken fena olurdu."

"Ne demezsin," dedi Dan.

3

Cranmore Caddesi'nin Rivington Bakımevi tarafına geçti, Billy'nin öğüdünü tutup uzanmayı düşünmüştü. Victoria dönemi mimarisine göre inşa edilmiş malikânenin bahçe kapısına geldiğinde biraz daha yürümeye karar verdi. Kendini toparlamaya

başlamıştı ve o gece hava çok güzeldi. Ayrıca olanları enine boyuna düşünmeliydi.

Her ne idiyse seni fena çarptı.

Bu sözler ona yeniden Dick Hallorann'ı ve Casey Kingsley'e hiç anlatmadığı ve anlatmayacağı şeyleri düşündürdü. Deenie'ye verdiği zarar -ve hiçbir şey yapmayarak kadının bebeğine zarar vermiş olması- zihninin derinliklerine gömdüğü gerçeklerdi ve orada kalacaklardı. Beş yaşındayken zarar gören taraf Danny Torrance'tı elbette ve annesi... Tek suçlu babası değildi. Dick müdahale etmese; Dan de, annesi de Overlook'ta ölüp giderdi. Bunları düşünmek hâlâ acı veriyordu, çocuksu korkularının ve yaşadığı dehşetin etkisiyle anılar hâlâ capcanlıydı. Onları düşünmemeyi tercih ederdi ama artık mecburdu. Çünkü... eh...

Ne ekersen onu biçersin. İster şans de ister kader, ektiğini biçme zamanı gelmişti. Dick, kutuyu verdiği gün ne demişti? Öğrenci hazır olduğunda öğretmen ortaya çıkar. Bir şey öğretecek kadar yetenekli sayılmam gerçi, verip verebileceğim tek ders içki içmezsen alkolik olmazsın.

Sokağın sonuna ulaştığında dönüp geldiği yöne ilerledi. Kaldırımda ondan başka kimse yoktu. Yaz biter bitmez Frazier'ın hızla ıssızlaşması ürkütücüydü, Dan'e Overlook'un boşalışını hatırlatırdı. Koca otelin Torrance ailesine kalışını...

Hayaletler dışında elbette. *Onlar* hiç gitmezdi.

4

Hallorann, Danny'ye Denver'a gideceğini söylemişti. Oradan Florida'nın güneyine uçacaktı. Danny'den eşyalarını otoparka taşımasına yardım etmesini rica etmiş, Danny de kabul etmişti. Aşçı fermuarlı çantayı çocuğa uzatmıştı. Valizler kadar büyük değildi ama o kadar ağırdı ki, Danny'nin iki eliyle taşıması gerekmişti. Valizler bagaja yerleştirilirken Hallorann, Danny'nin sahip olduğu şeyin, ailesinin inanıp inanmamakta tereddüt ettikleri yeteneğin adını koymuştu ve arabaya geçip uzun uzadıya bu konuyu konuşmuşlardı.

"Üstün bir yanın var. Ben buna ışıltı adını veririm. Büyükannem öyle derdi. Yalnızca kendinin öyle olduğunu sandığın için epey yalnızlık çekiyor olmalısınP

Evet, oğlan o güne kadar kendisini yalnız hissetmişti ve evet, kendisini tek sanıyordu. Hallorann onu bu yükten kurtarmıştı. Sonraki yıllarda Dan, aşçının deyişiyle içlerinde azıcık ışıltı olan bir sürü insanla karşılaşmıştı; örneğin Billy.

Ancak bu gece kafasında çığlığını duyduğu kız gibi biriyle hiç karşılaşmamıştı. Çığlığı duyduğunda beyninin parçalanmasından korkmuştu. Kendisi de eskiden o kadar güçlü müydü? Öyle sanıyordu. Overlook'un kapandığı gün Hallorann yanında oturan küçük çocuğa ne demişti?

Gücünü bir göster bakayım, demişti.[2]

Dan, Rivington Bakımevi'ne ulaşmıştı. Kapının önünde duruyordu. İlk yapraklar dökülmeye başlamıştı ve hafif bir akşam rüzgârı yaprakları havada uçuşturuyordu.

Ne düşünmeliyim diye sorduğumda, ne olursa dedi. "Yalnızca kendini iyice toplayıp düşün," dedi. Ben de öyle yaptım ama son saniyede düşüncenin birazını körelttim. Eğer köreltmesem muhtemelen onu öldürürdüm. Sarsıldı, hayır, geriye savruldu ve dudağını ısırdı. Altdudağının kanadığını hatırlıyorum. Bana tabanca demişti. Daha sonra Tony'yi, görünmez arkadaşımı sordu. Ben de anlattım.[0]

Anlaşılan Tony geri gelmişti ama artık Dan'in arkadaşı değildi. Abra adlı kızın arkadaşıydı. Bir zamanlar nasıl Dan'in başı belaya girmişse şimdi de kızın başı beladaydı. Ancak küçük kızları arayan yetişkin erkekler şüphe uyandırır. Frazier'da güzel bir hayatı vardı. Kaybolan yıllarından sonra hak ettiğine inandığı bir hayat.

Ama...

Ama Dick'e ihtiyaç duyduğunda -Overlook'ta ve daha sonra Florida'da, Bayan Massey geri geldiğinde- Dick yardımına koşmuştu. AA'nın 12. Basamak'ı da başkalarına yardım etmekle ilgilidir. Öğrenci hazır olduğunda öğretmen karşısına çıkacaktır.

(1) ***Medyum***
(2) ***Medyum***
(3) ***Medyum***

Dan pek çok kez, 12. Basamak'm gereklerini yerine getirip alkol ve uyuşturucu batağına gömülmüş insanlara yardım etmek için Casey Kingsley'den ve Adsız Alkolikler'e üye olan başka arkadaşlarından yardım istemişti. Bazen de arkadaşları ondan yardım isterdi. Çoğunlukla akrabaların talebi üzerine gidip bağımlıyla konuşurlardı. Geçen yıllarda birkaç kez başarılı olmuşlardı ama çoğunlukla bağımlılar kapıyı suratlarına çarpar veya küfrederek onları evlerinden kovarlardı. Görüşmeye gittikleri adamlardan biri, George Bush'un Irak macerasında gazi olmuş bir amfetamin bağımlısı, onlara silah bile doğrultmuştu. Gazinin korku içindeki karısıyla yaşadığı cehennem çukurundan şehre dönerlerken Dan, "Tam bir zaman kaybıydı," demişti.

"Onlar için yapıyor olsak haklısın derdim," dedi Casey. "Ancak işin aslı öyle değil. Bu ziyaretleri kendimiz için yapıyoruz. Hayatından memnun musun Danny, evlat?" Soruyu ne ilk ne son soruşuydu.

"Evet." Hiç tereddütsüz. Belki General Motors'un başına getirilmemişti veya Kate Winslet ile aşk sahnesi çekmiyordu ama Dan'e kalırsa ihtiyacı olan her şeye sahipti.

"Bu hayatı hak ettiğine inanıyor musun?"

"Hayır," dedi Dan gülümseyerek. "Pek sayılmaz. Hak edecek bir şey yapmamıştım."

"Öyleyse seni sabahları yataktan çıkmaktan hoşlandığın bir noktaya getiren neydi? Şans mı, lütuf mu?"

Casey'in lütuf cevabını duymayı istediğine emindi ama ayık kaldığı yıllar içinde bazılarını rahatsız edebilen bir dürüstlük prensibi geliştirmişti. "Bilmiyorum."

"Önemli değil, hepsi aynı kapıya çıkıyorsa neyi seçtiğin ne fark eder."

5

"Abra, Abra, Abra," dedi malikâneye yürürken. "Kendini neye bulaştırdın küçük kız? Dahası beni neye bulaştırıyorsun?"

Kuledeki odasına girerken kızla hiçbir zaman çok güvenemediği ışıltıyı kullanarak bağlantıya geçmesi gerekeceğini düşü-

nüyordu ama karatahtayı görünce bunun gerekli olmayacağını anladı. Tahtaya düzgün harflerle şunlar yazılmıştı:

cadabra@nhml.com

Birkaç saniye kızın kullandığı e-postayı çözemedi ama sonra espriyi anlayıp kahkahayı patlattı. "İyi espri evlat, iyi espri."

Bilgisayarını şarja taktı. Açtı. Birkaç saniye sonra boş bir e-posta sayfasına bakıyordu. Kızın adresini yazdıktan sonra yanıp sönen düğmeye baktı. Kaç yaşındaydı acaba? Önceki konuşmalarından akıllı bir on iki ila saf bir on altı arasında bir yerlerde olduğunu tahmin ediyordu. Muhtemelen ikinciye daha yakındı. Kendisi ise tıraş etmese sakallarında kır teller bulabilecek bir yetişkindi. Kendisi yaşında biri gencecik bir kızla mesajlaşmaya hazırlanıyor.

Sapık yakalamak isteyen?

Belki önemsizdir. Belki sorunu gözünde büyütmüştür, ne de olsa daha çocuk.

Evet ama ödü patlamış bir Çocuk. Ayrıca kızı merak ediyordu. Uzunca bir süredir. Muhtemelen vakti zamanında Hallorann'ın kendisini merak ettiği gibi.

Şimdi biraz lütuffena olmazdı, bolca da şans.

Konu satırına *"Merhaba Abra"* yazdı. Ardından imleci içerik bölümüne kaydırıp derin bir nefes aldı ve dört kelime yazdı: *Söyle bakalım mesele ne?*

6

Sonraki cumartesi günü öğleden sonra Dan, Anniston Devlet Kütüphanesi'nin sarmaşıklarla kaplı binasının önündeki banklardan birine oturup *Union Leader* okuyormuş gibi yapıyordu. Kelimeleri görüyordu ama makalenin neden bahsettiği konusunda en ufak bir fikri yoktu. Dikkatini veremeyecek kadar gergindi.

Saat tam ikide kot pantolonlu bir kız bisikletiyle yanına geldi. Bisikleti bahçenin girişindeki bisiklet parkına bırakırken Dan'e el sallayıp gülümsedi. Demek abrakadabranın Abra'sı bu.

Yaşına göre uzundu ve fark bacaklarının uzun olmasından kaynaklanıyordu. Kıvır kıvır sarı saçlarını atkuyruğu yapmıştı. Hava biraz soğuk olduğu için arka tarafında ANNISTON FIRTINASI yazan bir ceket giymişti. Bisikletinin arkasına iple bağladığı kitapları alıp gülümsemeyi sürdürerek adamın yanma koştu. Hoş bir kızdı ama güzel değildi; masmavi gözleri haricinde. Gözleri çok güzeldi kızın.

"Dan dayı! Seni görmek ne güzel!" Bütün içtenliğiyle adamı yanağından öptü. Bu kadarı konuştukları senaryoda yoktu. Kızın özgüveni ürkütücüydü.

"Seni görmek de güzel Abra, otur lütfen." Kıza dikkatli olmaları gerektiğini anlatmış ve Abra çocuk olmasına rağmen adamın neden bahsettiğini hemen anlamıştı. Açık havada buluşmalarının en iyisi olacağına karar vermişlerdi ve Anniston şehir merkezindeki en uygun yer kütüphanenin önüydü.

Kız büyük bir merak, hatta açlıkla adamı süzüyordu. Dan, küçücük parmakların kafasının içini yokladığını hissetti.

Tony nerede?

Dan parmağıyla şakağına dokundu.

Abra gülümsedi. Böylece bütün güzelliği ortaya çıktı ve dört beş yıl sonra çok kalp yakacak bir kıza dönüştü.

MERHABA *TONY!*

O kadar yüksek sesle konuşmuştu ki, irkilmekten kendini alamadı Dan. Aklına ister istemez Dick Hallorann'ın direksiyonun başındaki hali geldi.

Sesimizi kullanarak konuşmalıyız.

Peki tamam.

"Soran olursa annenin kuzeniyim. Gerçek dayın değilim ama yine de bana öyle sesleniyorsun."

"Tamam, tamam, sen Dan dayısın. Annemin en yakın arkadaşı gelmediği sürece sorun çıkmayacaktır. Adı Gretchen Silverlake. O kadın bütün sülalemi bilir. Zaten kalabalık değiliz."

Ah, harika, bir meraklı arkadaş eksikti, diye düşündü Dan.

"Endişelenme," dedi Abra. "Büyük oğlu futbol takımında, bu yüzden hiçbir maçı kaçırmaz. Hemen hemen herkes maça gitti. Bu yüzden insanlar ne diyecek diye endişelenmen gerekmez."

Cümleyi, adamın zihnine yolladığı bir resim takip etti. Belirip kaybolan bir karikatür. Trençkotlu bir adam karanlık sokakta küçük kızı sıkıştırıyor. Kızın dizleri birbirine çarpıyor. Görüntü kaybolmadan hemen önce konuşma baloncuğunda yazılar belirdi: *İmdat sapık!*

"Hiç komik değil." Kendisi zihninde bir resim oluşturup kıza yolladı: İki iriyarı polis tarafından hapse atılan Dan Torrance. Daha önce böyle bir şey denemediği için çizdiği resim kızınki kadar başarılı değildi ama yapmayı başardığı için sevinçten havalara uçmuştu. Derken daha ne olduğunu anlamadan Abra resmi ele geçirdi. Resimdeki Dan, silahını çekip polislere doğrulttu ve tetiği çekti. Silahın ucundan PAT! yazan bir mendil çıktı.

Dan ağzı açık bakakaldı.

Abra sıktığı yumruklarını hafifçe ısırıp kıkırdadı. "Özür dilerim, dayanamadım. Bütün öğleden sonrayı bunlarla geçirebiliriz. Ne eğlenceli olurdu, değil mi?"

Adam, yeteneklerini kullanabilmenin kızı rahatlattığını tahmin etti. Abra, hayatı boyunca Harika bir topa sahip olan ama oynayacak kimseyi bulamayan çocuklardandı. Kendisi için de aynı şey geçerli değil miydi? Çocukluğundan beri ilk kez -Hallorann'dan beri ilk kez- hem mesaj alıyor hem gönderiyordu.

"Haklısın ama şimdi zamanı değil. Her şeyi baştan anlat lütfen. Yolladığın e-postada sadece önemli noktaları yazmışsın."

"Nereden başlayayım?"

"Soyadına ne dersin? Dayın olduğuma göre soyadını bilmeliyim."

Bu sözler kızı güldürdü. Dan, ciddiyetini korumaya çalıştı ama başaramadı. Kızdan şimdiden çok hoşlanmıştı.

"Abra Rafaella Stone," dedi. Aniden kahkahaları kesildi. "Umarım o kadın bunu hiçbir zaman öğrenmez."

7

Kırk beş dakika boyunca sonbahar güneşi yüzlerini ısıtırken kütüphanenin önündeki bankta oturdular. Abra, hayatında ilk

kez kendisini korkutan ve kafasını karıştıran yeteneğinden kayıtsızca bir zevk aldı. Karşısındaki adam sayesinde yeteneğinin adını bile öğrenmişti: ışıltı. Güzel ve rahatlatıcı bir isimdi; çünkü o ana dek yeteneğini karanlık bir şey olarak görmüştü.

Tartışılacak çok şey vardı, karşılaştırılacak bir sürü not da... Ciddi görünüşlü, ekose etekli, ellilerinde bir kadın merhaba demek için yanlarına geldiğinde konuşmaya daha yeni başlamışlardı. Kadın Dan'i meraklı gözlerle süzdü.

"Merhaba Bayan Gerard. Sizi dayım Dan'le tanıştırayım. Bayan Gerard, geçen yıl dil sanatları dersime girmişti."

"Tanıştığımıza sevindim hanımefendi; Dan Torrance."

Bayan Gerard kendisine uzatılan eli sıktı. Bu hareketin Dan'i -Dan dayıyı- rahatlattığını hissetti Abra.

"Buralarda mı oturuyorsunuz Bay Torrance?"

"Sayılır. Frazier'daki bakımevinde çalışıyorum. Helen Rivington Malikânesi'ni bilir misiniz?"

"Ah, ah. Önemli bir iş yapıyorsunuz. Abra, sana önerdiğim Bernard Malamud romanını okudun mu? *Tamirci'yi?"*

Abra'nın suratı asıldı. "Nook'umda kayıtlı. Doğum günüm için hediye çeki yollamışlardı, onunla aldım, henüz başlamadım. Zor görünüyor."

"Zor kitaplara hazırsın," dedi Bayan Gerard. "Her şeyi okuyabileceğine inanıyorum. Göz açıp kapayıncaya kadar liseye başlayacaksın, sonra üniversite. Şimdiden okuma listesine el atmanı öneririm. Sizinle tanıştığıma sevindim Bay Torrance. Çok zeki bir yeğeniniz var. Abra, unutma ki, zekâ sorumluluk demektir." Sözlerini vurgulamak için Abra'nın şakağına dokunduktan sonra, kütüphanenin basamaklarını çıkıp içeri girdi.

Abra, Dan'e döndü. "Bak, o kadar da kötü değildi."

"Şimdilik," diye hak verdi Dan. "Elbette, annenlerle konuşursa..."

"Konuşamaz. Annem Boston'da, Momo'ya yardım ediyor. Kanser oldu."

"Duyduğuma çok üzüldüm. Momo senin..."

(Büyükannen mi?)

(Büyük büyükannem.)

"Ayrıca, dayım olduğun konusunda yalan söylemiyoruz." dedi Abra. "Geçen yıl fen dersinde Bay Stanley bütün insanların aynı genetik özelliklere sahip olduğunu açıkladı. Bizi farklı yapan küçücük detaylarmış. Genetiğimizin yüzde doksan dokuzunun köpeklerinkiyle aynı olduğunu biliyor muydun?"

"Hayır," dedi Dan. "Ama bu söylediğin Alpo'yu[1] neden sevdiğimi açıklıyor."

Kız kahkahayı bastı. "Gerçekten dayım, kuzenim veya akrabam olabilirsin diyorum."

"Abra'nın görecelik teorisi böyle demek?"

"Öyle de diyebilirsin. Akraba olmak için illa gözlerimizin aynı renk olması veya saçlarımızın benzemesi mi gerek? İkimizin başka kimsede olmayan bir özelliğimiz var. Bence akraba sayılırız. Sence kökeni mavi gözlere veya kızıl saçlara yol açan genler gibi bir gen mi? Bu arada, en çok kızıl saçlı insanın İskoçya'da olduğunu biliyor muydun?"

"Bilmiyordum," dedi Dan. "Tam bir bilgi küpüsün."

Kızın gülümsemesi kaybolur gibi oldu. "Dalga mı geçiyorsun?"

"Elbette dalga malga geçmiyorum. Işıltının kaynağı genler olabilir ama sanmıyorum. Bence tespit edilebilir bir kaynağı yok."

"Yani cevabı bulunamayacak bir soru mu? Tanrı, cennet ve öyle şeyler gibi mi?"

"Evet." Charlie Hayes'i ve Doktor Uyku olarak gördüklerini düşündü. İnsanların öbür dünyaya geçmek dedikleri anıları. Dan, doğru olduğuna inandığı için bu deyişi severdi. Birilerinin göçüp gidişine şahit olduğunuzda -insanların gerçek dünya dedikleri Teenytown'ı bırakıp Cloud Gap'i andıran öbür dünyaya geçişlerini gördüğünüzde- bakış açınız değişir. Bazıları için geçip kaybolan insan değil dünyadır. O geçiş anlarında Dan, her zaman göremediği bir gücün varlığını hissederdi. İnsanlar uyur, uyanır ve kendilerini başka bir yerde bulur. Var olmaya devam ederler. Çocukken bile böyle olduğunu bilirdi.

(1) Köpek maması.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Abra. "Düşüncelerini görebiliyorum ama anlamıyorum. Anlamak istiyorum."

"Nasıl açıklayacağımı bilmiyorum."

"Kısmen hayaletimsi insanlarla ilgiliydi, değil mi? Bir keresinde onları gördüm, Frazier'daki küçük trende. Rüyamda görmüştüm ama galiba gerçekti."

Dan'in gözleri fal taşı gibi açıldı. "Gerçekten gördün mü?"

"Evet. Bana zarar vermek istediklerini sanmıyorum -öylece bakıyorlardı- ama ürkütücüydüler. Eski çağlarda trene binen insanlar olduklarını düşünmüştüm. Sen hiç hayalet gördün mü? Gördün değil mi?"

"Evet ama uzun sürmedi." Ve bazıları hayaletten fazlasıydı. Hayaletler klozetlerde veya duş perdelerinde kalıntı bırakmaz. "Abra, ailen gücünün ne kadarını biliyor?"

"Babam büyük ölçüde kaybolduğunu sanıyor ama Momo hastalandığı için kamptan evi aradığımda şaşırmamıştı. Gücümün yok olduğunu varsaymayı tercih ediyor. Annem ise ışıltının hâlâ yerinde olduğunu biliyor. Bazen kaybettiği eşyaları bulmak için yardımımı ister. Geçen ay arabanın anahtarlarını kaybetmişti, garajdaydı anahtarlar. Ancak ne kadar güçlü olduğumu bilmiyor. Bu konuyu konuşmuyorlar." Duraksadı. "Momo biliyor. Annem ve babam gibi korkmuyor ama bana dikkatli olmamı söyledi, insanlar yeteneğimi öğrenirse..." Gözlerini devirip dilini ağzının kenarından aşağı sarkıttı. "Bak şu ucubeye... Ne kastettiğimi biliyorsundur?"

(Evet.)

Genç kız minnettarlıkla gülümsedi. "Elbette biliyorsun."

"Başka?"

"Şey... Momo, Doktor John ile konuşmamı söyledi; çünkü zaten gücümden haberdardı. O... şey... küçük bir çocukken kaşıklarla yaptığım numarayı görmüş. Onları tavana yapıştırmışım."

"Bahsettiğin doktor, John Dalton olabilir mi acaba?"

Kızın yüzü bir anda parladı. "Tanıyor musun?"

"Aslını sorarsan tanıyorum. Bir keresinde kaybettiği bir eşyayı bulmuştum."

(Saatini!)

(Doğru.)

"Ona her şeyi anlatmıyorum," dedi Abra. Gerildi. "Beyzbolcu çocuktan bahsetmedim. Şapkalı Kadm'dan asla bahsetmem. Annemlere söyler. Oysa bizimkilerin zaten dertleri başlarından aşkın. Ayrıca ne yapabilirler ki?"

"Şimdilik bunu bir kenara bırakalım. Şu beyzbolcu çocuk kim?"

"Bradley Trevor. Yani Brad. Bazen kasketini ters çevirip vuruş yapar. Ona şanslı şapka diyor."

Dan, başını sallayıp devam etmesini işaret etti.

"Öldü. Onu öldürdüler. Öldürmeden önce işkence yaptılar. Canını çok yaktılar." Dudağı titremeye başladı. Şimdi on üç yaşından çok, dokuz yaşında bir çocuğa benziyordu.

(Ağlama Abra, dikkat çekmemeliyiz.)

(Biliyorum, tamam, biliyorum.)

Başını öne eğen kız, derin derin nefes aldıktan sonra yeniden Dan'e baktı. Gözleri ıslaktı, dudakları titremiyordu. "Ben iyiyim," dedi. "Gerçekten iyiyim. İnan bana, bunları biriyle paylaşabildiğime seviniyorum."

8

Abra, Bradley Trevor ile iki yıl önceki ilk karşılaşmasını anlatırken, Dan büyük bir dikkatle dinledi onu. Fazla bir şey hatırlamıyordu kız. Hafızasındaki en net görüntü oğlanın yattığı yeri aydınlatan fenerlerdi. Bir de zavallının attığı çığlıkları hatırlıyordu.

"Işıkları oğlana çevirmişlerdi; çünkü ona bir şeyler yapıyorlardı, bir tür ameliyat," dedi Abra. "Onlar ameliyat diyordu ama bence işkenceydi."

Anniston Shopper dergisinin arka kapağında oğlanın resmini görüşünden bahsetti. Yerini tespit edip edemeyeceğini görmek için resme dokunmuştu.

"Sen de yapabiliyor musun?" diye sordu Abra. "Eşyalara dokunduğunda kafanda görüntüler beliriyor mu? Bilgi edinebiliyor musun?"

"Bazen. Her zaman değil. Eskiden, çocukken daha kolaydı ve gücüme daha çok güvenirdim."

"Büyüyünce benim de gücüm azalacak mı? Hiç sakıncası olmazdı." Duraksayıp şöyle bir düşündü. "Olurdu da. Açıklaması zor."

"Ne kastettiğini anlıyorum. Yapabildiklerimiz aynı zamanda bizi özel kılıyor, değil mi?"

Abra gülümsedi.

"Oğlanı nerede öldürdüklerini bildiğine emin misin?"

"Evet. Onu öldürdükleri yere gömdüler. Beyzbol eldivenini de gömdüler." Abra, Dan'e bir kâğıt parçası uzattı. İlk yazdığı değil, kopyasıydı. Onun, pop grubunun üyelerinin adlarıyla süslenmiş kâğıdı görmesini istememişti. Popçuların adlarını yazışı bile şimdi yanlış geliyordu, o koca harfler sevgiden çok uyduruk bir hevesi yansıtıyordu.

"Kafana takma," dedi Dan kâğıdı incelerken farkında olmadan. "Senin yaşlarındayken Stevie Nicks'e kendimi kaptırmıştım. Bir de Heart grubundan Ann Wilson'a. Muhtemelen adlarını bile duymamışsındır. Wilson'i okul dansına götürmenin hayalini kurardım. Gördüğün üzere aptallık konusunda yalnız sayılmazsın."

Genç kız ağzı açık, öylece bakakaldı.

"Aptalca ama normal. Dünyanın en normal şeyi. Kendine bu kadar yüklenmen anlamsız. Ayrıca zihnini kurcalamadığımı bil Abra. Bu söylediklerim, hiç abartmadan söylüyorum, resmen önüme düştü."

"Tanrım!" Abra'nın yanakları kıpkırmızı olmuştu. "Düşüncelerimi okuyabilmene alışmam gerekecek değil mi?"

"İkimizin de alışması gerekecek evlat." Yeniden kâğıda baktı.

GİRMEK YASAKTIR.
CANTON BELEDİYESİ ŞERİF DEPARTMANI.

ORGANİK SANAYİ
ETİL ALKOL FABRİKASI #4
FREEMAN, IOWA
BİR SONRAKİ EMRE KADAR KAPATILMIŞTIR.

"Bunu nasıl... keşfettin? Tekrar tekrar izleyerek mi? Film oynatır gibi aynı sahneyi oynatarak mı?"

"GİRMEK YASAKTIR tabelası kolaydı ama organik endüstriler yazısı için evet, öyle yapmam gerekti. Sen de yapabiliyor musun?"

"Hiç denemedim. Belki eskiden yapabilirdim ama şimdi yapabileceğimi sanmıyorum."

"Freeman, Iovva'yı bilgisayarda buldum," dedi kız. "Google Earth'e baktığımda fabrikayı da gördüm. Böyle bir yer gerçekten var."

Dan'in aklı John Dalton'a kaydı. AA'daki diğerleri John'ın kayıp eşyaları bulmaktaki garip yeteneğinin dedikodusunu yapmışlardı; John ise olaydan hiç bahsetmemişti. Aslına bakılırsa şaşırtıcı değildi. Doktorlar işleri gereği AA'daki gibi gizlilik yemini etmez mi? Öyleyse John çifte yeminle bağlıydı.

"Bradley Trevor'ın ailesini arayamaz mısın?" diyordu Abra. "Ya da Canton şerifini? Bana inanmazlar ama bir yetişkine inanırlar."

"Sanırım yapabilirim." Elbette cesedin nerede gömülü olduğunu bilen bir adam, şüpheli listesinin ilk sırasında yer alırdı. Yani arayacak olsa bile nasıl yapacağına çok dikkat etmesi gerekliydi.

Abra beni neye bulaştırdın...

"Özür dilerim," diye fısıldadı kız.

Dan elini kızınkinin üstüne koyup nazikçe sıktı. "Üzülme. Bu düşünceyi duymaman gerekirdi."

Kız irkildi. "Tanrım, Yvonne Stroud geliyor. Sınıf arkadaşım."

Dan alelacele elini çekti. Abra'nın yaşlarında balıketinde, kahverengi saçlı bir kız onlara doğru yürüyordu. Sırt çantası omzundaydı ve elinde sayfaları kıvrılmış bir defter vardı. Meraklı, soru soran gözlerle bakıyordu onlara.

"Hakkındaki her şeyi öğrenmek isteyecek," dedi Abra. "Her şeyi... Ve çok dedikoducudur."

Aman!

Kendilerine yaklaşan kıza baktı Dan.

(İlgi çekici bir yanımız yok.)

"Yardım et Abra," dedi. Kızın kendisine eşlik ettiğini hissetti. Güçlerini birleştirdiklerinde düşünce de derinlik kazandı. Etkisi arttı.

(İLGİ ÇEKİCİ BİR YANIMIZ YOK.)

"İşe yarıyor," dedi Abra. "Biraz daha... biraz daha bana eşlik et. Şarkı söyler gibi."

(BİZİ GÖRMÜYORSUN, İLGİ ÇEKİCİ BİR YANIMIZ YOK VE YAPACAK DAHA ÖNEMLİ İŞLERİN VAR.)

Yvonne Stroud hızlı adımlarla yanlarından geçip gitti. Abra'ya el salladı ama selam vermek için durmadı. Basamakları çıkıp kütüphanenin içinde gözden kayboldu.

"Tam bir maymunun dayısıymışım," dedi Dan.

Büyük bir ciddiyetle onu süzdü Abra. "Abra'nm görecelik teorisine göre gerçekten öyle olabilirsin."

İkisi de kahkahalara boğuldu.

9

Dan, doğru anladığına emin olmak için Şapkalı Kadm'a bağlanışını üç kere anlattırdı.

"Uzağa ışınlanma numarasını hiç yapmadın mı?" diye sordu Abra.

"Astral projeksiyon mu? Hayır. Ya sen? Sık sık başına gelir mi?"

"Bir ya da iki kere olmuştur." Şöyle bir düşündü. "Belki üç kere. Bir keresinde nehirde yüzen bir kızın içine girdim. Arka bahçemizdeydim ama onun gözlerinden görüyordum. Dokuz veya on yaşındaydım. Niçin olduğunu bilmiyorum, başı belada değildi, arkadaşlarıyla yüzüyordu. En az üç dakika onunlaydım. Astral projeksiyon mu deniyor buna?"

"Yüzyıllar önceki ruh çağırma seanslarından kalan eski bir deyiştir. Kendi vücudunun dışına çıkmak anlamına gelir." Gerçi kişinin vücuduyla bağlantısı asla kopmazdı. "Ama... doğru an-

ladığıma emin olmak istiyorum, yüzen kız senin içine girmedi, değil mi?"

Abra başını iki yana salladığında atkuyruğu da sallandı. "Orada olduğumu bile bilmiyordu. Bağlantının iki yönlü işlediği tek zaman o kadınla. Şapkalı Kadm'la. Ancak başlangıçta şapkayı görmemiştim; çünkü kadının içindeydim."

Dan parmağıyla daire çizdi. "Sen onun içine girdin, o da senin içine."

"Evet." Abra ürperdi. "Ölene kadar Bradley Trevor'a işkence eden oydu. Gülümsediğinde üstçenesinde tek bir diş beliriyor."

Şapka bir şeyler çağrıştırdı, VVilmington'dan Deenie'yi hatırlatan bir şeyler. Deenie de şapkalı mıydı? Hatırlayabildiği kadarıyla hayır ama o gün Dan de sarhoştu, hafızasına güvenemezdi. Muhtemelen şapkanın bir anlamı yoktu; bazen beyin hayali bağlantılar kurar, hepsi buydu. Baskı altındayken böyle şeyler normaldir ve (kendisi itiraf etmek istemese de) Deenie her zaman aklının bir köşesindeydi. Mağazanın vitrininde kızmkiler gibi yüksek topuklu sandaletler görmek bile onu hatırlamasına yetiyordu.

"Deenie kim?" diye sordu Abra. Ardından gözlerini kırpıştırıp Dan onu kovmak için elini sallamış gibi geri çekildi. "Özür dilerim buna bakmamam gerekiyordu sanırım. Çok üzgünüm."

"Önemli değil," dedi Dan. "Senin Şapkalı Kadın'a dönelim. Daha sonra onu gördüğünde, camdayken, bağlantı farklı mıydı?"

"O görüntünün yeteneğimle ilgisi olduğuna bile emin değilim. Sanırım hafızam devreye girmişti, oğlanı yaraladığı zaman gördüklerimi hatırladım."

"Yani kadın seni görmedi. Seni hiç görmedi." Eğer kadın Abra'nm inandığı kadar tehlikeliyse bu detay çok önemliydi.

"Evet görmedi ama görmek istiyor." Kocaman açılmış gözlerle Dan'e baktı, dudakları yine titriyordu. "Çarkın döndüğünü hissettiğimde kadın *ayna* bulmayı düşünüyor, aynaya bakmamı istiyordu. Beni görmek için gözlerimi kullanmaya kalktı."

"Gözlerinden bakarken ne gördü? Seni bulabileceği bir ipucu var mıydı?"

Abra düşünüp taşındı. "Olay sırasında pencereden dışarı bakıyordum. Oradan sadece sokak görülür. Bir de dağlar. Sahi, Amerika'da bir sürü dağ yok mu?"

"Öyle." Şapkalı Kadın, Abra'nın gözlerinden gördüğü dağları bir fotoğrafla eşleştirebilir miydi? Bilgisayarda detaylı bir araştırma yapsa? Geri kalan pek çok şey gibi bundan da emin olmaya imkân yoktu.

"Onu niçin öldürdüler Dan? Beyzbolcu çocuğu niye öldürdüler?"

Dan cevabı bildiğini sanıyordu. Kızdan saklayabileceğine inansa saklardı ama bu kısa görüşme bile Abra Rafaella Stone ile öyle bir ilişki kuramayacağını anlamasına yetmişti. Alkolü bırakanların hedeflerinden biri de her konuda dürüstlüktür. Ancak bu hedefe ender olarak ulaşılır; oysa Abra'yla ilişkisinde başka seçeneği yoktu.

(Besin.)

Abra, yüzünde saklayamadığı bir iğrenmeyle Dan'e baktı. "Çocuğun güçlerini mi yediler?"

(Sanırım.)

(Vampirler gibi mi?)

Sonra, yüksek sesle, *"Alacakaranlıktaki* gibi mi?" diye sordu.

"Hayır, öyle değil," dedi Dan. "Tanrı aşkına Abra, burada sadece tahmin yürütüyorum." Kütüphanenin kapısı açıldı, Dan aşırı meraklı Yvonne Stroud ile karşılaşmaktan korkarak etrafa bakındı. Gözleri birbirinden başka kimseyi görmeyen bir çift çıkmıştı dışarı. Abra'ya döndü. "Artık sohbetimizi bitirmeliyiz."

"Biliyorum." Elini kaldırıp dudaklarına götürdü, ne yaptığını fark edince geri çekti. "Aklımda bir sürü soru var. Bilmek istediğim pek çok şey. Hepsini konuşmamız saatler sürecektir."

"O kadar zamanımız yok. Sam'in Yeri'nde olduğuna emin misin?"

"Ne?"

"Kadın Sam'in Yeri adlı süpermarketlerden birinde miydi?"

"Ha, evet."

"O mağazalar zincirini biliyorum. Bir iki kere alışveriş etmişliğim var ama buralarda hiç görmedim."

Kız sırıttı. "Elbette görmedin Dan dayı. Hiç yok ki. Onlar batıda. Google'da araştırdım." Sırıtış kayboldu. "Nebraska'dan Kaliforniya'ya yüzlercesi var."

"Anlattıklarını düşüneceğim, sen de biraz daha düşün. Benimle e-posta aracılığıyla iletişime geçebilirsin istersen," alnına vurdu. "Zip zip, böyle iletişim kurmak daha iyi. Tamam mı?"

"Tamam," diyen kız gülümsedi. "Olanların tek güzel yanı zip zip yapmasını bilen, yaşadıklarımı anlayan bir arkadaşa kavuşmak."

"Yine karatahtayı kullanabilir misin?"

"Elbette, çocuk oyuncağı."

"Kesinlikle aklından çıkarmaman gereken bir şey var: Şapkalı Kadın seni nasıl bulacağını bilmiyor ama var olduğunu biliyor."

Abra dalgınlaştı. Dan, düşüncelerini okumayı denedi ama Abra onları saklıyordu.

"Zihnine bir alarm kurabilir misin? Kadın yakınlarına gelirse fark etmeni sağlayacak bir şey?"

"Sence peşime mi düşecek?"

"Deneyebilir. Akla iki sebep geliyor. İlki var olduğunu bilmesi."

"Bir de arkadaşları var," diye fısıldadı Abra. "Bir sürü arkadaşı var."

(Fenerli Adamlar.)

"Diğer sebep ne?" Dan cevaplayamadan genç kız bulmacayı çözdü: "İyi bir besinim. Tıpkı beyzbolcu çocuk gibi. Doğru anlamış mıyım?"

İnkâr etmek anlamsızdı; Abra aklından geçenleri rahatlıkla okurdu. "Alarm yerleştirebilir misin? Yakın menzile geldiğinde çalacak bir alarm? Menzil..."

"Menzilin ne anlama geldiğini biliyorum. Emin değilim ama deneyeceğim."

Daha o söylemeden kızın ne söyleyeceğini biliyordu. Zihnini okumasına gerek yoktu. Ne de olsa Abra daha çocuktu. Bu sefer kız uzanıp elini tuttuğunda Dan elini çekmedi. "Dan, beni incitmesine izin vermeyeceğine söz ver. Lütfen söz ver."

Söz verdi; çünkü karşısındaki rahatlatılmaya ihtiyaç duyan bir çocuktu. Bu sözü tutmanın tek yolu tehdidi ortadan kaldırmaktı. Başka yolu yoktu.

Yine aynı düşünce: *Abra, beni neye bulaştırdın!*

Kız da aynı cevabı verdi ama bu sefer konuşarak değil:

(Özür dilerim.)

"Senin hatan değildi ufaklık. Ben nasıl... *(bunu seçmediysem)* ... sen de başına gelecekleri seçmedin. Kitaplarını alıp kütüphaneye gir. Benim Frazier'a dönmem gerek. Gece vardiyasında çalışıyorum."

"Tamam. Hâlâ dost muyuz?"

"Tabii ki."

"Buna memnun oldum."

"Eminim *Tamirci'yi* seveceksin. Kitapta neden bahsedildiğini anlayacaksın bence. Geçmişte sen de bolca sorunu *tamir* etmedin mi?"

Abra gülümsediğinde yanaklarında gamzeler belirdi. "Senden iyi kim bilecek."

"Tatlım, inan bana iyi biliyorum," dedi Dan.

Kızın basamakları çıkışını seyretti. Abra son anda duraksayıp geri döndü. "Kadının adını hatırlamıyorum ama arkadaşlarından birininkini biliyorum. Canlı Barry ya da ona benzer bir adı var. İddiaya varım kadın nerede ise Canlı Barry de yakınlarında. Eğer beyzbolcu çocuğun eldivenine dokunursam adamın yerini söyleyebilirim."

Güzeller güzeli, derin mi derin mavi gözleriyle Dan'e baktı. "Yerini bulabilirim; çünkü Canlı Barry bir süreliğine eldiveni giydi."

10

Abra'nın Şapkalı Kadın'mı düşünerek Frazier yolunu yarıladığında Dan, vücudunu elektrik çarpmış gibi hissetmesine yol açan bir şey hatırladı. O kadar şaşırmıştı ki, araba diğer şeride savruldu. Ters yönden gelen kamyonun sürücüsü öfkeyle kornaya basarak karşılık verdi.

On iki yıl önceydi. Frazier'ın kendisi için yeni olduğu ve ayık kalmakta güçlük çektiği dönemler. Bayan Robertson'm yerindeki odasına dönüyordu. Fırtına yaklaştığı için Billy Freeman ona bir çift çizme vermişti. Bir şeye benzemiyorlar ama en azından çizmeler birbirinin eşi demişti. Morehead Sokağı'nın köşesini dönüp Eliot'a saptığında gördüğü...

Biraz ileride otoyol kenarına kurulmuş mola yerlerinden biri vardı. Dan, arabayı yanaştırıp suyun sesinin geldiği yöne yürüdü. Saco Nehri'ydi elbette; New Hampshire kasabaları arasından geçer, her birini ipe dizilmiş boncuklar gibi birleştirirdi.

Rüzgârın uçurduığu bir şapka gördüm. Sihirbazlarınkini andıran, yıpranmış bir silindir şapkaydı. Belki de eski müzikal komedilerdeki oyuncuların taktıkları türdendi. Ancak gerçekte orada değildi, gözlerimi kapayıp beşe kadar saydığımda yok olup gitmişti.

"Tamam, ışıltı yüzündendi," dedi akarsuya. "Ama illa Abra'nın gördüğü şapka olması gerekmez."

Keşke buna inanabilseydi... Ancak aynı gece Deenie rüyasına girmişti. Yıllar önce öldüğü için suratı dışında bütün vücudu çürümüştü. Dan'in evsizden çaldığı battaniyeye sarınmıştı. *Şapkalı Kadından uzak dur Balansı.* Böyle demişti. Bir şey daha dememiş miydi? İyi ama neydi?

O *kadın, cehennemin kraliçesidir.*

"Bunları hatırlayamazsın," dedi suya bakarak. "Kimse on iki yıl önce gördüğü rüyayı hatırlamaz."

Ancak hatırlıyordu. Üstelik ölü kadının söylediklerinin devamını bile hatırlamıştı: *Ona dalaşırsan seni diri diri yer.*

11

Kafeteryadan aldığı yiyeceklerle odasına döndüğünde saat altıyı geçmişti. İlk işi karatahtaya bakmak oldu ve orada yazılanları gördüğünde gülümsedi:

Bana inandığın için teşekkürler.

Seçme şansım varmış gibi konuşmuşsun tatlım.

Abra'nın mesajını silip yemeğiyle masanın başına oturdu. Otoyol kenarındaki molasından beri düşünceleri sürekli Dick Hallorann'a kayıyordu. Öyle olması normaldi, biri sizden öğretmenlik yapmanızı istediğinde aklınız kendi öğretmeninize gider. İçki içtiği yıllarda, utancın da etkisiyle Dan'in Dick'le bütün iletişimi kopmuştu. Eğer isterse ihtiyar dostuna ne olduğunu öğrenebileceğine inanıyordu. Dick hâlâ hayattaysa iletişime bile geçebilirdi. Kendilerine iyi bakan insanlar doksanlarına kadar yaşamıyor muydu? Örneğin, Abra'nın büyük büyükannesi. Herhalde doksanlarındaydı.

Cevaplara ihtiyacım var Dick. Sorularımın bir kısmını cevaplayabilecek tek kişi sensin. Bu yüzden bana bir iyilik yap dostum, hâlâ hayatta ol.

Bilgisayarı çalıştırıp Firefox'u açtı. Dick'in kışlarını Florida'daki otellerde aşçılık yaparak geçirdiğini biliyordu ama ne çalıştığı oteller zincirinin adını ne de hangi kıyıda olduklarını hatırlıyordu. Aşçının iki kıyıda da çalışmış olması muhtemeldi. Bir yıl Naples'ta, sonraki yıl Palm Beach'te; daha sonra Sarasota veya Key VVest'te. Yemek yapabilen, özellikle de farklı türlerden yemekler hazırlayabilen insanlara her zaman iş vardır ve Dick yemek pişirmekte tam bir ustaydı. Dan, Dick'in adının farklı yazılışı sayesinde -Halloran değil de Hallorann- adamı bulabileceğine inanıyordu. Dick Hallorann ve Florida yazıp ara tuşuna bastı. Binlerce sonuçla karşılaştı ama aradığının baştan üçüncü olduğuna emindi. Hayal kırıklığı kokan bir iç çekişle başlığa tıkladığında *The Miami Herald* gazetesinde yayımlanan makaleye

ulaştı. Hiç şüphe yoktu. Başlıktaki isme ve yaşa bakılırsa aradığını bulmuştu.

South Beach aşçısı "Dick" lakaplı
Richard Hallorann'ı (81) kaybettik.

Fotoğrafını da koymuşlardı. Ebadı küçüktü ama Dan o neşeli, bilge yüzü nerede görse tanırdı. Yalnız mı ölmüştü? Hiç sanmıyordu. Kur yapmasını seven... ve kadınlardan fazlasıyla hoşlanan bir erkekti. Ölmekte olduğunu duyduklarında pek çok kişinin onu rahat ettirmek için ellerinden geleni yaptıklarına emindi ama Colorado'daki o soğuk kış mevsiminde otelden kurtardığı iki kişi aralarında yoktu. Wendy Torrance'ın geçerli bir bahanesi vardı: Adamdan önce ölmüştü. Ama oğlunun...

Dick öbür dünyaya göçerken kendisi izbe batakhanelerden birinde damarlarını viskiyle doldurup müzik kutusunda çalan vasat şarkıları mı dinliyordu? Yoksa sarhoş olup huzursuzluk yarattığı için bir geceliğine hapse mi atılmıştı?

Dick'in ölüm nedeni makaleye göre kalp kriziydi. Sayfanın yukarısına çıkıp tarihi kontrol etti: 19 Ocak 1999. Dan'in ve annesinin hayatını kurtaran adam neredeyse on beş yıldır ölüydü. O taraftan yardım gelmeyecekti.

Tebeşirin karatahtaya sürtünüşünün sesi duyuldu. Bir süre önünde soğuyan yemeği ve açık bilgisayarıyla öylece kalakaldı. Ardından yavaşça karatahtaya döndü.

Tebeşir karatahtanın dibindeki yuvasındaydı ama tahtada bir resim beliriyordu. Kabataslak olmakla beraber ne olduğu anlaşılan bir resim. Beyzbol eldiveni. İşi bittiğinde kızın görünmez ama ses çıkaran tebeşiri eldivenin ortasına soru işareti çizdi.

"Düşüneceğim," dedi Dan ama daha bunu yapamadan merkezi haberleşme cihazı öttü, Doktor Uyku'yu çağırdılar.

11

Kafeteryadan aldığı yiyeceklerle odasına döndüğünde saat altıyı geçmişti. İlk işi karatahtaya bakmak oldu ve orada yazılanları gördüğünde gülümsedi:

Bana inandığın için teşekkürler.

Seçme şansım varmış gibi konuşmuşsun tatlım.

Abra'nın mesajını silip yemeğiyle masanın başına oturdu. Otoyol kenarındaki molasından beri düşünceleri sürekli Dick Hallorann'a kayıyordu. Öyle olması normaldi, biri sizden öğretmenlik yapmanızı istediğinde aklınız kendi öğretmeninize gider. İçki içtiği yıllarda, utancın da etkisiyle Dan'in Dick'le bütün iletişimi kopmuştu. Eğer isterse ihtiyar dostuna ne olduğunu öğrenebileceğine inanıyordu. Dick hâlâ hayattaysa iletişime bile geçebilirdi. Kendilerine iyi bakan insanlar doksanlarına kadar yaşamıyor muydu? Örneğin, Abra'nın büyük büyükannesi. Herhalde doksanlarındaydı.

Cevaplara ihtiyacım var Dick. Sorularımın bir kısmını cevaplayabilecek tek kişi sensin. Bu yüzden bana bir iyilik yap dostum, hâlâ hayatta ol.

Bilgisayarı çalıştırıp Firefox'u açtı. Dick'in kışlarını Florida'daki otellerde aşçılık yaparak geçirdiğini biliyordu ama ne çalıştığı oteller zincirinin adını ne de hangi kıyıda olduklarını hatırlıyordu. Aşçının iki kıyıda da çalışmış olması muhtemeldi. Bir yıl Naples'ta, sonraki yıl Palm Beach'te; daha sonra Sarasota veya Key VVest'te. Yemek yapabilen, özellikle de farklı türlerden yemekler hazırlayabilen insanlara her zaman iş vardır ve Dick yemek pişirmekte tam bir ustaydı. Dan, Dick'in adının farklı yazılışı sayesinde -Halloran değil de Hallorann- adamı bulabileceğine inanıyordu. Dick Hallorann ve Florida yazıp ara tuşuna bastı. Binlerce sonuçla karşılaştı ama aradığının baştan üçüncü olduğuna emindi. Hayal kırıklığı kokan bir iç çekişle başlığa tıkladığında *The Miami Herald* gazetesinde yayımlanan makaleye

ulaştı. Hiç şüphe yoktu. Başlıktaki isme ve yaşa bakılırsa aradığını bulmuştu.

South Beach aşçısı "Dick" lakaplı
Richard Hallorann'ı (81) kaybettik.

Fotoğrafını da koymuşlardı. Ebadı küçüktü ama Dan o neşeli, bilge yüzü nerede görse tanırdı. Yalnız mı ölmüştü? Hiç sanmıyordu. Kur yapmasını seven... ve kadınlardan fazlasıyla hoşlanan bir erkekti. Ölmekte olduğunu duyduklarında pek çok kişinin onu rahat ettirmek için ellerinden geleni yaptıklarına emindi ama Colorado'daki o soğuk kış mevsiminde otelden kurtardığı iki kişi aralarında yoktu. Wendy Torrance'm geçerli bir bahanesi vardı: Adamdan önce ölmüştü. Ama oğlunun...

Dick öbür dünyaya göçerken kendisi izbe batakhanelerden birinde damarlarını viskiyle doldurup müzik kutusunda çalan vasat şarkıları mı dinliyordu? Yoksa sarhoş olup huzursuzluk yarattığı için bir geceliğine hapse mi atılmıştı?

Dick'in ölüm nedeni makaleye göre kalp kriziydi. Sayfanın yukarısına çıkıp tarihi kontrol etti: 19 Ocak 1999. Dan'in ve annesinin hayatını kurtaran adam neredeyse on beş yıldır ölüydü. O taraftan yardım gelmeyecekti.

Tebeşirin karatahtaya sürtünüşünün sesi duyuldu. Bir süre önünde soğuyan yemeği ve açık bilgisayarıyla öylece kalakaldı. Ardından yavaşça karatahtaya döndü.

Tebeşir karatahtanın dibindeki yuvasmdaydı ama tahtada bir resim beliriyordu. Kabataslak olmakla beraber ne olduğu anlaşılan bir resim. Beyzbol eldiveni. İşi bittiğinde kızın görünmez ama ses çıkaran tebeşiri eldivenin ortasına soru işareti çizdi.

"Düşüneceğim," dedi Dan ama daha bunu yapamadan merkezi haberleşme cihazı öttü, Doktor Uyku'yu çağırdılar.

DOKUZUNCU BOLUM

MERHUM DOSTLARIMIZIN SESLERİ

1

2013 sonbaharında yüz iki yaşındaki Eleanor Ouellette, Rivington Bakımevi'nin en yaşlı misafiriydi. O kadar yaşlıydı ki, soyadı hiçbir zaman Amerikanlaştırılmamıştı. Bu yüzden Wil-let dendiğinde tepki vermez, çok daha zarif olan Fransız telaffuzunu sahiplenirdi: Uuulet. Dan bazen onu Bayan O-la-la diye çağırarak kadını gülümsetirdi. Bakımevinde çalışan dört doktordan biri olan Ron Stimson bir keresinde Dan'e, Eleanor'un yaşamın ölümden güçlü olabileceğinin ispatı olduğunu söylemişti. "Karaciğeri çökmüş, ciğerleri seksen yıl sigara içmekten tıkanmış, kolon kanseri ve kalp kapakçıkları kedinin bıyıkları kadar ince. Eleanor hâlâ ayakta."

Azrail haklıysa (Dan'in deneyimlerine göre kedi hiçbir zaman yanılmazdı) Eleanor'un vadesi dolmak üzereydi. Yine de ona baktığınızda ölümün eşiğine geldiğini düşünmezdiniz. Dan, içeri girdiğinde yatağında oturmuş kediyi okşuyordu. Saçının perması mükemmeldi, ne de olsa daha bir gün önce kuaföre gitmişti. Pembe geceliği her zamanki gibi pırıl pırıldı. Geceliğin üst tarafı kadının yanaklarına renk veriyor, etekleri ise cılız bacaklarını gizliyordu. .

Dan, ellerini yanaklarına yaslayıp parmaklarını oynattı. "O-*la-la! üne belle femme! Je suis amoureux!"*

Kadın gözlerini devirip başını yana eğdikten sonra Dan'e gülümsedi. "Maurice Chevalier olmasan da senden hoşlanıyorum tatlım. Sürekli neşelisin. Bu önemli bir özelliktir; züppesin ki, züppe erkeklere bayılırım. Hoş bir kalçan var, işte en önemlisi bu. Erkeğin poposu dünyayı döndüren pistondur. Seninki de çok hoş. Eskiden olsa seni bir lokmada yerdim. Tercihen Monte Carlo'daki Le Meridien'in havuzunun kenarında."

Ne söylerse söylese hatta küfür bile etse, insanı etkisi altına alan bir ses rengine sahipti. Dan'e kalırsa, Eleanor'un sigaradan puslanmış sesi 1940 ilkbaharında Alman ordusu Paris'e girmeden önce bile her şeyi görüp geçirmiş bir kabare şarkıcısının sesiydi. Yıpranmış ama yıkılmamıştı. Pembe yanaklarına rağmen her an ölebilirmiş gibi görünmesine kanmamak gerekirdi; çünkü kadın 2009'da Rivington l'deki 15 numaralı odaya taşındığından beri öyle görünüyordu. Bu geceyi farklı kılan tek şey Azzie'nin odada olmasıydı.

"Eminim muhteşem görünürdün," dedi Dan.

"Bunu bütün hanımlara söylüyor musun tatlım?"

"Yakın zamanda kimseye söylemedim." İlgisini çeken tek bir dişi vardı o da "amour" için fazlasıyla gençti.

"Ne üzücü." Kemikli parmağıyla önce Dan'i, sonra kendini gösterdi. "Çünkü yıllar geçtikçe buna dönüşüyor. Göreceksin."

Dan gülümsedi ve pek çok kez yaptığı gibi yatağın kenarına oturdu. "Kendini nasıl hissediyorsun Eleanor?"

"Kötü değilim." O gecelik görevini tamamlayan Azzie'nin aşağı atlayıp kapının aralığından dışarı çıkışını izledi. "Çok ziyaretçim oldu. Kedini tedirgin ettiler ama sen gelene kadar dayandı."

"Kedi benim değil Eleanor. Malikânenin kedisi."

"Hayır, senin," dedi kadın bu konu artık ilgisini çekmiyormuşçasına.

Dan, Eleanor'un tek bir ziyaretçisi dahi olduğundan şüpheliydi. Azrail haricinde. Ne o gece, ne önceki hafta, ne de önceki ay

ziyaretine gelen olmuştu. Eleanor dünyada yapayalnızdı. Yıllarca kadının muhasebeciliğini yapan ve yılda dört kez ziyaretine gelen adam bile öbür dünyayı boylamıştı. Bayan O-la-la Montreal'de akrabaları olduğunu iddia eder, gelmeyişlerini ise şöyle açıklardı: "Beni ziyaret etmelerine değecek kadar param yok *mon eher."*

"Kimler uğradı?" Dan, kadının Riv l'de 3-11 vardiyasında çalışan hemşirelerden Gina Weems veya Andrea Bottstein'ı kastettiğini düşündü. Kafası yavaş çalışmakla beraber düzgün bir adam olan ve Dan'in anti-Fred Carling olarak gördüğü Poul Larson da sohbet etmek için uğramış olabilirdi.

"Söyledim ya, sayısız ziyaretçi. Şimdi bile uğruyorlar. Sonu gelmeyen insanlar geçidi. Gülümsüyor, selam veriyorlar. Dilini çıkarıp köpeklerin kuyruğunu salladığı gibi sallayan bir çocuk görüyorum. Bazıları konuşuyor. Şair Yorgo Seferis'i bilir misin?"

"Hayır hanımefendi, bilmem." Odada başkaları var mıydı? İhtimal dahilinde olsa da Dan varlıklarını hissetmiyordu. Gerçi her zaman hissetmezdi.

"Seferis, 'Duyduklarımız merhum dostlarımızın sesleri mi, yoksa gramofon nağmeleri mi?' diye sorar. Çocuklar en hüzün verenlerdir. Az önce kuyuya düşen oğlanı gördüm."

"Öyle mi?"

"Evet ve intihar eden bir kadını..."

Dan hiçbirinin varlığını hissetmiyordu. Abra Stone ile karşılaşmak onu tüketmiş olabilir miydi? Mümkündü ve zaten yeteneği zamanlamasını tespit edemediği bir gelgit gibiydi. Yine de doğru açıklamanın bu olduğuna inanmıyordu. Eleanor muhtemelen bunamıştı veya onunla dalga geçiyordu. İmkânsız değildi. Bayan O-la-la dalga geçmesini severdi. Birinin ölüm döşeğindeyken -Oscar Wilde mıydı?- şuna benzer bir espri yaptığı rivayet edilirdi: Ya bu duvar kâğıdı gidecek ya ben!

"Beklemen gerekecek," dedi Eleanor. Artık eğleniyormuş gibi konuşmuyordu. "Işıklar ziyaretçinin gelişini haber verecek. Başka gariplikler de yaşanabilir. Kapı açılacak, o zaman *biri* seni görmeye gelecek."

Dan, şüphe içinde zaten açık olan kapıya baktı. Gitmek isterse Azzie'nin çıkabilmesi için her zaman kapıyı açık bırakırdı. Dan görevi devraldığında, kaçıp gitme alışkanlığı vardı kedinin.

"Eleanor, soğuk meyve suyu ister misin?"

"Zaman olsa ister..." diye söze başladı kadın ama içindeki son yaşam kırıntıları da tükendi. Gözleri yukarıda bir noktaya odaklanmış, dudakları aralık kalmıştı. Yanakları sarktı, çenesi neredeyse göğsüne değecek kadar açıldı. Takma dişleri ağzından dışarı kaydı ve ağzında garip bir sırıtış belirmesine yol açtı.

Lanet olsun, ne çabuk gitti!

Dikkatlice parmağını takma dişlerin altına sokup dişleri çıkardı. Kadının dudakları kapanırken zayıf bir şak sesi duyuldu. Dan, dişleri komodine bırakıp kalkmaya hazırlandı ama gerisingeri yatağın kenarına oturdu. TampaTı hemşirenin dışarı çıkan bir şey değil de ölenlerin içlerine çektikleri bir şeymişçesine soluk adını verdiği kırmızı dumanı bekledi. Sis çıkmadı.

Beklemen gerekecek.

Tamam, bir süreliğine de olsa bunu yapabilirdi. Abra'nm zihnine uzandı ama bulamadı. Belki böylesi iyiydi. Belki küçük kız şimdiden düşüncelerini korumak için önlem almıştı. Belki de Dan'in yetenekleri, hassasiyeti onu terk etmişti. Öyleyse bile bir önemi yoktu. Geri gelirdi. Şimdiye kadar hep gelmişti.

Önceleri de sık sık yaptığı gibi Rivington Bakımevi'nde kalanların yüzlerinde niye hiç sinek görmediğine kafa yordu. Muhtemelen gerekmediğinden. Ne de olsa Azzie vardı. Kedi bilge, yeşil gözleriyle ne görüyordu? Sinekleri olmasa da ona benzer bir şey mi? Herhalde.

Duyduklarımız merhum dostlarımızın sesleri mi, yoksa gramofon nağmeleri mi?

Hâlâ günün erken saatleri olmasına rağmen binada çıt çıkmıyordu. Koridorun sonundaki dinlenme odasından sohbet sesleri gelmiyor, televizyon veya radyo gürültüleri duyulmuyordu. Poul'un spor ayakkabılarının yere sürtünüşü duyulmuyor veya hemşire odasından Gina ve Andrea'nın fısıltıları gelmiyordu. Kimsenin telefonu çalmadı. Saatine gelince...

Dan saatine baktı. Tik takları duymamasına şaşmamalı. Saat durmuştu.

Tepedeki floresanın ışığı titreşip söndü, geriye sadece Eleanor'un komodin lambasından gelen ışık kaldı. Floresan yeniden yandığında bu sefer de lamba söndü. Bir süre böyle devam etti. Açık... kapalı... açık.

"Orada biri mi var?"

Komodindeki sürahi takırdadı, sonra titremesi kesildi. Ölen kadının ağzından çıkardığı dişler sakladı. Eleanor'un yatağının örtüleri altındaki ceset kıpırdıyormuş gibi kabarıp indi. Ilık bir rüzgâr hafif bir öpücük kondurucasına Dan'in yanağını yaladı.

"Kimsiniz?" Kalp atışları hızlanmamıştı ama şakakları zonkluyordu. Ensesindeki tüyler diken diken olmuştu. Aniden Eleanor'un son anlarında neler gördüğünü çözdü: Ölüler... *(hayaletler)* ...geçidi. Bir duvardan gelip diğer duvardan çıkıyorlardı. Yok mu oluyorlardı? Hayır, yollarına devam ediyorlardı. Dan, Seferis'i bilmezdi ama Auden'i bilirdi: *Zengin de yoksul da/Girecek aynı mezara.* Akrabaları parası olmadığı için kadını ziyarete gelmese de eski dostları şimdi oradaydılar.

Hayır, orada değildiler. Olmadıklarını biliyordu Dan. Eleanor'un gördüğü hayaletler kadın da aralarına katıldığında çekip gitmişti. Dan'e ise beklemesi söylenmişti, o da bekliyordu.

Koridora açılan kapı yavaşça kapandı. Derken banyo kapısı açıldı.

Eleanor Ouellette'in ölü dudaklarından tek bir kelime döküldü: "Danny."

2

Sidewinder kasabasına girerken AMERİKA'NIN ZİRVESİNE HOŞ GELDİNİZ! yazılı tabelanın önünden geçersiniz. Amerika'nın en yüksek noktası değildir aslında ama ona yakındır. Doğu yamacı ile batı yamacının birleştiği noktaya kırk kilometre kala dar bir dağ yolu otobandan ayrılıp kuzeye doğru kıvrıla kıv-

rıla gider. Bu yolun kenarındaki bir tabeladaysa şu yazıyı görmek mümkündür: BLUEBELL KAMP ALANI'NA HOŞ GELDİN! UĞRAMAZ MISIN DOSTUM?

Bunlar kulağa eski, güzel batılı misafirperverliği gibi gelebilir ama kasabalılar çoğu zaman yola açılan kapının kapalı olduğunu ve öyle zamanlarda çok daha az arkadaş canlısı bir tabelanın asıldığını bilirlerdi: BİR SONRAKİ BİLDİRİYE KADAR KAPALIDIR. Sidewinder'da yaşayan ve Bluebell'in bir açılıp bir kapandığını gören insanlar için işletmenin nasıl olup da ayakta durabildiği sırrını korumaktaydı. Yıkılan otelin yerine kamp alanı yapıldığında eski güzel günlere döneceklerini sanan kasabalılar büyük hayal kırıklığına uğramıştı. Onlara kalırsa kamp alanı holdinglerden birinin vergi kaçırmak için kullandığı mekânlardandı ve para kaybetmek üzere tasarlanmıştı.

Kamp alanının para kazanmak üzere tasarlanmadığında haklıydılar ama sahibi Onlar'dı. Ve Onlar konaklamak üzere tuttukları bu gibi kamp alanlarına geldiklerinde kendi karavanlarından başkasmınkinin orada olrrtasına izin vermezlerdi. Bu karavanlardan en büyüğü Şapkalı Rose'un EarthCruiser'ıydı.

O eylül akşamı klanın dokuz üyesi Overlook Malikânesi olarak bilinen yüksek tavanlı, eski görünüşlü binada toplanmıştı. Kamp alanının halka açık olduğu zamanlarda bu bina günde iki öğün, kahvaltı ve akşam yemeği olmak üzere yemek çıkaran bir restoran olarak kullanılırdı. Yiyecekler Bücür Eddie ve Koca Mo (köylü adları Ed ve Maureen Higgins) tarafından hazırlanırdı. İkisi de Dick Hallorann kalitesinde yemek hazırlayabilen aşçılar değildi -çok az aşçı o kadar iyidir- ama kampçıların neler yemekten hoşlandığı düşünülürse işi batırmak zordu. Köfte, makarna ve peynir, reçelli gözleme, tonbalığı salatası veya mantar soslu et. Akşam yemeğinden sonra masalar tombala turnuvası veya iskambil oyunları için temizlenirdi. Hafta sonları danslar düzenlenirdi. Bu tür şenlikler sadece kamp alanı açık olduğunda yapılırdı. O akşam Dan Torrance'ın ölü kadının yatağına oturmuş ziyaretçisini beklediği sırada Overlook Malikânesi farklı bir alışverişe ev sahipliği yapıyordu.

Sayı Sihirbazı Jimmy salonun ortasına yerleştirilmiş masanın başına oturmuştu. Önünde PowerBook açıktı, masaüstü resmi olarak Karpat Dağları'ndaki vatanının bir fotoğrafını seçmişti. (Jimmy büyükbabasının bir zamanlar Jonathan Harker adlı Londralı genç bir avukatı evinde ağırladığı esprisini yapmaya bayılırdı.)

Etrafına toplanmış ekrana bakan kişiler arasında Rose, Karga Daddy, Çinli Barry, Yılan Isırığı Andi, Jeton Charlie, Önlük Annie, Dizel Doug ve Büyükbaba Flick vardı. Hiçbiri pantolonuna işemiş ve günlerdir giysilerini yıkamamış gibi kokan büyükbabanın yanında durmak istemiyordu. (Son günlerde olağan karşıladıkları kazalardı.) Ancak konuşacakları konu kokuya katlanmalarını gerektirecek kadar mühimdi.

Sayı Sihirbazı Jimmy varsayımlardan hoşlanmayan, kafası kelleşmeye başlamış ve dikkatli baktığınızda yüzü bir garip gelse de hoş biri olduğunu söyleyebileceğiniz tiplerdendi. Gerçek yaşının üçte biri olmasına karşın ellilerinde görünürdü. "Lickety-Spliff kelimesini Google'da aradım, işe yarar bir şey bulamadım. Bulmayı da beklemiyordum. Umurunuzda mı bilmiyorum ama bu kelime gençlerin argosunda çok hızlı olması gerekirken çok yavaş olan şeyler için kullanılır..."

"Anlamıyla ilgilenmiyoruz," dedi Dizel Doug. "Ayrıca iğrenç kokuyorsun büyükbaba. Alınma ama poponu en son ne zaman yıkadın?"

Büyükbaba Flick, Doug'a hırladı. Dişleri sararıp yıpranmıştı ama hepsi kendi dişiydi. "Sabah karım benim için popomu silmişti Doug. Hem de suratıyla! Kulağa pis geliyor ama galiba böyle şeylerden hoşlanıyor..."

"İkiniz de kesin sesinizi!" dedi Rose. Ses tonu tehditkâr değildi ama Doug da, büyükbaba da ezilip büzüldü, azarlanmış ilkokul öğrencilerine döndüler. "Hadi Jimmy, konuyu dağıtmadan sağlam bir plan yapmalıyız. Hem de hemen!"

"Grubun kalanı plan ne kadar sağlam olursa olsun harekete geçmeye isteksiz," dedi Karga. "Buhar açısından iyi bir yıl

olduğunu söyleyecekler. Sinemadaki olay Little Rock'taki kilise yangını ve Austin'deki terörist saldırı. Juârez'i saymıyorum bile. Sınırı geçip güneye inmeyi pek istememiştim ama güzeldi."

Güzelin de ötesindeydi. Juârez dünyanın cinayet başkenti olarak bilinirdi ve yılda 2.500 cinayetle bu unvanı kazandığını ispatlamıştı. Çoğu cinayete işkence de eşlik ederdi. Şehre hâkim olan felaket havası grup üyeleri için zengin bir besin kaynağıydı. Saf buhar değildi ve midelerini biraz bozmuştu ama fazlasıyla işlerini görmüştü.

"Fasulye yemek mideme dokunuyor," dedi Jeton Charlie. "Ama besin lezizdi."

"İyi bir yıl geçirdik," diye hak verdi Rose. "Ama sürekli Meksika'ya gidip dönemeyiz. Fazlasıyla dikkat çekeriz, üstelik riskli. Orada zengin *Americano'larız.* Buradaysa görünmeziz. Üstelik yıldan yıla yaşamaktan yorulmadınız mı? Sürekli hareket halinde olmaktan, sürekli depoda ne kaldığını hesaplamaktan yorulmadınız mı? Bu seferki farklı; bu sefer hedefi tam on ikiden vuracağız."

Kimse sesini çıkarmadı. Rose liderleriydi ve kızla ne derdi olduğunu anlamasalar da er geç dediğini yapacaklardı. Zaten kızı gördüklerinde kendisini takdir edeceklerine emindi Rose. Üstelik onu kilitleyip ne zaman canları çekip de buhar üretmesini sağlayabilirlerse gerçekten dizlerinin üstüne çömelip Rose'un ayaklarını öperlerdi.

"Devam et Jimmy, sadede gel."

"Algıladığın lafın gençler arasında Lickety-Split'e verilen ad olduğuna eminim. New England kökenli bir mağazalar zinciri. Providence'tan Presque Isle'a kadar yetmiş üç tane var. Bu kadarını iPad'i olan bir ilkokul çocuğu bile iki dakikada çözerdi. Yerlerini tespit ettim ve Whirl 360 kullanıp görüntülerine ulaştım. Dağ manzarası olan altı dükkân var. Vermont'ta iki, New Hampshire'da iki ve Maine'de iki."

Bilgisayar çantası sandalyesinin altındaydı. Çantayı alıp gözlerini karıştırdı, çıkardığı dosyayı Rose'a uzattı. "Bunlar

dükkânların değil, dükkânların olduğu yerlerdeki dağ manzaralarının fotoğrafları. Google Earth'ten kat kat iyi olan Whirl 360 sağ olsun, kolaylıkla hepsine ulaştım. Bak bakalım, tanıdık var mı? Tanıdık çıkmasa bile belki bazılarını elersin."

Rose dosyayı açıp teker teker fotoğrafları taradı. Vermont'un Yeşil Dağları'nı çabucak bir kenara kaldırdı. Maine'deki dükkânlardan birinin manzarası da yanlıştı; tek bir dağ görülüyordu, oysa kadın sıradağlar görmüştü. Geriye kalan üç fotoğrafa uzun uzun baktı. Sonunda onları Sayı Sihirbazı Jimmy'ye geri verdi.

"Bunlardan biri."

Adam fotoğrafların arkasını çevirdi. "Fryeburg, Maine... Madison, New Hampshire... Anniston, New Hampshire. Üçünden hangisi olabileceğine dair en ufak bir fikrin var mı?"

Rose yeniden fotoğrafları aldı ve Fryeburg ve Anniston'dan görülen Beyaz Dağlar'ı işaret etti. "Bence bunlardan biri ama emin olmalıyım."

"Nasıl emin olacaksın?" diye sordu Karga.

"Kızı ziyaret edeceğim."

"Söylediklerin doğruysa tehlikeli olabilir."

"Kız uyurken gideceğim. Genç kızların uykusu derindir. Orada olduğumu anlamayacak."

"Bunu yapman gerekiyor mu? Üç mekân birbirine yakın. Hepsini birden kontrol edebiliriz."

"Tabii ya!" diye bağırdı Rose. "Araçlarımızla etrafta dolaşır ve, 'Buralı bir kızı arıyoruz, normalde yaptığımızın aksine onun yerini bir türlü tespit edemedik, bize yardım eder misiniz?' deriz veya, 'Zihin okuma veya kehanet yeteneği olan ortaokullu kızları nereden bulabiliriz?' diye sorarız."

Karga Daddy iç çekti, ellerini ceplerine sokup kadına baktı.

"Özür dilerim," dedi Rose. "Diken üstündeyim. Bu işi bir an evvel halletmek istiyorum. Ayrıca benim için endişelenme, kendime bakabilirim."

3

Dan, Eleanor Ouellette'in cansız bedenine baktı. Yavaş yavaş buğulanan gözler. Avuçları dışa dönmüş ufacık eller. En önemlisi aralık dudaklar. Ağzının karanlığında ise zamansız ölümün sessizliği.

"Kimsin?" Aklından geçen ise: *Sanki bilmiyorum.* Cevap almayı istememiş miydi?

"Fena bir yetişkin olmamışsın."

Dudaklar kımıldamıyordu, sözlere herhangi bir duygu eşlik etmemişti. Belki ölüm eski arkadaşını insani duygulardan arındırmıştı. Ne üzücü olurdu gerçekten öyleyse. Belki de konuşan, Dick numarası yapan bir başkasıydı. Başka bir *şeydi.*

"Dick'sen ispatla. Sadece onun ve benim bildiğimiz bir şey söyle."

Sessizlik. Ama varlık hâlâ oradaydı. Onu hissedebiliyordu Dan.

v

"Bana Bayan Brant'in niçin o a'damın pantolonunun içine girmek istediğini sormuştun."™

Dan, başlangıçta sesin neden bahsettiğini çözemedi. Sonra hatırladı. Anı Overlook'a ait kötü anılarıyla beraber hafızasının ulaşılması en güç raflarından birine kaldırılmıştı kilitli kutularla birlikte. Bayan Brant, Danny'nin ailesiyle otele geldiği gün çıkış yapıyordu ve Overlook'un otopark görevlisi arabasını getirirken, küçük çocuk kadının düşüncelerini duymuştu: *Pantolonuna girebilmeyi çok isterdim.*

"Kafasında kocaman bir radyo olan ufak bir velettin. Senin için üzüldüm. Senin için korktum. Korkmakta da haklıydım, yanılıyor muyum?"

Son sözlerde arkadaşının şefkatinden ve espri anlayışından izler vardı. Konuşan Dick'ti. Dan şapşal bir halde ölen kadına baktı. Odanın ışıkları titreşti. Sürahi yeniden fıkırdadı.

"Uzun kalamam evlat. Burada olmak acı veriyor."

"Dick, küçük bir kız var..."

(1) ***Medyum***

"Abra." Iç çekişi andıran bir telaffuz. *"O da senin gibi. Çember kendini tamamlıyor."*

"Kadının tekinin peşine düştüğüne inanıyor. Kadın şapkalıymış. Modası geçmiş silindir şapkalardan. Bazen dişleri tek bir dişe dönüşüyormuş. Açsa. Abra'nm bana söylediği bu."

"Soracağını sor evlat. Uzun kalamam. Bu dünya benim için rüyada gördüğüm bir rüya artık."

"Başkaları da var. Silindir şapkalı kadının arkadaşları. Abra ellerindeki fenerleri görmüş. Kim onlar?"

Yeniden sessizlik. Ama Dick hâlâ oradaydı. Değişmişti ama oradaydı. Dan sinir uçlarında aşçının enerjisini hissedebiliyordu. Vücudunu yoklayan bir elektrik akımı gibiydi.

"Aç iblisler. Hastalar ama hasta olduklarının farkında değiller."

"Seni anlamıyorum."

"Anlamıyorsun ve anlamaman güzel. Onlarla karşılaşsaydın, azıcık bile kokunu almış olsalardı, çoktan ölmüş olurdun. Boş bir süt kutusu gibi kullanılıp atılmış. Abranın beyzbolcu çocuk dediği oğlanın ve daha pek çoklarının başına gelen buydu. Işıldayan çocuklar onlar için avdır; fakat yanılmıyorsam bu kadarını tahmin etmiştin değil mi? Aç iblisler derideki kanser gibi bu topraklarda dolaşıyor. Bir zamanlar çölde deveye binerlerdi, Çingene karavanlarıyla Doğu Avrupa'da dolaşırlardı. Çığlıkları yer, acıyı içerler. Overlook'ta korkunç bir kâbus yaşadın Danny ama en azından bu tiplerle yolun kesişmedi. O garip kadın kafasını kıza taktığı için artık Abrayı ele geçirene kadar durmayacaklar. Kızı öldürebilirler, dönüştürebilirler. Belki de esir tutup tükenene kadar onu kullanırlar. En kötüsü bu olurdu."

"Anlamıyorum."

"Onu tüketirler. Kendileri gibi boş bir yaratığa dönüştürürler." Ölü dudaklardan hüzünlü bir iç çekiş döküldü.

"Dick, Tanrı aşkına ne yapacağım?"

"Kız senden ne istediyse onu elbette."

"İblis dediğin bu yaratıklar nerede?"

"Sen çocukken bütün kötülüğün geldiği yerde. Daha fazlasını söyleyemem."

"Peki, onları nasıl durduracağım?"

"Tek yolu öldürmek. Kendi zehirlerinin tadına baksınlar. Bunu yaparsan yok olurlar."

"Şapkalı Kadın'ın, garip kadının adı ne? Biliyor musun?"

Koridorun diğer ucundan paspasın ve kovanın yere çarpışının sesi duyuldu. Poul Larson ıslık çalmaya başladı. Odanın havası değişti. Hassas denge bozuluyordu.

"Arkadaşlarına git. Kim olduğunu, ne olduğunu bilenlere... Büyüyüp adam olmuşsun evlat ama ödemen gereken bir borç var." Kısa bir duraksama ve sonra hem Dick Hallorann'm olan hem olmayan ses son bir kez konuştu, duygusuz bir tonla son emrini verdi: *"Borcunu öde."*

Eleanor'un gözlerinden, burnundan ve aralık dudaklarından kırmızı sis yükseldi. Beş saniye kadar havada süzüldükten sonra dağıldı. Işıkların yanıp sönmesi durdu, sürahinin titreşmesi de... Dick gitmişti. Dan cesetle odada yapayalnızdı.

Aç iblisler.

Eğer daha önce bu korkunç deyişi duymuş olsa mutlaka hatırlardı. Ama mantıklıydı. Overlook'u gerçek şekliyle gören herkes bunu bilirdi. Orası iblis doluydu ama en azından onlar ölü iblislerdi. Dan, Şapkalı Kadın ve arkadaşlarının ölü olduğunu zannetmiyordu.

Ödemen gereken bir borç var. Borcunu öde.

Evet. Bebek bezli, Braves tişörtlü çocuğu yalnız bırakmıştı. Aynısını kıza yapmayacaktı.

4

Dan, Geordie&Sons cenaze evinden gelecek arabayı hemşire odasında bekledi. Üstü örtülü sedyenin Rivington l'in arka kapısından çıkarıldığını görene kadar bekledi ve sonra odasına dönüp ıssız Cranmore Caddesi'ne baktı. Aralıksız esen rüzgâr, ağaçları kuruyan yapraklarından kurtarıyor, yapraklar dans ederek yere

dökülüyordu. Turuncu güvenlik lambalarının aydınlattığı belediye tesisleri ve Teenytown da sokak kadar ıssızdı.

Arkadaşlarına git. Kim olduğunu, ne olduğunu bilenlere...

Billy Freeman biliyordu, ilk bakışta anlamıştı; çünkü Billy'de de Dan'deki her neyse ondan vardı. Eğer Dan borçluysa, Billy de borçluydu; çünkü Dan'in yeteneği Billy'nin hayatını kurtarmıştı.

Asla bu şekilde söylemem ya!

Söylemesine de gerek yoktu.

Saatini kaybeden John Dalton vardı; tesadüfe bakın ki, Abra'nın doktoru çıkmıştı. Dick, Eleanor O-la-la'nın ağzından ne söylemişti? *Çember tamamlanıyor.*

Abra'nın talebine gelince, çözülmesi en kolay bulmaca buydu. Ancak talebi gerçekleştirmek tahmin ettiğinden de zor olabilirdi.

5

Abra pazar sabahı uyandığında **dtor36@nhml.com**'dan e-posta gelmişti.

> Abra, paylaştığımız yeteneğe sahip bir arkadaşımla konuştum ve tehlikede olduğuna ikna oldum. Durumunla ilgili olarak başka bir arkadaşınla, ortak bir tanıdığınla konuşmak istiyorum: John Dalton. İzin vermezsen bunu yapmayacağım. İnanıyorum ki, John ile birlikte karatahtama çizdiğin nesneye ulaşabiliriz.
>
> Alarmını kurdun mu? Adı lazım olmayan kişiler seni arıyorlardır ve bulmamaları çok önemli. Dikkatli olmalısın. İyi dileklerimle. Kendine çok dikkat et ve bu e-postayı hemen sil.
>
> D. Dayı

E-postanın içeriğinden çok, yollanmış olması kızı ikna etti; çünkü adamın bu şekilde iletişim kurmaktan hoşlanmadığını bi-

liyordu. Dan kızın ailesinin, Abra'nın e-postalarma bakmasından ve bir sapıkla konuştuğunu düşünmelerinden korkuyordu.

Bir de gerçekten onları endişelendirmesi gereken sapıkları bilseler...

Abra hem korkuyordu hem heyecanlanmıştı. (Dışarısı aydınlık olduğundan camda silindir şapkalı deli kadının yansıması yoktu.) Bayan Robinson'm "gençlik pornosu" dediği doğaüstü kahramanları olan duygusal korku romanlarında yer almak gibiydi. O romanlarda genç kızlar kurt adamlarla, vampirlerle ve hatta zombilerledir; fakat asla o yaratıklara dönüşmezler.

Bir yetişkinin onu savunması da hoşuna gitmişti. O yetişkinin Emma de Deane ile gizli gizli izledikleri *Sons of Anarchy* dizisindeki Jax Teller karakterini hatırlatması da cabasıydı.

Dan dayının e-postasını sadece silmekle kalmadı, çöp kutusunu da boşalttı. Emma'nın nükleer erkek arkadaş dosyalarını yok etmek dediği işlemdi bu. (Erkek arkadaşı varmış gibi, diye düşündü Abra.) Ardından bilgisayarı kapadı ve kapağını indirdi. Cevap yazmadı. Gerek yoktu. Gözlerini kapaması yeterliydi.

Zip zip.

Mesaj gitti, Abra duşun yolunu tuttu.

6

Dan, sabah kahvesiyle geri geldiğinde karatahtada yeni bir mesaj vardı.

Dr. John'a söyleyebilirsin ama AİLEME SÖYLEME.

Hayır. Ailesine söylemeyecekti. En azından şimdilik. Bir şeyler döndüğünü anlayacaklarına emindi, muhtemelen kızın tahmin ettiğinden çok daha önce. Ancak o köprüye vardıklarında geçerlerdi. (Belki yakarlardı.) Şimdi yapması gereken başka şeyler vardı ve ilki telefon açmaktı.

Bir çocuk açtı telefonu, Rebecca'yı istediğinde telefon tak sesiyle yere düştü ve uzaklaşan birinin bağırışı duyuldu: "Büyükanne! Telefon sana!" Birkaç saniye sonra Rebecca Clausen telefondaydı.

"Merhaba Becka, ben Dan Torrance."

"Bayan Ouellette'in öldüğünü haber vermek için arıyorsan sabah bir e-posta gönderdiler..."

"Hayır, izin isteyecektim."

"Doktor Uyku izin kullanmak mı istiyor? Buna hayatta inanmam. Geçen bahar tatile çıkmanı sağlamak için seni neredeyse kapının önüne koymam gerekmişti. Buna rağmen tatilinin yarısını bakımevinde geçirdin. Ailevi bir mesele mi?"

Abra'nm görecelik teorisini hatırlayan Dan, öyle olduğunu söyledi.

ONUNCU BÖLÜM

CAM BİBLOLAR

1

Mutfaktaki telefon çaldığında Abra'nın babası bornozuyla mutfak tezgâhının başına geçmiş, yumurtaları çırpıyordu. Üst kattan duş sesi geliyordu. Abrarher zamanki pazar sabahı ritüeline başlamışsa sıcak su bitene kadar duştan çıkmazdı.

Kimin aradığına baktı. Alan kodu 617'ydi ama devamındaki numara tanıdığı tek Boston numarasından, eşinin büyükannesininkinden farklıydı.

"Alo?"

"Ah, David, sana ulaşabildiğime sevindim." Arayan Lucy'ydi ve sesi çok yorgun geliyordu.

"Neredesin? Niye cep telefonundan aramıyorsun?"

"Devlet hastanesinin ankesörlü telefonundan arıyorum. İçeride cep telefonu kullanmak yasak, her yerde ikaz levhaları var."

"Momo iyi mi? Sen nasılsın?"

"Ben iyiyim. Momo'ya gelince, durumu, nasıl desem, iyi sayılır. Şimdilik... Ama çok kötüleşmişti." Yutkundu. "Hâlâ kötü." Lucy daha fazla dayanamadı. Hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı.

David eşinin sakinleşmesini bekledi. Abra'nın duşta olmasına seviniyor, sıcak suyun daha uzun süre bitmemesini umuyordu. Anlaşılan durum fenaydı.

Sonunda Lucy konuşacak kadar sakinleşti. "Bu sefer kolunu kırdı."

"Peki, tamam. Hepsi bu mu?"

"Hayır, hepsi bu değil!" Adamın nefret ettiği *erkekler neden bu kadar aptal* tonlamasıyla, neredeyse bağırırcasma konuşmuştu. Adam ara sıra gerçekten aptalca laflar ettiği ihtimalini göz önünde bulundurmaksızın bu ses tonunu eşinin kısmen İtalyan olmasına bağlardı.

Derin bir nefes aldı. "Anlat hayatım."

Kadın olup biteni anlattı. Konuşması iki kere hıçkırıklarla bölündü ve David'in, eşinin sakinleşmesini beklemesi gerekti. Momo kötü durumdaydı ama asıl sorun bu değildi. Adamın yavaş yavaş anladığı kadarıyla mesele karısının haftalardır bildiği gerçeği daha yeni kabullenmesiydi: Büyükannesi ölecekti. Üstelik zorlu bir ölüm olabilirdi bu.

Sürekli uyuyup uyanan Concetta gece yarısına doğru kalkmış, tuvalete gitmeyi denemişti. Normalde zile basıp Lucy'nin lazımlığı getirmesini beklerdi ama bu sefer kendi başına banyoya gitmek istemişti. Ayaklarını yatağın kenarından sarkıtıp oturmayı başarmış ama başı dönünce yataktan aşağı düşmüştü. Sol kolu üstüne düşmüştü. Kol kırılmakla kalmamış, üç dört yerden de çatlamıştı. Bakıcılıktan anlamadığı halde haftalardır büyükannesiyle ilgilenen Lucy, yaşlı kadının çığlıklarıyla uyanmıştı.

"İmdat diye seslenmiyordu," dedi Lucy. "Bağırmıyordu da. Bacağını kapana kıstırmış tilki gibi çığlıklar atıyordu."

"Hayatım, eminim ki, senin için korkunç bir deneyim olmuştur."

Birinci katta, abur cubur makineleri ile ankesörlü telefonların olduğu yerde dururken bütün vücudu sızlıyordu ve teri kuruyup vücuduna yapışmıştı. (Kendi kokusu burnuna kadar geliyordu ve Dolce&Gabbana Light Blue olmadığı kesindi.) Dört yıldır ilk kez migreni tutan Lucia Stone kendini ne kadar berbat hissettiğini kocasına açıklayamayacağını biliyordu. Farkına varma anının ne kadar acı verdiğini de... Hayatın gerçeklerini bildiğinizi sanırdınız -kadın yaşlanır, kadın güçten düşer, kadın ölür- ama sonra

çok daha fazlasının olduğunu keşfederdiniz. Kuşağının en güzel şiirlerinden bazılarını yazmış olan kadını yerde kendi çişinin içinde yatarken bulduğunuzda, acı çığlıklarını işittiğinizde *-yeter tırtık, bir şeyler yap, madre de Cristo, acıyı durdur-* ve eskiden düzj'ün olan kolunun paçavra gibi kıvrıldığını gördüğünüzde, şairin dudaklarından dökülen küfürleri işittiğinizde acısının dinmesi için dua ederken bulurdunuz kendinizi. En çok canınızı yakan bu olurdu.

Uyku sersemliğini üzerinizden atamamış olarak yerde yatan yaşlı kadına bakarken korkudan donup kaldığınızı kocanıza nasıl anlatırdınız? Büyükannenizi yerden kaldırmaya çalıştığınızda yüzünüzü tırmaladığını, kuduz köpekler gibi davrandığını söyleyebilir miydiniz? Onu öylece bırakıp 911'i aramanın, ardından yanma oturup ambulans beklerken ona suda çözülmüş Oxycodone içirmenin nasıl bir his olduğunu açıklayabilir miydiniz? Ambulansın bir türlü gelmeyince; Gordon Lightfoot'un "The Wreck of the *Edmund Fitzgerald"* şarkısında, *"Acı, dakikaları saatlere çevirdiğinde Tanrının şefkati nerededir bilen var mü"* diye soruşunu hatırladığınızı nasıl itiraf ederdiniz? Momo acı içinde beklemiş, Lucy acıya engel olmaya çalışmışsa da başaramamıştı.

Yeniden çığlık atmaya başladığında Lucy iki kolundan tutmuş ve onu sürükleyerek yatağa taşımıştı. Dikkatsiz davrandığı için kendi omuzlarının ve belinin de günlerce, hatta haftalarca ağrıyacağını biliyordu. Momo'nun *beni bırak, beni öldürüyorsun* bağırışlarına kulaklarını tıkamıştı. İşi bittiğinde duvarın dibine oturan Lucy, Momo'nun kırık kolunu tutup kendisini neden incittiğini soruşuna ve ağlayışına katlanmıştı.

En nihayetinde ambulans gelmiş ve bir adam (Lucy adamın adını bilmiyordu ama dualarında ona da teşekkür etmişti) büyükannesine onu uyutacak iğnelerden yapmıştı. Kocanıza içinizden keşke o iğne yüzünden ölseydi dediğinizi itiraf edebilir miydiniz?

"Oldukça korkunçtu," diyebildi. "Abra'nm bu hafta sonu gelmek istememesine çok sevindim."

"İstiyordu ama bir sürü ödevi varmış. Dün kütüphaneye gitti. Gerçekten önemli bir ödevdi belli ki; çünkü normalde onu futbol maçına götürmem için ne kadar başımı ağrıttığını bilirsin." Boş boş konuşuyordu. İyi ama başka ne yapabilirdi? "Lucy, bütün bunları tek başına yaşamak zorunda kaldığın için çok üzgünüm."

"O değil de... çığlıklarını duysaydm muhtemelen anlardın. Kimsenin öyle çığlıklar attığını duymak istemem. Her zaman ne kadar sakin olduğunu bilirsin... Başkaları kontrolü kaybederken büyükannem başını dik tutmuştur."

"Biliyorum..."

"Derken eksile eksile dün geceki kişiye dönüştü. Hatırlayabildiği kelimeler *orospu, pislik, defol ve lanetti.* Bir de..."

"Boş ver hayatım." Üst kattan gelen duş sesi kesildi. Kurulanıp pazar kıyafetlerini giymek Abra'nın bir iki dakikasını alırdı; yani birazdan saçlarını atkuyruğu yapıp ayağında bağcıklarını bağlamadığı spor ayakkabılarla aşağı inecekti.

Ama Lucy konuyu kapamaya hazır değildi. "Bir zamanlar yazdığı şiiri hatırladım. Kelimesi kelimesine söyleyemem ama şöyle başlıyordu: Tanrı kolay kırılan eşyalar katar koleksiyonuna/Ve döşer bulutlardan kıyafetini en zarif cam biblolarla.' Concetta Reynolds şiirlerine uygun bir tema olduğunu düşünmüştüm."

Ve işte sevgili Abba-Doo gelmişti. Teni ıslak olduğu için ışıldıyordu. "Her şey yolunda mı baba?"

David elini kaldırdı: *Bir dakika.*

"Şiirde ne demek istediğini anlamıştım. Bir daha o şiiri okuyamadım."

"Abba geldi hayatım," dedi adam sesinde sahte bir neşeyle.

"Güzel. Onunla konuşmalıyım. Endişelenme, tekrar ağlamayacağım. Ama Momo'nun öldüğünü kızımızdan saklayamayız."

"Belki durumun ne kadar kötü olduğunu şimdilik söylemeyebiliriz, ne dersin?" diye sordu adam nazikçe. Masanın yanına gelen Abra, saçlarını ördüğü için olduğundan küçük görünüyordu. Surat ifadesi gayet ciddiydi.

"Belki," diye hak verdi kadın. "Ama daha fazla dayanamayacağım Davey. Gündüzleri bir yardımcı tutsak bile bu böyle

yürümez. Yapabileceğimi sandım ama yapamıyorum. Frazier'da bir bakımevi varmış. Kayıt işlemlerini halleden hemşire bahsetti. Galiba hastaneler bu tür durumlar için bir liste tutuyor. Neyse, Helen Rivington Bakımevi diye bir yer. Seni aramadan önce onları aradım, bugün odalardan biri boşalmış. Sanırım cam biblolardan biri daha kırıldı."

"Chetta'nm bilinci açıldı mı? Konuyu onunla..."

"Saatler önce kendine geldi ama zihni bulanık. Geçmiş ile gelecek kafasında birbirine girmiş."

Muhtemelen ben derin uykudayken, diye düşündü David suçlu suçlu. *Hiç şüphesiz rüyamda kitabımı görürken...*

Zihni açılırsa, ki açılacağını varsayıyorum, elimden geldiğince nazikçe ona kararlarımı açıklayacağım. Ama seçme şansı yok, bakımevine yatma zamanı geldi."

"Tamam." Lucy karar verdiğinde -gerçekten karar verdiğinde- en iyisi yoluna çıkmamak ve kararını uygulamasına izin vermekti.

"Baba? Annem iyi mi? Momo iyi mi?"

Abra annesinin de, büyük büyükannesinin de iyi olmadığını biliyordu. Lucy'nin kocasına anlattıklarını duştayken algılamış, saçlarında şampuan, duşun altında sessizce ağlamıştı. Ancak duştan çıkarken en mutlu surat ifadesini takındı ve biri kötü haberi verene dek her şey normalmiş gibi davranmaya karar verdi. Acaba yeni arkadaşı Dan'in de çocukken bildiklerini saklamakta kullandığı maskeleri var mıydı? Olduğuna emindi.

"Lucia, Abby seninle konuşmak istiyor."

Lucy iç çekti. "Onu telefona ver."

David telefonu kızma uzattı.

2

Aynı pazar gününün öğleden sonrası, saat ikide Şapkalı Rose karavanının kapısına ACİL DEĞİLSE BENİ RAHATSIZ ETMEYİN yazısını astı. Önceki saatlerin programı dikkatlice yapılmıştı. Bütün gün hiç yemek yememiş, sadece su içmişti. Sabah kahve-

si yerine kusturucu bir ilaç içmişti. Kızın zihnine girme zamanı geldiğinde boş bir bardak kadar temiz olacaktı.

Bedensel ihtiyaçlardan kurtulan Rose rahatlıkla kıza ulaşabilecek, adını, yerini, kimlerle konuştuğunu öğrenebilecekti. EarthCruiser'ın ikiz yatağında öğleden sonra dörtten gece ona kadar hiç kıpırdamadan yatıp meditasyon yapmayı planlıyordu. Zihni de vücudu gibi boşaldığında gizli bölmede sakladığı kaplardan birinden azıcık buharı içine çekecekti; bir nefes yeterliydi. Dünya dönmeye başlayacak ve kendisi kızın, kız da onun içine girecekti. Doğu saatiyle gece yarısından sonra birde, kız derin uykudayken Rose düşüncelerini rahatlıkla okuyabilecekti. Şansı varsa telkinde bile bulunabilirdi: *Birileri gelecek. Sana yardım edecekler. Onlarla git.*

Ama çiftçi-şair Bobbie Burns'ün iki yüz yıldan uzun süre önce belirttiği üzere ne kadar plan yaparsanız yapın rüzgârın ne yönden eseceğini bilemezsiniz. Rose da daha ilk mantrayı mırıldanmaya başladığında biri kapısını yumrukladı.

"Git başımdan!" diye bağırıp tersledi: "Okuman yazman da mı yok?"

"Rose, Nut yanımda," diye karşılık verdi Karga. "Galiba istediğini bulmuş ama onayına ihtiyacı var ve zamanlamanın ne kadar önemli olduğunu biliyorsun."

Rose hemen kalkmadı, bir süre daha uzanmaya devam etti. Ardından öfkeli bir iç çekişle doğrulup Sidewinder tişörtlerinden birini kaptı (DÜNYANIN ÇATISINDA ÖP BENİ!) ve üstüne geçirdi. Üzerine giydiği tişörtün etekleri neredeyse dizlerine geliyordu. Kapıyı açtı. "Umarım gerçekten önemlidir."

"Daha sonra gelebiliriz," dedi Walnut. Ufak tefek bir adamdı, kulaklarının üstündeki gri saç tutamları dışında keldi. Elinde bir kâğıt tutuyordu.

"Hayır, bir an evvel bitirelim."

Salon olarak kullanılan bölümdeki masanın başına oturdular. Rose, adamın elindeki kâğıdı alıp şöyle bir göz attı. Sekizgenlerle dolu kimyasal bir şemaydı. Gördüğünden bir şey anlamadı. "Ne bu?"

"Güçlü bir uyuşturucu," dedi Nut. "Yeni ve temiz. Jimmy bu kimya çizelgesini NSA'daki adamlarımızdan birinden aldı. Aşırı dozdan öldürmeden kızı bayıltmamızı sağlayacak."

"Belki de sorunumuzun çözümü gerçekten budur." Rose huysuz bir ses tonuyla konuştuğunun bilincindeydi. "İyi de yarına kadar bekleyemez miydi?"

"Özür dilerim, özür dilerim," dedi boynunu büken Nut.

"Ben bekleyemezdim," dedi Karga. "Eğer hemen harekete geçip dikkat çekmeden kızı kaçırmak istiyorsak önce bu maddeyi nereden bulacağımı öğrenmeli, sonra posta kutularımızdan birine gönderilmesini sağlamalıyım."

Onlar'm Amerika'nın her yanında yüzlerce kiralık posta kutusu vardı, bir kısmı posta kutusu kiralayan Mail Boxes Etc. gibi şirketlerde, bazılarıysa UPS şubelerindeydi. Onları kullanabilmek için günlerce önceden plan yapmaları gerekiyordu; çünkü her zaman karavanlarla seyahat ederlerdi. Klan üyeleri toplu taşıma araçlarını kullanmaktansa gırtlaklarını kesmeyi tercih ederdi. Özel uçak kiralamak imkânları dahilinde ama sevilmeyen bir seçenekti; yüksek irtifada hepsi hastalanırdı. Walnut sinir sistemlerinin köylü dedikleri sıradan insanlarınkinden farklı olduğuna inanıyordu, ona göre rahatsızlanmalarının sebebi buydu. Rose ise vergi ödeyenlerin parasıyla desteklenen başka bir sinir sistemini rahatsız etmekten korkuyordu. Zaten sinirli bir kurumu... Homeland Security, 11 Eylül'den beri bütün özel uçuşları takip etmeye başlamıştı ve Onlar'ın hayatta kalmakla ilgili altın kuralı dikkat çekmemekti.

Eyaletler arası otoyol sistemi sağ olsun, karavanlar her zaman onlara yetmişti ve bu sefer de yetecekti. Altı saatte bir sürücülerin yer değiştireceği görece kısa bir yolculuğun ardından Sidewinder'dan New England'a otuz saatten kısa sürede ulaşırlardı.

"Tamam," dedi pes ederek. "1-90 üzerinde, New York veya Massachusetts tarafında neler var?"

Cevap vermeden önce Karga'nın düşünmesi bile gerekmedi. "EZ Posta Servisi. Massachusetts'teki Sturbridge'te."

Parmağıyla Nut'un elindeki anlaşılmaz kimya şemasının kenarına fiske attı. "Malzemeyi oraya yollasınlar. En az üç yerde el değiştirsin ki, sorun çıkarsa ne olduğunu bilmediğimizi söyleme şansımız olsun. Oradan oraya yollayın."

"Yeterince zamanımız var mı?" diye sordu Karga.

"O kadar da acele etmek için bir sebep göremiyorum," dedi Rose.

"Önce güneye, sonra orta batıya, sonra New England'a yollat. Perşembe günü Sturbridge'te olsa yeter. FedEx veya UPS şirketlerini kullanma, posta servisini kullan."

"Olur," dedi Karga. Bir saniye bile tereddüt etmedi.

Rose bakışlarını Gerçek Kardeşlik'in doktoruna çevirdi. "Umarım haklısmdır Walnut. Kızı uyutmak yerine öldürürsen yüzyıllardır sürgüne yollanan ilk üyemiz olacaksın."

Walnut'un beti benzi attı. Rose'un kimseyi sürgüne yollamaya niyeti yoktu ama işinin bölünmesine içerlemişti.

"Sturbridge'te uyuşturucuyu alırız. Nut onunla ne yapacağımızı bilir," dedi Karga. "Dert değil."

"Daha basit bir mal yok mu? Buralarda bulabileceğimiz bir şey?"

"Michael Jackson gibi diğer tarafı boylamasını istemiyorsak hayır," dedi Nut. "Bu madde güvenli, üstelik çabuk etki ediyor. Kız dediğin kadar güçlüyse uyuşturucunun hızlı etki etmesi de önemli..."

"Tamam, tamam, anladım. Bu kadar mı?"

"Bir şey daha var," dedi Walnut. "Sanırım bekleyebilir ama..."

Rose pencereden dışarı baktı, aman ne güzel, Sayı Sihirbazı Jimmy de elinde bir kâğıtla Overlook'un yanındaki otoparktan onlara doğru koşuyordu. Ne demeye RAHATSIZ ETMEYİN yazısını kapıya asmıştı ki? HERKES GELSİN yazısını assa ancak bu kadar olurdu.

Rose öfkesini bastırıp zihninin derinliklerine gömdü ve sahte bir tebessüm yerleştirdi yüzüne. "Ne var?"

"Büyükbaba Flick, artık altını tutamıyor," dedi Karga.

"En az yirmi yıldır tutamıyor," dedi Rose. "Bez bağlamayı reddediyor ve ben de onu yetişkin bezi giymeye zorlayamam. Bunu kimse yapamaz."

"Bu seferki farklı," dedi Nut. "Neredeyse hiç yataktan çıkmıyor. Baba ve Kara Gözlü Susie ellerinden geldiğince ona bakıyorlar ama çok berbat kokmaya başladı..."

"İyileşecektir. Ona biraz buhar veririz." Sonra VValnut'un surat ifadesini gördü. Kamyoncu Tommy öleli iki yıl olmuştu ama Onlar'ın zaman algısı düşünüldüğünde iki yıl ila iki hafta arasında büyük fark yoktu. Şimdi de sıra Büyükbaba Flick'e mi gelmişti?

"Bunuyor," diye gerçekleri dile getirdi Karga. "Ve..." VValnut'a baktı.

"Petty bu sabah ona bakmaya gitmiş. Dönüştüğünü gördüğünü sanıyor."

"Öyle sanıyor demek?" dedi Rose. İnanmak istemiyordu. "Başka biri görmüş mü? Baba? Sue? Ha?"

"Hayır."

İşte cevabınız dercesine omuz silkti. Konuyu derinlemesine tartışmalarına fırsat kalmadan Jimmy kapıyı çaldı. Bu defa birinin kendisini rahatsız etmesine minnettardı kadın.

"İçeri gel!"

Jimmy başını kapının aralığından içeri uzattı. "Mahzuru yok ya?"

"Evet! Hazır başlamışken niçin Rockette'leri ve UÇLA Bandosu'nu da çağırmıyorsun? Ne önemi var ki, alt tarafı kusarak geçirdiğim enfes saatlerin ardından meditasyona hazırlanıyordum."

Karga azarlarcasına baktı. O bakışları hak etmiş de olabilirdi Rose. Muhtemelen hak etmişti, tek yaptıkları verdiği görevleri yerine getirmekti, kendisi ise pislik gibi davranıyordu. Ancak Karga liderliği devralacak olsa Rose'un ne hissettiğini anlardı. Başkalarını ölümle tehdit etmediğiniz sürece kendinize bir dakika bile ayıramazdınız. Çoğu zaman tehditler bile işe yaramazdı.

"Görmek isteyebileceğin bir şey buldum," dedi Jimmy. "Karga ve Nut zaten yanındaydı, ben de..."

"Ne düşündüğünü biliyorum. Bulduğun neymiş, onu söyle."

"Seçtiğin iki kasaba hakkında bilgi edinmek için internette dolaşıyordum. Fryeburg ve Anniston. Bu makaleyi *Union Leader'da* buldum. Perşembe gününün gazetesinden. Belki önemsizdir ama bir baksan iyi olur."

Rose bilgisayar çıktısını eline aldı. Manşetteki haber bütçe kısıntıları nedeniyle Amerikan futbolu programını iptal etmek zorunda kalan bir okulla ilgiliydi. Altında ise Jimmy'nin daire içine aldığı daha kısa bir makale vardı.

ANNİSTON'DA "CEP DEPREMİ"

Bir deprem ne kadar küçük olabilir? Saco kıyısındaki Richland Çıkmazı'nda oturanlara kulak verecek olursanız oldukça küçük. Geçen perşembe günü öğleden sonra çıkmazda oturanlar camları titreten, yerleri sallayan ve bardakların raflardan düşmesine yol açan bir deprem yaşandığını bildirdi. Sokağın sonunda oturan Dane Borland adlı emekli, yeni asfalt döktüğü garaj yolundaki çatlağa işaret ederek, muhabirimize, "Delil istiyorsanız işte delil," dedi.

Wrentham'deki Jeolojik Araştırmalar Merkezi geçen perşembe öğleden sonra New England'da yaşanan bir deprem olmadığını söylese de Matt ve Cassie Renfrew fırsat bu fırsattır diyerek sokakta oturanların katıldığı bir deprem partisi düzenledi.

Jeolojik Araştırmalar Merkezi'nden Andrew Sittenfeld, Richland Çıkmazı sakinlerinin hissettiği sarsıntının kanalizasyon sisteminden akan sudaki ani artış veya ses hızını aşan bir uçağın etkisi olabileceğini söylüyor. Bu tahminleri Bay Renfrew'a ilettiğimizde neşeyle güldü. "Biz ne yaşadığımızı biliyoruz," dedi. "Depremdi. Bir zararı da olmadı. Hasarlar çok az ve onun sayesinde harika bir parti yaptık."

(Andrew Gould)

Rose makaleyi iki kere okudu. Bakışlarını kâğıttan ayırdığında gözleri ışıldıyordu. "İyi yakalamışsın Jimmy."

Sayı Sihirbazı sırıttı. "Teşekkürler. Şimdi sizi baş başa bırakayım."

"Nut'u da yanına al, Büyükbaba'yı kontrol edin. Karga, sen kal."

Diğerleri çıktığında Karga kapıyı kapadı. "Depreme kızın sebep olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Evet. Yüzde yüz emin olamasam da yüzde seksen ihtimalle... Üstelik odaklanacak bir yere sahip olmak, enerjimi şehre değil de tek bir sokağa odaklamak, bu gece kızı ararken işimi çok kolaylaştıracak."

"Kafasına birkaç telkin tohumu ekebilirsen Rosie, onu bayıltmamız bile gerekmeyebilir."

Karga'nm kızın ne kadar özel olduğunu hâlâ anlamadığını fark ederek gülümsedi. *Ben de anlamamışım. Anladığımı sanmışım,* diye düşünecekti sonra. "Umut etmekte bir sakınca yok ama onu ele geçirdiğimizde basit telkinlerden çok daha etkili bir çözüme ihtiyaç duyacağız. Örneğin, bizimle işbirliği yapmanın kendi çıkarına olacağını anlayana kadar uslu durmasını ve işbirliği yapmasını sağlayacak mucize bir uyuşturucuya..."

"Onu yakalamaya gittiğimizde bizimle gelecek misin?"

Rose başlangıçta gitmeye niyetliydi ama Büyükbaba Flick'in halini düşünerek tereddüt etti. "Emin değilim."

Karga soru sormadı, çıkmaya hazırlandı. "Bir daha rahatsız edilmemeni sağlayacağım."

"Güzel. Walnut'un Büyükbaba'yı baştan aşağı muayene etmesini sağla. Gerçekten son dönüşüme başlamışsa en geç yarın, meditasyondan çıkar çıkmaz bana haber verirsin."

Gizli bölmeyi açıp kaplardan birini çıkardı. "Ona, bunun içinde ne kalmışsa verirsiniz."

Şaşırma sırası Karga'daydı. "Hepsini mi? Rose, belirip kaybolmaya başlamışsa bir işe yaramaz ki!"

"Yine de verin. Pek çoğunuzun söyleyip durduğu gibi iyi bir yıl geçirdik. Azıcık israfı göze alabiliriz. Gerçek Kardeşlik'in tek

bir büyükbabası var. Avrupalıların devremülklere değil, ağaçlara taptıkları zamanları hatırlıyor. Vahşi yaratıklar değiliz. Elimizden geldiğince ona yardım etmek bizim görevimiz."

"Vahşi yaratıklar olmadığımız konusunda köylülerin sana hak vereceğini sanmıyorum."

"Bu yüzden onlar köylü, biz ise üstün yaratıklarız. Şimdi çık dışarı."

3

İşçi Bayramı'ndan sonra pazar günleri Teenytown öğleden sonra üçte kapanırdı. O öğleden sonra altıya çeyrek kala, minyatür Cranmore Caddesi'nin sonundaki Teenytown Eczanesi ve Teenytown Sineması (turizm sezonunda sinemanın penceresinden içeri bakıp minik ekranlarda gösterilen minik klipleri görebilirdiniz) arasındaki banka üç dev oturmuştu. John Dalton buluşmaya kafasında Red Sox şapkasıyla gelmiş ve oturduklarında şapkayı minyatür adliye meydanındaki Helen Rivington heykelinin kafasına takmıştı. "Eminim o da Red Sox hayranıydı," dedi. "Bu bölgedekiler Red Sox takımını tutar. Benim gibi sonradan buraya taşınanlar dışında Yankee hayranına rastlayamazsın. Senin için ne yapabilirim Dan? Acil dediğin için ailemle akşam yemeği yemek yerine buraya geldim. Eşim anlayışlı bir kadındır ama onun da sabrının sınırları var."

"Karın Iowa'da benimle birkaç gün geçirmene ne derdi?" diye sordu Dan. "Masraflarımız benden. Hayatını alkol ve kokainle heba eden bir amcamı ziyaret etmem gerekiyor. 12. Basamak'm gereklerini bilirsin. Ailem müdahale etmem için yalvardı, tek başıma yapamam."

AA'nın kuralları olmasa da gelenekleri vardı ki, bunlar da aslında kuraldır. Bu kurallardan taşa yazılmış denilebilecek olanlardan biri de 12. Basamak'm gerektirdiği ziyaretleri, örneğin aktif bir alkoliği ziyaret etme işini bahsi geçen ayyaş hastaneye, konunun uzmanı kliniklerden birine yatırılmadığı veya hapse atılmadığı sürece tek başınıza gerçekleştirmemenizdir. Tek gi-

derseniz kendinizi onunla kadeh tokuşturur ve laf yarıştırırken bulabilirsiniz. Bağımlılık, Casey Kingsley'in sık sık söylediği gibi, bulaşıcıdır.

Dan, Billy Freeman'a bakıp gülümsedi. "Bir şey mi söyleyeceksin? Buyur, istediğin gibi konuşabilirsin."

"Bence amcan yok. Sülalenden kimsenin hayatta olduğunu sanmıyorum."

"Hepsi bu mu? Ailemden kimsenin hayatta olmamasından şüphelenmen mi?"

"Şey... onlardan hiç bahsetmiyorsun."

"Pek çok kişi ailelerinden bahsetmeyi sevmez, bu durum aileleri olmadığı anlamına gelmez. Ancak sen hiç akrabam olmadığını *biliyorsun* değil mi Billy?"

Billy karşılık vermediyse de huzursuz olmuştu.

"Danny, Iovva'ya gidemem," dedi John. "Hafta sonu da hasta randevularım var."

Dan, dikkatini Billy'ye vermişti. Elini cebine sokup bir şey çıkardı ama avucu kapalı olduğundan ötekiler ne tuttuğunu bilmiyordu. "Bilbakalım avucumda ne var?"

Billy her zamankinden gergindi. Gözucuyla John'a baktı, o taraftan yardım gelmeyeceğini anlayınca Dan'e döndü.

"John ne olduğumu biliyor," dedi Dan. "Bir keresinde ona yardım etmiştim. Ayrıca Adsız Alkolikler grubuna katılan başkalarına da yardım ettiğimi duymuştur. Dostlar arasındasm."

Billy şöyle bir düşündü. "Bozuk para olabilir ama bence AA rozetlerinden. Ayık kaldığın her yılın sonunda verilenlerden."

"Peki, elimdeki hangi yılmki?"

Billy tereddüt etti, Dan'in sıkı sıkı yumduğu eline baktı.

"Dur da tahmin etmene yardım edeyim," dedi John. "2001 ilkbaharından beri ayık, yanında rozetlerden birini taşıyorsa muhtemelen on ikinci yıla aittir."

"Söylediklerin mantıklı ama tutturamadın." Billy yüksek konsantrasyon sağlamıştı. Alnındaki kırışıklıklar derinleşti. "Bence... yedi mi?"

Dan avucunu açtı. Bozuk paranın üzerinde VI yazıyordu.

"Lanet olsun!" dedi Billy. "Genellikle tahminlerim tutar."

"Yeterince yaklaştın," dedi Dan. "Ayrıca seninki tahmin değil, ışıltı."

Billy, sigarasını çıkarıp diğer tarafında oturan doktora baktı ve sigarayı aldığı gibi yerine koydu. "Öyle diyorsan..."

"İzin verirsen ben de seninle ilgili birkaç tahmin yürüteyim Billy. Küçükken tahmin etmekte ustaydın. Annenin keyfinin ne zaman yerinde olduğunu, ondan ne zaman fazladan birkaç kuruş koparabileceğini bilirdin. Babanın ne zaman keyifsiz olduğunu da bilir, öyle zamanlarda ondan uzak dururdun."

"Rostodan kalanları yemekten şikâyet etmenin kötü bir fikir olacağını bildiğim akşamlar elbette vardı," dedi Billy.

"Kumar oynar miydin?"

"Salem'de at yarışına para yatırdığım oldu. Fena kazanmadım. Derken, yirmi beş yaşına doğru kazanacak atları tahmin etme yeteneğimi kaybettim. Bir ay sonra kiramı ödeyemez hale gelmiştim ve böylece kumar hayatım da sona erdi."

"Evet, insanlar yaşlandıkça yetenekleri körelir ama sende hâlâ var."

"Sende daha fazlası var," dedi Billy. Artık çekinmeden konuşuyordu.

"Bütün bunlar gerçek, değil mi?" dedi John. Aslında soru değil de bir tür değerlendirmeydi.

"Bu hafta kaçırmaman gerektiğine veya devredemeyeceğine inandığın tek bir hasta var," dedi Dan. "Mide kanseri olan küçük kız. Adı Felicity..."

"Frederika," dedi John. "Frederika Bimmel. Merrimack Valley Hastanesi'nde yatıyor. Onkoloğu ve ailesiyle kızın durumunu görüşeceğiz."

"Cumartesi sabahı."

"Evet, cumartesi sabahı." Dan'e şaşkınlıktan fal taşı gibi açılmış gözlerle baktı. "Tanrım! Tanrı aşkına! Senin yeteneğin... Bu kadar güçlü olduğunu bilmiyordum."

"Perşembe, bilemedin en geç cuma günü Iowa'dan dönmeni sağlarım."

Tutuklanmazsak, diye düşündü. *O zaman daha uzun kalmamız gerekebilir.* Cesaret verici diyemeyeceği bu düşünceyi kapıp kapmadığını görmek için Bill'e baktı. Kaptığını gösteren bir işaret yoktu.

"Niçin gitmemiz gerekiyor?"

"Başka bir hastan için. Abra Stone. O, Billy ve benim gibi John; ancak bunu zaten biliyorsun. Bizden kat kat güçlü. Bende Billy'de olandan fazlası var ama Abra'nın yanında panayırlardaki falcılardan farksızım."

"Aman Tanrım, kaşıklar!"

Hatırlamak Dan'in birkaç saniyesini aldı. "Onları tavana yapıştırmıştı."

John şaşkın şaşkın arkadaşına baktı. "Zihnimi mi okudun?"

"Hayır, bundan daha sıradan bir cevabı var: Bana kendi söyledi."

"Ne zaman? *Ne zaman?"*

"Ona da geleceğiz ama hemen değil. Önce şu zihin okuma numaralarını deneyelim." Dan, Johrfın elini tuttu. Dokunmanın her zaman yararı olurdu. "Kız daha bebekken ailesi, belki de teyzesi veya büyük büyükannesi seni görmeye geldi. Mutfağı kaşıklarla dekore etmeden önce de onun için endişeleniyorlardı; çünkü evde türlü türlü psişik fenomenler yaşanıyordu. Piyanoyla ilgili bir olay... Billy, yardım etsene."

Billy, John'ın boştaki elini kaptı. Dan, Billy'nin elini tutup çemberi tamamladı. Minyatür kentte minyatür seans.

"Beatles parçaları," dedi Billy. "Gitar yerine piyanoyla çalınıyor. Galiba... bilmiyorum. Emin değilim. Bir süre onları çıldırtmış."

John şaşkın bakışlarını Billy'ye çevirdi.

"Lütfen beni dinle," dedi Dan. "Abra'nın izniyle seninle konuşuyorum. Bana güvenebilirsin John." John Dalton neredeyse bir dakika içinde seçenekleri değerlendirdi. Sonra onlara tek bir olay hariç bildiği her şeyi anlattı.

Bütün televizyon kanallarında *The Simpsons* çizgi filminin oynaması, anlatmamayı tercih edeceği ölçüde tuhaftı.

4

John, anlatmayı bitirdiğinde sorması beklenen soruyu sordu: Dan, Abra Stone'u nereden tanıyordu?

Dan, arka cebinden küçük, yıpranmış bir defter çıkardı. Kapakta kayalara çarpan dalgalar, altta BÜYÜK İŞLER EMEK İSTER yazısı.

"Bunu her yere yanında götürmüyor muydun?" diye sordu John.

"Evet. Casey K/nin sponsorum olduğunu biliyorsundur?"

John gözlerini devirdi. "Ne zaman bir toplantıda ağzımı açsam, 'Sponsorum Casey K. der ki,' diye söze başladığın düşünülürse kim unutabilir?"

"John, kimse bilgiçlik taslayanları sevmez."

"Eşim seviyor; çünkü çok yakışıklı bir ukalayım." dedi.

Dan iç çekti. "Deftere bak."

John sayfaları karıştırdı. "Bunlar 2001'den kalma toplantı notları."

"Casey, bana 90'da 90 yapmam gerektiğini söylemişti. Her şeyi not alacaktım. 81. güne bak."

John bahsi geçen günü buldu. Frazier Kilisesi'ndeki toplantı. O toplantıya gitmezdi ama iyi bilirdi. Dan, toplantıya katıldığı notunun altına süslü ve büyük harflerle ABRA yazmıştı.

John inanamayan gözlerle Dan'e baktı. "Daha iki aylıkken seninle iletişime mi geçti?"

"Altında bir sonraki toplantımla ilgili notu görüyorsun," dedi Dan. "Yani seni etkileyebilmek için sonradan adını eklememe imkân yok. Elbette bütün defter uydurma olabilir ama Adsız Alkolikler'deki pek çok kişi beni bu defterle gördüklerini hatırlayacaktır."

"O grupta ben de varım." dedi John.

"Evet, sen de varsın. O dönemde bir elimde defter, diğer elimde kahveyle dolaşırdım. İkisi de bana güven veriyordu. O zamanlar kızın kim olduğunu bilmiyordum ve çok umurumda değildi. Rastlantısal dokunuşlardan olduğunu düşünmüştüm. Tıpkı beşikteki bir bebeğin uzanıp yetişkinlerin burnuna dokunması gibi.

Derken iki veya üç yıl sonra odamdaki karatahtaya bir kelime yazdı. Kelime *selamdı.* O günden sonra teması hiç koparmadı, kırk yılda bir de olsa benimle iletişime geçiyordu. Ne yaptığının farkında olup olmadığına emin değilim. Ama hep hayatmdaydım. Başı belaya girdiğinde yardım edebileceğimi biliyordu ve yardım istedi."

"Ne tür bir yardımdan bahsediyorsun? Başını nasıl bir belaya sokmuş?" John, Billy'ye döndü. "Sen biliyor musun?"

Billy başını iki yana salladı. "Kızdan bahsedildiğini ilk kez duyuyorum, zaten Anniston'a neredeyse hiç gitmem."

"Abra'nın Anniston'da yaşadığını kim söyledi?"

Billy, başparmağıyla Dan'i işaret etti. "O söyledi. Söylemedi mi?"

John, yeniden Dan'e döndü. "Tamam, farz edelim ikna oldum. Her şeyi anlat bakalım."

Dan, Abra'nın beyzbolcu çocuğu gördüğü kâbustan bahsetti. Fenerlerini ona doğrultan gölgeleri, bıçağı tutan, oğlanın kanı avuçlarına bulaştığında yalayarak,temizleyen kadını ve çok sonra Abra'nın *Shopper'm* arka kapağında oğlanın fotoğrafına rastladığını anlattı.

"Abra nasıl oluyor da bunu yapabiliyor? Öldürülen çocuk ışıldayanlardan olduğu için mi?"

"İlk temasın bu sayede gerçekleştiğine eminim. İşkence görürken oğlan zihniyle birilerine uzanmıştır. Abra'nın çocuğa işkence ettiklerinden şüphesi yoktu. Böylece bir bağ oluşmuş."

"Bahsettiğin oğlan, Brad Trevor öldükten sonra da devam eden bir bağ mı?"

"Zannederim sonraki temas noktası oğlan değil, sahip olduğu bir nesne: beyzbol eldiveni. Üstelik Abra, onu kullanarak katillerden birinin yerini tespit edebilirmiş. Anlaşılan o kişi fırlatıp atmadan önce eldiveni giymiş. Abra neyi nasıl yaptığını bilmiyor, ben de bilmiyorum. Tek bildiğim küçük kızın akıl almaz ölçüde güçlü olduğu."

"Senin gibi."

"Sorun şu," dedi Dan. "Bu insanları, eğer insansalar, cinayeti işleyen kadın yönetiyor. Abra, Brad Trevor'm fotoğrafını gördüğü gün yanlışlıkla kadının zihnine girmiş. Kadın da Abra'nınkine... Birkaç saniye birbirlerinin gözünden dünyaya bakmışlar."

Ellerini havaya kaldırdı, yumruklarını sıktı ve yarım çember çizdi. "Yer değiştirmişler. Abra peşine düşmelerinden korkuyor. Onunla aynı fikirdeyim. Abra'nın tehlike teşkil ettiğini düşüneceklerdir."

"Bence bundan fazlası var, yanılıyor muyum?" diye sordu Billy.

Dan, ona bakıp ötesini de tahmin etmesini bekledi.

"Işıltı yeteneğine sahip olan insanlarda o tiplerin istediği bir şey var, doğru mu tahmin ettim? Yalnızca kurbanlarını öldürerek alabildikleri bir şey."

"Evet."

"Kadın, Abra'nın nerede olduğunu biliyor mu?" diye sordu John.

"Abra bildiğini sanmıyor ama o daha on üç yaşında. Yanılabilir."

"Abra, kadının nerede olduğunu biliyor mu?"

"Tek bildiği, yer değiştirdiklerinde, yani dünyayı birbirlerinin gözünden gördüklerinde kadının Sam'in Yeri süpermarketlerinden birinde olduğu; yani batıda bir yerlerdeymiş. Maalesef en az dokuz eyalette o süpermarketlerden var."

"Iowa da buna dahil mi?"

Dan başını iki yana salladı.

"Öyleyse oraya gitmekle ne elde edeceğiz?"

"Eldiveni alacağız," dedi Dan. "Eğer Abra, eldivene kavuşursa onu giyen adamla bağlantı kurabileceğini düşünüyor. Canlı Barry dediği adamla."

John başını öne eğip düşündü. Dan, doktoru aceleye getirmedi.

"Tamam," dedi John sonunda. "Delilik bu ama sana inanıyorum. Abra'nın geçmişi ve seninle yaşadıklarımız düşünülürse inanmamam da imkânsız zaten. Ancak bahsettiğin kadın

Abra'nın yerini bilmiyorsa onu rahat bırakmak akıllılık olmaz mı? Uyuyan yılanı uyandırmaya ne gerek var?"

"Bu yılanın uyuduğunu sanmıyorum" dedi Dan. "Bu ... *(aç iblisler)* ... ucubeler Trevor denen oğlanı ne için istiyorlarsa, Abra'yı da o sebeple istiyorlar. Billy'nin haklı olduğuna eminim. Ayrıca Abra'nın kendileri için tehlikeli olduğunu da biliyorlar. AA terimleriyle konuşursak, küçük kızımızın kimlikleri ortaya çıkartacak gücü var. Ellerinin altında ne gibi kaynaklar olduğunu kimse bilemez. Hastalarından birinin korku içinde yaşamasını, aylarca, yıllarca doğaüstü bir Manşon ailesinin kendisini kaçırmasını beklemesini ister misin?"

"Elbette hayır."

"O pislikler Abra gibi çocukları kullanarak hayatta kalıyor. Bir zamanlar benim olduğum gibi çocukları... Psişik yetenekleri olan veletlerle besleniyorlar." Büyük bir ciddiyetle John Dalton'a baktı. "Bu söylediklerim doğruysa durdurulmaları gerek."

"Iowa'ya gitmeyeceksem benden ne istiyorsun?" dedi Billy.

"Şöyle söyleyelim," dedi Dan. "Önümüzdeki hafta Anniston'ı avucunun içi gibi öğreneceksin.. Aslında Casey, izin kullanmana bir şey demezse orada bir motelde kalacaksın."

5

Rose en sonunda meditasyona başlayabildi. En zoru Büyükbaba Flick'le ilgili endişelerini kafasından atmaktı. Sonunda başardı. Onları aştı. Şimdi kadim cümleleri tekrarlayarak kendi zihninin derinliklerini yokluyordu. *Sabbatha hanti* ve *lodsam hanti* ve *cahanna risone hanti.* Dudakları neredeyse hiç kıpırdamıyordu cümleleri söylerken. Henüz baş belası kızı aramak için erkendi. Ama rahat bırakıldığı için içdünyası da, dış dünya da sessizleşmişti ve Rose'un acelesi yoktu. Meditasyon başlı başına iyiydi. Rose ihtiyacı olan enerjiyi topladı, dikkatini verdi, yavaş ve titiz adımlarla ilerledi.

Sabbatha hanti lodsam hanti cahanna risone hanti: Onlar'ın karavanlarla Avrupa'da dolaşıp teneke ıvır zıvırlar ve bataklık yosunu

sattıkları günlerden bile öncesinden kalma kelimeler. Muhtemelen Babil kurulurken bile eskiydiler. Kız güçlüydü ama Onlar'ın gücü mutlaktı. Rose ciddi bir dirençle karşılaşmayı beklemiyordu. Kız uyurken zihnine girecek, sessizce istediği bilgileri alıp küçük bombalar gibi ileride işlerine yarayacak telkinlerin tohumlarını ekecekti. Tek bir solucan değil, koca bir solucan yuvası yerleştirecekti kızın beynine. Kız solucanlardan bir kısmını tespit edip etkisizleştirebilirdi.

Ama hepsini değil.

6

Abra, o gece ödevlerini bitirdikten sonra annesiyle neredeyse kırk beş dakika telefonda konuştu. İki aşamalı bir sohbetti. Birinci aşamada Abra'nın gününün nasıl geçtiğinden, okuldan ve Cadılar Bayramı'nda giyeceği kostümden bahsettiler; Momo'nun Frazier'daki bakımevine yerleşmesiyle ilgili planları tartıştılar ve Lucy, Abra'ya Momo'nun son durumuyla ilgili bilgi verip, "Yaşına göre iyi bile sayılır," dedi.

Düşünce düzleminde işler farklıydı. Abra, Lucy'nin büyükannesini hayal kırıklığına uğratmış olmakla ilgili endişelerinin farkındaydı. Momo'nun sağlık durumuyla ilgili gerçekleri öğrendi: Korkmuştu, kafası karışıktı, acı içindeydi. Abra, telkin yoluyla annesini sakinleştirmeyi denedi: *Her şey yolunda anne* ve *seni seviyoruz anne. Elinden geleni yaptın.* Bu düşüncelerin annesini biraz olsun iyileştireceğini umuyor ama işe yaradığına inanmıyordu. Kızın pek çok yeteneği vardı -hem muhteşem hem ürkütücü olan yetenekler- ama başka bir insanın duygularını kontrol edebilmek onlardan biri değildi.

Dan, başkalarının duygularını değiştirebiliyor muydu? Belki de evet. Abra, adamın yeteneğini bakımevindeki insanlara yardım etmek için kullandığını düşünüyordu. Gerçekten öyleyse belki bakımevine yattığında Momo'ya da yardım ederdi. Ne güzel olurdu o zaman.

Momo'nun yılbaşında hediye ettiği pembe pijamaları giyip alt kata indi. Babası bir bardak bira eşliğinde Red Sox maçını seyrediyordu. Adamın burnuna koca bir öpücük kondurup (burnunun öpülmesinden nefret ettiğini söylerdi ama aslında bayılırdı) yatacağını söyledi.

"La ödev est complete mademoiselle?"

"Evet, baba. Ama ödev kelimesinin Fransızcası *devoirs'dır."*

"Öğrendiğime sevindim. Annen nasılmış? Doksan saniye bile konuşmama fırsat vermeden telefonu kapmasan sana sormam gerekmezdi."

"İdare ediyor." Abra yalan söylememişti, *idare etmek* göreceli bir kavramdır. Koridora çıkmaya hazırlandı, son anda yeniden babasına döndü. "Momo'nun cam biblolara benzediğini söyledi." Yüksek sesle söylemese de annesi bunu düşünüp duruyordu. "Hepimiz öyleymişiz."

Dave televizyonun sesini kıstı. "Eh, galiba haklısın ama bazılarımız dayanıklı camdan yapılmışız. Unutma ki, Momo çok uzun yıllar boyunca rafın üzerinde güvençle duruyordu. Şimdi buraya gelip babana sarıl bakalım Abba-Doo. Senin kucaklaşmaya ihtiyacın var mı bilmiyorum ama kucaklaşmak bana iyi gelecek."

7

Yirmi dakika sonra bebekliğinden kalma Ayı Pooh gece lambasını yakıp yatağına uzanmıştı. Zihniyle Dan'e uzandı ve onu yapbozların, dergilerin, pingpong masasının ve büyük televizyonun olduğu dinlenme odasında buldu. Bakımevi sakinleriyle iskambil oynuyordu.

(Doktor John'la konuştun mu?)

(Evet, iki gün sonra Iowa'ya gidiyoruz.)

Bu düşünceye kocaman külüstür bir uçak resmi eşlik etti. İçinde eski moda uçuş kaskı, atkı ve pilot gözlüğü takmış iki adam vardı. Resim Abra'yı gülümsetti.

(Eğer sana onu getirirsek...)

Beyzbol eldiveni resmi. Oğlanın eldivenine pek benzemiyordu ama Abra, Dan'in ne söylemeye çalıştığını anladı.

(Korkudan ödün patlamasın?)

(Bana bir şey olmaz.)

Olmamalıydı. Zavallı çocuğun eldivenine dokunmak korkunç geliyordu ama yapmak zorundaydı.

8

Rivington l'in dinlenme odasında Bay Braddock, ancak ihtiyarlamış ve deliliğin sınırlarına ulaşmış insanların dışa vurabileceği türden şaşkınlıkla karışık bir öfkeyle dakikalardır Dan'e bakıyordu. "Oynayacak mısın Danny? Yoksa kutuplar eriyene kadar oturduğun yerden boş boş köşeye mi bakacaksın?"

(İyi geceler Abra.)

(İyi geceler Dan, Tonny'ye de benim için iyi geceler de, olur mu?)

"Danny?" Bay Braddock, şişmiş parmağını kıvırmış masaya vuruyordu. "Danny Torrance, dünyadan Danny Torrance'a, beni duyuyor musun Danny?"

(Alarmını kurmayı unutma.)

"Hu huu, Danny," dedi Cora VVillingham.

Dan oyun arkadaşlarına baktı. "Kart atma sırası hâlâ bende mi?"

Bay Braddock gözlerini devirip Cora'ya baktı; Cora da gözlerini devirerek karşılık verdi.

"Bir de bana deli derler," dedi kadın.

9

Abra, iPad'inin alarmını kurmuştu; çünkü ertesi gün sadece okul günü olmakla kalmıyordu, aynı zamanda kızın kahvaltı hazırlama günüydü. Mantar, karabiber ve peynirli omlet yapmayı planlamıştı. Ancak Dan'in bahsettiği alarm o değildi. Abra gözlerini kapayıp büyük bir konsantrasyon sağladı, kaşları çatıldı, eli

örtünün altından çıkıp dudaklarına gitti. Yapmaya çalıştığı karışık bir numaraydı ama kendini zorladığına değebilirdi.

Alarmlar iyi hoştu ama Şapkalı Kadın'ın onu aramaya gelmesi ihtimaline karşı tuzak yerleştirmek daha akıllıcaydı.

Yaklaşık beş dakika sonra alnındaki kırışıklıklar geçti ve eli dudaklarından uzaklaştı. Yan dönüp örtüyü çenesine kadar çekti. Uykuya daldığında şövalye zırhıyla beyaz bir aygıra bindiğini hayal ediyordu. Dört yaşından beri komodinden küçük kızı izleyen Ayı Pooh gece lambasının ışığı kızın yüzünün sol tarafını aydınlatıyordu. Açıkta sadece yanağı ve saçları kalmıştı.

Rüyasında dört milyar yıldızın altındaki sonsuz tarlalarda at koşturuyordu.

10

Rose, saat gece yarısını geçip .pazartesi olana kadar meditasyon yapmayı sürdürdü. Gece bir buçuğa kadar ara vermedi. Hazır olduğuna kanaat getirdiğincle Gerçek Kardeşlik'in kalan üyeleri (Büyükbaba Flick'e göz kulak olan Önlük Annie ve Koca Mo hariç) derin uykudaydı. Bir elinde New Hampshire'daki -pek etkileyici olmayan- kasabalardan Anniston'ın fotoğrafı vardı. Diğer elinde ise buharı sakladıkları kaplardan biri. İçinde yok denecek kadar az buhar kalmıştı ama o kadarının yeteceğine emindi kadın. Parmaklarını vanaya yerleştirip gevşetmeye hazırlandı.

Biz Gerçek Kardeşlik'iz ve katlanırız: Sabbatha hanti.

Seçilmiş olanlarız: Lodsam hanti.

Şanslı olanlarız: Cahanna risone hanti.

"Bunu al ve iyi kullan Rossie kızım," dedi kendi kendine. Kapağı açtığında gümüş sisin son kırıntıları da belirsiz bir iç çekiş eşliğinde kutudan dışarı süzüldü. Kadın buharı içine çekip başını yastığına yasladı ve kap boğuk bir tak sesi eşliğinde halıya düşerken onu tutmaya çalışmadı.

Anniston'ın anacaddesinin fotoğrafını karşısına aldı. Kolu ve eli artık tam olarak orada değildi, bu yüzden fotoğraf havada uçuyormuş gibi görünüyordu. Anacaddeden çok uzak olmayan

bir yerde, Richland Çıkmazı denen sokakta küçük bir kız yaşıyordu. Uyuyor olabilirdi kız ama zihninin derinliklerinde bir yerde Şapkalı Rose vardı. Küçük kızın kendisinin nasıl göründüğünü bilmediğini varsaymıştı. (Ne de olsa kendisi küçük kızın neye benzediğini bilmiyordu. En azından şimdilik...)

Ama kız Şapkalı Rose'un verdiği hissi biliyordu. Ayrıca Sam'in Yeri'ndeyken Rose'un gördüklerini görmüştü. Şapkalı Rose'un kullanacağı yol gösterici işaret, kızın beynine giriş bileti o görüntülerdi.

Rose, Anniston fotoğrafına odaklanıp buğulu gözlerle bakmaya devam etti ama gördüğü HER ET ÖDÜLLÜ İNEKLERİNKİ KADAR KALİTELİDİR: KOVBOY BİFTEĞİ! yazısıydı. Kendinden izler aradı. Kısa sürede de buldu. Önce sesi yakaladı: Süpermarketteki muzak sesi.[n] Sonra alışveriş arabası. Ötesinde her şey hâlâ karanlıktı. Rose, yankılanarak gelen o ucuz müziğe kulak verdi.

Karanlık, karanlık, karanlık. Sonra birazcık ışık ve birazcık daha. İşte süpermarket reyonu, sonra reyonlar arasındaki koridor uzun ve karanlık bir geçide dönüştü. Rose içeri girmek üzere olduğunu anladı. Kalp atışları azıcık hızlandı.

Gözlerini kapadı. Böylece çocuk ne olduğunu anlasa bile hiçbir şey göremeyecekti. Rose öncelikli hedeflerini gözden geçirdi: isim, adres, ne biliyor, kime anlattı.

(Dön dünya, dön!)

Gücünü toplayıp ittirdi. Bu sefer yer değiştiriş sürpriz değil, planladığı bir şey olduğundan kontrol kadındaydı. Bir an koridordaydı -iki zihin arasındaki bağda- sonra atkuyruklu küçük bir kızın bisiklete binip anlamsız bir şarkı mırıldandığı kocaman bir odada. Küçük kızın gördüğü rüyaydı, Rose rüyayı seyrediyordu. Ancak yapması gereken daha önemli işler vardı. Odanın duvarları duvar değil, dosyalarla dolu çekmecelerdi. Artık kızın zihninde olduğundan iradesini kullanıp onları açabilirdi. Küçük kız ise Rose'un kafasının içinde rüya görüyordu, rüyasında beş

(1) Asansör müziği tipi alışveriş müziği.

yaşındaydı ve ilk bisikletine biniyordu. Gayet masum bir rüya. *Devam et küçük prenses.*

Çocuk bisikletiyle kadının önünden geçti, *la la la* diye şarkı söylüyor, hiçbir şey görmüyordu. Arka tekerleğe iki de çocuk tekerleği takılmıştı ama belirip kayboluyorlardı. Rose, prensesin rüyasında çocuk tekerlekleri olmadan bisiklete binmeyi öğrendiği günü gördüğünü tahmin etti. Bir çocuğun hayatındaki en özel günlerdendir.

Ben hakkındaki her şeyi öğrenirken bisikletinin tadını çıkar hayatım.

Özgüven içinde hareket eden Rose çekmecelerden birini açtı.

Ancak içine baktığı anda kulakları sağır eden bir alarm çalmaya başladı ve odanın her tarafında kör edici spot ışıkları belirdi. Hem ısı hem ışık kadına odaklanmıştı. Uzun yıllardır, çok uzun yıllardır ilk kez bir zamanlar Kuzey İrlandalı Rose O'Hara olarak bilinen Şapkalı Rose hazırlıksız yakalanmıştı. Elini çekmeceden kurtaramadan çekmece kapandı. Kadın çığlık atıp geri çekilmeyi denedi ama eli dosya dolabına sıkışmıştı. Canı çok acıyordu.

Gölgesi duvara düşüyordu ama oradaki tek gölge onunki değildi. Başını çevirdiğinde küçük kızın kendisine yaklaştığını gördü. Sorun şu ki, artık eskisi gibi küçük değildi kız. Göğsünde ejderha amblemi olan deri yelek giymiş, saçlarını mavi kurdeleyle toplamış genç bir kadındı. Bisiklet beyaz bir aygıra dönüşmüştü. Gözleri amazon savaşçılarınınki gibi parlıyordu. Kadın savaşçının elinde bir mızrak vardı.

(Geri geldin Dan, geleceğini söylemişti ve geldin.)

Ve derken -bir insandan, buharı o kadar güçlü bile olsa beklenmeyecek şey- tatmin duygusu.

(Güzel.)

Artık çocuk olmayan çocuk, demek kadını bekliyordu. Pusu kurmuş, Rose'u öldürmeyi planlamıştı. Ve Rose'u yine hazırlıksız yakaladığı düşünülürse bunu başarabilirdi de.

Bütün gücünü toplayan Rose kızla savaştı, ona çizgi filmlerden fırlamış görünen bir mızrakla değil ama bütün tecrübesini ve iradesini birleştirerek oluşturduğu şahmerdan ile karşılık verdi.

(BENDEN UZAK DUR! DEFOL GİT! NE DÜŞÜNÜRSEN DÜŞÜN, SEN KÜÇÜK BİR KIZSIN!)

Küçük kızın yarattığı kadın savaşçı (avatar'ı) Rose'a doğru gelmeye devam etti ama düşünceleri çarpıştığında yalpaladı ve mızrak Rose'un solundaki çekmecelere saplandı.

Çocuk (hepi topu bir çocuk, diyordu Rose kendi kendine) atını uzaklaştırdığında, Rose yeniden elinin sıkıştığı çekmeceye döndü. Serbest olan elini çekmecenin üstüne koyup acıyı unutmaya çalışarak bütün gücüyle ittirdi. Başlangıçta çekmece dayandı. Sonra azıcık açıldı ve böylece kadın bileğini çıkarmayı başardı. Derisi soyulmuştu, kanıyordu.

Başka şeyler de oluyordu. Kafasında titreşimi andıran bir şey hissediyordu, sanki beyninin içine kuş hapsetmişlerdi. Bu yeni saçmalık da neydi böyle?

Her an kahrolası mızrağın sırtına saplanmasını bekleyen Rose, bütün gücüyle koluna yüklendi. Sonunda elini çekmeceden kurtarmayı başardı ve tam zamanında parmaklarını yumdu. Eğer bir saniye daha geç kalsaydı çekmece kapanıp parmaklarını ortadan ikiye ayıracaktı. Tırnakları sızlıyordu. Düşmelerinin ihtimal dahilinde olduğunu bilen kadın, moraran parmak uçlarına baktı.

Başını çevirdi. Kız gitmişti. Oda boştu. Bir kuşun kanat çırpışını andıran his devam ediyordu. Hatta daha da güçlenmişti. Aniden elinin ve bileğinin acısını bir tarafa bıraktı, artık son problemi onlardı. Bağlantı kurulduğunda yer değiştiren tek kişinin kendisi olmadığını anlamıştı ve gerçek dünyada, yatağında yatarken gözlerinin kapalı olmasının bir önemi yoktu.

Lanet çocuk, lanet çekmecelerle dolu başka bir odadaydı.

Kadının odasında. Kadının kafasında.

Rose, soyan kişi olacağına soyulan kişi olmuştu.

(DEFOL! DEFOL! DEFOL! DEFOL! DEFOL!)

Titreşimler kesilmedi, daha da hızlandı. Rose panik duygusunu bir kenara bırakıp düşüncelerini netleştirmeyi, dikkatini toplamayı denedi. Bunu az da olsa başardı. Yeniden yer değiştirmelerini sağlayacak kadar güç topladı. Ama bunu yapmak bile her zamankinden zor gelmişti.

(Dön dünya, dön!)

Dünya dönerken zihnindeki delirtici kanat çırpma sesinin önce azaldığını, sonra küçük kız geldiği yere giderken tamamen kaybolduğunu hissetti.

Ne yazık ki bunun doğru olmadığını biliyorsun ve durum yalan söyleyerek kendini avutamayacağın kadar ciddi. Onun ayağına gittin. Farkında olmadan kendi iradenle tuzağa düştün. Neden? Çünkü onca tecrübene rağmen rakibini hafife aldın.

Rose gözlerini açtı, doğruldu, ayaklarını yere sarkıttı. Boş buhar kutusunu tekmeledi. Yatağa uzanmadan önce giydiği Sidewinder tişörtü terden sırılsıklamdı. Pis kokuyordu, kurumuş terin çekicilikten uzak kokusu, inanamayan gözlerle morarıp şişmiş olan eline baktı. Tırnakları mordan siyaha dönmüştü, en az iki parmağının düşeceği kesindi.

"Bilemezdim," dedi. "Bilmeme imkân yoktu." Sesindeki mızmız tondan nefret etti. Sızlanıp duran bir ihtiyarın sesiydi o. "Hem de hiç imkân yoktu."

Berbat karavandan dışarı çıkmalıydı. Dünya üzerindeki en büyük, en lüks karavan olabilirdi ama o an için kadına bir tabut kadar küçük geliyordu. Dengesini kaybetmemek için eşyalara tutunarak kapıya ilerledi. Çıkmadan önce göstergelerin yanındaki saate baktı. İkiye on var. Her şey topu topu yirmi dakikada olup bitmişti. İnanılmaz.

(Onu kovmamdan önce kız neler öğrendi? Ne biliyor?)

Emin olmak imkânsızdı ama çok az bilgi bile tehlikeli olabilirdi. O veledin işini bitirmeliydiler, hem de en kısa zamanda.

Rose, ay ışığının aydınlattığı kamp alanına adım attığında derin derin nefes alıp temiz havayı ciğerlerine doldurarak sakinleşmeye çalıştı. On, on iki nefesten sonra kendini biraz daha iyi hissetti ama bir kuşun kanat çırpışlarını hatırlatan o garip titreşimleri bir türlü zihninden uzaklaştıramıyordu. Başka birinin -üstelik sıradan bir insanın- zihnine girip mahrem düşüncelerine bakmasının verdiği rahatsızlık... Acı kötüydü ve tuzağa düşürülmenin verdiği şaşkınlık daha da kötüydü. En kötüsü de küçük düşmek ve mahremiyetine müdahale edilmesiydi. Kendisinden bir şey çalınmış gibi hissediyordu.

Bunun bedelini ödeyeceksin prenses. Yanlış kadına bulaştın.

Kendisine doğru gelen silueti fark ettiğinde karavanın en üst basamağında oturuyordu. Yabancıyı fark eder etmez ayağa kalktı, gerildi, kendini saldırıya hazırladı. Derken siluet daha yakma geldi. Karga'ydı. Pijamasının altı ve terlikleri dışında çıplaktı.

"Rose, bence sen..." Durdu. "Eline ne oldu?"

"Kahrolası elimi boş ver," diye çıkıştı kadın öfkeyle. "Sabahın ikisinde burada ne arıyorsun? Hele rahatsız edilmemeyi istediğim bir gecede?"

"Sorun Büyükbaba Flick," dedi Karga. "Önlük Annie'ye kalırsa ölüyormuş."

ON BİRİNCİ BÖLÜM

THOME 25

1

Büyükbaba Flick'in Fleetwood'u o sabah çam aromalı araba kokusu ve Alcazar purosu yerine bok, hastalık ve ölüm kokuyordu. Ayrıca tıklım tıklımdı. Gerçek Kardeşlik'in en az bir düzine üyesi oradaydı, kimileri ihtiyarın patağının etrafına toplanmıştı, kimileri salonda oturmuş kahve içiyordu. Kalanlar dışarıdaydı. Herkes şaşkın ve huzursuzdu. Onlar, aralarından birinin ölmesine alışkın değildi.

"İçeriyi boşaltın," dedi Rose. "Karga ve Nut... ikiniz kalın."

"Ona bak," dedi Çinli Petty titrek bir sesle. "Şu kahverengi lekelere! Çok hızlı dönüşüyor Rose! Korkunç bu!"

"Hadi, git," dedi Rose. Kibar konuşmaya özen gösteriyordu. Şişko Cockney kıçını bir tekmede kapı dışı etmeyi istese de nazikçe Petty'nin omzunu sıktı. Kadın adi bir dedikoducuydu, Barry'nin yatağını ısıtmaktan başka bir işe yaramıyordu ve onda bile iyi olduğu şüpheliydi. Rose, Petty'nin uzmanlık alanının mızmızlanmak olduğunu tahmin ediyordu. Ödünün patlamadığı zamanlarda tabii.

"Hadi dostlar," dedi Karga. "Ölecekse bile seyirciye ihtiyacı yok."

"Atlatacaktır," dedi Arpçı Sam. "Büyükbaba Flick kaya kadar sağlamdır." Dışarı çıkmadan önce yıkılmış görünen Kızıl Baba'ya sarılıp teselli etmeyi denedi.

Yavaş yavaş karavandan çıkmaya başladılar, bazıları son bir kez başlarını çevirip ihtiyara baktıktan sonra merdivenleri inip arkadaşlarına katılıyordu. Geriye sadece üçü kaldığında Rose yatağa yaklaştı.

Büyükbaba Flick görmeyen gözlerle kadına baktı. Dudakları incelmiş, dişetleri ortaya çıkmıştı. İpeğimsi beyaz saçları tutam tutam yastığa döküldüğünden görünüşü hasta köpekleri andırıyordu. Gözleri kocaman, ıslak ve acı doluydu. İç çamaşırı dışında çırılçıplaktı ve cılız vücudu sivilceyi veya böcek ısırığını andıran kırmızı izlerle kaplıydı.

Rose, VValnut'a döndü. "Bu lekeler de neyin nesi?"

"Koplik lekeleri," dedi doktor. "Bana öyle geldi. Ama koplik genellikle ağzın içinde olur."

"Anlayacağım dilden konuşur musun?"

Nut, ellerini seyrelen saçlarının arasında dolaştırdı. "Bence kızamık olmuş."

Rose örtce şok geçirdiyse de elinde olmadan güldü. Orada durup doktorun anlattığı zırvaları dinlemek istemiyordu; tek arzusu her kalp atışında sızısını beyninde hissettiği eli için birkaç aspirin yutmaktı. Kayanın altından elini çektiğinde eli şişen çizgi film kahramanlarının görüntüsü geldi gözünün önüne. "Bizler köylü hastalıklarına yakalanmayız."

"Şey... yakalanmazdık."

Öfkeyle adama baktı Rose. Şapkasını istiyordu, şapkasız kendini çıplak hissediyordu ama şapka karavanında kalmıştı.

"Ne görüyorsam onu söylüyorum, kızamık olmuş," dedi Nut.

Kızamık denen köylü hastalığı. Aman ne güzel!

"Söylediklerin... Hepsi boş laf!"

Adam irkildi, neden irkilmesin? Ağzından çıkanlar kadını bile irkiltmişti ama... Kızamık mı? Gerçek Kardeşlik'in en yaşlı üyesi artık çocukların bile yakalanmadığı bir hastalık yüzünden mi ölüyordu?

"Iovva'daki beyzbolcu çocukta birkaç kızarıklık vardı ama önlem almak aklıma bile gelmedi; çünkü dediğin gibi. Biz, köylülerin yakalandığı hastalıklara yakalanmayız."

"Çocuğu yıllar önce tükettik!"

"Biliyorum. Tek aklıma gelen cevap hastalığın buhara sızdığı, bir tür kış uykusuna yattığı. Bunu yapabilen hastalıklar vardır. Yıllarca pasif kalır, sonra birden salgına yol açarlar."

"Öyle şeyler köylülerin başına gelir!" Kadın aynı konuya dönüp duruyordu.

VValnut başını sallamakla yetindi.

"Büyükbaba yakalandıysa niçin hepimize bulaşmadı? Çocukluk hastalıkları, kızamık, çiçek, kabakulak çok bulaşıcıdır. Söylediğin hiç mantıklı değil." Ardından Rose, Karga Daddy'ye dönüp bir saniye önce dile getirdikleriyle çelişen şeyler söyledi. "Ne demeye bulaşıcı hastalık olduğunu bile bile herkesin içeri girip aynı havayı solumasına izin verdin?"

Karga omuz silkti, gözleri bir saniye bile yatakta tir tir titreyen ihtiyardan ayrılmadı. Yakışıklı yüzünde düşünceli bir ifade vardı.

"Her şey değişir," dedi VValnut. "Elli veya yüz yıl önce köylülerin hastalıklarına bağışıklığımızın olması şimdi de bağışıklığımız olduğu anlamına gelmez. Belki de tüm yaşadıklarımız doğal sürecin bir parçasıdır."

"Bana bunun doğal olduğunu mu söylüyorsun?" Parmağıyla Büyükbaba Flick'i işaret etti.

"Tek bir vaka salgın anlamına gelmez," dedi Nut. "Bambaşka bir şey de olabilir. Ama tekrarlanırsa hastalanan kişiyi karantinaya almamız gerekecek."

"İşe yarayacak mı?"

Uzun bir süre durdu. "Bilmiyorum," dedi Nut. "Belki biz de hastayızdır, hepimiz kapmışızdır. Belki hastalık saate bağlanmış dinamit veya kurulmuş bir alarm gibi çalışıyordun Son bilimsel çalışmalara göre köylüler böyle yaşlanıyor. Uzun süre geldikleri gibi gidiyorlar, büyük değişiklikler olmuyor. Sonra genlerindeki bir şey çalışmayı bırakıyor. Kırışıklıklar beliriyor ve birdenbire yürümek için bastona ihtiyaç duyuyorlar."

Karga gözlerini Büyükbaba'dan ayırmamıştı. "İşte yine başlıyoruz. Lanet!"

Büyükbaba Flick'in derisi önce sütbeyaza döndü, sonra şeffaflaştı. Tamamen geçirgenleştiği noktada Rose adamın karaciğerini, gri-siyah lekelerle dolu akciğerlerini ve hâlâ çarpan kalbini görebiliyordu. Otoyollar gibi birbirine geçmiş girift damarlarını da... Beyne giden göz sinirleri var ile yok arası ipleri andırıyordu adam kaybolurken.

Derken büyükbaba yeniden somutlaştı. Hareket eden gözleri Rose'unkileri bulup kilitlendi. Uzanıp kadının sağlam elini tuttu. Rose'un ilk tepkisi elini çekmekti -Nut'un söylediği hastalık temasla da bulaşmıyor muydu?- ama ne önemi vardı! Nut haklıysa zaten hepsine bulaşmıştı hastalık.

"Rose," diye fısıldadı yaşlı adam. "Ne olur beni bırakma."

"Bırakmam."

Yatağın kenarına oturup parmaklarını adamınkine doladı. "Karga?"

"Söyle Rose?"

"Sturbridge'e yollattığım paketi geri göndermezler değil mi?"

"Bizim için bekletirler."

"Tamam o zaman, bu iş bitene kadar buradayız. Ama çok uzun süre de bekleyemeyiz. Küçük kız zannettiğimden çok daha tehlikeli." İç çekti. "Problemler neden tek tek ortaya çıkmaz ki?"

"Elini o hale kız mı getirdi?"

Kadın bu soruyu cevaplamak istemiyordu. "Sizinle gelemem, artık beni tanıyor." *Ayrıca hastalık gerçekten VJalnut'un düşündüğü şey ise diğerleriyle kalıp Cesaret Anayı oynamalıyım,* diye düşündüyse de bu düşünceyi dile getiremedi. "Kıza sahip olmalıyız. Artık onu ele geçirmemiz her zamankinden önemli."

"Çünkü?"

"Çünkü çocukken kızamık olmuşsa diğer köylüler gibi bağışıklık geliştirmiştir ve bir daha yakalanmaz. Buharını tedavi amaçlı kullanabiliriz."

"Çocukları bugünlerde o tür hastalıklara karşı aşılıyorlar," dedi Karga.

Rose başını salladı. "Aynı şey."

Büyükbaba Flick yeniden dönüşmeye başladı. İzlemek zorlarına gitse de Rose, kendini yaşlı adama bakmaya zorladı. İhtiyarın organları yok oluncaya kadar bekledikten sonra Karga'ya bakıp yaralı elini gösterdi.

"Ayrıca... kıza haddini bildirmek gerekiyor."

2

Dan, pazartesi sabahı kuledeki odasında uyandığında karatahtadaki yazılar silinmiş, yerini Abra'dan gelen mesaj almıştı. En üstte gülen surat vardı.

©

Geldi! Kadın peşime düştü, hazırlıklıydım ve onu yaraladım!

GERÇEKTEN BAŞARDIM!

Bunu hak etmişti, bû yüzden OLEY!

Seninle konuşmalıyım, böyle veya internette olmaz.

Aynı yerde saat üçte.

Dan, sırtüstü uzanıp gözlerini kapadı, zihniyle kıza ulaşmaya çalıştı. Uç arkadaşıyla okula yürüdüğünü keşfettiğinde bunun bile çok tehlikeli olduğunu düşünmekten kendini alamadı. Hem arkadaşları hem Abra için. Billy'nin ricasını yerine getirdiğini ve yeni görevinin başına geçtiğini umdu. Billy'nin dikkatli olacağını ve kendini çocukları korumaya adamış mahalle devriyesi tarafından şüpheli bir karakter olarak mimlenmeyeceğini de umuyordu.

(Gelebilirim. Yarına kadar yola çıkmayacağım. Acele edip dikkatli olmalıyız.)

(Evet, tamam, güzel!)

3

Okul forması içindeki Abra, Anniston Kütüphanesi'nin önüne geldiğinde Dan, çoktan banka oturmuş onu bekliyordu. Kızın

ayağında spor ayakkabılar, sırtında ise tek askısından taşıdığı sırt çantası vardı. Dan'e son görüşmelerinden bu yana birkaç santim uzamış gibi geldi.

Onu görünce el salladı kız. "Merhaba Dan dayı!"

"Merhaba Abra, okul nasıldı?"

"Harika! Biyoloji ödevimden tam puan aldım!"

"Bir dakikan varsa oturup anlatsana."

Abra zarif ve enerji dolu adımlarla bankın yanına gitti. Parlayan gözler, ışıl ışıl bir ten: özgüven dolu, sağlıklı bir genç kız. Hareketleri mücadeleye hazır olduğunu gösteriyordu. Dan'in bundan rahatsız olmaması gerekirdi ama oldu. Neyse ki, onu sakinleştirecek bir detayı fark etmişti: Direksiyonunda kahve içip dergi okuyan (okuyormuş gibi görünen) yaşlı adam ile dikkat çekmeyen Ford kamyon.

(Bffly?)

Cevap gelmedi ama adam bir saniyeliğine dergisini indirdi ve o kadarı yeterliydi.

"Tamam," dedi Dan usulca. Tam olarak neler olduğunu anlatır mısın?"

Genç kız kurduğu tuzaktan ve ne kadar iyi çalıştığından bahsetti. Dan şaşkınlık ve hayranlıkla kızı dinledi. Bir de artan huzursuzlukla... Kızın yeteneklerine olan güveni onu endişelendirdi. Kızınki çocuksu bir özgüvendi, uğraştıkları insanlar ise çocuk değildi.

"Sana sadece alarm yerleştirmeni söylemiştim," dedi kız anlatmayı bitirdiğinde.

"Böylesi daha iyiydi. *Taht Oyunları'ndaki* Daenerys olduğumu hayal etmesem ona saldırır mıydım bilmiyorum ama muhtemelen saldırırdım. Beyzbolcu oğlanı ve başka bir sürü çocuğu öldürdü. Ayrıca..." Gülümsemesi kaybolur gibi oldu. Hikâyeyi anlatırken Dan, kızın on sekizine bastığında nasıl birine dönüşeceğini az buçuk anlamıştı. Ancak şimdi gördüğü kişi dokuz yaşında bir çocuğun coşkusuyla konuşuyordu.

"Ayrıca ne?"

O insan değil. Hiçbiri insan değil. Belki bir zamanlar insandılar ama artık değiller." Omuzlarını dikleştirip saçını arkaya attı. "Ben ondan güçlüyüm. O da bunu biliyor."

(Seni zihninden kovmamış mıydı?)

Canı sıkılan Abra kaşlarını çattı, gerildiği zamanlar yaptığı gibi elini ağzına götürdü, sonra ne yaptığını fark edip elini yeniden kucağına indirdi. Ardından bir daha elini ağzına götürmemek için diğer eliyle o eli tuttu. Bu harekette tanıdık bir yan vardı. Neden olmasındı ki? Daha önce kızın aynı hareketi yaptığını görmüştü. Şimdi endişelenmesini gerektiren başka konular vardı.

(Bir kere daha bağlantı kurarsa hazır olacağım.)

Söylediği doğru bile olsa, gelecek sefer kadın da daha hazırlıklı olabilirdi.

(Tek istediğim temkinli davranman.)

"Öyle yapacağıma emin olabilirsin." Bu, elbette çocukların yetişkinleri sakinleştirmek için çok düşünmeden verdikleri sözlerdendi. Dan, az da olsa, yine de kendini daha iyi hissetti. Ayrıca boyası atmış F-150'sinde oturmuş kızın başında nöbet tutan Billy vardı.

Abra'nın gözleri ışıldadı. "Bir sürü şey öğrendim. Bu yüzden seni görmek istedim."

"Ne öğrendin?"

"Nerede olduğunu öğrenemedim. O kadar ileri gidemedim ama... O benim kafamdayken ben de onun kafasındaydım. Yer değiştirmiştik. Kafası dosya çekmeceleriyle doluydu, sanki dünyanın en büyük kütüphanesinin kartoteğine bakıyordum. Sanırım Şapkalı Kadın benim kafamda öyle bir manzara gördüğü için kartotek gördüm. Aklımda bilgisayar ekranı görmüş olsaydı, belki ben de bilgisayar ekranı görürdüm."

"Kaç çekmeceye bakabildin?"

"Üç. Belki dört. Kendilerine Gerçek Kardeşlik diyorlar. Çoğu yaşlı. Tıpkı vampirler gibiler. Benim gibi ve muhtemelen senin çocukken olduğun gibi çocuklar arıyorlar. Kanımızı içmek yerine, bizim gibi özel çocuklar öldüğünde oluşan buharı soluyarak yaşıyorlar." İğrendiği için suratı buruştu. "Öldürmeden önce ne ka-

dar işkence ederlerse çocuktan çıkan madde o kadar güçleniyor. Çıkan o maddeye de buhar diyorlar."

"Kırmızı mı? Kırmızı veya pembe mi?"

Dan emin konuşmuştu ama Abra kaşlarını çatıp başını iki yana salladı. "Hayır, beyaz. Parlak, beyaz bir buhar. Kırmızıyla ilgisi yok. Ayrıca şunu dinle: Onu depolayabiliyorlar! Kullanmadıklarını termosları andıran kutulara kaplara dolduruyorlar. Ancak hiçbir zaman onlara yetecek kadar buhar olmuyor. Bir keresinde köpekbalıklarıyla ilgili bir program seyretmiştim. Köpekbalıklarının yeni besin kaynakları bulabilmek için sürekli göç ettiğini anlatmışlardı. Bence Onlar da öyle." Suratını buruşturdu. "Gerçekten iğrenç yaratıklar."

Beyaz buhar. Kırmızı değil beyaz. Yaşlı hemşirenin soluk dediği şeyin farklı bir türü olmalıydı. Hastalıktan bitap düşmüş ihtiyarlardan değil de sağlıklı gençlerden yükseldiği için mi beyazdı? Yoksa Abra gibi özel çocuklardan geldiği için mi? Hangisi?

Kız başını salladı. "Bence ikisi de."

'Tamam. Şimdi asıl önemli olan onların senin hakkında ne bildikleri ve kadının ne bildiği."

"Onlardan birine bahsetmemden korkuyorlar ama çok da korkmuyorlar sanki."

"Çünkü çocuksun ve kimse çocuklara inanmaz."

"Doğru." Alnına dökülen kâkülleri üfleyerek uzaklaştırdı. "Momo olsa inanırdı ama ölmek üzere. Dan, senin çalıştığın yere yatıracaklar. Ona da yardım edeceksin değil mi? Iovva'da olmazsan?"

"Elimden geldiğince yardım edeceğim. Abra, peşindeler mi?"

"Olabilir. Ancak öğrendiklerim yüzünden değil. Böyle olduğum için." Gerçeklerle yüzleşirken bütün neşesi kaybolmuştu. Eliyle ağzını ovuşturdu ve elini indirdiğinde dudaklarında öfkeli bir gülümseme vardı. *Abra'nın öfke sorunu var,* diye düşündü Dan. Kendini onunla özdeşleştirebiliyordu. Dan'in de öfke sorunu vardı. Pek çok kez bu yüzden başı belaya girmişti.

"Kadın gelmeyecek. Onu tanıdığımı biliyor. Yaklaştığı anda varlığını hissederim, aramızda garip bir bağ var artık. Başkala-

rını gönderecek. Peşime düşerlerse araya girenlerin canını yakmaktan çekinmezler."

Abra adamın elini tutup bütün gücüyle sıktı. Bu hareket Dan'i endişelendirdi ama elini çekmedi. Kızın güvendiği birinin dokunuşuna ihtiyacı vardı.

"Babamı, annemi veya arkadaşlarımı incitmemeleri için onları durdurmalıyız. Başka çocukları öldürmelerine engel olmalıyız." Dan, kendisine gönderilmemiş olsa da kızın zihninde beliren resmi yakaladı. Daha doğrusu fotoğraflardan oluşan dergi kapağının görüntüsünü. Düzinelerce çocuk, üstteyse BENİ GÖRDÜNÜZ MÜ? başlığı. Kaç tanesinin Onlar tarafından alındığını, psişik solukları için öldürüldüğünü ve isimsiz mezarlara gömüldüğünü merak ediyordu kız.

"O beyzbol eldivenini bulmalısın. Onu bana getirirsen Canlı Barry'nin nerede olduğunu bulabilirim. Hatta bulacağıma eminim. Diğerleri de yanındadır. Öldüremesen bile onları polise bildirebilirsin. Bana eldiveni getir Dan, lütfen."

"Dediğin yerdeyse onu bulacağız. Bu arada kendini kollamalısın Abra."

"Söz ama bir daha zihnime gizlice girmeyi denemeyecektir."

Abra yeniden gülümsedi. Dan, o gülümsemede kızın hayalini kurmaktan hoşlandığı "esir almak yok" tutumunu benimsemiş kadın savaşçının izlerini gördü. Daenerys midir nedir! "Gelirse buna pişman olacak."

Dan bu seferlik üstelememeye karar verdi. Gereğinden uzun süredir bankta oturuyorlardı. Cesaret edebileceğinden daha uzun süredir. "Ben de senin için birtakım güvenlik önlemleri aldım. Beynime bakarsan neler olduğunu öğreneceğine eminim ama yapma lütfen. Onlar'dan birileri hafızanı yoklarsa, Şapkalı Kadın değil de başka biri, bilmediğin şeyi öğrenemez."

"Tamam." Kızın, bunu deneyen herkesin pişman olacağını düşündüğünü görebiliyordu. Huzursuzluğu iyice arttı.

"Sadece... eğer gerçekten sıkıştığını hissedersen gücün yettiğince Billy diye bağır. Anladın mı?"

(Evet, bir zamanlar senin arkadaşın Dick'e seslendiğin gibi.)

Adam yerinden sıçradı. Abra gülümsedi. "Anılarına göz atmıyordum, sadece..."

"Anlıyorum. Gitmeden önce bana bir şey daha söyler misin?"

"Neymiş?"

"Biyoloji ödevinden gerçekten tam not aldın mı?"

4

Aynı pazartesi akşamı sekize çeyrek kala Rose telsizinin bipliediğini duydu. Ardından Karga'nın sesi. "Buraya gelsen iyi olur. Zamanı geldi."

Gerçek Kardeşlik üyeleri Büyükbaba'nm karavanının etrafında çember olmuştu. Kimseden çıt çıkmıyordu. Kafasında yerçekimine meydan okuyan şapkasıyla Rose, aralarından geçip Andi'ye sarılmak için duraksadıktan sonra karavanın basamaklarını çıktı, kapıyı bir kere tıklattı ve cevap gelmesini beklemeden içeri girdi. Nut, Büyükbaba'nm iki isteksiz bakıcısı Koca Mo ve Önlük Annie'nin yanında duruyordu. Karga ise yatağın ucuna oturmuştu. Rose içeri girdiğinde ayağa kalktı. O akşam yaşını gösteriyordu. Dudağının kenarında kırışıklıklar belirmiş, kara saçlarına aklar düşmüştü.

Buhar almalıyız, diye düşündü Rose. *Bu iş bittiğinde alacağız da.*

Büyükbaba Flick'in belirip kayboluşları hızlanmıştı: Önce şeffaf, sonra somut, ardından yine şeffaf. Her seferinde şeffaflaştığı süreler uzuyor ve gözden kaybolan bölümler çoğalıyordu. Neler olduğunun bilincindeydi. Kocaman açılmış gözlerinden korku akıyordu; dönüşüm devam ederken acıyla sızlıyordu vücudu. Kadın ise bunu görene kadar kendini klanın ölümsüzlüğüne inandırdığını fark etmişti. Evet, elli ya da yüz yılda bir birileri ölürdü. Hans adlı budala Hollandalı gibi. Aptal adam II. Dünya Savaşı'nı atlatmış ama Arkansas'ta kopmuş bir elektrik teline basıp elektrik çarpmasından ölmüştü. Veya boğulan Yamalı Katie ya da Kamyoncu Tommy... Ama bunlar istisnaydı. Genellikle ölenlerin işini bitiren kendi dikkatsizlikleriydi. Daha doğrusu, Rose öyle

olduğuna inanmayı seçmişti. Şimdi Noel Baba'ya veya Paskalya tavşanına inanan çocuklar gibi budalalık ettiğini anlıyordu.

İhtiyar bir kere daha dönüştü, vücudu yeniden somutlaştı. İnliyor, ağlıyor, titriyordu. "Durdur şunu Rosie! Durdur! Canım yanıyor..."

Kadın cevap veremeden adam yeniden silinip gitti ve geriye yalnızca kemikleri ve havada uçuşan gözler kaldı. En korkuncu onlardı.

Rose zihniyle adamın zihnine ulaşmayı, onu o şekilde rahatlatmayı denedi ama ulaşılacak bir şeyi kalmamıştı. Bir zamanlar Büyükbaba Flick'in -çoğu zaman huysuz, bazen tatlı olan o adamın- olduğu yerde artık bölük pörçük imgelerden oluşan bir anılar fırtınası vardı. Rose sarsılmış olarak adamın zihninden çekildi. *Bu gerçek olamaz*, diye düşündü içinden.

"Belki acılarına son vermeliyiz," dedi Koca Mo. Tırnaklarını Annie'nin koluna saplamıştı ama Annie rahatsız olmuş görünmüyordu. "Ona iğne falan yapamaz mıyız? Nut, çantanda bir şeyler yok mu? Olmalı."

"Ne işe yarar?" dedi VValnut'un boğuk sesi. "Belki önceden olsa işe yarardı ama dönüşümü çok hızlanmış. Uyuşturucuyu versen bile dolaştıracak bir dolaşım sistemi yok. Koluna iğne yapsan beş saniye sonra yatağın ıslandığını görürüz. Bence en iyisi oluruna bırakmak. Uzun sürmeyecektir."

Sürmedi. Rose dört tur daha saydı. Beşincide kemikler de kayboldu. Gözler bir süre daha yerinde kaldı. Önce kadına, sonra Karga Daddy'ye odaklandılar. Boşlukta asılı kalmıştı gözler. Ancak altlarındaki VVildroot saç kremi lekeli yastıkta hâlâ kafanın oluşturduğu göçük vardı. Açgözlü G.'nin, ebayden alıyor kremleri, dediğini hatırladı Rose.

Ardından yavaş yavaş gözler de kayboldu. Elbette gerçekten kaybolmamışlardı; hiç kaybolmayacaklardı, Rose geceler boyu kâbuslarında onları, o gözleri görecekti. Büyükbaba Flick'in ölümüne tanıklık eden diğerleri de... Uyuyabilirlerse tabii.

Beklediler, hiçbiri yaşlı adamın Hamlet'in babasının hayaleti veya Jacob Marley gibi karşılarında belirip belirmeyeceğinden

emin değildi. Ama kafasının bıraktığı izler de kayboldu, geriye bir tek lekeler kaldı. Bir de ölürken giydiği çiş ve bok lekeli iç çamaşırı.

Mo hıçkırıklara boğuldu. Başını Önlük Annie'nin koca memelerine gömdü. Dışarıda bekleyenler hıçkırıkları duydu, önce biri (Rose kimin sesi olduğunu hiç bilmeyecekti) konuşmaya başladı, sonra bir diğeri ona katıldı. Ardından başkaları da... Göz açıp kapayıncaya dek hepsi aynı anda konuşmaya başlamıştı. Rose ürperdiğini hissetti. Bütün vücudunu kaplayan bir ürperti. Karga'nın eline uzanıp nazikçe sıktı.

Annie de ağıt yakanlara katıldı. Sonra ne söylediği anlaşılmayan Mo. Ardından Nut. Son olarak Karga. Şapkalı Rose derin bir nefes alıp ötekilere katıldı. *Lodsam hanti,* seçilmiş olanlarız.

Cahanna risone, şanslı olanlarız.

Sabbatha hanti, sabbatha hanti, sabbatha hanti.

Biz Gerçek Kardeşlik'iz, katlanırız.

5

İlerleyen saatlerde Karga karavanına dönen kadının yanma gitti. "Doğuya gitmeyeceksin sanırım?"

"Hayır. Sorumluluk sende."

"Şimdi ne yapacağız?"

"Yasını tutacağız. Ne yazık ki iki günden fazla bekleyemeyiz."

Geleneksel yaz süresi yedi gündü: Sevişmek yok, boş konuşmak yok, buhar yok. Sadece meditasyon. Ardından herkesin oluşturduğu bir veda çemberi. Gerçek Kardeşlik üyeleri birer birer öne çıkıp Büyükbaba Jonas Flick ile ilgili bir anılarını grupla paylaşır ve ona ait veya onunla özdeşleştirdikleri bir nesneyi feda ederlerdi. (Rose ne vereceğini çoktan seçmişti, Amerika'nın batısı hâlâ Kızılderililerin elindeyken ve kendisi İrlandalı Rose olarak tanınırken büyükbabanın ona verdiği Kelt sembollü yüzük.) Kabilenin üyelerinden biri öldüğünde ortada gömülecek ceset kal-

mazdı, onlar da giden kişiyle özdeşleştirdikleri eşyaları beyaz çarşafa sarıp gömerlerdi.

"Grubu toplayıp ne zaman yola çıkayım? Çarşamba gecesi mi, perşembe sabahı mı?"

"Çarşamba gecesi." Rose kızı bir an evvel ele geçirmek istiyordu. "Doğrudan batıya gidin. Sturbridge'e gidecek postayı bekleteceklerine emin misin?"

"Evet. İçin rahat olsun."

Ancak o küçük yellozu beyni uyuşturucudan bulanmış, bileklerine kelepçeler takılmış olarak karşı odada yatarken gördüğümde ve lezzetli buharının tadına baktığımda içim rahat edecek.

"Kimleri alacaksın? Say."

"Ben, Nut, Sayı Sihirbazı Jimmy, elbette eğer ondan vazgeçebilirsen."

"Vazgeçebilirim. Başka?"

"Yılan Isırığı Andi. Birini uyutacaksak ona ihtiyacımız var. Bir de Çinli. Onu kesinlikle götürmeliyim. Büyükbaba öldüğüne ve sen de gelmeyeceğine göre en iyi yer bulucumuz o."

"Onu al ama yer bulucuya ihtiyacınız kalmayabilir," dedi Rose. "Tek araç yetecektir. Buhar Kafa Steve'in VVinnebago'sunu alın."

"Onunla çoktan konuştum."

Memnun olan kadın başını salladı. "Bir şey daha var. Sidewinder'da ara sokaklardan birinde XXX diye bir dükkân var."

Karga'nm kaşları çatıldı. "Camında şişme bebek olan porno dükkânını mı söylüyorsun?"

"Bakıyorum sen de biliyorsun." Rose'un ses tonu ciddiydi. "Beni iyi dinle Karga."

Karga bütün dikkatini kadına verdi.

Dan ve John Dalton salı sabahı güneş doğarken Logan Havalimanı'ndan uçağa bindiler. Memphis'te aktarma yapıp 11.15'te yazdan çok sonbaharı andıran bir günde Des Moines'e vardılar.

Dan, John'ın tereddütleri ve şüpheleriyle uğraşmamak için Boston-Memphis uçuşunun ilk saatini uyuyormuş gibi yaparak geçirdi. Uçuşun ortalarına doğru numara yapmaktan yorulup gerçekten uyuyakaldı. Memphis-Des Moines uçuşunda da John uyudu. Pek konuşmadan hedeflerine ulaştılar. Iowa'ya varıp Hertz'den kiraladıkları Ford Focus'la Freeman'a doğru yola çıktıklarında, John, şüphelerini bir kenara bırakmıştı. En azından o an için. Merak ve gergin bir heyecan içindeydi.

"Hazine avına çıkan oğlanlar gibiyiz," dedi Dan. Daha uzun süre uyuduğu için arabayı o kullanıyordu. Yolun iki tarafı yeşilden sarıya dönmüş mısır tarlalarından geçilmiyordu.

John irkilir gibi oldu. "Ha?"

Dan gülümsedi. "Hazine avına çıkmış oğlanlara benzediğimizi düşünmüyor muydun?"

"Çok ürkütücü olabiliyorsun Daniel."

"Kimi zaman. Zamanla alıştım." Bu söylediği doğru değildi.

"Zihin okumayı ne zaman öğrendin?"

"Sadece zihin okumak değil. Işıltı bir yetenekse bile kişiden kişiye değişebilen özellikler taşır. Çoğu zaman çirkin bir doğum lekesi gibidir. Abra'nm da aynısını söyleyeceğine eminim. Ne zaman öğrendiğime gelince... Öğrenilen bir şey olduğunu söyleyemem. Kendimi bildim bileli zihin okuyabiliyorum. Böyle doğmuşum."

"Sen de onu bastırmak için içkiye başladın." Şişko bir ağaçkakan korkusuzca 150 numaralı yolda dolanıyordu. Hiç acele etmeden yolu geçip mısırların arasına dalan ağaçkakana çarpmamak için Dan, direksiyonu kırdı. Bulundukları yer çok hoştu, gökyüzü masmaviydi ve görünürde tek bir dağ bile yoktu. New Hampshire güzel bir yerdi ve Dan, orayı evi olarak görmeye başlamıştı ama dağlık olmayan yerlerde kendini hem daha rahat hissederdi hem daha güvende.

"Öyle olmadığını biliyorsun Johnny. Alkolikler niçin içer?"

"Alkolik oldukları için?"

"Bingo! O kadar basit. Psikolojik zırvaları kesip atarsan geriye acı gerçek kalır, içeriz; çünkü ayyaşızdır."

John kahkahayı bastı. "Casey K. gerçekten beynini yıkamış."

"Eh, bir de gen meselesi var tabii," dedi Dan. "Casey önemli olmadığını söylüyor ama o da gerçek. Baban içki içer miydi?"

"Hem o hem de sevgili annem içerdi. Şehir kulübünün barını tek başlarına ayakta tutabilirlerdi. Annemin tenis kıyafetini çıkarıp biz çocuklarla birlikte havuza atladığı günü hatırlıyorum. Erkekler alkışlamıştı. Babam bunun bir imdat çığlığı olduğunu düşündü. Ben öyle düşünmedim. Dokuz yaşındaydım ve üniversiteye gidene kadar lakabım Striptizci Annenin Oğlu'ydu. Ya seninkiler?"

"Annem içki içerdi ama içkiyle bir problemi yoktu. Bazen kendine İki Biralık Wendy derdi. Ama babam... bir kadeh şarap veya bir kutu Bud içti mi sızana kadar durmazdı." Dan kilometre sayacına baktığında altmış kilometrelik yolları kaldığını gördü. "Bir hikâye dinlemek ister misin? Kimseye anlatmadıklarımdan? Seni uyarmalıyım, çok garip gelecek. Eğer ışıltının telepati gibi basit saçmalıklarla başlayıp bittiğini zannediyorsan çok yanılıyorsun." Duraksadı. "Bundan başl<:a dünyalar da var."

"Sen... şey... diğer dünyaları gördün mü?" Dan, John'ın zihnini kontrol etmeyi bırakmıştı ama DJ'nin duyduklarından huzursuz olduğunu görebiliyordu. Sanki yanında oturan adamın elini gömleğinin içine sokup kendisini Napoleon Bonaparte'ın reenkarnasyon geçirmiş hali ilan edişine şahit olmuştu.

"Hayır ama öteki dünyaya geçenleri gördüm. Abra onlara hayaletimsi insanlar diyor. Anlatacaklarımı dinlemek istiyor musun?"

"Pek istemiyorum ama yine de anlat."

Dan, New England'lı çocuk doktorunun Torrance ailesinin Overlook Oteli'ndeki kışının ne kadarına inanacağını bilmiyordu ama umurunda değildi. O aydınlık günde kiralık arabayla tarlaların arasında hikâyesini anlatmak ona iyi gelecekti. Dünyada hikâyenin tamamına inanacak bir kişi vardı ama Abra çok küçüktü; hikâye ise çok korkutucu. Dan'in John Dalton'la idare etmesi gerekecekti. İyi de nereden başlamalı? Jack Torrance'tan başlamalı. Öğretmenlikte, yazarlıkta ve kocalıkta başarısız olmuş

mutsuz adamdan... Beyzbol oyuncuları üst üste üç ıskaya ne derdi? Golden Sombrero mu? Dan'in babası tek bir şeyi doğru yapmıştı: Son darbeyi indirme zamanı geldiğinde -Overlook, otele adım attıkları ilk günden itibaren adamı buna zorlamıştı- küçük oğlunu öldürmeyi reddetmişti. Eğer ona uyacak bir mezar yazısı varsa o da...

"Dan?"

"Babam elinden geleni yaptı," dedi Dan. "Hakkında söyleyebileceğim en iyi şey bu. Hayatındaki kötü ruhların çoğu şişede gelmiştir. AA toplantılarına katılmayı deneseydi her şey farklı olabilirdi; fakat denemedi. Annemin böyle bir şeyin varlığını bile bildiğini sanmıyorum, yoksa denemesini isterdi. Arkadaşlarından birinin kış bekçisi olarak ona iş bulduğu Overlook Oteli'ne vardığımızda resmini sözlükteki ayyaş kelimesinin yanma yapıştırabilirdim."

"Hayaletleri orada mı gördün?"

"Evet. Ben onları görüyordum, babam da görmese bile hissediyordu. Belki onda da azıcık ışıltı vardı. Ne de olsa irsi olan sadece alkoliklik değildir. Hayaletler ona telkinlerde bulundu. Babam hayaletimsi halkın kendisini istediğini sanmıştı ama bu da yalandı. Onlar büyük ışıltısı olan küçük çocuğu istiyorlardı. Gerçek Kardeşlik üyelerinin tıpkı Abra'yı istedikleri gibi."

Durdu, Eleanor Ouellette aracılığıyla konuşan Dick'i hatırladı. Aç iblislerin nerede olduğunu sorduğunda aşçı, *sen çocukken bütün iblislerin geldiği yerde,* demişti.

"Dan? İyi misin?"

"Evet," dedi Dan. "Her neyse, daha o kahrolası otelin kapısından içeri girmeden bir şeylerin yolunda gitmediğini anlamıştım. Doğu yamacındaki Boulder şehrinde kıt kanaat geçindiğimiz zamanlarda bile biliyordum. Ne çare ki, babamın işe ihtiyacı vardı, böylece üzerinde çalıştığı oyunu bitirebilecekti."

7

Adair'e ulaştıklarında John'a, Overlook'un kazanının patlayışını ve otelin yanıp kül oluşunu anlatıyordu. Adair, iki trafik lambalı küçücük bir kasabaydı ama Holiday Inn Express inşa etmişlerdi. Dan oteli kafasına not etti.

"Bir iki saat sonra oraya kaydımızı yaptırmış oluruz," dedi John'a. "Gün ortasında hazine bulmak için toprağı kazamayız. Üstelik çok uykum var. Son zamanlarda doğru dürüst uyuyamıyorum."

"Anlattıkların gerçekten başına geldi mi?" diye sordu John kontrollü bir sesle.

"Gerçekten geldi." Dan gülümsedi. "Bana inanmıyor musun?"

"Beyzbol eldivenini Abra'nın söylediği yerde bulursak pek çok şeye inanmam gerekecek. Bunları niçin anlattın?"

"Çünkü Abra'nın güçlerini bilsen de içten içe buraya gelmemizin delilik olduğunu düşünüyorsun. Ayrıca dışarıda... ne tür güçler olduğunu bilmeyi hak ediyorsun. Ben daha önce onlarla karşılaştım; sen karşılaşmadın. Yalnızca kaşıkları tavana yapıştırmak gibi psişik sirk numaraları yapan küçük bir kız gördün. Biz hazine avı oynayan oğlanlar değiliz John. Onlar neyin peşinde olduğumuzu öğrenirse Abra Stone gibi bizi de hedef tahtasına oturturlar. Eğer vazgeçmek istersen güle güle deyip seni yolcu ederim kırılıp darılmadan."

"Ama vazgeçmez kendi başına devam edersin."

Dan sırıttı. "Eh... Bir de Billy var."

"Billy yetmiş üç yaşında."

"Ona kalırsa yaşı büyük avantaj. Hep dediği gibi: Yaşlılar genç ölmekten korkmaz."

John yolu işaret etti. "Freeman kasaba sınırı." Gergin bir halde de olsa Dan'e gülümsedi. "Bunu yaptığıma inanamıyorum. Etil alkol fabrikası yerinde yoksa ne düşüneceksin? Ya Google Earth fotoğrafını çektikten sonra fabrika yıkılmışsa ve her yere mısır ekilmişse?"

"Fabrika hâlâ yerinde," dedi Dan.

8

Öyleydi. Çatısı paslı metalden yosun tutmuş gri çimento binalar. Bacalardan biri hâlâ sağlamdı, yıkılan iki baca ise ortasından kesilmiş dev yılanları andırıyordu. Camlar kırılmış, duvarlar büyükşehirlerdeki profesyonel graffiticilerin gülüp geçeceği kadar basit graffitilerle kaplanmıştı. İki şeritli kasaba yolu ile fabrika arasında uçuşan mısır tohumlarının filiz verdiği otoparkta sona eren delik deşik eski bir yol vardı. Abra'nın gördüğü su kulesi yakınlardaydı, H. G. Wells'in Marslılarının savaş makinelerini andıran kule gökyüzüne kafa tutuyormuş gibi duruyordu. Yan tarafına FREEMAN, IOWA yazılmıştı. Çatısı kırık baraka da kızın söylediği yerdeydi.

Dan, "Tatmin oldun mu?" diye sordu. Arabanın hızını düşürdü. "Fabrika, su kulesi, baraka. Girilmez yazısı. Hepsi aynı; Abra'nın söylediği gibi."

John yolun sonundaki paslı kapıyı işaret etti. "Ya kilitliyse? En son ortaokulda tellere tırmanmıştım."

"Katiller oğlanı buraya getirdiğinde kilitli değildi. Olsa Abra söylerdi."

"Emin misin?"

Bir çiftçi kamyonu aksi istikametten onlara doğru geliyordu. Dan, arabayı hızlandırıp kamyon geçerken elini kaldırarak çiftçiyi selamladı. Direksiyonun başındaki adam -John Deere kasketi, güneş gözlükleri, tulum- karşılık vermek için elini kaldırdı ama dönüp onlara bakmadı.

"Şayet kapı..."

"İlk seferinde sorunu duydum," dedi Dan. "Eğer kilitliyse o zaman ne yapacağımızı düşünürüz. Bir şekilde hallederiz. Şimdi otele dönüp oda tutalım. Yorgunluktan ölüyorum."

9

John, Holiday Inn'de yan yana iki oda tuttu. Nakitle ödedi. Dan ise Adair hırdavatçısına gitti. Büyük boy ve küçük boy kürek, tırmık, iki çapa, iki çift eldiven ve bu malzemeleri koyacak spor bir çanta satın aldı. Tek istediği küreklerdi ama dikkat çekmemek için toplu alışveriş yapmanın uygun olacağına karar vermişti.

"Sizi Adair'e neyin getirdiğini sorabilir miyim?" diye sordu kasada çalışan çocuk, Dan malzemelerinin fiyatını hesaplarken.

"Geçerken şöyle bir uğradık. Kız kardeşim Des Moines'de oturuyor, hoş bir bahçesi var. Muhtemelen bu malzemelerin çoğu onda vardır ama ne zaman hediye götürsem daha misafirperver davranır."

"Gayet iyi anlıyorum dostum. İnan bana, bu hortum için sana teşekkür edecek. Daha işe yarar bir ekipman düşünemiyorum. Amatör bahçıvanlar nedense bu hortumlardan almayı akıl etmez. MasterCard ve Visa kabul ediyoruz."

"Sanırım kartla değil, nakit ödeyeceğim," dedi Dan cüzdanını çıkarırken. "Sam Amca için bir fiş versen yeter."

"Tamamdır. Eğer adınızı ve adresinizi veya kız kardeşinizinkini verirseniz katalogumuzdan yollarım."

"Bugünlük bu önerini pas geçeceğim," dedi Dan yirmilikleri tezgâha bırakırken.

10

Gece on birde arkadaşı, Dan'in kapısını tıklattı. Dan kapıyı açıp John'ı içeri aldı. Abra'nm doktorunun beti benzi atmış, sinirleri gerilmişti. "Uyuyabildin mi?"

"Biraz," dedi Dan. "Ya sen?"

"Uyuyup uyanıp durdum. Çoğunlukla uyanıktım. Çok gerginim. Polisler gelirse ne diyeceğiz?"

"Freeman'daki barlardan birinin çok övgüsünü duyduğumuzu ve o barı aramaya karar verdiğimizi söyleyeceğiz tabii."

"Freeman'da mısırdan başka bir şey yok. Binlerce dönüm mısır."

"Nereden bileceğiz ki?" dedi Dan. "Ne de olsa buradan geçip giden sıradan yolcularız. Ayrıca polis gelmeyecek John. Kimse bizi fark etmeyecek. Yine de otelde kalmak istersen..."

"Ülkenin öbür ucuna otelde oturup Jay Leno izlemek için gelmedim. Tuvaleti kullanmama izin ver, sonra çıkarız. Odadan çıkmadan benimkini kullanmıştım ama yeniden gitmem gerekiyor. O kadar gerginim ki..."

Freeman yolu Dan'e çok uzun geldi ama Adair'den çıktıktan sonra tek bir arabayla dahi karşılaşmadılar. Çiftçiler erken yatardı ve kullandıkları yol kamyon yollarından değildi.

Fabrikaya ulaştıklarında Dan, kiralık arabanın farlarını söndürüp yan yola saptı. Ağır ağır kapalı kapıya doğru ilerlediler. Araçtan indiler. Ford'un tepe ışığı yandığında John küfretti. "Otelden ayrılmadan önce tepe lambasını kapamalıydım. Kapama düğmesi yoksa da ampulü kırmalıydım."

"Rahatla," dedi Dan. "Burada bizden başka kimse yok." Buna rağmen kapıya doğru yürürken kalbi deliler gibi çarpıyordu. Eğer Abra haklıysa zavallı oğlan uzun bir işkencenin ardından öldürülüp fabrika arazisine gömülmüştü. Eğer hayaletlerle dolu bir yer varsa, orası da..."

John kapıyı yokladı, ittirmek işe yaramayınca çekmeyi denedi. "Oynamıyor. Şimdi ne olacak? Sanırım tırmanabiliriz. Denemeye razıyım ama bir tarafımı kıracağıma..."

"Bekle." Dan, ceketinin cebinden kalem feneri çıkarıp kapıya tuttu, önce kırık asma kilidi, sonra altındaki telleri fark etti. Arabaya döndü. Bu sefer ışık yandığında irkilme sırası ondaydı. Bagajın ışığı. Lanet olsun! Neyse, her şeyi düşünemezdiniz. Çantayı çıkarıp bagajın kapağını kapadı.

John'a eldivenleri uzattı. "İşte, bunları giy." Kendisi de eldivenlerini giydi. Kabloları çözüp daha sonra kullanmak üzere tellerin kenarına doladı. "Tamam, hadi gidelim."

"Yine çişim geldi."

"Bu seferlik tut."

11

Dan, Hertz'den kiraladıkları Ford'u fabrikanın yükleme bölümüne sürdü. Arazi delik deşikti ve bu deliklerden bazıları çok derindi. Farlar kapalı olduğundan önlerini göremiyorlardı. Dan'in son arzusu Ford'un çukurlardan birine düşüp dingilini kumaşıydı. Fabrikanın arkasındaki arazi parçalanmış asfalt ve toprak karışımıydı. On beş metre ötede yeniden teller vardı, tellerin arkasında ise uçsuz bucaksız mısır tarlaları. Yükleme bölümü otopark kadar büyük olmasa da yeterince büyüktü.

"Dan? Cesedin nerede olduğunu..."

"Sessiz ol." Dan başını direksiyona değecek kadar öne eğdi. Gözlerini kapadı.

(Abra.)

Kız uyuyordu. Saat farkı düşünülürse Anniston'da çoktan çarşamba sabahı olmuştu. John'ın dudaklarını kemirdiğini fark etti.

(Abra.)

Belli belirsiz bir irkiliş. Hayal etmiş de olabilirdi. Öyle olmamasını ümit etti.

(ABRA!)

Zihninde kızın gözlerini açışını gördü. Bir anlık baş dönmesinin ardından görüntü bulanıklaştı, derken Abra da onun gözlerinden fabrikaya bakıyordu. Yükleme bölümü ve bacaların kalıntıları aniden netleşti.

Abranın görme yetisi benimkinden kat kat güçlü.

Dan arabadan indi. John da inmişti ama Dan, adama dikkat etmedi. Neredeyse iki bin kilometre ötedeki kıza bırakmıştı kontrolü. Bir tür metal dedektörüne dönüşmüştü. Tek farkla: Onun -Onlar'ın- aradığı metal değildi.

(Betona doğru yürü.)

Dan, yükleme bölmesine gidip sırtını fabrikaya döndü.

(Şimdi ileri geri yürü.)

Duraksayıp kızın tam olarak ne istediğini açıklamasını bekledi.

(CSI *dizisindeki gibi.)*

Sola doğru elli adım atıp sağa döndü, ileri geri giderek yavaş yavaş yükleme bölümünden uzaklaştı. John çantadan küreği çıkarmış ama kiralık arabanın yanından ayrılmamıştı. Dan'i izliyordu.

(Karavanları buraya park ettiler.)

Dan yeniden sola döndü, arada bir yere düşmüş bir tuğlayı veya beton parçasını tekmeleyerek uzaklaştırıyor, ağır adımlarla ilerliyordu.

(Yaklaştın.)

Dan durdu. Burnuna kötü bir koku geldi. Çürüyen cesedin kokusu.

(Abra? Kokuyu sen de alıyor musun?)

(Evet, Tanrım Dan!)

(Sakin ol tatlım.)

(Aradığımız yeri geçtin, dönüp daha yavaş adımlarla git.)

Dan, askerler gibi topukları üzerinde dönüp yükleme bölmesine doğru yürüdü.

(Yavaşça sola doğru git.)

Ufak ufak adımlar atıp her adımdan sonra duraksayarak sola gitti. Yine aynı koku, bu sefer daha da güçlüydü. Aniden gece manzarası buğulandı, gözleri Abra'nın gözyaşlarıyla dolmuştu.

(İşte beyzbolcu çocuk! Tam üstündesin.)

Dan derin bir nefes alıp yanaklarını sildi. Ürpermişti. Soğuktan değil, kız yüzünden. Doğrulup oyuncak tavşanını kucağına alan Abra tir tir titriyordu.

(Kafamdan çık Abra.)

(Dan sen...)

(Evet iyiyim, bunları görmene gerek yok.)

Derken görüşündeki netlik kayboldu. Abra bağlantıyı kesmişti. İyi haber.

"Dan?" diye seslendi John. "Her şey yolunda mı?"

"Evet." Abra'nın döktüğü gözyaşları yüzünden sesi hâlâ boğuktu. "Küreği getir."

12

Yirmi dakikalarını aldı. İlk on dakika Dan kazdı, sonra küreği sonunda Brad Trevor'ı bulacak olan John'a verdi. Doktor cesedi bulduğunda deliğe sırtını dönüp ağzını ve burnunu örttü. Kelimeleri kumaş yüzünden boğuk çıksa da anlaşılırdı. "Haklıymışsın, burada bir ceset var. Tanrım!"

"Koku burnuna gelmemiş miydi?"

"Yerin altındaki cesedin kokusu mu? Gömülüşünden iki yıl sonra? Kazarken kokuyu aldığını mı söylüyorsun?"

Dan cevap vermeyince, John yeniden deliğe döndü ama hareketleri eskisi kadar kararlı değildi. Bir süre kazacakmışçasına öne eğildi ama sonra feneriyle kazdıkları deliği aydınlatan Dan'in yanına döndü. "Yapamayacağım," dedi. "Yapabileceğimi sandım ama yapamayacağım. Onu görünce... kollarım birdenbire tutmaz oldu."

Dan feneri John'a verdi. John, ışığı çukura doğrultup bütün huzurunu kaçıran nesneyi aydınlattı: içi toprakla dolu bir spor ayakkabı. Dan ağır hareketlerle ve Abra'nm beyzbolcu çocuğun kalıntılarına değmemeye özen göstererek cesedin iki yanındaki toprakları temizledi. Yavaş yavaş ceset ortaya çıktı. *National Geographic'te* fotoğrafını gördüğü anıtmezarlardaki kabartmalara benziyordu.

Çürümüş et kokusu iyice güçlenmişti.

Dan çukurdan uzaklaşıp hızlı hızlı nefes aldı, ciğerlerini temiz havayla doldurup kendini toparlamaya çalıştı. Ardından mezarın ayakucuna, Brad Trevor'm spor ayakkabılarının V şeklinde topraktan çıktığı yere çömeldi. Emekleyerek oğlanın bel hizasına geldiğini hesapladığı bölümü kontrol etti. Sonra kalem feneri almak için elini uzattı. Feneri teslim eden John başını çevirdi. Hıçkıra hıçkıra ağlıyordu.

Dan feneri dudaklarının arasına alıp yeniden kazmaya koyuldu. Çocuk tişörtü ortaya çıktı. Çürümüş cesede yapışmıştı. Ardından eller. Kurumuş deri ve kemikten ibaret parmaklar bir nesneyi tutuyordu. Dan soluklarına hâkim olmaya çalışarak

Trevor denen oğlanın parmaklarını ayırdı. Özen gösterse de parmaklardan biri kırıldı ve kuru çatırtı gecenin karanlığında yankılandı.

Onu beyzbol eldivenini göğsünün üzerinde tutarken gömmüşlerdi. Sevgiyle yağlandığı ve iyi bakıldığı belli olan eldivenin içi böcek kaynıyordu.

Dan'in dudaklarından yaşadığı şokun da etkisiyle offf nidası dökülürken, çürümüş et kokusu aldığı nefesle yeniden ciğerlerine doldu. Bradley Trevor'ın kalıntılarına kusmamak için sağa eğilip çukurdan çıkardıkları toprağa kustu. Zavallı çocuğun tek suçu canavarlar klanının arzuladığı özelliklerle doğmuş olmaktı.

Ölürken attığı çığlıklar arasında kendisinden çalınan şeylerle...

13

Cesedi yeniden gömdüler, işin çoğunu John üstlendi ve kazdıkları yeri asfalt parçalarıyla örterek bir tür mezar inşa etti. İkisi de tilkilerin veya sokak köpeklerinin kokuyu alıp oğlandan kalanları yemesini istemiyordu.

İşleri bittiğinde arabaya dönüp bir süre konuşmadan oturdular. "Bu konuda ne yapacağız Danno?" diye sordu John en sonunda. "Öylece bırakamayız. Onu merak eden bir ailesi var. Dedesi, büyükannesi, belki kardeşleri. Bu çocuğa ne olduğunu bilmek onların hakkı."

"Bir süre böyle kalmak zorunda. Kimsenin, 'İsimsiz ihbar tam da bir yabancının Adair hırdavatçısından kürek alışının ertesi günü geldi,' demeyeceği bir zamana dek. Muhtemelen şimdi de demezler ama bunu göze alamayız."

"*Bir süre* ne kadar eder?"

"Belki bir ay."

John şöyle bir düşünüp iç çekti. "Hatta iki. Eminim aile üyeleri oğlanın evden kaçtığı düşüncesiyle kendini teselli ediyordur. Kalplerini acıya boğmadan önce onlara verebileceğimiz kadar

zaman verelim." Başını iki yana salladı. "Yüzüne bakmam gerekseydi herhalde bir daha asla uyuyamazdım."

İnsanın nelere rağmen yaşayabileceğini bilsen şaşırırdın," dedi Dan. Kafasındaki kutuya hapsettiği Bayan Massey'i düşünüyordu. Arabayı çalıştırdı, camı indirdi ve toprakları silkelemek için eldiveni birkaç kere arabaya vurdu. Böcek ya da pislik kalmadığına emin olunca bir zamanlar oğlanın giydiği eldiveni eline geçirdi. Gözlerini yumdu, otuz saniye sonra tekrar açtı.

"Ne hissettin?"

"Barry iyi biri. İyi adamlardan. Dost."

"Bu da ne demek?"

"Bilmiyorum. Galiba oğlanın düşünceleri. Ancak bahsi geçen Barry'nin, Abra'nm Canlı Barry dediği adam olduğuna eminim."

"Ya başka?"

"Abra daha fazlasını algılayacaktır."

"Emin misin?"

Dan, Abra kafasına girip gözlerini açtığında görüşünün ne kadar keskinleştiğini hatırladı. "Eminim. Feneri eldivenin cebine tutar mısın? Orada bir şey yazıyor."

John söyleneni yaptığında çocuğun dikkatle yazdığı yazı ortaya çıktı: **THOME 25.**

"Ne anlama geliyor?" diye sordu John. "Soyadı Trevor sanıyordum."

"Jim Thome beyzbol oyuncusudur. Numarası 25'ti." Bir süre cebe baktıktan sonra eldiveni şefkatle iki koltuğun arasına bıraktı. "Çocuğun favori birinci lig oyuncusuymuş. Eldivenine onun adını vermiş. Onu öldüren pislikleri geberteceğim! Yemin ediyorum, onları yakalayıp bu yaptıklarına pişman edeceğim!"

14

Şapkalı Rose da ışıldardı -Onlar'ın hepsinde ışıltı vardı- ama Dan veya Billy gibi değil. Ne Rose ne Karga haklarında şimdiden çok şey öğrenmiş iki adamın yıllar önce Iovva'da öldürdükleri çp-

cuğun cesedini bulduklarını hissetti. Derin meditasyon halinde olsa Rose, Dan ile Abra arasındaki iletişimi yakalayabilirdi; fakat küçük kız da onun varlığını hemen hissederdi. Ayrıca o gece Rose'un EarthCruiser'm da özel bir veda sahnesi yaşanıyordu.

Ellerini ensesinde kavuşturan kadın, Karga'nm giyinişini seyretti. "Bahsettiğim dükkâna uğradın mı? XXX'e?"

"Kendim gitmedim, korumam gereken bir ünüm var. Sayı Sihirbazı Jimmy'yi yolladım."

Karga kemerini takarken sırıttı. "İstediğimiz malı alması en fazla on beş dakika sürerdi ama en az iki saat dönmedi. Jimmy sanırım kendine yeni bir ev buldu."

"Ne güzel! Umarım siz oğlanlar kendi başınıza eğlenirsiniz."

Dalga geçmeye çalışıyordu ama Büyükbaba Flick'in yasını tuttukları iki günün ardından düzenledikleri veda seremonisi dalga geçebilme becerisini tamamen tüketmişti.

"Senin yerini tutabilecek bir şey değil."

Kadın kaşlarını çattı. "Denemişliğimiz var bakıyorum Henry?"

"Başkasına ihtiyacım yok." Saçları yastığa saçılmış olarak yatan çıplak kadına baktı. Yatağa uzanmışken bile uzun olduğu belli oluyordu kadının. Karga, uzun boylu kadınlardan hoşlanırdı. "Benim için tek yıldız sensin ve hep öyle olacak."

Abartılı bir ifadeydi. Karga'nın cazibesinin bir parçası olan cümleler. Yine de kadının hoşuna gitti. Ayağa kalkıp adama sarıldı ve saçlarını okşadı. "Dikkatli ol, herkesi sağ salim geri getir. Kızı da, tamam mı?"

"Getireceğim."

"Şimdi yola çıksanız iyi olur."

"Rahatla. Cuma sabahı EZ Posta Servisi açıldığında Sturbridge'te olacağız. Öğle vakti New Hampshire'a varırız. O zamana kadar Barry de kızı bulur."

"Kız daha önce onu bulmasın da..."

"Beni endişelendiren ihtimallerden değil."

Tamam, ben ikimiz için de endişelenirim. Kızı ellerinde kelepçeler, ayaklarında prangalarla görene kadar endişeleneceğim, diye düşündü Rose.

"Şöyle düşün, varlığımızı hissedip engellemek için duvar oluşturursa Barry duvara bütün dikkatini verir ve rahatlıkla kızı bulur," dedi Karga.

"Çok korkutursanız polis çağırabilir."

Karga sırıttı. "Gerçekten mi? 'Evet, küçük kız... Etrafında kötü insanlar olduğuna eminiz. Söyle bakalım, uzaylılar mı, zombiler mi peşinde? Söyle de kimin peşine düşeceğimizi bilelim.'"

"Dalga geçme ve kızı hafife alma. Dikkat çekmeden gidip dönün. Başka seçeneğimiz yok. Yabancıları işe karıştırmayın. Masumları öldürmeyin. Kızın ailesini ve müdahale etmeyi deneyenleri öldürebilirsiniz ama olay sakın duyulmasın."

Karga komik bir asker selamı çaktı. "Emredersiniz efendim."

"Defol başımdan, seni budala! Gitmeden önce bir öpücük daha ver. Şöyle iyi bir veda öpücüğü."

Karga, kadının isteğini yerine getirdi. Rose, adama sarılıp uzun süre bırakmadı.

V

1

15

Dan ve John, Adair'deki otele dönerken neredeyse hiç konuşmadılar. Kürek bagajdaydı. Beyzbol eldivenini ise Holiday Inn havlusuna sarıp arka koltuğa koymuşlardı. "Abra'nın ailesine haber vermeliyiz," dedi John. "Abra'nın hoşuna gitmeyeceğine ve Lucy ile David'in inanmak istemeyeceklerine eminim ama mecburuz."

Dan, büyük bir ciddiyetle adama döndü ve, "Ne o, zihnimi mi okumaya başladın?" dedi.

John okumuyordu ama Abra okuyordu. Dan, kızın bağırışını kafasının içinde duyduğunda neyse ki arabayı John kullanıyordu. Direksiyondaki Dan olsa büyük ihtimalle mısır tarlasını boylarlardı.

(Haymımr!)

"Abra." John'ın en azından sohbetin yarısını duyabilmesi için yüksek sesle konuşuyordu. "Abra, dinle beni."

(Hayır Dan! Ailem düzeldiğimi sanıyor! Normal olduğumu düşünüyorlar!)

"Tatlım, bu insanlar sana ulaşmak için anneni ve babanı öldürmek zorunda kalırlarsa tereddüt edeceklerini mi sanıyorsun? Bana hiç de öyle gelmiyor. Hele burada bulduklarımızdan sonra hiç!"

Küçük kızın buna verebileceği bir cevap yoktu. Abra karşılık vermedi. Dan'in kafası aniden kızın hüznüyle, korkusuyla doldu. Gözleri dolan Abra, yaşlar yanaklarından aşağı süzülürken şöyle düşünüyordu: Kahretsin!

Kahretsin! Kahretsin! Kahretsin!

16

Perşembe sabahının erken saatleri.

Buhar Kafa Steve'in VVinnebago'su direksiyonun başında Yılan Isırığı Andi ile 1-80 üzerinden doğuya gidiyordu. Nebraska'ya vardıklarında hızlarını yasal limit olan yüz kilometreye düşürmüşlerdi. Ufuk yeni yeni aydınlanmaya başlamıştı. Anniston'da ise güneş iki saat önce doğmuştu. Telefon çaldığında Dave Stone bornozunu giymiş, kahve hazırlıyordu. Lucy'ydi, Concetta'nm Marlborough Sokağı'ndaki dairesinden arıyordu. Sesinden tükenmek üzere olduğu anlaşılıyordu.

"Durumu kötüleşmezse Momo'yu önümüzdeki hafta taburcu edecekler. Dün gece iki doktorla Momo'nun durumunu konuştum."

"Niye beni aramadın tatlım?"

"Hem yorgundum hem de çok üzgün. İyi bir uyku çekersem kendimi daha iyi hissedeceğimi düşünmüştüm ama uyuyamadım. Tatlım, bu evdeki her şey bana büyükannemi hatırlatıyor. Her yer onunla dolu. Çalışmalarını kastetmiyorum, yaşam enerjisi de eve işlemiş sanki..."

Cümlesini bitiremedi. David herhangi bir şey söylemeksizin bekledi. On beş yıldan uzun süredir birlikteydiler. Lucy, üzüldü-

günde beklemenin teselli edecek cümleler kurmaya çalışmaktan daha çok işe yarayacağını bilirdi.

"Bütün bunları ne yapacağımızı hiç bilmiyorum. Kitaplara bakarken bile yoruluyorum. Raflarda ve çalışma odasında binlerce kitap var. Apartman görevlisi depoda binlercesinin daha olduğunu söyledi."

"Hemen şimdi karar vermemiz gerekmiyor."

"Ayrıca üzerinde *Alessandra* yazan bir sandık varmış. Söylemişimdir, kendine Sandra veya Sandy denmesinden hoşlansa da annemin gerçek adı buydu. Büyükannemin, annemin eşyalarını sakladığını bilmiyordum."

"Şiirlerinde hemen hemen her şeyden bahseden bir şair olsa da, Chetta, canı istediğinde son derece ağzı sıkı bir kadın olabiliyordu."

Lucy onu duymamışçasına monoton, mızmız, yorgun ses tonuyla konuşmaya devam etti. "Her şey ayarlandı ama onu pazar günü taburcu etmeye karar verirlerse özel ambulansı arayıp günü değiştirmem gerekecek, rylümkünmüş bu. İyi ki sağlam bir sigortası var. Üniversitede ders verdiği günlerden kalma. Şiirlerinden bir kuruş bile kazanmadığını biliyorsun. Bu lanet olası ülkede kim şiir okumak için para öder ki?"

"Lucy..."

"Rivington Bakımevi'nde güzel bir odası olacak; ufak bir süit. İnternetten bakımevini gezdim. Online tur diyorlar. Orada uzun kalacağını sanmıyorum ama... Yoğun bakımın başhemşiresiyle arkadaş olduk, onun ömrünün sonuna yaklaştığını söyledi..."

"Chia, seni seviyorum tatlım."

Kocasının, Concetta'nın eskiden kullandığı lakabı kullanması kadını susturdu.

"Kalbim de, ruhum da İtalyan değil ama ikisi de senindir hayatım."

"Biliyorum ve sana müteşekkirim. Benim için çok zordu ama artık bitmek üzere. En geç pazartesi yanınıza döneceğim."

"Seni görmek için sabırsızlanıyoruz."

"Nasılsın? Abra nasıl?"

"İkimiz de iyiyiz." David altmış saniye daha öyle olduğunu sanma lüksüne sahipti.

Lucy esnedi. "Bir iki saatliğine yatmak istiyorum. Biraz uyumak istiyorum."

"Tamam. Ben de okula gitmesi için Abra'yı uyandıracağım."

Vedalaştılar ama Dave ahizeyi yerine bıraktığında Abra'nın çoktan kalktığını gördü. Kızı pijamalıydı. Saçları karmakarışık, gözleri kıpkırmızı, yüzü bembeyazdı. Bebekliğinden kalma Hoppy adlı oyuncak tavşana sımsıkı sarılmıştı.

"Tatlım? Abra'cığım? Hasta mısın?"

Evet, hayır, bilmiyorum. Ancak sana anlatacaklarımı duyunca fenalaşacaksın.

"Seninle konuşmalıyım baba. Bugün okula gitmek istemiyorum. Yarın da... Belki bir süre gitmemeliyim." Tereddüt etti. "Başım belada."

Bu cümlenin çağrıştırdığı ilk şey o kadar berbattı ki, adam bir kalemde o seçeneği sildi ama Abra çoktan babasının düşüncelerini okumuştu.

Yorgun bir gülümseme belirdi küçük kızın suratında. "Hayır, hamile değilim."

Kızına doğru yürüyen adam mutfağın ortasında aniden durdu, ağzı açık kaldı. "Sen... az önce..."

"Evet, düşünceni okudum." dedi kız. "Gerçi herhangi biri de ne düşündüğünü tahmin edebilirdi baba; çünkü yüzünden okunuyordu. Benimkine zihin okumak değil, ışıldamak deniyor. Çocukken sizi korkutan şeylerin çoğunu hâlâ yapabiliyorum. Hepsini değil ama çoğunu..."

Adam kelimeleri özenle seçerek konuştu. "Bazen olacakları önceden tahmin edebildiğini biliyorum. Bunu annen de biliyor, ben de biliyorum."

"Bundan çok daha fazlası var. Bir arkadaşım var. Adı Dan. O ve Doktor John, Iovva'ya gittiler..."

"John Dalton mı?"

"Evet..."

"Dan kim? Doktor John'ın tedavi ettiği çocuklardan mı?"

"Hayır, o bir yetişkin."

Elinden tutup babasını mutfak masasına doğru götürdü. Oturduklarında Abra yeniden Hoppy'ye sarıldı. "Ama çocukken benim gibiydi."

"Abs, söylediklerinin tek kelimesini bile anlamıyorum."

"Kötü adamlar var baba." Dan ve John gelene kadar onların insan olmadığını, çok daha kötü yaratıklar olduğunu babasına söyleyemeyeceğini biliyordu. "Beni incitmek istiyorlar."

"Biri neden seni incitmeyi istesin güzelim? Eskiden yaptığın şeylere gelince, hâlâ öyle şeyler yapabilsen biz bilir..."

Tencerelerin altındaki çekmece kendiliğinden açıldı, kapandı ve yeniden açıldı. Abra artık kaşıkları havada uçuracak kadar güçlü değilse de çekmeceyi açıp kapatabilmesi babasının onu ciddiye almasına yeterdi.

"Sizi ne kadar endişelendirdiğimi, güçlerimden korktuğunuzu anlayınca belli etmemeye kafar verdim. Ama daha fazla saklayamam. Dan size anlatmam gerektiğini söylüyor."

Yüzünü Hoppy'nin sahte kürküne gömüp ağlamaya başladı.

ON IKINCI BOLUM

ONA BUHAR DİYORLAR

1

John, Logan Havalimanı'na iner inmez cep telefonunu açtı. Aynı numaranın en az on kere aradığını fark ettiğinde telefon yeniden çaldı. Ekranı kontrol etti.

"Stone mu?" diye sordu Dan.

"Aynı numaradan bir sürü cevapsız çağrı gelmiş, tahminimce odur."

"Telefonu açma. Kuzey otoyoluna çıktığımızda onu arayıp saat..." Dan hâlâ doğu yakası zamanına ayarlı olan saatine baktı. "Altıya doğru orada olacağımızı söyle. Yanma vardığımızda her şeyi anlatırız."

John isteksizce telefonu cebine attı. "Uçaktayken içimden bunlar yüzünden doktorluk lisansımı kaybetmemeyi diledim. Şimdiyse doktorluk lisansını geçtim, Dave Stone'un evine vardığımızda polislerin bizi tutuklamaması için dua ediyorum..."

Eve dönerlerken pek çok kez Abra'yla zihinsel iletişime geçen Dan, başını iki yana salladı. "Abra babasını sabretmeye ikna etmiş. Ancak aileleri zor bir dönemden geçiyor ve Bay Stone'un kafası çok karışık."

John bu sözlere donuk bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Kafası karışık olan sadece o değil."

Dan, arabayı Stone'ların evinin önüne yanaştırdığında Abra babasıyla birlikte merdivenlerde oturuyordu. İyi gelmişlerdi; saat daha beş buçuktu.

Dave, kızını tutmaya çalıştıysa da Abra babasının kendisini durdurmasına izin vermeden arabanın yanma koştu. Dan, kızın kendisine doğru geldiğini fark edince havluya sardıkları beyzbol eldivenini John'a verdi. Kız kendini adamın kollarına attı. Tir tir titriyordu.

(Onu buldun... Onu buldun... Onu buldun... Çocuğu da, eldiveni de buldun, eldiveni bana ver.)

"Hemen değil," dedi Dan kızı yere indirirken. "Önce babanla konuşmalıyız."

"Neyi?" diye sordu Dave. Abra'yı bileğinden yakaladığı gibi Dan'den uzaklaştırdı. "Kızımın bahsettiği kötü adamlar da kim? Hem sen kimsin?" Bakışları John'a kaydığında orada arkadaş canlısı hiçbir şey yoktu. "Tanrı aşkına, burada neler oluyor?"

"Bu Dan, baba. O benim gibi. Sana söylemiştim."

"Lucy nerede? Olup bitenlerden haberi var mı?" dedi John.

"Neler olduğunu öğrenmeden size hiçbir şey anlatmayacağım."

"Annem hâlâ Momo'yla Boston'da. Babam onu aramak istedi ama siz gelene kadar beklemesi için ikna ettim," dedi Abra. Gözleri havluya sarılmış eldivendeydi.

"Dan Torrance," dedi Dave. "Adın bu mu?"

"Evet."

"Frazier'daki bakımevinde mi çalışıyorsun?"

"Evet."

"Ne zamandan beri kızımla görüşüyorsun?" Yumruklarını sıkmıştı. "İnternette mi tanıştınız? Eminim öyledir." Bakışları John'a kaydı. "Doğduğu günden beri Abra'nın doktoru olmasan, altı saat önce telefonunu açmadığında polisi çağırmış olurdum."

"Uçaktaydım," dedi John. "Açamazdım."

"Bay Stone, kızınızı John kadar uzun zamandır tanımasam da neredeyse o kadar uzun süredir tanıyorum. İlk tanıştığımızda daha bebekti. Ayrıca benimle iletişime geçen oydu," dedi Dan.

Dave başını iki yana salladı. Kafası karışmıştı, öfkeliydi ve Dan'in ona anlattıklarına inanmaya eğilimli değildi.

"Eve girelim," dedi John. "Eminim her şeyi -hemen hemen her şeyi- açıklayabiliriz ve bizi dinlersen burada olduğumuza da, yaptığımızı yapmak için Iowa'ya gittiğimize de sevineceksin."

"Umarım öyledir John ama bundan şüpheliyim."

"İçeri girdiler, Dave kolunu Abra'nın omzuna atmıştı -o anda baba kızdan çok bir gardiyanı ve mahkûmunu andırıyorlardı- John Dalton hemen arkalarındaydı. Kapıdan içeri son giren Dan'di. Sokağın karşısına baktığında külüstür kamyonu gördü. Billy başparmağını kaldırıp her şey yolunda işareti yaptıktan sonra, şans için sağ elinin işaretparmağı ile ortaparmağını birbirine doladı. Dan aynı şekilde karşılık verip diğerlerinin peşi sıra içeri girdi.

3

Dave, Richland Çıkmazı'ndaki evlerinin salonunda kızı ve konuklarıyla otururken Gerçek Kardeşlik'in üyelerini taşıyan Winnebago da, direksiyonunda Walnut'la, Toledo'nun güneydoğusuna ilerliyordu. Andi Steiner ve Barry uyuyorlardı. Andi'nin uykusu derindi, Barry ise uykusunda sayıklıyordu. Karga karavanın salon bölümünde oturmuş, *New Yorker'm* sayfalarını karıştırıyordu. Tek sevdiği karikatürler ve yak-fur kazakları, Vietnam malı, bira soğutuculu şapkalar ve sahte Küba puroları gibi garip şeyler için verilmiş ilanlardı.

Sayı Sihirbazı Jimmy elinde bilgisayarıyla yanma oturdu. "İnternette dolaşıyordum. Birkaç siteye gizlice girmek zorunda kaldım... Sana bir şey gösterebilir miyim?"

"Otoyoldayken nasıl internete girebiliyorsun?"

Jimmy kibirli bir gülümsemeyle karşılık verdi. "4G bağlantısı. Teknoloji çağında yaşıyoruz dostum."

"Öyle diyorsan." Karga dergiyi kenara kaldırdı. "Ne buldun?"

"Anniston Ortaokulu'ndaki öğrencilerin fotoğrafları."

Tıkladığında ekranda bir fotoğraf belirdi. Karlı gazete fotoğraflarından değildi, kabarık kollu kırmızı elbise giymiş, hoş bir kızın yüksek çözünürlüklü fotoğrafıydı. Örgülü saçları kahverengi, gülümsemesi ise hoş ve özgüven doluydu.

"Julianne Cross," dedi Jimmy. Yeniden tıkladığında yaramaz yaramaz gülümseyen bir kızıl çıktı karşılarına. "Emma Deane." Yeni bir tıklama ve daha da güzel bir kız. Masmavi gözler, omuzlara dökülen sarı saçlar. Ciddi bir ifadeyle bakmıştı objektife ama gamzeleri kızın gülümsemek üzere olduğunu eleveriyordu. "Bu da Abra Stone."

"Abra mı?"

"Evet, bugünlerde çocuklara akıllarına esen her adı veriyorlar. Jane ve Mabel isimlerinin köylülere yettiği günleri hatırlıyor musun? Bir yerlerde Siy Stallone'un çocuğuna Sage Moonblood adını verdiğini okumuştum, rezilliğe bak!"

"Sence Rose'unki bu üç kızdan biri mi?"

"Kızın yaşı konusunda yanılmadıysa öyle olmalı. Muhtemelen Deane veya Stone, ikisi depremin olduğu sokakta oturuyor. Ama Cross'u da listeden silemem. Onun evi de köşeyi dönünce."

Sayı Sihirbazı Jimmy parmağını oynattığında üç fotoğraf yan yana dizildi. Altlarında süslü harflerle O0CU£ *fthflL'A'R'l'M* yazıyordu.

Karga fotoğraflara baktı. "Facebook'tan küçük kızların fotoğraflarını araştırdığın için seni yakalamasınlar? Bilirsin ki, köylüler böyle şeylere dikkat ederler."

Jimmy alınmış gibiydi. "Hıh, Facebook'muş! Frazier Ortaokulu'na bağlanıp fotoğrafları doğrudan okul bilgisayarlarından aldım." Öpücük sesini andıran ama kulağa hoş gelmeyen bir

ses çıkardı. "NSA bilgisayarlarının başında oturan adam bile bu bağlantının izini süremez. Usta kimmiş?"

"Galiba sensin," dedi Karga.

"Sence hangisi?"

"Seçmem gerekse..."

Karga, Abra'nın fotoğrafına dokundu. "Bakışında bir şeyler var. Dumanlı bir bakış."

Jimmy bu sözleri biraz düşündükten sonra bir tür espri olduğuna kanaat getirip kahkahayı bastı. "İşine yaradım mı bari?"

"Evet. Fotoğrafların çıktısını alıp diğerlerine de verir misin? Özellikle Barry'ye ver. Kızın yerini ne de olsa o tespit edecek."

"Hemen hallediyorum. Yanıma Fujitsu ScanSnap almıştım. Taşınabilir yazıcılar arasında mucize sayılır. Eskiden SllOO'üm vardı ama *Bilgisayar Dünyasındaki* makaleyi okuyunca..."

"Konuşma da hallet şu işi olur mu?"

"Tamam, meraklanma sen."

Karga dergiyi eline alıp son sayfadaki karikatürü açtı. Konuşma balonu okuyucuların doldurması için boş bırakılmıştı. Bu haftaki karikatürde yaşlı bir kadın zincire bağladığı ayıyla bara giriyordu. Kadının ağzı açıktı, yani konuşan oydu. Karga uzun uzadıya düşündükten sonra şöyle yazdı: *"Tamam, siz pisliklerden hangisi bana sürtük demişti?"*

Harika değil.

Karanlık çökerken Winnebago yoluna devam etti. Direksiyonun başındaki Walnut farları yaktı. Ranzada yatmakta olan Çinli Barry uykusunda dönüp bileğini kaşıdı. Kırmızı bir leke belirmişti.

Abra odasından bir şeyler almak için üst kata çıktığında yetişkinler sessizliklerini korudu. Dave misafirlerine kahve ikram etmeyi düşündü -yorgun görünüyorlardı ve ikisinin de tıraşa ihtiyacı vardı- ama düzgün bir açıklama yapılana kadar onlara su

bile ikram etmemeye karar verdi. Lucy ile Abra'nm sevgilisi olursa ne yapacaklarını konuşmuşlardı ama hiçbir konuşma Dave'i şimdi yaşadıklarına hazırlayamazdı. Kızının eve çağırdığı adamlar yetişkindi ve tanımadığı adamla kızının arasında belli ki bir ilişki vardı. Şimdi asıl soru şuydu: Ne *tür* bir ilişki?

Garip, hatta kavgaya bile dönüşebilecek bir sohbete başlamalarına ramak kala Abra'nm ayak sesleri duyuldu. Genç kız elinde *The Anniston Shopper* dergisiyle içeri girdi. "Arka kapağa baksana."

Dave derginin arkasını çevirip suratını buruşturdu. "Nedir bu? Bu kahverengi şey de ne?"

"Kurumuş kahve taneleri. Gazeteyi çöpe atmıştım ama aklımdan çıkaramadığım için gidip çöpten aldım. Onu düşünmeyi bırakamıyordum." Bradley Trevor'ın fotoğrafını işaret etti. "Ailesini de." Kızın gözleri yaşlarla doldu. "Çilli bir çocuktu baba. Çillerinden nefret ederdi ama annesi hep şans getireceğini söylerdi."

"Bunu bilmene imkân yok," dedi Dave, hiç de kendinden emin olmayan bir ses tonuyla.

"Biliyor," dedi John. "Bildiğini biliyorsun. Lütfen anlattıklarımıza inan Dave. Söyleyeceklerimiz önemli."

Dan'e, "Seninle kızım arasındaki ilişkiyi bilmek istiyorum," dedi Dave. "Önce onu anlat."

Dan bir kere daha kızıyla nasıl tanıştıklarından bahsetti. Abra'nm adını AA defterine yazışından, tebeşirle yazılan ilk mesajdan, Charlie Hayes öldüğünde Abra'nın varlığını hissedişinden bahsetti. "Ona karatahtama yazan küçük kız olup olmadığını sordum. Kelimelerle karşılık vermedi ama piyano sesi duydum. Eski Beatles parçalarından biriydi sanırım."

Dave, John'a döndü. "Ona sen söylemişsindir!"

John başını iki yana salladı.

"İki yıl önce karatahtamda yeni bir mesaj belirdi; *Beyzbolcu çocuğu öldürüyorlar* yazmıştı Abra. Anlamını bilmiyordum, Abra'nın bildiğine de emin değildim," dedi Dan. "Konu orada kapanabilirdi ama sonra kızınız bunu gördü. Arka kapaktaki fotoğrafları işaret etti."

Gerisini Abra anlattı.

"Yani on üç yaşındaki bir kızın lafıyla Iowa'ya uçtunuz!" dedi Dave kızı lafını tamamladığında.

"On üç yaşında olsa da özel yetenekleri olan özel bir kızın lafıyla," dedi John.

"Hepsinin bittiğini düşünmüştük." Dave suçlarcasına Abra'ya baktı. "Ufak kehanetlerin haricinde hepsinin geçip gittiğini sandık."

"Özür dilerim baba." Abra ezilip büzüldü.

"Özür dilemesi gereken o değil," dedi Dan, öfkesini belli etmediğini umarak. "Yeteneklerini sakladı; çünkü siz de, eşiniz de körelmelerini istiyordunuz. Sakladı; çünkü Abra sizi seviyor ve iyi bir kız olmak istiyor."

"Teselli bulmak için sana mı geldi?"

"Bu konuyu konuşmadık bile," dedi Dan. "Ama annemi çok severdim ve ben de sevgimden aynı şeyleri yapmıştım."

Abra, saklamaya gerek duymadığı bir minnettarlıkla baktı. Gözlerini yere çevirirken yüksek sesle söylemeye utandığı bir düşünce gönderdi Dan'e.

"Ayrıca arkadaşlarının öğrenmesini istemiyormuş. Öğrenirlerse kendisini sevmeyeceklerini zannediyormuş. Korkacaklarını... Muhtemelen haklıydı da."

"Asıl konudan uzaklaşmayalım," dedi John. "Iowa'ya uçtuk, evet. Tam Abra'nın söylediği yerde Freeman'daki Etil Alkol Fabrikası'm bulduk. Oğlanın cesedi de, eldiveni de oradaydı. Eldivenin ön gözüne en sevdiği beyzbol oyuncusunun adını yazmış ama kayışta çocuğun adı yazıyordu, Brad Trevor."

"Öldürülmüş. Söylediğiniz bu mu? Göçebe deliler tarafından öldürülmüş öyle mi?"

"Karavanlar ve VVinnebagoTarla seyahat ediyorlar," dedi Abra. Alçak sesle, uykudaymış gibi konuşuyordu. Havluya sarılı beyzbol eldivenine bakıyordu. Hem korkuyor hem de eldiveni eline geçirmek istiyordu. Bu duygu karmaşası Dan'in zihnine de yansıdığı için kendini midesi bulanıyormuş gibi hissetti. "Komik isimleri var, korsan adları gibi."

"Oğlanın öldürüldüğüne emin misin?" diye sordu Dave, ağlamaklı bir sesle.

"Şapkalı Kadın ellerine bulaşan kanı yaladı," dedi Abra. Merdivenden kalkıp babasının yanma gitti ve başını göğsüne yasladı. "İstediği zaman ağzında özel bir diş beliriyor. Hepsi öyle."

"O çocuk gerçekten senin gibi miydi?"

"Evet." Abra'nm sesi boğuktu ama anlaşılırdı. "Eliyle görebiliyordu."

"Ne demek istiyorsun?"

"Beyzbol oynarken bazı atışları rahatça karşılıyordu; çünkü eli topun nasıl geleceğini görüyordu. Ayrıca annesi bir şey kaybettiğinde elini gözlerine götürür, kayıp eşyayı bir de eliyle ararmış galiba. Bundan emin değilim ama ben de bazen elimi kullanarak daha rahat görüyorum."

"Ve onu bu yüzden öldürdüler değil mi?"

"Evet, bu yüzden," dedi Dan.,

"Ne için? Bir tür doğaüstü vitamin mi? Kulağa ne kadar aptalca geldiğini biliyor musunuz?"

Kimse karşılık vermedi.

"Abra'nm onların varlığından haberdar olduğunu biliyorlar mı?"

"Biliyorlar." Abra başını kaldırdı, yanakları kıpkırmızı olmuş ve gözyaşlarıyla ıslanmıştı. "Adımı veya nerede yaşadığımı bilmiyorlar ama var olduğumu biliyorlar."

"Öyleyse polise gitmeliyiz," dedi Dave. "Veya... sanırım böyle bir vakaya FBI bakar. Başlangıçta bize inanmazlar ama cesedi..."

"Abra'nm beyzbol eldiveniyle neler yapabileceğini görene kadar bunun kötü bir fikir olduğunu söylemeyeceğim," dedi Dan. "Ama bu kararın sonuçlarını iyi düşünmelisiniz. Benim için, John için, sizin için ve en önemlisi de Abra için."

"John'm ve senin başınızın neden belaya girebileceğini..."

John koltuğunda huzursuzca kıpırdandı. "Hadi ama David! Cesedi kim buldu? Kim kazıp çıkardı ve yeniden gömdü? Hem de hayati önem taşıyan delili aldıktan sonra... Kim o delili ruh çağırma tahtası olarak kullanması için ülkenin diğer ucundaki bir sekizinci sınıf öğrencisine getirdi, kim?"

Dan, Doktor John'ın tarafını tuttu. Babaya karşı birlik olmuşlardı ve farklı koşullar altında hoşlanmayacağı bu durum o an için Dan'in tek seçeneğiydi. "Aileniz zaten krizde Bay Stone. Eşinizin büyükannesi ölüyor, eşiniz yaslı ve yorgun. Bu olay bütün gazetelere ve internete bomba gibi düşecektir. *Göçebe katiller klanına karşı medyum kız.* Habere bakın! Onu televizyona çıkarmak isteyecekler, hayır diyeceksiniz. Daha da hırslanacaklar. Sokağınız gazetecilerle dolacak, muhtemelen Nancy Grace komşu eve taşınacak. Bir iki hafta içinde de bütün medya sizi sahtekârlıkla suçlayacak. Balon çocuğun babasını unuttunuz mu? Ona döneceksiniz. Bu arada o katiller dışarıda fırsat kollayacak."

"İyi de peşine düşerlerse küçük kızımı onlardan kim koruyacak? İkiniz mi? Bir doktor ile bakımevi çalışanı mı? Yoksa basit bir hademe misin?"

Bir de sokağında nöbet tutan yetmiş üç yaşındaki belediye işçisini bilsen, diye düşünen Dan, elinde olmadan gülümsedi. "İkisi de. Bakın Bay Stone..."

"Kızımla bu kadar sıkı fıkı olduğuna göre bana Dave diyebilirsin."

"Peki Dave. Muhtemelen bir sonraki hamlen, kanun kuvvetlerinin kızma inanacağı üzerine kumar oynamaya gönüllü olup olmadığına bağlı. Sence onlara YVinnebago'lu insanların hayat enerjisini emen vampirler olduğunu anlattığında Abra'ya kulak asacaklar mı?"

'Tanrım!" dedi Dave. "Lucy'ye bundan bahsedemem. Çıldırır. Aklı oynar."

"Böylece polisi arayıp aramamakla ilgili sorunu da cevaplamış oluyorsun," dedi John.

Salon bir süre sessizleşti. Uzaktan saatin tik takları duyuldu. Dışarıda bir yerlerde köpek havladı.

"Deprem," dedi Dave aniden. "Küçük depremimiz. Sen mi yaptın bunu Abby?"

"Galiba," dedi kız.

Dave kızına sarıldıktan sonra kalkıp beyzbol eldivenini havludan çıkardı. Bir süre eldiveni inceledi. "Onu bununla gömdüler

demek," dedi. "Kaçırdılar, işkence ettiler, öldürdüler ve beyzbol eldiveniyle gömdüler."

"Evet," dedi Dan.

Dave kızına döndü. "Bu şeye dokunmayı gerçekten istiyor musun Abra?"

Kız ellerini uzattı. "Hayır. Yine de yapmam gerekiyor."

5

David Stone tereddüt etse de eldiveni kızma verdi. Abra eldiveni aldığında cebi kontrol etti. "Jim Thome," dedi. Dan, kızın bu ismi ilk kez duyduğuna bütün birikimlerine (ayık kaldığı on iki yıl süresince para biriktirmeyi başarmıştı) bahse vardı, buna rağmen Abra ismi doğru telaffuz etmişti: Tho-me. "Altı Yüzler Kulübü'nden."

"Evet," dedi Dave. "O..."

"Şışşş," dedi Dan. *

Ses çıkarmadan kızı izlediler. Abra eldiveni yüzüne doğru kaldırıp yavaşça cebi kokladı. (Böcekleri hatırlayan Dan, suratını buruşturmamak için kendini zor tuttu.)

"Canlı Barry değil, Çinli Barry," dedi kız. "Ama Çinli değil. Gözleri hafif çekik olduğu için ona öyle diyorlar. O Onlar'm... Onlar'ın... bilmiyorum... bir saniye..."

Bebekler gibi eldiveni göğsüne çekip hafifçe bastırdı. Solukları hızlandı. Birden ağzı açıldı ve hafifçe inledi. Tetikte olan Dave elini kızının omzuna koydu. Abra babasının elini ittirdi. "Hayır baba, hayır!" Gözlerini kapayıp eldivene tekrar sarıldı, bekledi.

Sonunda gözleri açıldı. "Beni almaya geliyorlar."

Dan ayağa kalkıp kızın yanına çömeldi, elini kızın iki elinin üzerine koydu.

(Kaç kişiler? Birkaç kişi mi, hepsi mi?)

"Sayıları az. Barry onlarla. O sayede gördüm. Üç kişi daha var. Belki dört. Yılan dövmeli bir kadın görüyorum. Bize köylü diyorlar. Onlar için köylüyüz, azgelişmişiz."

(Şapkalı Kadın?)

(Hayır.)

"Buraya ne zaman varacaklar?" diye sordu John. "Biliyor musun?"

"Yarın. Önce bir yere uğrayıp..." Duraksadı. Görmeyen gözlerle odaya baktı. Eli Dan'in elinden kurtulup ağzına gitti. Diğer eliyle sıkı sıkı eldiveni tutuyordu. "Onlar... bilmiyorum..." Gözlerinden yaşlar aktı. Üzüldüğünden değil, harcadığı çaba yüzünden. "İlaç mı? Yoksa... bekle, bekle, bırak beni Dan, benim... bırak da ben..."

Dan elini çekti. Çıtırtıyı andıran bir ses ve sonrasında statik elektriğin varlığına işaret eden mavi bir kıvılcım. Piyanodan detone bir melodi yükseldi. Koridor tarafındaki kapının eşiğinde duran masadaki seramik Hummel biblolar takırdadı. Abra eldiveni eline geçirdi. Gözleri iri iri açıldı.

"Biri bir karga! Biri doktor. Şansları var; çünkü Barry hasta! Çok hasta!" Delirmişçesine odadaki yetişkinlere baktıktan sonra kahkahalara boğuldu. Ağzından çıkan sesler Dan'in tüylerini diken diken etti. İlaçları geciktiğinde akıl hastalarının attığı kahkahalara benziyordu. Eldiveni kızın elinden kapmamak için kendini zor tuttu.

"Kızamık olmuş! Büyükbaba Flick'ten kızamık kapmış ve yakında işi bitecek! Dönüşecek! O lanet çocuk yüzünden! Çocuk aşı olmamış demek! Rose'a haber vermeliyiz! Biz..."

Bu kadarı Dan'e yetti. Eldiveni kızın elinden çıkarıp odanın diğer ucuna fırlattı. Piyano sustu. Hummel biblolar son bir takırtıyla hareketsizleşti. Bir tanesi az kalsın masadan düşecekti. Dave hayretler içinde kızına bakıyordu. John ayağa fırlamış ama daha ileri gidememişti.

Dan, Abra'yı omuzlarından yakalayıp sarstı. "Abra, bağı kopar, durma, bağı kopar."

Kız ifadesiz gözlerle ona baktı.

(Geri gel Abra, her şey yolunda.)

Yukarı kalkan omuzları sonunda gevşedi. Gözlerindeki dalgın ifade kayboldu. Ciğerlerindeki bütün havayı dışarı boşaltan

kız babasının kollarına yığılıverdi. Tişörtünün yakası terden sırılsıklam olmuştu.

"Abby?" diye sordu Dave. "Abba-Doo? İyi misin?"

"Evet, ama bana öyle deme." Hızlı hızlı nefes alan kız yeniden iç çekti. "Çok yoğun bir deneyimdi." Babasına döndü. "Küfreden ben değildim baba, onlardan biriydi. Galiba karga olan. Buraya gelenlerin lideri o."

Dan kanepeye, Abra'nın yanma oturdu. "İyi misin?"

"Evet. Şimdilik iyiyim. Bir daha o eldivene dokunmak istemiyorum. Onlar bizim gibi değil. İnsan gibi görünüyorlar ve galiba insanmışlar ama şimdi sürüngenler gibi düşünüyorlar."

"Barry'nin kızamık olduğunu söyledin. Hatırlıyor musun?"

"Barry, evet. Çinli dedikleri. Her şeyi hatırlıyorum. Çok susadım."

"Sana su getireyim," dedi John.

"Hayır, şekerli bir içecek olsun lütfen."

"Buzdolabında Coca-Cola' var," dedi Dave. Abra'nın saçını, yanağını ve ensesini okşadı. Sanki kızının hâlâ yanında olduğundan emin olmaya çalışıyordu.

John elinde bir kutu kolayla dönene kadar beklediler. Abra kolayı alıp lıkır lıkır içti ve geğirdi. "Özür dilerim," dedi ve yine kıkırdadı.

Dan birinin güldüğünü duyduğuna hiç bu kadar sevinmemişti. "John, yetişkinlerin kızamık olması tehlikeli midir?"

"Hem de nasıl! Zatürreeye, hatta kornea zedelenmesi sonucu körlüğe kadar gidebilir."

"Ölümcül müdür?"

"Evet. Ancak yetişkinlerde kızamığa nadiren rastlanır."

"Onlar için farklı," dedi Abra. "Normalde hastalandıklarını sanmıyorum. Her nasılsa Barry hasta. Mola verip bir paket alacaklar. Ona ilaç alıyor olabilirler. İğne yapmakla ilgili bir şeyler yakaladım."

"Dönüşecek derken ne kastettin?" diye sordu Dave.

"Bilmiyorum."

"Barry'nin hastalığı onları durduracak mı?" diye sordu John. "Dönüp hangi cehennemden geldilerse oraya gitmeleri ihtimali var mı?"

"Sanmıyorum. Şimdiden Barry'den hastalığı kapmış olabilirler. Kaybedecek hiçbir şeyleri yok ve Karga'nm dediğine göre kazanacak çok şeyleri var." Biraz daha Coca-Cola içtikten sonra kutuyu ellerinin arasında tutup sırayla üç yetişkine baktı. Babasına gelince durdu. "Sokağımı biliyorlar. Adımı da biliyor olabilirler. Galiba ellerinde fotoğrafım var. Emin değilim. Barry'nin kafası karmakarışıktı. Ama... benim kızamığa bağışıklığım varsa..."

Dan, "Yaşam özünün onları iyileştirebileceğine inanıyorlar," diye kızın cümlesini tamamladı. "En azından diğerlerinin aşı olarak seni kullanabileceğini düşünüyorlar."

"Onlar 'öz' demiyor," dedi Abra. "Buhar diyorlar."

Dave nihai karara varmışçasına ellerini birleştirdi. "Bu kadar yeter. Ben polisi arıyorum. Onları tutuklatacağız."

"Yapamazsın." Abra, bunalım içindeki elli yaşında bir kadının donuk sesiyle konuşmuştu. *Ne yaparsan yap ama sonra söylemedi deme,* dercesine.

"Babası cep telefonunu çıkarmıştı ama numarayı çevirmek yerine öylece durup kızma baktı. "Neden?"

"Niye New Hampshire'a seyahat ettiklerine dair sağlam bir hikâyeleri vardır. Kimlik olarak kullandıkları belgeler de düzgün. Ayrıca zenginler. Çok zenginler. Bankalar, petrol şirketleri... Walmart kadar zenginler. Şimdilik onlardan kurtulabiliriz ama er geç geri gelirler. İstediklerini alana kadar pes etmezler. Onları durdurmaya çalışanları ve ispiyoncuları öldürüyorlar. Rüşvet vermeleri gerekiyorsa veriyorlar." Kolasını masaya bırakıp babasına sarıldı. "Lütfen baba, kimseye söyleme. Seni veya annemi incitmelerindense onlarla gitmeyi tercih ederim."

"Gelenlerin dört beş kişi olduğunu söyledin," dedi Dan.

"Evet."

"Kalanlar nerede? Öğrenebildin mi?"

"Bluebird Kamp Alanı diye bir yerde. Belki de Bluebell'dir. Kamp alanı onların. Yakınlarda bir de kasaba var. Sam'in Yeri adlı supermarket orada. Kasabanın adı Sidewinder. Rose orada. Gerçek Kardeşlik üyeleri de... Kendilerine bu adı vermişler... Dan? Sorun nedir?"

Dan cevap vermedi. En azından o an için konuşacak halde değildi. Dick Hallorann'ın, Eleanor Ouellette ağzından konuşmasını hatırladı. Dick'e aç iblislerin nerede olduğunu sormuştu. Cevap şimdi anlamlı geliyordu.

Sen çocukken bütün iblislerin geldiği yerde.

"Dan?" Konuşan John'dı. Sesi uzaktan geliyor gibiydi. "Yüzün kireç gibi oldu."

Şimdi bütün parçalar bir araya geliyordu. Bir bakışta -hatta gözleriyle görmeden önce- Overlook Oteli'nin şeytani bir yer olduğunu anlamıştı. Otel artık yoktu, yanıp kül olmuştu ama kötülüğün de yok olduğunu kim iddia edebilirdi? Dan değil. Çocukken kurtulmayı başaran hayaletler onu ziyarete gelmemişler miydi?

Sahip oldukları kamp alanı bir zamanlar otelin olduğu yerdi. Biliyorum. Er ya da geç oraya dönmek zorunda kalacağım. Bunu da biliyorum. Anlaşılan tahmin ettiğimden de önce bunu yapmam gerekecek ama...

"İyiyim," dedi.

"Kola ister misin?" diye sordu Abra. "Şeker bütün dertlere iyi gelir."

"Daha sonra. Aklıma bir fikir geldi. Kafamdakiler bölük pörçük ama dördümüz birlikte çalışırsak belki iyi bir plan yapabiliriz."

6

Yılan Isırığı Andi Westfield, New York yakınlarındaki dinlenme yerine aracı park etti. Nut, ateşi çıkan ve boğazı ağrıyan Barry'ye meyve suyu almak için kafeteryaya gitti. Onun dönmesini beklerken Karga, Rose'u aradı. Kadın ilk çalışta açtı. Olup bitenleri anlatan adam kadının karar vermesini bekledi.

"Fondan gelen ses ne?" diye sordu kadın.

Karga iç çekip eliyle kirli sakalını ovaladı. "Sayı Sihirbazı Jimmy. Ağlıyor."

"Ona sesini kesmesini söyle! Beyzbolda ağlamak yoktur."

Karga, Rose'un garip espri anlayışını eleveren mesajı iletti. O sırada nemli bir bezle Barry'nin yüzünü silmekte olan Jimmy sinir bozucu hıçkırıklarını bastırmayı başardı.

"Böylesi daha iyi," dedi Rose.

"Ne yapmamızı istiyorsun?"

"Bana bir saniye ver, düşünmeye çalışıyorum."

Karga, Rose'un düşünmeye *çalışması* fikrini de, Barry'nin yüzünü ve vücudunu kaplayan kırmızı lekeler kadar rahatsız edici buluyordu ama kendisine söyleneni yaptı ve iPhone'u kulağından ayırmadı, konuşmadan bekledi. Terliyordu. Ateşi mi çıkmıştı, içerisi mi sıcaktı? Karga, kırmızı lekeler var mı diye kollarını kontrol etti. Yoktu. Şimdilik yoktu.

"Programın gerisinde kalmadınız değil mi?" diye sordu Rose.

"Şimdilik durumumuz iyi. Önde bile gidiyoruz."

Biri kapıyı iki kere tıklattı. Andi dışarıyı kontrol edip kapıyı açtı.

"Karga? Orada mısın?"

"Evet. Nut, Barry'ye meyve suyu almaya gitmişti, az önce döndü. Barry'nin boğazı iyi değil."

"Bunu dene," dedi VValnut, Barry'ye meyve suyunun kapağını açarken. "Elma suyu aldım. Buzdolabından yeni çıktığı için buz gibi. Boğazmdaki ateşi söndürür."

Barry dirsekleri üzerine doğrulup, Nut, cam şişenin ağzını dudaklarına dayadığında kana kana içti. Karga o tarafa bakamıyordu bile. Yavru kuzular da aynı öyle, *kendim yapamıyorum* havalarında biberondan süt içerdi.

"Konuşabilecek durumda mı Karga? Öyleyse telefonu ona ver."

Karga dirseğiyle Jimmy'yi kenara ittirip Barry'nin yanına oturdu. "Rose. Seninle konuşmak istiyor."

Telefonu Barry'nin kulağına tutmayı planlamıştı ama Çinli telefonu elinden aldı. Ya meyve suyu ya da Nut'un ona yutturduğu aspirin belli ki eski gücüne kavuşmasını sağlamıştı.

"Rose," dedi çatlak sesle. "Özür dilerim tatlım." Dinleyip başını salladı. "Biliyorum. Anlıyorum. Ben..."

Dinlemeye devam etti. "Hayır, henüz değil ama... evet. Yapabilirim. Yapacağım. Evet, ben de seni seviyorum. Verdim." Telefonu Karga'ya uzattıktan sonra yastıklara yığıldı, geçici enerjisi uçup gitmişti.

"Alo," dedi Karga.

"Geridönüşüm başladı mı?"

Karga, Barry'yi kontrol etti. "Henüz hayır."

"Ufak nimetler için Tanrıya şükürler olsun. Hâlâ kızın yerini tespit edebileceğini söylüyor. Umarım haklıdır. Yapamazsa kendi başınıza bulmalısınız. *O kız bizim olmalı."*

Karga, Rose'un kızı (Belki Juüanne, belki Emma, muhtemelen Abra) neden istediğini hiç sorğulamamıştı, liderinin emir vermesi yeterliydi ama şimdi daha büyük riskler de vardı. Gerçek Kardeşlik'in varoluş savaşı bile olabilirdi bu. VVinnebago'nun arka tarafında fısıldaşarak yaptıkları konuşmada Nut, Karga'ya kızın muhtemelen kızamığa hiç yakalanmadığını ama bebekken aşı olduğu için buharının hepsini korumaya yeteceğini söylemişti. Buna emin olamazlardı ama hiçbir çözüm olmamasından iyiydi.

"Karga? Konuş benimle hayatım."

"Onu bulacağız." Gözucuyla bilgisayara baktı. "Jimmy ihtimalleri üçe indirdi, hepsi aynı sokağın yakınlarında oturuyor. Fotoğrafları elimizde."

"Mükemmel." Duraksadı, yeniden söze girdiğinde daha alçak ve daha sıcak, hafif sarsılmış bir tonla konuşuyordu. Karga, Rose'un korktuğunu düşünmekten nefret ediyordu ama galiba öyleydi. Kendi için değil, Gerçek Kardeşlik'in kaderi için endişeleniyordu. "Hayati önem taşıdığını düşünmesem, Barry hastalanmışken yola devam etmeni istemeyeceğimi biliyorsun."

"Evet."

"Kızı ele geçir, bayılt ve buraya getir. Anlaştık mı?"

"Tamam."

"Kalanınız da hastalanırsanız, geri dönmek için uçağa binmeniz gerektiğine inanırsan..."

"Öyle yaparız." Ama bu ihtimal Karga'yı dehşete düşürüyordu. Hasta olmayanlar da uçak havalanır havalanmaz hastalanırdı; en az bir aylarını kusarak geçirirlerdi. Ayrıca geride takip edilebilir bir iz bırakırlardı. Yanınızda kaçırıp bayılttığınız bir kızla seyahat ediyorsanız çok arzulayacağınız bir şey değil. Yine de: Su testisi su yolunda kırılır.

"Yeniden yola koyulun," dedi Rose. "Barry'me iyi bak koca adam. Ötekilere de, tamam mı?"

"Sizin orada herkes iyi mi?"

"Elbette," diyen Rose adam başka bir soru soramadan telefonu kapadı. Böylesi daha iyiydi. Bazen birinin yalan söylediğini anlamak için telepatiye ihtiyacınız yoktur. Bunu köylüler bile bilir.

Telefonu masaya bırakıp el çırptı. "Tamam, depoyu doldurup yola çıkalım. Sonraki durağımız Sturbridge, Massachusetts. Nut, Barry'nin yanında kal. Önümüzdeki altı saat ben kullanırım, sonra sen geçersin Jimmy."

"Eve dönmek istiyorum," diye yakındı Sayı Sihirbazı Jimmy. Daha fazlasını da söyleyecekti ama ağzını açamadan sıcak bir el bileğinden yakaladı.

"Seçme şansınız yok," dedi Barry. Gözleri hastalık yüzünden sulanmıştı ama aklı yerindeydi, bilinci açıktı. Karga o an onunla gurur duydu. "Seçme şansımız yok bilgisayarcı çocuk. Kendini topla. Her zaman Gerçek Kardeşlik her şeyden önce gelir. Bunu aklından çıkarma."

Karga direksiyonun başına geçip anahtarı çevirdi. "Jimmy," dedi. "Bir dakika yanıma gelir misin? Sormak istediğim şeyler var."

Sayı Sihirbazı Jimmy yolcu koltuğuna oturdu.

"Bulduğun o üç kız kaç yaşlarında? Biliyor musun?"

"Hem bu sorunun cevabını hem başka pek çok şeyi biliyorum. Fotoğrafları almak için okul kayıtlarına girdiğimi söylemiştim. Battı balık yan gider, girmişken bilgilere de baktım. Deane ve

Cross on dört yaşında. Stone soyadlı kız bir yaş küçük. İlkokulda sınıf atlamış."

"Buharın varlığının işareti olabilir," dedi Karga.

"Evet."

"Ve hepsi aynı mahallede oturuyorlar."

"Doğru."

"Bu da sıkı arkadaş olduklarının işareti olabilir."

Jimmy'nin gözleri ağlamaktan şişmişti ama kahkaha atmaktan kendini alamadı. "Evet. Kızları bilirsin. Muhtemelen üçü de aynı renk ruj sürüyor, aynı müzik gruplarını dinliyordur. Nereye varmaya çalışıyorsun?"

"Hiçbir yere," dedi Karga. "Bilgi edinmek için soruyorum. Bilgi güçtür, öyle derler."

İki dakika sonra Buhar Kafa Steve'in karavanı 90 numaralı eyaletler arası yola dönmüştü. Hız göstergesi yüz yirmi kilometreyi gösterdiğinde, Karga hızını sabitledi ve yola devam etti.

7

Dan, kafasındakileri kaba hatlarıyla anlatıp Dave Stone'un tepki vermesini bekledi. Baba, uzunca bir süre başı önde, elleri dizlerinin arasında kızının yanında oturdu. Ağzını bıçak açmıyordu.

"Baba?" dedi Abra. "Lütfen bir şey söyle."

"Kim bira ister?" dedi başını kaldıran Dave.

Bu tekliften rahatsız olan Dan ve John bakışıp birayı reddettiler.

"Eh, ben istiyorum. Asıl istediğim duble Jack Daniel's ama her iddiasına varım ki, siz baylar sesinizi çıkarmasanız da bu gece viski içmenin iyi bir fikir olmadığını düşünüyorsunuz, öyle değil mi?"

"Ben getiririm baba."

Abra mutfağa koştu. Kapağın açılışını ve kabaran köpüklerin tıslamasını duydular. Dan'in anılarını canlandıran sesler. Çoğu

ayıklığına ihanet kabul edilebilecek kadar mutlu anılardı. Kız, bira bardağı ve Coors kutusuyla geri geldi.

"Bardağa ben dökebilir miyim?"

"Tabii, keyfine bak."

Dan ve John büyülenmiş gözlerle Abra'nın bardağı yana eğip köpük miktarını azaltmak için birayı yavaş yavaş döküşünü seyrettiler, iyi bir barmenin ustalığı ve rahatlığı vardı hareketlerinde. Bardağı babasına uzatıp kutuyu adamın yanındaki bardak altlığına bıraktı. Dave büyükçe yudum alırken gözlerini kapadı, gözlerini açtığında daha sakindi.

"Güzelmiş," dedi.

Eminim öyledir, diye düşündü Dan. Abra dalgın gözlerle ona bakıyordu. Normalde düşüncelerini eleveren yüzü bu sefer donuktu ve o an için Dan, kızın ne düşündüğünü okuyamıyordu.

"Planın çılgınca ama çekici yanları da var," dedi Dave. "Örneğin bu... yaratıkları... kendi gözlerimle görecek olmam. Galiba buna ihtiyacım var; çünkü ne söylerseniz söyleyin onlara inanmak imkânsız. Eldivene ve bulduğunuzu iddia ettiğiniz cesede rağmen."

Abra konuşmak için ağzını açtıysa da babası elini kaldırıp onu susturdu.

"İnandığınıza inanıyorum," diye devam etti. "Üçünüzün de... Ve bir grup tehlikeli, akli dengesi bozuk bireyin bir ihtimal, bir ihtimal kelimesinin altını çiziyorum, kızımın peşinde olabileceğine de inanıyorum. Planın Abra'yı götürmemiz gerektirmese aklıma yatardı Bay Torrance. Ancak kızımı yem olarak kullanmayacağım."

"Kullanman gerekmeyecek," dedi Dan. Abra'nın varlığının Etil Alkol Fabrikası'nın yükleme bölümündeyken kendisini nasıl polis köpeklerine döndürdüğünü ve Abra, kafasının içine girdiğinde görüşünün nasıl keskinleştiğini hatırladı. Belki DNA testi yapsanız öyle çıkmazdı ama gözlerinden akanlar da kendisinin değil, kızın gözyaşlarıydı.

"Ne demek istiyorsun?"

"Kızının bizimle olması gerekmiyor. Bu açıdan o, kendine has bir yaratık. Abra, yarın okuldan sonra kalmak için yanına gidebileceğin bir arkadaşın var mı? Gerekirse gece de yanında kalabileceğin biri?"

"Elbette, Emma Deane." Abra'nın, Dan'in aklından ne geçtiğini anladığı yüzündeki heyecandan belliydi.

"Kötü fikir," dedi Dave. "Kızımı savunmasız bırakmayacağım."

"Iowa'da olduğumuz sürece Abra hep korunuyordu," dedi John.

Abra'nın kaşları çatıldı, ağzı açılır gibi oldu. Dan, kızın şaşırdığını gördüğüne sevindi. İstese kızın rahatlıkla kafasından bu bilgiyi alabileceğini biliyordu. Demek ki Abra verdiği sözü tutmuştu.

Dan, cep telefonunu çıkarıp hızlı arama tuşuna bastı. "Billy? Neden buraya gelip bize katılmıyorsun?"

Uç dakika sonra Billy Freeman, Stone'larm evine adım attı. Kot pantolonu ve etekleri neredeyse dizlerine kadar uzanan parlak, kırmızı bir gömlek giymişti. Kafasında ise Dave ve Abra ile el sıkışmadan önce çıkardığı Teenytown Demiryolu kasketi vardı.

"Midesi için ona yardım ettin," dedi Dan'e dönen Abra. "Hatırlıyorum."

"Demek aklımı okuyordun," dedi Dan.

Abra kıpkırmızı oldu. "İsteyerek değil. Bazen oluyor."

"Hiç bilmez miyim!"

"Saygısızlık etmek istemem ama Bay Freeman," dedi Dave. "Fedailik görevi için biraz yaşlı değil misiniz? Burada kızımdan bahsediyoruz."

Billy, gömleğinin kenarını sıyırıp kemerindeki tam otomatik silahı gösterdi. "1911 Colt," dedi. "Otomatik. II. Dünya Savaşı'ndan yadigâr. O da benim gibi eski ama hâlâ zımba gibi."

"Abra?" diye sordu John. "Kurşunlar o yaratıkları öldürebiliyor mu, yoksa sadece çocukluk hastalıklarına mı yeniliyorlar?"

Abra gözlerini silahtan ayıramıyordu. "Kesinlikle evet," dedi. "Kurşunlar işe yarar. Onlar hayaletimsi yaratıklar değil. Bizim kadar gerçekler."

John, Dan'e döndü. "Herhalde silahın yoktur?"

Dan başını iki yana sallayıp Billy'ye baktı. "Geyik avlamakta kullandığım bir tüfeğim var, sana ödünç verebilirim," dedi Billy.

"O yeterli olmayabilir," diye karşılık verdi Dan.

Billy şöyle bir düşündü. "Tamam, Madison'da birini biliyorum. Tahrip gücü daha yüksek silahları alıp satar. Çok daha yüksek silahlar."

"Tanrım!" dedi Dave. "Her saniye daha da kötüleşiyor." Başka bir şey çıkmadı dudaklarının arasından.

"Billy, yarın için treni rezerve edebilir miyiz, örneğin Cloud Gap'e günbatımında pikniğe gitmek için?"

"Tabii. Hele İşçi Bayramı'ndan sonra, fiyatlar düştüğünde."

Abra gülümsedi. Dan'in bildiği bir gülümsemeydi. Kızın öfkeli gülümsemesi. Gerçek Kardeşlik hedefinin repertuvarında böyle bir gülümseme olduğunu bilse yine de kızın peşine düşer miydi?

"Güzel," dedi kız. "Güzel."

"Abra?"

Dave yorgun ve biraz da ürkmüş görünüyordu. "Ne?"

Abra önce babasını duymamış gibiydi. Dan'e hitaben konuşuyordu. "Beyzbolcu çocuğa yaptıkları için ölmeyi hak ediyorlar. Eliyle yüzündeki gülümsemeyi silmek istercesine ağzını sildi ama elini çektiğinde gülümseme kaybolmamıştı. Dudakları iyice gerilmiş, dişleri ortaya çıkmıştı. Küçük kız elini sıkı sıkı yumdu.

Onlar bunu hak ettiler.

UÇUNCU KITAP

HAYAT MEMAT MESELELERİ

ON UÇUNCU BOLUM

CLOUD GAP

1

EZ Posta Servisi, Starbucks ile O'Reilly yedek parça dükkânı arasındaydı. Karga, sabah onu biraz geçe içeri girip Henry Rothman kimliğini gösterdi, ayakkabı kutusu büyüklüğündeki paketi almak için imza attı ve kutuyu koltuğunun altına alıp dışarı çıktı. Klimaya rağmen Barry'nin hastalığının kokusu Winnebago'nun içine sinmişti. Burunları kokuya alıştığından herhangi bir rahatsızlık duymuyorlardı. Kutunun üstündeki dönüş adresi bölümüne gönderenin adresi olarak Flushing, New York'taki bir tesisat malzemeleri şirketinin bilgileri yazılmıştı. Şirket gerçekti ama bu teslimatla herhangi bir ilgileri yoktu. Karga, Yılan ve Sayı Sihirbazı Jimmy, Nut'un isviçre çakısıyla bantları kesip kapağı açışını izlediler. Malzemenin zedelenmemesi için yerleştirilmiş köpükleri ve pamukları kutudan çıkardı, içinde saman sarısı sıvıyla etiketsiz bir şişe, sekiz şırınga, sekiz ok ve uyuşturuculu okları atmakta kullanılan tabanca vardı.

"Tanrı aşkına, burada kızın bütün sınıfını Orta Dünya'ya yollamaya yetecek kadar mal var," dedi Jimmy heyecanla.

"Rose bu kıza büyük saygı duyuyor," dedi Karga. Uyuşturucu atan tabancayı yuvasından çıkarıp inceledikten sonra kutusuna koydu. "Biz de kızı küçümsemeyeceğiz."

"Karga!" dedi Barry güçlükle. "Buraya gel!"

Karga, kutuyu içindekilerle beraber VValnut'a bırakıp yatakta ter içinde yatan adamın yanına gitti. Barry'nin her tarafı parlak, kırmızı beneklerle kaplanmış, gözleri kapanacak kadar şişmiş, saçları alnına yapışmıştı. Karga durduğu yerden adamın ateşinin çıktığını anlayabiliyordu ama Çinli, Büyükbaba Flick'ten çok daha dayanıklıydı. Hâlâ dönüşüme geçmemişti.

"Hepiniz sağlıklı mısınız?" diye sordu Barry. "Ateşiniz yok? Lekeler çıkmadı?"

"İyiyiz. Sen bizi boş ver, şimdi dinlenmelisin. Uyuyabiliyorsan uyu."

"Öldüğümde uyurum ve henüz ölmedim." Barry'nin kıpkırmızı olan gözleri öfkeyle ışıldadı. "Kızın sinyalini alıyorum."

Karga hiç düşünmeden adamın elini tuttu. Aklından ise bol su ve sabunla elini yıkaması gerekeceği geçiyordu. Ardından bunun işe yarayıp yaramayacağını düşündü. Aynı havayı soluyorlardı, tuvalete gitmesine hepsi sırayla yardım etmişti. Sonuçta adamın her tarafını ellemişlerdi. "Kızın üçünden hangisi olduğunu biliyor musun? Adını öğrenebildin mi?"

"Hayır."

"Peşinde olduğumuzu biliyor mu?"

"Hayır. Soru sormayı bırak da sana ne bulduğumu anlatayım. Rose'u düşünüyor, o sayede içeri girdim. Ama onu adıyla düşünmüyor. Uzun dişli, Şapkalı Kadın diyor. Çocuk..." Barry yana eğilip nemli mendile öksürdü. "Çocuk ondan korkuyor."

"Korkmalı da," dedi Karga. "Başka?"

"Jambonlu sandviç. Haşlanmış yumurta."

Karga bekledi.

"Emin değilim. Galiba... Piknik planlıyor. Ailesiyle. Oraya oyuncak trenle mi gidecekler?" Barry'nin kaşları çatıldı.

"Ne oyuncak treni? Nereye?"

"Bilmiyorum. Kıza yaklaştırırsan öğrenirim. Öğrenebileceğime eminim."

Barry avucunu Karga'nın avucuna yaslayıp aniden canını yakacak kadar sıktı. "Bana yardım edebilir Karga. Eğer dayana-

bilirsem... Eğer kıza ulaşabilirsen... Canını buhar çıkmasını sağlayacak kadar yakabilirsin... Ve belki o zaman..."

"Belki," dedi Karga ama Çinli'nin eline baktığında bir saniyeliğine bile olsa parmak kemiklerini görmüştü.

2

Abra o cuma günü okula gittiğinde her zamankinden sessizdi. Küçük kız normalde canlılığıyla ve gevezeliğiyle tanınsa da öğretmenlerden hiçbiri bunu garip bulmadı. Babası sabah okulun hemşiresini arayıp Abra'nm öğretmenlerinden kızına anlayış göstermelerini rica etmesini istemişti. Abra okula gitmek istiyordu ama önceki gün küçük kızın büyük büyükannesi hakkında kötü haberler almışlardı. "Hâlâ sindirmeye çalışıyor," dedi Dave.

Hemşire anladığını, mesajı ileteceğini söyledi.

Abra'nm o gün yaptığı aslında aynı anda iki yerde birden olmaya odaklanmaktı. Bir elinizle kafanıza vurup diğer elinizle midenizi ovuşturmanız gibiydi: Başlangıçta zordu ama alıştığında yapılmayacak iş değildi.

Aklının bir bölümü gövdeyle kalmak zorundaydı; sınıfta sorulan soruları cevaplayan (Birinci sınıftan beri her soruya parmak kaldırırdı ama ona çok az söz verilirdi, bugün ise elleri önünde öylece otururken sürekli tahtaya çağrılmayı son derece can sıkıcı buluyordu.) arkadaşlarıyla öğle yemeği yiyen ve Koç Rennie'den beden dersine girmemek için izin isteyen zihninin o bölümüydü. Kütüphaneye gideceğini söyledi. "Karnım ağrıyor," dedi, ortaokullu öğrenciler arasında bu, âdet gördüm anlamına gelen bir şifreydi.

Okul çıkışı Emma'nın evine gittiğinde de aynı ölçüde sessizdi ama önemli değildi. Emma, kitap kurdu bir aileden geliyordu ve üçüncü kez *Ateşi Yakalamak* romanını okuyordu. Eve geldiklerinde Bay Deane, Abra'yı konuşturmayı denemiş ama Abra tek heceli cevaplar verip kendisine ters ters baktığında pes edip *The Economist* dergisinin son sayısına dalmıştı.

Abra, Emma'nın kitabını kenara bırakıp dışarı çıkar mısın diye sorduğunu duyduğunda zihninin büyük bölümü Dan'in yanındaydı: Onun gözlerinden görüyor, ellerinin hissettiklerini hissediyor ve ayaklarını *The Helen Rivington* lokomotifinin motorunu kontrol eden pedallarda dolaştırıyordu. Ağzında adamın yediği sandviçin ve içtiği limonatanın tadı vardı. Dan, babasıyla konuştuğunda konuşan aslında Abra'ydı. Ya Doktor John? Trenin en arkasına oturmuştu, o an için Doktor John diye biri yoktu. Sadece ikisiydiler, Momo'yla ilgili kötü haberlerin ardından birlikte zaman geçiren baba ve kız.

Kızın aklı bazen Şapkalı Kadın'a, ölene dek beyzbolcu oğlana işkence eden yaratığa, aç ağzına, kanları yalayışına gidiyordu. Onu düşünmemek Abra'nm elinde değildi ama bir önemi kalmamıştı. Eğer Barry zihnini okumaya çalışırsa Rose'dan korkması onu şaşırtmazdı ya?

Onlar'ın yer tespit etmekte usta olan avcısını normal koşullarda bu kadar kolay kandıramayacağını tahmin ediyordu ama Barry çok hastaydı. Kızın, Rose'un adını bildiğini bilmiyordu. 2015 yılma kadar ehliyet bile alamayacak yaşta bir kızın nasıl olup da Frazier'ın batısındaki ormanlardan geçen Teenytown trenini kullanabildiğini düşünmemişti. Düşünseydi de muhtemelen trenin kendi kendine gittiğini varsayardı.

Çünkü treni oyuncak sanıyor.

"Kelime oyunu?"

"Ne?"

Etrafa bakınıp Emma'yı gördüğünde başlangıçta nerede olduğundan emin değildi. Derken elindeki basketbol topunu gördü. Tamam, arka bahçedeydiler; basketbol oynuyorlardı.

"Ben ve annemle kelime oyunu oynamak ister misin diye sordum, bu oyundan sıkıldım."

"Sen kazanıyordun, değil mi?"

"Herhalde! Üç maçı da ben kazandım. Uzayda mısın?"

"Özür dilerim. Aklım Momo'da. Kelime oyunu kulağa harika geliyor."

Gerçekten harikaydı. Emma ve annesi kâinattaki en yavaş kelime oyunu oynayan insanlardı. Biri saat tutmalarını söylese

evde kıyamet kopardı. Bu sayede Abra'ya oradaki varlığını en aza indirme şansı doğacaktı. Barry hastaydı ama ölü değildi ve Abra'nm telepatiyle çevirdiği numarayı çözerse sonu kötü olurdu. Kızın gerçekte nerede olduğunu bile çözebilirdi.

Az kaldı. Birazdan karşılaşacaklar. Tanrım, lütfen her şey yolunda gitsin.

Emma alt kattaki masanın üstünü temizlerken ve Bayan Deane oyun tahtasını yerleştirirken Abra tuvalete gitmek için izin istedi. Gerçekten tuvaleti gelmişti ama önce hole uğrayıp camdan dışarıya baktı. Billy'nin kamyonu sokağın karşısına park edilmişti. Yaşlı adam perdelerin oynadığını görünce başparmağını kaldırıp kıza her şey yolunda sinyalini verdi. Abra da aynı şekilde karşılık verdi ona. Sonrasında küçük bir parçası banyoya giden vücuduyla kalırken zihninin kalanı *The Helen Rivington* trenine gitti.

Piknik yapacağız, çöplerimizi toplayacağız, günbatımını seyredeceğiz ve geri döneceğiz.

(Piknik, çöpleri topla, günbatımını seyret ve...)

Hoş olmayan, hiç beklenmedik bir şey düşüncelerini böldü. Kafasını geriye savurmasına yol açacak kadar güçlüydü. Bir adam ve iki kadın. Adamın sırtında kartal vardı. İki kadında ise fahişelerinki gibi dövmeler. Abra dövmeleri görebiliyordu; çünkü saçma sapan bir disko parçası çalarken üçü havuzun kenarında sevişiyorlardı. Kadınların ağzından sahte inlemeler dökülüyordu. Neyle karşılaşmıştı böyle?

O insanların yaptıklarını görmenin şoku yaptığı zarif denge numarasını paramparça etti ve bir anlığına Abra her yerdeydi. Sonra bütün parçaları tek bir yerde, evde toplandı. Temkinle yeniden görüntüye baktı ve havuz kenarındaki insanların görüntüsünün bulanıklaştığını fark etti. Gerçek değildiler. Hayaletler gibiydiler. Neden? Çünkü Barry'nin kendisi de hayalete dönüşmüştü ve sevişen insanları izlemekle ilgilenmiyordu...

Havuzun başında değiller, televizyondalar.

Çinli Barry kızın, kendisinin gözünden televizyonda porno izlediğini biliyor muydu? Abra cevaptan emin değildi ama bu

ihtimali hesaba katmışlardı. Evet, zihinlerine girecek olursa şok geçirip kaçmasını veya kendini elevermesini sağlamaya çalışmışlardı. Belki ikisi birden.

"Abra?" diye seslendi Emma. "Oynamaya hazırız!"

Biz çoktan oynamaya başladık ve kelime oyunundan çok daha büyük bir oyun bu.

Yeniden dengeyi bulmalıydı. Çabucak. Kötü müzikli porno filme boş vermeliydi. Küçük trendeydi. Küçük treni kullanıyordu. Bugünü kıza özel planlamışlardı. Çok eğleniyordu.

Yemek yiyeceğiz, çöpümüzü atacağız, günbatımını seyredeceğiz ve geri döneceğiz. Şapkalı Kadından korkuyorum ama çok korkmuyorum; çünkü evde değilim, babamla Cloud Gap'e gidiyorum.

"Abra! Tuvalete mi düştün?"

"Geliyorum!" diye seslendi Abra. "Elimi yıkamama izin verin!"

Babamlayım, babamlayım ve hepsi bu.

"Bu düşünceye sıkı sıkı sarıl," diye fısıldadı Abra aynadaki yansımasına bakarak.

3

Baş belası kızın yaşadığı Anniston kasabası yakınlarındaki Bretton Ormanı dinlenme tesisine ulaştıklarında, Sayı Sihirbazı Jimmy direksiyonun başındaydı. Kızın o an için kasabada olmadığını öğrenmişlerdi. Barry'ye göre babasıyla piknik yapmaya, güneydoğudaki Frazier kasabasına gitmişti. Dikkat çekmemeye çalışıyordu. Ona pek yararı olduğu söylenemezdi.

Yılan, bulduğu ilk DVD'yi CD oynatıcıya koydu. *Kenny'nin Havuz Kenarındaki Maceraları'ydı* adı. "Çocuk bizi izliyorsa onun için gerçek bir eğitim olacak," dedi ve "play" tuşuna bastı.

Nut, Barry'nin yanma oturmuş ona meyve suyu içiriyordu... Tabii yapabildiğinde. Barry gerçekten dönüşmeye başlamıştı. Ne meyve suyuyla ne havuz başındaki üçlü sevişme sahnesiyle ilgileniyordu. Ekrana bakmasının tek nedeni öyle emredilmesiydi. Ne zaman vücudu somutlaşsa daha da yüksek sesle inliyordu.

"Karga Daddy," dedi. "Buraya gel!"

Hemen yanına gelen Karga, dirseğiyle VValnut'u kenara ittirdi.

"Yaklaş," dedi Barry. Korka korka da olsa Karga kendisinden istenileni yaptı.

Barry ağzını açtı. Ama konuşamadan bir sonraki döngü başladı. Derisi önce sütbeyaza döndü, sonra incelip şeffaflaştı. Karga birbirine kenetlenen dişleri ve acı dolu gözlerin sığındığı gözyuvalarını görebiliyordu. En kötüsü ise kafatası kemikleriydi. Artık el değil, kemik yığını olan eli tutarak bekledi. Uzaklarda bir yerlerde disko müziği çalmayı sürdürdü. *Uyuşturucu kullanıyor olmalılar. Aksi takdirde kimse bu müzikle sevişemez,* diye düşündü Karga.

Çinli Barry yavaş yavaş yeniden dünyaya döndü. Bu sefer geri gelirken çığlık attı. Şakaklarında ter damlaları birikti. Kırmızı benekler de artmıştı, renkleri o kadar parlaktı ki, kan damlalarına benziyorlardı.

"Beni dinle," dedi dudaklarını yaladıktan sonra.

Karga dediğini yaptı.

4

Dan, Abra'nın rahat etmesi için zihnini boşaltmıştı. Yıllardır *Riv'i* Cloud Gap'e götürüp getirdiğinden hareketleri otomatiğe bağlanmıştı. John silahlarla beraber (iki otomatik tabanca ve Billy'nin av tüfeği) arkada gidiyordu. Gözden uzak, gönülden uzak. Uyurken bile kendinizden tamamen kopmazsınız ama Abra çok yer kaplıyordu. Biraz ürkütücüydü. Dan, küçük kız uzun süre kafasında kalacak ve tam güç yayın yapacak olursa er geç kafayı sıyıracağından emindi.

Kızın son anda oyuncak tavşanı Hoppy'yi almasını istemesinin yararı olmuştu. "Bu sayede odaklanabilirim," demişti Abra. Halk arasında Barry Smith adıyla tanınan, insan denemeyecek beyefendinin de yıllar önce Büyükbaba Flick'ten öğrendiği bir numaraydı bu.

Ayrıca Dave Stone'un hiç durmadan aile hikâyeleri anlatmasının da faydası oluyordu. Abra'nın hiç duymadığı hikâyelerdi çoğu. Yine de Dan, kızı bulmakla görevlendirilen kişi hasta olmasa hiçbirinin işe yaramayacağına emindi.

"Yer bulma işini diğerleri yapamıyor mu?" diye sormuştu kıza.

"Şapkalı Kadın ülkenin diğer ucundan bile yapabiliyor ama benden uzak durmaya özen gösteriyor şimdilik." Bir kere daha ürkütücü gülümseme Abra'nın dudaklarında belirmiş, dişlerinin ucu ortaya çıkmıştı. Böyle zamanlarda olduğundan büyük görünüyordu kız. "Rose benden korkuyor."

Abra sürekli Dan'in kafasında değildi. Abra arada bir Bradley Trevor'ın beyzbol eldivenini giyecek kadar aptal olan adamın zihnini yokluyordu. Ötekilerin Starbrigde (Dan kızın Sturbridge'i kastettiğine emindi.) kasabasında mola verdiklerini söylemişti. Orada paralı yoldan ayrılıp kızın bilincinden aldıkları sinyallerin geldiği yöne doğru gitmeye başlamışlardı. İlerleyen saatlerde yol kenarında bir kafede mola verdiler, yolculuklarının son ayağını aceleye getirmiyorlardı. Kızın nereye gittiğini öğrenmişlerdi. Oraya ulaşmasını beklemeye razıydılar; çünkü Cloud Gap ıssız bir yerdi. Kızın işlerini kolaylaştırdığını düşünmüşlerdi. Bütün bunların bir sakıncası yoktu ama Abra'nın bunları öğrenebilmek için beyin ameliyatı yapan bir cerrah kadar dikkatli hareket etmesi gerekiyordu.

Bütün bunlar olurken tek rahatsız edici an Dan'in zihninde porno film karesinin belirdiği andı -havuz başında grup seks sahnesi- ama görüntü geldiği gibi gitmişti. Dan, bir anlığına kızın bilinçaltını (Dr. Freud'a inanırsanız ilkel dürtülerin saklandığı yeri) gördüğünü düşündü. Sonradan bu varsayıma pişman olacaktı ama hiçbir zaman kendini suçlamadı. Başkalarının mahremiyetine saygı duymaya alıştığı için aradaki farkı bilemezdi.

Dan, *Riv'm* direksiyonunu tek eliyle tutuyordu. Diğer eli kucağındaki tavşandaydı. Yolun iki tarafı yaprakları kırmızıya dönmüş ağaçlarla kaplıydı. Sağ taraftaki koltukta oturan Dave, kızına

aile tarihçelerini anlatmayı sürdürüyordu. Bu arada en az bir sırrı ağzından kaçırdı.

"Annen dün sabah telefon açtığında Momo'nun binasının bodrumunda bir sandık bulduğunu söyledi. *Alessandra* yazıyormuş üstünde. Onun kim olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Büyükanne Sandy," dedi Dan. Tanrım, sesi bile garip çıkıyordu. Çok daha genç.

"Evet, öyle. Şimdi bilmediğin bir detay, öyleyse bunu benden duymadın. Anlaştık mı?"

"Tamam baba." Dan, dudakları büzülürken kilometrelerce ötedeki Abra'nın gülümseyip önündeki taşları kontrol ettiğini gördü: ZOTHVAPU

"Büyükannen Sandy, SUNY Albany'den mezun olunca öğretmen olmaya karar vermiş ve Vermont, Massachusetts veya New Hampshire'daki bir özel okulda stajyer öğretmen olarak çalışmaya başlamış. Hangisi olduğunu unuttum. Sekizinci haftanın ortalarında canına tak ettiğine karar verip işi bırakmış. Ama şehirden ayrılmamış, yarızamanlı işlere giriyor, garsonluk yapıyor, vaktini konserlerde ve partilerde geçiriyormuş. Onun..."

5

(Parti kızıymış.)

Abra, istemeden havuz kenarındaki seks delilerini ve modası geçmiş disko müziği eşliğinde garip şeyler yapışlarını düşündü. Midesi bulandı. Bazılarının iyi zaman geçirme anlayışları gerçekten acayipti.

"Abra?" dedi Bayan Deane. "Sıra sende tatlım."

Bunu yapmaya uzun süre devam ederse sinir krizi geçirecekti. Evde tek başına olsa işi kolaylaşırdı. Aslında babasıyla telepati yoluyla iletişim kurup bunu tartışmayı denedi ama babası duymak bile istemedi. Bay Freeman nöbet tutsa bile kızın yalnız kalmasını istemiyordu.

Abra, taşların içinden seçtiği harflerle HAVUZ kelimesini buldu.

"Aman ne güzel Abba-Doofus! Tam düzgün bir kelime yapacaktım," dedi Emma. Tahtayı kendine doğru çevirdi. Boncuk gibi gözleriyle en az beş, belki on dakika harfleri inceleyip TOP veya OT gibi aptal bir kelime yazacaktı.

Abra dikkatini yeniden trene verdi. Aslında babasının sandığından fazlasını biliyordu ama Dave'in hikâyeyi anlatışı ilgisini çekmişti.

(Abby? Orada mısın?)

6

"Abby? Dinliyor musun?"

"Evet," dedi Dan. *İki dakikalığına kelime oyununa dönmem gerekti.* "Anlattıkların çok ilginç."

"Neyse, Chetta o zamanlar Manhattan'da yaşıyormuş. Alessandra haziranda onu görmeye gittiğinde annene hamileymiş."

"Anneme mi hamileymiş?"

"Öyle Abba-Doo."

"Yani annem doğduğunda annesi evli değil miymiş?"

Şaşkınlık nidası, belki biraz aşırıya kaçmıştı, içinde bulunduğu konum yüzünden ister istemez sohbete kulak kabartan Dan, hem dokunaklı hem komik bulduğu bir şeyin farkına vardı: Abra annesinin gayrimeşru doğduğunu biliyordu. Lucy bir yıl önce ona söylemişti. Abra'nm yaptığı babasının masumiyetini korumaktı.

"Doğru tatlım. Suç değil ya. Bazen insanların... bilmiyorum... kafası karışır. Aileler garip şekillerde dallanıp budaklanır. Bunları bilmemen için bir neden yok."

"Büyükannem Sandy, annem doğduktan birkaç ay sonra trafik kazasında ölmemiş miydi?"

"Doğru. O öğleden sonra Lucy'ye Chetta bakıyormuş. Sonunda anneni yetiştiren o oldu. Bu yüzden birbirlerine bu kadar yakınlar ve yine aynı nedenle Chetta'nın yaşlanıp hastalanması annene çok ağır geldi."

"Büyükanne. Sandy'yi kim hamile bırakmış? Söylemiş mi?"

"Gerçekten ilginç bir soru," dedi Dave. "Alessandra anlattıysa bile Momo bize söylemedi." Ufku, ağaçların arasından geçen yolu işaret etti. "Bak tatlım, neredeyse geldik!"

CLOUD GAP PİKNİK ALANI, 3 KM yazan tabelanın önünden geçiyorlardı.

7

Karga'nm grubu Anniston'da depoyu doldurmak için kısa bir mola verdi. Henüz anacaddede, Richland Çıkmazından en az iki kilometre uzaktaydılar. Kasabadan ayrılırlarken -direksiyonun başında Yılan vardı ve televizyonda Kızlar Yurdu'na Baskın adlı klasik oynuyordu- Barry, Sayı Sihirbazı Jimmy'yi yanına çağırdı.

"Hızlanmanız gerekecek," dedi Barry. "Neredeyse vardılar. Cloud Gap diye bir yer. Söylemiş miydim?"

"Söyledin." Jimmy az kalsın nazikçe Barry'nin eline vuracaktı ama son anda bunu yapmaması gerektiğini hatırladı.

"Birazdan piknik alanına yerleşirler. O zaman, oturup yemeğe başladıklarında onlara saldırmalısınız."

"Halledeceğiz," diye söz verdi Jimmy.

"Üstelik kızın canını yakıp seni iyileştirecek buharı elde edeceğiz."

"Rose bu kadarına itiraz edemez," diye hak verdi Barry. "Ama benim için çok geç. Belki senin için geç değildir."

"Ne?"

"Kollarına bak."

Jimmy söyleneni yaptığında dirseklerinin altında beliren kırmızı lekeleri gördü. Kızıl ölüm. Benekleri görür görmez ağzı kurudu.

"Tanrım, işte yine başlıyor," diye inledi Barry. Aniden vücudu kayboldu ve giysileri yatağa yapıştı. Jimmy adamın yutkunuşunu izledi... derken gırtlak kayboldu.

"Kıpırda," dedi Nut. "Bırak, ona yardım edeyim."

"Öyle mi? Ne yapacaksın? Onun işi bitti."

Jimmy ön tarafa geçip Karga'dan boşalan yolcu koltuğuna oturdu. "Fraizer'ın etrafından dolaşan 14-A yoluna sap," dedi. "Öylesi şehirden geçmekten daha kolay. Saco Nehri Yolu'yla birleşecek..."

Yılan GPS'e dokundu. "Hepsi programlandı. Beni kör veya aptal mı sanıyorsun?"

Jimmy kadını duymadı bile. Tek bildiği ölmeye niyetinin olmadığıydı. Ölemeyecek kadar gençti, hele ufukta inanılmaz bilgisayar keşifleri varken. Dönüşmenin düşüncesi bile... Her geri gelişteki korkunç acı...

Hayır. Hayır. *Hayır.* Kesinlikle hayır! İmkânsız!

Akşam güneşi VVinnebago'nun dev gibi ön camından içeri süzülüyordu. Güzeller güzeli sonbahar havası. Sonbahar Jimmy'nin favori mevsimiydi ve yeniden sonbahar olduğunda hayatta olmaya, Gerçek Kardeşlik ile seyahat etmeye kararlıydı. Bir sonrakinde ve bir sonrakinde de... Şansına, bunu başarmasını sağlayacak ekipteydi. Karga Daddy cesur, becerikli ve kurnazdı. Gerçek Kardeşlik, daha önce de zor durumlara düşmüştü. Liderleri bunu da atlatmalarını sağlayacaktı.

"Cloud Gap piknik alanını gösteren işareti kaçırma. Barry neredeyse geldiğimizi söylüyor."

"Başımı ağrıtıyorsun Jimmy," dedi Yılan. "Git otur. Bir saate kalmaz orada oluruz."

"Kökle," dedi Sayı Sihirbazı Jimmy.

Yılan Isırığı Andi sırıtıp söyleneni yaptı.

Saco Nehri Yolu'na saptıkları sırada Çinli Barry son kez dönüştü, tüm enerjisi tükendi, geriye sadece giysileri kaldı. Giysileri alev gibiydi.

8

(Barry öldü.)

Dan'e ulaştığında bu düşüncede korku tınısı yoktu. Bir gram şefkat bile yoktu. Sadece tatmin. Abra Stone sıradan bir Amerikalı kız gibi görünebilirdi, kimilerinden güzel, çoğundan zekiydi

ama görünenin altına indiğinizde -çok derine inmeye de gerek yoktu- kana susamış genç bir Viking savaşçısının ruhunu görüyordunuz. Dan, kızın kardeşlerinin olmamasına üzüldü. Onları canı pahasına koruyacağına emindi.

Dan, ormandan çıkarlarken treni en düşük vitese aldı, yavaş yavaş köprüden geçtiler. Çitlerin yanı sıra yollarına devam ettiler. Saco Nehri günbatımında altın ışıltılar saçıyordu. Nehrin kenarına kadar uzanan turuncu, kırmızı, sarı ve mor renklere bürünmüş orman ise sanki alev alevdi. Gökyüzü de pamuğu andıran ve alçaktan süzülen bulutlarla kaplıydı.

Treni CLOUD GAP İSTASYONU yazısının yanına yanaştırdı. Frenleri çekip motoru kapadı. Bir an ne söyleyeceğini bilemedi ama Abra adamın dudaklarını kullanarak onun yerine konuştu. "Kullanmama izin verdiğin için teşekkürler baba. Şimdi saksımıza geçebiliriz." DeaneTerin salonunda Abra yeni kelimesini yazmıştı: *Saksı.* "Pikniğimize demek istemiştim."

"Trende yediğin onca şeyden sonra hâlâ aç olduğuna inanamıyorum," diye dalga geçti Dave.

"Ama açım. Anoreksik olmamı mı tercih ederdin?"

"Kesinlikle hayır," dedi Dave.

Dan, gözucuyla John Dalton'ın başı önde piknik alanına doğru yürüdüğünü gördü. Yerler çam iğneleriyle kaplı olduğundan adımlarının sesi duyulmuyordu. Bir elinde tabanca, diğerinde Billy Freeman'ın tüfeği vardı. John, motorlu taşıtlara ayrılan park alanının sınırlarını belirleyen ağaçların hizasına vardığında tek bir kez geriye baktı ve sonra ormana girip gözden kayboldu. Yazın park alanı ve piknik masaları dolu olurdu. Eylülün sonlarındaki o gün ise hafta içi olmasının da etkisiyle Cloud Gap'te onlar haricinde kimsecikler yoktu.

Dave, Dan'e baktı. Dan başını salladı. Abra'nın babası -Katolik bir aileden gelse de agnostik sayılırdı- istavroz çıkarıp John'ın peşinden ormana daldı.

"Burası çok güzel baba," dedi Dan. Görünmez yolcusu artık Hoppy ile konuşuyordu; çünkü Hoppy'den başka kimse kalmamıştı. Dan, tek gözlü tüyleri dökülmüş tavşanı piknik masalarm-

dan birine bıraktıktan sonra piknik sepetini almak için birinci vagona gitti. "Sorun değil," diye seslendi boşluğa doğru: "Ben alırım baba."

9

Deane ailesinin oturma odasında oyun oynamakta olan Abra koltuğunu ittirip ayağa kalktı. "Yeniden banyoya gitmem gerek. Karnım ağrıyor. Daha sonra eve dönsem iyi olacak."

Emma gözlerini devirdiyse de Bayan Deane anlayışla küçük kıza baktı. "Ah tatlım, yoksa muayyen günün mü?"

"Evet. Karnım çok kötü ağrıyor."

"İhtiyacın olan her şey yanında mı?"

"Sırt çantamda. Birazdan toparlanırım."

"Aferin," dedi Emma, "Kazanırken gidersin tabii."

"Emma!" diye azarladı annesi.

"Sorun değil Bayan Deane. O da beni basket oynarken yenmişti. Abra numara yaptığının anlaşılmamasını umarak eliyle karnını tutup merdivenden yukarı çıktı. Yeniden dışarı baktı, Bay Freeman'ın kamyonunu gördü ama başparmağını havaya kaldırıp işaret vermeye zahmet etmedi. Banyoya girince kapıyı kilitledi, klozetin kapağını kapayıp oturdu. İki ayrı yerde birden olması gerekmediği için rahatlamıştı. Barry ölmüştü; Emma ve annesi alt kattaydı ve şimdi sadece banyodaki Abra ve Cloud Gap'teki Abra vardı. Gözlerini kapadı.

(Dan.)

(Buradayım.)

(Artık bertmişim gibi davranmana gerek yok.)

Adamın rahatladığını hissedince gülümsedi. Dan dayı elinden geleni yapmıştı ama genç kız olmak için yaratılmamıştı.

Koridorun ışığı yandı, biri çekingence kapıyı tıklattı. "Abra?" diye seslendi Emma. "İyi misin? Kaba davrandıysam özür dilerim."

"İyiyim ama eve dönüp ağrıkesici aldıktan sonra uzanmak istiyorum."

"Gece bizde kalacağını sanmıştım."

"İdare ederim."

"Baban gitmemiş miydi?"

"O dönene kadar kapıları kilitli tutarım."

"Şey... Eve kadar seninle yürümemi ister misin?"

"Gerek yok."

Dan, babası ve Doktor John o *şeylerin* işini bitirdiğinde kutlayabilmek için yalnız kalmak istiyordu. Hepsini haklayacaklardı. Barry öldüğünde ötekiler kör kalmıştı. Kızın yerini tespit edemezlerdi. Sorun çıkmasına imkân yoktu.

10

Kuru yaprakları uçuşturacak kadar bile rüzgâr esmiyordu ve *Riv'in* motorunu kapadıklarında piknik alanı tamamen sessizleşti. Yalnızca uzaklarda akan nehrin, karga sürüsünün ve yaklaşan bir aracın motorunurf gürültüleri duyuluyordu. Onlar. Şapkalı Kadın'ın, Rose'un yolladıkları. Dan sepetin kapağını açıp Billy'nin verdiği 22'lik Glock'u çıkardı. Dan, yaşlı adamın tabancayı nereden bulduğunu bilmiyor ve merak da etmiyordu. Kendisini ilgilendiren tek şey şarjörü değiştirmeden on beş kurşun atabilmesiydi ve eğer on beş kurşunun yetmeyeceği kişilerle uğraşıyorlarsa zaten başları büyük bir belada demekti. Babasıyla ilgili bir hatıra geçti gözlerinin önünden. Jack Torrance gülümsüyor. Her zamanki serseri gülümsemesi, *bu da işe yaramazsa ne işe yarar bilmiyorum,* diyor. Dan Abra'nın oyuncak tavşanına baktı.

"Hazır mısın Hoppy? Ümit ederim öylesindir."

11

Billy Freeman direksiyonun arkasında iki büklüm oturuyordu ama Abra'nın, Deane'in evinden çıktığını gördüğünde hemen toparlandı. Arkadaşı -Emma- eşikte durdu. İki kız vedalaştı. Abra evinin yolunu tuttu. Planda olmayan bir hamleydi. Abra'nın

kendisine baktığını gören yaşlı adam neler oluyor dercesine ellerini kaldırdı.

Abra gülümseyip başparmağını kaldırarak her şeyin yolunda olduğunu işaret etti. Abra'nın her şeyin yolunda olduğuna inandığını görse de Abra'nın dışarıda olması Billy'yi rahatsız etmişti. Ucubelerin Cloud Gap'te olması Billy'nin içindeki huzursuzluğu geçirmeye yetmedi. Abra tam bir güç küpüydü ve belki ne yaptığını biliyordu. Ancak henüz on üç yaşındaydı.

Kızın sırtında çantasıyla evine doğru yürüyüşünü ve ceplerinde evin anahtarlarını arayışını seyreden Billy öne eğilip torpido gözünü açtı. 22'lik Glock'u gözde duruyordu. Silahları Otoban Azizleri çetesinin New Hampshire kolunun kıdemli üyelerinden birinden almıştı. Gençliğinde Billy de ara sıra motoruna atlayıp çeteyle birlikte dolaşmış ama hiçbir zaman resmen onlara katılmamıştı. Bir yandan buna seviniyor diğer taraftan çetenin insanlara niye çekici geldiğini anlıyordu. Yoldaşlık. Muhtemelen Dan ve John da içki konusunda benzer şeyler hissetmişlerdi.

Abra evine girip kapıyı kapadı. Billy torpido gözünden ne Glock'u ne cep telefonunu çıkardı -henüz değil- ama torpido gözünün kapağını da kapamadı. Belki Dan'in ışıltı dediği şey yüzündendi ama içinde kötü bir his vardı. Abra'nın arkadaşının yanında kalması gerekirdi.

Keşke plana sadık kalsaydı.

12

Karavanlar ve Winnebago'larla seyahat ediyorlar, demişti Abra. Cloud Gap'in park alanına giren araç da Winnebago'ydu. Dan, elinde piknik sepetiyle aracı seyretti. Sona yaklaştıkça kendini daha sakin hissetmeye başlamıştı. Piknik sepetini içi görünmeyecek şekilde karavana çevirdi. Başparmağıyla sepetteki silahın güvenlik kilidini açtı. Karavanın kapısı aralandı, Abra'yı kaçırmaya gelenler birer birer araçtan indi. Kız hepsinin komik adları -korsan adları- olduğunu söylemişti ama karşısındakiler Dan'e son derece sıradan insanlarmış gibi göründüler. Erkekler kamp

alanlarında her zaman gördüğü türden yaşlılığın eşiğinde olan insanlardı, kadınsa gençti ve liseden mezun olduktan sonra bile hatları bozulmamış amigo kızları hatırlatan gerçek bir Amerikan güzeliydi. İki adamdan birinin kızı olabilirdi. Dan bir an şüpheye düştü. Ne de olsa turistlerin gelmekten hoşlandığı bir yerdeydiler. New England'da turizm mevsimiydi. John'ın ve David'in görür görmez ateş etmeyeceklerini umdu; karşılarındakiler masum turistlerse onları vurmak korkunç sonuçlar...

Derken kadının sol kolundaki çıngıraklıyılan dövmesini ve sağ elindeki şırıngayı gördü. Arkasından giden adamın elinde de başka bir şırınga vardı. En arkadan gelen adam kemerine tabancayı andıran bir şey takmıştı. Piknik alanının girişine yerleştirilen direklerin yanına geldiklerinde durdular. Tabancalı olanı gördüğünde Dan'in içindeki bütün şüpheler kayboldu. Silahını çekti. Adamın elindeki gerçek bir silaha benzemiyordu. Namlusu sıradan bir tabancanınkinden çok daha inceydi.

"Kız nerede?"

Dan, sepetin içinde olmayan eliyle oyuncak tavşan Hoppy'yi işaret etti. "Ona en fazla bu kadar yaklaşabileceksiniz."

Elinde garip tabancayı tutan adam kısa boylu, muhasebeci suratlı bir tipti. Kumaş pantolon ve tişört giymişti.

"Sana bir sorum var tatlım," dedi kadın.

Dan kaşlarını çattı. "Sor."

"Yorulmadın mı? Uykun gelmedi mi?"

Gelmişti. Birden gözkapakları ağırlaştı. Silahı tutan eli gevşedi. İki saniye daha geçse yere yığılır ve kafasını piknik masasına yaslayıp horlamaya başlardı ama zaman geçmesine fırsat kalmadan Abra çığlığı bastı.

(KARGA NEREDE? KARGA'YI GÖRMÜYORUM!)

13

Dan, uyumak üzere olan biri nasıl irkilip uyanırsa öyle uyandı. Piknik sepetindeki eli kasıldı, Glock ateş aldı. Hasır parçaları havada uçuştu. Kurşun kimseye isabet etmedi ama

Winnebago'dan inenler havaya sıçrarken Dan'in sahte uykusu yok olup gitti. Yılan dövmeli kadın ve patlamış mısırı andıran beyaz saçları olan adam birkaç adım geri çekildi. Elinde garip görünüşlü silah olan ise ileri atıldı. "Onu yakalayın! Yakalayın onu!"

"Bunu yakala seni serseri!" diye bağırdı Dave Stone. Ağaçların arasından çıkıp yeni gelenleri kurşun yağmuruna tuttu. Çoğu atışı karavanaydı ama biri Walnut'un boynuna isabet etti. İblis tohumlarının doktoru elinde şırıngayla çam iğnelerinin arasına yığıldı.

14

Klanı yönetmenin kişinin omzuna pek çok sorumluluk yüklediği doğruydu ama beraberinde getirdiği avantajlar da vardı. Rose'un dudak uçuklatan bir fiyata Avustralya'dan ithal edip solaklara uygun şekilde yenilenmesini sağladığı kocaman Earth-Cruiser onlardan biriydi. Bir diğeri de ne zaman canı çekerse Bluebell Kamp Alanının kadınlara ayrılan duş bölümünü kendine ayırabilmesiydi. Yolda geçen ayların ardından kollarınızı açabileceğiniz, hatta dilerseniz veya kafayı bulmuşsanız dans edebileceğiniz fayans kaplı koca odada uzun, sıcak bir duş yapmak gibisi yoktu. Dört dakikadan sonra sıcak suyun tükenmediği bir duş.

Rose ışıkları kapayıp karanlıkta duş yapmayı severdi. En iyi bu şekilde düşündüğünü keşfetmişti ve dağ saatiyle, saat birde aldığı rahatsız edici telefonun ardından ilk iş olarak duşun yolunu tutmasının nedenlerinden biri de buydu. Hâlâ her şeyin yolunda gideceğine inanıyordu ama önceden yemyeşil olan çayırda beliren beyaz papatyalar gibi ilk şüphe tohumları da Rose'un zihninde belirmeye başlamıştı. Ya kız düşündüklerinden de akıllıysa? Ya yardım istemişse?

Hayır. Olamazdı. Buhar kafa -hatta buhar kafaların buhar kafası- bile olsa daha çocuktu. Köylülerin yetiştirdiği bir çocuk. Zaten o an için Rose'un yapabileceği tek şey, bekleyip gelişmelerin ne olacağını görmekti.

Duşta on beş dakika geçirdikten sonra çıkıp kurulandı, yumuşak bir banyo havlusuna sarınıp giysilerini eline aldıktan sonra karavanın yolunu tuttu. Bücür Eddie ve Koca Mo mükemmel öğle yemeğinin ardından mangalı temizliyorlardı. Vücutlarında kırmızı benekler çıkanların sayısı arttığı için kimsenin karnının aç olmaması onların suçu değildi. Kadına el salladılar. Kadın da onlara el salladı ve tam o anda beyninde dinamitler patladı. Geriye savruldu, pantolonu ve tişörtü elinden düştü. Havlusu açıldı.

Rose fark etmedi bile. Kızı yakalamaya gidenlere kötü bir şey olmuştu. Kafasını toparladığında ilk olarak pantolonunun cebindeki telefona ulaşmaya çalıştı. Karga Daddy'nin telepati yeteneğine sahip olmasını hiç bu kadar istememişti ama kendisi gibi birkaç istisna dışında bu yetenek çoğunlukla New Hampshire'daki kız gibi buhar kafalara mahsustu.

Eddie ve Mo koşarak yanma geldiler. Uzun Paul, Sessiz Sarey, Jeton Charlie ve Arpçı Sam arkalarındaydı. Rose telefonunun hızlı arama tuşuna bastı. İki bin^kilometre ötede Karga'nm telefonu bir kere çaldı.

"Henry Rothman'ın telefonuna ulaştınız. Şu anda size yanıt veremiyorum. Lütfen telefon numaranızı ve mesajınızı bırakın..."

Kahrolası telesekreter! Demek ki ya telefonu kapalıydı ya da çekmiyordu. Rose ikincisi olduğuna bahse vardı. Çırılçıplaktı, dizleri çamura gömülmüştü. Hiçbirini fark etmedi. Cep telefonuna bakıp boştaki eliyle şakaklarını ovuşturdu.

Karga neredesin? Ne yapıyorsun? Neler oluyor?

15

Kumaş pantolonlu ve tişörtlü adam garip tabancasıyla Dan'e ateş etti. Sıkıştırılan havanın serbest kalışına işaret eden tok bir "pat" sesi duyuldu ve silahtan fırlayan ok Hoppy'ye saplandı. Dan parçalanan sepetten silahını çıkarıp ateş etti. Kumaş pantolonlu adam, göğsüne yediği kurşunla arkaya savruldu, tişörtünün arkası kana bulanırken bir şeyler mırıldandı.

Geriye bir tek Andi Steiner kalmıştı. Başını çevirdiğinde şaşkın şaşkın etrafa bakman Dave Stone'u gördü, tereddüt etmeden hançer gibi kaldırdığı şırıngayla adama saldırdı. Atkuyruğu sarkaç gibi sallanıyordu. Savaş çığlıkları atıyordu kadın. Dan her şeyi ağır çekimde izliyormuş gibiydi, görüntü netleşmişti. Şırınganın ucundaki plastik kapağın yerinde olduğunu gördüğünde, *"Bu palyaçolar da kim?"* diye düşünmekten kendini alamadı. Cevap elbette karşısındakilerin palyaço olmadığıydı. Onlar avlarının direnmesine alışkın olmayan avcılardı. Genellikle hedeflerinin hazırlıksız yakalanan çocuklar olduğu düşünülürse son derece doğal bir durum.

Dave çığlıklar atarak kendisine doğru koşan kadına öylece baktı. Ya kurşunu bitmişti ya da ilk patlamadan sonra gücü tamamen tükenmişti. Dan silahını kaldırdıysa da ateş etmedi. Dövmeli kadını ıskalayıp Abra'nın babasını vurma riskine giremezdi.

John tam o sırada ağaçların arasından çıkıp Dave'in sırtına vurdu ve onu saldırgana doğru ittirdi. Kadın nefes verirken öfke veya hayal kırıklığı dolu çığlıklar atıyordu. İkisi çarpışıp yere yuvarlandılar. İğne havaya savruldu. Dövmeli kadın dizlerinin üzerine doğrulup şırıngaya ulaşmaya çalışırken, John, Billy'nin tüfeğinin kabzasını kadının yanağına indirdi. Güçlü bir darbeydi. Kadının çenesinin kırıldığı, çıkan "çat" sesinden belliydi. Kemikleri un ufak olmuştu. Şöyle bir çırpınıp sırtüstü devrildi kadın. Ağzının kenarından kanlar akıyordu. Elleri açılıp kapandı. Bir daha açıldı ve öylece kaldı.

John tüfeği yere fırlatıp Dan'e döndüğünde yüzü bembeyazdı. "O kadar sert vurmak istememiştim! Çok korkmuştum!"

"Kabarık saçlı olana bak," dedi Dan. Uyuşan bacakları üzerinde doğruldu. "Bak ona John!"

John o yöne baktı. VValnut kan gölü içinde yatıyordu, bir eli boynuna gitmişti. Çok hızlı dönüşüyordu. Göğsü inip kabarıyor, arasından kan akan parmakları bir kayboluyor bir beliriyordu. Kan için de aynısı geçerliydi. Sanki akıl almaz bir röntgen ışınına maruz kalmıştı.

John elleriyle ağzını ve burnunu kapayıp birkaç adım geri çekildi. Dan hâlâ dünyayı mükemmel bir netlikte ve ağır çekim

görüyordu. Dövmeli kadının kanının ve sarı saçlarının da belirip kaybolduğunu gördü. İster istemez aklına atkuyruğu yaptığı saçlarının sarkaçlar gibi ileri geri sallanışı... *(Dan, Karga nerede? KARGA NEREDE?)* ... geldi. Abra, Barry dönüşüyor gibi bir şey söylemişti. Dan, kızın ne demek istediğini şimdi anlıyordu.

"Kumaş pantolonlu adam da aynı durumda," dedi Dave Stone. Sesi titriyordu ama soğukkanlılığını kaybetmemişti. Dan, Abra'nın çelik gibi sinirleri babasından aldığını düşündü. Abra bütün ekibi ele geçirmediklerini söylüyordu.

Koşa koşa Winnebago'ya gitti. Kapı açıktı. Basamakları çıkıp kendini halıya attı ve yemek masasının altındaki tahtaya başını öyle bir çarptı ki, gözünde yıldızlar uçuştu. *Filmlerde böyle olmuyor,* diye düşünüp yana yuvarlandı. Birinin ateş etmesini veya iğneyle saldırmasını bekliyordu, Abra'nın Karga dediği adamın. Demek ziyaretçileri çok da aptal değildi.

Winnebago boştu. Boş görünüyordu.

Dan ayağa kalkıp koşa koşa mutfağa gitti. Katlanır yatağın yanından geçti. Yakın zamana kadar dolu olan yatağın örtüleri kırış kırıştı. Havalandırma çalışmasına rağmen karavanın içi leş gibi kokuyordu. Dolap vardı ama kapağı açıktı ve içinde giysilerden başka bir şey olmadığını görebiliyordu. Eğilip ayak var mı diye aşağı kontrol etti. Ayak yoktu. Winnebago'nun arka tarafına geçip tuvalet kapısının önünde durdu.

Yine film saçmalıklarına dönüyoruz, diye düşünerek kapıyı açtı, açarken eğilmeyi ihmal etmedi. Winnebago'nun tuvaletinin boş olduğunu görmek adamı şaşırtmadı. Orada biri saklanıyor olsa şimdiye kokudan ölürdü.

(Belki biri ölmüştür, belki Karga dediğin tip...)

Abra'nın varlığını hissetti yeniden. Öylesine korkuyordu, öylesine paniğe kapılmıştı ki, farkında olmadan adamın düşüncelerini kurcalıyordu.

(Hayır, ölen Barry'ydi. KARGA NEREDE? KARGAYI BUL!)

Dan karavandan çıktı. Abra'nın peşine düşen iki adam da yok olmuş, geriye sadece giysileri kalmıştı. Dan'i uyutmayı deneyen kadın hâlâ yerdeydi ama uzun süreliğine değil. Parçala-

nan piknik sepetinin durduğu masaya kadar sürünmüş, başını oturma yerine yaslamıştı. Şeytan çarpmışa dönmüş suratıyla Dan, John ve Dave'e bakıyordu. Ağzından ve burnundan akan kanlar kırmızı bir keçi sakal oluşturmuştu çenesinde. Bluzunun önü kan içindeydi. Dan yaklaşırken derisi şeffaflaştı, giysilerin içindeki vücut kayboldu. Artık omuzların tutmadığı sutyen askıları yanlara düştü. Sadece gözleri kaldı geriye. Dan'e bakıyorlardı. Derken vücudu geri geldi, giysileri şişip vücudunu sardı. Düşen sutyen askıları kollarına yapıştı. Kırık çenesine yasladığı parmak kemikleri kaybolup tekrar belirdi.

"Ağzımıza sıçtınız," dedi Yılan Isırığı Andi. Dili sürçüyordu. "İnanamıyorum! Bir avuç köylü canımıza okudu!"

Dan, Dave'i işaret etti. "Oradaki köylü kaçırmaya geldiğiniz kızın babası. Merak edersin diye söylüyorum."

Yılan'ın yüzünde acıklı bir sırıtış belirdi. Dişleri kan içindeydi. "Sence zerre kadar umurumda mı? Benim için o da rezil heriflerden biri. Erkek erkektir, papa bile istisna değil. Hiçbiriniz kimi becerdiğinize aldırmazsınız. Salaksınız hepiniz! Hep kazanmak zorundasınız, değil mi? Hep..."

"Arkadaşın nerede? Karga nerede?"

Andi öksürdü. Ağzının kenarından köpük köpük kan aktı. Bir zamanlar kaybolmuştu, sonra onu bulmuşlardı. Karanlık sinema salonunda fırtına bulutlarını andıran kapkara saçları olan bir tanrıça bulmuştu onu. Şimdi ölüyordu ama bir saniyesine bile pişman değildi. Oyuncu eskisi başkan ile siyah başkan arasındaki yıllar güzeldi; Rose'la geçirdiği sihirli gece ise çok daha güzeldi. Sırıtarak uzun boylu, yakışıklı adama baktı. Sırıtmak canını yakıyordu, yine de sırıttı.

"Ah, o mu? Reno'da. Striptizcilerle gününü gün ediyor."

Yeniden şeffaflaşmaya başladı. Dan, John Dalton'ın fısıldadığını duydu. "Tanrım şuna bak, beynindeki damarlar! Hepsini görebiliyorum."

Dan, dövmeli kadının yeniden somutlaşıp somutlaşmayacağını bilmiyordu. Sonunda kadın geri geldi, kanlı dişlerinin arasından uzun bir inilti döküldü. Dönüşüm yaranın kendisinden

çok daha fazla can yakıyordu. Dan bu durumu değiştirmeye karar verdi. Dövmeli kadının elini kırık çenenin altından çekti ve parmaklarını ete sapladı. Bunu yaptığında bütün kafatasının sarsıldığını hissetti. Birkaç seloteyple tutturulmuş kırık bir vazonun kenarına bastırmak gibiydi. Dövmeli kadın uluyup çırpındı bu kez. Dan kadına aldırmadı.

"Karga nerede?"

"Anniston!" diye bağırdı Yılan. *"Anniston'da indi! Lütfen daha fazla canımı yakma baba! Lütfen, ne istersen yaparım!"*

Dan, Abra'nın bu canavarlar hakkındaki sözlerini, Iowa'da Brad Trevor'a neler yaptıklarını, ona ve kim bilir daha kaç çocuğa nasıl işkence ettiklerini düşündü. Cani sürtüğün suratını paramparça etmemek için kendini zor tutuyordu. Çene kemiğini koparıp kanlar içindeki kafatasına vurmak ve ikisi de un ufak olana dek durmamak...

Derken aklına -koşullar düşünülürse oldukça saçma bir durumdu- Braves tişörtlü çocuğun derginin üstündeki kokaine uzanışı geldi. *"Şeker,"* demişti. Karşısındaki kadının çocukla herhangi bir ortak noktası yoktu ama kendine bunu söylemenin Dan'e bir faydası olmadı. Öfkesi aniden geçti, geriye kendini hasta, güçsüz ve bomboş hisseden bir adam kaldı.

Beni incitme baba.

Dan ayağa kalkıp elini gömleğine sildi. Görmeyen gözlerle *Riv'e* doğru yürüdü.

(Abra orada mısın?)

(Evet.)

Artık panik içinde değildi.

(Arkadaşının annesine polisi aramasını söyle, tehlikedesin. Karga Anniston'da.)

Polisi doğaüstü olaylara karıştırmak Dan'in son arzusuydu ama başka seçenek görmüyordu.

(Ben orada deği...)

Cümlesini tamamlayamadan düşüncesi güçlü bir kadının öfke çığlığıyla bölündü.

(SENİ KÜÇÜK SÜRTÜK!)

Aniden Şapkalı Kadın yeniden Dan'in kafasmdaydı, bu sefer rüya da görmüyordu, gözlerinin önünde kadının alev alev görüntüsü belirmişti: Medusa'nmkileri andıran saçları çıplak omuzlarına dökülmüş, korkunç bir güzellik timsaliydi. Derken kadın dudaklarını araladı ve güzelliği paramparça oldu. Ağzının karanlığında rengi solmuş tek bir diş vardı.

(NE YAPTIN?)

Dan yalpaladı, düşmemek için *Riv'm* yolcu vagonuna tutundu. Başı dönüyordu. Şapkalı Kadın kayboldu, aniden karşısında endişeli yüzler belirdi. Kalabalık iyi olup olmadığını soruyordu.

Abra'nın, Brad Trevor'ın fotoğrafını gördüğü gün dünyanın döndüğünü ve kendisini Şapkalı Kadm'ın gözlerinden dünyaya bakarken bulduğunu hatırladı. Şapkalı Kadın da onun gözlerinden dünyaya bakmıştı. Dan, kızın anlatmaya çalıştığı şeyi şimdi anlıyordu. Aynı şey tekrarlanmış, Dan de bu sefer beraberinde sürüklenmişti.

Rose yerdeydi. Dan, başını kaldırdığında kararmakta olan gökyüzünü gördü. Etrafına toplanan insanlar hiç şüphesiz çocuk katillerinden oluşan klandı. Abra bunları görüyordu. Ama asıl soru başkaydı: *Rose* ne görüyordu?

16

Yılan dönüşür gibi oldu, sonra geri geldi. Vücudu alev alevdi. Yanı başına çömelmiş adama baktı.

"Senin için yapabileceğim bir şey var mı?" diye sordu John. "Ben doktorum."

Acıya rağmen Yılan kahkaha attı. Bu doktor, Gerçek Kardeşlik'in doktorunu vuran adamlarla dolaşan herif, tutmuş yardım öneriyordu. Hipokrat görse ne derdi? "Kafama bir kurşun sık bok surat! Tek önerebileceğim bu."

Bilgisayarcıları andıran, VValnut'u öldüren kurşunu sıkan pislik, doktor olduğunu söyleyene katıldı. "Bunu hak etmiştin," dedi Dave. "Kızımı almanıza izin vereceğimi mi sandınız? Iowa'daki zavallı çocuğu öldürdüğünüz gibi işkence edip öldürebileceğinizi mi?"

Nereden biliyorlardı? Nasıl bilebilirlerdi? Yine de bir önemi yoktu, en azından Andi için. "Siz de domuzları, inekleri ve koyunları doğruyor sunuz. Bizim yaptığımızdan ne farkı var?"

"İstersen duygusal olduğumu iddia edebilirsin ama naçizane görüşüme göre insanları öldürmenin çok farkı var," dedi John.

Yılan'ın ağzı kanla doluydu, bir de sert bir şeyler vardı. Muhtemelen kırılan dişler. Bunun da bir önemi yoktu. Sonuçta bu ölüm Barry'nin katlandıklarından çok daha iyiydi. Andi'nin daha hızlı öleceği kesindi. Ancak tek bir şeyin altını çizmesi gerekiyordu anlayabilmeleri için. "İnsan olan biziz. Sizin hayvandan farkınız yok."

Dave gülümsediyse de bakışları sertti. "Ama saçları ve giysileri kan ve pislik içinde yerde yatan sensin. Umarım cehennem senin için yeterince sıcaktır."

Yılan bir sonraki dönüşümün yaklaştığını hissetti. Şansı varsa son olurdu. Yine de gövdesini bırakmak istemiyordu. "Eskiden nasıl bir hayatım olduğunu bilmiyorsunuz. Bizimle olmanın nasıl olduğunu yani. Sayımız az. Hastayız. Bizler..."

"Neyiniz olduğunu biliyorum," dedi Dave. "Lanet kızamık! Umarım kahrolası Kardeşlik içten içe çürür."

"Siz, siz olmayı nasıl seçmediyseniz; biz de böyle olmayı seçmedik. Bizim yerimizde olsanız aynı şeyi yapardınız," dedi Yılan.

John başını ağır ağır iki yana salladı. "Asla, asla."

Yılan yeniden dönüşmeye başladı. Son anda dudaklarından son bir hakaret döküldü. *"Lanet erkekler!"* Son bir nefes ve yok olan dudaklarından süzülen iki kelime daha: *"Lanet köylüler!"*

Ve kaybolup gitti.

17

Dan, ağır adımlarla John ve Dave'in yanına gitti, düşmemek için yürürken piknik masalarına tutunuyordu. Farkında olmadan Abra'nın oyuncak tavşanını eline almıştı. Kafasını toparlamaya başlamıştı ama buna sevindiğine emin değildi.

"Çabucak Anniston'a dönmeliyiz. Billy'ye ulaşamıyorum. Önceden ulaşabiliyordum ama artık yok."

"Ya Abra?" diye sordu Dave. "Abra'ya ulaşabiliyor musun?"

Dan, adama bakmak istemiyordu; çünkü Dave'in suratı korkudan kasılmıştı. Duyduğu suçluluğa rağmen kendini endişeli babaya bakmaya zorladı. "O da yok. Şapkalı Kadın da... İkisi de kayboldu."

"Yani?" diyen Dave iki eliyle Dan'i gömleğinden yakaladı. "Bu ne anlama geliyor?"

"Bilmiyorum."

Söylediği doğruydu. Çok korkuyordu.

ON DÖRDÜNCÜ BOLUM

KARGA

1

Karga Daddy, demişti Çinli Barry. *Yaklaş.*

Yılan'ın ilk porno DVD'yi koyusundan hemen sonraydı. Karga, Barry'nin dediğini yapmış, hatta ölmekte olan adam son çırpınışlarını yaşarken elini bile tutmuştu. Barry, son döngüsünü tamamlayıp geri geldiğinde... *

Beni dinle. Kız bizi izliyor. Ancak porno başladığında...

Yer bulmanın nasıl olduğunu bilmeyen birine bunları açıklamak zordu, hele açıklayan ölümcül hastaysa. Ama Karga, anafikri kapmıştı. Havuz başında sevişen insanları görmek Rose'un tahmin ettiği gibi kızı şaşırtmıştı. Üstelik casusluk yapmayı bırakıp geri çekilmesinden daha fazlasını elde etmişlerdi. Barry, birkaç saniyeliğine kızın iki ayrı yerde birden olduğu hissine kapılmıştı. Babasıyla mini trende piknik yapmaya gidiyordu ama şokun etkisiyle Barry'nin anlam veremediği hayalet bir imge daha ortaya çıkmıştı. İkincisinde ise kız banyoda çişini yapıyordu.

"Belki gördüğün bir anıydı," dedi Karga. "Olamaz mı?"

"Evet," dedi Barry. "Köylüler bir sürü saçma sapan şey düşünür. Büyük ihtimalle gördüklerim önemsizdir ama bir anlığına kızın ikiz olduğu hissine kapıldım. Anladın mı?"

Karga anlamadığı halde başını salladı.

"Bence kız bir dolap çeviriyor olabilir. Bana haritayı ver."

Bütün New Hampshire haritası Sayı Sihirbazı Jimmy'nin bilgisayarında vardı. Karga ekranı Barry'nin önünde tuttu.

"Kız burada," dedi Barry ekrana vurarak. "Babasıyla Cloud Glen'e gidiyor."

"Gap," diye düzeltti Karga. "Cloud Gap."

"Her ne haltsa işte!" Barry parmağını kuzeydoğuya götürdü. "Burası da hayalet sinyalin geldiği yer."

Karga bilgisayarı alıp Barry'nin mikroplu teriyle lekelenen noktaya baktı. "Anniston mı? Kızın evi orada Barry. Muhtemelen her tarafa psişik kalıntılar sinmiştir. Ölü deri gibi."

"Haklı olabilirsin. Anılar. Gündüz düşleri. Dediğim gibi, hepsi mümkün."

"Şimdi sinyalin kaybolduğunu söylüyorsun."

"Evet ama..." Barry, Karga'nm bileğini kavradı. "Eğer Rose'un dediği kadar güçlüyse bizi oyuna getirmesi mümkün. Yani başka bir yerde olduğu izlenimi yaratması."

"Bunu yapabilen bir buhar kafaya rastladın mı?"

"Hayır ama her şeyin bir ilki vardır. Kızın babasıyla olduğuna eminim ama emin olmamın yeterli olup olmayacağına karar verecek kişi sensin..."

Barry yeniden dönüşmeye başlayınca diyalog sona erdi. Karga zor bir kararla karşı karşıyaydı. Görev ona teslim edilmişti ve başarabileceğine emindi. Plan ve daha da önemlisi saplantı Rose'undu. Eline yüzüne bulaştırırsa kadın canına okurdu.

Karga saatini kontrol etti. New Hampshire'da saat üç, Sidewinder'da saat birdi. Bluebell Kamp Alanı'nda öğle yemeği yeni bitmiş olmalıydı. Rose'a ulaşmayı deneyebilirdi. Karar verip numarayı çevirdi. Kadının kendisine gülmesini ve yok yere kuruntu içinde olduğunu söylemesini bekliyordu ama öyle olmadı.

"Artık Barry'ye güvenemeyiz," dedi kadın. "Ancak sana güvenirim. İçgüdülerin ne diyor?"

Adamın içgüdüleri hiçbir şey söylemiyor; bu yüzden telefon açmıştı. Bunu kadına söyleyip karşılık vermesini bekledi.

"Sana bırakıyorum," dedi kadın. "Hata yapma."

Hiçbir şey için teşekkürler, Rossie tatlım. Duraksadı. Kadının bunu algılamadığını umdu.

Elinde cep telefonuyla ön koltuğa oturdu. Barry'nin hastalığının kokusu ciğerlerine dolarken, kırmızı beneklerin kendi kollarında ve göğsünde ne zaman belireceklerini hesaplamaya çalıştı. Sonunda kararını verdi, elini direksiyonun başındaki Jimmy'nin omzuna koydu.

"Anniston'a gelince dur."

"Neden?"

"Çünkü ineceğim."

2

Karga, karavanın Anniston'm anacaddesindeki benzin istasyonundan ayrılışını seyretti. Haberleşme menzilinden çıkmalarından hemen önce (ancak kısa mesafeden telepatik mesaj yollayabiliyordu) Yılan'a durmasını söylememek için kendini zor tuttu: *Geri dönüp beni alın, hata yapıyoruz.*

Ya hata değilse?

Ötekiler gözden kaybolduğunda benzin istasyonunun yanındaki ikinci el araba satıcısının yan yana dizdiği arabalara özlemle baktı. Anniston'da ne yaşanırsa yaşansın kasabadan ayrılmak için araca ihtiyaç duyacaktı. Cüzdanında I-87'deki randevu noktasına ulaşmasını sağlayacak bir araç alacak kadar para vardı; sorun zamandı. Arabanın alım satım işlemlerini tamamlamak en az yarım saat sürerdi ve o kadar zamanları olmayabilirdi. Yanlış alarm olduğu kesinleşene kadar doğaçlama yapması ve ikna kuvvetine güvenmesi gerekecekti. Gücü onu hiç yarı yolda bırakmamıştı.

Karga, Red Sox şapkası almak için benzinciye uğradı. Red Sox bölgesindeyseniz Red Sox hayranları gibi giyinirsiniz. Güneş gözlüğü almayı düşündüyse de vazgeçti. Televizyon yüzünden, halk güneş gözlüklü orta yaşlı insanların şüpheli göründüğüne inanırdı. Şapka işini görürdü.

Anacaddeden Abra ve Dan'in önünde buluştukları kütüphaneye doğru yürüdü. Aradığını bulmak için lobiye bakması yetti. Orada, KASABAMIZA BİR BAKIN yazısının altında bütün so-

kakların dikkatlice çizildiği Anniston haritası duruyordu. Kızın sokağının yerini kontrol etti.

"Dün geceki maç harika değil miydi?" diye sordu bir adam. Eli kolu kitap doluydu. Karga önce adamın neden bahsettiğini anlamadı, sonra şapkayı hatırladı. "Kesinlikle," diye karşılık verdi adama, gözlerini haritadan ayırmaksızın.

Sox hayranının lobiden uzaklaşmasını bekledi. Şapka iyiydi ama Karga'nm beyzbol tartışmaya vakti yoktu. Ayrıca aptalca bir spor olduğunu düşünürdü.

3

Richland Çıkmazı iki tarafı New England tipi evlerle dolu, sonunda araçların dönebilmesi için tasarlanmış ufak bir meydanla sona eren hoş bir sokaktı. Kütüphaneden çıkarken *The Anniston Shopper* adlı bedava dergiden alan Karga, sokağın köşesinde durup meşe ağacına yaslanarak dergiyi okuyormuş gibi yaptı. Ağaç, sokaktan görülmesini engelliyordu, muhtemelen akıllıca bir karardı; çünkü sokağın karşısına park edilmiş kırmızı kamyonun direksiyonunun başında bir adam vardı. Kamyon külüstürdü ve arkası tamirat malzemeleriyle doluydu. Adam tamirci olabilirdi -tamirci veya site sorumlusu- böyle mahallelerde oturanların gücü düzenli bir bakıcı tutmaya yeter ama öyleyse niye direksiyonun başında oturuyordu?

Çocuk "bakıcılığı" yapıyor olabilir miydi?

Karga o an Barry'yi araçtan inecek kadar ciddiye aldığına sevindi. Asıl soru şimdi ne yapacağıydı. Rose'u arayabilirdi ama son sohbetleri kadının kendisine yardımcı olamayacağını açıkça göstermişti.

Meşe ağacının arkasında durmuş ne yapacağına karar vermeye çalışırken şans yüzüne güldü. Evlerden birinin kapısı açıldı, iki kız dışarı çıktı. Karga'nın gözleri adını aldığı kuş kadar keskindi. Bilgisayarda gördüğü üç kızdan ikisini tanıdı. Kahverengi etekli Emma Deane, siyah pantolonlu ise Abra Stone'du.

Kamyonun arkasını kontrol etti. Yaşlıca bir adam olan sürücü de irkilmişti. Artık dik duruyordu. Keskin bakışlı, karmakarışık saçlı bir adam. Alarma geçmiş. Demek kız onlara oyun oynamıştı. Karga iki kızdan hangisinin buhar kafa olduğuna emin değildi ama şuna emin olmuştu: VVinnebago'dakiler boşuna piknik yerine gidiyordu.

Karga cep telefonunu çıkardı ama siyah pantolonlu kızın sokağın karşısına geçişini izlerken telefonu elinde tutmakla yetindi. Etekli kız bir saniye kadar arkadaşını izledikten sonra evine döndü. Abra karşıya geçerken kamyondaki adam ne oldu dercesine ellerini kaldırdı. Kız başparmağını yukarı kaldırarak karşılık verdi: *Endişelenme, her şey yolunda.* Karga, kafasına diktiği viskinin yakarak boğazından geçişini hisseder gibi zafer duygusunun vücuduna yayıldığını hissetti. Soru cevaplanmıştı. Buhar kafa Abra Stone'du. Hiç şüphe yoktu. Kız korunuyordu ve koruması eski kamyonuna çok iyi bakmış yaşlı bir adamdı. Karga, kamyonun gerekirse kendisini ve adı lazım, olmayan genç yolcuyu I-87'deki mola yerine kadar götüreceğine emindi.

Telefonun hızlı arama tuşuna basıp Yılan'ı aradı. *Telefon bağlanamamıştır* mesajını aldığında huzursuz oldu. Cloud Gap turistik bir mekândı, muhtemelen turistlerin fotoğraflarını çirkinleştirecek cep telefonu kuleleri dikmek istememişlerdi. Yaşlı bir adam ile genç bir kızı halledemiyorsa bu işi bırakmasının zamanı gelmişti. Bir saniye kadar telefonuna baktı. Sonraki yirmi küsur dakika Rose da dahil olmak üzere kimseyle konuşmak istemediğine karar verip telefonu kapadı.

Onun görevi, onun sorumluluğu.

Yanında dört şırınga vardı, ikisi ceketinin sol cebinde, ikisi sağ cebinde. En güzel Henry Rothman gülümsemesini takınıp ağacın arkasından çıktı. Ağır adımlarla sokakta ilerledi. Sol elinde hâlâ dergiyi tutuyordu. Ceketinin cebine soktuğu sağ eliyle ise iğnelerden birinin pistonunu yokluyordu.

4

"Özür dilerim beyefendi, galiba kayboldum. Bana nerede olduğumu söyleyebilir misiniz?"

Billy Freeman gergindi, diken üstündeydi, içi bir tür huzursuzlukla dolmuştu ama yine de o neşeli sese ve bana güvenebilirsin gülümsemesine teslim oldu. Sadece iki saniyeliğine... O kadarı yeterliydi. Torpido gözünü açmak için uzanırken boynunun yan tarafına bir şeyin battığını hissetti.

Böcek ısırdı, diye düşündü, hemen ardından yana devrildi, gözleri kapandı.

Karga kapıyı açıp sürücüyü diğer koltuğa ittirdi. İhtiyarın kafası cama çarptı. Karga, bacaklara yer açabilmek için torpido gözünü kapadıktan sonra, uyuşmuş bacakları vitesin üstünden geçirdi ve direksiyonun başına geçip kapıyı kapadı. Derin bir nefes alıp etrafa bakındı, her şeye hazırlıklıydı ama hazırlıklı olmasını gerektirecek bir şey yoktu. Richland Çıkmazına akşam çökmüştü.

Anahtar kontaktaydı. Karga motoru çalıştırdığında Toby Keith'in bağırışı duyuldu radyodan: Tanrı Amerika'yı ve içtiğiniz birayı korusun! Kapamak için radyoya uzandığında korkunç, beyaz ışık bir anlığına gözlerini kamaştırdı. Karga'nın neredeyse hiç telepati yeteneği yoktu ama klanına sıkı sıkı bağlıydı; üyeler tek bir organizmanın uzantıları kabul edilebilirdi ve az önce üyelerden biri ölmüştü. Cloud Gap sadece yanıltmaca değil, lanet olası bir tuzaktı demek.

Daha sonra ne yapacağına karar veremeden yeniden beyaz bir şimşek çaktı. Kısa bir tereddüt ve yine...

Üçü de mi?

Tanrı aşkına, *üçü de mi?* İmkânsız... Yoksa mümkün mü?

Derin bir nefes aldı, bir nefes daha. Kendini gerçeklerle yüzleşmeye zorladı, evet, mümkündü ve öyleyse kimi suçlaması gerektiğini biliyordu.

Lanet olası buhar kafa!

Abra'nın evine baktı. Tamamen sessiz. Buna da şükür. Kamyonu sokaktan kızın evinin önüne kadar sürmeyi planlamıştı

ama bir anda bunun kötü bir fikir olacağını düşündü. Dışarı çıkıp kamyonun içine uzandı, baygın adamı giysilerinden ve kemerinden yakaladı. Yeniden direksiyonun başına oturttu, üstünü aramak için birkaç saniyeliğine oyalandı. Silahı yoktu. Ne kötü! Bir tabancaya hayır demezdi.

Yaşlı adamın kornanın üstüne yığılmaması için emniyet kemerini taktı. Ardından acele etmemeye özen göstererek kızın evine yürüdü. Camlardan birinde kızın yüzünü görse -veya perdelerin oynadığına şahit olsa- koşmaya başlardı ama en ufak bir hareketlilik yoktu.

Hâlâ başarılı olma şansı vardı ama beyaz şimşeklerle beraber bu seçenek ikinci plana düşmüştü. O an için tek arzusu başlarını bu kadar belaya sokan sefil sürtüğü ele geçirip canını okumaktı.

5

Abra yarı uykulu adımlarla holü geçti. Stone ailesinin bodrum katında ufak bir oturma oclası vardı ama mutfakta vakit geçirmeyi severlerdi. Genç kız da fazla düşünmeden mutfağın yolunu tutmuştu. Annesi ve babasıyla birlikte belki bin kere yemek yedikleri masanın yanına geldiğinde ellerini iki yana açıp mutfak lavabosunun üstündeki camdan boş gözlerle dışarı baktı. Aklı orada değildi. Cloud Gap'te VVinnebago'dan inen kötü adamları izliyordu: Yılan, Nut ve Sayı Sihirbazı Jimmy. Adlarını Barry'den öğrenmişti. Ancak bir şeyler yanlıştı. Biri eksikti.

(DAN, KARGA NEREDE? ANNISTON'DA DEMİŞTİN AMA ONU GÖREMİYORUM!)

Cevap yok. Dan, babası ve Doktor John meşguldü. Birer birer kötü adamların işini bitirdiler: İlk önce Walnut -babasının başarısı, aferin ona- sonra Sayı Sihirbazı Jimmy, sonra da Yılan. Her ölümcül darbede beyni zonkluyordu. Meşe ağacının gövdesine inen balta darbelerini andıran zonklamalar, ölümün korkunç habercileri olabilirlerdi ama hoş olmadıkları söylenemezdi. Çünkü...

Çünkü bunu hak ettiler. Çocukları öldürüyorlar ve başka hiçbir şey onları durduramayacaktı. İyi ama...

(Dan, Karga nerede? KARGA NEREDE?)

Dan kızı duydu en nihayet. Kız VVinnebago'ya baktı. Dan, Karga'nm karavanda olduğunu düşünüyordu. Belki de haklıydı. Ama...

Koşar adım hole dönüp kapının yanındaki pencereden dışarıyı kontrol etti. Kaldırım boştu, Bay Freeman'm kamyonu da ait olduğu yerdeydi. Güneş ön cama vurduğundan yaşlı adamın yüzünü göremiyordu kız ama adamın direksiyonun başında olduğunu görebiliyordu. Demek her şey yolundaydı.

Muhtemelen.

(Abra orada mısın?)

Dan. Onu duymak şahaneydi. Adamın yanında olmasını diledi Abra. En azından kafasında olmasının güzel olduğunu düşündü.

(Evet.)

Kız yeniden evin önünü kontrol edip kimselerin olmadığına kanaat getirince Bay Freeman'm kamyonuna baktı. Kapıları kilitlediğine emin oldu ve yeniden mutfağın yolunu tuttu.

(Arkadaşının annesine polisi aramasını söyle; tehlikedesin. Karga Anniston'da.)

Koridorun ortasında durdu. Huzursuz olduğunda kendini rahatlatmak için ağzına götürdüğü eli havaya kalktı. Dan, Deane'lerin evinden ayrıldığını bilmiyordu. Nereden bilecekti? Çok meşguldü.

(Ben orada...)

Cümlesini tamamlayamadan Şapkalı Rose'un zihin sesi kızın beyninde yankılandı, geri kalan bütün düşünceler kaybolup gitti.

(SENİ KÜÇÜK SÜRTÜK, NE YAPTIN?)

Kapı ile mutfak arasındaki koridorun tanıdık görüntüsü kayboldu. Dönme hissine son kapıldığında hazırlıklıydı. Bu sefer hazır değildi. Abra kadına engel olmaya çalıştı ama olamadı. Evi kayboldu. Anniston kayboldu. Yerde yatmış, gökyüzüne bakıyordu. Abra, Cloud Gap'teki ölümlerin (tabiri en düz anlamıyla

kullanırsak) Rose'u fena salladığını kavradı ve vahşi bir mutluluk duydu içinde. Kendini savunacak bir şeyler aradı. Fazla zamanı yoktu.

6

Rose'un vücudu Overlook Malikânesi ile duşların arasındaydı ama bilinci New Hampshire'a gitmiş, kızın kafasına girmişti. Hayır, bu sefer aygıra binmiş savaşçı kadınların olduğu gündüz düşleri yoktu. Bu sefer şaşkın bir tavuğa karşı yaşlı Rossie vardı ve Rossie intikam peşindeydi. Kızı öldürmek son istediği şeydi, kız bunun için fazla kıymetliydi ama ona başına geleceklerin ön gösterimini yapmanın, Rose'un arkadaşlarının çektiği acıyı tattırmanın bir sakıncası olmazdı. Köylülerin bilinçlerinde bir sürü yumuşak, kırılgan nokta vardır. Rose hepsini iyi bi...

(GİT BAŞIMDAN SÜRTÜK!
BENİ RAHAT BIRAK, YOKSA SENİ GEBERTİRİM!)

Alnının ortasında el bombası patlamış gibiydi. Rose başını arkaya devirip çığlığı bastı. Kadını tutup kaldırmak için eğilmiş olan Koca Mo şaşkınlıkla geri çekildi. Rose onu fark etmedi, görmedi bile. Kızın gücünü hafife alıp duruyordu. Kızın beyninden çıkmamak için elinden geleni yapmıştı ama küçük sürtük onu ittirmeyi başarmıştı. Akıl alacak şey değildi, sinir bozucu ve korkutucuydu ama daha kötüsü ellerini yüzüne doğru götürdüğünü hissedebiliyordu. Eğer Mo ve Bücür Eddie elini kolunu kontrol altına almasaydı küçük kız Rose'a kendi gözlerini oydurabilirdi.

Şimdilik kadın pes edip kızı rahat bırakmak zorundaydı. Ama bunu yapmadan önce kızın gözlerinden içini rahatlatan bir şey görmüştü. Elinde iğneyle duran Karga Daddy'yi.

7

Abra bütün psişik enerjisini topladı. Brad Trevor'm cesedini avladığı gün kullandığından çok daha fazlasını, hayatı boyunca kullandığından çok daha fazlasını. Yine de ucu ucuna yetti. Tam Şapkalı Kadın'ı kafasından atamayacağını düşünürken çark döndü. Çarkı döndüren kendisiydi ama çok zorlanıyordu. Taştan kocaman bir tekerleği ittirmekten farksızdı. Gökyüzü ve tepeden kendisine bakan suratlar kayboldu. Derken kısa bir karanlık anı, hiçbir yerde olmadığı... *(Arada olduğu)* ...süreç. Derken hol karşısında belirdi. Ama yalnız değildi. Mutfağın eşiğinde bir adam duruyordu.

Hayır, adam değil. Karga.

"Merhaba Abra," diyen adam gülümseyip kıza saldırdı. Rose'u kafasından atmak için büyük çaba harcayan Abra zihnen çok yorgun olduğundan psişik güçlerini kullanmayı denemedi. Dönüp koşmaya başladı.

8

Yoğun stres anlarında Dan Torrance ve Karga Daddy kendileri bunu bilmeseler de birbirlerine benziyorlardı. Karga'nın da görüşü netleşti, her şeyi ağır çekim görmeye başladı. Abra'nın bileğindeki pembe plastik bileziği görüp *meme kanseri karşıtı hareketi desteklemek için* diye düşünecek kadar bile vakti oldu. Kız sağa dönerken çantanın sola savrulduğunu gördüğünde içinin kitaplarla dolu olduğunu anladı. Parlak bir eşarp gibi sallanan atkuyruğuna bile dikkat etti.

Kızı kilidi açmaya çalışırken yakaladı. Kolunu Abra'nın boynuna doladığında kızın zayıf düşmüş beyninin kendisinin ittirmeye çalıştığını hissetti.

Şırıngadaki ilacın tamamını kullanmamalıyım, o kadarı kızı öldürebilir, en fazla kırk beş kilo bu kız.

Abra çırpınırken Karga köprücükkemiğinin hemen altına iğneyi sapladı. Kontrolü kaybedip kıza tam doz yapmak konusun-

da endişelenmesi gerekmedi; çünkü kız sol koluyla adamın sağ elini yakaladı ve iğneyi bir hamlede vücudundan çıkardı. Şırınga yere düşüp yuvarlandı. Ama şans her zaman Onlar'a kıyak geçer, geçmişte hep öyle olmuştu ve şimdi de öyle oluyordu. Adam kıza yeterli miktarda ilaç enjekte etmeyi başarmıştı. Kızın bilincini kaybettiğini hissetti. Elleri çırpınmıyordu. Abra bayılacağını belli eden buğulu gözlerle şaşkın şaşkın adama baktı.

Karga kızın omzuna dokundu nazikçe. "Ufak bir yolculuğa çıkacağız Abra. Yeni insanlarla tanışacaksın."

Akıl alacak şey değil ama kız gülümsedi. Saçlarını şapkanın altına toplasa oğlan zannedilecek kadar küçük yaştaki bir kızdan ürkütücü bir gülümseme. "Arkadaş dediğin canavarlar öldü. Onlar..."

Kız cümlesini tamamlayamadı, dili sürçerken gözleri devrildi, dizlerinin bağı çözüldü. Karga kızın düşmesine izin vermeyi isterdi -yaptıklarıyla bu kadarını hak etmişti- ama içgüdülerini bastırıp kızı kollarının altından yakaladı. Ne de olsa kıymetli bir maldı kız.

*

Onlar'ın malıydı.

9

Arka kapıdan girmişti, işe yaramaz kilidi Henry Rothman'ın American Express Platinum kredi kartının tek bir yukarı hareketiyle açmayı başarmıştı ama geldiği yoldan çıkmaya niyeti yoktu. Arka bahçenin sonunda tel örgüler, tel örgülerin ötesinde nehir vardı. Ayrıca ulaşım için kullanmayı düşündüğü araç diğer yöndeydi. Abra'yı mutfak kapısından boş garaja taşıdı. Annesi de, babası da işteydi herhalde veya... belki de Cloud Gap'teydiler; Andi, Jimmy ve Nut'un cesetlerine bakıp böbürleniyorlardı. Şimdilik olayların o bölümü umurunda değildi, kıza her kim yardım etmişse şimdilik sırasını bekleyecekti. Onların da zamanı gelecekti mutlaka.

Kızın baygın vücudunu babasının aletlerinin durduğu masanın altına bıraktı. Ardından garaj kapısını açan düğmeye basıp

yüzüne en güvenilir Henry Rothman gülümsemesini takınarak dışarı çıktı. Köylüler arasında hayatta kalmanın anahtarı oraya aitmişsiniz, adımlarınızı yere sağlam basıyormuşsunuz gibi davranmaktır ve kimse bunu Karga'dan iyi başaramazdı. Aldırış etmeksizin, küçük küçük adımlarla kamyona doğru ilerledi, ihtiyarı yeniden yana kaydırdı. Direksiyonun başına geçip arabayı Stone'larm evinin garajının önüne yanaştırdığında Billy'nin başı omzuna devrildi.

"Bu samimiyet nereden ihtiyar?" diye sordu Karga. Ve bir kahkaha atıp arabayı garaja park etti. Arkadaşları ölmüştü, kendisi de tehlikeli sularda yüzüyordu ama tek bir tesellisi vardı: Yıllardır ilk kez kendini canlı hissediyordu, bilinci tamamen açılmıştı, dünya rengârenkti ve elektrik telleri gibi uğulduyordu. Kızı ele geçirmişti! Kızın bütün gücüne ve pis numaralarına rağmen onu ele geçirmişti. Şimdi de onu aşkının ispatı olarak Rose'a götürecekti. "Bingo," dedi ve keyif içinde kaportaya vurdu.

Abra'nın çantasını sırtından çıkardı, masanın altına bıraktı. Kızı yolcu tarafından kamyona bindirdi. Baygın iki yolcusunu yan yana oturtup emniyet kemeriyle birbirlerine ve koltuğa yapıştırdı. Yaşlı adamın boynunu kırıp cesedi garaja bırakmayı düşünmüştü ama hiç belli olmazdı, yaşlı adam da eğer uyuşturucudan ölmezse işlerine yarayabilirdi. Karga, ihtiyarın nabzını kontrol etti, kalbi atıyordu. Yavaş ama güçlü. Kızın hayatta olduğuna ise emindi. Başı yana devrilmişti ve nefesi camı buğulandırıyordu.

Karga bilanço çıkarmak için bir iki saniye oyalandı. Silahı yoktu -Gerçek Kardeşlik üyeleri hiçbir zaman silahla seyahat etmez- ama insanı derin uykuya daldıran maddeyle dolu iki adet şırıngası vardı. İlacın ne kadar dayanacağına emin değildi ama öncelik kızındı. Karga, ihtiyarı kullanabileceği zaman diliminin sınırlı olduğu sonucuna vardı. Eh, öyle olsun. Sıradan insanların her zaman son kullanma tarihleri vardı.

Cep telefonunu çıkarıp hızlı arama tuşuna bastı. Tam Rose'un telefonu açmayacağını düşünüp mesaj bırakmaya hazırlanırken kadının sesi duyuldu. Yavaş konuşuyordu ve sarhoşlar gibi dili sürçüyordu.

"Rose? Neyin var?"

"Kız canıma okudu. Beklediğimden sert bir darbeydi ama iyiyim. Artık kafamda sesimi duymuyorum. Bana kızı ele geçirdiğini söyle."

"Evet. Şimdi güzel bir uyku çekiyor; fakat arkadaşları var. Onlarla karşılaşmak istemiyorum. Hemen batıya doğru yola çıkacağım. Harita arayacak vaktim yok, arka yollardan Vermont'a ve New York'a gideceğim."

"Kurbağa Slim'den bununla ilgilenmesini isterim."

"Benimle buluşması için birini hemen doğuya yollamaksın Rosie. Küçük Bayan Bomba'yı etkisizleştirmemizi sağlayacak ne kadar malzeme bulabilirsen yolla; çünkü elimde fazla bir şey kalmadı. Nut'un dolaplarına bakın. Onda bir şeyler mutlaka..."

"Bana işimi nasıl yapacağımı öğretme," dedi kadın öfkeyle. "Kurbağa gerisini halleder. Yola çıkacak kadar malzemen var mı?"

"Evet. Rosie hayatım, piknik alanı tuzakmış. Küçük kız bizi hakladı. Ya arkadaşları polisi ararsa? Yolcu koltuğunda iki zombiyle külüstür bir F-150 kullanıyorum. Alnımda ADAM KAÇIRMIŞTIR yazmasından bir farkı yok yani!"

Ama sırıtıyordu. Hem de ne sırıtış! Diğer tarafta kısa bir duraksama. Karga, StoneTarm garajında, direksiyonun başında bekledi.

"Eğer önünde mavi polis ışıklarını görürsen veya yol kesilmişse kızı öldür ve o ölürken buharının içine çekebileceğin kadarını çek. Sonra teslim ol. Er geç seni kurtarırız, biliyorsun," dedi Rose, uzun bir sessizlikten sonra.

Duraksama sırası Karga'daydı. "Bunun iyi bir taktik olduğuna emin misin hayatım?" diye sordu.

"Eminim." Kadının sesi buz gibiydi. "Jimmy, Nut ve Yılan'm ölümlerinden o sorumlu. Hepsinin yasını tutuyorum ama en çok Andi'ye üzülüyorum; çünkü onu kendi elimle dönüştürdüm ve hayatımızın tadına bile bakamadan öldü. Bir de Sarey var..."

Cümlesini iç çekişle tamamladı. Karga karşılık vermedi. Söylenecek bir şey yoktu. Gerçek Kardeşlik'e katıldıktan sonra Andi

Steiner birçok kadınla olmuştu -şaşılacak bir yan yoktu, buhar, çaylakları her zaman kontrolsüzleştirirdi- ama on yıldan uzun süredir Sarah Carter ile birlikteydiler, hayatlarını birbirlerine adamışlardı.

"Sarey'i teselli etmek mümkün değil," dedi Rose. "Kara Gözlü Susie de Nut yüzünden dağıldı. O küçük kız aramızdan üç kişiyi öldürmenin hesabını verecek. Öyle veya böyle bugüne kadar bildiği hayat sona erdi. Başka soru?"

Karga'nın soracak sorusu yoktu.

10

Anniston'dan Granite Eyaleti otoyoluna çıkıp batıya doğru yol almaya başladıklarında kimse Karga Daddy ve uyuklayan yolcularına dikkat etmedi. Birkaç istisna dışında (keskin gözlü yaşlı kadınlar ve küçük çocuklar en kötüleriydi) köylüler, Amerika Terörizmin Karanlık Çağı'na girdiğinden beri etrafta olup biten hiçbir şeyi görmemeyi alışkanlık haline getirmişti. *Bir şey görürseniz haber verin* harika bir slogandı ama insanlar görmemek, dolayısıyla sorumluluk almamak için ellerinden geleni yapıyordu.

Vermont'a ulaştıklarında hava kararıyordu ve karşı yönden gelen araçların tek gördüğü, adamın bilerek açık bıraktığı uzun farların ışığıydı. Kurbağa Slim şimdiden üç kere aramış, ona hangi yollardan gideceğini söylemişti. Çoğu adı sanı bile olmayan ara yollardı. Kurbağa, ayrıca Dizel Doug, Kirli Phil ve Önlük Annie'nin buluşmak için yola çıktığını haber vermişti. Külüstürü andırsa da 400 beygirlik gücüyle istedikleri hızda gidebilecekleri 2006 Caprice'e atlayıp adamla buluşmak üzere yola çıkmışlardı. Hız sınırını geçmeyi umursamıyorlardı; çünkü hepsinde merhum Sayı Sihirbazı Jimmy sayesinde bütün kontrolleri rahatlıkla atlatmalarını sağlayacak Homeland Security kimlikleri vardı.

Küçük ikizler Pea ve Pod, gelişmiş uydu iletişim mekanizmalarıyla kuzeydoğudaki polis konuşmalarını dinliyordu. Şimdilik

genç bir kızın kaçırıldığını bildiren olmamıştı. İyi haberdi ama beklenmedik değildi. Tuzak kurmayı akıl eden arkadaşlar muhtemelen polise başvururlarsa kızın başına neler gelebileceğini bilecek kadar zekiydiler.

Yeniden telefon çaldı, bu seferkinin sesi boğuktu. Karga, gözlerini yoldan ayırmadan uyuyan yolcuların üstünden torpido gözüne uzandı ve cep telefonunu buldu. Hiç şüphesiz ihtiyarındı. Arayanın adı yazmıyordu; demek ki numarası telefona kayıtlı değildi. Alan kodu New Hampshire'a aitti. Tuzak kuranlardan biri yaşlı adamın ve kızın iyi olup olmadığını mı merak etmişti? Karga telefonu açmayı düşündüyse de vazgeçti. Arayan kişi mesaj bırakmış mı diye daha sonra bakacaktı. Bilgi güçtür.

Cep telefonunu torpido gözüne bırakmak için eğildiğinde parmakları metale değdi. Telefonu bırakıp elinin değdiği nesneyi dışarı çıkardı. Otomatik tabanca, Şanslı bir keşif, iyi bir ikramiye. İhtiyar beklediğinden erken uyahsa, Karga ne yapmaya çalıştığını fark etmeden önce rahatlıkla silaha ulaşabilirdi. Karga, Glock'u koltuğunun altına koyup torpido gözünü kapadı.

Silah da güçtür.

11

Abra, kıpırdanmaya başladığında 108 numaralı otoyolun Yeşil Dağlar'm arasından geçen bölümündeydiler ve hava kararmıştı. Kendini hâlâ tetikte ve enerji dolu hisseden Karga, kızın uyanmasına üzülmedi. Öncelikle onu merak ediyordu. Ayrıca kamyonun benzini bitmek üzereydi ve birinin depoyu doldurması gerekecekti.

Yine de riske girmedi.

Sağ eliyle kalan iğnelerden birini çıkarıp bacağının yanına koydu. Kızın gözlerinin açılmasını bekledi. Ardından, "İyi akşamlar küçükhanım. Ben Henry Rothman. Söylediklerimi anlıyor musun?" dedi.

"Sen..." Abra öksürüp boğazını temizledi, dudaklarını yaladı, yeniden konuşmayı denedi. "Sen Henry bilmem ne değilsin. Sen Karga'sm."

"Demek söylenenleri anlıyorsun. Güzel. Beyninin uyuşmuş olduğunu tahmin ediyorum. Öyle de kalacak; çünkü ben öyle istiyorum. Ama eline koluna hâkim olacağına söz verirsen seni uyutmam gerekmez. Anladın mı güzelim?"

"Nereye gidiyoruz?"

"Hogvvarts'a, uluslararası Quidditch Turnuvası'nı izlemeye. Sana sihirli sosisli sandviç ve sihirli pamuk helvası alacağım. Soruma cevap ver. Uslu bir çocuk olacak mısın?"

"Evet."

"Hemen evet dediğini duymak güzel ama sana inanmadığım için beni bağışla lütfen. Sonradan pişman olacağın aptalca bir şey yapmadan önce sana hayati önem taşıyan birkaç bilgi vermek istiyorum. Elimdeki iğneyi görüyor musun?"

"Evet." Abra başını cama yaslamayı bırakmaksızın gözucuyla iğneye baktı. Gözlerini kapadı, tekrar açtı ve yavaşça, "Susadım," dedi.

"Uyuşturucudandır. Yanımda içecek bir şey yok. Aceleyle çıktık..."

"Çantamda meyve suyu var." Boğuk bir ses. Yavaş yavaş dökülen kelimeler. Her göz kırpıştan sonra bin bir güçlükle açılan gözler.

"Korkarım ki, o da garajda kaldı. Bir sonraki kasabadan içecek bir şeyler alabiliriz. Tabii uslu bir kız olursan. Yaramaz bir kız olursan geceyi kendi tükürüğünü yutarak geçirirsin. Anlaşıldı mı?"

"Evet."

"Beynimi kurcaladığını hissedersem ki bunu yapabileceğini biliyorum; veya mola verdiğimizde kaçmaya çalışırsan yaşlı beyefendiye iğneyi geçiririm. Önceden verdiğimle birleşince Amy VVinehouse'm yanını boylayacaktır. Bu da anlaşıldı mı?"

"Evet." .

Yeniden dudaklarını yaladı ve sonra avucuyla ağzını ovuşturdu.

"Onu incitme."

"Bu sana bağlı."

"Beni nereye götürüyorsun?"

"Uyuyan Güzel? Tatlım?"

"Efendim?"

Kız uykulu uykulu gözlerini kırpıştırdı.

"Çeneni kapa ve yolculuğun tadını çıkar!"

"Hogvvarts," dedi kız. "Pamuk... helvası." Bu sefer gözlerini kapadığında gözleri açılmadı. Hafifçe horluyordu. Hoş denebilecek, rüzgâr sesini andıran bir sesti. Karga, kızın numara yaptığını sanmasa da iğneyi ihtiyarın bacağının yanında tutmayı sürdürdü. Gollum'un bir keresinde Frodo Baggins'e dediği gibi: Görünüş aldatıcıdır, kıymetlimis. Görünüş çok aldatıcıdır.

12

Abra tamamen kendinden geçmemişti; hâlâ kamyonun motorunun sesini duyuyordu ama çok uzaklardan geliyordu ses. Ailesiyle sıcak öğleden sonraları VVinnipesaukee Gölü'ne gittikleri zamanları, kafasını suyun altına soktuğunda uzaktaki motorların sesini duyuşunu hatırlatıyordu. Kaçırıldığının bilincindeydi, endişelenmesi gerektiğini anlıyor ama kendini huzurlu hissediyordu, uyku ile uyanıklık arasında gidip gelmekten memnundu. Ağzının ve boğazının kuruluğu berbattı. Dili tozlu bir paspasa dönmüştü.

Bir şey yapmalıyım. Beni Şapkalı Kadına götürüyor. Bir şey yapmalıyım. Yapmazsam beyzbolcu çocuğu öldürdükleri gibi beni de öldürecekler. Hatta daha kötüsünü yapacaklar.

Bir şey yapacaktı, içeceğine kavuştuktan sonra. Ve biraz daha uyuyunca...

Gözkapaklarına batan bir ışıkla uyandığında motorun sesi iyice kaybolup çok uzaklardan gelen bir uğultuya dönüşmüştü.

Derken ses tamamen kesildi ve Karga kızın bacağını dürttü. Başlangıçta nazikçe, sonra daha sertçe. Canını yakacak kadar sert.

"Gözlerini aç Uyuyan Güzel. Sonra istediğin kadar uyursun."

Kız zar zor gözlerini açtı, ışığın parlaklığı gözlerini kamaştırdı. Benzin pompalarının yanına park etmişlerdi. Tepede floresanlar ışıldıyordu. Kız ışıktan gözlerini korumak için elini yüzüne siper etti. Şimdi susuzluğa bir de baş ağrısı eklenmişti. Sanki...

"Niye gülüyorsun Uyuyan Güzel?"

"Ha?"

"Gülümsüyorsun."

"Sorunumun ne olduğunu anladım. Akşamdan kalmayım."

Karga bu yorum karşısında sırıttı. "Haklısın, üstelik içki içmen bile gerekmedi. Söylediklerimi anlayacak kadar ayık mısın?"

"Evet." Öyle sanıyordu. Ancak beynindeki zonklama yok mu, o korkunçtu.

"Al şunu."

Kıza sol eliyle bir şey uzattı. Sağ eli iğneyi Bay Freeman'ın bacağına dayamıştı.

Genç kız gözlerini kısıp baktı. Kredi kartı. Fazlasıyla ağırlaşan elini uzatıp kartı aldı. Gözleri yeniden kapanmaya başladığında adam bir tokat attı. Kızın gözleri şaşkınlıktan fal taşı gibi açıldı. Hayatında hiç tokat yememişti. En azından bir yetişkinden. Elbette daha önce kaçırılmamıştı da.

"Ay!"

"Kamyondan in. Pompanın yanındaki talimatları izle. Zeki çocuksun, becereceğine eminim. Depoyu doldur. Hortumu yerine bırak ve içeri dön. Hepsini uslu bir kız gibi yaparsan, kamyonu Coca-Cola makinesinin oraya sürerim." Uzak köşedeki makineyi işaret etti.

"İstersen büyük kolalardan alabilirsin, istersen su alırsın. Görebildiğim kadarıyla Dasani marka sular var. Yaramazlık edersen yaşlı adamı öldürürüm, dükkâna girer kasadaki çocuğu da öldürürüm. Dert değil. İhtiyar arkadaşın bana bir iyilik yapıp yanında silah getirmiş. Seni de yanımda götürürüm, oğlanın kafasının parçalanışını seyrettiririm. Hepsi sana kalmış. Anlaşıldı mı?"

"Evet," dedi Abra. Biraz daha kendine gelmişti. "Hem kola hem su alabilir miyim?"

Bu sözler üzerine adamın ağzı kulaklarına vardı. Yüzü yakışıklı bir adamın yüzüne dönüştü. İçinde bulunduğu koşullara, baş ağrısına, hatta attığı tokada rağmen Abra adamın hoş olduğunu düşündü. Pek çok kişinin, özellikle kadınların böyle düşündüğünü tahmin etti. "Biraz açgözlüce ama açgözlülük her zaman kötü değildir. Ne kadar uslu duracağına bağlı."

Kız üçüncü denemede kemerinin tokasını açtı ve kapı kolunu tuttu. Aşağı inmeden önce şöyle dedi: "Bana Uyuyan Güzel demeyi bırak. Adımı biliyorsun, ben de seninkini biliyorum."

Kapıyı çarptı ve adam cevap veremeden yalpalayarak pompanın yolunu tuttu. Kızın hem buharı hem karakteri güçlüydü. Karga neredeyse ona hayran olacaktı. Ama Yılan, Nut ve Jimmy'nin başına gelenler düşünüldüğünde "neredeyse" bu cümledeki anahtar kelimeydi, daha ötesi düşünülemezdi.

\-

İ3

Kelimeleri görmekte güçlük çektiğinden Abra başlangıçta talimatları okuyamadı. Dünya dönüp duruyordu. Gözlerini kıstı, kelimelere odaklandı. Karga bütün dikkatiyle onu izliyordu. Adamın gözlerini ensesine diktiğini hissediyordu kız.

(Dan?)

Ses yok. Abra şaşırmadı. Önündeki pompayı nasıl çalıştıracağını bile beceremezken nasıl olur da Dan'e ulaşmayı beklerdi? Hayatında kendini hiç bu kadar beceriksiz hissetmemişti.

Sonunda pompayı çalıştırmayı başardı ama kredi kartını sokmayı ilk denediğinde ters koyduğu için her şeye baştan başlaması gerekti. Başlangıçta depo hiç dolmayacakmış gibi geldi. Neyse ki, hortumun ağzındaki kauçuk başlık sayesinde pis kokular ve gazlar dışarı taşmıyordu. Ayrıca serin gece havası kızın zihninin açılmasını sağlamıştı. Milyarlarca yıldız vardı gökyüzünde. Yıldızların güzellikleri ve çoklukları kızın başını döndü-

rürdü ama bu gece onlara bakmak Abra'yı korkutuyordu. Çok uzaklardaydılar.

Depo dolduğunda gözlerini kısıp pompanın ekranında beliren mesaja baktı. Karga'ya döndü. "Fiş istiyor musun?"

"Bu seferlik fişsiz idare edebiliriz, sence de öyle değil mi?" Yeniden baş döndürücü gülümsemesiyle kıza baktı adam. Kendisine yöneltildiğinde insanı mutlu eden gülümsemelerdendi. Abra adamın bir sürü kız arkadaşı olduğuna emindi.

Hayır. Tek bir kız arkadaşı var. Şapkalı Kadın, Rose onun kız arkadaşı. Başka kız arkadaşı olsa Rose onu öldürür. Muhtemelen dişlerini ve tırnaklarını adamın boynuna geçirip parçalar.

Kamyona dönüp yolcu koltuğuna geçti.

"Aferin," dedi Karga. "Büyük ödülü kazandın: kola ve su. Şimdi cici babana ne diyeceksin?"

"Teşekkürler," dedi Abra ruhsuzca.

"Sen benim babam değilsin."

"Olabilirim de. Bana iyi davranan kızların cici babalığını yapmakta üstüme yoktur. Tabii uslu uslu duran kızların."

Arabayı makinenin yanma sürdü, kıza beş dolar uzattı. "Varsa bana da Fanta al. Yoksa Coca-Cola."

"Siz de herkes gibi Coca-Cola içiyor musunuz?"

Adam kalbi kırılmış gibi yalancıktan suratını buruşturdu.

"Kanatırsan kanamaz mıyız? Gıdıklarsan gülmez miyiz?"

"Shakespeare mi?"

Kızın eli yeniden ağzına gitti. *"Romeo ve Juliet."*

"Venedik Taciri, seni budala," dedi Karga gülümseyerek. "Eminim gerisini bilmiyorsundur."

Abra başını iki yana salladı. Büyük hata. Geçmeye başlayan zonklama yeniden şiddetlendi.

"Zehirlersen ölmez miyiz?"

Parmağıyla Bay Freeman'ın bacağına yasladığı iğneye dokundu.

"İçeceklerimizi alırken bunu da çok iyi düşün."

Büyük bir dikkatle kızın makineyi kullanışını seyretti. Benzin istasyonu ufak bir kasabanın ormana bakan yamacındaydı. Karga, kızın, ihtiyarın canı cehenneme diyerek ağaçların arasına dalmasından korkuyordu. Silahı çıkarmayı düşündüyse de olduğu yerde bıraktı. Hâlâ kendine gelememiş bir kızın peşinden koşmak zor olmazdı; fakat kız korkularını boşa çıkardı. Ormana bakmaksızın parayı makineye soktu, birer birer içecekleri aldı ve yalnızca suyu kana kana içmek için duraksadı. Kamyona döndü, adama Fanta'sını verdi. Araca binmedi. Bunun yerine binanın yan tarafını işaret etti.

"Çişim geldi."

Karga çelişki içinde kaldı. Bunu öngörememişti, oysa öngörmesi gerekirdi. Kıza uyuşturucu vermişlerdi, şimdi vücudu toksinlerden kurtulmak istiyordu..

"Tutamaz mısın?"

Yolda biraz daha ilerlediklerinde aracı yanaştıracak bir yer bulmayı umuyordu. Kız çalıların arasına işeyebilirdi. Adam saçlarını görebildiği sürece sorun olmazdı. Abra başını iki yana salladı. Elbette tutamazdı.

Karga şöyle bir düşündü: "Tamam, dinle. Kapısı kilitli değilse kadınlar tuvaletini kullanabilirsin. Kilitliyse gidip arka tarafa işe. Kasadaki oğlandan anahtarı istemene izin vermeyeceğim."

"Arkaya gidersem herhalde beni izlemeyi planlıyorsun değil mi? Sapık!"

"Arkasına saklanabileceğin bir çöp tenekesi mutlaka vardır. Kıymetli poponu görememek kalbimi sızlatacak ama idare ederim. Şimdi kamyona bin."

"Ama dedin ki..."

"Araca bin, yoksa sana yeniden Uyuyan Güzel demeye başlarım."

Kız araca bindiğinde adam kamyonu tuvaletlerin kapısına yanaştırdı. Kapıların açılacağı kadar mesafe olmasına dikkat etti.

"Şimdi elini uzat."

"Neden?"

"Dediğimi yap."

Kız isteksizce elini uzattı. Adam eli tuttu. Kız iğneyi görür görmez elini çekmeyi denedi.

"Endişelenme, yalnızca bir damla. Kötü şeyler düşünmeni istemeyiz, anlıyorsun ya? Öyle ya da böyle sana iğne yapacağım, kavga gürültüye ne gerek var?"

Kız mücadeleyi bıraktı. Elinin arkasında ufak bir batma hissetti, sonra kızın elini bıraktı adam. "Hadi git. İşini gör. Acele et. Eski şarkıda dendiği gibi; kum saatinin kumları azalıyor, eve dönme vakti geldi."

"Ben öyle bir şarkı bilmiyorum."

"Hiç şaşırmadım. *Romeo ve Juliet'i Venedik Taciri'nden* bile ayıramıyorsun."

"Çok acımasızsın."

"Her zaman değil," dedi adam.

Kız kamyondan inip birkaç saniye kapının yanında durdu, derin derin nefes aldı.

"Abra?"

Adama baktı kız.

"Kendini içeri kilitlemeyi deneme. Bunun bedelini kimin ödeyeceğini biliyorsun."

Billy Freeman'ın bacağına dokundu. Ne olacağını biliyordu Abra.

Açılmaya başlamış olan bilinci yeniden bulutlandı. Etkileyici gülümsemesiyle korkunç adam -korkunç *şey*- akıllıydı. Her şeyi düşünmüştü. Genç kız tuvalet kapısının kilitli olup olmadığını kontrol etti. Açıktı. Hiç değilse çalıların arasına girip işemesi gerekmeyecekti. İçeri girdi, kapıyı kapadı, tuvaletini yaptı. Fırıl fırıl dönen başını ellerinin arasına alıp öylece oturdu. Emma'nm evinin tuvaletindeyken, her şeyin yoluna gireceğine inanmakla ne kadar budalalık ettiğini düşündü. Ne kadar uzun zaman olmuş gibi geliyordu şimdi.

Bir şey yapmalıyım.

Fakat uyuşmuştu, sersemlemişti.

(Dan.)

Genç kız bütün gücünü toplayıp ona ulaşmaya çalıştı ama fazla bir ışıltısı yoktu. Karga ona ne kadar mühlet tanıyacaktı? Çaresizliğin bütün vücuduna yayıldığını, direncinin son kırıntılarının da yok olduğunu hissetti. Tek arzusu pantolonunun düğmelerini iliklemek, kamyona gitmek ve yeniden uykuya dalmaktı. Yine de son bir kez şansını denedi.

(Dan! Dan, lütfen!)

Mucize olmasını bekledi.

Ama aldığı yegâne karşılık kamyondan gelen korna sesleriydi. Mesaj açıktı: *Zaman doldu.*

ON BEŞINCI BOLUM

YER DEĞİŞTİRMECE

1

Unuttuğunu hatırlayacaksın.

Cloud Gap'teki bedeli ağır zaferlerinden beri bu cümle, ucuz bir pop parçası gibi Dan'in kafasına takılmıştı. Hani gecenin bir vakti tuvalete gittiğinizde kendinizi bir parçayı mırıldanırken bulur ve kulaklarınıza inanamazsınız ya, bu da aynı ölçüde sinir bozucuydu ama uyduruk pop parçaları kadar anlamsız değildi. Dan, nedense onu Tony ile bağdaştırmıştı.

Unuttuğunu hatırlayacaksın.

Gerçek Kardeşlik'in VVinnebago'sunu alıp arabalarını park ettikleri yere, Frazier kasabasındaki Teenytown Istasyonu'nun otoparkına gitmeleri düşünülemezdi. Araçtan çıkarken görülmekten veya geride iz bırakmaktan korkmasalar bile bu seçeneği listeden çıkarmak için oylama yapmalarına dahi gerek olmazdı. Aracın içi hastalık ve ölüm kokuyordu; kötülük kokuyordu. Dan'in bir gerekçesi daha vardı: Onlar'ın hayaletimsi yaratıklar olarak geri dönüp dönmediklerini bilmiyor ve kesinlikle bu sorunun cevabını öğrenmeyi istemiyordu. Böylece giysileri ve ilaçları Saco Nehri'ne atıp akıntıyla Maine Eyaleti'ne sürüklenişini izledikten sonra geldikleri gibi trenle geri döndüler.

David Stone, ön koltuğa geçti, Dan'in Abra'nın oyuncak tavşanına sıkı sıkı sarıldığını gördüğünde onu almak için elini uzat-

tı. Dan, isteksizce tavşanı adama verdi ve Abra'nm babasının öteki elinde ne tuttuğunu gördü: Blackberry.

"Onunla ne yapacaksın?"

Dave ortasından geçtikleri ormana baktıktan sonra Dan'e döndü. "Cep telefonunun çektiği bir yere ulaştığımızda Deane'lerin evini arayacağım. Cevap veren olmazsa polise telefon edeceğim. Cevap verirlerse ve Emma veya annesi Abra'nm gittiğini söylerse yine polisi arayacağım. Onlar henüz aramamışsa tabii." Bakışları soğuk ve ölçülüydü, arkadaş canlısı olmaktan uzaktı ama kızı için endişelerini -korkularını- kontrol altında tutuyordu. Dan adama saygı duydu. Ayrıca bu sayede onu ikna etmesi daha kolay olacaktı.

"Torrance, bundan seni sorumlu tutuyorum. Plan senindi. Senin çılgın planındı."

Hepsinin aynı çılgın planda anlaştıklarını söylemenin anlamı yoktu veya John'm ve kendisinin de Abra'nm sessizliği yüzünden babası kadar endişelendiklerini söylemenin. İşin özü, adam haklıydı.

Unuttuğunu hatırlayacaksın.

Yeni bir Overlook anısı mı? Dan öyle olduğunu sanıyordu. Neden şimdi? Neden burada?

"Dave, kızının kaçırıldığı neredeyse kesin." Konuşan John Dalton'dı. Hemen arkalarındaki vagona oturmuştu. "Eğer öyleyse ve polise haber verirsen Abra'ya ne olacağını sanıyorsun?"

Şükürler olsun, diye düşündü Dan. *Eğer bunu söyleyen ben olsaydım dinleyeceğinden şüpheliyim; çünkü özüne inecek olursak kızıyla planlar yapan bir yabancıyım. Onu bu işe benim bulaştırmadığıma hiçbir zaman emin olamayacaktır.*

"Başka ne yapabiliriz?" diye sordu Dave ve o anda bütün iradesi parçalandı. Abra'nm oyuncak tavşanına sarılıp ağlamaya başladı. "Eşime ne diyeceğim? Öcülerden biri kızımızı kaçırırken Cloud Gap'te insanlara ateş ettiğimi mi söyleyeceğim?"

"Her şey sırayla," dedi Dan. *Her şeyi Tanrıya emanet et* veya *ağırdan al* gibi Adsız Alkolikler sloganlarının Abra'nm babasını

tatmin edeceğini sanmıyordu. "Telefonun çektiğinde DeaneTeri ara. Tahminimce konuştuğunda iyi olduklarını öğreneceksin."

"Nasıl bu sonuca varabiliyorsun?"

"Abra'yla son konuşmamda ona arkadaşının annesine polisi aramasını söylemesini önerdim."

Dave gözlerini kırpıştırdı. "Gerçekten mi? Yoksa arkanı sağlama almak için mi söylüyorsun?"

"Gerçekten. Abra tam cevap veriyordu, 'Ben orada...' dedi ve bağlantı koptu. Sanırım bana DeaneTerin evinde olmadığını söyleyecekti."

"Kızım hayatta mı?"

Dave buz gibi eliyle Dan'i dirseğinden yakaladı.

"Söyle bana, kızım hayatta mı?"

"Ondan bir daha haber almadım ama hayatta olduğuna eminim."

"Elbette öyle söyleyeceksin. Kendi kıçını koruyorsun, ha?"

Dan karşılık vermemek için kendini zor tuttu. Kavga etmeye başlarlarsa Abra'yı kurtarma şansları sıfıra inerdi.

"Öldürmeleri anlamsız," dedi John. Yüzü hâlâ bembeyazdı ve elleri titriyordu ama en sakin ve nazik ses tonuyla konuşuyordu Dave'le. "Ölüsünün onu kaçıran kişiye faydası yok. Zaten onu... ne için istediklerini..."

"Enerjisi için istiyorlar," dedi Dan. "Buharı için."

"Ayrıca," diye lafa devam etti John. "Öldürdüğümüz adamlar hakkında polislere ne diyeceksin? Geridönüşüme girip yok olduklarını mı? Kalan eşyalarından da kurtulduğumuzu mu?"

"Beni bu işe bulaştırdığınıza inanamıyorum."

Dave tavşanı sağa sola çeviriyordu. Bir süre sonra eski püskü oyuncak parçalandı ve içindeki pamuklar yere saçıldı. Dan'in bile katlanamayacağı kadar ağır bir manzaraydı.

"Dinle Dave," dedi John. "Kızının iyiliği için kafanı topla. Dergide oğlanın fotoğrafını görüp onu bulmaya çalıştığı zaman Abra bu işe bulaşmış oldu. Kızının Şapkalı Kadın dediği kişi onun varlığını hissettiğinde er geç peşine düşecekti. Buhar deni-

len şeyi bilmiyorum ve Dan'in ışıltı dediği şey hakkında çok az bilgi sahibiyim ama bugün karşılaştıklarımız gibi insanların şahit bırakmadığını biliyorum. Kızın Iowa'lı oğlanın ölümüne şahit oldu, onu zaten sağ bırakmazlardı."

"Deane'leri ara ama her şey normalmiş gibi davran," dedi Dan.

"Normal mi? Normal mi?"

İsveççe bir kelimeyi anlamaya çalışanlara benziyordu.

"Abra'nm marketten bir şeye ihtiyacı var mıymış sor; ekmek, süt veya ona benzer bir şeyler. Eve döndüğünü söylediklerinde önemli değil, evi ararım dersin."

"Sonra ne olacak?"

Dan cevabı bilmiyordu. Tek bildiği düşünmek için zamana ihtiyaç duyduğuydu. Neyi unuttuğunu hatırlamalıydı.

John cevabı biliyordu. "O zaman Billy Freeman'ı ararsın."

Dave telefonunun çektiği bir yere ulaştığında güneş batmaya başlamıştı ve *Riv'in* farlarının aydınlattığı bölge dışında önlerini göremiyorlardı. Kızın babası DeaneTerin evini aradı, şekli şemaili bozulan Hoppy hâlâ kucağındaydı ve yüzü endişeden ter içinde kalmıştı. Dan adamın iyi dayandığını kabul etmeliydi. Abby'yi telefona çağırabilirler miydi? Kızının bir şeye ihtiyacı olup olmadığını soracaktı? Ya öyle demek? O zaman evi arardı. Biraz daha karşı tarafı dinledi, bunu yapacağını söyledi ve telefonu kapadı. Endişe dolu gözlerle Dan'e baktı.

"Bayan Deane, Abra'nın kendini nasıl hissettiğini sormamı rica etti. Anlaşılan âdet sancılarından yakınıp eve dönmüş." Başı öne düştü. "Âdet görmeye başladığını bile bilmiyordum. Lucy söylememişti."

"Babaların her şeyi bilmesi gerekmez," dedi John. "Şimdi Billy'yi aramayı dene."

"Numarası bende yok." Kahkahayı andırır bir ses çıkardı. "İşe yaramaz insan müsveddeleriyiz."

Dan ezberden numarayı söyledi. İleride ağaçlar seyreliyor, aralarından Frazier'ın yanmaya başlayan sokak lambalarının ışığı görülüyordu.

Dave numarayı çevirip sinyal sesine kulak verdi. Bir süre bekledi ve telefonu kapadı. "Telesekreter."

Riv ağaçların arasından çıkıp Teenytovvn'a olan son üç kilometreyi kat ederken konuşmadan oturdular. Dan yeniden Abra'ya ulaşmayı denedi, bütün enerjisini toplayıp zihniyle kıza seslendi ama cevap alamadı. Karga dediği adam bir şekilde kızı bayıltmıştı herhalde. Dövmeli kadının elinde iğne vardı. Karga'nın yanında da iğne olabilirdi.

Unuttuğunu hatırlayacaksın.

Bu düşüncenin zihninde ilk belirişini hatırladı ve o anda, Overlook Oteli, oteldeki korkunç hayaletler ve hayaletleri kaldırdığı kutular aklına geldi.[1]

"Kazan dairesiydi."

Yan koltuktaki Dave gözucuyla ona baktı.

"Ne?"

"Boş ver."

Overlook'un ısıtma sistemi çok eskiydi. Buhar basıncının düzenli aralıklarla düşürülmesi gerekiyordu; yoksa basınç yükselir, kazan patlar ve bütün oteli havaya uçururdu. Hızla bunama noktasına yaklaşan Jack Torrance bunu unutmuştu ama küçük oğlunu uyarmışlardı. Tony uyarmıştı.

Bu da ona benzer bir uyarı mıydı, stres ve suçluluk duygusunun ortaya çıkardığı çıldırtıcı bir hafıza oyunu mu? Çünkü John haklıydı, suçluluk duyuyordu. Abra er geç Onlar'ın hedefi olacaktı ama suçluluk duygusu mantık dinlemez. Plan Dan'in planıydı, kötü gitmişti, sorumluluk ondaydı.

Unuttuğunu hatırlayacaksın.

Duyduğu eski dostunun sesi miydi, ona şimdiki durumlarıyla ilgili bir şey mi söylemeye çalışıyordu, yoksa gramofonun nağmeleri miydi?

(1) ***Medyum:*** "Babanın unuttuğunu sen hatırlayacaksın."

Dave ve John birlikte Stone'ların evine döndüler. Dan, kendi arabasıyla peşlerinden giderken düşünceleriyle baş başa kaldığına memnundu. Gerçi bir yararı olmadı. Kafasında dönüp duran cümlede yakalaması gereken bir şey vardı ama bir türlü ona ulaşamıyordu. Ergenlik çağından beri ilk kez Tony'yi çağırmayı bile denedi ama şansı yaver gitmedi.

Billy'nin kamyonu artık Richland Çıkmazında değildi. Dan bu durumu olağan karşıladı. Gerçek Kardeşlik üyeleri karavanla onların peşine düşmüştü. Karga, Anniston'da indiyse yaya kalmış demekti ve haliyle bir vasıtaya ihtiyaç duymuştu.

Garaj kapısı açıktı. Dave durmasını beklemeden John'ın otomobilinden inip Abra'nın adını seslenerek içeri koştu. Ardından çığlık ile inleme arası bir ses çıkararak yerde bulduğu bir şeyi havaya kaldırıp John'ın arabasının farlarının önüne yığıldı. Dan aracını John'ın Suburban'ının yanina park ederken çığlığın sebebini gördü: Abra'nın sırt çantası.

O zaman karşı konulmaz bir içki içme arzusu kapladı Dan'in içini, Kovboy Çizmesi'nin otoparkından John'ı aradığı zamankinden çok daha güçlü bir dürtü, ilk toplantısında beyaz fişi aldığından bu yana hissettiği en güçlü arzuydu. Arabayı geri geri çıkar, bağırışlara kulağını tıka, Frazier'a geri dön diyordu içgüdüleri. Bull Moose diye bir bar vardı. Pek çok kez önünden geçmiş, bütün eski alkolikler gibi istemeden varsayımlar yürütmüştü: İçi nasıldı? Hangi biralar vardı? Müzik kutusu ne tür müziklerle doluydu? Hangi viskileri satıyorlardı? Güzel kadınlar var mıydı? İlk içkinin tadı nasıl olacaktı? Kendini eve dönmüş gibi mi hissedecekti? Sonunda evindeymiş gibi? Dave Stone polisleri aramadan ve polisler küçük kızın kayboluşu hakkında sorgulamak için kendisini karakola almadan önce bu soruların en azından bir kısmına cevap bulabilirdi.

Öyle bir zaman gelecek ki, bütün iraden yıkılacak ve senin ile içki arasındaki tek şeyin daha yüce bir güç olduğunu hissedeceksin, demişti Casey ilk günlerinde.

Dan'in yüce güçlerle sorunu yoktu; çünkü içeriden bilgi aldığı söylenebilirdi. Ne de olsa diğer tarafa geçen varlıklarla iletişim kurabiliyordu. Abra gibi Dan de hayaletleri görmüştü. Ara sıra bu dünyanın ötesindeki dünyalara gözucuyla da bakma şansı yakalayan Dan, kendisinden büyük bir gücün varlığına inanıyordu ama küçük kız kaçırıldığında bu güç neredeydi?

Bu soruyu ilk soran sen değilsin ya, diye düşündü.

Casey Kingsley günde iki kere, Tanrı'ya şükretmesini ve yardımını istemesini söylemişti. *İlk üç basamak bunlardır: Alkole karşı güçsüz olduğumuzu ve hayatımızın kontrolümüzden çıktığını kabul ettik. Kendimizden daha üstün bir kuvvetin bize akıl sağlığımızı kazandırabileceğine inandık. Arzularımızı ve yaşantımızı Tanrı'nın iradesine terk etmeye karar verdik.*

Bu öğüdü tutmaya isteksiz olan çaylaklara, Casey, yönetmen John Waters'**in** hikâyesini anlatırdı. Erken dönem filmlerinden biri olan *Pembe Flamingolar'da* Waters'**in** travesti başrol oyuncusu Divine, banliyödeki bir evin bahçesindeki köpek dışkılarını yer. Aradan yıllar geçtiğinde bile Waters'a sinema tarihinin en muhteşem anlarından biri kabul edilen o sahneyi sorarlar. Bir gün Waters öfkelenir. "Anlam yüklemeye çalışmayın. Bok bazen boktur ve o bok Divine'ı yıldız yaptı," der muhabire. *Bu yüzden dizlerinizin üstüne çökün ve hoşunuza gitmese bile yardım isteyin,* derdi Casey anlatmayı bitirdiğinde. *Kendi bokunuzu temizleyin.*

Dan direksiyonun başındayken dizlerinin üstüne çökemezdi ama sabahları ve akşamları dua ederken nasıl duruyorsa öyle durdu; gözlerini kapadı ve avucunu dudaklarına yasladı, sanki hayatının yirmi yılını çalan zehri uzak tutmaya çalışıyordu.

Lütfen delirmemem...

Daha fazlasını söyleyemeden bir şimşek çaktı.

Cloud Gap'e giderken Dave'in söyledikleri. Abra'nın öfkeli gülümsemesi. (Acaba Karga o gülümsemeyi görmüş müydü, gördüyse ne anlam çıkarmıştı?). Daha da önemlisi elinin altında kendi tenini, dudağının dişlerine yaptığı baskıyı hissetmek. Elini dudağına götürüşünü fark etmek.

"Tanrım," diye fısıldadı. Arabadan çıktığında bacakları tutmuyordu. Dayanamayıp dizlerinin üstüne yığıldı ama ayağa kalkıp garaja, iki adamın Abra'nın terk edilmiş sırt çantasına baktıkları yere koştu.

Dave Stone'u omuzlarından yakaladı.

"Eşini arayıp onu görmeye gideceğini söyle."

"Neyle ilgili olduğunu merak edecek," dedi Dave. Titreyen dudaklarından ve gözlerini kaçırışından o konuşmayı yapmak istemediği belliydi.

"Chetta'nm dairesinde kalıyor. Ona... ona ne diyeceğimi bilmiyorum."

Dan adamın omuzlarını biraz daha sıktı, gözlerini gözlerine çevirmeye zorladı.

"Hepimiz Boston'a gidiyoruz. John'ın ve benim de halletmemiz gereken işler var."

"Ne işi? Hiçbir şey anlamıyorum."

Dan anlıyordu. Her şeyi değil ama çoğu şeyi.

3

John'ın Suburban'ına bindiler. Dave önde gidiyordu. Dan arka koltuktaydı, başını kapının koluna yaslamış, ayaklarını yere uzatmıştı.

"Lucy bütün bunların neyle ilgili olduğunu öğrenmek için beni soru yağmuruna tuttu," dedi Dave. "Onu korkutuyormuşum. Elbette Abra'yla ilgili olduğunu düşündü, ne de olsa Abra'nın yeteneğinin çok çok yetersiz bir benzeri onda da var. Bunu hep biliyordum. Abby'nin bu gecelik Emma'da kaldığını söyledim. Evlendiğimizden beri karıma kaç kere yalan söylediğimi biliyor musunuz? Bir elin parmaklarını geçmez. Üçü de perşembe geceleri pokerde ne kadar kaybettiğimle ilgiliydi. Kesinlikle böyle şeyler değildi. Ve üç saat sonra canıma okunacak."

Dan ve John adamın Abra'yla ilgili neler söylediğini ve Lucy'nin, kocasının açıklama yapmamaktaki ısrarına ne kadar

üzüldüğünü zaten biliyorlardı. Mutfaktan eşine telefon açtığında yanmdaydılar. Ancak adamın konuşmaya, AA tabiriyle *paylaşmaya* ihtiyacı vardı. Cevap verme işini John üstlenmişti. "Hı hı..." veya 'Anlıyorum..." ya da "Yaaa?" gibi karşılıklar veriyordu.

Bir ara Dave öfkelenip arka koltuğa döndü.

"Tanrı aşkına, uyuyor musun?"

"Hayır," dedi Dan gözlerini açmadan.

"Kızınla iletişime geçmeye çalışıyorum."

Bu sözle Dave'in monologu sona erdi. Artık sadece 16 numaralı yolda küçük kasabaların arasından geçerek güneye giden Suburban'm tekerleklerinin çıkardığı ses duyuluyordu. Trafik yok denecek kadar azdı ve John, yol iki şeritten dört şeride çıktığında gaza basıp hızı yüz yirmi kilometreye sabitledi.

Dan, Abra'yla iletişim kurmayı denemedi; işe yaramayacağına emindi. Bunun yerine zihnini açtı. Kendini bir tür radyo alıcısına dönüştürdü. Daha önce böyle bir şey yapmayı denememişti ve sonuç ürkütücüydü. Sanki dünyanın en güçlü antenini ve kulaklıklarını takmıştı. Pes perdeden düzenli bir hışırtı duyuluyordu, galiba insan düşüncelerinin uğultusuydu. Kendini kızın sesini duymaya hazırladı, ihtimal vermiyordu ama başka ne yapabilirdi?

Spaulding gişelerinden paralı yola geçtikten kısa süre sonra, Boston'la aralarında yüz kilometreden az mesafe kaldığında kızın sinyalini yakaladı.

(Dan.)

Sinyal çok zayıftı. Başlangıçta hayal gördüğünü sandı -çok istediği için kızı duyduğuna inanmış olabilir miydi?- ama düşüncelerini o yöne kaydırıp bütün dikkatini sinyale verdi. Derken yeniden, bu sefer daha güçlü. İşte! Abra'ydı.

(Dan, lütfen!)

Kıza uyuşturucu verilmişti, tamam, iyi de şimdi ne yapacaklardı? Dan'in hiçbir fikri yoktu; fakat Abra'nın bir fikri vardı. Uyuşmuş olsun veya olmasın adama yolu gösterecekti.

(Abra kendini zorla, bana yardım etmelisin.)

(Yardım mı? Ne yardımı?)

(Yer değiştireceğiz.)

(????)

(Çarkı döndürmeme yardım et.)

4

Dan, arkadan kendisine seslendiğinde Dave bir sonraki gişeye verecekleri bozuklukları hazırlıyordu. Ama konuşan Dan değildi.

"Bir dakika daha ver, tamponumu değiştirmem lazım!"

Direksiyonun başındaki John irkilirken araba sağa sola savruldu.

"Neler oluyor?"

Dave emniyet kemerini çözüp dizlerinin üzerine çömeldi ve arka koltuktaki adama baktı. Dan'in gözleri aralıktı ama Dave, Abra'nm adını söylediğinde gpzleri iriiri açıldı.

"Hayır baba, şimdi olmaz, yardım etmem gerek... Denemem..." Dan'in bütün vücudu kasıldı. Bir eli havaya kalkıp Dave'in binlerce kez gördüğü şekilde dudaklarla oynamaya başladı. Sonra yere düştü.

"Ona bana böyle dememesini söyle, ona..."

Dan'in başı yana devrildi. İnledi. Ellerini havaya savurdu.

"Neler oluyor?" diye bağırdı John. "Ne yapmalıyım?"

"Bilmiyorum," dedi Dave.

Koltukların arasındaki boşluktan arkaya uzanıp çırpman ellerden birini yakaladı, sıkı sıkı tuttu.

"Sürmeye devam et," dedi Dan. "Sürmeye devam et."

Derken arka koltuktaki vücut iki büklüm oldu. Abra, Dan'in sesiyle çığlıklar atmaya başladı.

5

Aralarındaki bağlantıyı kızın düşüncelerini takip ederek kurmuştu. Çarkı ise Abra gözünde öyle canlandırdığı için gördü ama kız onu tek başına çeviremeyecek kadar güçsüzdü. Bütün gücünü bağlantıyı açık tutmakta kullanıyordu. Böylece yer değiştirebileceklerdi. Dan'in bilinci hâlâ karşıdan gelen arabaların farlarının aydınlattığı Suburban'daydı. Aydınlık... Karanlık... Aydınlık... Karanlık.

Çark çok ağırdı. Aniden kapının yumruklanışının sesleri. Biri konuşuyor.

"Abra, çık. Zaman doldu. Yola koyulmalıyız."

Ses kızı korkuttu, bu sayede biraz daha güçlendi. Çark dönmeye, Dan'i Abra'ya doğru sürüklemeye başladı. Hayatında yaşadığı en garip deneyimdi ve durumun korkunçluğuna rağmen heyecan vericiydi.

Uzakta bir yerlerde Abra'nın, "Bir dakika daha ver, tamponumu değiştirmem lazım!" dediğini duydu.

John'ın Suburban'ı kayboldu. Dönerek uzaklaştı. Karanlık, tünelde olduğu hissi. *Burada kaybolursam bir daha asla geri dönemem. Katatonikleşirim ve beni akü hastanesine tıkarlar,* diye düşünecek zamanı oldu.

Derken dönüp duran dünya yeniden yavaşladı. Artık aynı yerde değildi. Suburban kaybolmuştu. Pis kokulu bir tuvaletteydi. Lavabonun yanında ÖZÜRLERİMİZLE, SADECE SOĞUK SU yazıyordu. Tuvalete oturduğunu fark etti. Ayağa kalkmayı düşünemeden kapı, fayansları çatlatacak kadar sertçe açıldı, bir adam içeri daldı. Otuz beş yaşlarındaydı, siyah saçları geriye taranmıştı. Kemikli ama yakışıklı bir yüzü vardı. Silahlıydı.

"Eminim tamponunu değiştiriyorsundur," dedi adam. "Yedeği neredeydi Uyuyan Güzel, pantolonunun cebinde mi? Herhalde öyledir, çünkü sırt çantan buradan çok uzaklarda."

(Bana öyle dememesini söyle.)

"Bana öyle dememeni söylemiştim," dedi Dan.

Karga duraksayıp tuvaletteki kıza, sağa sola sallanışına baktı. Uyuşturucu yüzünden dengesini bulamıyordu. Ama ya sesi? O da mı uyuşturucu yüzünden değişmişti?

"Sesine ne oldu? Bir gariplik var sesinde."

Dan omuz silkmeyi denedi ama Abra'nın omuzlarından sadece birini oynatabildi. Karga, Abra'yı kolundan tuttuğu gibi çekip ayağa kaldırdı. Çok canı yanan Dan çığlığı attı.

Başka bir yerde -kilometrelerce ötede- zayıf bir ses bağırıyordu: *Neler oluyor? Ne yapmalıyım?*

"Sürmeye devam et," dedi John'a, Karga bilincinin diğer yarısını kapıdan dışarı sürüklerken.

"İnan bana sürmeye devam edeceğim," dedi Karga. Zar zor Abra'yı horlayan Billy Freeman'ın yanına bindirdi. Ardından kızı saçlarından yakaladı ve bütün gücüyle saçını çekti. Dan, Abra'nın ağzından çığlığı bastı. Tam da kızın sesi olmayan bir sesle. Onunkine benziyordu ama farklıydı. -Karga farkı duyuyor ama ne olduğunu çözemiyordu. Şapkalı Kadın olsa çözerdi; yer değiştirme numarasını istemeden Abra'ya öğreten Şapkalı Kadın'dı.

"Yola çıkmadan önce, bir konuda anlaşacağız. Yalan söylemek yok, kafan basıyor mu? Karga'ya yalan söylediğin anda ihtiyarı öldürürüm. Uyuşturucu da kullanmam. Arabayı yolun kenarına yanaştırır, karnına bir kurşun sıkarım. Ölmesi çok uzun sürer. Sana çığlıklarını dinletirim. Anladın mı?"

"Evet," diye fısıldadı Dan.

"Umarım anlamışsındır küçük kız; çünkü lafımın ikiletilmesinden hoşlanmam."

Karga kapıyı çarpıp sürücü koltuğuna geçti. Dan, Abra'nın gözlerini kapadı. Doğum günündeki kaşıkları düşünüyordu. Abra'nın çekmeceleri açıp kapayışını da... Genç kız direksiyonun başındaki adamla baş edemeyecek kadar güçsüz olabilirdi ama bir parçası hâlâ dayanıyordu. Dan o parçayı... kaşıkları harekete geçiren, çekmeceleri açan, notaların duyulmasını sağlayan... kilometrelerce öteden bakımevinin karatahtasına yazı yazan parçayı bulabilir ve ele geçirebilirse...

Abra'nın savaşçı kadının mızrağını ve aygırını gözünde canlandırdığı gibi, Dan de bir kumanda odası hayal etti. Her yanda düğmeler vardı. Bazıları kızın ellerini, bazıları bacaklarını hareket ettiriyordu. Bir düğmeye bastığınızda Abra omuzlarını silkiyordu, diğer düğmelerin daha önemli işlevleri vardı. Belki hepsini kullanamazdı ama bazı şalterleri açıp kapayabilirdi.

Kamyon hareket etti, önce geri vites, sonra dönüş. Birkaç saniye sonra yoldaydılar.

"İşte böyle," diyen Karga sırıttı. "Uykuya dal. Orada ne yapabileceğini sanıyordun ki? Klozete dalıp sifonu mu çekecek..."

Kelimeleri kaybolup gitti; çünkü Dan aradığı kumandaları bulmuştu. Kırmızı şalteri olan sigortalar. Gerçekten orada olup olmadıklarını, Abra'nın güçlerini harekete geçirip geçirmeyeceklerini bilemezdi. Belki bir tür zihinsel canlandırma oyunu oynuyorlardı. Ne olursa olsun tek çaresi şansını denemekti. *Işılda,* diye düşündü bütün şalter açarken.

6

Karga acıyı hissettiğinde Billy Freeman'ın kamyonu benzin istasyonunun on bir on iki kilometre batısındaydı ve gece karanlığında 108 numaralı yoldan Vermont'un kırsal bölgelerine doğru ilerliyordu. Başlangıçta sol gözünün etrafı hissizleşti. Buz gibi bir sızı. Dokunmak için uzandı ama bunu başaramadan acı sağ tarafına doğru yayıldı, burnu novocaine vurulmuş gibi hissizleşti. Ardından acı diğer göze sıçradı. Sanki demir bir gözlük takmıştı.

Veya göz kelepçesi.

Sol kulağı çınlamaya başladı, sol yanağı uyuştu. Başını çevirdiğinde kendisine bakan küçük kızı gördü. Gözleri kocaman açılmıştı kızın, hiç kırpıştırmıyordu. Uyuşmuş görünmüyordu. Hem de hiç. Onun gözleriymiş gibi bile görünmüyorlardı. Daha yaşlı, daha bilge birinin gözleri. Yüzünü kaplayan donma hissi kadar soğuk, donuk bakışlar.

(Kamyonu durdur.)

Karga, iğnenin mahfazasını takıp kenara kaldırmıştı ama kızın tuvalette gereğinden fazla vakit geçirdiğine kanaat getirdiğinde koltuğun altından aldığı tabanca hâlâ diğer elindeydi. İhtiyarı tehdit edip kızın, her ne yapıyorsa bir an evvel kesmesini sağlamak umuduyla silahı kaldırdı ama elini kaldırmasıyla bileğine kadar buz gibi sulara daldırmış gibi hissetmesi bir oldu. Silah gittikçe ağırlaştı. İki kilo, beş kilo, on kilo... On beş kilo. Silahı bırakmamak için çabaladığı sırada ayağı F-150'nin gaz pedalından kalktı ve sol eli direksiyonu çevirip kamyonu yolun dışına sürdü. Tekerlekler yolun kenarındaki boşluğa indi. Bir süre yoldan çıkmış olarak ilerlemeye devam ettiler.

"Bana ne yapıyorsun?"

"Hak ettiğini babalık."

Kamyon, yola devrilmiş ağaca çarptı, ağaç ikiye bölünürken araç aniden durdu. Kız ve ihtiyar emniyet kemeri takmıştı ama Karga kemer takmıyordu. Orte savrulup direksiyona çarptı, kornanın sesi duyuldu. Bakışlarını aşağı çevirdiğinde otomatik silahın namlusunun yön değiştirdiğini fark etti. Yavaş yavaş kendisine dönüyordu silah. Böyle olmamalıydı. Uyuşturucunun kızı durdurması gerekirdi. Lanet olsun, uyuşturucu kızı durdurmuştu! Ama tuvaletteyken bir şey değişmişti. Kızın gözlerinden bakan her kimse tamamen ayıktı.

Ve çok güçlüydü.

Rose! Rose, sana ihtiyacım var!

"Seni duyabileceğini sanmıyorum," dedi Abra'nın olmayan ses. "Kendine özgü yeteneklerin olabilir, seni pislik, ama telepati onlardan değil. Bence kız arkadaşınla konuşmak istediğinde telefonu kullanıyorsun."

Bütün gücünü kullanan Karga silahı kıza çevirdi. Artık yirmi beş kilo geliyormuşçasına ağırlaşmıştı silah. Boynundaki tendonlar ip gibi gerilmiş, alnında boncuk boncuk ter damlaları birikmişti. Damlalardan biri aşağı akıp gözünü yaktı. Karga gözlerini kırpıştırarak terlerden korunmaya çalıştı.

"Arkadaşını vururum," dedi.

"Hayır," dedi Abra'nın içindeki her kimse. "Sana izin vermem."

Ama Karga kızın zorlandığını fark etti. Umutlandı. Bütün dikkatini namluyu ihtiyarın karnına çevirmeye verdi. Tam başaracaktı ki, silah yeniden yön değiştirdi. Artık küçük sürtüğün ter içinde kaldığını görebiliyordu. Kendisi de ter içindeydi. Aynı anda varış çizgisine yaklaşan maratonculara dönmüşlerdi.

Yanlarından bir araba geçti ama yavaşlamadı. İkisi de fark etmediler. Birbirlerine odaklanmışlardı.

Karga sol eliyle silahı tutan eline destek oldu. Artık silahı çevirmesi kolaylaşmıştı. Kızı yeniyordu. Ama gözleri...

"Billy!" diye bağırdı Abra. "Billy yardım et!"

Billy horlamayı andıran bir ses çıkardı. Gözleri açıldı. "Neler..."

Bir anlığına Karga'nm dikkati dağıldı ve namlu yeniden ona döndü. Elleri buz gibiydi. Silahın namlusu gözlerine dönmüş, beynini dağıtmakla tehdit ediyordu onu.

Silah ilk kez ateş aldığında namlu ön panele doğrultulmuştu, radyo parçalandı. Billy bu sefer tamamen uyandı, kâbustan kurtulmaya çalışırcasma eli kolu çırpınıyordu. Biri Abra'nın şakağına, diğeri Karga'nın göğsüne çarptı. Kamyonun ön tarafından mavi dumanlar yükseliyor, barut kokusu geliyordu.

"O da neydi? O da ne..."

"Hayır, seni sürtük, hayır!" diye hırladı Karga.

Silahın namlusunu Abra'ya çevirdi ve bunu yaparken kızın kontrolü kaybettiğini hissetti, ihtiyar adamın kafasına çarpan eli yüzünden. Kızın gözlerindeki şaşkınlığı ve korkuyu gördü. Vahşice bir memnuniyet kapladı her yanını. Ürperdi.

Kızı öldürmeliyim. Her şeyi riske atamam. Kafasından değil, karnından vurursam acı çekerken ondan yükselen buharı...

Billy omzunu Karga'nın böğrüne geçirdi. Silah sarsılıp yeniden ateş aldı. Abra'yı ıskalayıp arabanın tavanını deldi. Karga yeniden nişan alamadan iri iri eller duruma müdahale etti. Düşmanının gücünün çok azını kullandığını fark ettiğinde içi korkuyla

doldu. Panik yüzünden farkında olmadığı bir güç ortaya çıkmıştı. Bu sefer namlu kendisine döndüğünde, Karga'nın bilekleri kuru dal parçaları gibi kırılıverdi. Bir an kendisine bakan kocaman, siyah bir çift göz gördü ve şu kadarını düşünecek vakti oldu:

(Rose seni sev...)

Beyaz bir şimşek ve karanlık. Dört saniye sonra Karga Daddy'den geriye yalnızca kıyafetleri kalmıştı.

7

Çığlıklar başladığında Buhar Kafa Steve, Kızıl Baba, Kambur Dick ve Açgözlü G kanasta oynuyordu. Dördü de diken üstündeydi. Bütün Gerçek Kardeşlik üyeleri diken üstündeydi. Ve iskambilleri fırlatıp hemen kapıya koştular. Herkes neler olduğunu görmek için karavanlarından dışarı fırlamıştı ama Şapkalı Rose'un Overlook Malikânesi'nin gece lambalarının parlak sarı-beyaz ışığında durduğunu gördüklerinde oldukları yerde donakaldılar. Kadın Eski Ahit'teki kâhinler gibi saçını başını yoluyordu.

"Lanet olası velet Kargayı öldürdü! Pis sürtük Karga'mı öldürdü!" diyordu çığlık çığlığa. *"Onu öldüreceğim! GEBERTİP KALBİNİ YİYECEĞİM!"*

Sonunda dizlerinin üstüne yığılıp yüzünü ellerinin arasına alarak hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı.

Gerçek Kardeşlik üyeleri öylece durdular, şaşkınlıktan ne söyleyeceklerini, ne yapacaklarını bilemiyorlardı. Sessiz Sarey, kadının yanına gittiğinde Rose öfkeyle ittirdi onu. Sarey sırtüstü yere yığıldı, ayağa kalkıp tereddüt etmeden yeniden Rose'a gitti. Bu sefer Rose başını kaldırıp baktığında kendisini teselli etmeye gelen kişinin o korkunç gecede sevgilisini kaybettiğini hatırladı. Sarey'e sarıldı, öylesine güçlü sıkıyordu ki, izleyenler kemiklerin kırıldığını duydu. Sarey karşı koymadı. Birkaç dakika sonra iki kadın birbirlerinden güç alarak ayağa kalktı. Rose önce Sessiz Sarey'e, sonra Koca Mo'ya baktı. Ardından Mary ve Charlie'ye. Sanki onları ilk kez görüyordu.

"Hadi Rosie," dedi Mo. "Şok geçiliyorsun. Uzanman ge..."

"Hayır!"

Sessiz Sarey'den uzaklaşıp elleriyle kendi yanaklarına şapkasını düşürecek kadar sert iki tokat attı. Şapkayı almak için eğildi ve çevresine toplanan grup üyelerine baktığında akli dengesi biraz olsun yerine geldi. Karga ve kızla buluşmak için Dizel Doug ile gönderdiği adamlarını düşünüyordu.

"Dizel'e ulaşmalıyız. Phil ve Annie'yi alıp dönmesini söyleyin. Bir arada olmalıyız. Buhar çekmeliyiz. Ne kadar bulabilirsek. İyice yüklendiğimizde o sürtüğün işini bitireceğiz."

Endişeli ve hiç de güven duymayan gözlerle kadına baktılar. Ürkmüş bakışlar ve hayretle açılmış ağızlar kadını daha da öfkelendirdi.

"Benden şüphe mi ediyorsunuz?" Sessiz Sarey yeniden yanına gelmişti. Rose kadını öylesine sertçe ittirdi ki, Sarey az kalsın yeniden yere düşüyordu. "Benden şüphesi olan varsa bir adım öne çıksın."

"Kimse senden şüphe etmiyor Rose," dedi Buhar Kafa Steve. "Ama belki de bu kızı rahat bırakmalıyız." Dikkatlice ve Rose'la göz göze gelmemeye çalışarak konuşuyordu. "Eğer Karga da öldüyse, kaybettiklerimizin sayısı beşe çıktı. Bir günde beş kişi kaybettiğimiz olmamıştı. Bir günde üç..."

Rose üstüne yürüdüğünde Steve hemen geri çekilip tokat atılmasını bekleyen çocuklar gibi omuzlarını yukarı kaldırdı. "Daha çocuk yaşta bir buhar kafadan kaçacak mısınız? Bunca yılın ardından kuyruğunuzu kıstırıp köylünün tekinden kaçmak niyetinde misiniz?"

Kimse kadına karşılık vermedi, hele Steve. Ama Rose gözlerinden ne düşündüklerini anlıyordu. Kaçmak istiyorlardı. Gerçekten kaçmak istiyorlardı. Harika yıllar geçirmişlerdi. Verimli yıllar. Avlanmanın kolay olduğu yıllar. Şimdiyse sadece olağanüstü buhara sahip olmakla kalmayan ama ne olduklarını ve ne yaptıklarını bilen biriyle karşılaştıklarında ilk düşünceleri kaçmaktı. Rose'la birlikte hem iyi günleri hem kötü günleri atlatmış

Karga Daddy'nin intikamını almak yerine, kuyruklarını kıstırıp ciyaklayarak gitmek niyetindeydiler. O an hepsini öldürmek istedi. Ötekilerse bunu fark ettikleri için daha da gerileyip kadının çevresini boşalttılar.

Hipnotize olmuşçasma Rose'a bakan Sessiz Sarey hariç. Ağzı bir karış açılmıştı. Rose onu cılız omuzlarından yakaladı.

"Hayır Rosie!" dedi Mo zayıf bir sesle. "Sarey'i incitme!"

"Ya sen Sarey? O küçük kız sevdiğin kadını öldürdü. Sen de kaçmak mı istiyorsun?"

"Hayır," dedi Sarey. Rose'un gözlerinin içine baktı. Şimdi, herkes kendisine bakarken bile Sarey silik bir gölgeden farksızdı.

"İntikam almak istiyor musun?"

"Evet," dedi Sarey. "Sonra onu öldüvelim."

Zayıf, neredeyse duyulmayan kısık bir sesle konuşurdu. R'leri söyleyemediği için utana sıkıla konuşurdu. Yine de herkes onu duymuş ve ne söylediğini arilamıştı.

Rose ötekilere döndü. "Sarey'in istediğini istemeyenleriniz, sürünerek kaçmak isteyenleriniz:.."

Koca Mo'ya dönüp kadını kolundan yakaladı. Mo korku içinde kolunu çekmeyi denedi, şaşırmıştı ve Rose'dan uzaklaşmak istiyordu. Ama Rose onu diğerlerinin görebileceği şekilde tutup kolunu kaldırdı. Kırmızı beneklerle kaplıydı Mo'nun kolu. "Peki, bundan kaçabilecek misiniz?"

Mırıldanıp birkaç adım daha geriliediler.

"Hastalık içimizde," dedi Rose.

"Çoğumuz sağlıklıyız!" diye bağırdı Tatlı Terri Pickford. "Ben iyiyim! Tek bir leke bile yok!" Kontrol etmeleri için kollarını kaldırdı.

Rose yaşlarla dolu alev alev gözlerini Terri'ye çevirdi. "Şimdilik yok. Daha ne kadar sürecek?" Tatlı Terri karşılık vermediyse de gözlerini kaçırdı.

Rose kolunu Sessiz Sarey'in omzuna atıp diğerlerine baktı. "Nut, hepimize bulaşmadan önce hastalıktan kurtulmanın tek yolunun kız olabileceğini söylemişti. Aksini iddia edebilecek kimse var mı? Varsa öne çıksın."

Kimseden ses çıkmadı.

"Dizel, Annie ve Kirli Phil dönene kadar bekledikten sonra buhar çekeceğiz. Bugüne dek çektiğimizden çok daha fazlasını. Bütün kapları boşaltacağız."

Şaşkınlık nidaları ve daha da huzursuz fısıltılar. Kadının delirdiğini mi düşünüyorlardı? Gerçek Kardeşlik'i içeriden tüketen sadece kızamık değildi; aynı zamanda korkuydu ve korku çok daha tehlikeli bir düşmandı.

"Hep birlikteyken çemberi oluştururuz. Güçleniriz. *Lodsam hanti,* seçilmiş olanlarız. Yoksa unuttunuz mu? *Sabbatha hanti,* biz Gerçek Kardeşlik'iz ve katlanırız. Tekrarlayın."

Gözleriyle onlara meydan okudu. "Söyleyin."

El ele tutuşup çember oldular. Sözleri tekrarladılar. "Biz Gerçek Kardeşlik'iz, katlanırız." Gözlerine biraz olsun kararlılık geldi. İnanç. En fazla altı kişide kırmızı lekeler vardı, ne de olsa hâlâ kazanabilirlerdi.

Rose ve Sessiz Sarey çembere katıldı. Terri ve Kızıl Baba onlara yer açmak için ellerini bıraktılar. Ama Rose, Sarey'i çemberin ortasına götürdü. "Güçlendiğimizde, yeniden bir olduğumuzda, kızı bulup buharını alacağız. Lideriniz olarak size söz veriyorum. Kızın buharı hastalığımızı tedavi etmezse bile bu çürümüş..."

Derken kafasında kızın sesini duydu. Rose, Abra Stone'un öfkeli gülümsemesini göremese de hissetti.

(Buraya gelmeye zahmet etmen gerekmeyecek Rose.)

8

John Dalton'ın Suburban'mın arka koltuğunda Abra'nın sesiyle konuşan Dan Torrance'ın ağzından üç kelime döküldü:

"Ben sana geliyorum."

9

"Billy? *BilhjY'*

Billy Freeman, konuşması kızınkine benzemeyen kıza baktı. Abra iki büklüm oldu, toparlandı, yeniden iki büklüm oldu. Adam ellerini yüzünde dolaştırdı. Gözkapakları ağırlaşmıştı ve düşünceleri birbirine karışıyordu. Olanlardan hiçbir şey anlamıyordu. Artık gündüz değildi ve bulundukları yer Abra'nın sokağına benzemiyordu. "Kim ateş ediyor? Ağzım niye kupkuru?"

"Billy, uyanmalısın. Senin..."

Arabayı kullanman gerekiyor, demeyi planlamıştı Dan ama Billy Freeman'ın bir süre hiçbir şey kullanamayacağı kesindi. Gözleri kapanıyordu ve gözkapakları birbiriyle uyumlu hareket etmiyordu. Dan, Abra'nın dirseğini kullanarak yaşlı adamın böğrünü dürttü, yeniden dikkatini toplamasını sağladı.

Ters yönden gelen arabanın farları kamyonu aydınlattı. Abra'nın zihninde olan Dan, nefesini tuttu ama o araç da yavaşlamadan gitti. Şoför belki yalnız bir. kadındı, belki eve dönmek için sabırsızlanan bir satıcı. Yardımsever biri değildi ve yardımsever olmaması onlar için şanstı. Ama çekirge üç kere sıçramaz, taşrada yaşayanlar iyilikseverdir. Ayrıca meraklıdır.

"Uyanık kal," dedi.

"Kimsin sen?" Billy çocuğa odaklanmayı denedi ama imkânsızdı. "Sesin Abra'nmkine benzemiyor."

"Açıklaması zor. Şimdilik uyanık kalmaya çalış." Dan araçtan inip şoför mahalline yürüdü. Adım atmakta güçlük çekiyordu. Tanıştıkları gün gözüne uzun görünen bacaklar şimdi çok kısa geliyordu. Neyse ki, onlarla yürümeye alışacak kadar uzun kalması gerekmeyecekti.

Karga'nm kıyafetleri koltuğa yığılmıştı. Ayakkabıları içlerinde, çoraplar ile pedalların önünde duruyordu. Gömleğine ve ceketine sıçrayan kan ve beyin parçaları kaybolmuş ama geriye lekeler kalmıştı. Dan her şeyi topladı. Kısa bir tereddüdün ardından silahı da giysilere ekledi. Ondan vazgeçmek istemiyordu ama durdurulacak olurlarsa...

Elindeki giysi yığınını kamyonun önündeki kuru yaprakların altına gömdü. Ardından F-150'nin kırdığı kütüğün parçasını alıp işaretlemek için eşyaları gömdüğü yere dikti. Abra'nın kollarını kullanmakta güçlük çekiyordu ama sonunda hepsini halletmeyi başardı.

Kamyona adım atarak binemeyeceğini keşfetti, kızın boyu çok kısaydı, direksiyona tutunup kendini çekmesi gerekti. Direksiyonun başına geçtiğinde ise ayakları güçbela pedallara erişiyordu. Lanet olsun! Billy horlamaya başladığında Dan bir kere daha dirsek atıp yaşlı adamı uyandırdı. Billy gözlerini açıp etrafa bakındı. "Neredeyiz? O adam bana uyuşturucu mu vermiş? Of, tekrar uyuyacağım."

Silah için mücadele ederlerken Karga'nın açılmamış Fanta şişesi yere düşmüştü. Dan eğilip şişeyi aldı, sonra Abra'nın elini kapağa götürürken düşen asitli içecekler çalkalandığında ne olduğunu hatırlayarak duraksadı. Uzaklarda bir yerlerde Abra onunla konuşuyordu.

(Aman dikkat!)

Ve gülümsüyordu. Öfkeli gülümsemelerinden değildi. Dan bunu iyiye yordu.

10

Uyumama izin verme, dedi Dan'in ağzından çıkan ses. Bunun üzerine John, Fox Run çıkışından Kohl tarafındaki otoparka geçip arabayı park etti. Dave'le birlikte Dan'i arabadan çıkarıp kollarından tutarak ileri geri yürüttüler. Uzun bir gecenin ardından küfelik olan adamlara benziyorlardı. Arada bir başı göğsüne düşüyor, sonra yeniden kalkıyordu. İki adam sırayla neler olduğunu, ne yaptığını ve *nerede* olduğunu soruyorlardı ama Abra, Dan'in başını iki yana sallamakla yetiniyordu. "Tuvalete gitmeden önce Karga elime iğne yaptı. Geri kalan her şey bulanık. Şimdi, şşş, odaklanmalıyım."

John'ın arabasının etrafında attıkları üçüncü turda Dan'in dudaklarında bir gülümseme belirdi ve Abra'nmkini hatırlatan bir kıkırtı duyuldu. Dave soru soran gözlerle John'a baktı. John omuz silkip başını iki yana salladı.

"Aman dikkat," dedi Abra. "Fanta patlayacak."

11

Dan Fanta'yı eğip kapağını açtı. Turuncu sıvı bütün basıncıyla Billy'nin suratına fışkırdı. Adam öksürüp boğuluyormuş gibi sesler çıkardı ve o an tamamen ayıldı.

"Tanrı aşkına çocuk! Bunu neden yaptın?"

"İşe yaradı mı, yaramadı mı?" Dan, köpükler saçan Fanta'yı adama uzattı. "İçsen iyi olur. Özür dilerim ama ne kadar istesen de yeniden uyumamalısm."

Billy şişeyi kafasına dikerken Dan, koltuğu ayarlamak için eğildi. Bir eliyle koltuğun altındaki kolu tuttu, diğer eliyle kendini direksiyona doğru çekti. Koltuk öne kaydı. Yan koltuğun hareketi yüzünden Billy, Fanta'yı çenesine döktü ve yetişkinlerin, genç kızların yanındayken kullanmadıkları türden yakası açılmadık bir küfür savurdu. Dan'in sorunu şimdilik çözülmüştü, Abra'nın ayakları ucu ucuna bile olsa pedallara değiyordu. Dan kamyonu geri vitese takıp yavaşça yola çıkardı. Başardığında rahat bir nefes almıştı; çünkü kamyonun Vermont otoyolunun kenarında takılıp kalmasının onlara hiçbir yararı olmazdı.

"Ne yaptığını biliyor musun?" diye sordu Billy.

"Evet. Yıllardır yaptığım şey... Gerçi bir keresinde Florida Eyaleti ehliyetime el koymuştu ama... Üstelik bunu yaptıklarında başka bir eyalette yaşıyordum. Maalesef eyaletler arası işbirliği diye bir şey var. Ayyaşların ülkenin bir ucundan diğerine seyahat etmelerini engellemek için uydurulmuş bir kural."

"Sen Dan'sin."

"Suçluyum hâkim bey," dedi direksiyonun üstünden önünü görmeye çalışırken. Üstüne oturabileceği bir kitaplarının olması-

nı isterdi ama olmadığına göre bir şekilde idare edecekti. Arabayı birinci vitese takıp yola çıktılar.

"Onun içine nasıl girdin?"

"Hiç sorma."

Karga, kamp alanları ve 108. Yol'un altıncı kilometresiyle ilgili bir şeyler söylemişti (veya söylememiş de düşünmüştü, Dan hangisi olduğuna emin değildi) bir süre ilerledikten sonra, çam ağacına çivilenmiş ahşap tabelayla karşılaştılar: BOB VE DOT'UN MUTLULUK YUVASI. Bu da kamp yeri değilse başka nasıl bir yer bulabileceklerini bilmiyordu Dan. Direksiyonu kırdı, uzun farları yaktı. Yarım kilometre ötede daha az fiyakalı bir yazının asılı olduğu zincir yolu kesiyordu: GİRİLMEZ.

Zincir sağlamdı. Demek ki Bob ve Dot mahremiyetlerine düşkündüler. Üstelik kenarda Dan'i bekleyen bir ödül daha vardı: Pınardan akan suyla dolan bir yalak.

Farları söndürüp motoru kapadıktan sonra Billy'ye döndü. "Oradaki yalağı görüyor musun? Gidip yüzünü iyice yıka. Uyanık olmana ihtiyacım var."

"Uyanığım," dedi Billy.

"Yeterince değil. Giysilerini ıslatmamaya çalış. İşin bittiğinde saçını düzelt. İnsan içine çıkacağız."

"Neredeyiz?"

"Vermont."

"Beni kaçıran adam nerede?"

"Öldü."

"İyi kurtulmuşsun!" diye bağırdı Billy. Sonra, biraz düşünüp, "Cesede ne oldu?" dedi.

Yerinde bir soruydu ama Dan cevaplamak istemiyordu. Tek arzusu bunların bitmesiydi. Çok yorulmuştu ve bu şekilde devam etmek kafasını karıştırıyordu. "Gitti. Bilmen gereken bu."

"Ama..."

"Aması maması yok! Yüzünü yıka, biraz dolaş. Kolların, bacakların açılsın, derin derin nefes al. Kendine gel."

"Başım feci-ağrıyor."

Dan şaşırmadı.

"Geri geldiğinde küçük kız muhtemelen kendine dönmüş olacak, yani aracı sen kullanmalısın. Eğer kullanabilecek kadar ayıklığına inanırsan motel olan ilk kasabada mola ver. Torununla seyahat ettiğini söylersin. Anladın mı?"

"Evet," dedi Billy. "Torunum. Abby Freeman."

"Odaya yerleşince cep telefonundan beni ararsın."

"Çünkü sen... vücudun neredeyse orada olacaksın."

"Doğru."

"Bu iş çok boktan ahbap!"

"Evet," dedi Dan. "Kesinlikle öyle. Bizim görevimiz bu sorunu ortadan kaldırmak."

"Tamam. Bir sonraki kasaba hangisi?"

"Hiç bilmiyorum. Kaza yapmanı istemiyorum Billy. Otuz kırk kilometre kullanıp motele şüphe uyandırmadan kaydını yaptıracak kadar toparlanamazsan, Abra ile geceyi kamyonda geçirmeniz gerekecek. Rahat sayılmaz ama güvenli."

Billy kapıyı açıp aşağı indi'. "Bana on dakika ver. Ayık olduğumu herkese inandıracak kadar toparlanırım. Bunu daha önce de yaptım." Direksiyonun başındaki kıza göz kırptı. "Casey Kingsley için çalışıyorum, içkiye toleransı sıfırdır, unuttun mu?"

Dan adamın yalağa gidip yüzünü yıkayışını izledikten sonra Abra'nın gözlerini kapadı.

Newington Alışveriş Merkezi'nin otoparkındaki Abra da Dan'in gözlerini kapadı.

(Abra.)

(Buradayım.)

(Kendinde misin?)

(Sayılır.)

(Eski yerlerimize dönmeliyiz, bana yardım et.)

Bu sefer kız çarkı döndürmeyi ve ikisini kendi vücutlarına yollamayı başardı.

12

"Bırakın beni baylar/' dedi Dan. Sesi yeniden kendi sesiydi. "İyiyim. Yani iyi sayılırım." John ve Dave yalpalaması ihtimaline karşı fazla uzaklaşmamaya özen göstererek kollarını bıraktılar. Dan yalpalamadı. Saçlarına, yüzüne, göğsüne, bacaklarına dokundu. Sonra başını salladı.

"Evet, buradayım," dedi. Etrafa bakındı. "Neredeyim?"

"Newington Alışveriş Merkezi," dedi John. Boston'dan seksen kilometre uzaktayız."

"Tamam, yola koyulalım."

"Ya Abra?" diye sordu Dave. "Abra'ya ne oldu?"

"Abra iyi. Ait olduğu yerde."

"Onun yeri ev," dedi Dave içerlediğini saklamaya gerek duymaksızın. "Odası. Arkadaşlarıyla konuşuyor veya iPod'undan uyduruk pop parçaları dinliyor olmalıydı."

Abra evinde, diye düşündü Dan. *İnsanın evi vücuduysa Abra olması gereken yerde.*

"Kızın Billy'yle. Billy onunla ilgilenecek."

"Onu kaçıran adama ne oldu? Hani Karga denen tipe?"

Dan, John'ın arabasına binmeden önce duraksadı. "Onu düşünüp endişelenmene gerek yok. Şimdi bizi endişelendirmesi gereken kişi Rose."

13

Motel Crown eyalet sınırının diğer tarafında, Crownville, New York'taydı. Girişinde Y R VAR yazan bir fare yuvasıydı. Otuz araçlık park yerinde yalnızca dört araba görülüyordu. Resepsiyondaki adam atkuyruklu bir yağ fıçısıydı. Billy'nin Visa kartından ödemeyi aldıktan sonra, gözlerini iki kadının kırmızı kadife kanepede işi pişirdikleri televizyondan ayırmaksızın odaların anahtarlarını verdi.

"Odaların birbirine bağlanıyor mu?" diye sordu Billy.

"Evet, bütün odalar birbiriyle bağlantılı. Kapıyı açman yeter."

Arabaya atlayıp 23 numara ile 24 numaranın önüne gelince kamyonu park ettiler. Abra koltuğa kıvrılmış, kolunu yastık yapıp uykuya dalmıştı. Billy kapıları açtı, ışıkları yaktı, ara kapıyı kontrol etti. Odalar derme çatmaydı ama kullanılamayacak kadar kötü değildi. O an için tek arzusu kızı odasına yerleştirmek ve kendi odasına geçip derin bir uykuya dalmaktı. En az on saat uyuyabilmeyi isterdi. Ender olarak yaşlı hissederdi kendini ve bu gece onlardandı.

Yatağa yatırdığı sırada Abra uyanır gibi oldu.

"Neredeyiz?"

"Crownville, New York. Güvendeyiz. Bana ihtiyacın olursa yan odadayım."

"Babamı istiyorum. Dan'i istiyorum."

"Çok yakında."

Haklı olmayı umdu.

Kızın gözleri kapandı, ardından yavaşça açıldı.

"O kadınla konuştum. O sürtükle."

"Öyle mi?" dedi kızın neden bahsettiğini bilmeyen Billy.

"Ne yaptığımızı biliyor. Hissetti. Çok canı yandı." Abra'nın gözlerinde ürkütücü bir parıltı belirdi.

"İyi oldu."

"Sen biraz uyu tatlım."

Kızın yorgun yüzündeki güçlü ifade kaybolmamıştı.

"Peşinde olduğumu biliyor."

Billy kızın yüzüne dökülen saçları kenara ittirmeyi düşündüyse de ısırmasından korktu. Muhtemelen aptalcaydı ama... Gözlerindeki o parıltı... Annesi öfkelendiği zamanlarda öyle bakardı, o parıltıdan çocuklardan birinin dayak yiyeceğini anlardınız.

"Sabah kendini daha iyi hissedeceksin. Bu gece dönebilmemizi isterdim, eminim baban seni çok özlemiştir ama araba kullanacak halde değilim. Buraya gelmeyi başarmamız bile mucize."

"Keşke annemle ve babamla konuşabilsem."

Billy'nin, yılın anne babası olmaktan uzak ebeveyni uzun zaman önce ölmüştü ve ihtiyarın tek istediği biraz uyumaktı. Özlemle ara kapıdan diğer odadaki yatağa baktı. Birazdan ama hemen değil. Cep telefonunu çıkarıp açtı. İki kez çaldıktan sonra Dan'in sesi duyuldu. Fazla uzatmadan telefonu Abra'ya verdi.

"Baban. Keyfine bak."

Abra telefonu kaptı. "Baba? Baba?" Gözleri yaşlarla doldu.

"Evet ben... Kes şunu baba, ben iyiyim. O kadar uykuluyum ki..." Aklına gelen düşünceyle donup kaldı.

"Sen iyi misin?"

Cevabı dinledi. Billy'nin gözleri kapandı, yaşlı adam güçbela kendini uyanık kalmaya zorladı. Kız hüngür hüngür ağlıyordu ama buna sevinmişti ihtiyar. O ürkütücü parıltı gözyaşlarıyla kaybolmuştu.

Kız telefonu geri verdi. "Dan. Seninle konuşmak istiyor."

Billy telefonu alıp Dan'in söylediklerine kulak verdi. "Abra, Dan yakınlarımızda başka kötü adam olup olmadığını soruyor. Bu gece buraya ulaşabilecek kadar yakında kimse var mı?"

"Yok. Karga birileriyle buluşacaktı ama çok uzaktalar. Ayrıca nerede olduğumuzu bilemezler." Esnedi. "Karga da onlara söyleyemez. Dan'e güvende olduğumuzu söyle. Babamın da bunu anlamasını sağlasın."

Billy mesajı iletti. Görüşmeyi sona erdirdiğinde Abra yatağa kıvrılıp dizlerini göğsüne çekmiş, horlamaya başlamıştı. Billy dolaptan aldığı battaniyeyle kızın üstünü örttü, kapıya gidip zinciri taktı. Ardından son bir önlem olarak iskemleyi kapı kolunun altına yasladı. *Tedbiri elden bırakmamak iyidir,* derdi babası.

14

Rose aracındaki gizli bölmeden kaplardan birini çıkardı. EarthCruiser'm koltukları arasına çömelmişti. Kapağı aralayıp ağzını tıslayan iç kapağa yaklaştırdı. Çenesi aşağı sarktı, kafası-

nın altta kalan kısmı tek bir dişin süslediği karanlık bir deliğe dönüştü. Normalde yukarı kalkık olan gözleri aşağı sarkıp kararardı. Kafatası neredeyse ortaya çıkmış, yüzü ise bir tür maskeye dönüşmüştü.

Buharı içine çekti.

İşi bittiğinde kutuyu yerine koyup karavanın direksiyonunun başına geçti, gözlerini ufka dikti.

Rose, buraya gelmeye zahmet etmen gerekmeyecek. Ben sana geliyorum.

Böyle söylemişti kız. Ona, Rose O'Hara'ya, Şapkalı Rose'a böyle söylemeye cesaret etmişti. Sadece güçlü değildi, hem güçlüydü hem de intikam ateşiyle yanıp tutuşuyordu. Öfkeliydi.

"Gel bakalım tatlım," dedi kadın. "Öfkeni koru. Ne kadar öfkelenirsen o kadar fazla hata yaparsın. Gelip Rose teyzeni gör."

Bir kırılma sesi. Bakışlarını aşağı çevirdiğinde aracın direksiyonunun alt tarafını kırdığını fark etti. Buhar, kas gücüne dönüşmüştü. Elleri kanıyordu. Rose direksiyonun parçasını kenara fırlatıp avuçlarını yüzüne yaklaştırdı ve bulaşan kanı vahşi bir iştahla yalamaya başladı.

ON ALTINCI BÖLÜM

UNUTULMUŞ OLAN

1

Dan telefonu kapayınca Dave, "Gidip Lucy'yi alalım. Sonra da Abra'nın yanına gidelim," dedi.

Dan başını iki yana salladı. "İyi olduğunu söylüyor. Ona inanıyorum."

"Ama uyuşturucu verilmişti," dedi John. "Yargılarına güvenebilir miyiz?"

"Karga dediği adamı halletmeme yardım edecek kadar kendindeydi," dedi Dan.

"Abra'ya bu konuda güvenirim. Adi herif ne verdiyse bırakın uyuyup vücutlarından atsınlar. Yapılması gereken daha önemli işlerimiz var. Bana güvenmelisin. Yakında kızma kavuşacaksın David. Ama şimdi beni iyi dinle. Seni büyükannesinin evine bırakacağız. Eşini hastaneye götüreceksin."

"Bugün olanları anlattığımda bana inanacak mı bilmiyorum. Ben bile inanamazken buna, ne kadar ikna edici olabilirim ki?"

"Ona her şeyi, hepimiz bir araya geldiğimizde öğreneceğini söyle. Hepimiz derken, Abra'nın Momo'sunu da kastediyorum."

"Onu görmenize izin vereceklerine emin değilim." Dave saatine baktı. "Ziyaret saatleri sona erdi. Yaşlı kadın çok hasta."

"Hastalar ölüme yaklaşmışsa personel ziyaret saatleriyle ilgili kurallara dikkat etmez," dedi Dan.

Dave John'a baktı. Doktor omuz silkti. "Dan, bakımevinde çalışıyor. Sanırım sözlerine güvenebiliriz."

"Muhtemelen bilinci kapalıdır," dedi Dave. "Her şey sırasıyla, bunu o zaman düşünürüz."

"Chetta'nm bunlarla ne ilgisi var? Hiçbir şey bilmiyor ki!"

"Düşündüğünüzden fazlasını bildiğine eminim," dedi Dan.

2

Dave'i Marlborough Sokağı'na bırakıp zili çalışını izlediler.

"Dayak yemeye hazırlanan çocuklar gibi görünüyor," dedi John. "Nasıl sonuçlanırsa sonuçlansın evlilikleri zor bir sınavdan geçecek."

"Doğal felaketlerde kimse kimseyi suçlamamalı."

"Gel de bunu Lucy Stone'a anlatmayı dene! 'Kızımı yalnız bıraktım ve delinin biri onu kaçırdı.' diye düşünecek. Bu düşünceyi asla bilinçaltmdan atamayacak."

"Abra fikrini değiştirmesini sağlayabilir. Bugüne gelince, elimizden geleni yaptık. Durumumuz fena değil."

"Henüz bitmedi."

"Dur, daha yeni başlıyoruz."

Dave yeniden zili çalıp lobiye baktığında asansörün kapısı açıldı ve Lucy Stone koşarak dışarı çıktı. Yorgun yüzü bembeyazdı. Kadın kapıyı açtığı anda Dave konuşmaya başladı. Karısı da aynı anda konuşmaya başlamıştı. Lucy kocasını içeri aldı. Daha doğrusu kollarından tutup içeri sürükledi.

"Sabahın üçünde eve zilzurna döndüğüm geceleri hatırlattı bu sahne," dedi John.

"Karısını ya ikna eder ya edemez," dedi Dan. "Halledilecek başka işlerimiz var.

3

Dan Torrance ve John Dalton Massachusetts Devlet Hastanesi'ne vardıklarında saat on buçuğu biraz geçiyordu. Yoğun bakım ünitesinde kimsecikler yoktu. Havası kaçmış BİR AN EVVEL İYİLEŞ yazılı bir balon koridor tavanında hafif hafif sallanıyor, denizanasına benzeyen gölgesi ise kapılara düşüyordu. Dan hemşire odasına gidip Bayan Reynolds'ın götürüleceği bakımevinden gelen görevli olarak kendini tanıttı. Helen Rivington Bakımevi'nde çalıştığını ispatlayan kimlik kartını gösterdikten sonra John Dalton'm da aile doktoru olduğunu açıkladı. (Gerçeği biraz esnetmişti ama tam olarak yalan sayılmazdı.)

"Hastayı transfer etmeden önce durumunu kontrol etmemiz gerekiyor," dedi Dan. "Aile üyelerinden ikisinin işlem sırasında burada olması gerek. Bayan Reynolds'ın torunu ve torununun eşi gelecek. Gece geç saate kaldığımız için özür dilerim ama başka çaremiz yoktu. Birazdan burada olurlar."

"StoneTarla tanıştım," dedi başhemşire. "Çok hoş insanlar. Özellikle Lucy büyükannesiyle çok ilgiliydi. Concetta hepimiz için özel bir hasta. Şiirlerini okuyordum. O kadar güzel yazıyor ki! Ama konuşmasını bekliyorsanız baylar, hayal kırıklığına uğrayacaksınız. Komaya girdi."

Göreceğiz, diye düşündü Dan.

"Ve..." Hemşire çekinerek John'a baktı. "Şey... söylemek bana düşmez ama..."

"Devam edin lütfen," dedi John. "Sonucu tahmin edemeyen bir başhemşireyle hiç tanışmadım."

Kadın doktora gülümseyip bakışlarını Dan'e çevirdi. "Rivington hakkında çok güzel şeyler duydum ama Concetta'nm oraya gideceğini sanmıyorum. Pazartesiye çıksa bile buradan götürmenin işe yarayacağından şüpheliyim. Yolculuğunu burada bitirmesine izin vermek daha uygun olabilir. Çizgiyi aşıyorsam özür dilerim."

"Aşmıyorsunuz," dedi Dan. "Söylediklerinizi göz önünde bulunduracağım. John lobiye gidip Stone'lara eşlik eder misin? Sensiz de başlayabilirim."

"Emin misin?"

"Evet," dedi Dan adamın gözlerinin içine bakarak.

"Eminim."

"9 numaralı odada," dedi başhemşire. "Koridorun sonundaki tek kişilik oda. Bana ihtiyacınız olursa zili çalın."

4

Concetta'nın adı 9 numaralı odanın kapısında yazıyordu ama tıbbi talimatları içeren belgelerin yerleştirildiği göz boştu. Yatağın üzerine yerleştirilen monitörlerdeki manzara ise umut verici değildi. Dan tanıdık kokuların arasına adım attı: Hasta yatağı kokusu, antiseptik ve ölümcül hastalık. Sonuncu koku tek bir nota çalan kemanın sesi gibi diğerlerini bastırıyordu. Duvarlar, çoğu Abra'ya ait olan fotoğraflarla kaplıydı. Bir tanesinde çocuklar sihirbazın şapkadan tavşan çıkarlşmı izliyorlardı. Dan bir bakışta onun Kaşıkların Günü olarak adlandırılan meşhur doğum günü kutlaması olduğunu anladı.

Fotoğrafların çevrelediği yatakta iskelete dönmüş bir kadın, elinde sedef tespihi, ağzı açık bir halde uyukluyordu. Saçları o kadar beyazdı ki, yastıkların arasında belli olmuyordu. Teni sarıya dönmüştü. Göğsünün inip kalktığı güçlükle anlaşılıyordu. Dan bir bakışta başhemşirenin haklı olduğunu anladı. Azzie hastanede olsaydı çoktan kadının yanma kıvrılmış, Doktor Uyku'nun gelmesini beklemeye koyulurdu.

Dan yatağın kenarına oturduğunda kadının koluna takılan tek serumun tuzlu su olduğunu fark etti. Ona yardım edebilecek başka bir ilaç kalmamıştı. Sondası çarpık duruyordu. Dan sondayı düzeltti. Ardından kadının elini tutup uyuklayan yüze baktı.

(Concetta.)

Kadının soluklarında hafif bir değişiklik görüldü.

(Concetta geri gel.)

Morarmış gözkapaklarının arkasındaki gözler hareket etti. Belki dinliyordu, belki son rüyasını görüyordu. Kim bilir, rüyasında İtalya'yı hatırlıyordu kadın. Evin kuyusuna doğru eğilişini, kuyudan su çekişini, kovadaki soğuk suyla sıcak yaz güneşinde yüzünü yıkayışını.

(Abranın sana ihtiyacı var, benim de, geri gel!)

Tek yapabileceği bu kadardı. O ana dek yeteceğine emin değildi ama yaşlı kadın yavaşça gözlerini açtı. Başlangıçta boş boş bakan gözleri yavaş yavaş değişti, bilinci yerine geldi. Dan, bu manzarayı daha önce de görmüştü. Bilincin geri geliş mucizesi. İnsan benliğinin nereden geldiğini ve gittiğinde nereye gittiğini merak etti. Pek çok kez merak etti bunu. Ölüm de doğum kadar büyük bir mucizeydi Dan'e sorarsanız.

Kadın Dan'in elini sıktı. Gözleri de Dan'in gözlerine odaklanmıştı. Gülümsedi. Utangaç bir gülümsemeydi ama içtendi. *"Oh mio caro! Sei tu? Sei tu? Come e possibile? Sei morto? Sono morta anch'io?... Siamo fantasmi?"*

Dan İtalyanca bilmiyordu, bilmesi de gerekmiyordu. Kadının düşünceleri zihninde yankılanmıştı:

Aşkım, sen misin? Bu nasıl mümkün olur? Öldün mü? Öldüm mü?

Kısa bir duraksamanın ardından:

Hayalet miyiz?

Dan eğilip yanağını Concetta'nm yanağına yasladı.

Kulağına bir şeyler fısıldadı.

Zamanı gelince fısıldayarak karşılık verdi yaşlı kadın.

5

Sohbetleri kısa ama aydınlatıcıydı. Concetta çoğunlukla İtalyanca konuştu. Sonlara doğru güçlükle de olsa elini uzatıp Dan'in yanağını okşadı. Gülümsedi.

"Hazır mısın?" diye sordu Dan.

"Evet, hazırım."

"Korkacak bir şey yok."

"Si, biliyorum. Gelmene sevindim. Lütfen adını tekrar söyle."

"Daniel Torrance."

"Si, sen Tanrı'nın bir lütfusun Daniel Torrance. *Sei un dono di Dio."*

Dan bunun doğru olmasını diledi. "Bana verecek misin?"

"Evet, elbette. Abra *için* neye ihtiyacın varsa."

"Ve ben de sana yardım edeceğim Chetta. Yaşam pınarından birlikte su içeceğiz."

Yaşlı kadın gözlerini kapadı.

(Biliyorum.)

"Uyuyacaksın ve uyandığında..."

(Her şey daha güzel olacak.)

Güç, Charlie Hayes'in öldüğü gecekinden bile yoğundu; kadının eli ile kendi eli arasındaki enerji akımını hissedebiliyordu. Parmakları tespihin pürüzsüz boncuklarına değdi. Uzaklarda bir yerlerde birer birer ışıklar sönüyordu. Her şey yolundaydı. İtalya'da kahverengi elbiseli ve sandaletli küçük bir kız kuyudan su çekiyordu. Abra'ya benziyordu o küçük kız. Köpeğin sesi duyuluyordu uzaktan. *II cane. Ginata. II cane si rotolava sull'erba.* Havlıyor ve çimenlerde yuvarlanıyordu. Ah şu Ginata yok mu!

Concetta on altı yaşındaydı ve âşıktı veya otuz yaşındaydı, çocuklar sokakta bağırıp dururken Queens'teki dairesinde şiir yazıyordu; altmışındaydı, yağmur altında durmuş gökten düşen damlaları seyrediyordu. Annesiydi ve torununun kızıydı, büyük değişikliğin, büyük yolculuğun zamanı gelmişti. Ginata çimenlerde yuvarlanıyor ve ışıklar... *(Acele et lütfen.) ...* birer birer sönüyordu. Bir kapı açıldı yavaşça.

(Acele et lütfen, zamanı geldi.)

Ve diğer taraftan gelen gizemli kokular geceyi doldurdu. Gökyüzü yıldızlarla doldu.

Dan kadının alnını öptü.

"Her şey yolunda, *Cara.* Tek yapman gereken uyumak. Uyuduğunda her şey düzelecek."

Ardından kadının son nefesini vermesini bekledi.

Beklediği oldu.

6

Kapı sonuna kadar açılıp Lucy Stone içeri daldığında, Dan hâlâ yatağın kenarına oturmuş kadının elini tutuyordu. Kocası ve kızının doktoru da peşindeydi ama kadınla aralarına mesafe koymuşlardı; sanki öfkesinin hedefi olmaktan çekmiyorlardı.

Kadın onu omzundan yakaladığında tırnakları giysiye rağmen Dan'in omzuna battı. "Ondan uzak dur! Chetta'yı tanımıyorsun bile. Büyükannemle hiçbir işin olamaz, kızımla da..."

"Sesinizi alçaltın," dedi Dan, kadına bakmadan. "Ölünün huzurundasınız."

Kadının bütün kaslarının gerilmesine yol açan öfke bir anda kayboldu, bacakları tutmaz oldu. Dan'in yanına, yatağa yığıldı ve büyükannesinin mumyalarınkini andıran yüzüne baktı. Ardından bakışlarını sokaktaki evsizleri andıran kirli sakallı adama ve tespih ile büyükannesinin eliyle birleşen eline çevirdi. Kendisi farkında olmasa da gözlerinden yaşlar akmaya başladı.

"Bana anlatılanları kavrayamıyorum. Abra kaçırılmış, şimdi galiba iyiymiş, Billy diye biriyle moteldeymiş, ikisi de uyuyormuş."

"Hepsi doğru," dedi Dan.

"Öyleyse bana ölülerle ilgili nutkunu sonra atarsın. Abra'ya kavuştuktan sonra büyükannemin yasını tutarım. Şimdi bilmek istediğim... ben..." Bakışları Dan'den büyükannesine, sonra yeniden Dan'e kaydı. Kocası karısının yanma geldi. John 9 numaralı odanın kapısını kapayıp kimse gelmesin diye sırtını kapıya verdi. "Adın Torrance mı? Daniel Torrance?"

"Evet."

Gözleri yaşlı kadın ile Dan arasında gidip geliyordu. "Kimsin sen Daniel Torrance?"

Dan, Chetta'nın elini bırakıp Lucy'ninkini tuttu. "Benimle gel. Uzağa değil, odanın diğer tarafına."

Kadın itiraz etmeksizin ayağa kalktı, bakışlarını Dan'in yüzünden ayırmıyordu. Dan kadını açık kapıdan tuvalete soktu, ışığı yaktı, aynayı işaret etti. ikisinin yüzü aynada çerçevelenmiş

bir fotoğrafı andırıyordu. O şekilde bakıldığında zaten adamın söyleyeceklerinin doğru olduğundan şüphe etmek imkânsızdı.

"Babam senin de babandı Lucy. Ben üvey kardeşinim," dedi Dan.

7

Başhemşireye yaşlı kadının ölümünü haber verdikten sonra hastanenin kilisesine indiler. Lucy yolu biliyordu; inançlı biri olmasa da düşünmek ve geçmişi hatırlamak için sık sık oraya gitmiş, kimi zaman saatlerce oturmuştu. Sevdikleriniz ölüme yaklaşırken size huzur veren yerlere ihtiyacınız vardır. O saatlerde kimsecikler olmadığından kilise onlara kalmıştı.

"Her şey sırasıyla," dedi Dan. "Önce bana inanıp inanmadığını söyle. Zamanımız olduğunda DNA testi yaptırabiliriz ama... sence gerek var mı?"

Lucy gözlerini onun yüzünden ayırmaksızın başını iki yana salladı. Sanki Dan'in yüz hatlarını ezberlemeye çalışıyordu. "Tanrım! Doğru dürüst düşünemiyorum."

"Seni ilk gördüğümde tanıdık gelmiştin," dedi Dave, Dan'e. "Şimdi anlıyorum. Daha önce de fark ederdim ama kafam... Ne halde olduğumu biliyorsun..."

"Kendi derdine düşmüştün," dedi John. "Dan, Abra biliyor mu?"

"Elbette." Dan, Abra'nın görecelik teorisini hatırlayıp gülümsedi.

"Aklını mı okudu?" diye sordu Lucy. "Telepatiyi kullanarak?"

"Hayır, ben de bilmiyordum ki. Abra kadar yetenekli biri bile var olmayan bilgiyi okuyamaz. Ancak içten içe ikimiz de biliyorduk. Aslında yüksek sesle bile dile getirdik. Biri kim olduğumu sorarsa dayısı olduğumu söyleyecektik. Çok daha önce fark etmeliydim."

"Bu, tesadüfün de ötesinde," diyen Dave başını iki yana salladı.

"Değil. Tesadüfle ilgisi yok. Lucy, kafan karışık ve öfkelisin. Bildiğim her şeyi anlatacağım ama zaman alacak. John, kocan ve Abra sayesinde, en çok da Abra sayesinde, bir adım öndeyiz."

"Abra'ya giderken bana her şeyi anlatırsın," dedi Lucy.

"Tamam," dedi Dan. "Abra'ya doğru yola çıktığımızda. Öncelikle üç saat uyuya..."

Cümlesini tamamlayamadan Lucy başını iki yana salladı. "Hayır, şimdi. Kızımı bir an evvel görmek istiyorum. Anlamıyor musun? Kızım kaçırılmış! Onu görmeliyim."

"Kaçırılmıştı," diye düzeltti Dan. "Artık güvenli ellerde."

"Öyle söylüyorsun ama bilemezsin."

"Güvende olduğunu ben söylemiyorum, Abra söylüyor," diye karşılık verdi Dan. "Ve ona güvenebiliriz. Bayan Stone, Lucy, Abra şu anda uyuyor, uykusunu almalı." *Ben de uyumalıyım. Önümüzde uzun bir yol var. Bizi zor saatler bekliyor. Çok zor saatler.*

Lucy ona yakından baktı. "İyi misin?"

"Yorgunum."

"Hepimiz yorgunuz," dedi John. "Çok yorucu bir gündü." Gülmeyi andıran bir ses çıkardıktan sonra yanlış bir kelime söyleyen çocuklar gibi elleriyle ağzını kapadı.

"Kızımı arayıp sesini bile duyamayacağımı söylüyorsunuz," dedi Lucy. Düşüncelerini dile getirmekte zorlanıyormuş gibi yavaş konuşuyordu. "Adamın... Karga dediğiniz tipin verdiği uyuşturucu yüzünden uyuyorlarmış."

"Çok yakında," dedi Dave. "Ona kavuşacağız." Elini karısına uzattı. Lucy bir an için tokalaşacakmış gibi göründüyse de sonunda kocasının elini sıkı sıkı tutmayı akıl etti.

"Anlatmaya büyükannenin evine dönerken başlayabilirim," dedi Dan. Güçlükle ayağa kalktı. "Hadi!"

8

Dönüş yolunda Dan'in, yitik bir adamın Massachusetts'ten kuzeye giden otobüse binişini, New Hampshire eyalet sınırını geçişini, son içki şişesini çöpe atışını anlatacak kadar vakti oldu.

Otobüs Frazier'dan geçerken çocukluk arkadaşı Tony'nin yıllardır ilk kez konuştuğundan bahsetti. *İşte burası,* demişti Tony.

Daha sonra Dan değil, Danny (veya babasının değişiyle *doktor)* olduğu günlere döndü, görünmez arkadaşı Tony'nin hayatının vazgeçilmez bir parçası olduğu zamanlara. "Işıltı" Tony'nin küçük çocuğun katlanmasına yardımcı olduğu yüklerden sadece biriydi, üstelik en ağırı da değildi. Asıl zor olan alkolik bir babayla yaşamaktı. Danny'nin ve annesinin kusurlarına rağmen ve belki kusurları yüzünden tüm kalpleriyle sevdikleri kafası karışık, tehlikeli adamla.

"Öfkesi fenaydı ve ne zaman kontrolü kaybettiğini anlamak için medyum olmanız gerekmezdi. Mesela sarhoşsa öfkesine yenik düşerdi. Beni çalışma odasında evraklarını karıştırırken yakalayıp kolumu kırdığında zilzurnaydı."

"Kaç yaşındaydım?" diye sordu Dave. Karısıyla birlikte arka koltukta seyahat ediyordu.

"Sanırım dört. Belki daha da küçüktüm. Öfkelendiğinde dudaklarıyla oynardı." Danny babasını taklit etti. "Böyle yapan başka birini tanıyor musunuz?"

"Abra," dedi Lucy. "Benden geçtiğini sanıyordum." Farkında olmadan sağ eli ağzına gitti ama ne yaptığını fark eden kadın sol eliyle sağ elini durdurup kucağına indirdi. Dan, Abra'nın da aynısını yaptığını görmüştü.

"Galiba öfkesini de benden aldı. Bazen kontrolümü kaybediyorum."

"Abra'nın elini ağzına götürüşünü ilk gördüğümde aklıma babam gelmişti," dedi Dan. "Ama zihnim o kadar meşguldü ki unutmuşum." Overlook Oteli'nin güvenilmez kazanını babasına gösteren VVatson'ı hatırladı. *Sinsice yükselir,* demişti VVatson. *Aklın fikrin hep kazanda olmalı.* Bu öğüde rağmen Jack Torrance kazanı unutmuş, Dan o sayede hayatta kalmıştı.

"Tek bir tikten kan bağını çözdüğünü mü söylüyorsun? Oldukça iddialı bir varsayım, sonuçta sen ve ben birbirimize benziyoruz ama Abra ile sen benzemiyorsunuz; kızım babasına benzer."

Lucy duraksayıp düşündü. "Ama başka bir ortak özelliği paylaşıyordunuz. Dave ona 'ışıltı!' dediğini söyledi. Oradan mı anladın?"

Dan başını iki yana salladı. "Babam öldüğü yıl bir arkadaş edinmiştim. Adı Dick Hallorann'dı, Overlook Oteli'nin şef aşçısıydı. O da benimkine benzeyen yeteneklere sahipti. Bir sürü insanda az miktarda da olsa bu özelliğin olduğunu söylemişti. Haklıydı. Yıllar içinde güçlü ya da zayıf ışıltılara sahip olan insanlarla tanıştım. Örneğin Billy Freeman. Bu yüzden Abra'yı kollaması için onu yolladım."

John, Suburban'ı Concetta'nın binasının arkasındaki otoparka soktu. Başlangıçta kimse araçtan inmedi. Kızı için endişelense de Lucy büyülenmiş gibi Dan'i dinliyordu.

"Öyleyse akraba olduğunuzu nasıl anladın?"

"Trenle Cloud Gap'e giderken Dave, Concetta'nın binasının deposunda bulduğu sandıktan bahsetti."

"Evet, annemin. Büyükannemin, annemin eşyalarını sakladığını bilmiyordum."

"Dave, John'a ve bana annenin eskiden partiden partiye koştuğunu söyledi." Dave aslında telepatik bağla kendisini dinleyen Abra'ya bunları anlatmıştı ama Dan, şimdilik üvey kardeşine tüm detayları söylememenin daha iyi olacağına hükmetti.

Lucy azarlarcasma kocasına baktı ama herhangi bir yorumda bulunmadı.

"Alessandra'nın SUNY Albany'de okuduğunu söyledi, Wermont veya Massachusetts'te öğretmenlik yapmış. Babam bir öğrenciye vurduğu için işini kaybedene dek VVermont'ta ingilizce öğretiyordu. Anneme bakılırsa o da eğlencesine düşkünmüş. Abra ve Billy'nin güvende olduğunu öğrendiğimizde tarihleri karşılaştırdım. Tutuyordu. Bu sorunun cevabını bilecek biri varsa o da Alessandra Anderson'ın annesiydi."

"Biliyor muydu?" diye sordu Lucy. Öne eğilip elini koltukların arasındaki boşluğa soktu.

"Her şeyi değil. Uzun uzadıya konuşamadık ama ihtiyacım olduğu kadarını anlattı. Annenin okulunun adını hatırlayamadıy-

sa da Wermont'ta olduğuna emindi. Danışmanı olan öğretmenle kısa bir ilişki yaşadığını biliyordu. Bahsi geçen öğretmen, bildiği kadarıyla, eserleri yayımlanmış bir yazardı." Dan duraksadı. "Babam gibi. Yalnızca hikâyeleri yayımlanmıştı ama bazıları *Atlantic* gibi önemli dergilerdeydi. Concetta hiçbir zaman adamın adını sormamış, Alessandra da söylememiş ama okuldaki ders çizelgesi sandıktan çıkarsa danışman öğretmeninin John Edward Torrance olduğunu göreceğinize eminim."

Esneyerek saatine baktı. "Şimdilik anlatabileceklerim bu kadar. Üst kata çıkalım. Üç saatlik bir uykudan sonra kuzeye doğru yola koyuluruz. Yollar o saatte boş olur. Çabucak varacağımıza eminim."

"Kızımın güvende olduğuna yemin eder misin?" diye sordu Lucy.

Dan başını salladı.

"Tamam, bekleyeceğim. Ama sadece üç saat. Uyumaya gelince..." Kahkaha attı. Neşe tınısı taşımayan bir ses.

9

Concetta'nın dairesine girdiklerinde Lucy dosdoğru mutfaktaki mikrodalga firma gitti. Saatini kurup Dan'e gösterdi. Başını sallayan Dan yeniden esnedi. "Gece 03.30'da yola çıkıyoruz."

Ölçercesine Dan'e baktı Lucy. "Bana kalsa biliyorsun ki, hemen şimdi yola çıkardık."

Dan gülümsedi. "Sanırım önce hikâyenin kalanını duymalısın."

Lucy başını salladı. Gülümsemiyordu.

"Beni burada tutan da bu ve kızımın vücudundaki uyuşturucudan kurtulmak için uyuması gerektiği gerçeği. Şimdi bayılmadan önce gidip yat."

Dan ve John misafir odasına geçtiler. Duvar kâğıtları ve mobilyalar odanın küçük kıza göre hazırlandığını gösteriyordu ama ara sıra başkalarını da ağırladığından olsa gerek Chetta iki yatak koydurmuştu.

"Çocukken kaldığın otelin de Colorado'da olması tesadüf değil, yanılıyor muyum?" dedi John, ışığı kapayıp yattıklarında.

"Hayır."

"Gerçek Kardeşlik de aynı kasabada mı?"

"Evet."

"Ve otel periliydi?"

Hayaletler, diye düşündü Dan. "Evet."

O zaman John, Dan'i şaşırtan ve az kalsın uykusunu kaçıran bir şey söyledi. Dave haklıydı: İnsan bazen gözünün önündeki şeyi görmez. "Kulağa mantıklı geliyor. Eğer aramızda bizden beslenen doğaüstü yaratıklar varsa şeytani bir mekân da, şeytani yaratıkları kendine çekecektir. Orada kendilerini evlerinde hissederler. Sence bahsettiğin tiplerin ülkenin diğer bölgelerinde de bu tür mekânları var mıdır? Nasıl desem... yani kör noktalar?"

"Eminim vardır." Dan koluyla gözlerini örttü. Vücudu sızlıyor, beyni zonkluyordu. "John, seninle pijama sohbeti yapmak isterdim ama biraz dinlenmeliyim."

"Tamam ama..." John dirseğinin üstüne doğruldu. "Bu koşullarda Lucy'nin istediği gibi hastaneden çıkıp yola düşmen gerekmez miydi? Çünkü sen de Abra için onlar kadar endişeleniyorsun. Kızın güvende diyorsun ama yanılabilirsin."

"Yanılmıyorum."

Haklı olduğunu umdu. Elinden ummaktan fazlası gelmezdi; çünkü o an istese de hiçbir yere gidecek halde değildi. Kız New York'ta olsa belki. Ama değildi ve Dan uyumalıydı. Bütün vücudu uyku uyku diye yalvarıyordu adeta.

"İyi misin Dan? Hasta görünüyorsun."

"Bir şeyim yok. Yorgunum hepsi bu."

Sonra uykuya daldı. Önce karanlık, ardından peşinde kim olduğunu seçemediği bir siluetle sonsuz koridorlarda koştuğu bir kâbus. Siluet elindeki bıçağı sağa sola savuruyor, duvar kâğıdı ve sıva parçaları koridora saçılıyordu. *"Buraya gel seni pislik!"* diye bağırdı siluet. *Buraya gel seni değersiz yaratık!*

Derken Abra yanında belirdi. Yaz güneşinin altında Anniston Devlet Kütüphanesi'nin önündeki bankta oturuyorlardı.

Genç kız Dan'in elini tutmuştu. *Her şey yolunda Dan dayı. Her şey yolunda. Ölmeden önce baban kurtulmuştu. Endişelenme...*

Kütüphanenin kapısı büyük bir gürültüyle sonuna kadar açıldı ve kadının teki dışarı çıktı. Siyah saçları, başının üstünde dolaşan kara bir bulutu andırıyordu ama her nasılsa şapkası yamuk bir açıyla kafasındaydı. Büyülüymüşçesine yerçekimine meydan okuyordu.

"Ah, şu işe bak!" dedi kadın. "Dan Torrance da buradaymış, uyurken kadının parasını çalıp çocuğunu ölümüne dayak yemeye terk eden adam."

Kadın Abra'ya gülümsediğinde tek dişi ortaya çıktı. Bıçak gibi uzun ve keskin görünüyordu.

"Kim bilir sana neler yapacak bu adam tatlım. Kim bilir sana ne yapacak!"

10

Lucy saat tam 03.30'da onü uyandırdı ama Dan, John'ı uyandırmaya yeltendiğinde başını iki yana salladı. "Bırakalım da biraz daha uyusun. Kocan da kanepede horul horul uyuyor."

Bütün içtenliğiyle gülümsedi. "Bana Getsemani Bahçesini hatırlattı. İsa, Petrus'un yanma gider ve, 'Bir saat bile yanımda kalmayacak mısın?' der. Veya ona benzer bir şeyler. Ama David'in benim ona göz kulak olmama ihtiyacı yok. Muhtemelen o da görmüştür. Hadi! Yumurta pişirdim. Biraz yemek yemek sana iyi gelecek. Bir deri bir kemiksin." Duraksayıp ekledi: "Kardeşim."

Dan kendini aç hissetmese de Lucy'nin peşinden mutfağa girdi. "Neyi görmüştür?"

"Büyükannemin evraklarını karıştırıyordum. Zaman öldürmek, bir şeylerle oyalanmak için. Mutfaktan bir gürültü duyuldu."

Dan'in elinden tutup tezgâhın ocak ile buzdolabının arasında kalan bölümünü işaret etti. Üstteki rafa eski tip eczacı kavanozlarını andıran kavanozlar dizilmişti. Şeker kavanozu yan

devrilmiş, şekerler tezgâha dökülmüştü. Üzerlerine parmakla bir mesaj yazılmıştı.

Ben iyiyim
Şimdi yine uyuyacağım
Sizi seviyorum
©

Hâlâ toparlanamamış olmasına karşın karatahtasını hatırlayan Dan gülümsemekten kendini alamadı. Tam AbraTık bir hareketti.

"Bunu yapacak kadar uzun süreliğine uyanmış demek," dedi Lucy.

"Sanmam," dedi Dan.

Yumurtaları tabaklara aktarmakta olan Lucy ocakla ilgilenmeyi bırakıp Dan'e baktı.

"Onu sen uyandırdın. Endişelendiğini duydu."

"Buna gerçekten inanıyor musun?"

"Evet."

"Otursana." Duraksadı. "Otursana Dan. Sanırım sana böyle demeye alışmalıyım. Otur ve yemeğini ye."

Dan aç değildi ama beslenmeye ihtiyacı vardı. Onun söylediğini yaptı.

11

Lucy, Concetta Reynolds'ın Dean & DeLuca'dan getirttiği meyve suyundan kendine bir bardak doldurdu. "Alkol sorunu olan yaşlı kadın ve adamın ününe kapılan genç kadın. Kafamda beliren görüntü bu."

"Benimki de aynı."

Dan yumurtaları çiğnemeden yutuyordu.

"Kahve, Bay... Dan?"

"Lütfen."

Lucy, dökülen şekerlerin yanından geçti. "Adam evli ama işi sayesinde bir sürü güzel kızın olduğu üniversite partilerine davet

ediliyor. Geç saatlere doğru müziğin şiddeti iyice arttığında herkesin libidolarının yükseldiğini de unutmayalım."

"Kulağa mantıklı geliyor/' dedi Dan. "Belki annem de partilere giderdi ama çocuğu olduğunda evde oturmaya başladı; çünkü bebek bakıcısına verecek paraları yoktu." Lucy bir fincan kahve uzattı. Dan, şeker veya süt isteyip istemediğinin sorulmasına fırsat bırakmadan kahvesini yudumladı. "Teşekkürler. Her neyse, bir kaçamak yaşadılar. Herhalde yakınlardaki bir motele gitmişlerdir. Arabasının arkasında sevişmedikleri kesin; çünkü o zamanlar vosvosumuz vardı. Azmış akrobatlar bile o arabada sevişemez."

"Sızma sevişmesi," dedi John odaya girerken. Yataktan yeni kalktığı için saçları karmakarışıktı. "Eskiler öyle derdi. Bana da yumurta var mı?"

"Ne kadar istersen," dedi Lucy. "Abra tezgâha bir mesaj bırakmış."

"Gerçekten mi?" John mesaja bakmaya gitti. "O mu yazmış?"

"Evet, yazısını nerede olsa tanırım."

"Bu kız Verizon'ı batırabilif."

Lucy gülümsemedi. "Otur ve ye John. On dakikan var, sonra kanepedeki Uyuyan Güzel'imizi uyandıracağım." İskemleye oturdu. "Devam et Dan."

"Annen, babamın annemi onun için terk edeceğini sandı mı bilmiyorum. Günlük tutmadıysa bu sorunun cevabını asla öğrenemeyeceğiz. Tek bildiğim, Dave'in söylediklerine ve Concetta'nm anlattıklarına dayanarak konuşuyorum, annenin bir süre daha babamın etrafında dolaştığı. Belki bir araya geleceklerini umuyordu, belki kendini partilere kaptırmıştı. Muhtemelen ikisi de. Yine de hamile olduğunu öğrendiğinde sanırım babamdan umudu kesmişti. Çoktan Colorado'ya taşınmış bile olabiliriz."

"Sence annen biliyor muydu?"

"Emin değilim ama üstü başı dağılmış halde geç saatlerde veya sabaha karşı eve geldiğinde babamın sadakatini sorgulamıştır herhalde. Alkoliklerin sorunlu davranışlarının paralarını kumara yatırmaktan veya Twist & Shout'taki garsonların dekoltelerine kuruyemiş atmaktan ibaret olmadığını biliyordur."

Lucy, Dan'in kolunu tuttu. "İyi misin? Bütün enerjin tükenmiş gibi."

"İyiyim. Unutma ki, bunları sindirmeye çalışan tek kişi sen değilsin."

"Annem trafik kazasında öldü," dedi Lucy. Bakışlarını Dan'den ayırıp buzdolabına iliştirilmiş panoya çevirmişti. Ortada Concetta'nm dört yaşındaki Abra'yla papatya tarlasında el ele yürürken çekilmiş fotoğrafı asılıydı. "Annemin yanındaki adam ondan yaşça büyükmüş. Sarhoşmuş. Aşırı hız yapıyorlarmış. Concetta bana söylemeyi istememişti ama on sekiz yaşına bastığında merakıma yenik düşüp onu her şeyi anlatmaya zorladım. Annemin de içkili olup olmadığını sorduğumda Concetta bilmediğini söyledi. Polislerin trafik kazalarında ölen yolcuların kanındaki alkol miktarını kontrol etmesi gerekmiyormuş, sadece şoförünkine bakılırmış." İç çekti. "Bir önemi yok. Aile tarihçemizi konuşmayı başka bir güne bırakırız. Bana kızımdan bahset."

Dan istenileni yaptı. Anlatmaya devam ederken başını çevirdiğinde Dave Stone'un kapının eşiğinde durduğunu gördü. Gömleğini pantolonunun içine sokarken gözlerini dikmiş Dan'i izliyordu.

12

Dan, Abra'nm kendisiyle ilk iletişim kurduğu zamandan başladı, Tony'yi bir tür aracı olarak kullanışından bahsetti. Sonra Abra'nm Onlar'la temasa geçişine sıra geldi: Beyzbolcu oğlan dediği ürkütücü imgelerle onları keşfetmişti.

"O kâbusu hatırlıyorum," dedi Lucy. "Çığlıklarıyla beni uyandırmıştı. Daha önce de kâbus görmüştü ama iki üç yıldır ilk kez başımıza geliyordu."

Dave kaşlarını çattı. "Ben hatırlamıyorum."

"Boston'da konferanstaydım." Dan'e döndü. "Durun bakalım, doğru anlamış mıyım? Bunlar insan değil. İyi ama... ne bunlar? Bir tür vampir mi?"

"Öyle de denilebilir. Gündüzleri tabutta uyumuyor veya ay ışığında yarasaya dönüşmüyorlar. Haçların ve sarımsağın onları korkutacağından şüpheliyim ama parazitler ve kesinlikle insan değiller."

"insanlar öldüklerinde ortadan kaybolmaz," dedi John.

"Bunun olduğunu gerçekten gördün mü?"

"Hepimiz gördük. Üçümüz de."

"Ne olursa olsun," dedi Dan. "Onlar sıradan çocuklarla ilgilenmiyor, yalnızca ışıltıya sahip olanların peşindeler."

"Abra gibi çocuklarla," dedi Lucy.

"Evet. Öldürmeden önce çocuklara işkence ediyorlar. Abra'nın dediğine göre buharı saflaştırmak içinmiş. Gözümün önüne kaçak viski imalatçıları geliyor."

"Ne yani, kızımı içlerine mi çekmek istiyorlar?" diye sordu Lucy. Hâlâ kafasını toplamaya çalışıyordu. "Işıltıya sahip olduğu için."

"Sadece ışıltıya değil, çok parlak bir ışığa. Ben fenersem Abra deniz feneri. Ayrıca onlardan haberdar. Nerede olduklarını biliyor."

"Daha fazlası da var," dedi John. "Cloud Gap'te o adamlara yaptığımız... Rose'u ilgilendirdiği kadarıyla Abra'nın suçu. Cinayetleri bizim işlemiş olmamız fark etmez."

"Ne olmasını bekliyordu ki?" diye sordu kulaklarına inanamayan Lucy. "Kendini savunmak diye bir şeyden haberleri yok mu? Hayatta kalma içgüdüsünden?"

"Rose'un tek gördüğü kendisine meydan okuyan küçük bir kız," dedi Dan.

"Meydan okumak mı?"

"Abra telepatiyle onunla iletişime geçmiş. Rose'a peşine düşeceğini söylemiş."

"Ne demiş?"

"Kızımızın öfkesini biliyorsun," dedi Dave kısık sesle. "Belki bin kere öfke yüzünden başının belaya gireceğini söylemişimdir."

"Kızım o kadının veya çocuk katili arkadaşlarının yakınma bile gitmeyecek," dedi Lucy.

Dan şöyle düşündü: *Evet... ve hayır.* Lucy'nin elini tuttu. Kadın elini çekecek gibi oldu ama çekmedi.

"Anlaman gereken şey oldukça basit," dedi Dan. "Asla durmayacaklar."

"Ama..."

"Ama yok Lucy. Başka koşullar altında Rose saldırmaktan vazgeçebilirdi. Karşımızdaki akıllı mı akıllı yaşlı bir kurt. Ama bir sorun daha var."

"Neymiş?"

"Hastalar," dedi John. Abra kızamık olduklarını söyledi. Beyzbolcu çocuktan kapmış olabilirlermiş. Buna ilahi adalet denmez de ne denir?"

"Kızamık mı?"

"Kulağa önemliymiş gibi gelmediğini biliyorum ama önemli. Eski günlerde kızamık bir anda çocuklar arasında salgına yol açabilirdi. Onlar'm başına gelen buysa, hastalık sonları olabilir."

"Güzel!" diye bağırdı Lucy. Dan, kadının yüzünde beliren öfkeli gülümsemeyi hemen tanıdı.

"Abra'nm süper buharının onları iyileştirebileceğini düşünüyorlarsa hayır," dedi Dave. "Anlaman gereken bu tatlım. Ufak bir sürtüşmeden bahsetmiyoruz. O sürtük için bu, ölüm kalım mücadelesi." Kısa bir duraksamanın ardından devamını da getirdi; çünkü biri bunları söylemek zorundaydı. "Eğer Rose fırsat bulursa kızımızı diri diri yiyecek."

13

"Neredeler? Gerçek Kardeşlik denilen bu tipler, nerede?"

"Colorado," dedi Dan. "Bluebell Kamp Alanı diye bir yerde, Sidewinder kasabasında." Kamp alanı bir zamanlar az kalsın babasının onu öldüreceği yerdi ama bunları söylemek istemedi. Başka sorulara yol açmasından ve akıl almaz tesadüflerin ortaya çıkmasından korkuyordu. Üstelik Dan hiçbirinin tesadüf olmadığına emindi.

"Sidewinder denilen yerde polis kuvvetleri mutlaka vardır." dedi Lucy. "Arayıp durumu haber verelim."

"Ne diyeceğiz?" John tartışır gibi değil, nazikçe sormuştu.

"Şey... onlara..."

"Polislerin kamp alanına gitmelerini sağlasan bile orta yaşlı bir grup Amerikalıyla karşılaşacaklar," dedi Dan. "Karavanlarla dolaşan zararsız insanlar, hani karşılaştığında sana torunlarının fotoğraflarını göstermek isteyen tipler vardır ya, onlar. Bütün evrakları, köpeklerinin aşı çizelgelerinden tapulara kadar düzenlidir. Polisler arama emriyle gitseler bile eminim ki, silah falan bulamazlar; çünkü Gerçek Kardeşlik üyelerinin silaha ihtiyacı yok. Onlar'ın silahları bu." Dan parmağıyla alnını işaret etti. "Sana New Hampshire'lı deli kadın muamelesi yaparlar. Abra'nm evden kaçan deli kızın olduğunu düşünürler, biz de deli arkadaşların oluruz."

Lucy avuçlarını şakaklarına yasladı. Büyük bir umutsuzlukla, "Tüm bunlar gerçek olamaz," dedi.

"Kayıtlara bakacak olsan eminim Gerçek Kardeşlik'in veya hangi şirket adını kullanıyorlarsa onun, o küçük Colorado kasabasına cömert davrandıklarını göreceğine eminim. Yemek yediğin yere pislemezsin, iyi bakarsın. Böylece kötü günlerde bir sürü dostun olur."

"Bu pislikler çok uzun zamandır ortalıkta, değil mi?" dedi John. "Çünkü buhardan asıl elde ettikleri ömürlerini uzatacak enerji."

"Öyle olduğuna emin sayılırım," dedi Dan. "Ve iyi Amerikalılar olarak eminim bütün zamanlarını para kazanarak geçirmişlerdir. Sidewinder'daki çarklardan çok daha büyük çarkları yağlayacak paralar. Eyalet çarklarını... Federal çarkları."

"Ve bu Rose dediğin kadın... Asla durmayacak."

"Evet." Dan kadınla ilgili kehanetimsi rüyayı hatırladı. Eğik duran şapkayı. Açılmış ağzı. Tek dişi. "Bütün kalbiyle kızınızı istiyor."

"Çocukları öldürerek hayatta kalan bir kadının kalbi yoktur," dedi Dave.

"Hayır, kalbi var," dedi Dan. "Ama kapkara."

Lucy ayağa kalktı. "Bu kadar konuşmak yeter. Hemen şimdi kızıma gitmek istiyorum. Tuvalete gitmenizi tavsiye ederim; çünkü yola çıktığımızda motele varana kadar durmayacağız."

"Concetta'nm bilgisayarı var mı?" diye sordu Dan. "Varsa gitmeden önce bir şeyi kontrol etmek istiyorum."

Lucy iç çekti. "Çalışma odasında. Herhalde şifresini tahmin edebilirsin. Ama beş dakikadan fazla oyalanırsan seni bırakır gideriz."

14

Rose'un gözüne uyku girmemişti, bütün vücudu kaskatıydı. Buharın ve öfkenin etkisiyle tir tir titriyordu.

İkiyi çeyrek geçe araçlardan birinin motorunun çalıştığını duydu. Buhar Kafa Steve ve Kızıl Baba. Ardından dörde yirmi kala ikinci bir motor çalıştığında onu da duydu. Bu seferkiler küçük ikizler Pea ve Pod'du. Tatlı Terri Pickford da onlarlaydı, hiç şüphesiz Rose'dan iz var mı diye arka camdan dışarıyı kontrol ediyordu. Koca Mo da onlarla gitmeyi istemiş, kendisini almaları için yalvarmıştı ama onu geri çevirdiler; çünkü Mo hastaydı.

Rose hepsini durdurabilirdi ama zahmete ne gerek var? Bırak Amerika'da hayatın nasıl olduğunu kendileri keşfetsinler. Gerçek Kardeşlik'in koruması olmadan ve yoldayken birileri arkalarını kollamadan ne kadar dayanabilirlerdi ki... *Hele Kurbağa Slim'e kredi kartlarını iptal ettirip banka hesaplarını boşaltmalarını söylediğimde,* diye düşündü.

Kurbağa, Sayı Sihirbazı Jimmy'nin tırnağı bile olamazdı ama bu kadarını becerebilirdi. Üstelik o asla Rose'u terk etmezdi. Kurbağa kampta kalacaktı. İşe yarayacak herkes gibi... Hemen hemen herkes. Kirli Phil, Önlük Annie ve Dizel Doug geri gelmeyecekti.

Oylama yapıp güneye gitmeye karar vermişlerdi. Dizel, Rose'a güvenilemeyeceğini söylemişti, ayrıca kan bağını koparmanın zamanı gelmişti de geçiyordu bile.

İyi şanslar bir tanem, diye geçirdi içinden Rose ellerini yumup açarken.

Gerçek Kardeşlik'i parçalamak berbat fikirdi ama sürünün azalması iyiydi. Bırak zayıflar kaçsın, hastalar ölsün. Kalanlar, belalı kız öldüğünde buharını emeceklerdi. (Rose artık kızı köle edebilecekleri hayalini kurmuyordu.) Böylece kalan yirmi yirmi beş kişi her zamankinden güçlü olacaktı. Karga'nın yasını tutuyordu, onun yeri doldurulamazdı ama Jeton Charlie'yle yetinecekti. Arpçı Sam... Kambur Dick... Şişko Fannie ve Uzun Paul de idare ederdi. Açgözlü G'ye gelince, sürüdeki en zeki yaratık olmayabilirdi ama sadıktı ve emirleri sorgulamadan yerine getirirdi.

Dahası, diğerleri gittiğinde depodaki buhar daha uzun dayanacak ve kalanları daha güçlü kılacaktı. Güçlü olmalıydılar.

"Gel bakalım yelloz," dedi içinden Rose. *"Görelim bakalım ne kadar güçlüymüşsünl Yirmimize karşı ne yapabileceksin, bir görelimi Gerçek Kardeşlik'e karşı tek başına şansın olacağını mı sanıyorsun? Buharını alıp kanınla ziyafet çekeceğiz. Ancak önce çığlıklarının keyfini çıkaracağız."*

Rose gözlerini karanlığa dikip kaçanların, inançsızların zayıflayıp kaybolan seslerine kulak verdi.

Biri kapıyı çaldı. Çekingen bir tıklama. Rose bir iki saniye sessizliğini koruyup seçeneklerini değerlendirdi. Ardından bacaklarını yataktan aşağı sarkıttı.

"Gir."

Çıplaktı ama Sessiz Sarey içeri girdiğinde üstünü örtmeye zahmet etmedi. Kadının bok rengi kâkülleri gözlerine girecek kadar uzamıştı. Sarey orada olduğunda bile varlığı hissedilmeyen kadınlardandı.

"Çok üzgünüm Vose."

"Biliyorum. Ben de üzgünüm."

Değildi, öfkeliydi, ama ses tonu gayet inandırıcıydı.

"Andi'yi özlüyorum."

Andi, evet... İnsanken adı Andrea Steiner'dı, Gerçek Kardeşlik onu bulmadan çok önce babası kızı becerip içindeki bütün insanlığı yok etmişti. Rose sinemada onu gördüğü günü ve daha sonra dönüşümden iradesini kullanarak sağ çıkışını hatırladı. Yılan Isırığı Andi hayatta olsa kaçmazdı. Rose, Kardeşlik için ateşe atlamasını söylese atlardı.

Kollarını iki yana açtı. Sarey koşarak gelip başını Rose'un göğsüne yasladı.

"Ölmek istiyovum."

"Hayır tatlım, hiç sanmıyorum." Rose zavallı kadını yatağa yatırıp sıkı sıkı sarıldı. Sarey iğne ipliğe dönmüştü. "Bana gerçekte ne istediğini söyle."

Çirkin kâküllerin altındaki gözler vahşice parladı. "İntikam."

Rose kızı iki yanağından öptü. Ardından geri çekildi. "Evet, istediğine kavuşacaksın. Ağzını aç Sarey."

Sarey söylenileni yaptı. İçi buharla dolu olan Şapkalı Rose buharın bir kısmını Sessiz Sarey'in boğazından içeri üfledi.

15

Concetta'nın çalışma odasının duvarları notlarla, şiir parçalarıyla ve hiç cevap yazmayacağı mektuplarla kaplıydı. Dan dört harfli şifreyi yazıp Firefox'u çalıştırdı ve Google'da Bluebell Kamp Alanı'nı aradı. İnternet sitesi fazla bilgi içermiyordu, muhtemelen alanın sahipleri ziyaretçilerin ilgisini çekmeyi istemiyorlardı. Mekân belli ki paravandı. Ancak mülkün fotoğraflarını koymuşlardı. Dan, eski aile albümlerini bulan insanlarınki gibi bir merakla mekânın yeni halini inceledi.

Overlook yıllar önce yok olmuş olsa da araziyi tanıdı. Bir keresinde, kar fırtınası yüzünden otele hapsolmalarmdan önce annesi ve babası otelin verandasında durup göz alabildiğine uzanan ön bahçeyi seyretmişlerdi. Yokuşun bittiği yerde, geyiğin ve antilobun oyun oynamaya çıktıkları alanda şimdi Overlook

Malikânesi diye bir yapı vardı. Fotoğrafın altındaki yazıda ziyaretçilerin orada yemek yiyip tombala oynayabilecekleri, cuma ve cumartesi günleri canlı müzik eşliğinde dans edebilecekleri yazıyordu.

Kar yağana dek babam o çimenleri biçmiş, bir zamanlar orada olan çalıları budamıştı. Gençliğinde bir sürü hanımın çalılarını budadığından bahsederdi. Ben espriyi anlamamıştım ama annemi çok güldürürdü.

"Ne şakaymış," dedi alçak sesle.

Karavanların yanaşıp yararlanabilecekleri LPG istasyonlarını ve elektrik bağlantılarını gördü. Little America veya Pedro's adlı kamyonların mola verdiği dev gibi tesislerdekileri aratmayacak türden kocaman duşlar inşa edilmişti. Bir tarafta erkekler, bir tarafta kadınlar. Çocuklar için oyun parkı da kurulmuştu.

(Dan parkta oynayan çocukların bir zamanlar "Doktor" lakaplı Danny Torrance'ın Overlook'un bahçesinde oynarken gördüğü gibi ara sıra rahatsız edici şeyler görüp görmediklerini merak etti.) Tenis sahası, beyzboj. sahası, hatta çim bovlingi bile vardı.

Ama kroket sahası yok. Artık.

Bir zamanlar Overlook'un hayvan şeklinde budanmış şimşirlerinin olduğu yere pırıl pırıl beyaz çanak antenler dizilmişti. Zirvede, bir zamanlar otelin bulunduğu alanda, ince uzun merdivenden çıkılarak ulaşılan ahşap bir platform vardı. Colorado Eyaleti tarafından işletilen bu alana Dünyanın Çatısı adı verilmişti. Bluebell Kamp Alanı'nın konukları hiçbir ücret ödemeksizin oraya çıkabiliyor veya diğer taraftaki yürüme parkurlarını kullanabiliyordu. *Yürüyüş parkurları deneyimli dağcılar için,* diyordu fotoğraf altında; *ama Dünyanın Çatısı herkes için. Manzara muhteşemdir!*

Dan doğru söylediklerine emindi. Overlook'un balo salonunun ve yemek odasının manzarasının ne kadar muhteşem olduğunu hatırlıyordu. En azından karlar camları örtene dek. Batıda Rocky Dağlarının zirveleri mızraklar gibi göğe uzanır, doğuda ise Boulder görülürdü. Havanın çok pis olmadığı ender günlerde Denver ve Arvada'yı bile görebilirdiniz.

Dan, eyaletin o toprağa el koymamasına şaşırmamıştı. Kim oraya yeniden bir şey inşa etmek isterdi? O topraklar lanetliydi ve bunu hissetmek için medyum olmanıza gerek yoktu. Ama Gerçek Kardeşlik üyeleri araziye yaklaşabilecekleri kadar yaklaşmışlardı ve Dan tesadüfen yolu oraya düşen normal ziyaretçilerin ikinci kez kamp alanına uğramadıklarına veya Bluebell'i arkadaşlarına önermediklerine emindi. *Kötülük kötülüğü çağırır,* demişti John. Öyleyse tam tersi de doğruydu: Kötü yerler iyi insanları iter.

"Dan?" diye seslendi Dave. "Otobüs kalkıyor."

"Bir dakika daha!"

Gözlerini kapayıp avucunu alnına yasladı.

(Abra.)

Kız, Dan'in sesini duyar duymaz uyandı.

ON YEDINCI BOLUM

YELLOZ

1

Genç kız 24 numaralı odadan çıktığında Motel Crown'ın dışı hâlâ karanlıktı, şafağa en az bir saat vardı. Ağır bir sis bastırmıştı ve neyin ne olduğunu seçmek güçtü. Kız siyah pantolon, beyaz tişört giymişti. Saçlarını tam ortadan ikiye ayırıp örmüştü. Yüzü gençliğini eleveriyordu. Derin bif nefes alıp soğuk havayı ciğerlerine doldurdu. Havadaki nem baş ağrısını mucizevi bir şekilde geçirdiyse de kalbini kaplayan hüznü dağıtamadı. Momo ölmüştü.

Yine de, Dan dayısı haklıysa, gerçekten ölmemişti; başka bir yere gitmişti. Belki hayaletimsi insanlardan olmuştu, belki olmamıştı. Cevap ne olursa olsun genç kızın şimdi bunları düşünmeye vakti yoktu. Daha sonra, canı isterse, bu konulara kafa yorabilirdi.

Dan, Billy uyuyor mu, diye sormuştu. Evet, demişti kız, adam hâlâ uyuyordu. Kapının aralığından Bay Freeman'ın battaniyenin örttüğü ayaklarını ve bacaklarını görebiliyor, horlamalarını duyuyordu. Teknelerin gürültüsünü andırıyordu adamın soluk alıp verişi.

Dan, Rose'un veya diğerlerinin kızın zihnini yoklayıp yoklanmadıklarını sormuştu. Hayır demişti kız, deneseler bilirdi. Davetsiz misafirlere karşı tuzak kurmuştu. Rose başına geleceği tahmin ederdi zaten. Aptal değildi.

Dan odada telefon var mı diye sormuş, evet cevabını aldığında da kıza talimatlar bırakmıştı. Yapmasını istediği şey basitti:

Ürkütücü olan Colorado'daki garip kadına söylemek zorunda olduklarıydı. Ancak yapmayı istemişti. Bir parçası beyzbolcu çocuğun ölürken attığı çığlıkları duyduğundan beri bunu yapmayı istiyordu.

(Söyleyip durman gereken kelimeyi anladın mı?)

Evet, elbette.

(Onu kışkırtman gerek.)

(Anladım.)

Onu çıldırt. Öfkeden kudurt.

Abra ayağa kalkıp derin bir nefes aldı. Motele gelirken kullandıkları yol sisin altında incecik bir çizgiye dönüşmüş, iki tarafındaki ağaçlar tamamen kaybolmuştu. Motel görevlisinin kaldığı bölüm de görünmüyordu. Genç kız bazen sise benzemeyi dilerdi, bembeyaz bir boşluğa. Ama bazen. Kalbinin derinliklerinde hiçbir zaman olduğu kişi olmaktan pişmanlık duymamıştı.

Kendini hazır hissettiğinde -ne kadar hazır olabilirse- Abra odasına dönüp bağırmak zorunda kalırsa Bay Freeman'ı rahatsız etmemek için ara kapıyı kapadı. Telefondaki talimatları inceledi, hat almak için dokuza bastı, sonra bilinmeyen numaraları arayıp Sidewinder, Colorado'daki Bluebell Kamp Alanındaki Overlook Malikânesi'nin numarasını istedi. *Sana internetteki numarayı verebilirim ama karşına telesekreter çıkacaktır,* demişti Dan.

Otel konuklarının yemek yiyip tombala oynadıkları yerdeki telefon uzun süre çaldı. Dan öyle olabileceğini, beklemesi gerektiğini söylemişti. Ne de olsa kamp alanında, iki saat geri olan batı saatini kullanıyorlardı.

Huysuz bir ses, "Alo? Ofisi aradıysanız yanlış numarayı çevir..." dedi.

"Ofisi aramadım," diye karşılık verdi Abra. Sesinden kalbinin deli gibi çarptığının anlaşılmadığını umdu. "RoseTa konuşmak istiyorum. Şapkalı RoseTa."

Duraksama. Sonra: "Kimsiniz?"

"Abra Stone. Adımı duymuşsundur. Ben, Rose'un aradığı kızım. Beş dakika sonra yeniden arayacağımı söyle. Oradaysa konuşuruz. Değilse siktirsin gitsin! Tekrar aramayacağım."

Abra telefonu kapayıp başını öne eğdi, alev alev yanan yüzünü avuçlarının arasına aldı. Derin bir nefes alıp sakinleşmeye çalıştı.

2

Kapı çalındığında Rose, EarthCruiser'm direksiyonunun başında, ayaklarını buhar kutularını depoladığı gizli bölmeye yaslamış halde kahvesini içiyordu. O kadar erken saatte kimse hayırlı bir iş için kapıyı çalmazdı.

"Evet," dedi. "İçeri gel."

Yarış arabası desenli çocuksu pijamasının üstüne sabahlığını geçirmiş olan Uzun Paul içeri girdi. "Malikânedeki ankesörlü telefon çalıyordu. Başlangıçta yanlış numara olduğunu düşünüp umursamadım. Zaten mutfakta kahve yapıyordum. Ama telefon çalmaya devam edince açtım. Arayan senin kızdı. Seninle konuşmak istiyormuş. Beş dakika sonra arayacakmış."

Sessiz Sarey doğrulup kâküllerinin arkasında kalan gözlerini kırpıştırdı. Yatak örtüsünü b'ir şal gibi omuzlarına doladı.

"Git," dedi Rose kadına.

Sarey itiraz etmeden söyleneni yaptı. Rose, camdan Sarey'in çıplak ayaklarıyla Yılan ile paylaştıkları Bounder'a gidişini seyretti.

Senin kız.

Kaçıp saklanmak yerine yelloz telefon açıyordu. Çelik gibi sinir dedikleri bu olsa gerek. Kendi fikri olabilir miydi? Buna inanmak zordu.

"Sabahın köründe mutfakta ne yapıyordun?"

Uyku tutmadı.

Rose adama döndü. Kafası kelleşen gözlükleri burnunun ucuna kaymış, uzun boylu ve yaşlı yoldaşına baktı. Köylülerden biri olsa ve bir yıl boyunca aynı sokakta adamın önünden geçse varlığını fark etmezdi. Ama onun da yetenekleri vardı. Paul, Yılan gibi uyutma veya Büyükbaba Flick gibi yer bulma becerisine sahip olmasa da ikna konusunda fena sayılmazdı. Sokakta kendi-

sini fark etmeyen sıradan bir insana, karısına veya bir yabancıya tokat atmasını söylese adam söyleneni yapardı. Gerçek Kardeşlik üyesi herkesin kendilerine özgü becerileri vardı, bu sayede geçinir giderlerdi.

"Kollarını göster Paulie."

Adam sabahlığının ve pijamalarının kollarını dirseklerine kadar sıyırdı. Kırmızı noktacıklar oradaydı.

"Ne zaman başladı?"

"İlk kırmızı lekeleri dün öğleden sonra gördüm."

"Ateşin var mı?"

"Evet. Biraz."

Rose adamın dürüst, güven dolu gözlerine baktığında içinden ona sarılmak geldi. Bazıları kaçmıştı ama Uzun Paul oradaydı. Grubun çoğunluğu da. Yüzünü gösterecek kadar budalaysa yellozun icabına bakacak kadar kalabalıktılar. Kız gerçekten buna cesaret edebilirdi. On üç yaşında olup da budala olmayan kız var mıdır?

"İyi olacaksın," dedi kadın.

Adam iç çekti. "Umarım. İyileşmezsem de iyi bir hayatım oldu."

"Böyle şeyler duymak istemiyorum. Benimle kalan herkes iyi olacak. Söz veriyorum ve her zaman sözlerimi tuttuğumu da bilirsin. Şimdi bakalım New Hampshire'lı küçük arkadaşımız neler diyecek."

3

Kısa bir süre sonra Rose, plastik davulların yanındaki koltuğa geçmişti. Soğumakta olan kahvesi de yanı başındaydı. Malikânenin ankesörlü telefonu yirminci yüzyıla özgü gürültüsüyle kadını yerinden sıçrattı. Ahizeyi kaldırmadan önce iki kere çalmasını bekledi ve ölçülü bir sesle telefonu cevapladı. "Alo, tatlım. Telepatiyle iletişim kurabilirdin, biliyorsun. Şehirlerarası arama ücreti ödemen gerekmezdi."

Yelloz, bunu yapmayı denese budalalık etmiş olacaktı. Tuzak kurmasını bilen tek kişi Abra Stone değildi.

"Seni gebertmeye geliyorum," dedi kız. Sesi ne kadar genç ve ne kadar canlıydı! Rose, o canlılıkla gelen buharın kalitesini düşündüğünde susuzluğu daha da arttı.

"Söylemiştin. Gerçekten bunu yapmak istiyor musun tatlım?"

"Gelirsem orada olacak mısın? Yoksa eğitimli farelerini mi üstüme salacaksın?"

Rose ilk öfke kıvılcımlarını hissetti. Öfkelenmenin yararı yoktu ama sabahları zaten keyfi yerinde olmazdı.

"Neden olmayayım tatlım?" Sakin ve alaycı bir ses tonuyla konuşmaya özen gösteriyordu. Anaç bir tonla (anaç olduğunu düşündüğü bir tonla, gerçeğini bilemezdi; çünkü hiç anne olmamıştı) çocuğunu azarlarcasına konuşuyordu.

"Çünkü korkağın tekisin!"

"Bu sonuca nasıl vardığını merak ediyorum," dedi Rose. Ses tonu aynıydı -tepeden bakan, alaycı bir ses- ama ahizeyi tutan eli gerilmiş, telefonu sertçe kulağına yaslamıştı. "Benimle hiç tanışmadın."

"Elbette tanıştım. Kafamın içinde. Kuyruğunu kıstırıp geldiğin yere geri döndün. Üstelik çocukları öldürüyorsun. Sadece pis ödlekler çocuk öldürür."

Kendini bir çocuğa haklı çıkarman gerekmiyor, hele köylülerden birine, diye uyardı kendini. Ama cevap verme arzusuna karşı koyamadı. "Hakkımızda hiçbir şey bilmiyorsun. Ne olduğumuzu da, hayatta kalmak için neler yaptığımızı da..."

"Bir avuç korkaksınız!" dedi yelloz. "Yetenekli ve güçlü olduğunuzu sanıyorsunuz ama tek yaptığınız yemek yiyip uzun yaşamak. Sırtlanlar gibisiniz. Zayıfları öldürüp kaçıyorsunuz. Rezil ödlekler!"

Ses tonundaki aşağılama Rose'un kulağında asit etkisi yaptı. "Yalan!"

"Sen de ödleğin önde gidenisin! Kendin gelemedin değil mi, adamlarını yolladın peşimden!"

"Mantıklı bir konuşma yapabilecek miyiz, yoksa..."

"Beyinlerindeki maddeyi çalabilmek için çocukları öldürmenin mantıklı ne yanı var? Seni ödlek sürtük, söylesene ihtiyar, bunda mantıklı ne var? Arkadaşlarını senin yapman gereken işi yapmaya yolladın, arkalarına saklandın. Akıllılık etmişsin, şimdi hepsi geberdi."

"Seni küçük sürtük, bir halt bilmiyorsun sen!" Rose ayağa fırladı. Bacağı masaya çarptı, kahve yere döküldü, fincan davulun altına yuvarlandı. Uzun Paul mutfak kapısından salona baktı ama kadının surat ifadesini görünce kaçtı. "Asıl korkak kim? Telefonda atıp tutuyorsun, sıkıyorsa gel de suratıma söyle o lafları!"

"Kaç kişi karşıma dikileceksiniz?" diye kışkırttı Abra. "Kaç kişi kaldınız, söylesene pis kocakarı, kaç kişi kaldınız?"

Rose cevap vermedi. Sakinleşmeliydi, kendini kontrol altına alması gerektiğini biliyordu. Ama okul çocuğu argosuyla ona hitap eden sıradan bir kızla konuşmak... Üstelik kız haddinden fazlasını biliyordu.

"Tek başına karşıma çıkmaya cüret edebilir misin?" diye sordu yelloz.

"Gel de gör," diye cevabı yapıştırdı Rose.

Kısa bir sessizlik. Yelloz yeniden konuştuğunda daha durgundu ses tonu. "Teke tek? Hayır, buna cesaret etmezsin. Senin gibi bir ödleğin işine gelmez. Bir çocukla bile baş edemezsin sen! Hilekâr ve düzenbazın tekisin! Bazen güzel görünüyorsun ama senin gerçek suratını biliyorum. İhtiyar yosmanın tekisin!"

"Sen... sen..." Daha fazlasını söyleyemedi. Öfkesi o kadar güçlüydü ki, neredeyse boğuluyordu. Bu öfke büyük ölçüde güçlü Rose'un, Şapkalı Rose'un ulaşımdan bisiklete binmeyi anlayan ve en büyük derdi memelerinin kaç yaşında belirginleşmeye başlayacağı olan bacak kadar bir kız tarafından haddinin bildirilmesinin şokundan kaynaklanıyordu.

"Belki sana bir fırsat tanırım," dedi yelloz. Kendine güveni ve alaycı tavırları akıl alacak şey değildi. "Elbette bu teklifini kabul edecek olsam seni ezer geçerim. Diğerleriyle uğraşmaya zahmet etmem; çünkü zaten geberip gidiyorlar." Meydan okuyan, sert bir kahkaha attı. "Beyzbolcu oğlan boğazlarından geçmemiş. Aferin ona!"

"Gelirsen seni mahvederim," dedi Rose. Elini kendi boğazına götürüp sıktı. Daha sonra moraracaktı muhtemelen. "Kaçarsan seni bulurum. Bulduğumda da öyle bir işkence ederim ki, feleğini şaşırırsın ufaklık, çığlık atacak halin kalmaz!"

"Kaçmayacağım," dedi kız. "Kim çığlık atacakmış görürüz."

"Arkanı kollayacak kaç kişi var tatlım?"

"Yalnız geleceğim."

"Sana inanmıyorum."

"Aklımı okusana," dedi kız. "Yoksa bunu yapamayacak kadar korkak mısın?"

Rose hiçbir şey söylemedi.

"Elbette öylesin. Son denediğinde neler olduğunu hatırlıyorsun. Sana kendi ilacından tattırmıştım, hoşuna gitmedi değil mi? Çıyan! Çocuk katili! İğrenç korkak!"

"Bana... korkak... deme!"

"Şimdi kaldığın yerin yukarısında, tepede bir yer var. Manzara izlemek için tasarlanmış bir balkon. Dünyanın Çatısı adını vermişler. İnternette gördüm. Pafzartesi öğleden sonra saat tam beşte orada ol. Yalnız gel. Yalnız gelmezsen, biz hesaplaşırken sürünün diğer üyeleri kamp alanında kalmazsa hissederim ve gelmem."

"Seni bulurum," diye tekrarladı Rose.

"Emin misin?" Kadına gerçekten meydan okuyordu.

Rose gözlerini kapadı ve kızı gözünde canlandırdı. Gözlerine çiviler saplandığını, ağzının eşekarılarıyla dolduğunu, yerde çırpındığını hayal etti. *Kimse benimle böyle konuşamaz! Ne de daha sonra... Asla!*

"Belki beni bulursun. Ama bulduğunda Gerçek Kardeşlik'ten kaç kişi sağ kalmış olacak? Bir düzine? On? Belki sadece üç ya da dört?"

Bu, Rose'un da aklına gelmişti. Hiç yüz yüze gelmediği bir çocuğun aynı sonuca varması pek çok açıdan en sinir bozucu olandı.

"Karga, Shakespeare'den bahsetmişti," dedi yelloz. "Onu öldürmemden kısa süre önce ondan alıntı yapmıştı. Okulda Shakespeare'i işlemiştik, ben de biraz biliyorum. *Romeo ve Juliet'i*

okuduk ve Bayan Franklin diğer oyunlardaki meşhur cümlelerinin çıktısını dağıttı. 'Olmak ya da olmamak', 'Sen de mi Brütüs' gibi cümleler. Onların Shakespeare'in olduğunu biliyor muydun? Ben bilmiyordum. Çok ilgi çekici değil mi?"

Rose karşılık vermedi.

"Shakespeare umurunda değil," dedi yelloz. "Umurunda olan tek şey beni öldürmek. Bunu bilmek için zihnini okumama gerek yok."

"Yerinde olsam kaçardım," dedi Rose vakur bir ses tonuyla. "Nefesim kesilene, cılız bacaklarımın gücü tükenene kadar koşardım. Uzun vadede sana bir yararı olmazdı ama ömrün birkaç gün uzardı."

Yelloz bunlara pabuç bırakmadı. "Öğretmenimiz bir söz daha öğretmişti. Tam hatırlamıyorum ama, 'Kendi eştiği kuyuya düşmek!' Bayan Franklin eşmek kelimesinin kazmak anlamına geldiğini söylemişti. Bence siz korkaklar kabilesinin başına gelen bu. Yanlış çocuğun buharını emdiniz, kendi kazdığınız kuyuya düştünüz, şimdi de çıkmak için debeleniyorsunuz." Duraksadı. "Orada mısın Rose? Yoksa kaçtın mı?"

"Gel bakalım tatlım," dedi Rose. Yeniden kendini toplamıştı. "Benimle tepede buluşmak istiyorsan orada olacağım. Birlikte manzaranın tadını çıkarırız. Kim daha güçlüymüş görürüz."

Yelloz ağzını açamadan telefonu kapadı. Öfkesini kaybetmemeye yemin ettiği halde kaybetmiş ama en azından son sözü söylemeyi başarmıştı.

Ya da belki söyleyememişti; çünkü yellozun kullandığı kelime takılmış plak gibi kafasında dönüp duruyordu.

Korkak nokta korkak nokta korkak nokta...

4

Abra ahizeyi dikkatlice yerine bıraktı. Telefona baktı, elinin ateşiyle ısınmıştı. Teri yüzünden ıslanmış plastik yüzeyi bile okşadı. Sonra, daha ne olduğunu anlamadan hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyor, mi-

desine kramplar giriyor, bütün vücudu sarsılıyordu. Ağlayarak banyoya daldı, klozetin başına çömeldi ve kustu.

Dışarı çıktığında Bay Freeman iki odayı bağlayan kapının eşiğinde duruyordu. Saçı başı darmadağındı ve gömleğini pantolonunun içine sokmaya dahi vakit bulamamıştı. "Neyin var? Adamın sana verdiği uyuşturucu yüzünden hastalandın mı?"

"Ondan değil."

İhtiyar, cama gidip dışarıyı kaplayan sise baktı. "Onlar yüzünden mi? Geliyorlar mı?"

O an için kelimeleri bir araya getiremeyen genç kız başını öyle sertçe iki yana salladı ki, saç örgüleri sağa sola savruldu. Onlar'ın peşine düşecek olan kendisiydi ve kızı asıl korkutan buydu.

Üstelik sadece kendi için korkmuyordu.

5

Rose oturduğu yerde derin' derin nefes aldı. Kendini tamamen kontrol altına aldığında Uzun Paul'e seslendi. Bir iki saniye sonra adam başını mutfağa açılan kapının aralığından uzattı. Adamın surat ifadesini görünce kadının dudaklarında eski bir gülümsemenin izleri belirdi. "Gelebilirsin. Seni ısırmam."

Mutfaktan çıkan adam yere dökülen kahveyi gördü. "Hemen temizlerim."

"Kalsın. Kalan en iyi yer bulucumuz kim?"

"Sensin Rose."

Rose'un yelloza akıl gücüyle yaklaşmak gibi bir niyeti yoktu. Dokunup kaçmayı bile düşünmüyordu. "Benim dışımda."

"Şey... Büyükbaba Flick artık yok... Barry de..." Şöyle bir düşündü. "Sue'da yer bulma becerisi biraz var. Açgözlü G/de de ama Jeton Charlie en güçlüleri."

"Hastalananlardan mı?"

"Dün değildi."

"Onu bana yolla. Dökülen kahveyi ben silerim. Çünkü, bu çok önemli Paulie, ortalığı kirleten temizlemesini de bilmeli."

Adam gittiğinde Rose, ellerini çenesinin altında birleştirip bir süre daha öylece oturdu. Yeniden doğru dürüst düşünebilme-

ye başlamıştı. Plan yapma becerisi de geri gelmişti. Anlaşılan bugün buhar almayacaklardı. Pazartesiye kadar bekleyebilirlerdi.

Sonunda kâğıt havlu almak için tezgâha gitti. Ve kendi pisliğini temizledi.

6

"Dan!" Seslenen John'dı. "Gitmeliyiz!"

"Geliyorum," dedi Dan. "Yüzüme soğuk su çarpacağım."

Koridordan geçerken kulağı Abra'daydı, kız yanı başındaymışçasma başını sallıyordu.

(Bay Freeman neden ağladığımı ve kustuğumu merak ediyor, ona söylemeli miyim?)

(Şimdilik sadece oraya vardığımızda kamyonunu ödünç almak istediğimizi söyle; çünkü batıya gideceğiz.)

(Şey...)

O kadar basit değildi ama Abra anlıyordu. Ne anladığını kelimelere dökmedi, gerek de yoktu.

Banyodaki lavabonun yanında uçlarına kapak geçirilmiş diş fırçalarının durduğu bir raf vardı. En küçüklerinin -kapaksız olanın- sapına gökkuşağı renginde harflerle ABRA yazılmıştı. Duvardaki küçük levhada ise şu cümle vardı: SEVGİSİZ HAYAT MEYVESİZ AĞACA BENZER. Birkaç saniye yazıya bakıp AA programında buna benzer bir söz var mı diye düşündü. Tek aklına gelen, *bugün kimseyi sevemiyorsan bile en azından kimseyi incitmemeyi dene,* cümlesiydi. İkisini yan yana koyamazdınız.

Soğuk suyu açıp yüzünü yıkadı. Ardından havlulardan birini alıp başını kaldırdı. Bu sefer aynadan kendisine bakan Lucy yoktu çerçevenin içinde; yalnızca Dan Torrance... Jack ve VVendy'nin kendini tek çocuk zanneden oğulları.

Yüzü sineklerle kaplıydı.

DÖRDÜNCÜ KITAP

DÜNYANIN ÇATISI

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

BATIYA DOĞRU

1

O cumartesi gününü sorsanız, Dan'in aklına gelecek ilk şey Boston'dan Motel Crovvn'a yaptıkları yolculuk olmazdı. John Dalton'm arabasındaki dört kişi çok az konuşmuştu; fakat sessizlik de rahatsız edici veya düşmanca değildi. Tükenmişlikten kaynaklanan bir sessizlikti. Düşünecek çok şeyi olan ama söyleyecek fazla bir şeyi olmayanların sessizliğiydi. Hayır, o günü soracak olsanız Dan'in hatırlayacağı yolculuk değil, hedeflerine vardıklarında yaşananlar olurdu.

Anne ve babasını rahatlatmak için yol boyunca kızla iletişimi sürdürdüğünden Abra'nm kendilerini beklediğini biliyordu. Arabayı motelin parkına soktuklarında genç kız, Billy'nin kamyonunun arkasına oturmuş onları bekliyordu. Aracı görür görmez ayağa fırlayıp el salladı. Tam o anda dağılmakta olan bulutların arasında oluşan boşluktan yüzünü gösteren güneş kızın durduğu yeri aydınlattı. Tanrı sanki, her şey yolunda diyordu Abra'ya.

Lucy, kızını sapasağlam karşısında görünce sevinç çığlığı attı ve daha John arabayı durdurmadan emniyet kemerini çözüp dışarı fırladı. Beş saniye sonra kızını kollarına almış alnından öpüyordu. Artık kutsal ışık anne kızı aydınlatıyordu.

Ne kavuşma ama, diye düşündü Dan. Gülümsedi ve gülümserken bir garip hissetti kendini. Gülümsemeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki...

2

Lucy ve David, Abra'yı New Hampshire'a geri götürmek istediler. Dan için bir sakıncası yoktu ama herkes bir aradayken bazı kararlar alınmalıydı. Atkuyruklu şişko otel görevlisi yeniden görevinin başına geçmişti, bu sefer porno yerine kafeste yapılan dövüş müsabakalarını seyrediyordu. 24 numaralı odayı yeniden seve seve kiralardı; geceyi geçirip geçirmemeleri adamın umurunda değildi. Billy pizza almak için şehir merkezine gidip döndüğünde, Dan ve Abra sırayla konuşarak diğerlerine o ana dek neler olduğunu ve olaylar arzuladıkları gibi gelişirse ileride neler olacağını anlattı.

"Hayır," dedi Lucy. "İkiniz için de fazla tehlikeli."

John acı bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Bu yaratıkları görmezden gelmek daha tehlikeli. Rose denen kadın, Abra ona gitmezse kendisinin Abra'nm peşine düşeceğini söylemiş."

"Onu saplantı haline getirmiş," dedi Billy, pepperoni ve mantardan oluşan pizzasmı yerken. "Deliler her zaman kafayı takacak birini bulur. Doktor Phil'in programına sürekli öyleleri çıkıyor."

Lucy azarlarcasına kızına baktı. "Onu kışkırttın. Tehlikeli bir şey yapmışsın, sakinleştiği zaman o da..."

Kimse müdahale etmediği halde cümlesini tamamlayamadı. Belki de kelimelere dökünce bu ihtimalin ne kadar zayıf olduğunu kendi de fark etmişti.

"Durmayacaklar anne," dedi Abra. "Rose denen kadın durmayacak."

"Abra'yı tehlikeye atmayacağım," dedi Dan. "Dönen bir çark düşünün, daha iyi nasıl açıklayabilirim bilmiyorum. Durum kötüleşirse, yani kadını yenmeyi başaramazsak Abra çarkı döndürüp uzaklaşacak. Geri çekilecek. Bana söz verdi."

"Evet söz verdim," dedi Abra.

Dan büyük bir ciddiyetle kıza baktı. "Sözünü tutacaksın, değil mi?"

"Evet," dedi Abra isteksizce. "Söz."

"Diğer çocukları da düşünmeliyiz/' dedi John. "Gerçek Kardeşlik'in yıllar içinde kaç çocuğu öldürdüğünü bilemeyiz. Belki yüzlerce."

Dan'e sorarsanız, Abra'nın zannettiği kadar uzun süredir aramızdalarsa binlerce çocuk söz konusuydu. "Abra'yı rahat bıraksalar da gelecekte başka çocukların peşine düşecekler."

"Kızamık hepsini öldürmezse," dedi Dave. John'a baktı. "İhtimal dahilinde olduğunu söylemiştin."

"Beni kızamığı iyileştirebileceğim için istiyorlar," dedi Abra. "Kaç kere söyleyeceğim bunu?"

"Düzgün konuş küçükhanım," dedi Lucy ama aklı başka yerdeydi. Pizzanın son dilimini aldı, şöyle bir baktı, sonra kutuya bıraktı. "Diğer çocuklar umurumda değil. Tek önemsediğim Abra. Kulağa korkunç geliyor, biliyorum, ama gerçek bu."

"Shopper'daki kayıp ilanlarını görseydin böyle demezdin," diye karşılık verdi Abra. "Çocukların fotoğrafları gözümün önünden gitmiyor. Rüyalarıma giriyorlar."

"Bahsettiğiniz çılgın kadının azıcık aklı varsa Abra'nın tek başına gelmeyeceğini bilir," dedi Dave. "Ne yani, on üç yaşında bir kız tek başına Denver'a uçup araba mı kiralayacak?"

"Rose, Cloud Gap'te yaşananlardan sonra Abra'nın yalnız olmadığını çözmüştür," dedi Dan. "Ama kızınızın arkadaşlarından birinin ışıltıya sahip olduğunu bilmiyor." Doğrulamasını istercesine Abra'ya baktı. Genç kız başını sallayıp onayladı. "Dinleyin Lucy, Dave. Abra ile birlikte çalışırsak bu..." Doğru kelimeyi aradı ve buldu: *"Salgını* sona erdirebiliriz. Ama tek tek karşılarına çıkarsak..." Hiç şansımız olmaz dercesine başını iki yana salladı. "Ayrıca ne babam da ne de sen beni durdurabilirsin. Vücudumu odaya kilitleyebilirsiniz ama aklımı kilitleyemezsiniz."

Lucy, kızına, annelerin isyankâr kızlarına sakladıkları türden öfke dolu bir bakış fırlattı. En kontrolünü kaybettiği zamanlarda bile kızı susturan o bakış bu sefer işe yaramadı. Abra, gözlerini dikip annesine baktı. Sakindi. Gözlerini Lucy'nin kalbini sızlatan bir hüzün bürümüştü.

Dave, Lucy'nin elini tuttu. "Sanırım sözlerini dinlemeliyiz."

Abra yeniden konuşana kadar kimseden çıt çıkmadı. "Son dilimi kimse yemeyecekse ben alıyorum. Açlıktan ölüyorum."

3

Defalarca planın üstünden geçtiler. Bazı detaylara gelindiğinde sesler yükseldi ama özetlenecek olursa konuşulacak her şey konuşulmuştu. En azından odadan çıkana dek öyle sanıyorlardı. Dışarı adım attıklarında Billy, John'ın arabasına binip eve dönmeyi reddetti.

"Ben de geliyorum/' dedi Dan'e.

"Billy, düşünceli davrandığın için teşekkür ederim ama bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

"Benim kamyonum, benim kurallarım. Ayrıca tek başına pazartesi öğleden sonraya kadar Colorado kırsalına varabileceğini mi sanıyorsun? Güldürme beni. Ayakta duracak halin kalmamış. Boku yemişsin."

"Son günlerde herkes aynı şeyi söylüyor ama senin kadar zarifçe ifade eden olmamıştı," dedi Dan.

Billy gülümsemedi. "Sana yardım edebilirim. Yaşlıyım ama ölmedim."

"Onu da götürmelisin," dedi Abra. "Söylediklerinde haklı."

Dan dikkatini kıza yöneltti.

(Bir şey mi biliyorsun Abra?)

Kız, cevap vermekte gecikmedi.

(Hayır ama içimde bir his var.)

Bu cevap Dan için kâfiydi. Abra'yla vedalaşmak için kollarını iki yana açtı. Genç kız dayısına sarılıp yanağını göğsüne yasladı. Dan uzun süre öyle kalabilmeyi isterdi ama kısa kesti.

(Yaklaştığınız zaman haber verirsin Dan dayı. O zaman gelirim.)

(Unutma, ufak dokunuşlar...)

Kız kelimelerle cevap vermek yerine bir resim yolladı: Pili bittiği için alçak sesle bipleyen ve tüm detayları mükemmel yangın dedektörü.

Arabalarına doğru giderlerken Abra babasına seslendi. "Giderken bir yerde durup hastaneye yollamak için 'geçmiş olsun' kartpostallarından alalım. Julie Cross dün futbol antrenmanında bileğini kırmış.".

Babası kaşlarını çattı. "Sen nereden biliyorsun?"

"Biliyorum işte," diye karşılık verdi kızı.

Babası nazikçe kızının saç örgüsünü çekti. "Gücünü hiç kaybetmedin, değil mi? Baştan beri bunları yapabiliyorsun. Neden bize söylemediğini anlamıyorum Abba-Doo."

Işıltıyla geçen bir çocukluğun ne demek olduğunu bilen Dan, istese sorunun cevabını Dave'e söyleyebilirdi:

Bazen ailenizi korumanız gerekir.

4

İki gruba ayrıldılar. John'ın arabası doğuya, Billy'nin kamyonu direksiyonun başında Billy ile batıya doğru yola çıktı.

"Direksiyon sallamaktan yorulmadın ya Billy?" diye sordu Dan.

"Bütün gece uyuduktan sonra mı? Kaliforniya'ya kadar bile kullanabilirim."

"Nereye gittiğimizi biliyor'musun?"

"Şehir merkezine indiğimde, pizzalarm pişmesini beklerken bir de harita aldım."

"Daha o zamandan karar verdiysen... demek ki Abra'nm ve benim ne planladığımızı biliyordun."

"Şey... Öyle de denebilir."

"Neyse, yorulduğun zaman beni uyandırırsın," diyen Dan, başını cama yaslar yaslamaz uyudu ama rahat bir uyku değildi. Tatsız rüyalar birbirini kovaladı. Önce Overlook'un bahçesindeki, bakmadığınızda hareket eden hayvan şeklinde budanmış şimşirler. Sonra 217 numaralı odadan Bayan Massey. Rüyada kafasında yamuk duran bir silindir şapka vardı. Dan, uykusu derinleşirken Cloud Gap'teki çarpışmayı gördü. Bu sefer VVinnebago'ya daldığında Abra'yı boğazı kesilmiş olarak yerde yatarken buluyordu, Rose ise elinde bıçakla kızın tepesine dikilmişti. Rüyadaki Rose, Dan'i gördüğünde dudakları aralandı ve tek dişi ortaya çıktı. *Sonunun böyle olacağını söylemiştim ama beni dinlemedi,* diyordu kadın. Çocuklar ender olarak söz dinler.

Sonrası rüyasız bir karanlıktı.

Uyandığında alacakaranlık çökmüştü. İlk gördüğü kesik kesik devam eden beyaz çizgiydi. Eyaletler arası otoyoldaydılar.

"Ne kadardır uyuyorum?"

Billy saatini kontrol etti. "Epey oldu. Toparlandın mı?"

"Evet." Hem toparlanmış hem toparlanamamıştı. Zihni açılmıştı ama karnı çok ağrıyordu. Sabah aynada gördükleri düşünülürse şaşırtıcı değildi. "Neredeyiz?"

"Cincinnati'nin yaklaşık üç yüz kilometre doğusunda. Sen uyurken iki kere depoyu doldurdum. Üstelik horluyorsun."

İrkilen Dan doğrulup camdan dışarı baktı. "Ohio'da mıyız? Tanrım! Saat kaç?"

Billy saatini kontrol etti. "Altıyı çeyrek geçiyor. Benim için zor olmadı, trafik yoktu, yağmur yağmadı. Sanırım melekler bizden yana."

"Hadi, bir motel bulalım. Sen biraz uyursun, benim de tuvalete gitmem gerek."

"Buna hiç şaşırmadım."

Billy tabelasında benzinci, yemek ve motel sembolü bulunan ilk çıkışı kullandı. Rastladıkları ilk restoran VVendy's'ti. Kamyonu önüne yanaştırdılar ve Dan tuvaleti kullanırken Billy ikisine de yetecek kadar hamburger aldı. Kamyona döndüklerinde, çift köfteli hamburgerinden bir ısırık alıp torbaya bıraktı Dan. Midesini daha fazla zorlamak istemiyordu. Birkaç yudum kahve içti. Midesi katı yiyecekleri kaldıracak durumda değildi.

Billy şaşkın gözlerle arkadaşına baktı. "Bir şeyler yemelisin! Neyin var?"

"Galiba kahvaltıda pizza yemek iyi bir fikir değildi." Billy bakışlarıyla bu cevaba inanmadığını belli edince, "Kahveyle idare ederim. İhtiyacım olan tek şey o. Gözlerini yoldan ayırma Billy. Acil servisi boylarsak Abra'ya bir faydamız olmaz," dedi.

Beş dakika sonra Billy kamyonu YER VAR yazısını gördüğü ilk otel olan Fairfield Inn'in otoparkına park etti. Motoru kapadı ama araçtan inmedi. "Seninle gelerek hayatımı riske attığıma göre, neyin ne olduğunu bilmeye hakkım var patron."

Dan, Billy'ye bile isteye riske atıldığını hatırlatacakken dilini tuttu. Adama haksızlık ediyordu. Neden fenalaştığını açıkladı. Billy çıt çıkarmadan dinledi.

"Tanrı aşkına," dedi Dan, anlatmayı tamamladığında.

"Her neyse," dedi Dan. "Otele giriyor muyuz, girmiyor muyuz?"

Billy direksiyonun başından kalkmadı. "Abra biliyor mu?"

Dan başını iki yana salladı.

"Ama öğrenebilir."

"Öğrenebilir ama öğrenmeyecek. Başkasının, özellikle de değer verdiği kişilerin zihnine göz atmanın yanlış olduğunu biliyor. Nasıl anne babasını sevişirlerken dikizlemiyorsa sevdiklerinin de aklını okumayacaktır."

"Kendi çocukluğundan mı biliyorsun?"

"Evet. Bazen başkalarının düşünceleri zihnine sızar, kontrol etmek elinde değildir ama hemen zihnini kapatırsın."

"Dayanabilecek misin Danny?"

"Bir süreliğine evet." Dudaklarmdaki, yanaklarındaki, alnındaki sinekleri düşündü. "Yeterince dayanacağımı umuyorum."

"Ya sonra?"

"Sonrasına daha sonra bakarız. Önce bugünü atlatalım. Otele girsek? Sabah erkenden yola çıkacağız."

"Abra'dan haber aldın mı?"

Dan gülümsedi. "Keyfi yerinde."

En azından şimdilik.

5

Aslında değildi.

Yatak odasının camına bakmamak için elinden geleni yaparak elinde *Tamirci* romanıyla masasının başında oturuyordu. Cama bakmıyordu; çünkü orada adı lazım olmayan birinin yansımasını görmekten korkuyordu. Dan'in iyi olmadığını biliyordu, Dan'in bunu bilmesini istemediğini de biliyordu, yine

de yıllardır YIUD (Yetişkinlerin İşlerinden Uzak Dur) prensibiyle hareket ettiği halde dayısının zihnini okumak için dayanılmaz bir arzu duyuyordu. İki şey onu durdurdu. İlki, hoşuna gitsin gitmesin Dan'e yardım edemeyeceği gerçeğiydi. İkincisi ise Dan'in, aklının okunduğunu fark edeceğini bilmekti. Abra'nın ne yaptığını anlarsa hayal kırıklığına uğrardı.

Zaten sorunu beyninin benim ulaşamayacağım bir köşesine kilitlemiştir, diye düşündü. *Yapamayacağı şey değil. Çok güçlü o.*

Ancak Abra kadar güçlü değildi. Işıltıya uygun bir sıfat kullanmak gerekirse kız kadar parlak sayılmazdı. Abra rahatlıkla Dan'in zihnindeki kilitli kutuları açıp içlerine bakabilirdi ama bunu yapmanın ikisi için de tehlikeli olacağına emindi. Böyle düşünmesinin belli bir nedeni yoktu, basit bir sezgiydi. Tıpkı Bay Freeman'ın DanTe gitmesinin iyi olacağını söyleyen sezgi gibi. Ancak kız sezgilerine güveniyordu. Sorun her ne ise birlikte üstesinden geleceklerini umuyordu genç kız. *Umut dünyayı döndüren güçtür.* Bunu da Shakespeare söylememiş miydi?

Sakın cama bakma. Sakini

Hayır. Bakmayacağım. Asla. Ama baktı ve camda yamuk silindir şapkasıyla pis pis sırıtan Rose'u, kara bir bulutu andıran saçlarını, porselen rengi tenini, öfkeli gözlerini, keskin dişini saklayan dolgun kırmızı dudaklarını gördü.

Çığlıklar atarak gebereceksin yelloz!

Abra gözlerini kapayıp odaklandı.

(Orada değil... Orada değil... Orada değil...)

Gözlerini açtığında camdaki surat silinip gitmişti ama yok olmamıştı. Dağların arasında bir yerlerde -Dünyanın Zirvesi'nde- vaktinin gelmesini bekliyordu.

6

Motelde sabah kahvaltısı açık büfeydi. Eşlikçisi pür dikkat kendisini izlediğinden Dan en azından mısır gevreği ve yoğurt yemeye özen gösterdi. Billy rahatlamış göründü. Elbette kendisi çıkış işlemlerini hallederken Dan'in erkekler tuvaletine gidip ne

yediyse çıkaracağını bilemezdi. Sindirilmemiş mısır gevreği ve kusulduğunda kırmızı köpüklere dönüşen yoğurt.

"İyi misin?" diye sordu Billy, Dan geri geldiğinde.

"İyiyim," dedi Dan. "Hadi gidelim."

7

Billy'nin haritasına göre Cincinnati-Denver arası iki bin kilometreydi. Sidewinder ise yüz elli kilometre daha batıdaydı. Kasabaya zikzaklı dağ yollarından geçilerek ulaşılıyordu. Pazar öğleden sonra Dan bir süre araba kullanmayı denediyse de çabucak yoruldu ve direksiyonu Billy'ye devretti. Bir süre uyukladı. Uyandığında güneş batıyordu. Zavallı Brad Trevor'm yuvası, Iowa'daydilar.

(Abra?)

Aralarındaki mesafenin telepatiyle iletişimi zorlaştırmasından, imkânsızlaştırmasmdan korkmuştu ama kız çabucak cevap verdi. Üstelik eskisi kadar güçlüydü sesi; radyo kanalı olsa 100.000 vattan yayın yapardı. Odasındaydı, ödevlerini yapmak için bilgisayarın başına geçmişti. Dan, Abra'nın oyuncak tavşanı Hoppy'yi kucağına aldığını fark ettiğinde hem gülümsedi hem hüzünlendi. Abra'nın üstündeki baskı o kadar artmıştı ki, genç kız teselli bulmak umuduyla farkında olmadan çocukluğuna sığınmıştı.

Bağlantıları açık olduğundan Abra, dayısının düşüncelerini okudu.

(Endişelenme, ben iyiyim.)

(Güzel; çünkü telefon açman gerekecek.)

(Evet, tamam. Ya sen iyi misin?)

(İyiyim.)

Öyle olmadığını bilse de genç kız üstelemedi. Dan'in tercihine saygı duydu.

(Planı tamamlamak için gerekenleri buldun mu?)

Görüntüyü yolladı.

(Hayır, günlerden pazar ve dükkânlar kapalı.)

Dan'i güldüren ikinci bir resim. Walmart süpermarketlerine benziyordu ama kapıya ABRA'NIN SÜPERMARKETİ yazılmıştı.

(İhtiyacımız olanı satmıyorlarsa satan birini buluruz.)

(Haklısın.)

(Kadına ne söyleyeceğini anladın mı?)

(Evet.)

(Konuşmayı uzatmaya çalışacak, bilgi almayı ve zihnini okumayı deneyecek, sakın izin verme.)

(Tamam, izin vermem.)

(Konuştuktan sonra beni ara ki, merakta kalmayayım.)

Elbette kız arasa da endişelenecekti.

(Tamam, seni seviyorum Dan dayı.)

(Ben de seni seviyorum tatlım.)

Öpücük görüntüsü tasarlayıp kıza yolladı. Kız da kırmızı dudak karikatürüyle karşılık verdi. Dan, dudakların uçup yanağına konuşunun sıcaklığını bile hissetti. Sonra kızla bağlantıları kesildi.

Bili ona bakıyordu. "Abra'yla konuşuyordun galiba?"

"Evet, gözünü yoldan ayırma Billy."

"Tamam, meraklanma. Aynı eski karım gibi konuştun."

Billy sinyal verip diğer şeride geçti ve ağır aksak ilerleyen Fleetwood Pace Arrow karavanını solladı. Dan karavana bakarken içinde kimler olduğunu, karartılmış camlardan dışarı bakıp bakmadıklarını merak etti.

"Bu gecelik mola vermeden önce en az yüz elli kilometre daha gitmek istiyorum," dedi Billy. "Planladığım saatte varmamız sana bir saat kazandırır, eksikleri o bir saatte tamamlayabilirsen, Abra'yla kararlaştırdığınız gösteri saatinden önce dağlara ulaşırız. Tabii güneş doğmadan yola çıkmamız gerekecek."

"Tamam. Neler olacağını anladın mı?"

"Neler olmasını beklediğini anladım." Billy arkadaşına baktı. "Umarım dürbünleri varsa bile yarın kullanmazlar. Sence sağ çıkacak mıyız? Doğru söyle. Cevabın hayır ise gece mola verdiğimizde ısmarlayabileceğim en büyük bifteği ısmarlayacağım. MasterCard, kredi kartı borcumu ödemeleri için istediği kadar

akrabalarımın peşinde koşabilir. Bil bakalım kaç akrabam var? Hiç. Eski karımı saymazsan tabii. O da yaralı parmağa işemeyecek biridir."

"Sağ çıkacağız," dedi Dan ama ses tonu çok inandırıcı değildi. Özgüven gösterisi yapamayacak kadar hastaydı.

"Öyle mi? Belki yine de bahsettiğim eti yerim. Ya sen?"

"En fazla çorba içebilirim. Bol sulu bir çorba." Bir şeyler yemenin düşüncesi bile midesinin kasılmasına yol açıyordu.

"Tamam. Niçin gözlerini dinlendirmiyorsun?"

Dan kendini ne kadar yorgun ve hasta hissederse hissetsin, derin bir uykuya dalamayacağını biliyordu. Abra, kadın kılığındaki kadim kötülükle boğuşurken bunu yapamazdı. Sadece gözlerini dinlendirebilirdi. Sonunda uykuya daldı. Hafif ama rüya görmesine yetecek bir uyku. Önce Overlook (gecenin bir saati kendi başına çalışan asansörler), sonra yeğeni girdi rüyasına. Bu seferki rüyada, Abra elektrik kablosuyla boğulmuştu. Pörtlemiş gözleri suçlamasına Dan'e bakıyordu. Ne demek istediklerini anlamak için altyazıya gerek yoktu: *Yardım edeceğini söyledin... Beni kurtaracağını söyledin... Neredeydin?*

8

Annesi yatma vaktinin geldiğini söyleyene kadar Abra açması gereken telefonu erteledi. Ertesi gün onu huzursuz ediyordu. Sabah okula gitmeyecekti ama uykusunu almalıydı. Yarın büyük gündü, muhtemelen gecesi de uzun olacaktı.

Ertelemek işleri kötüleştirir, cara mia.

Momo'nun sürekli tekrarladığı cümle. Abra cama baktığında bu sefer Rose yerine büyük büyükannesini görmeyi diledi. Ne güzel olurdu.

"Momo, çok korkuyorum," dedi. Ama iki derin nefes aldıktan sonra iPhone'unu çıkarıp Bluebell Kamp Alanı'ndaki Overlook Malikânesinin numarasını tuşladı. Telefonu bir erkek açtı. Abra, Rose ile konuşmak istediğini söylediğinde kıza kim olduğunu sordu.

"Kim olduğumu biliyorsunuz," dedi Abra. Ardından yeterince kaba olduğunu umduğu bir ses tonuyla, "Daha hastalanmadınız mı bayım?" diye sordu.

Telefonu açan adam (Kurbağa Slim) karşılık vermedi. Abra, biriyle konuştuğunu duydu. Bir saniye sonra Rose telefondaydı. Konuştuğunda sesi her zamanki gibi buyurgandı.

"Merhaba tatlım. Nerelerdesin bakayım, gözüm yollarda kaldı?"

"Yoldayım," dedi Abra.

"Gerçekten mi? Ne kadar güzel! Yani 69'u ararsam santral görevlisi New Hampshire'dan aradığını söylemeyecek?"

"İstediğin yeri arayabilirsin," dedi Abra. "Cep telefonumu kullanıyorum. 21. yüzyıla ayak uydurmalısın."

"Ne istiyorsun?" Rose'un kullandığı üslup sertleşmişti.

"Kuralları anladığına emin olmak istedim," dedi Abra. "Saat beşte orada olacağım. Kırmızı bir kamyonla geliyorum."

"Kim kullanıyor?"

"Amcam Billy," dedi Abra.

"Adamlarıma pusu kuranların arasında mıydı?"

"Karga'nm benimle beraber kaçırdığı oydu. Soru sormayı kes artık. Kes sesini ve dinle."

"Bu ne kabalık," dedi Rose, dalga geçer bir ses tonuyla.

"Kamyonu otoparkın en uzak köşesine, COLORADO TAKIMLARI KAZANDIĞINDA ÇOCUKLARIN YEMEĞİ BEDAVA yazan tabelanın altına park edecek."

"Bakıyorum da internet sitemize göz gezdirmişsin. Ne kadar tatlısın! Yoksa amcan mı göz attı? Şoförlüğünü yapmakla büyük cesaret gösteriyor. Amca diyorsun ama gerçekten akraban mı? Köylü aileleri benim hobilerimdendir. Soyağaçlarmı çıkarmaya bayılırım."

Bilgi almayı deneyecektir, demişti Dan. Nasıl da haklı çıkmıştı.

"Kes sesini ve dinle lafının nesini anlamadın? Bunun gerçekleşmesini istiyor musun, istemiyor musun?"

Cevap gelmedi, sadece ürkütücü, beklenti dolu bir sessizlik.

"Otoparktan her şeyi görebileceğim: kamp alanını, malikâneyi ve Dünyanın Çatısı'nı. Amcamla seni yukarıda görsek ve

Gerçek Kardeşlik'ten kimse ortalıkta olmasa iyi olur. İşimiz bitene dek toplantı salonuna benzeyen yerde kalsınlar. Büyük salonda, kapiş? Amcam Billy, olmaları gereken yerde olmadıklarını fark etmese de ben ederim. Başka bir yerde tek bir kişi bile algılarsam çeker gideriz, ona göre."

"Amcan kamyonda mı kalacak?"

"Hayır. Emin olana dek ben kamyonda kalacağım. Amcam inip çevreyi kontrol edecek, her şey anlaştığımız gibiyse kamyona dönecek, ben de senin yanına geleceğim. Amcama bulaşmanı istemiyorum."

"Tamam hayatım, nasıl istersen öyle olsun."

Hayır, öyle olmayacak. Yalan söylüyorsun.

Abra da yalan söylüyordu; yani eşit sayılırlardı.

"Cevaplanması gereken tek bir soru kalıyor küçük kız," dedi Rose bütün kibarlığıyla. Abra az kalsın "Ne?" diyecekti, sonra dayısının öğüdünü hatırladı. Bir soruya evet dersen gerisi gelir.

"Kalsın," dedi ve telefonu kapadı. Önce elleri titremeye başladı, sonra bacakları, kolları ve omuzları.

"Abra?"

Annesi. Alt kattan sesleniyordu.

Hissetti. Çok hafif bir his ama hissetti. Anne sezgisi mi, yoksa onda da ışıltı mı var?

"Tatlım, iyi misin?"

"İyiyim anne! Yatmaya hazırlanıyordum!"

"On dakikan var, sonra iyi geceler öpücüğü vermeye geleceğim. Pijamalarını giymiş ol."

"Tamam."

Kiminle konuştuğumu bir bilse, diye düşündü Abra. Ancak bilmiyordu. Belki bir şeyler döndüğünü tahmin ediyorlardı ama hepsi bu. Abra yatak odasındaydı, evin bütün kapıları ve pencereleri kilitliydi, haliyle kızlarının güvende olduğunu sanıyorlardı. Gerçek Kardeşlik'in saldırısına şahit olan babası bile kendini böyle kandırıyordu.

Oysa Dan gerçeği biliyordu. Abra gözlerini kapayıp dayısıyla iletişime geçti.

9

Dan ve Billy kapağı başka bir motele atmışlardı. Abra'dan hâlâ ses yoktu. *Fena.*

"Hadi patron," dedi Billy. "Seni içeri götürelim ve..."

Derken kız iletişime geçti. *Neyse ki.*

"Bir dakika bekle," dedi Dan. Kızı dinledi. İki dakika sonra Billy'ye döndü. O yüzde, Dan Torrance'ın yeniden eski Dan Torrance'a benzemesini sağlayan gülümsemeyi gördüğüne sevindi yaşlı adam.

"Abra mıydı?"

"Evet."

"Görüşme nasıl gitmiş?"

"Abra'ya kalırsa iyi gitmiş. Başlıyoruz."

"Hakkımda soru sormuş mu?"

"Gerçekten akraba olup olmadığınızı sormuş. Dinle Billy, amca demekle galiba hata ettik. David'in kardeşi olmak için fazla yaşlısın. Yarın alışveriş yapmak için durduğumuzda büyük camlı bir güneş gözlüğü al. Beyzbol kasketini de kafandan çıkarma da saçın görünmesin."

"Belki başlamışken erkek vitaminlerinden de almalıyım."

"Saçmalama ihtiyar!"

Bu sözler Billy'yi gülümsetti. "Bir şeyler yiyelim. Daha iyi görünüyorsun, neredeyse gerçekten yemek yiyebileceğine inanacağım."

"Sadece çorba," dedi Dan. "Şansımızı fazla zorlamayalım."

"Tamam, çorba."

Yemek öncekilerden iyiydi. Dan yavaş yavaş da olsa çorbasının tamamını içti. Öyle ya da böyle her şeyin yirmi dört saat sonra biteceğini düşündü. Çorbayı kusmamayı başardı. Akşam yemeklerini Billy'nin odasında yemişlerdi. Yemeği bittiğinde Dan halıya uzandı. Yere yatınca acısı biraz olsun azaldı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Billy. "Yogi zırvalıklarından mı?"

"Aynen öyle. *Ayı Yogi* çizgi filmlerinden öğrendim. Şimdi planı tekrarla bakalım."

"Hepsini anladım patron, endişelenmene gerek yok. Casey Kingsley gibi konuşmaya başladın."

"Ürkütücü bir düşünce. Yine de tekrarla lütfen."

"Denver'a vardığımızda Abra sinyal yollamaya başlayacak. Dinleyen birileri varsa kampa yaklaştığını düşünecek. Sidewinder'a erken saatlerde, takriben dörtte varacağız, kamp alanına giden yolun önünden geçmemiz gerekecek ama durmayacağız ve otoyola nöbetçi dikmemişlerse kamyonu görmeyecekler."

"Dikeceklerini sanmıyorum." Dan başka bir AA özlü sözünü düşündü: *İnsanları, mekânları ve nesneleri kontrol edemeyiz.* Çoğu özlü söz gibi yüzde yetmiş doğru, yüzde otuz zırvaydı. "Her şeyi kontrol edemeyiz. Devam et."

"Kamp yerine iki kilometre uzakta bir piknik alanı var. Kış gelip kar bastırmadan önce birkaç kere annenle oraya gitmiştiniz." Billy duraksadı. "Sadece annen ve sen mi? Baban gelmez miydi?"

"Yazmakla meşguldü. Tiyatro oyunu üstünde çalışıyordu. Devam et."

Billy söyleneni yaptı.

Dan dikkatle dinleyip başını salladı. "Tamam. Anlamışsın."

"Ben de öyle demedim mi? İzin verirsen bir sorum olacak?"

"Sor bakalım."

"Yarın iki kilometre yol yürüyebilecek misin?"

"Evet."

Mecburum.

10

Dan Torrance ve Billy Freeman erkenden yola çıktıkları için -sabah dörtte, güneş doğmadan önce yola koyulmuşlardı- saat dokuza doğru dağları saran bulutların hizasına varmış, bir saat sonra da Martenville kasabasına ulaşmışlardı. Kurşuni bulutlar

dağılmış, dağların zirveleri ortaya çıkmıştı. Orada, kasabanın kısacık, ıssız anacaddesinde; Dan, bulmayı umduğu her şeyden daha iyisiyle karşılaştı: Çocuklara Özel adlı bir çocuk giysileri mağazası. İki sokak ötede bir tarafında vitrinine köpükle TASFİYE NEDENİYLE ZARARINA SATIŞLAR yazan bir Video Express, diğer tarafında ise tozlu camlarıyla rehinci dükkânı ile supermarket vardı. Billy'yi güneş gözlüğü alması için markete yolladı, kendisi de Çocuklara Özel'e gitti.

Mağazadan mutsuzluk, umutsuzluk fışkırıyordu sanki. Tek müşteri Dan'di. Belli ki birinin çocuk eşyaları dükkânı açmakla ilgili harika fikri Sterling veya Fort Morgan'daki büyük alışveriş merkezleri yüzünden gümbürtüye gitmişti. Şehre gidip daha ucuza pantolon ve elbise alabilecekken neden kasabanızdaki mağazalardan alışveriş edesiniz? Büyük mağazadaki mallar Meksika'da veya Kostarika'da üretiliyorsa ne olmuş? Her halinden yorgun olduğu anlaşılan bir kadın, kasanın başından ayrılıp Dan'e yorgun yorgun gülümsedi. Yardımcı olup olamayacağını sordu. Dan olabileceğini söyledi, neler istediğini sıraladı. Kadının gözleri kocaman açıldı.

"Sıra dışı bir talep olduğunu biliyorum," dedi Dan. "Ama halledebilirsek sevinirim. Nakit ödeme yapacağım."

İstediğine kavuştu. Alışveriş merkezlerinin uzağındaki, umutlarını kaybetmek üzere olan küçük mağazalarda nakit her kapıyı açar.

11

Denver'a yaklaştıklarında Dan, Abra ile iletişime geçti. Gözlerini kapayıp ikisinin de görüntüsüne alıştıkları çarka odaklandı. Anniston'daki Abra da aynısını yaptı. Bu sefer daha kolaydı. Yeniden gözlerini açtığında Dan, Stone'ların arka bahçesindeydi, Saco Nehri akşam güneşinde göz alıyordu. Abra ise karşısında Rocky Dağları'nı bulmuştu.

"Vay be! Billy amca, sence de dağlar muhteşem görünmüyor mu?"

Billy gözucuyla yanı başında oturan adama baktı. Dan, alışılmadık şekilde bacak bacak üstüne atmış, ayağını sallıyordu. Yüzüne renk gelmiş, batıya yaptıkları seyahat boyunca gözlerinde eksik olan fer kendini tekrar göstermeye başlamıştı.

"Evet, gerçekten muhteşem tatlım," dedi.

Dan gülümseyip gözlerini kapadı. Yeniden açtığında Abra'yken yüzüne gelen canlılık çoktan solmaya başlamıştı. *Susuz kalan güller gibi,* diye düşündü Billy.

"İşe yaradı mı?"

"Sinyali yolladık," dedi Dan. Gülümsedi ama buruk bir gülümsemeydi. "Pillerinin bittiğini haber veren duman dedektörleri gibi."

"Duymuşlar mıdır?"

"Umarım," dedi Dan.

12

v

Jeton Charlie koşa koşa içeri girdiğinde Rose, EarthCruiser'ını arşınlıyordu. Gerçek Kardeşlik üyeleri o sabah buhar çekmişti. Stoklarındaki tek bir kap haricinde depoladıkları bütün buharı tüketmişlerdi. Rose'un son günlerde tek başına aldığı buharlar da düşünülürse yerinde duramayacak kadar enerjik olması normaldi.

"Ne var?" diye sordu. "Umarım iyi haberdir."

"Onu buldum, ne dersin iyi haber mi?" Kendisi de enerji dolu olan Charlie, Rose'u ellerinden yakalayıp olduğu yerde döndürdü. Dönerlerken kadının saçları havada uçuşuyordu. "Onu buldum! Bağlantı yalnızca birkaç saniye sürdü ama oydu!"

"Amcasını da gördün mü?"

"Hayır. Kız camdan dağlara bakıyordu. Muhteşem olduklarını söyledi..."

"Öyleler," dedi Rose. Dudaklarında bir tebessüm belirdi. "Sence de öyle değil mi Charlie?"

Adam evet diye karşılık verdi. "Geliyorlar Rosie! Gerçekten geliyorlar!"

"Kız onu kontrol ettiğini anladı mı?"

Charlie kadını döndürmeyi bıraktı, kaşlarını çattı. "Emin değilim. Büyükbaba Flick olsa bilirdi..."

"Ne düşünüyorsan onu söyle."

"Büyük ihtimalle anlamadı."

"Benim için yeterli. Sessiz, rahatsız edilmeden dışarıya odaklanabileceğin bir yere git. Otur ve dinle. Kızın sinyalini alırsan, düzeltiyorum, alırsan değil, aldığında bana haber ver. İzini kaybetmek istemiyorum. Daha fazla buhara ihtiyacın olursa gelip istersin. Birazını saklamıştım."

"Hayır, böyle iyiyim. Dinleyeceğim. Sadece buna odaklanacağım!"

Jeton Charlie kaba bir kahkaha attı. Koşarak dışarı çıktı. Rose, adamın nereye gideceğini bildiğini hiç sanmıyordu ama Abra'yı dinlemeye devam ettiği sürece umurunda da değildi.

13

Dan ve Billy öğlene doğru Flatiron Dağları'nın eteklerindeydiler. Rocky Dağları'na yaklaşırken, Dan ülkenin dağlık bölgelerine, özellikle de bu bölgeye gitmekten kaçınmakla geçen göçebe yıllarını düşündü. O düşünce eskiden okuduğu bir metni, yıllarınızı kaçarak geçirseniz de er geç bir otel odasında, tepede tek bir ampul, masada tabancayla kendinizle yüzleşmek zorunda kalacağınızı söyleyen şiiri getirdi aklına.

Daha vakitleri vardı, otoyoldan çıkıp Boulder'a gittiler. Billy'nin karnı açtı. Dan aç değildi ama meraklanmıştı. Şehrin ne kadar değiştiğini görmek istiyordu. Billy kamyonu sandviççinin otoparkına sokup Dan'e ne yemek istediğini sordu. Dan başını iki yana salladı.

"İyi düşün, önünde upuzun bir gün var."

"Bu iş bitince patlaymcaya kadar kadar yerim."

"Keyfin bilir."

Billy, tavuklu sandviç almak için Subway'e girdiğinde Dan, Abra ile iletişime geçti. Çark döndü.

Bip bip! Bip bip!

Billy dışarı çıktığında Dan otuz santimlik sandviçe bakıp başını salladı. "Sandviçin biraz bekleyebilir mi? Hazır Boulder'a gelmişken bir şeye bakmak istiyorum."

Beş dakika sonra Arapahoe Sokağı'ndaydılar. Barlar sokağında iki blok gitmişlerdi ki, Billy'ye arabayı kenara çekmesini söyledi. "Şimdi tavuğunun tadını çıkarabilirsin. Gecikmem."

Dan kamyondan inip çatlak kaldırımda durdu, girişinde KELEPİR DAİRELER yazan üç katlı binaya baktı. Bahçe bakımsızdı. Kaldırımın çatlaklarından yabani otlar çıkmıştı. O binayı yerinde bulacağına hiç ihtimal vermemişti Dan, Arapahoe'nun Starbucks'ta latte içen, günde on kere Facebook'a bakan ve deliler gibi tvvit atan orta-üst kesimden insanların yaşadığı ufak evlerle dolduğunu varsaymıştı. Ama bina yerli yerindeydi, üstelik görebildiği kadarıyla eskiden nasılsa şimdi de aynıydı.

Billy elinde sandviciyle yamna geldi. "Danny, önümüzde yüz elli kilometre yol var. Acele efsek iyi olur."

"Tamam," diyen Dan, yeşil boyaları dökülen binaya bakmaya devam etti. Bir zamanlar orada küçük bir çocuk yaşardı, bir keresinde şimdi Billy Freeman'ın otuz santimlik sandviçini mideye indirdiği kaldırımda oturup babasının Overlook Oteli'ndeki iş görüşmesinden dönmesini bekleyen bir çocuk. Çocuğun bir de oyuncak uçağı vardı ve kanadı kırılmıştı. Mühim değildi, sevgili babası eve döndüğünde bant ve tutkalla onu tamir ederdi. Belki bir gün uçağı birlikte uçururlardı. Babası ürkütücü bir adamdı ama küçük çocuk onu çok severdi.

"Overlook'a taşınmadan önce annem ve babamla burada otururduk," dedi Dan. "Bir şeye benzemiyor, sen ne dersin?"

Billy omuz silkti. "Daha kötülerini gördüm."

Bir şehirden diğerine sürüklendiği yıllarda Dan de görmüştü. Örneğin, Deenie'nin VVilmington'daki dairesi.

Solu işaret etti. "O taraf barlarla doluydu. Birinin adı Broken Drum'dı. Anlaşılan yeniden yapılanma projeleri kasabanın bu kısmına gelmemiş. Belki bar da hâlâ yerindedir. Babamla ne zaman önünden geçsek durup vitrine bakardı. İçeri girmeyi ne

kadar arzuladığını hissederdim. Öyle bir susuzluk çekerdi ki, bu hali bana da yansırdı. O susuzluğu geçirmek için yıllarca içtim... ama hiçbir zaman geçmez. Babam bu gerçeği benden önce keşfetmişti."

"Sanırım onu her şeye rağmen seviyordun."

"Evet."

Hâlâ yıkık dökük binaya bakıyordu. Fazla bir şey sayılmazdı ama Dan orada kalsalar, Overlook onları ele geçirmese hayatlarının ne kadar farklı olacağını düşündü. "Babamı iyisiyle kötüsüyle severdim. Hâlâ seviyorum."

"Çoğu çocuk gibi," dedi Billy. "Ailemizi sever ve haklarında iyi düşünmeye çalışırız. Elden ne gelir? Hadi Dan. Bu işi yapacaksak yola çıkmalıyız."

Yarım saat sonra Boulder geride kalmıştı. Rocky Dağları'ndaydılar.

ON DOKUZUNCU BOLUM

HAYALETİMSİ İNSANLAR

1

Günbatımı yaklaştığı halde Abra hâlâ arka bahçede nehri seyrediyordu. Hoppy'yi yan taraftaki masaya oturtmuştu. Lucy ve David dışarı çıkıp kızlarının iki yanma oturdular. John Dalton elinde kahvesiyle onları mutfaktan izledi. Siyah doktor çantası masadaydı ama içinde o akşam yararı dokunacak hiçbir şey yoktu.

"İçeri gelip bir şeyler ye/' dedi Lucy, Abra'nın bunlar bitene dek yemeyeceğini, yiyemeyeceğini bile bile. Herkes elindekilere tutunmaya çalışır. Her şey normal göründüğü için, tehlike binlerce kilometre ötede olduğundan sorun yokmuş gibi davranmak Lucy için, kızı için olduğundan çok daha kolaydı. Abra'nın önceden pürüzsüz olan cildi -her zaman bebek poposu gibiydi- bozulmuş, burnunun kenarlarında ve çenesinde sivilceler çıkmıştı. Ergenliğin başladığını belli eden ipuçları, hormonların devreye girişi: Lucy öyle olduğuna inanmak istiyordu; çünkü öylesi normaldi. Ama stres de sivilceye yol açar. Bir.de kızının teninin ışıltısını kaybetmesi ve gözlerinin altındaki morluklar vardı. Dan, acı verici bir yavaşlıkla Bay Freeman'ın kamyonuna binerken ne kadar hasta ise Abra da o kadar hasta görünüyordu.

"Yiyemem anne. Zamanımız yok. Yoksa kusarım."

"Ne kadar kaldı Abby?" diye sordu Dave.

Kız ikisine de bakmadı. Nehre bakmaya devam etti ama Lucy kızının nehre de bakmadığını biliyordu. Kilometrelerce uzakta, ona yardım edemeyecekleri bir yerdeydi. "Çok değil. Yanağımdan öpüp içeri dönmelisiniz."

"Ama..." diye söze başladı Lucy. Derken David'in başını iki yana salladığını gördü. İç çekip Abra'nın elini tuttu (ne kadar soğuktu el) ve sol yanağına öpücük kondurdu. Dave ise kızını sağ yanağından öptü.

Lucy, "Dan'in söylediğini hatırla. Sorun çıkarsa..." dedi.

"Artık içeri girmelisiniz. Başladığımızda Hoppy'yi kucağıma alacağım. Onu gördükten sonra bir daha hiçbir şey için beni rahatsız etmeyin. Yaparsanız Dan dayımın, hatta Billy'nin ölmesine yol açabilirsiniz. Düşebilirim, bayılmışım gibi görünebilirim; fakat bayılmayacağım. Beni kıpırdatmayın ve Doktor John'ın da beni muayene etmesine izin vermeyin. Her şey bitene kadar kendi halime bırakın beni. Dan, buluşabileceğimiz bir yer biliyormuş, şimdi oraya gitmeliyim."

"Planın nasıl işe yarayacağını anlamıyorum. O kadın, Rose, Billy'nin yanında küçük kız olmadığını görünce..." dedi David.

"İçeri girmelisiniz!" dedi Abra.

İçeri girdiler. Lucy yalvaran gözlerle John'a baktı; doktor omuz silkip başını iki yana salladı. Üçü el ele tutuştu. Camdan, ellerini dizlerinin etrafına dolamış küçük kızı seyrettiler. Görünürde tehlike yoktu; asayiş berkemaldi. Lucy, Abra'nın -küçük kızının- Hoppy'ye uzanıp oyuncak tavşanı kucağına aldığını görünce inledi. John nazikçe kadının omzunu sıktı. David ise elini beline dolayıp karısını sakinleştirmeye çalıştı. Kadın panik içindeki ruh halini eleveren bir şekilde kocasının elini sıktı.

Lütfen kızıma bir şey olmasın. Olursa... kötü bir şey olması gerekiyorsa hiç tanımadığım üvey kardeşimin başına gelsin. Kızımın değil...

"Her şey yoluna girecek," dedi Dave.

Lucy başını salladı. "Elbette girecek. Elbette girecek."

Verandadaki kızı seyrettiler ama Lucy, Abra diye seslense cevap alamayacağını biliyordu. Abra çok uzaklara gitmişti.

2

Billy ve Dan dörde yirmi kala Gerçek Kardeşlik'in Colorado üssünün kavşağına gelmişlerdi. Planladıklarından çok önce vardıkları için rahattılar. Kampın girişi çiftliklerdeki gibi kemer şeklindeydi, üstteki tahtaya BLUEBELL KAMP ALANI'NA HOŞ GELDİN! KALMAZMİYDİN DOSTUM? yazısı yontulmuştu. Yolun girişindeki tabela pek misafirperver sayılmazdı: **SONRAKİ DUYURUYA KADAR KAPALIDIR.**

Billy yavaşlamaksızm kamp alanının önünden geçti. Etrafı kolaçan ediyordu. "Kimseyi görmüyorum. Bahçe bile bomboş, oysa hoş geldiniz yazısının oraya birini saklayabilirlerdi." Ses gelmediğini fark edince arkadaşına döndü. "Danny, fena görünüyorsun."

"Neyse ki, Amerika'nın En Yakışıklı Erkeği yarışmasına daha aylar var," dedi Dan. "Yaklaşık iki kilometre sonra Güzel Manzara ve Piknik Alanı'na giden yolun tabelasını göreceksin."

"Ya oraya nöbetçi dikmişlerse?"

"Dikmemişlerdir."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Çünkü ne Abra ne amcası Billy orayı bilebilir. Buralara hiç gelmediler ki. Unutma, Onlar'ın benden haberi yok."

"Umarım haklısındır."

"Abra herkesin olması gereken yerde olduğunu söylüyor. Kontrol etmiş. Bana bir dakika verir misin Billy, düşünmem gereken şeyler var."

Hallorann'ı düşünmek istiyordu. Overlook'taki korkunç kışı izleyen yıllarda Danny Torrance ve Dick Hallorann sık sık sohbet etmişlerdi. Bazen yüz yüze yapılan sohbetlerdi, bazen telepati yoluyla. Danny annesini severdi ama annesinin anlamadığı, anlayamayacağı şeyler vardı. Örneğin, ışıltının çektiği tehlikeli yaratıkları koyduğu kilitli kutular. Ayrıca kutular her konuda işe yaramıyordu, pek çok kere içki içme alışkanlığını da kutuya koyup kaldırmayı denemişti ama belki de başarısız olmasını

istediğinden her denemesi başarısızlıkla sonuçlanmıştı. Ama Bayan Massey... Horace Dervvent...

Şimdi depoda üçüncü bir kutu daha vardı. Çocukken yaptıkları kadar iyi olmamıştı. Dan, daha güçsüz olduğu için mi? İçine koyduğu şey peşine düşme aptallığını yapan ziyaretçilerden farklı olduğu için mi? İkisi de mi? Dan cevabı bilmiyordu. Tek bildiği kutunun sızdırdığıydı. Üstelik kutu açıldığında, içinde olan şey Dan'i öldürebilirdi ama...

"Ne demek istedin?" diye sordu Billy.

"Ha?" Dan etrafa bakındı. Eli midesine gitti. Fena sızlıyordu.

"Az önce *başka yolu yok* dedin. Ne kastettin?"

"Boş ver."

Piknik alanına ulaşmışlardı, Billy otoparka saptı. Piknik masaları ve mangallarıyla çayır hemen önlerindeydi. Manzara Dan'e Cloud Gap'in nehirsiz halini hatırlattı. "Sadece işler yolunda gitmezse kamyona atlayıp gaza bas."

"Sence işe yarar mı?"

Dan cevap vermedi. Midesi yanıyordu, hem de çok fena yanıyordu.

3

Eylül sonlarındaki o pazartesi günü öğle sonrası, saat dörde birkaç dakika kala Rose yanında Sessiz Sarey ile Dünyanın Çatısı'na giden yokuştan çıktı.

Rose uzun ve hoş bacaklarını ortaya çıkaran dar bir kot giymişti. Sessiz Sarey ise hava serin olsa da kalçalarına çarpıp duran açık mavi bir entaride karar kılmıştı. Rose dağ manzarasının izlenebileceği terasa çıkan üç düzine basamağın başlangıcındaki granite yerleştirilen plakaya bakmak için duraksadı. Yaklaşık otuz beş yıl önce yanan tarihi Overlook Oteli'nin yerini gösteriyordu plaka.

"Sarey çok güçlü duygular algılıyorum."

Sarey başını salladı.

"Su buharının yüzeye çıkacak kadar güçlü olduğu kaynakları bilir misin?"

"Evet."

"Burası da öyle." Rose, çimenleri ve yabani çiçekleri koklamak için eğildi. Çiçeklerin içine, dökülen kanın metalik kokusu sinmişti. "Güçlü duygular: nefret, korku, haksızlık, şehvet. Cinayetin yankıları. Beslenmek için fazlasıyla eski ama içimi ferahlatıyorlar. Hoş bir çiçekten yayılan kokular gibi..."

Sarey hiçbir şey söylemedi ama dikkatini Rose'a vermişti.

"Bir de *bu* şey var." Rose, terasa uzanan merdiveni işaret etti. "Darağacına çıkan merdivenlere benzemiyor mu? Tek eksik tahta platformun altında bir kapak."

Sarey karşılık vermedi. En azından yüksek sesle. Ama düşüncesi... *(İp de yok.)*... yeterince açıktı.

"Haklısın hayatım. Buna rağmen birimizin işi bitecek. Ya ben ya yelloz... Şunu görüyor musun?" Rose, on metre ötedeki küçük, yeşil kulübeyi işaret etti.

Sarey başını salladı.

Rose bel çantası takıyordu. Fermuarını açıp içini karıştırdı. Anahtarı çıkarıp yanındaki kadına verdi. Sarey ayaklarına sürtünen çimenlere aldırmaksızm kulübeye yürüdü. Anahtar kapıdaki asma kilide tam uydu. Kapıyı açıp ittirdiğinde güneş, evlerin dışına yapılan tuvaletlerden büyük olmayan odayı aydınlattı: Çim biçme makinesi, içinde orak ve tırmık ile plastik kova. Duvara dayanmış kürek ve kazma. Başka bir şey yoktu.

"Gir bakalım," dedi Rose. "Hünerini göster."

içindeki buharla beni büyüleyebilmen gerekir.

Gerçek Kardeşlik'in bütün üyeleri gibi Sessiz Sarey'in de kendine özgü bir yeteneği vardı.

İçeri giren kadın havayı kokladı: "Tozlu."

"Tozu boş ver şimdi. Numaranı görelim. Daha doğrusu görmeyelim."

Çünkü Sarey'in yeteneği buydu. Görünmez olamazdı (kimse olamaz) ama dikkat çekmeyen yüzü ve hatlarıyla uyumlu bir loşluk yaratarak bakanın kendisini gözden kaçırmasını sağlardı.

Rose'a döndü, sonra gölgesine baktı. Kıpırdadı -fazla değil, en fazla yarım adım- ve gölgesi çim biçme makinesinin gölgesiyle birleşti. Ardından kıpırdamadan durdu. Artık bilmeyen biri için kulübe boştu.

Rose gözlerini sıkı sıkı kapadı, sonra birden açtı. İşte Sarey, partide oğlanlardan birinin kendisini dansa kaldırmasını bekleyen utangaç kızlar gibi ellerini beline koymuş, çim biçme makinesinin yanında duruyor. Rose dağlara baktı, bakışlarını yeniden kulübeye çevirdiğinde kulübe boştu. İçinde saklanacak yer olmayan ufak bir depoydu. Güneş öyle bir açıyla vuruyordu ki, çim biçme makinesinin sapının dışında gölge bile yoktu. Ama...

"Dirseğini içeri çek," dedi Rose. "Gölgeni görebiliyorum. Azıcık çeksen yeter."

Sessiz Sarey söyleneni yaptı. Artık tamamen kaybolmuştu. Rose, bütün dikkatini vererek bakmadığı sürece onu göremiyordu ve öyleyken bile görebilmesini Sarey'in orada olduğunu bilmeye borçluydu. Mücadele zamanı geldiğinde -az kalmıştı- yellozun böyle bir avantajı olmayacaktı.

"Aferin Sarey!" dedi, alabildiğine arkadaş canlısı bir sesle. "Belki sana ihtiyacım olmaz. Olursa orağı kullan. Savururken Andi'yi hatırla, tamam mı?"

Andi'nin adı geçince Sarey'in suratı asıldı. Plastik kovadaki ufak orağa bakıp başını salladı.

Rose da kulübeye gidip asma kilidi eline aldı. "Seni içeri kilitleyeceğim. Yelloz malikânedekileri hissedecektir ama seni fark etmeyecek. Buna hiç şüphem yok. Ne de olsa sen en sessiz olanımızsın, haksız mıyım?"

Sarey başını salladı. O, sessiz olandı, hep öyle olmuştu.

(Ya kilit ne...)

Rose gülümsedi. "Kilidi takma kafana. Fark edilmemeye odaklan. Kıpırdamadan dur ve sessiz ol. Anladın mı?"

"Evet."

"Orağı anladın mı?" Gerçek Kardeşlik'in deposunda silah olsaydı bile Rose, Sarey'e silahı verecek kadar güvenmezdi.

"Orak. Evet."

"Kızın işini bitirirsem ki şimdiki gibi buhar doluyken kolayca halledebilmem gerekir, ben seni çıkarana kadar olduğun yerde kalırsın. Ama bağırdığımı... dur bakalım... *beni, seni cezalandırmak zorunda bırakma,* dediğimi duyduğunda yardıma ihtiyacım olduğunu anlarsın. Sırtını sana dönmesini sağlayacağım. Sonra ne yapacağını biliyorsun zaten."

(Merdivenleri çıkacağım ve...)

Rose başını iki yana salladı. "Hayır, Sarey. Çıkman gerekmeyecek. Kız terasa hiç ulaşmayacak."

Yellozu öldürme şansını kaybetmekten daha çok üzüleceği tek bir şey varsa o da buharını kaybetmek... Kıza işkence edememekti... Ancak tedbiri elden bırakamazdı. Kız çok güçlüydü.

"Neyi duyduğunda çıkacakmışsm Sarey?"

"Beni, seni cezalandıvmak zovunda bıvakma."

"Neyi düşüneceksin?"

Kâküllerin arkasında kalan gözleri parıldadı. "İntikam."

"Doğru. Yellozun arkadaşlarının elinde ölen zavallı Andi'nin intikamını alacağını düşün. Sarıa ihtiyacım olmazsa dışarı çıkmayacaksın, yapabilirsem kızı kendim haklamak niyetindeyim."

Rose yumruklarını sıktığında tırnakları etine saplandı. "Çağırırsam geleceksin. Tereddüt etme, hiçbir şey için duraksama. Orağı boynuna geçirene, keskin ucunun kızın boğazından çıktığını görene kadar sakın durma."

Sarey'in gözlerinde şimşekler çaktı. "Tamam."

"Güzel."

Rose kızı öptükten sonra kapıyı kapayıp asma kilidi yerine taktı. Anahtarı bel çantasına koyup kapıya yaslandı. "Beni iyi dinle tatlım. Her şey yolunda giderse buhardan ilk nefesi sen alacaksın. Söz veriyorum. Bugüne kadar tattığın en güzel buhar olacak."

Rose merdivenin başına döndü, birkaç kere derin derin nefes aldıktan sonra basamakları çıkmaya başladı.

4

Dan ellerini piknik masasına yaslayıp başını öne eğdi, gözlerini kapadı.

"Böylesi delilik," dedi Billy. "Seninle kalmalıyım."

"Kalamazsın. Sana düşen görevi biliyorsun."

"Ya yarı yolda bayılırsan? Bayılmasan bile hepsini nasıl haklayacaksın? Görünüşüne bakıyorum da beş yaşında bir çocuğun karşısında bile iki raunt dayanamazsın."

"içimden bir ses, birazdan kendimi çok daha iyi hissedeceğimi söylüyor. Daha güçlü. Hadi Billy! Arabayı nereye park edeceğini hatırlıyor musun?"

"Otoparkın en uzak köşesine, Colorado takımları kazandığında çocukların bedava yiyeceğini söyleyen tabelanın oraya."

"Doğru."

Dan başını kaldırdığında Billy'nin taktığı büyükçe güneş gözlüğünü gördü. "Kasketini de iyice aşağı çek. Kulaklarını örtecek kadar. İşte böyle. Genç görün."

"Genç görünmemi sağlayacak bir numara biliyorum. Hâlâ yapabiliyorsam tabii."

Dan, arkadaşının söylediklerine dikkat etmedi.

"Bir ricam daha olacak."

Kalkıp kollarını açtı. Billy tereddüt etmeden arkadaşına sarıldı, gücünün yettiğince sıkmak istiyor ama cesaret edemiyordu.

"Abra doğru kararı vermiş. Sen olmasan buraya ulaşamazdım. Şimdi sana düşen görevleri yerine getir."

"Sen de seninkileri," dedi Billy. "Şükran Günü'nde Cloud Gap trenini kullanmaktan beni kurtaracağına inancım tam."

"Seve seve yaparım," dedi Dan. "Bir oğlanın sahip olabileceği en güzel oyuncak tren seti o."

Billy, karnını tutarak açıklığın diğer ucundaki işaret tabelası yürüyüşünü izledi. İki tahta ok. Biri batıyı, Pawnee Gözlem Alanı'nı; diğeri doğuyu, yamacı işaret ediyordu. İkincisine BLUEBELL KAMP ALANI'NA GİDER yazılmıştı.

Dan ikinci yola saptı. Billy ağır adımlarla, acı çeke çeke yürüyen arkadaşını kavakların sararmış yaprakları arasında gözden kaybolana kadar seyretti. Sonunda Dan gözden kayboldu.

"Arkadaşıma iyi bak," dedi Billy, kime hitap ettiğine emin olmaksızın. Kamyonuna geri döndü, arka taraftan fırtına mavisi gözlü, sarı bukleli küçük kızı çıkardı. Ağır değildi; herhalde içi boştu. "Nasılsın Abra? Umarım seyahat ederken fazla sarsılmamışsmdır."

Mankene Rocky Dağları tişörtü ve mavi şort giydirilmişti. Ayakları çıplaktı. Küçük kız; yani Martenville'deki mağazadan aldıkları manken zaten bir yere yürüyecek değildi. Dizleri kıvrıldığı için Billy hiç sorun yaşamadan onu kamyonun yolcu koltuğuna oturtabildi. Emniyet kemerini taktı, kapıyı kapamaya hazırlanırken duraksadı. Mankenin boynunu kontrol etti. Kafasını hafifçe öne eğdi. Birkaç adım uzaklaşıp nasıl göründüğüne baktı. Kız, kucağındaki bir şeye bakıyormuş gibi görünüyordu. Belki de savaştan önce dua ediyordu. Hiç fena değil. Elbette düşmanın dürbünü yoksa.

Kamyona dönüp bekledi,'Dan'e zaman tanıdı. Arkadaşının Bluebell Kamp Alanı'na giden yolda bayılıp kalmayacağını umdu. Beşe çeyrek kala kamyonu çalıştıran Billy, geldiği yoldan geri dönmeye hazırdı.

5

Dan karın bölgesi kaynamaya başlasa da istikrarlı adımlarla yürümeyi sürdürdü. Biri karın boşluğuna fare koyup sanki ateşe vermiş gibiydi. Yanan fare de Dan'in organlarını kemiriyordu. Eğer yol yokuş aşağı değil de yokuş yukarı olsa asla hedefine ulaşmayı başaramazdı.

Beşe on kala son viraja yaklaştı. Duraksadı. Biraz ileride kavak ağaçları iki yana açılıyor ve tenis kortlarına uzanan bakımlı bahçe görünüyordu. Kortların arka tarafında karavanların park edildiği alan ve ince uzun ahşap yapı vardı: Overlook Malikânesi.

Malikâneden sonra arazi yeniden dikleşiyordu. Bir zamanlar Overlook Oteli'nin durduğu yerde, bugün gökyüzüne başkaldırıyormuş gibi görünen tahta bir platform vardı. Dünyanın Çatısı. Ona bakarken Şapkalı Rose ile aynı düşünceler... *(İdam sehpası.)*... geçti Dan'in aklından. Yukarıda, güneydeki ziyaretçi otoparkına bakıyormuş gibi görünen biri duruyordu. Bir kadın karaltısı. Kafasında yana yatırılmış silindir şapka.

(Abra orada mısın?)

(Buradayım Dan.)

Sesine bakılırsa sakindi. Öylesi bir dinginlik tam da Dan'in istediği şeydi.

(Seni duyuyorlar mı?)

Gıdıklanmayı andıran bir his: Kızın gülümsemesi. Öfkeli olan.

(Sağır değillerse duyuyorlardır.)

Bundan iyisi can sağlığıydı.

(Öyleyse buraya gel ama unutma, gitmeni söylersem GİDECEKSİN!)

Abra karşılık vermedi ama Dan cümlesini tekrarlayamadan aklına girmişti.

6

Stone'lar ve John Dalton çaresizce Abra'nın yan yatışını, başını verandanın tahtalarına yaslayıp bacaklarını merdivenlere uzatışını seyrettiler. Hoppy, gevşeyen elinden düştü. Uyuyormuş gibi de, bayılmış gibi de görünmüyordu. Bilincin kayboluşuyla veya ölümle gelen kendinden geçmeydi. Lucy, kızının yanına gitmek için ileri atıldığında Dave ve John tarafından durduruldu.

Onlarla mücadele etti anne. "Bırakın beni! Kızımın bana ihtiyacı var!"

"Ona yardım edemezsin," dedi John. "Ona şu anda sadece Dan yardım edebilir. Birbirlerine yardım etmek zorundalar."

Delirmiş gözlerle doktora baktı Lucy. "Nefes alıyor mu? Buradan görebiliyor musun?" Cevaplayan kocasıydı. "Nefes alıyor," dedi Dave, kendi kulağına bile güven verici gelmeyen bir sesle.

7

Abra ona katıldığında Boston'dan beri ilk kez acı azalmıştı. Yine de Dan'in rahatladığı söylenemezdi; çünkü şimdi Abra da acı çekiyordu. Kızın yüzünden anlaşılıyordu. Abra meraklı gözlerle odayı inceledi. Ranzalar, çam ağacından duvarlar, adaçayı ve kaktüs desenleri işlenmiş bir halı. Halıya ve ranzanın alt taraftaki yatağına ucuz oyuncaklar saçılmıştı. Köşedeki küçük masanın üstünde ise kitaplar ve yarım kalmış bir yapbozun parçaları vardı. Uzak köşeye gıcırdayıp tıslayan bir ısıtıcı yerleştirilmişti.

Abra masaya gidip kitaplardan birini eline aldı. Kapaktaki resimde küçük bir köpek, üç tekerlekli bisikletteki çocuğu kovalıyordu. Başlık *Dick ve Jane ile Keyifli Okumalar'dı.*

Dan gülümseyip kızın yanma gitti. "Kapaktaki ufaklık Sally. Dick ve Jane ise ağabeyi ve ablası. Köpeğin adı Jip. Bir süre en yakın arkadaşlarım onlardı."

Kitabı yerine bırakan kız Dan'e döndü. "Neredeyiz?"

"Bir anıdayız. Kamp alanının olduğu yerde bir zamanlar bir otel vardı. Burası benim odamdı. Konuşabileceğimiz bir yer olarak düşün. Birinin içine girdiğinde dönen çark var ya?"

"Hı hı..."

"Burası çarkın ortası. Merkez."

"Keşke burada kalabilsek. Kendimi güvende hissediyorum. Şunlar hariç." Abra cam panelleri olan ikiz kapıları işaret etti. "Odanın kalanına uymuyor bunlar." Suçlarcasma adama baktı. "Sen çocukken bunlar yoktu, yanılıyor muyum?"

"Hayır, yanılmıyorsun. Odam penceresizdi ve tek kapım bekçi dairesinin kalanına açılırdı. Burayı tasarlarken değiştirmek zorundaydım. Mecburdum. Nedenini biliyor musun?"

Genç kız ciddi bir ifadeyle Dan'i süzdü. "Çünkü o, o zamandı, bu ise şimdi; çünkü bugünü etkilese de geçmiş geçmiştir."

Dan gülümsedi. "Daha iyi ifade edemezdim."

"Söylemen gerekmiyordu. Düşündün."

Adam hiç var olmamış camlı kapıların yanına götürdü Abra'yı. Camdan bahçeyi, tenis kortlarını, Overlook Malikânesi'ni ve Dünyanın Çatısı'nı görebiliyorlardı.

"Onu görüyorum," dedi heyecanlanan Abra. "Yukarıda. Sence bu tarafa bakıyor mudur? Bakmıyordur, değil mi?"

"Umarım bakmıyordur," dedi Dan. "Acı ne durumda tatlım?"

"Fena," diye cevapladı kız. "Ama umurumda değil. Çünkü..."

Cümlesini tamamlaması gerekmiyordu. Dan ne söyleyeceğini biliyordu. Abra gülümsedi. Beraberinde getirdiği acıya rağmen -acının her türlüsünü paylaşıyorlardı- birliktelik hissi güzeldi. Çok güzel!

"Dan?"

"Efendim canım."

"Orada hayaletimsi yaratıklar var. Göremiyorum ama hissediyorum. Ya sen?"

"Evet."

Yıllarca hissetmişti. Geçmiş geleceği belirler. Kolunu kızın omzuna attığında, kız da elini Dan'in beline doladı.

"Şimdi ne yapacağız?"

"Billy'yi bekleyeceğiz. Umarım gecikmez. Sonrası çok hızlı gelişecek."

"Dan dayı?"

"Ne var Abra?"

"İçindeki ne? Hayalet değil, sanki..." Dan kızın ürperdiğini hissetti. "Bir tür canavar."

Dan soruyu cevapsız bıraktı.

Genç kız irkilip ondan uzaklaştı. "Bak! İleride!"

Külüstür Ford kamyon ziyaretçi otoparkına giriyordu.

8

Rose ellerini platformun bel hizasına gelen demirlerine yaslamış otoparka giren kamyona bakıyordu. Buhar sayesinde gözleri keskinleşmişti ama mesafe çok fazlaydı. Keşke dürbün getirseydim, dedi içinden. Kuşları izlemek isteyen ziyaretçiler

düşünülerek depoya dürbün bırakılmış olmalıydı. Niye onlardan almamıştı ki, merdiveni çıkarken?

Çünkü aklın başka yerdeydi. Hastalık... Gemiyi terk eden fareler... Yellozun Karga'yı öldürmesi...

Hepsine evet, evet, evet, evet; yine de dürbünü hatırlaması gerekirdi. Bir an başka neyi unutmuş olabileceğini düşündüyse de bu fikri kafasından attı. Kontrol hâlâ ondaydı; içi buhar doluydu ve gücünün doruğundaydı. Her şey planlandığı gibi gidiyordu. Birazdan küçük kız yukarı çıkacaktı; çünkü bütün yeniyetmeler gibi budalaca bir özgüvene sahipti ve yeteneklerine çok fazla güveniyordu.

Ama üste çıkan benim tatlım, hem de her açıdan. Tek başıma işini bitiremezsem Gerçek Kardeşlik'in kalanından enerji çekerim. Hepsi aynı yere toplandı, üstelik bunun harika bir fikir olduğunu düşünen sendin. Ama dikkate almadığın bir şey var. Birlikteyken birbirimize bağlıyız, biz Gerçek Kardeşlik'iz, el ele tutuştuğumuzda dev bir pile dönüşürüz. Ve ben istediğim zaman o pilden enerjiçekebilirim.

O da yetmezse Sessiz Sarey vardı. Herhalde çoktan orağı eline almıştı. Dâhi olmasa da merhametsizdi, caniydi ve görevini doğru anladı mı sonuna kadar emirlere riayet ederdi. Ayrıca yellozun ölmesini istemek için kendince nedenleri vardı.

(Charlie.)

Jeton Charlie hemen karşılık verdi. Normalde güçsüz bir medyum olsa da yanındakilerden güç aldığından sesi net ve gür çıkmıştı. Heyecandan delirmek üzereydi belli ki.

(Kızın sinyalini gayet net alıyorum. Güçlü. Sana çok yakın, hissetmen gerekir.)

Aklını kızdan korumak için bütün kanalları kapalı tutuyordu ama Rose da kızın varlığını hissetmişti.

(Onu boş ver şimdi, diğerlerine yardım gerekirse hazır olmalarını söyle.)

Birbirine karışan sesler. Herkes hazırdı. Hasta olanlar bile ellerinden geleni yapacaktı. Rose, fedakârlıklarına hayranlık duydu.

Kamyondaki sarışın kıza baktı. Başını önüne eğmişti. Bir şey mi okuyordu? Sakinleşmeye mi çalışıyordu? Dua mı ediyordu? Fark etmezdi.

Bana gel yelloz. Rose teyzene gel.

Araçtan inen tıpkı kızın söylediği gibi kendisi değil, amcasıydı. Adam etrafı kolaçan etti, kamyonun etrafını dolaştı, acele etmeksizin her tarafı iyice kontrol etti. Yolcu camından içeri sarkıp kıza bir şeyler söyledikten sonra kamyondan uzaklaştı. Önce Overlook Malikânesi'ne, sonra göğe meydan okuyan platforma baktı. El salladı. Küstah serseri, kadına el sallamaya cüret etmişti.

Rose el sallamadı. Kaşlarını çattı. Kızın amcasında bir gariplik vardı. Ayrıca annesi veya babası kızı kendileri getirmek yerine neden amcasıyla yollamışlardı? Nasıl olmuştu da gelmesine izin vermişlerdi?

Başka yolu olmadığına onları ikna etti. O bana gelmezse benim ona gideceğimi söyledi. Bu yüzden ikna oldular. Mantıklı.

Mantıklıydı ama Rose'un huzursuzluğu artıyordu. Yellozun kuralları belirlemesine izin vermişti. Küçük kızın bazı açılardan Rose'u yönlendirdiği bile söylenebilirdi. Neler olduğunun farkındaydı Rose ama kıza izin vermişti; çünkü gerekli önlemleri alabileceğini biliyordu. Hep öfke yüzünden. Kızın Rose'u yönlendirebilmesinin asıl sebebi öfkeydi. O kadar öfkelenmişti ki kıza, bazı detayları etraflıca düşünmemişti.

Bütün dikkatini otoparktaki adama verdi. Adam ortalıkta dolanıyor, akla gelebilecek her yeri kontrol ediyordu. Kadının yalnız olduğuna emin olmak niyetindeydi. Hareketleri son derece ölçülü ve mantıklıydı, onun yerinde olsa kadın da aynısını yapardı. Buna rağmen Rose'un sezgileri adamın zaman kazanmaya çalıştığını söylüyordu. İyi de ne amaçla?

Rose dikkatini toplayıp adamın yürüyüşüne odaklandı. Başlangıçta zannettiği kadar genç olmadığına karar verdi. Hatta gençliği çok gerilerde kalmış erkekler gibi yürüyordu. Artriti olan biri gibi. Hem küçük kız niçin kıpırdamıyordu?

Rose'un kafasında alarm çanları çalmaya başladı.

Tuhaf bir şeyler oluyordu.

9

"Bay Freeman'a bakıyor," dedi Abra. "Gitmeliyiz."

Dan, camlı kapıları açmadan önce kızın ses tonu yüzünden tereddüt etti. "Sorun nedir Abra?"

"Bilmiyorum. Belki önemsizdir ama gördüklerimden hoşlanmadım. Fazla dikkatli bakıyor. Hemen harekete geçmeliyiz."

"Önce bir şey denemeliyim. Lütfen korkma, göreceklerine hazırlıklı ol."

Dan, gözlerini kapayıp zihninin derinliklerindeki depoya gitti. Gerçek kutular çoktan toz tutardı ama çocukken oraya kaldırdığı iki kutu pırıl pırıldı. Olabilir miydi? Sonuçta hayal ürünüydüler. Üçüncü kutudan -yeni olandan- cılız bir ışık sızıyordu. Şöyle düşündü Dan: *Hasta olmama şaşmamalı.*

Boş ver. O kutunun şimdilik öyle kalması gerekiyordu. İki kutudan en eski olanı açtı, kendini her şeye hazırlamıştı ama hiçbir şey bulamadı. Neredeyse hiçbir şey. Otuz iki yıl önce Bayan Massey'i kapadığı kutunun içinde gri küllerden başka bir şey yoktu. Ama diğer kutuda...

Genç kıza korkmamasını söylemenin ne kadar aptalca olduğunu anladı.

Abra çığlığı bastı.

10

Abra'nm Anniston'daki evin verandasında olan vücudu tir tir titremeye başladı. Bacaklarına kramplar giriyor, ayakları basamakları dövüyordu. Nehir kenarında ölüme terk edilmiş balıklar gibi çırpınan eli yerdeki zavallı Hoppy'ye çarpıp bahçeye savrulmasına yol açtı.

"Kızımın neyi var?" diye bağırdı Lucy.

Kapıya koştu. Kızının geçirdiği krizden gözlerini alamayan David, donup kaldığı için karısını durduramadı ama John sağ ko-

lunu Lucy'nin beline dolayıp kadını kendine doğru çekti. Lucy karşı koydu. "Bırak beni! Kızıma gitmeliyim!"

"Hayır!" diye bağırdı John. "Hayır Lucy, hiçbir yere gidemezsin!"

Bir tek John olsa kurtulmayı başarabilirdi ama artık David de Lucy'yi tutuyordu.

Kızın annesi sakinleştiğinde ilk olarak John'a baktı. "Kızım ölürse seni hapse attıracağım!" Sonra düşmanca bakışlarını kocasına çevirdi. "Seni de asla affetmeyeceğim."

"Kriz geçiyor," dedi dışarıyı işaret eden John.

Abra'nın titremeleri önce azaldı, sonra tamamen geçti; fakat yanakları gözyaşlarıyla nemlenmişti. Günün son ışıklarında kirpiklerine yapışan damlalar elmaslar gibi parlıyordu.

11

Danny Torrance'ın çocukken kaldığı odada -anılarından kurguladığı otel odasında- Abra, Dan'e sarılıp yüzünü göğsüne yasladı. Konuştuğunda sesi kumaş yüzünden boğuk boğuk çıkıyordu. "Canavar... gitti mi?"

"Evet," dedi Dan.

"Annen üstüne yemin eder misin?"

"Evet."

Kız başını kaldırdı ama ancak doğruyu söylediğine emin olmak için onun yüzüne baktıktan sonra odaya bakabildi. "O gülümseme..." Kız tepeden tırnağa ürperdi.

"Evet," dedi Dan. "Galiba eve döndüğüne sevinmişti. Abra iyi misin? Yola çıkmalıyız, zaman doldu."

"İyiyim ama ya... ya o geri gelirse?"

Dan kutuyu düşündü. Açıktı ama kolaylıkla kapatılabilirdi. Hele Abra varken. "Bence onun bizimle işi yok tatlım. Hadi, sakın unutma: New Hampshire'a git dersem gideceksin."

Abra yine cevap vermedi ama tartışacak zaman yoktu. Süre dolmuştu. Dan camlı kapılardan dışarı çıktı. Patikaya açılıyordu.

Abra da peşi sıra yürüyordu ama dış dünyada hayali odadaki gibi somut değildi. Görüntüsü titreşiyordu.

Dışarıdayken o da hayaletimsi insanlardan, diye düşündü, kızın ne kadar büyük bir riske girdiğini anlayan Dan. Abra'nın zihni ile vücudunu birleştiren bağın ne kadar kolay koparılabileceğini düşünmemeye çalıştı. Rose'un dikkatini çekmemek için koşmamaya özen gösterseler de hızlı yürüyorlardı. Overlook Malikânesi'nin arkasına ulaşıp meraklı gözlerden saklanabilmeleri için önlerinde yetmiş metrelik bir yol vardı. Dan ve hayaletimsi eşlikçisi çayırı geçip tenis kortları arasındaki taş yola saptılar.

Malikânenin mutfağının arkasına ulaştıklarında platformdan çevreyi gözleyen kadın artık onları göremezdi. Malikâneden havalandırmanın sesi duyuluyor, çöp tenekelerinden çürümüş et kokusu yükseliyordu. Arka kapıyı yoklayan Dan, açık olduğunu gördüyse de içeri girmeden önce duraksadı.

(Hepsi orada mı?)

(Evet, Rose hariç hepsi. Aceleat Dan; çünkü...)

Abra'nın siyah beyaz filrhlerdeki çocuklarınkini andıran gözleri korkudan kocaman açılmıştı. "Bir şeylerin yanlış olduğunu biliyor."

12

Rose, bütün dikkatini kamyonun yolcu koltuğunda oturan kıza çevirdi. Başı hâlâ öne eğikti ve hiç hareket etmiyordu. Abra, adam gerçekten amcasıysa bile onu izlemiyordu. Ayrıca dışarı çıkmak için en ufak bir girişimde bulunmamıştı. Rose'un kafasındaki alarm sarıdan kırmızıya döndü.

"Hey!" Ses aradaki mesafeyi aşıp bir tokat gibi kadının kulağına çarptı. "Hey seni kocakarı! Şunu izle!"

Kadının bakışları otoparktaki adama kaydı ve öyle de kaldı. Adam otoparkta perende atarken, Rose neredeyse küçükdilini yutacaktı. Kızın amcasının dengesini kaybedip popo üstü düşeceğini sandı ama düşen tek şey adamın şapkasıydı. Yabancının

yetmişlerinde, hatta seksenlerinde olduğunu eleveren beyaz saçları ortaya çıktı.

Rose, yeniden kamyonda kıpırdamadan oturan kıza baktı. Kız, amcasının gariplikleriyle ilgilenmiyordu. Aniden her şey yerli yerine oturdu, Rose daha en baştan fark etmesi gereken şeyi anladı. Çok ucuz bir numaraydı: Arabadaki mankendi.

Ama kız burada! Charlie onu hissediyor, malikânedekiler onu hissediyorlar, hep birlikteler ve bili...

Herkes malikânede. Herkes bir arada.

Rose'un fikri miydi? Hayır. Fikir...

Rose merdivene koştu.

13

Gerçek Kardeşlik'in kalan üyeleri otoparka bakan iki cama toplanmış kırk yıldır ilk kez perende atan Billy Freeman'ı izliyordu. (Üstelik adam bu numarayı son yaptığında zilzurna sarhoştu.) Çinli Petty kahkaha bile attı. "Tanrı aşkına bu adam..."

Sırtları dönük olduğundan Dan'in mutfaktan salona girdiğini de, yanındaki bir belirip bir kaybolan kızı da görmediler. Dan yerdeki iki giysi yığınını fark ettiğinde Bradley Trevor'm kızamığının can almaya devam ettiğini anladı. O zaman kendi içine döndü, derinlere indi ve üçüncü kutuyu; sızıntı yapan kutuyu buldu. Kutuyu açtı.

(Dan ne yapıyorsun?)

Ellerini bacaklarına yaslayan adam öne eğildi, midesi kızgın demirlerle dağlanıyormuş gibi hissetse de aldırmamaya çalışarak yaşlı şairin son nefesini, ölürken dudaklarına kondurduğu öpücükle kendi özgür iradesiyle adama verdiği nefesi dışarı üfledi. Ağzından çıkan pembe duman havayla birleştiğinde kırmızıya döndü. Dan, Concetta Reynolds'ın zehirli kalıntıları vücudunu terk ettiğinde nihayet rahat bir nefes aldı.

"Momo!" diye bağırdı Abra.

14

Platformdaki Rose'un gözleri kocaman açıldı. Yelloz malikânedeydi.

Yanında biri var.

Hiç düşünmeden yeni bulduğu zihne girdi. Araştırdı. Buharın güçlü olduğunu gösteren işaretleri görmezden geldi, tek istediği ne yapmayı planlıyorsa onu yapamadan adamı durdurmaktı. Çok geç kalmış olabileceğini düşünmedi.

15

Abra çığlık attığında Gerçek Kardeşlik üyeleri sesin geldiği yöne döndü. Biri -Uzun Paul- "Ne bu?" diyebildi.

Kırmızı buhar kadın siluetine büründü. Bir anlığına bile olsa Dan, Concetta'nın zekâ fışkıran gözleriyle burun buruna geldi. O genç gözlerle. Yorgun düştüğü ve dikkatini önündeki hayalete verdiği için aklına giren davetsiz misafirin farkında değildi.

"Momo!" diye bağırdı Abra. Kollarını yaşlı kadına uzattı.

Sisin içindeki kadın ona bakmış, hatta gülümsemiş olabilir ama kıza cevap vermedi. Concetta Reynolds'm silueti kayboldu ve buhar korku içinde birbirine sarılan Gerçek Kardeşlik üyelerini sardı. Kırmızı madde, Dan'e sorarsanız suda yayılan kanı andırıyordu.

"Buharsa buhar," diye seslendi Dan. "Siz pislikler onunla beslenmiyor musunuz; şimdi soluyun ve geberin."

Planı yaptığından beri her şey çok çabuk gerçekleşmezse, gerçekleştirecek kadar uzun yaşamayacağını biliyordu. Karşı tarafın saldırma şansı olsa öyle bir kalabalıkla baş edemezdi. Ama bu kadar çabuk gerçekleşeceğini de düşünmemişti. Kızamığın klan üyelerini güçten düşürmüş olmasının da etkisi vardı herhalde; çünkü bazıları diğerlerinden uzun dayandı. Buna rağmen mücadele saniyeler içinde bitti.

Kafasının içinde boğazlanan kurtlar gibi uludular. Ses, Dan'i iğrendirdi ama eşlikçisi öyle hissetmiyordu.

"Güzel!" diye bağırdı Abra. Yumruğunu havaya salladı. "Tadı nasılmış? Momo'nun tadı nasıl? Lezzetli mi? Yiyebildiğiniz kadar yiyin! Hepsi sizin olsun!"

Dönüşmeye başladılar. Kırmızı sisin arasında el ele tutuşup alınlarını korku içinde birbirine yaslayan bir çift gördüğünde Dan, vicdan azabı duymaktan kendini alamadı. Bücür Eddie'nin dudaklarını oynatışından *seni seviyorum* dediğini anladı; Koca Mo'nun cevap vermeye hazırlandığını gördü ama o daha cevap veremeden giysileri yere yığıldı. Her şey bir anda oldu.

Dan, son darbeyi indirmeleri gerektiğini söylemek için Abra'ya döndü ama tam o sırada Şapkalı Rose çığlık atmaya başladı ve bir süre -Abra onu engellemeyi başarana dek- öfke ve yas yüklü çığlıkları geri kalan her şeyi, acıdan kurtulmanın (umutlarında haklıysa kanserden kurtulmanın) mutluluğunu bile bastırdı. Dan, hâlâ ölümcül hasta olup olmadığını ancak aynaya baktığında öğrenecekti.

. 16

Katil sis Gerçek Kardeşlik üyelerinin üstünü örtüp, Abra'nm sevgili Momo'su ölümcül darbeyi hızla indirirken, Rose platformdan aşağı uzanan merdivenin tepesindeydi.

İçi bembeyaz bir acı dalgasıyla doldu. Çığlıklar şarapnel parçaları gibi beynine dağıldı. Kardeşlik üyelerinin ölürken attıkları çığlıkların yanında New Hampshire'a kızı kaçırmaya gidenlerin veya Karga'nm ölümü hiç kalırdı. Rose beyzbol sopası yemiş gibi geriye savruldu. Korkuluğa çarptı, sekti, tahtaların üstüne serildi. Uzaklarda bir yerlerde bir kadın -sesinin titreyişine bakılırsa yaşlı biri- *hayır, hayır, hayır, hayır, hayır* diyordu durmaksızın.

Hayır diyen benim, ben olmalıyım; çünkü geriye bir ben kaldım.

Özgüven tuzağına düşen kız değil, Rose olmuştu. Yellozun söylediği bir şeyi... *(Kendi eştiği kuyuya düşmek.)...* hatırladı. Öfkeden küplere bindi. Akıl alacak iş değildi. Dostları, uzun yıllardır birlikte seyahat ettiği herkes ölmüştü. Zehirlenmişti. Kaçan ödlekler sayılmazsa Şapkalı Rose, Gerçek Kardeşlik'in son üyesiydi.

Hayır, bir dakika. Bir de Sarey vardı.

Platforma yığılmış tir tir titreyen Rose düşünceleriyle Sarey'e uzandı.

(Orada mısın?)

Geri gelen düşünceye kafa karışıklığı ve korku sinmişti.

(Evet Rose. Ama onlar olabilir mi?)

(Onları boş ver. Hatırlıyor musun Sarey, ne yapacağını hatırlıyor musun?)

("Beni seni cezalandırmak zorunda bırakma")

(Aferin Sarey!)

Kız kaçmazsa... Bugünkü canice görevini tamamlamaya karar verme hatasına düşerse...

Öyle yapacaktı. Rose, kızın kendisini öldürmeye geleceğine emindi ve yellozun eşlikçisinin aklını incelediğinde iki şeyi öğrenmişti: Bu katliamı nasıl başardıklarını ve aralarındaki bağlantının nasıl onlar aleyhine kullanılabileceğini.

Öfke güçlüdür.

Çocukluk anıları da...

Bin bir güçlükle ayağa kalktı, şapkasını farkında olmadan her zamanki yerçekimine meydan okuyan açıyla kafasına geçirdi ve merdivene gitti. Kamyondaki adam onu izliyordu ama Rose'un adama ayıracak vakti yoktu. O haince görevini tamamlamış bir piyondu, Rose adamla daha sonra ilgilenecekti. Şimdi gözleri Overlook Malikânesi'ndeydi. Kız hem oradaydı hem çok uzakta. Kardeşlik'in kamp alanındaki bir tür hayaleti. Onu oraya getiren, gücü ve vücuduyla kamp alanında olan ise daha önce görmediği bir adamdı. Bir buhar kafa daha. Adamın buz gibi sesini bütün berraklığıyla beyninde duydu.

(Merhaba Rose.)

Kızın titreşip duran bir hayalet olmayı bırakacağı bir yer vardı yakınlarda. Gerçek vücuduna bürüneceği, öldürülebileceği bir yer. Bırak, buhar kafalı adamı Sarey halletsin. Ama önce buhar kafayı yellozun işini bitirmeye zorlayacaktı.

(Merhaba Danny, merhaba küçük dostum.)

Buharla dolu olan Rose adama uzanıp çarkı döndürdü. İkisi yer değiştirirken, Abra'nm şaşkınlık ve korku dolu çığlığı duyuldu.

Ve derken Dan, Rose'un beklediği şeyi yaptı; şaşkınlıktan gardım indirdi ve o zaman kadın bütün öfkesini onun içine doldurdu. Buhar gibi adamın Dan'in aktı.

YIRMINCI BOLUM

ÇARKIN ORTASI. DÜNYANIN ÇATISI

1

Dan Torrance gözlerini açtı. Gün ışığı gözkapaklarının arasından gözlerine ve ağrıyan beynine ulaştı, beyni sanki alev alacakmış gibi geldi bir anlığına. Bütün akşamdan kalmalıkları sona erdirecek bir akşamdan kalmalık. Yüzü sızlıyordu. Yanındaki her kimse yüksek sesle horluyordu. Dan başını çevirip yanında yatan kadına baktı. Tanıdık geliyordu. Koyu renk saçları hale oluştururcasına yastığa yayılmıştı. Üzerinde kendisine büyük gelen Atlanta Braves tişörtü vardı.

Hayal görüyorum. Burada değilim. Colorado'dayım. Dünyanın Çatısı'nda. Son adımı atmalıyım.

Kadın ona döndü, gözlerini açtı, uzun uzun baktı. "Tanrım beynim zonkluyor," dedi. "Bana kokainden getirir misin babacık? Salondaydı."

Kadına şaşkınlıkla ve artan bir öfkeyle baktı. Nerden geldiğini anlamadığı bir öfke... Zaten hep öyle olmaz mıydı? "Kokain mi? Kokaini kim getirdi?"

Kadın sırıttığında ağzındaki sararmış diş ortaya çıktı. Tek bir diş. O zaman Dan, onun kim olduğunu anladı. "Sen getirdin babacık. Şimdi gidip al. Kafayı bulayım, yeniden sevişiriz."

Her nasılsa VVilmington'daki köhne daireye dönmüştü, çırılçıplaktı, Şapkalı Rose da yanındaydı.

"Bana ne yaptın? Buraya nasıl geldim?"

Kadın başını arkaya devirip bir kahkaha attı. "Evi beğenmedin mi? Oysa tam anılarına göre döşedim. Şimdi söylediğimi yap pislik! Gidip kokaini getir."

"Abra nerede? Abra'ya ne yaptın?"

"Onu öldürdüm," dedi Rose umursamaz bir tavırla. "Senin için o kadar endişeleniyordu ki kalkanlarını indirdi, ben de onu deştim. Gırtlağından başlayıp karnına kadar yardım. İstediğim kadar buharını soluyamadım ama aldığım da bana..."

Dünya kızıla döndü. Dan, ellerini kadının boğazına dolayıp bütün gücüyle sıkmaya başladı. Zihninde tek bir düşünce vardı: *Seni adi kaltak! Dünyanın kaç bucak olduğunu göstereceğim sana!*

2

Buhar kafalı adam da güçlüydü ama gücü, kızınkinin yanında hiç kalırdı. Adam bacaklarını iki yana açmış, başını öne eğmiş, sırtını kamburlaştırıp yumruklarını havaya kaldırmıştı. Öfkeden delirmiş gibiydi. Öfke, erkekleri kolay avlara dönüştürür.

Düşüncelerini takip etmek imkânsızdı; çünkü kırmızıya dönmüşlerdi. Kız tam Rose'un istediği yerdeydi. Abra o şaşkınlık halinde çarkın dönüşünü takip edip tünelden geçmişti. Adamın peşinden gelmişti. Ama uzun süre şaşkın veya hayal kırıklığına uğramış kalmayacaktı. Yelloz birazdan Gırtlaklanmış Kız'a dönüşecekti. Sonra da Ölü Kız'a. Kendi açtığı kuyuya düşecekti.

(Dan dayı, dur, boğazladığın o değil!)

Hayır o, diye diye karşılık verdi Rose. Daha da yüklendi. Dişi altdudağına batıp kanattı. Kanlar çenesinden aşağı, bluzuna şıpır şıpır damladı. Ama ne dağların arasından geçip saçlarını uçuşturan esintiyi ne de dudağının kanadığını hissediyordu. Aklı çok uzaklardaydı. *Karşındaki benim. Sen benim cici babamdın, barda bulduğum koruyucuydun. Cüzdanındaki bütün parayla bozuk kokain aldın, artık sabah oldu ve ilacıma ihtiyacım var.* Ve bir düşünce daha:

Wilmington'daki sarhoş fahişenin yanında uyandığında bunu yapmayı istememiş miydin? Cesaretin olsa onun da, işe yaramaz veledinin de işini bitirmez miydin? Baban onun gibi aptal, söz dinlemeyen kadınlarla nasıl baş edeceğini bilirdi. Onun babası da... Bazen kadınlara kendi ilaçlarını tattırmak gerekir. Onlara...

Yaklaşan motorun kükremeyi andıran gürültüsü. Dudağındaki acı veya ağzındaki kan tadı kadar önemsizdi. Kız boğazlanıyordu, çırpınıyordu. Derken gök gürültüsü kadının beynini kapladı, yaralı bir kükreme:

(Babam bir halt bilmezdi!)

Billy Freeman'ın kamyonu platformu taşıtan tahta sütuna çarpıp kadını tahtalara düşürdüğünde Rose hâlâ o bağırışın etkisinden kurtulmaya çalışıyordu. Şapkası uçup gitti.

3

Wilmington'daki dairede değildi. Overlook Oteli'ndeki yıllar önce kaybolan yatak odasındaydı; çarkın merkezinde. Yanındaki ise ne Deenie'ydi ne Rose.

Abra'ydı. Ellerini kızın boynuna dolamıştı, Abra'nın gözleri yuvalarından fırlamak üzereydi.

Bir an, Rose yeniden Dan'in kafasına girmeye ve içini öfkeyle doldurmaya çalıştığında Abra'nın yüzü değişir gibi oldu. Sonra aniden öfke kayboldu ve kadının bağlantısı koptu.

Abra öksürüyor ve adama bakıyordu. Dan, kızın şok geçirmesini beklerdi ama az kalsın boğazlanıp ölecek bir kıza göre oldukça kendindeydi.

(Şey... kolay olmayacağını biliyorduk.)

"Ben babam değilim!" diye bağırdı kıza Dan.

"Ben babam değilim!"

"Neyse ki," dedi Abra. Her şeye rağmen gülümsüyordu. "Seninki de ne öfkeymiş ama Dan dayı! Belli ki gerçekten akrabayız."

"Az kalsın seni öldürüyordum," dedi Dan. "Bu kadar yeter. Senin için geri dönme zamanı. Hemen New Hampshire'a gidiyorsun."

Kız başını iki yana salladı. "Gideceğim, kısa süreliğine de olsa; ama şimdi bana ihtiyacın var."

"Abra sözümü dinle."

Kız kollarını kavuşturup Dan'e baktı.

"Tanrı aşkına!" Dan saçlarını sıvazladı. "Tam bir baş belasısın."

Abra uzanıp Dan'in elini tuttu. "Birlikte başladık birlikte bitireceğiz bu işi. Hadi artık, bu odadan çıkalım. Burayı hiç sevmediğime karar verdim."

El ele tutuştular ve Dan'in çocukken kaldığı oda ortadan kayboldu.

4

Dan, Billy'nin kamyonunu Dünyanın Çatısı'nı taşıyan sütunlardan birine çarptığını ve motorundan dumanlar yükseldiğini hayal meyal fark etti. Abra gibi giydirdikleri manken, yolcu penceresinden dışarı sarkmıştı; plastik kolu kırılmışçasına arkaya kıvrılmıştı. Billy'nin yamulup sıkışan şoför kapısını açmaya çalıştığını gördü. Yüzü kandan görülmüyordu.

Derken bir şey Dan'in beynine saldırdı. Güçlü eller başını dönmeye zorluyor, boynunu kırmayı deniyordu.

Abra müdahale etti. Rose'un ellerini uzaklaştırdı ve başardığında başını kaldırıp gözlem platformuna baktı. "Bundan daha iyisini yapman gerekecek seni ödlek sürtük!"

Rose, korkuluğa tutunup aşağıyı kontrol ettikten sonra şapkasını kafasına geçirdi. "Dayının ellerini boğazında hissetmek hoşuna gitti mi? Onu hâlâ eskisi kadar seviyor musun?"

"Onun suçu değildi, sen yaptın pislik!"

Rose sırıttı, kanlı dudakları aralandı. "Hiç de bile hayatım. Dayının içinde ne varsa onu kullandım. Ama bunu zaten biliyorsundur, sen de onun gibisin nasılsa."

Dikkatimizi dağıtmaya çalışıyor, diye düşündü Dan. *İyi ama niye?*

Biraz ileride, belki tuvalet belki de depo olarak kullanılan yeşil bir kulübe vardı.

Acaba?

Düşüncesini tamamlamasına gerek kalmadı. Abra kulübeye dönüp gözlerini dikti. Asma kilit takırdayıp açıldı, çimenlere düştü. Kapı yana savruldu. Alet edevat ve eski çim biçme makinesi haricinde kulübe boştu. Dan bir şeyler sezdiğini sanmıştı ama gerilen sinirlerinin işiydi demek. Yukarı baktıklarında Rose'u göremediler. Korkuluktan uzaklaşmıştı.

Billy sonunda kamyonun kapısını açtı. Dışarı çıktığında dengesini bulmakta güçlük çekti ama yere düşmedi.

"Danny? İyi misin? Bu Abra mı? Tanrım, hayaletlere benziyor."

"Dinle Billy, kamp alanına kadar yürüyebilir misin?"

"Yürümeye çalışırım. Malikânedekilere ne oldu?"

"Artık yoklar. Sen de hemen ûzaklaşsan iyi olacak."

Billy tartışmadı. Sarhoşlar gibi sallanarak yokuştan aşağı inmeye koyuldu. Dan, Abra'ya döndü, platforma çıkan merdivenleri işaret edip soru sorarcasına kaşını kaldırdı. Abra başını iki yana salladı.

(Onun istediği de bu zaten.)

Abra, Dan'i Dünyanın Çatısının diğer tarafına götürdü. Rose'un silindir şapkasının ucunu gördüklerinde durdular. Kulübeye sırtlarını dönmüşlerdi ama içinin boş olduğunu gördüklerinden Dan kötü bir şey olabileceğini düşünmedi.

(Dan, şimdi bir dakikalığına kendi vücuduma dönmem gerekiyor.)

Gözünün önüne hepsi aynı anda açan ayçiçeklerinin görüntüsü geldi. Abra'nm New Hampshire'a dönüp vücuduyla ilgilenmesi gerekiyordu. Doğrusu da buydu.

(Git.)

(Çabucak döneceğim.)

(Git Abra, ben idare ederim.)

Şansı varsa her şey kız dönmeden biterdi.

5

Anniston'da John Dalton ve StoneTar Abra'nın derin bir nefes alıp gözlerini açışına şahit oldu.

"Abra!" diye seslendi Lucy. "Bitti mi?"

"Çok yakında."

"Boynundaki ne? Morluk mu?"

"Anne, olduğun yerde kal! Geri dönmeliyim. Dan'in bana ihtiyacı var."

Hoppy'ye uzandı ama oyuncak tavşanını eline alamadan gözleri kapandı, vücudu hareketsizleşti.

6

Korkuluktan aşağı sarkan Rose, Abra'nın kaybolduğunu gördü. Küçük yelloz ancak bu kadar kalabiliyordu demek. Gidip enerji toplaması gerekiyordu. Bluebell Kamp Alanı'na gelişi ile süpermarkette kadının aklına girişi arasında büyük bir fark yoktu ama böylesi çok daha fazla enerji gerektirirdi. İyi de nasıl başarıyordu? Ona yardım eden adam sayesinde. Ona güç veren adamdı. Kız geldiğinde adam ölmüş olursa...

Rose adama bakıp seslendi: "Danny, yerinde olsam fırsatım varken kaçardım. *Seni cezalandırmak zorunda bırakma beni!"*

7

Sessiz Sarey, Dünyanın Çatısı'nda olanlara öylesine odaklanmıştı ki -kulaklarını vermiş, sınırlı IQ'suyla konuşulanları dinliyordu- başlangıçta kulübede yalnız olmadığını anlamadı. Sonunda dikkatini çeken koku oldu: Çürüyen bir şeylerin kokusu. Çöp değil. Dönüp bakmaya cesaret edemedi; çünkü kapı açıktı ve kıpırdarsa dışarıdaki adam onu görebilirdi. Elindeki orakla öylece durmaya devam etti.

Derken Rose'un adama fırsatı varken gitmesini söylediğini duydu. İşte o zaman kapı kendiliğinden çarparak kapandı.

"Seni cezalandırmak zorunda bırakma beni!" diye bağırdı Rose. Sarey'in sırasının geldiğini gösteren replik buydu. Çıkıp orağı baş belası küçük kızın boynuna saplaması gerekiyordu, kız yoksa da adamla yetinecekti. Ama daha kıpırdayamadan buz gibi bir el orağı tutan eline dokundu. Bileğine doğru kayıp sıkı sıkı tuttu.

Sarey, bileğini kavrayan elin sahibine döndüğünde -kapı kapalı olduğu için artık kıpırdamaması için bir sebep yoktu- çatlaklardan süzülen loş ışıkta gördüğü manzara genelde sessiz olan boğazından çığlıklar dökülmesine yol açtı. Dışarıya odaklandığı zaman diliminde bir ceset kulübede ona katılmıştı. Hayaletimsi yaratığın gülümseyen vahşi yüzü çürümüş avokado yeşiliydi. Gözleri neredeyse yuvalarından dışarı çıkacaktı. Takım elbisesi küfle kaplıydı ama omuzlarındaki rengârenk konfetiler yeniydi.

"Harika bir parti, değil mi?" dedi adam. Sırıttığında dudakları aralandı.

•

Sarey bir çığlık daha atıp orağı adamın şakağına var gücüyle indirdi. Kavisli bıçak deriye saplanıp öylece asılı kaldı. Kan akmadı.

"Bana bir öpücük versene tatlım," dedi Horace Derwent. Dil demeye bin şahit isteyecek beyaz bir et parçası dudakların arasından dışarı uzandı. "Bir kadına son dokunuşumun üzerinden yıllar geçti."

Çürümüş dudakları aralanıp Sarey'in dudaklarına konarken, çürümüş elleri de kadının boğazına sarıldı.

8

Rose kulübenin kapısının kapandığını gördü, çığlığı duydu ve tek başına kaldığını anladı. Yakında, muhtemelen saniyeler içinde yelloz geri gelecek ve bire karşı iki olacaklardı. Buna izin veremezdi.

Aşağıdaki adama baktı ve bütün gücünü ona yönlendirdi. Buhar sayesinde her zamankinden daha büyük bir enerji toplanmıştı içinde.

(Kendini boğ. ŞİMDİ!)

Adamın elleri boğazına gitti ama Rose'un istediği kadar hızlı hareket etmiyordu. Kadınla mücadele ediyordu. Üstelik sinir bozucu ölçüde başarılıydı. Kızdan böyle bir mücadele beklerdi Rose ama aşağıdaki köylü herif yetişkindi. İçinde kalan buharı Rose'un bir hamlede dağıtabilmesi gerekirdi.

Mücadele, Rose'un umduğu kadar kolay geçmiyordu ama yavaş yavaş da olsa kazanmaya yakındı.

Adamın elleri göğüs hizasına... daha sonra omuz hizasına kalktı ve elleri kendi boğazına gitti. Rose, harcadığı enerji yüzünden adamın nefes nefese kaldığını görebiliyordu. Daha da yüklendi, eller boğazı yakalayıp sıkmaya başladı.

(İşte böyle! Seni başkalarının işine burnunu sokan aptal serseri! Sık! Sık! SIK!)

Bir şey kadına çarptı. Basınçlı havayı andıran rüzgâr. Çevresine bakmdığında belirip kaybolan bir ışıltıdan başka bir şey göremedi. En fazla üç saniyeliğine oradaydı ama varlığı kadının dikkatini dağıtmaya yetmişti. Aşağı baktığında kızın geri döndüğünü gördü.

İkinci darbe rüzgârdan gelmedi; hem büyük hem küçük elleri hissetti Rose. Sırtına dokunuyorlardı. İttiriyorlardı. Yelloz ve arkadaşı birlikte çalışıyordu. Tam da Rose'un engellemeye çalıştığı şey. Korku, dalga dalga karın boşluğuna yayıldı. Korkuluklardan uzaklaşmayı denedi ama yapamadı. Kıpırdamadan durmak için bile bütün enerjisini kullanması gerekiyordu. Kardeşlik'in yardımı olmadan bunu da uzun süre başaramazdı.

O rüzgâr olmasa... Rüzgâr, adamın işi değildi, kız da daha gelmemişti...

Ellerden biri kadının sırtını bırakıp kafasındaki şapkayı devirdi. Bu saygısızlık Rose'u öfkelendirdi. Kimse şapkasına doku-

namazdı, hiç kimse! Bir an için kenardan uzaklaşıp platformun ortasına gidecek gücü buldu kendinde. Derken eller yeniden sırtında belirdi.

Aşağıdaki düşmanlarına baktı. Adam gözlerini kapamış bütün gücüyle yukarıya odaklanmıştı. Boynundaki damarlar iyice ortaya çıkmıştı, ter damlaları gözyaşları gibi yanaklarından aşağı süzülüyordu. Ama kızın gözleri açıktı, merhametsizdi. Rose'a bakıyordu. Sana gününü göstereceğim dercesine gülümsüyordu.

Rose bütün gücüyle ittirerek karşılık verdi ama sürekli üstüne üstüne gelen bir duvarı ittirmekten farksızdı. Sonunda midesi tahtaya yapıştı. Tahtanın çatırdadığını duydu.

Pazarlık etmek geçti aklından. Kıza birlikte çalışmayı, yeni bir Kardeşlik kurmayı teklif edebilirdi. Abra Stone 2070 veya 2080'de ölmek yerine bin yıl yaşardı. İki bin yıl. İyi ama kime ne faydası olurdu bu teklifin? Gençler kendilerini zaten ölümsüz sanmaz mı?

Bu yüzden pazarlık etmek veya yalvarmak yerine meydan okurcasına bağırdı onlara. *"Canınız cehenneme! İkinizin de canı cehenneme!"*

Kızın gülümsemesi bütün yüzüne yayıldı. "Ah hayır," dedi, "Cehenneme gidecek olan sensin!"

Kurşun sesini andıran bir gürültüyle tahtalar kırıldı ve Şapkasız Rose aşağı uçtu.

9

Kafa üstü yere çakıldı ve hemen o an dönüşmeye başladı. Belirip kayboluyordu. Başı imkânsız bir açıyla yana yatmış *(Dan, şapkasını hatırlatıyor* diye düşündü), belli ki boynu kırılmıştı. Dan, Abra'nın elini tuttu. Birlikte kadının yok oluşunu izlediler.

"Acıyor mu?" diye sordu Abra ölmekte olan kadına. "Umarım acıyordun Umarım çok acıyordun"

Rose'un dudaklarında küçümseyici bir tebessüm belirdi. İnsan dişleri kaybolmuş, geriye azıdişini andıran sararmış diş kalmıştı. Gözleri canlanmış mavi taşlar gibi havada süzüldü son bir defa. Ve kadın kaybolup gitti.

Abra, Dan'e döndü. Hâlâ gülümsüyordu ama o gülümsemede öfke veya kin yoktu.

(Senin için korktum... Seni öldürmesinden...)

(Az kalsın öldürecekti ama biri beni korudu.)

Gökyüzünü işaret eden kırık tahtaları gösterdi. Abra başını kaldırıp yukarıya baktıktan sonra şaşkın bakışlarını Dan'e çevirdi. Dan, başını iki yana sallamakla yetindi.

O zaman sıra Abra'daydı, yukarıyı değil aşağıyı, şapkayı işaret etti.

(Bir zamanlar şapkası buna benzeyen bir sihirbazla karşılaşmıştım. Adı Büyük Sihirbazdı.)

(Ve kaşıkları tavana yapıştırmıştın.)

Abra başını salladıysa da gözlerini şapkadan ayırmadı.

(Ondan kurtulmalısın.)

(Nasıl?)

(Yak. Bay Freeman sigarayı bıraktığını söylüyor ama sigara kokuyor. Kamyonda kibrit vardır.)

"Yakmalısm," dedi kız. "Yakacak mısın? Söz mü?"

"Söz."

(Seni seviyorum Dan dayı.)

(Ben de seni seviyorum.)

Dayısına sarıldığında Dan de sarılarak karşılık verdi ama bunu yaptığında Abra'nın vücudu önce yağmura, sonra sise dönüştü. Ardından gözden kayboldu.

10

New Hampshire, Anniston'daki evin arka bahçesinde, güneşin son ışıkları gecenin karanlığına karışıp kaybolurken küçük kız doğrulup ayağa kalktı. Başlangıçta dengesini kaybedip hafifçe

sallandı, bayılmak üzereydi ama düşmeye fırsatı olmadı; annesi ve babası hemen yanı başında belirdi. Kızı birlikte içeri taşıdılar.

"Ben iyiyim," dedi Abra. "Beni yere bırakabilirsiniz."

Dikkatlice söyleneni yaptılar. David Stone, yeniden fenalaşırsa tutabilmek için bütün dikkatini vermiş kızını izliyordu. Ama mutfağa girdiklerinde Abra toparlanmıştı.

"Ya Dan?" diye sordu John.

"O iyi. Bay Freeman kamyonuyla kaza yaptı. Öyle gerekiyordu. Yaralandı." Eliyle yüzünün kenarını işaret etti. "Ama o da iyi."

"Ya diğerleri? Gerçek Kardeşlik'tekiler?"

Abra elini ağzına yaklaştırıp avucuna üfledi.

"Yok oldular." Ve ardından: "Yiyecek bir şey var mı? Açlıktan ölüyorum."

11

İyi, Dan'in halini anlatmak için doğru kelime sayılmazdı. Dan kamyona gidip şoför koltuğuna oturdu, soluklanmaya ve kafasını toplamaya çalıştı.

Tatile çıkmıştık, diye karar verdi. *Boulder'ı yeniden görmek istedim. Sonra Dünyanın Çatısından manzarayı seyretmek için yukarı çıktık ama kamp alanı terk edilmişti. Macera yaşamak istedim, Billy'yle kamyonunu yukarıya kadar sürebileceğime dair iddiaya girdik. Aşırı hızlı gidiyordum, kontrolü kaybettim. Sütunlardan birine çarptım. Çok özür dilerim. Aptalca bir numaraydı.*

Ona iyi bir ceza keseceklerdi ama alkol kontrolü yaptıklarında yıldızlı pekiyi alacağını bildiği için içi rahattı.

Dan torpido gözünü açtığında çakmak gazı buldu. Zippo'yıı bulamadı -herhalde Billy'nin cebindeydi- ama iki kutu kibrit vardı. Şapkanın yanına gidip gazla ıslattı. Birkaç adım geri çekilip kibriti ters dönmüş şapkanın ortasına attı. Şapkanın yanıp kül

olması uzun sürmedi ama son küller de rüzgârla uçuşana kadar bekledi Dan.

Koku feciydi.

Aşağıya baktığında kanlı yüzünü gömleğinin koluna silen Billy'nin kendisine doğru geldiğini gördü. Son kıvılcımların da üstüne basıp yangın çıkaracak tek bir alev bile kalmadığına emin oldular. Dan, Colorado eyalet polisine neler söyleyeceklerini anlattı.

"Bu şeyin tamirinin parasını bana ödeteceklerdir. Servet tutacağına eminim. İyi ki para biriktirmişim."

Billy omuz silkti. "Hasar için kim peşinde koşacak? Onlar'dan geriye giysileri dışında bir şey kalmadı. Kontrol ettim."

"Ne yazık ki Dünyanın Çatısı Colorado Eyaleti'ne ait," dedi Dan.

"Fenaymış," dedi Billy. "Colorado'ya ve dünyaya yaptığın iyilik düşünülürse hiç adil değil. Abra nerede?"

"Eve döndü."

"Güzel. Ne yani, her şey bitti mi?"

Dan başını salladı.

Billy, Rose'un silindir şapkasının küllerine baktı.

"Ne kadar hızlı yandı."

"Herhalde çok eskiydi." *Ve büyüyle doluydu,* diye düşündüyse de eklemedi. *Kara büyüyle.*

Dan, kamyona dönüp aynada yüzünü inceleyebilmek için direksiyonun başına geçti.

"Orada olmaması gereken şeyler görüyor musun?" diye sordu Billy. "Annem ne zaman beni aynada kendimi incelerken yakalasa böyle söylerdi."

"Hiçbir şey," dedi Dan. Ağzı kulaklarına varıyordu konuşurken. Yorgun ama içten bir gülümseme. "Her şey olması gerektiği gibi."

"O zaman polisi arayıp kazayı haber verelim," dedi Billy. "Normalde aynasızlarla işim olmaz ama şimdi birileri daha gelirse sevineceğim. Burası tüylerimi diken diken ediyor." Cin gibi

bakan gözlerini Dan'e çevirdi. "Hayaletlerle dolu, değil mi? O yüzden burayı seçmişler."

Hiç şüphesiz öyleydi. Ama kötülerin yanı sıra iyi hayaletlerin de olduğunu bilmek için Ebenezer Scrooge olmanız gerekmiyordu. Overlook Malikânesi'ne dönerlerken Dan, Dünyanın Çatısı'na bakmak için duraksadı.

Platformun ucunda, kırık korkuluğun kenarında duran adamı gördüğünde çok şaşırmadı. Adam yarı şeffaf elini kaldırıp Dan'e, çocukluğundan hatırladığı gibi bir öpücük yolladı. Evet, o hareketi çok iyi hatırlıyordu Dan. Günün sonunda birbirleriyle öyle vedalaşırlardı. *Yatma vakti doktor. İyi bir uyku çek. Rüyanda bir ejderha gör. Sabah da bana anlat.*

Dan, gün bitmeden ağlayacağına emindi ama şimdilik kendine hâkim olmalıydı. Zamanı değildi. Elini dudaklarına götürüp bir öpücük yollayarak karşılık verdi.

Birkaç saniye daha babasının hayaletine baktı ve sonra Billy'nin peşinden otoparkın yolunu tuttu. Oraya vardıklarında son bir kez platformu kontrol etti.

Dünyanın Çatısı boştu.

UYKUYA DALANA DEK

KORKU'nun anlamı: Kararlı Ol, Refah Kaderini Umursayanındır.

-Eski bir AA deyişi

YILDONUMU

1

Frazier kasabasında cumartesi öğle saatinde düzenlenen AA toplantısı New Hampshire'daki en eski Adsız Alkolikler toplantısının uzantısıydı. Kökenleri 1946'ya dayanırdı ve bu yöntemi keşfeden Bili VVilson'ı şahsen tanıyan Şişko Bob D. tarafından başlatılmıştı. Şişko Bob mezarı boyfeyalı çok olmuştu, akciğer kanserinden ölmüştü (O dönemlerde içkiyi bırakan alkolikler baca gibi tüttürür ve yeni gelenlere çenelerini kapalı, kül tablalarını boş tutmaları söylenirdi.) ama toplantıların katılımcı sayısı hâlâ yüksekti. O gün katılımcıları her zamanki konuşmaların yanı sıra pasta ve pizza bekliyordu; çünkü o gün grubun üyelerinden birinin ayık kalışının on beşinci yılını kutlayacaklardı. İlk yıllarda onu Dan veya Dan T. olarak tanırlardı ama bakımevinde çalıştığı duyulduğundan (AA dergisinin adı boşu boşuna *Dedikodu* değildir.) herkes ona Doktor derdi. Ailesi de çocukken kendisini aynı şekilde çağırdığından Dan bu takma ismin ironik olduğunu düşünüyordu. Hayat gerçekten de bir kısırdöngüydü. Dönerdi, dönerdi ve kendinizi başladığınız yerde bulurdunuz.

Dan'in talebi üzerine toplantıya gerçek bir doktor başkanlık ediyordu: John diye biri. Toplantı her zamanki gibi geçti. Randy M. son kez alkollü araba kullanmaktan tutuklandığında polisin üstüne kustuğunu anlatınca dinleyiciler kendilerini gülmekten yerlere yattı. Bir yıl sonra onu tutuklayan polisin de AA'ya katıl-

dığını öğrendiğini söylediğinde ise gülüşmeler arttı. Maggie M. yargıcın iki çocuğunun ortak vesayetini vermeyi yine reddettiğini söyledi (AA jargonunda "paylaştı") ve ağladı. Her zamanki klişelerle kadını sakinleştirdiler: Bu işler zaman alır, işe yaraması için çaba göstermelisin, mucize gerçekleşene kadar sakın pes etme... Maggie sonunda ağlamayı kesti. Birinin telefonu çaldığında herkes onu azarladı. Kızlardan biri elleri zangır zangır titrediği için kahveyi üstüne döktü; kimsenin kahvesini dökmediği bir toplantıya ender rastlanırdı.

Bire on kala John D. sepetin elden ele dolaştırılmasını sağladı ("Biz bağışlarla ayakta duran bir organizasyonuz.") ve kimsenin duyuru yapıp yapmayacağını sordu. Toplantının ilk konuşmasını da yapan Trevor K. ayağa kalkıp her zaman yaptığı gibi mutfağı temizlemesine ve iskemleleri kaldırmasına yardım edilmesini rica etti. Fişleri dağıtma görevi Yolanda V.'nindi. İki beyaz (ayık geçen yirmi dört saatin ödülü) ve bir mor fiş (beş aylık -AA'da Barney Fişi denir-) dağıtıldı o gün. Trevor K. her zamanki gibi, "Bugün içki içmediyseniz kendinizi ve iradenizi alkışlayın," diyerek sonlandırdı konuşmasını.

Söyleneni yaptılar.

Alkışlar sona erdiğinde, "Bugün aramızdan birinin on beşinci yılını kutluyoruz," dedi John. "Casey K. ve Dan T. buraya gelebilir mi?"

Dan, artık bastonla yürüyen Casey'e uyum sağlamak için ağır adımlarla ilerlerken kalabalık onları alkışladı. John, Casey'e ön tarafında XV yazan madalyonu uzattı. Casey, madalyonu alıp kalabalığın görmesi için havaya kaldırdı. "Bu adamın ayık kalmayı başarabileceğini hiç düşünmemiştim," dedi. "Daha ilk günden AA'ydı. Burada AA'dan kasıt Arsız Aptal."

Kalabalık bu klişeye gülerek karşılık verdi. Dan gülümsediyse de kalbi deliler gibi çarpıyordu. Her an bayılacağından korkuyordu. Bu kadar korktuğunu hatırladığı son zaman Dünyanın Çatısında duran Şapkalı Rose'a baktığı ve kendi kendini boğazlamamak için büyük bir mücadele verdiği zamandı.

Lütfen, acele et Casey. Yoksa ya cesaretimi kaybedeceğim ya kahvaltımı kusacağım.

Belki Casey'de de ışıltı vardı... Veya Dan'in gözlerinde bir şey görmüştü. Sebebi ne olursa olsun konuşmasını kısa kesti. "Ama Dan bütün tahminlerimi boşa çıkardı. Bilirsiniz ki, şu kapıdan içeri giren yedi alkolikten altısı tekrar dışarı çıkıp sarhoş olur. Yedincisi ise hepimizin umduğu mucizedir. Bahsettiğim mucizelerden biri yanımda duruyor, kaya gibi güçlü ama çirkin mi çirkin bir herif. İşte Doktor, bunu hak ettin."

Madalyonu Dan'e uzattı. Dan bir an için onu elinde tutamayacağını, parmaklarının arasından kayıp gideceğini, yere düşeceğini sandı. Casey buna izin vermedi, Dan'in avucunu kapamasını sağladı ve sonra arkadaşını kucakladı. "Bir yılı daha atlattın seni serseri. Tebrikler!" diye fısıldadı kulağına.

Casey, bastonuna yaslanarak salonun arka tarafındaki iskemlelere, en eskilere ayrılan bölüme döndü. Dan, elinde parmaklarını acıtacak kadar sıktığı pn beş yıl madalyonuyla herkesin karşısında tek başına kaldı. Ayyaşlar topluluğu gözlerini dikmiş, onca yıl ayık kalmanın ne gibi getirileri olduğunu duymayı bekliyordu: deneyim, güç ve umut.

"Birkaç yıl önce..." diye söze başladı ama cümlesine devam etmeden önce öksürüp genzini temizlemesi gerekti. "Birkaç yıl önce, biraz önce yerine dönen aksak beyefendiyle kahve içiyorduk. Bana 5. Basamak için ne yaptığımı sordu. 'Tanrı'ya, kendimize ve başka birine daha zaaflarımızı ve kusurlarımızı itiraf ettik,' denir o basamakta. Söylenenlerin çoğunu yaptığımı söyledim. 'Çoğunu yapmak' bizimki gibi alkol sorunu olmayan insanlar için muhtemelen yeterli olurdu, bu yüzden onlara *Dünyalı* demiyor muyuz?"

Dinleyiciler kıkırdadı. Dan derin bir nefes aldı. Rose ve Gerçek Kardeşlik'le yüzleşebiliyorsa geçmişiyle de yüzleşebileceğini düşündü. Oysa arada büyük bir fark vardı. Bahsedeceği kişi Kahraman Dan değildi; Pislik Dan'di. Herkesin içinde biraz iyilik biraz kötülük olduğunu bilecek kadar uzun yaşamıştı; fakat yap-

tığınız kötülüklerden bahsedeceğiniz zaman bunu bilmenin bir faydası dokunmuyordu.

"Casey, bana aşamadığım en az bir hatam olduğunu görebildiğini söyledi. Ondan bahsedemeyecek kadar utandığım sürece asla tamamen iyileşemeyeceğimi anlattı. Yükümden kurtulmamı öğütledi. Hemen hemen her toplantıda duyduğumuz bir şeyi tekrarlıyordu: Sırlarımız kadar hastayız. Ne yaptığımı kimseye itiraf etmezsem er geç yeniden içmeye başlayacağıma inanıyordu. Öyle dememiş miydin Case?"

Ellerini bastonun üzerinde birleştirmiş olan Casey salonun arkasından başını salladı.

Dan, gözlerinin yaşlarla dolduğunu belli eden yanma hissine rağmen konuşmasına devam etti. *Tanrım lütfen bunu atlatmama yardım et,* dedi içinden.

"O sırrı kimseye anlatmadım. Yıllardır böyle bir hatanın kimseye itiraf edilemeyeceğini söyleyip duruyorum kendime. Ancak Casey haklıydı ve yeniden içmeye başlarsam ölürüm. Sonumun öyle olmasını istemiyorum. Beni hayata bağlayan çok şey var. Bu yüzden..."

Yaşlar yanaklarından aşağı süzüldü, lanet gözyaşları, ama artık geri dönemezdi. Madalyonu tutmadığı eliyle gözlerini sildi.

"Adsız Alkolikler kitapçığında ne dendiğini bilirsiniz: *Geçmişimizden pişmanlık duymayacağız, üstünü örtmeyi denemeyeceğiz.* Bunu söylediğim için beni affedin ama bence son derece gerçek bilgilerle dolu olduğuna inandığım kitapçıktaki en büyük zırva bu. Pişmanlık duyuyorum, hem de nasıl! Ama geçmişimi kabullenmenin, istemeden yaptıklarımı itiraf etmenin zamanı geldi."

Dinleyiciler pür dikkat onu dinliyordu. Pizzaları kâğıt tabaklara koyan iki kadın bile mutfak kapısında durmuş onu izliyordu.

"İçkiyi bırakmadan kısa süre önce bir sabah barda bulduğum bir kadının yanında uyandım. Onun dairesindeydik. Tam bir çöplüktü. Kadının neredeyse hiçbir şeyi yoktu. Önemli değildi; çünkü benim de hiçbir şeyim yoktu. Muhtemelen ikimiz de aynı sebeplerden yoksullukla boğuşuyorduk. Bu sebebin ne olduğunu biliyorsunuz." Omuz silkti. "Bizdenseniz içki şişesi her şeyinizi

alır götürür. Bu kadar. Once sahip olduklarınızın birazını, sonra çoğunu ve sonra hepsini kaybedersiniz.

Bahsettiğim kadının adı Deenie'ydi. Hakkında fazla bir şey hatırlamasam da bunu hatırlıyorum. Kıyafetlerimi giyip daireden ayrıldım. Tabii kızın bütün parasını aldıktan sonra. Üstelik onun benim sahip olmadığım en az bir şeye sahip olduğunu keşfetmiştim. Cüzdanını karıştırırken bir de baktım ki, oğlu kapının eşiğinde duruyor. Bebek beziyle dolaşan bir ufaklık. Gece birlikte eve dönerken kokain almıştık, bebek içeri girdiğinde kokain hâlâ masadaydı. Beyaz tozu gören bebek elini uzattı. Kokaini şeker sandı."

Dan gözyaşlarını sildi.

"Kokaini alıp ulaşamayacağı bir yere kaldırdım. O kadarını yaptım..." Derin bir nefes aldı. "Yetmez ama en azından bunu yaptım. Sonra parayı cebime atıp çekip gittim. Geçmişi değiştiremem, bu yaptığımı geri alabilmeyi çok isterdim ama yapamam."

Kapının eşiğinde duran kadmlar mutfağa dönmüştü. İnsanlar saatlerine bakıyordu. Birinin midesi guruldadı. Bir araya toplanmış yüz alkoliğe bakan Dan, akıl almaz bir şeyi kavradı: Geçmişteki hatası onları iğrendirmemişti. Şaşırtmamıştı bile. Daha kötülerini duymuşlardı. Kimileri daha kötülerini yapmıştı.

"Tamam," dedi. "Hepsi bu kadar. Dinlediğiniz için teşekkürler."

Alkışlar sona ermeden arka sırada oturan eskilerden biri bağırarak geleneksel soruyu sordu: "Nasıl basardın Doktor?"

Dan gülümseyip geleneksel cevabı verdi. "Her seferinde bir adım atmaya özen göstererek."

2

Şükür duasının, pizzanın ve üstünde XV yazan çikolatalı pastanın ardından Dan, Casey'in arabasına binmesine yardım etti. Hafif bir yağmur başlamıştı.

"New Hampshire'da bahar," dedi Casey dalga geçercesine. "Şiirlere layık."

"Yağmur yağdı, yollar tarumar," diye tirada başladı Dan. "Rüzgâr ise olabildiğince işgüzar! Otobüs fren yaptı, her yanımız oldu çamur; sıkıysa şimdi bahara övgüler düz berhudar."

Casey, Dan'e dik dik baktı. "Şimdi mi uydurdun?"

"Hayır. Ezra Pound'un şiiri. Ne zaman topallamayı bırakıp kalça ameliyatı olacaksın?"

Casey sırıttı. "Gelecek ay. Sen en büyük sırrını açıklayabiliyorsan ben de kalça ameliyatı olabilirim." Duraksadı. "Gerçi sırrın büyük falan sayılmazdı Danno."

"Fark ettim. Çığlıklar atarak benden uzaklaşacaklarını düşünmüştüm. Oysa pizza yiyip havadan sudan konuştular."

"Kör büyükanneni öldürdüğünü söylesen de pizza ve pasta yemek için kalırlardı. Bedava yemek bedava yemektir."

Şoför mahallinin kapısını açtı. "Yardım et Danno."

Dan binmesine yardım etti.

Casey acele etmeden koltuğuna yerleşti, rahat edeceği bir pozisyon bulup anahtarı kontağa taktı. Silecekleri çalıştırdı. "Bir kere anlattın mı bütün sırlar küçülür," dedi. "Umarım sen de bunu hamilik yapacağın kişilere öğretirsin."

"Evet, Bilge Kişi."

Casey somurttu. "Siktir git tatlım!"

"Bunu yapmaktansa galiba içeri girip iskemleleri toplamalarına yardım edeceğim," dedi Danny. Öyle de yaptı.

UYKUYA DALANA DEK

1

O yıl Abra Stone'un doğum günü partisinde balon veya sihirbaz yoktu. On beşine basıyordu genç kız.

David Stone'un, Billy Freeman'ın yardımıyla bahçeye kurduğu hoparlörlerden bütün mahalleyi inleten rock müziği duyuluyordu. Yetişkinler mutfakla pasta ve dondurma yiyip kahve içerken, çocuklar salonda ve arka bahçede eğleniyordu. Gelen seslere bakılırsa keyifleri yerindeydi. Saat beşe doğru grup dağılmaya başladı ama Abra'nm en yakın arkadaşı Emma Deane akşam yemeğine kaldı. Kırmızı eteği ve omuzlarını açıkta bırakan bluzuyla göz kamaştıran Abra neşe saçıyordu. Dan'in hediye ettiği şans bileziğini görünce sevinçten havalara uçmuş, dayısına sarılıp yanağından öpmüştü. Dan parfümün kokusunu aldı. İşte bu yeniydi.

Abra, evine kadar Emma'ya eşlik etmek için dışarı çıktığında, ikisi sohbet edip kıkırdayarak kaldırımda yürürlerken Lucy, Dan'in yanma geldi. Somurtuyordu, aradan geçen aylarda dudaklarının etrafında çizgiler belirmiş, güzelim saçlarında ilk grilikler görülmeye başlamıştı. Abra Gerçek Kardeşlik'i geride bırakmışsa da Dan'e sorarsanız Lucy hiç bırakamayacaktı. "Onunla konuşur musun? Tabakları senden başkasının onunla konuşabileceğini düşünmüyorum."

"Arka bahçeye çıkıp günbatımını seyredeceğim. Deane'lerin evinden döndüğünde Abra'yı yanıma yollarsın."

Lucy rahatlamış görünüyordu, David de. Kızları onlar için tam bir gizemdi. Kendisine de aynı ölçüde gizemli geldiğini söylemenin bir faydası olur muydu? Muhtemelen hayır.

"İyi şanslar patron," dedi Billy.

Abra'nm Onlar'la mücadele ettiği gün, baygın yattığı verandaya çıktığında John Dalton yanma geldi. "Moral desteği vermek isterdim ama bunu tek başına yapman gerekiyor."

"Onunla konuşmaya çalıştın mı?"

"Evet. Lucy rica etti."

"İşe yaramadı mı?"

John omuz silkti. "Bu konuyu konuşmak istemiyor."

"Onun yaşındayken ben de istemezdim," dedi Dan.

"Ama annenin camlı dolabındaki bütün antika tabakları kırmamıştın herhalde?"

"Annemin antika tabakları yoktu," dedi Dan.

Stone'ların aşağı eğimli arka bahçesinin kenarına yürüyüp batan güneşte altın rengi bir yılanı andıran Saco Nehri'ne baktı. Yakında dağlar güneşi yutacak, nehir griye dönecekti. Bir zamanlar küçük çocukların felaketle sonuçlanacak gezilere çıkmasını engellemek için bahçenin bittiği yere çekilmiş olan tel örgülerin yerini süs olsun diye dikilmiş çalılar almıştı. David, Abra'nm ve arkadaşlarının yeterince büyüdüklerini söyleyerek ekim ayında tel örgüleri kaldırmıştı; çocukların hepsi yüzme biliyordu.

Nedense başka tehlikelere değinmemişti.

2

Abra yanma geldiğinde suyun rengi pembeye, daha doğrusu yanıp kül olmuş güllerin pembemsi grisine dönmüştü. Abra'nın eve geldiğini ve kazağını giymekle oyalandığını bilmek için Dan'in başını çevirmesine gerek yoktu. İlkbaharda, karlar eridikten sonra bile New Hampshire'da geceleri hava çabuk soğur.

(Dan bileziğime bayıldım.)

Artık dayı demiyordu.

(Sevindim.)

"Tabaklar hakkında benimle konuşmanı istemişler/' dedi Abra. Yüksek sesle söylenen kelimeler düşünceleri gibi sıcak değildi ve Dan, artık düşüncelerini duyamıyordu. İçten ve hoş bir teşekkürün ardından kız dayısını zihninden uzaklaştırmıştı. Artık bunu yapmakta ustaydı ve her geçen gün daha da ustalaşıyordu.

"Haksız mıyım?"

"Ya sen? Tabaklardan bahsetmek istiyor musun?"

"Özür diledim. Anneme bilerek yapmadığımı söyledim. Galiba bana inanmadı."

(Ben inanıyorum.)

"Çünkü sen biliyorsun. Onlar bilmiyor."

Dan herhangi bir şey söylemedi, yalnızca tek bir düşünce:

(?)

"Hiçbir konuda bana inanmıyorlar!" dedi kız öfkeyle. "Haksızlık bu! Jennifer'm aptal partisinde içki olacağını bilmiyordum, içmedim de! Yine de bana iki hafta ceza verdiler!"

(???)

Sessizlik. Nehir neredeyse griye dönmüştü. Dan, kıza bakmaya cesaret ettiğinde Abra bakışlarını spor ayakkabılarına çevirmişti. Kırmızıları eteğine uyuyordu. Yanakları da eteğin rengine dönmüştü.

"Tamam," dedi Abra en sonunda. Hâlâ Dan'e bakmıyordu ama dudaklarında kindar bir gülümseme oluşmuştu. "Seni kandıramam ki. Bir yudum aldım. Tadını merak ettiğim için. Niye bu kadar büyüttüklerini görmek için. Eve geldiğimde annem nefesimde kokusunu aldı galiba. Bil bakalım, ne düşünüyorum? İçki abartılacak bir şey değil. Tadı iğrençti."

Dan karşılık vermedi. Kıza ilk tattığında içkinin iğrenç olduğunu, niye bu kadar büyütüldüğünü kendisinin de anlamadığını söylese, kız bu sözlere yetişkin saçmalıkları der, gülüp geçerdi. Ergenlik çağındaki çocuklara ahlak dersi verilmez, onlara nasıl büyüyeceklerini öğretemezsiniz.

"Ama tabakları kırmayı istememiştim," diye devam etti Abra alçak sesle. "Anneme söylediğim gibi kazaydı. O kadar kızmıştım ki."

"İstemeden yaptın." Şapkalı Rose ölürken Abra'nın söylediklerini hatırladı: *Acıyor mu?* Korkunç görünüşlü dişi haricinde insan gibi görünen yaratığa bu soruyu sorup şöyle devam etmişti: *Umarım acıyordur. Umarım çok feci acıyordur.*

"Bana nutuk atmayacak mısın?" Hafif bir küçümsemeyle devam etti. "Annemin senden istediği bu."

"Nutuk atacak değilim ama annemin küçükken bana anlattığı hikâyeyi anlatacağım. Babamın babasıyla, senin büyük büyükbabanla ilgili. Duymak ister misin?"

Abra omuz silkti. *Başla da bitsin,* diyen bir omuz silkiş.

"O, benim gibi bir hastabakıcı olmasa da mesleklerimiz yakınmış. Erkek hemşireymiş. Trafik kazasında bacağını sakatladığı için bastonla yürürmüş. Bir gece akşam yemeği esnasında o bastonla karısını evire çevire dövmüş. Herhangi bir sebebi yokmuş; durduk yere bastonla karısına vurmaya başlamış. Kadının burnu kırılmış, kafası yarılmış. Zavallıcık iskemleden düştüğünde ayağa kalkıp bütün gücüyle kadına vurmaya devam etmiş. Amcalarım Brett ve Mike müdahale edip durdurmasalar öldürene kadar dövmeye devam edecekmiş. Doktor geldiğinde, büyük büyükbabanı dizlerinin üzerine çökmüş elinde ilkyardım çantasıyla karısını iyileştirmeye çalışırken bulmuş. Karısının merdivenden düştüğünü söylemiş. Zavallı kadın ve çocukları da söylenenleri onaylamış."

"Niçin?" diye sordu Abra.

"Çünkü korkuyorlarmış. İlerleyen yıllarda, o öldükten çok sonra büyükbaban kolumu kırdı ve Overlook'ta, bugün Dünyanın Çatısının olduğu yerde annemi öldüresiye dövdü. Baston kullanmamıştı ama özünde aynı şey."

"Ne demek istediğini anlıyorum."

"Bu olaylardan yıllar sonra, St. Petersburg'da bir barda..."

"Sus! Anladım dedim!" Abra tir tir titriyordu.

"İstekayla adamın tekini öldüresiye dövdüm; çünkü bana gülmüştü. O olaydan sonra otuz günümü turuncu tulum giyip 41. Otoyol'un kenarındaki çöpleri toplayarak geçirdim."

Genç kız başını çevirip ağlamaya başladı. "Çok teşekkürler Dan dayı. Doğum günümü mahvettiğin için sağ ol."

Nehir manzarası kayboldu, alev alev yanan bir doğum günü pastası görüntüsü belirdi. Farklı koşullar altında komik denebilecek bir resimdi ama şimdi değil.

Kızı nazikçe omuzlarından tutup kendine çevirdi. "Anlaşılacak bir şey yok. Anafikri bulman gerekmiyor. Sana aile tarihçemizden bir hikâye anlattım. Ölümsüz Elvis Presley'in kelimeleriyle ifade edecek olursak, onunla ne yapacağın sana kalmış."

"Anlamıyorum."

"İlerde Concetta gibi şiir de yazabilirsin, psişik güçlerini kullanıp birilerini uçurumdan aşağı da atabilirsin."

"Bunu asla yapmazdım... Ama Rose hak etmişti." Abra meydan okurcasına nemli gözlerini Dan'inkilere dikti.

"Bir itirazım yok."

"Öyleyse neden sürekli kâbuslarıma giriyor? Niye yapmamış olmayı diliyorum? Bizi öldürecekti, neden buna rağmen keşke geri alabilsem diyorum?"

"Değiştirmek istediğin onu öldürme eylemi mi, yoksa öldürmekten aldığın zevk mi?"

Abra başını öne eğdi. Dan kızı kucaklamak istediyse de yapmadı.

"Nutuk yok. Ahlak dersi yok. Ama kan çeker. Aptal insanların aptal dürtüleri. Maalesef hayatının zor bir aşamasmdasın. Senin için kolay olmadığını biliyorum. Ergenlik çağı herkes için zordur ama çoğu gençte senin yeteneklerin, silahların yok."

"Ne yapacağım? Ne yapabilirim? Bazen o kadar öfkeleniyorum ki... Sadece anneme değil, öğretmenlere, okuldaki diğer öğrencilere de... Spor yaparken çuvalladığımda veya yanlış kıyafetler giydiğimde bana gülenlere..."

Dan, Casey Kingsley'in bir keresinde kendisine verdiği öğüdü hatırladı.

"Çöplüğe git."

"Ha?" Şaşkın şaşkın dayısına baktı.

Dan zihniyle bir resim yolladı: Abra olağanüstü yeteneklerini -akıl alacak şey değil ama gücü gün geçtikçe artıyordu- çöpe atılmış buzdolaplarını ters çevirmekte, televizyonları patlatmakta, bulaşık makinelerini uçurmakta kullanıyor. Martılar şaşkın sürüler halinde havalanıyorlar.

Abra'nın şaşkınlığı geçmişti. Kıkırdadı.

"İşe yarar mı?"

"En azından annenin tabaklarını kırmandan iyidir."

Abra başını yana eğip neşe parıltısı saçan gözlerle dayısına baktı. Araları düzelmişti.

"Ama tabaklar çoook çirkindi."

"Söylediklerimi deneyecek misin?"

"Evet." Yüzüne bakılırsa denemek için sabırsızlanıyordu.

"Bir şey daha..."

Yeniden ciddileşen Abra dikkatini dayısına verdi.

"Kimsenin seni hırpalamasına izin verme. Karşı koyacak gücün var, dikkatli ol."

"Gücümün olması iyi bir şey değil mi?"

"Daha iyi ama öfkenin ne kadar tehlikeli olabileceğini unutma. Onu kontrol..."

Cep telefonu çaldı.

"Telefona bakmalısın."

Dan'in kaşları çatıldı. "Kimin aradığını biliyor musun?"

"Hayır ama bence önemli."

Telefonu cebinden çıkarıp ekrana baktı. RIVINGTON BAKIMEVİ.

"Alo?"

"Ben Claudette Albertson, Danny. Gelebilecek misin?"

Dan karatahtadaki isimleri düşündü. "Amanda Ricker mı, yoksa Jeff Kellogg mu?"

Kadının söylediği isim ikisininki de değildi.

"Geleceksen hemen gelsen iyi olur," dedi Claudette. "Bilinci hâlâ açıkken." Tereddüt etti. "Seni soruyor."

"Geliyorum." *Gerçi söylediğin kadar kötüyse vardığımda çoktan ölmüş olur.* Dan telefonu kapadı. "Gitmeliyim tatlım."

"Arkadaşın olmadığı halde? Ondan hoşlanmadığın halde?"

"Evet, öyle bile olsa."

"Adı neymiş? Duyamadım."

(Fred Carling.)

Düşünceleriyle adamın ismini kıza ilettikten sonra son bir kez yeğenini kucakladı. Abra da bütün gücüyle sarıldı.

"Elimden geleni yapacağım," dedi dayısına. "Bütün gücümle deneyeceğim."

"Yapacağını biliyorum," dedi Dan. "Sana güveniyorum. Seni çok seviyorum Abra."

"Ben de seni," dedi kız.

.3

Kırk beş dakika sonra bakımevine ulaştığında Claudette hemşire odasındaydı. Dan, yüzlerce kez sorduğu soruyu tekrarladı: "Hasta hâlâ bizimle mi?" Sanki otobüs yolculuğundan bahsediyordu.

"Evet ama uzun sürmez."

"Bilinci açık mı?"

Kadın elini sallamakla yetindi. "Gelip gidiyor."

"Azzie?"

"Bir süreliğine odadaydı. Doktor Emerson geldiğinde kaçtı. Emerson, Amanda Ricker'ı kontrole gitti. Azzie doktor çıkar çıkmaz odaya döndü."

"Carling'i hastaneye nakletmeyecek misiniz?"

"Yapamayız. Şimdi olmaz. 119. Yol'da, Castle Rock tarafında dört araba kaza yapmış. Bir sürü yaralı. LifeFlight ve ambulanslar oraya gitti. Ancak hastaneye ulaştırılırlarsa kurtulabilecek ağır yaralılar varmış. Fred ise..." Omuz silkti.

"Nasıl olmuş peki?"

"Fred'i bilirsin, abur cubur delisidir. Mickey D. ikinci evi sayılır. Cranmore Caddesi'ni geçerken bazen sağı solu kontrol eder

ama bazen de etmez. Arabaların onu görünce durmalarını bekler." Suratını buruşturdu. Ağzına brüksellahanası tıkıştırılmış çocuklar gibi dilini çıkardı. "Hep afra tafra."

Dan, Fred'in alışkanlıklarını bilirdi, afra tafrasını da...

"Akşam çizburgerini yemek için karşıya geçiyormuş," dedi Claudette. "Polisler ona çarpan kadını hapse attı. Kulağıma gelenlere göre o kadar sarhoşmuş ki, ayakta bile duramıyormuş. Fred'i de buraya getirdiler. Suratı paramparça, göğsü ve kalça kemiği ezilmiş, bir bacağı neredeyse kopmak üzere. Emerson burada olmasaydı Fred bu kadar bile dayanamazdı. Turnike yapıp kanamayı durdurduk. Yine de iyi durumda değil... Zavallı yaşlı Freddy..." Omuz silkti. "Castle Rock kazasıyla işleri bittiğinde ambulans yollayacaklarmış ama o zamana kadar çoktan ölür. Doktor Emerson kabullenmek istemese de ben Azrail'e inanıyorum. Gideceksen acele et. Onu umursuyorsan eğer..."

Dan, hademenin zavallı yaşlı Charlie Hayes'in kolunu morartısını düşündü. İhtiyarın öldüğünü haber verdiğinde Carling, *"Duyduğuma üzüldüm. Ancak buraya zaten ölmeye gelmiyorlar mı?"* demişti.

Koltuğuna oturmuş abur cuburlarını yiyen Fred...

Şimdi aynı Fred, ihtiyar Charlie'nin öldüğü odadaydı. Etme bulma dünyası.

4

Alan Shepard Süiti'nin kapısı aralık olsa da Dan nezaketen kapıyı çaldı. Koridordan bile Fred Carling'in hırıltılı solukları duyuluyordu. Gürültüler yatağın ayakucuna kıvrılmış olan Azzie'yi rahatsız etmişe benzemiyordu. Carling'i naylon çarşafa yatırmışlardı, kanlar içindeki iç çamaşırı ve kana bulanmış bandajlar haricinde çırılçıplaktı. Suratı parçalanmış, vücudu kırıklar yüzünden kötü birleştirilmiş yamuk yumuk oyuncak bebeklerinkine dönmüştü.

"Fred? Ben, Dan Torrance. Beni duyabiliyor musun?"

Kazadan yara almadan kurtulan göz açıldı. Soluklar hızlandı. Evet anlamına gelebilecek bir hırıltı duyuldu.

Dan tuvalete girip bezlerden birini ılık suyla ıslatıp sıktı. Carling'in yatağının başına döndüğünde Azzie yattığı yerden kalkıp gerindi, sırtını kamburlaştırdıktan sonra yere atladı. O geceki vardiyasını tamamlamak üzere odadan ayrıldı. Artık o da topallıyordu. Yaşlı bir kediydi ne de olsa.

Dan, yatağın kenarına oturup bezle Fred Carling'in yüzünün sağlam tarafını sildi.

"Çok mu ağrın var?"

Yine aynı hırıltı. Carling'in sol elinin parmakları kırıldığından Dan sağ elini tuttu. "Konuşman gerekmiyor, düşünmen yeter."

(Eskisi kadar canım yanmıyor.)

Dan başını salladı. "Bu güzel. Çok iyi."

(Ama korkuyorum.)

"Korkulacak bir şey yok."

Fred'in anıları film şeridi gibi gözlerinin önünden geçti. Altı yaşındayken ağabeyiyle Saco Nehri'nde yüzüşünü gördü önce. Mayosu büyük geldiği için sürekli çekiştirip durmak zorunda kalıyordu çocukcağız. O da geri kalan bütün eşyaları gibi ağabeyinin eskilerindendi. Fred'i on beş yaşında Bridgton arabalı lokantasında parfüm kokan bir kızı öper ve memelerine dokunurken gördü. O gecenin hiç bitmemesini istiyordu genç adam. Yirmi beş yaşında Harley FXB'sine atlamış, Otoban Azizleri çetesiyle Hampton'da seyahat ediyor, dünyalar güzeli bir motosikleti var, damarlarında ise kandan çok kırmızı şarap akıyordu. Motorlar meydan okurcasına diğer araçların arasından geçerken herkes hayranlıkla onları izliyordu. Derken hayatı paramparça oldu Fred'in. Dan, Brownie adlı küçük köpeğiyle yaşadığı daireyi gördü. Brownie küçücük ama akıllı bir köpek. Bazen hademenin kucağına çıkıyor ve birlikte televizyon izliyorlar. Fred, Brownie için endişeleniyor; çünkü küçük köpek sahibinin eve dönüp kendisini yürüyüşe çıkarmasını bekleyecek.

"Brownie için endişelenme," dedi Dan. "Ona bakmaktan memnun olacak bir kız tanıyorum. Yeğenim var. Üstelik bugün doğum günü."

Carling, sağlam gözüyle Dan'e baktı. Solukları artık içine toprak sıkışmış motorlarınki gibiydi.

(Bana yardım edebilir misin? Doktor lütfen... Bana yardım edebilir misin?)

Evet. Edebilirdi. Dan'in varoluş amacı buydu, bunun için yaratılmıştı. Rivington Bakımevi sessizliğe gömülmüştü, çıt çıkmıyordu. Çok yakınlarında bir kapı yavaş yavaş açılıyordu. Sınıra gelmişlerdi. Fred Carling neler olduğunu sorarcasına Dan'e baktı. Ne yapacağım diye sorarcasına. Oysa cevap çok basitti.

"Tek yapman gereken uyumak."

(Beni bırakma.)

"Hayır," dedi Dan. "Buradayım. Yanında kalacağım."

Artık iki elinin arasına almıştı Carling'in elini. Gülümsüyordu.

"Uykuya dalana dek," diye tamamladı cümlesini.

1 Mayıs 2011 -17 Temmuz 2012

YAZARIN NOTU

Scribner'dan çıkan ilk kitabım *Kemik Torbası'ydı.* Yıl 1998'di. Yeni yayınevimi memnun etmek istediğim için tanıtım turnesine çıktım. Dün gibi hatırlıyorum; imza günlerinden birinde bir okuyucu, "Söyler misiniz, *Medyum'daki* çocuğa ne oldu?" diye sordu.

Eski kitabımı hatırladığımda bu soruyu ben de sık sık kendime soruyordum. Ve bir soruyu daha: Danny'nin sorunlu babası kendi başına ayık kalmaya çalışmak yerine Adsız Alkolikler'i keşfetse neler olurdu?

Kubbe'nin Altında ve *22/11/63* romanlarını yazarken bu düşünce hiç aklımdan çıkmadı. Beklenmedik zamanlarda -duş yaparken, televizyon seyrederken veya otoyol gişelerinin önünde sıramın gelmesini yaparken- kendimi Danny Torrance'ın yaşını hesaplar, şimdi nerede olduğunu düşünürken buluyordum. Bir de Jack Torrance felaketinden sağ kurtulmayı başaran, özünde iyi bir insan olan annesi vardı. Wendy ve Danny, Adsız Alkolikler jargonunda "dolaylı bağımlı" denen kişilerdendi. Sevgileri ve sorumluluk duyguları onları bağımlılık sorunu olan bir aile üyesine bağlıyordu. 2009'da alkolizmle mücadele eden arkadaşlarımdan biri şuna benzer bir cümle sarf etti: "Dolaylı bağımlılar ölürken, gözlerinin önünden film şeridi gibi kendi hayatları değil, katlandıkları kişinin hayatı geçer." Bu yorum komik olamayacak kadar doğruydu, sanırım *Doktor Uyku'yu* yazmamın kaçmılmazlaştığı an o andır. Cevabı öğrenmeliydim.

Bu kitabı yazma fikri beni korkuttu mu? İnan evet. *Medyum, (Hayvan Mezarlığı, Korku Ağı* ve O gibi) insanların sürekli bahset-

tiği romanlarımdan. Hangi kitaplarımın ödlerini patlattığından bahsedeceklerse mutlaka konusu açılıyor. Bir de hiçbir zaman anlayamadığım nedenlerle insanların bir türlü unutamadığı *Stanley Kubrick* filmi var, *Cinnet.* Pek çokları hâlâ onun bugüne kadar gördükleri en korkunç film olduğunu iddia ediyorlar. (Filmi görüp de romanımı okumadıysanız *Doktor Uyku'mm* filmin değil, romanın devamı olduğunu göz önünde bulundurmalısınız. Bana göre Torrance ailesinin gerçek hikâyesi kitaptakidir.)

İşimi o günkü kadar iyi yaptığıma inanıyorum ama hiçbir şey iyi bir korkunun anısıyla yanşamaz. Hem de hiçbir şey. Özellikle de bahsi geçen korku, etki altında kalabileceğiniz genç bir yaşta hayatınıza girmişse. Alfred Hitchcock'un *Sapık* filmine pek çok devam filmi çekildi ve aralarından bir tanesi (Mick Garris'in *Sapık IV* filmi, Anthony Perkins yeniden Norman Bates'i oynamıştı.) gerçekten başarılıdır ama onu veya diğer devam filmlerini görenler başlarını sallayıp, *hayır, hayır, eskisi kadar iyi değil,* dediler. Janet Leigh ile yaşadıkları o ilk deneyimi hatırlıyorlardı ve hiçbir yeni versiyon, hiçbir devam filminin sundukları, perdenin aralanıp da bıçağın indiği o an yaşadıklarıyla yarışamazdı.

Ayrıca insanlar değişir. *Doktor Uyku'yu* yazan adam *Medyum'u* yazan iyi niyetli alkolikten farklı biri ama ikisinin de ilgi alanı aynı: Turnayı gözünden vuran hikâyeler anlatmak. Danny Torrance ile buluşmaktan ve maceralarını takip etmekten keyif aldım. Umarım sen de keyif almışsmdır. Eğer öyleyse, Sadık Okuyucu, her şey yolunda demektir.

Senden ayrılmadan, teşekkür edilmesi gereken kişilere teşekkür etmeme izin ver, olur mu? Kitabın editörlüğünü Nan Graham yaptı. *Hakkını vererek.* Teşekkürler Nan.

Kitabın haklarını menajerim Chuck Verrill sattı. Bu elbette önemli ama telefonlarıma çıkıp yeri geldiğinde beni sakinleştirmeyi başarması daha da önemli. Tüm bunlar bir yazar için çok büyük önem taşır.

Kitabın araştırmalarını Russ Dorr yaptı, bir hata varsa yanlış anladığım için beni suçlaym. Çok iyi bir asistandır, tam bir ilham kaynağıdır ve insanı neşelendirmekte üstüne yoktur.

İtalyancaya ihtiyaç duyduğumda Chris Lotts'tan yardım aldım. Sağ ol Chris.

Medyum'la ilgili konularda danışmanım Rocky Wood'du. Unuttuğum veya yanlış hatırladığım isimleri ve tarihleri o düzeltti. Ayrıca kampçıların kullandığı karavanlarla ilgili dünya kadar bilgi sundu. Bu araçların en muhteşemi Rose'un kullandığı EarthCruiser'dır. Rock, kitaplarımı benden iyi bilir. Vaktiniz olursa internette onu bir araştırın.

Oğlum Owen, kitabı okuyup son derece kıymetli önerilerde bulundu. Aralarından en önemlisi Dan'in Adsız Alkolikler'in dibe vurmak dedikleri noktaya kadar düştüğünü görmemizdeki ısrarıydı.

Karım da *Doktor Uyku'yu* okuyup, geliştirilmesine yardım etmiştir. Seni seviyorum Tabitha.

Kitaplarımı okuyan herkese teşekkürler. Günleriniz uzun, geceleriniz hoş geçsin.

Son bir uyarıyla bu notu tamamlamak istiyorum: Amerika'yı boydan boya geçen otoyollarda giderken gözünüzü Winnebago'lardan ve Bounder'lardan ayırmayın.

içinden kimin veya *neyin* çıkacağını bilemezsiniz.

Bangor, Maine